

Ngược Ái

Contents

Ngược Ái	7
1. Chương 1: Vận Mệnh Của Nô Dịch	7
2. Chương 2: Ai Bảo Người Họ Hàn	9
3. Chương 3: Điền Cường Làm Nhục	10
4. Chương 4: Cuộc Sống Bị Thảm	11
5. Chương 5: Nô Tỳ Làm ‘ấm Giường’	13
6. Chương 6: Mĩ Nhân Yêu Nhiều	14
7. Chương 7: Sự Trừng Phạt Tàn Bạo	16
8. Chương 8: Lời Cảnh Cáo Lãnh Khốc	17
9. Chương 9: Không Rõ Tội Gì.	19
10. Chương 10: Tàn Bạo Làm Nhục	20
11. Chương 011: Châu Nhi Cô Nường	22
12. Chương 012: Cầm Cái Roi Dài Hình Móc Câu	23
13. Chương 013: Tuấn Dật Tà Mị	25
14. Chương 014: Tư Mã Tuấn Dật (1)	27
15. Chương 015: Tư Mã Tuấn Dật (nhị)	28
16. Chương 016: Phản Ứng Thành Thật	29
17. Chương 017: Tiểu Thiếp Của Vương Phủ (nhất)	31
18. Chương 018: Tiểu Thiếp Của Vương Phủ (nhị)	32
19. Chương 019: Gặp Nhau Ở Hoa Viên	34
20. Chương 020: Tô Ngân Phiếu Một Trăm Hai	35
21. Chương 021: Châu Nhi Trúng Độc	37
22. Chương 022: Vu Oan Giá Họa	38
23. Chương 023: Bị Roi Quất Thê Thảm	39
24. Chương 024: Bị Nhốt Vào Địa Lao	40
25. Chương 025: Cứu Khỏi Địa Lao	42
26. Chương 026: Rời Khỏi Vương Phủ	43
27. Chương 027: Cái Chết Của Mai Nhi	44
28. Chương 028: Thương Lành Lại Hồi Phủ	46
29. Chương 029: Hợp Tình Uyển Nhuộm Máu	47
30. Chương 030: Lại Bị Hãm Hại	48
31. Chương 031: Châu Nhi Cầu Tình	50
32. Chương 032: Chân Tướng Việc Hạ Độc (nhất)	51
33. Chương 033: Chân Tướng Việc Hạ Độc (nhị)	52
34. Chương 034: Cảnh Nhi Sinh Bệnh	54
35. Chương 035: Sự Tuyệt Vọng Dưới Làn Mưa Rét Buốt	55
36. Chương 036: Trong Tâm Tâm Thật Sự Muốn Chết	57
37. Chương 037: Đút Dược	59
38. Chương 038: Lời Căn Dận Của Tỷ Tỷ	60
39. Chương 039: Cảnh Nhi Tỉnh	62
40. Chương 040: Lại Bị Uy Hiếp	63

41. Chương 041: Cường Bức	64
42. Chương 042: Tránh Được Một Kiếp	66
43. Chương 043: Không Bằng Loài Cầm Thú (nhất)	67
44. Chương 044: Không Bằng Loài Cầm Thú (nhị)	69
45. Chương 045: Không Bằng Loài Cầm Thú (tam)	70
46. Chương 046: Cảnh Nhi Bị Thương	71
47. Chương 047: Cơ Hội Đào Tẩu	73
48. Chương 048: Đổi Trắng Thay Đen	74
49. Chương 049: Không Buồn Giải Thích	75
50. Chương 050: Lời Nguyên Rửa Cửa Thính Vũ	76
51. Chương 051: Một Thoáng Động Lòng	78
52. Chương 052: Niềm Vui Bất Ngờ	79
53. Chương 053: Cẩn Chết Người	80
54. Chương 054: Chuẩn Bị Đào Tẩu	82
55. Chương 055: Cuộc Đào Tẩu Ở Quan Âm Miếu	83
56. Chương 056: Tư Mã Tuấn Lỗi Nổi Trận Lôi Đình	84
57. Chương 057: Băng Rừng	85
58. Chương 058: Phút Giây Kinh Hoàng (nhất)	86
59. Chương 059: Phút Giây Kinh Hoàng (nhị)	88
60. Chương 060: Trên Đường Đi Gặp Được Người Tốt	89
61. Chương 061: Quyết Định Ở Lại	90
62. Chương 062: Lệnh Truy Nã	91
63. Chương 063: Buông Tay? Tuyệt Đối Không Được	92
64. Chương 064: Con Người Bí Ẩn	94
65. Chương 065: Vừa Gặp Đã Yêu	95
66. Chương 066: Quà Chia Tay	96
67. Chương 067: Tiết Lộ Hành Tung	97
68. Chương 068: Đối Đầu	98
69. Chương 069: Nửa Đường Bị Tập Kích	100
70. Chương 070: Khiêu Nhai	103
71. Chương 071: Làm Thiếp	105
72. Chương 072: Cảm Xúc Bùng Nổ	107
73. Chương 073: Tâm Ý Của Châu Nhi	109
74. Chương 074: Tín Vật Đính Ước	111
75. Chương 075: Châu Nhi Tan Nát Cõi Lòng	113
76. Chương 076: Lấy Lui Làm Tiến	115
77. Chương 077: Gặp Lại Ngoài Ý Muốn	117
78. Chương 078: Ta Muốn Nàng	119
79. Chương 079: Ngọc Bội? Vương Phi?	121
80. Chương 080: Đánh Cuộc	124
81. Chương 081: Cố Ý Nhục Nhã	126
82. Chương 082: Cầu Hôn?	128
83. Chương 083: Yêu, Cho Nên Không Thèm Để Ý	130
84. Chương 084: Mệnh Ở Sớm Tối (*)	132
85. Chương 085: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	134
86. Chương 086: Tử Mâu? Phong Hồn	136
87. Chương 087: Hàn Băng Độc.	138
88. Chương 088: Ta Không Lấy Chồng	140
89. Chương 089: Đồng Thời Mất Tích	142
90. Chương 090 Người Ngoài Ý Muốn	144
91. Chương 091 Khiếp Sợ	146
92. Chương 92 Hai Chọn Một	148
93. Chương 93: Không Thể Tin Được	151
94. 93	153

95.	94	155
96.	95	157
97.	96	159
98.	Chương 98: Ngũ Phong Bị Thương	161
99.	98	164
100.	Chương 100: Cảnh Nhi Trúng Độc	166
101.	Chương 101: Vô Dược Khả Giải (không Có Thuốc Giải)	168
102.	Chương 102: Cầu Giải Dược	170
103.	Chương 103: Khoanh Tay Đứng Nhìn	172
104.	Chương 104: Khiếm Tình	174
105.	Chương 105: Tâm Nghi.	177
106.	Chương 106: Hoài Nghi	179
107.	Chương 107: Khiêu Khích	181
108.	Chương 108: Từ Hôn	183
109.	Chương 109: Tiến Cung	185
110.	Chương 110: Trâm Hồ Điệp	187
111.	Chương 111: Trâm Hồ Điệp(2)	189
112.	Chương 112: Đầu Đường Mất Tích	191
113.	Chương 113: Bị Bán Vào Hồng Lâu	194
114.	Chương 114: Hồng Lâu Kinh Hồn	196
115.	Chương 115: Hồng Lâu Kinh Hồn (2)	198
116.	Chương 116: Hồng Lâu Kinh Hồn (3)	200
117.	Chương 117: Là Hận Hay Yêu?	202
118.	Chương 118: Đại Hôn	204
119.	Chương 119: Huyết Nhiễm Đêm Động Phòng Hoa Chúc	207
120.	Chương 120: Có Miệng Cũng Khó Giải Thích	209
121.	Chương 121: Mê Hương Thảo(*) 1	211
122.	Chương 122: Mê Hương Thảo 2	213
123.	Chương 123: Thử Lòng	215
124.	Chương 124: Cùng Nhau Đến Chơi	217
125.	Chương 125: Cục Phẩm Xuân Dược	219
126.	Chương 126: Bất Đắc Dĩ Thành Toàn	221
127.	Chương 127: Trước Tiên Động Phòng	224
128.	Chương 128: Mệnh Ở Sớm Tối	226
129.	Chương 129: Điều Tra Vương Phủ	228
130.	Chương 130: Kinh Hoàng	230
131.	Chương 131: Bộ Mặt Thật Của Châu Nhi	232
132.	Chương 132: Tìm Chỗ Khoan Dung Mà Độ Lượng	234
133.	Chương 133: Bị Ám Sát Tại Thư Phòng	236
134.	Chương 134: Trêu Đùa.	238
135.	Chương 135: Trừng Phạt.	240
136.	Chương 136: Có Phải Là Yêu	242
137.	Chương 137: Không Thể Làm Được	245
138.	Chương 138: Phản Thương Chính Minh (đả Thương Chính Minh)	247
139.	Chương 139: Chịu Đựng Như Nhau	249
140.	Chương 140: Nguyên Ý Nhẫn Nại.	251
141.	140	253
142.	141	255
143.	142	257
144.	143	260
145.	144	262
146.	145	264
147.	146	266
148.	147	268

149.	148	271
150.	149	273
151.	Chương 151: Sự Thật Bất Đắc Dĩ	275
152.	Chương 152 : Cảm Thấy Êm Ấm	277
153.	Chương 153 : Thằng Thẩn Trò Chuyện Với Nhau	279
154.	Chương 154 : Thằng Thẩn Trò Chuyện Cùng Nhau 2	281
155.	Chương 155 : Thản Nhiên Ưu Thương	283
156.	Chương 156 : Chuyển Đến Kỳ Lân Cư	285
157.	Chương 157 : Mười Năm Chuyện Cũ	287
158.	Chương 158 : Lời Nói Đùa Hay Là Hứa Hẹn	290
159.	Chương 159 : Cự Tuyệt	292
160.	Chương 160 : Thèm Ngủ	294
161.	Chương 161 : Xấu Hổ Thở Lộ Lòng Minh.	296
162.	Chương 162 : Đào Lâm Diễn Trò	298
163.	Chương 163 : Vô Cùng Để Ý	300
164.	Chương 164: Cho Ai Cơ Hội?	302
165.	Chương 165 : Hai Người Thở Lộ	304
166.	Chương 166 : Đau Lòng	307
167.	Chương 167 : Khinh Thường	309
168.	Chương 168 : Vô Cùng Nhục Nhã	311
169.	Chương 169 : Thất Lễ Nghiêm Trọng	313
170.	Chương 170 : Muốn Trốn Tránh	315
171.	Chương 171: Ngỡ Phong Cầu Tình	317
172.	Chương 172 : Ép Người Quá Đáng.	319
173.	Chương 173 : Nhấn Tâm Nói Yêu	322
174.	Chương 174 : Bỏ Trốn	324
175.	Chương 175 : Không Thể Tha Thứ	326
176.	Chương 176 : Tuân Chỉ Tiến Cung	328
177.	Chương 177: Đánh Cuộc	330
178.	Chương 178: Đánh Cuộc 2	332
179.	Chương 179 : Đau Lòng	334
180.	Chương 180: Đêm Nàng Rời Đi	336
181.	Chương 181 : Tra Tấn Chính Minh	339
182.	Chương 182: Thăm Bệnh	341
183.	Chương 183 : Tình Ý Thật Khó Phân Biệt	343
184.	Chương 184 : Điều Tự Hao Tồn Tinh Thần	345
185.	Chương 185 : Vì Hấn Suy Nghĩ	347
186.	Chương 186 : Bị Buộc Dừng Lại	349
187.	Chương 187 : Toàn Vũ Trở Về	351
188.	Chương 188 : Yêu Nhau Sao Lại Thương Tồn Nhau?	353
189.	Chương 189 : Cho Thấy Tâm Ý	355
190.	Chương 190 : Tâm Không Khỏi Lo Lắng.	357
191.	Chương 191: Lương Toàn Tề Mĩ	359
192.	Chương 192 193 194: Yêu Hay Không Yêu ?	361
193.	Chương 195: Trở Về Vương Phủ	367
194.	Chương 196: Hạ Độc Hiếp Bức	369
195.	Chương 197 : Điều Có Tính Toán	371
196.	Chương 198 : Mưu Kế Âm Độc	374
197.	Chương 199: Bị Buộc Hồi Phủ	376
198.	Chương 200 : Tâm Tình Chuyển Biến	378
199.	Chương 201 : Khẩn Trương	380
200.	Chương 202 : Kê Đơn	382
201.	Chương 203 : Khuyết Thiếu Tín Nhiệm	384
202.	Chương 204: Lo Lắng.	386

203. Chương 205: Phu Quân (16)	389
204. Chương 206: Âm Thầm Tương Trợ	391
205. Chương 208: Bảo Trữ Đứa Nhỏ	391
206. Chương 210 : Mưu Kế	393
207. Chương 211 : Vì Sao Thích?	396
208. Chương 212 : Người Là Của Ta.	398
209. Chương 213 : Mê Huyễn Được.	400
210. Chương 214 : Áo Ảnh	402
211. Chương 215: Đứa Nhỏ Không Còn?	404
212. Chương 216 : Diệt Trừ Châu Nhi	406
213. Chương 217 : Không Đau Bởi Vì Không Thương	408
214. Chương 218: Tương Kế Tựu Kế	410
215. Chương 219 : Một Phen Sinh Tử	410
216. Chương 220 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	412
217. Chương 221 : Vinh Hoa Phú Quý	414
218. Chương 222 : Lời Sám Hối Trước Khi Chết	416
219. Chương 223 : Một Phen Sinh Tử	419
220. Chương 224 : Là Yêu Hay Hận?	421
221. Chương 225 - 228 : Châu Nhi Nhớ Lại	423
222. Chương 229 : Tình Yêu Ích Kỷ	425
223. Chương 230 : Lấy Cái Chết Chuộc Tội.	427
224. Chương 231 : Xuất Gia Ở Quan Âm Miếu	430
225. Chương 232 : Song Sinh Tử	432
226. Chương 233: Kết Cục Hạnh Phúc	434
227. 228	437
228. 229	439
229. 230	441
230. 231	443
231. 232	445
232. 233	447
233. 234	449
234. 235	452
235. 236	454
236. 237	456
237. 238	458
238. 239	458
239. 240	459
240. 241	461
241. 242	463
242. 243	465
243. 244	467
244. 245	469
245. 246	471
246. 247	473
247. 248	476
248. 249	477
249. 250	479
250. 251	482
251. 252	484
252. 253	486
253. 254	489
254. 255	491
255. 256	493
256. 257	495

257.	258	497
258.	259	499
259.	260	501
260.	261	503
261.	262	505
262.	263	507
263.	264	510
264.	265	512
265.	266	514
266.	267	516
267.	268	518
268.	269	521
269.	270	523
270.	271	525
271.	272	528
272.	273	530
273.	274	532
274.	275	534
275.	276	536
276.	277	538
277.	278	541
278.	279	543
279.	280	545
280.	281	548
281.	282	550
282.	283	552
283.	284	554
284.	285	556
285.	286	558
286.	287	560
287.	288	562
288.	289	564
289.	291	566
290.	Phiên Ngoại 3.11 - 3.13	570
291.	Phiên Ngoại 3.14 - 3.16	576
292.	297	580
293.	298	582
294.	299	584
295.	300	586
296.	301	589
297.	302	591
298.	303	593
299.	304	595
300.	305	597
301.	306	599
302.	307	602
303.	308	605
304.	309	607
305.	310	609
306.	311	611
307.	312	614
308.	313	617
309.	314	620
310.	315	623

311. 316	626
312. 317	629
313. 318	632
314. 319	635
315. 320	637
316. 321	640
317. 322	643

Ngược Ái

Giới thiệu

Nguồn: annemissoco. wordpress. com Trong một đêm nhà tan cửa nát, Hàn Ngữ Phong mang theo d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoc-ai>

1. Chương 1: Vận Mệnh Của Nô Dịch

Tác giả: Ngạn Thiển

Nguồn: annemissoco.

Trong một đêm nhà tan cửa nát, Hàn Ngữ Phong mang theo đệ đệ chờ đợi số phận của nô dịch.

Tư Mã Tuấn Lỗi khoe miệng mang theo nụ cười băng lãnh khát máu: “ Ta muốn phụ thân ngươi phải trả hết nợ cho ta, đòi lại hết toàn bộ những thứ trên người ngươi.”

Nàng không biết vì cái gì y lại oán hận mình, vì cái gì lại hành hạ dày dọa mình?

Lấy tính mạng của đệ đệ ra uy hiếp mình, ngay cả quyền được chết cũng không cho nàng.

Y trả thù nàng, trút hết thù hận của bản thân, nhưng vì cái gì tâm lại dao động.

Nàng hận y, chỉ là từ lúc nào, thù hận lại biến thành yêu đến dày dọa.

Y cùng nàng đến tột cùng yêu hận tình cừu như thế nào, tâm tan nát, có thể hay không cảm hóa lẫn nhau?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 1: Vận mệnh của nô dịch

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Chen chân trong đám người, Hàn Ngữ Phong bế đệ đệ Hàn Cảnh Phong chỉ mới năm tuổi, chờ đợi vận mệnh sắp đến của mình.

Trong một đêm hết thảy mọi thứ đã đổi thay, bản thân từ một thiên kim tiểu thư biến thành nô dịch, nhà tan cửa nát, cha mẹ đã chết, thậm chí Hàn Ngữ Phong cũng không hiểu được đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ biết vì một đạo thánh chỉ, mà khiến cho nhà tan cửa nát, người trong nhà nàng phải chạy trốn, nói nào là phụ thân giúp đỡ Trữ Vương mưu phản, hiện tại sự việc đã bị bại lộ, Hoàng Thượng không tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội đã là nhân từ lắm rồi.

Nữ tử của tội thần thì chỉ có một kết cục, đó chính là bị biếm làm nô dịch, hiện tại bản thân đương cùng đệ đệ chờ đợi số phận của nô dịch.

Nhớ đến nường trước khi chết đã kéo tay mình lại căn dặn: “Ngữ nhi, nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng đều phải hảo chăm sóc cho Cảnh nhi, nường đi rồi, Cảnh nhi giao lại cho người.”

Không khỏi ôm chặt lấy đệ đệ, hiện tại chỉ còn lại bản thân cùng đệ đệ sống nường tựa lẫn nhau, nhất định phải nhớ kỹ lời căn dặn của nường, chăm sóc Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong biết đây chính là lý do mà mình còn sống.

“Tránh ra, tránh ra.” Bọn lính lừa dân chúng náo nhiệt đến xem ra, nhường đường cho quan lại quý nhân đến chọn nô dịch vừa mắt.

“Tỷ, ta sợ, vì cái gì chúng ta không trở về nhà?” Cảnh nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng hỏi.

“Cảnh nhi, không phải sợ, tỷ tỷ ở đây, ngoan, đừng nói nữa.” Ôn nhu an ủi Cảnh nhi, lòng Hàn Ngữ Phong chua xót, cố nén nước mắt, nhà, Cảnh nhi, chúng ta đã chẳng còn nhà nữa rồi.

Cúi đầu, cảm giác được đám người bên mình bị chọn đi rồi, tâm Hàn Ngữ Phong cực kỳ hồi hộp căng thẳng, tay bế đệ đệ có chút run rẩy.

Một đôi quan ủng màu đen ngừng lại trước mặt mình.

“Ta muốn nàng.” Quan sự bên cạnh gọi tên nàng.

Hàn Ngữ Phong kéo đệ đệ bước ra, vẫn như cũ không ngẩng đầu lên.

“Hàn Cảnh Phong đứng lại, không có gọi người.” Quan sự một phen kéo Cảnh nhi lại.

“Tỷ tỷ.”

“Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong ôm cổ đệ đệ, quỳ gối trước mặt chủ nhân của đôi quan ủng.

“Van cầu đại nhân, đại từ đại bi, cũng muốn cả Cảnh nhi đi.” Nói xong, không ngừng dập đầu, Hàn Ngữ Phong biết, bản thân chỉ có thể cầu y.

Tiểu Cảnh nhi không hiểu tỷ tỷ vì cái gì lại làm như vậy, nhưng tỷ tỷ làm, cậu cũng quỳ xuống, cùng tỷ tỷ ra sức dập đầu.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy hai tỷ đệ ra sức dập đầu, trong lòng cười lạnh, Hàn Mộ Xuân, nếu người nhìn thấy bộ dạng hiện tại của nữ nhi mình, có hối hận những chuyện mình đã gây nên lúc trước hay không, nhanh thôi, ta sẽ đòi lại gấp bội những thứ trên người nữ nhi của người.

Hàn Cảnh Phong, ta sẽ không để tiện đến nỗi đối phó với một tiểu hài tử miệng còn hôi sữa, nhưng nó cũng dùng để đối phó người, hiện tại Hàn Ngữ Phong là công cụ tốt nhất.

“Đứng dậy, đi thôi.” Thanh âm lạnh lùng truyền đến, tuy vẫn không mang theo một tia ấm áp, nhưng lại cho tỷ đệ Hàn gia một tia hy vọng, bọn họ không phải chia lìa nhau.

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.” Hàn Ngữ Phong kéo đệ đệ vội vàng đứng dậy, lơ đãng ngẩng đầu, nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi.

Không khỏi hít một ngụm lãnh khí, nam nhân này có phải lớn lên đã rất tuấn mỹ tuyệt luân không.

Khuôn mặt cương nghị, góc cạnh rõ ràng, đôi môi đỏ mọng độ dày vừa phải, hàng lông mày đen rậm thô cao, đôi ngươi đen lầy như mực, thân cao tám thước, biểu tình lạnh như băng, khiến cho người khác không dám gần gũi.

Nam nhân này rất hoàn mỹ, y là ai vậy?

“ Vương gia, thỉnh hồi phủ.” Một thị vệ bước đến, kính cẩn lễ phép nói.

Vương gia, y là Vương gia, là Vương giả nào, Hàn Ngữ Phong cùng đệ đệ đi theo sau cổ kiệu của của Tư Mã Tuấn Lỗi, theo y trở về Vương phủ.

2. Chương 2: Ai Bảo Người Họ Hàn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 2: Ai bảo người họ Hàn

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Đứng ở ngoài phủ đệ kim bích huy hoàng, trong lòng Hàn Ngữ Phong phát ra một tiếng tán thưởng, thấy giữa cửa, phía trên viết ‘Minh Vương phủ’.

Minh Vương phủ, chính là đệ đệ của đương kim Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ, Tư Mã Tuấn Lỗi kia, nghe nói y lãnh khốc tuyệt tình, hôm nay vừa thấy, quả nhiên đúng như lời đồn, y muốn bản thân mình đến đây, không biết là phúc hay là họa.

Hàn Ngữ Phong hít chặt tay đệ đệ kéo vào Minh Vương phủ.

Đứng ở trong đại sảnh, chờ đợi Vương gia phân phó, ngược lại trong lòng bình tĩnh, là phúc hay họa bản thân đều không tránh khỏi, chỉ bằng thần nhiên đối mặt.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở đằng kia, lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong đứng đó, khóe miệng nổi lên một nụ cười tà ác.

“ Vương gia, đây là hạ nhân mới vào phủ sao?” Quản gia kỳ quái hỏi, trong lòng nghĩ như thế nào còn mang theo một đứa nhỏ, y định làm gì?

“ Quản gia, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ đặc biệt hầu hạ ta, tiểu nhi kia, ngươi tự lo liệu.” Lạnh lùng dặn dò xong, xoay người bước vào trong.

“ Ngươi đi theo ta, đến chỗ thay quần áo của nha hoàn, ngươi tên gì?” Quản gia hỏi Hàn Ngữ Phong.

“ Hàn Ngữ Phong, đệ đệ Hàn Cảnh Phong.” Hàn Ngữ Phong lễ phép đáp lại.

“ Cái gì? Hàn, ngươi họ Hàn, đi nhanh đi, Vương gia chờ ngươi hầu hạ kia.” Quản gia nhất thời hiểu được, trong mắt cũng có một tia chán ghét.

Hàn Ngữ Phong không rõ là bản thân họ Hàn thì có cái gì không đúng, quản gia hội đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“ Thay hảo y phục, ngươi đi hầu hạ Vương gia, rồi quay về phòng bếp làm việc.” Quản gia không kiên nhẫn phân phó.

“ Biết rồi, quản gia.” Hàn Ngữ Phong rất lễ phép, dù sao vẫn giữ được thái độ đúng mực trước kia.

“ Cảnh nhi, ngoan, không phải sợ, ngoan ngoãn nghe lời người trong gia, tỷ tỷ sẽ rất nhanh quay lại.” Hàn Ngữ Phong cố nén sự đau lòng, nhẹ giọng an ủi đệ đệ.

Cảnh nọ, chúng ta đã không phải như trước nữa, thân phận nô dịch không thể tự quyết, phải làm nô dịch mặc người sai khiến.

Mặc dù vạn phần lo lắng cho đệ đệ, Hàn Ngữ Phong vẫn hướng thư phòng của Vương gia.

“Hàn Ngữ Phong bá kiến Vương gia.” Đến thỉnh an như quy củ.

“Lớn mật, người không biết phải tự xưng nô tỳ sao?” Gầm lên giận dữ, Hàn Ngữ Phong sợ hãi.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

“Người thật ra rất thông minh, thực biết điều.” Tư Mã Tuấn Lỗi bước đến, đưa tay nâng cằm Hàn Ngữ Phong.

Lúc này mới tỉ mỉ nhìn cho rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ, hàng mi cong cong như liễu, một đôi mắt hạnh nhân, mũi cao thẳng xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng tựa anh đào, một chữ, mỹ, đây tuyệt đối là một mỹ nhân.

Chỉ tiếc nàng là nữ nhi của Hàn Mộ Xuân.

“Nô tỳ đến hầu hạ Vương gia.” Không biết vì cái gì cứ nhìn chăm chăm mình, Hàn Ngữ Phong lại lên tiếng nhắc nhở.

“Xem ra người rất vội, biết hầu hạ ta như thế nào không?” Ngón tay Tư Mã Tuấn Lỗi lướt qua cái gáy trắng nõn của nàng.

“Nô tỳ đi châm trà cho Vương gia.” Tâm Hàn Ngữ Phong cả kinh, cuống quýt đứng dậy, muốn chạy trốn khỏi y.

Trốn, người định trốn? Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh, bắt lấy nàng, nhẹ nhàng đặt trên giường trong thư phòng.

“Vương gia, nô tỳ bất tài bất lực, thỉnh Vương gia thả nô tỳ.” Hàn Ngữ Phong có chút bối rối xin tha.

“Ta cũng muốn thả người, chỉ là ai bảo người họ Hàn, người về sau chính là một nô tỳ làm ‘ấm giường’ của ta, chỉ cần ta muốn, người phải tùy thời tùy chỗ thỏa mãn ta.” Trong mắt Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một tên một tia tàn nhẫn ác độc.

Hàn Ngữ Phong lại sợ ngây người, trong đầu chợt hiện lên câu ‘ai bảo người họ Hàn’ của y, y cùng Hàn gia có thù hằn gì sao? Đơn giản, nguyên nhân vẫn là phụ thân.

3. Chương 3: Điên Cuồng Làm Nhục

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 3: Điên cuồng làm nhục

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“A, đau quá.” Một cơn đau tê tâm liệt phế truyền khắp toàn thân, làm cho nàng không khỏi bật tiếng thét, lúc này mới phát hiện Tư Mã Tuấn Lỗi muốn tiến nhập thân thể của y.

Hạ thân đau đớn như bị ai xé rách, thuận theo y co rúm lại, càng thêm đau đớn, tay nàng không ngừng bấu chặt vào lưng y, móng tay dính chặt vào da thịt nơi lưng của y.

Hàn Ngữ Phong không có cầu xin tha, nàng biết y đối với nàng có một loại hận ý không rõ.

“ A.....” Cảm giác đau đớn của Hàn Ngữ Phong ngày càng tăng, tâm của nam nhân trên người căn bản không có một chút thương hương tiếc ngọc, chính là dốc sức trút hết hận ý trong lòng của y, tàn nhẫn như vậy, nặng như vậy, từng chút từng chút va chạm cơ hồ như xuyên thấu nòng.

Thẳng đến sau khi Tư Mã Tuấn Lỗi cấp tốc làm xong, cảm giác được nòng một trận co rúm lại, mới rời thân thể của y đi, lạnh lùng đứng lên, không có chùi vết máu trên người.

Sự đau đớn của Hàn Ngữ Phong cũng không vì y rời đi mà giảm bớt, vừa định đứng dậy, liền cảm giác thân thể như rời rạc, đau nhức vô lực.

“ Đây như thế nào đã không chịu nổi? Người có biết sự đau đớn trong lòng ta so với người đau hơn gấp một ngàn lần không? Chỉ có nhìn thấy người đau, mới có thể giảm bớt sự đau đớn trong lòng ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh.

“ Lý do, cho ta một lý do, một lý do để hận ta, đừng để ta phải vô tội chịu liên lụy.” Hàn Ngữ Phong giờ phút này thực bình tĩnh, nòng chỉ muốn biết vì cái gì?

“ Vô tội, ha ha, thật đúng là thiên đại chê cười, người vô tội, nếu không phải phụ thân người nổi giáo cho giặc, Mai nhi như thế nào hội vô tội chết đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười điên cuồng, khi nói đến Mai nhi, trong mắt hiện lên một tia ưu thương, lại âm ngoan nói: “ Ít nhất hiện tại, ta sẽ cho người thay phụ thân trả hết nợ.”

Mai nhi là ai, có quan hệ gì với phụ thân? Là do phụ thân hại chết sao? Nguyên lai, là y bắt mình phải trả nợ.

Một cỗ hàn ý từ trong lòng dâng lên, từ từ lan khắp toàn thân, y muốn trả thù, như vậy bản thân cùng đệ đệ, sắp sửa đối mặt với cuộc sống phía trước như thế nào, Cảnh nhi còn nhỏ như vậy.

“ Người còn không mau đứng dậy, hầu hạ bốn Vương, đừng quên, người chỉ là một nô tỳ, một nô tỳ ti tiện.”

Cố nén đau đớn, đứng dậy sửa sang lại y phục, Hàn Ngữ Phong cầm lấy y phục của y rơi ở một bên, tay có chút run rẩy, đây là lần đầu tiên nòng hậu hạ người khác, lại là một nam nhân.

Thật vất vả vận y phục cho y, chỉ là cài nút thắt trước ngực, nòng như thế nào cũng chẳng làm nổi, càng khẩn trương, càng hoảng hốt, tay lại càng run rẩy lợi hại.

“ Thế nào? Chưa làm qua, chưa thích ứng được, chưa từng hầu hạ người khác, đừng quên người người đã không còn là thiên kim đại tiểu thư nữa, nô tỳ, nhớ kỹ, đây là thân phận của người.” Tư Mã Tuấn Lỗi mắt lạnh châm chọc nòng.

Hàn Ngữ Phong cắn môi, không để bản thân chú ý đến y.

“ Thế nào? Đây là thái độ mà nô tỳ người nên có sao? Không phục ư?” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay bóp cằm nòng, bắt nòng phải nhìn mình.

“ Nô tỳ không dám.” Hàn Ngữ Phong hạ thấp mắt ra vẻ yếu thế.

“ Ha ha, Hàn Mộ Xuân, người chưa từng nghĩ đến nữ nhi mình sẽ có ngày hôm nay đi, đây là báo ứng của người.” Tư Mã Tuấn Lỗi phát ra một trận cười điên cuồng.

Hàn Ngữ Phong lại run như cây sậy, cũng không biết bản thân đang chờ đợi cái gì?

4. Chương 4: Cuộc Sống Bi Thảm

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 4: Cuộc sống bi thảm

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Cuồng phong bạo vũ dường như tàn phá suốt hai canh giờ.

Hàn Ngữ Phong nhìn toàn thân tím bầm, giữa hạ thể máu tươi còn chậm rãi chảy ra, trong đầu lập tức hiện lên ý niệm chết, nữ tử mất đi trinh tiết thì còn lý do gì để sống.

Đứng dậy, lại đột nhiên cười lạnh, trinh tiết là gì kia chứ? Ngay cả quyền được chết của bản thân cũng đều không có, những ngày về sau, nàng chỉ vì Cảnh nhi mà sống, Cảnh nhi là động lực để duy trì sự sống của nàng.

Trời đã tối, Tư Mã Tuấn Lỗi đã rời đi, nhìn đông hồn độn trong thư phòng, Hàn Ngữ Phong chịu đựng đau nhức, đứng dậy thu dọn hảo, mới ra ngoài xem Cảnh nhi.

Thật vất vả bước từng bước đến phòng bếp, từ xa nhìn thấy Cảnh nhi đứng ở góc tường khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy nước mắt, khiến cho người ta nhìn vào mà tâm không đành lòng, lòng chua xót không thôi.

“Cảnh nhi, Cảnh nhi, ngươi làm sao vậy?” Hàn Ngữ Phong kéo Cảnh nhi vào lòng, khẩn trương hỏi.

“Tỷ tỷ, ta muốn về nhà, chúng ta vì cái gì lại ở đây? Bọn họ muốn ta rửa chén, ta không cần thận đánh vỡ, bọn họ liền mắng ta, không cho ta ăn cơm, còn bắt ta đứng đây.” Cảnh nhi nhào vào lòng Hàn Ngữ Phong, nói hết những uất ức cho tỷ tỷ.

Nước mắt lăn lăn rơi xuống, Hàn Ngữ Phong đau lòng ôm chặt Cảnh nhi, thù hận là gì mà khiến cho bọn họ ngay cả một đứa nhỏ năm tuổi cũng không buông tha.

“Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? Bọn họ cũng khi dễ ngươi sao?” Cảnh nhi nhìn thấy tỷ tỷ khóc, nghĩ nàng cũng giống mình bị người khác khi dễ.

“Cảnh nhi, nhớ kỹ, chúng ta không có nhà, về sau phải nghe lời bọn họ, cẩn thận làm việc, làm không xong, chờ tỷ tỷ đến giúp ngươi làm.” Hàn Ngữ Phong biết, bản thân chỉ có thể nói thật cho Cảnh nhi chuyện này, cho dù cậu không hiểu.

“Vì cái gì? Tỷ tỷ, vì cái gì chúng ta không có nhà, ta không muốn làm việc.” Cảnh nhi gương khuôn mặt nhỏ nhắn, không hiểu hỏi.

Nhìn ánh mắt hồn nhiên vô tội của Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong đau lòng, ôm Cảnh nhi thật chặt, nước mắt lại trào ra, tỷ tỷ nên giải thích với người như thế nào đây?

“Tỷ tỷ, đứng khóc, Cảnh nhi ngoan, Cảnh nhi nghe lời, Cảnh nhi không hỏi nữa.” Cảnh nhi nhìn khuôn mặt đầy lệ rơi của tỷ tỷ, một mặt thay nàng lau lệ, một mặt biết điều.

“Cảnh nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cảnh nhi biết điều càng khiến cho tâm của Hàn Ngữ Phong đau đớn, Cảnh nhi, tỷ tỷ về sau hội bảo vệ ngươi, tất cả đau khổ tỷ tỷ sẽ thay ngươi gánh vác.

“Tỷ tỷ, ta đói bụng.” Cảnh nhi nhỏ giọng nói, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi.

“Hảo, tỷ tỷ đi tìm đồ ăn.” Hàn Ngữ Phong kéo Cảnh nhi vào phòng bếp.

Ở phòng bếp, có một ma ma ngoài bốn mươi tuổi ngồi ở đằng kia, mắt lạnh nhìn hai tỷ đệ đi vào.

Hàn Ngữ Phong hiểu, tất cả mọi người trong Vương phủ hận mình.

“Ma ma, có thể cho nô tỳ đồ ăn không?” Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng, lễ phép hỏi.

“Chỗ đó có.” Ma ma hơn nửa ngày mới không tình nguyện trả lời nàng.

Hàn Ngữ Phong theo hướng ngón tay của nàng, thấy một chén cơm thừa canh cặn, chỉ là cơm thừa canh cặn vốn vẹn có một chén nhỏ nhỏ, nàng biết đây là bọn họ cố ý lưu lại cơm chiều cho mình cùng đệ đệ.

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, bất đắc dĩ cười lạnh, Tư Mã Tuấn Lỗi chính là muốn tra tấn ta như thế sao?

“ Cảnh nhi, đến đây, nhanh ăn đi.” Hàn Ngữ Phong bưng món cơm thừa canh cặn tạp phí lù đến trước mặt đệ đệ.

Cảnh nhi thật sự rất đói bụng, cầm lấy ăn như hổ đói.

Nhìn Cảnh nhi, lòng Hàn Ngữ Phong nhỏ máu, cuộc sống cầm y ngọc thực trước kia đã qua đi, chỉ là không nghĩ đến, tình cảnh của mình cùng Cảnh nhi hội lưu lạc đầy sóng gió đến bây giờ, đến nỗi ngay cả cơm thừa canh cặn cũng chẳng đủ để ăn no.

“ Tỷ tỷ, ta ăn no rồi, còn người?” Cảnh nhi đưa cái bát không còn một hột cơm cho Hàn Ngữ Phong.

“ Tỷ tỷ đã ăn rồi, Cảnh nhi ngoan, tỷ tỷ mang người đi nghỉ ngơi.” Hàn Ngữ Phong kéo tay Cảnh nhi, đến trước mặt ma ma hỏi: “ Ma ma, xin hỏi, phòng của ta ở đâu?”

“ Thật là nực cười, người còn muốn có phòng, sài phòng(1) bên cạnh phòng bếp kia chính là chỗ ở của các người.” Ma ma lạnh giọng cười nhạo Hàn Ngữ Phong.

Nhìn sài phòng nhỏ trước mắt cũ nát không chịu nổi, chung quanh tối tăm, chỉ có thể miễn cưỡng che khuất mưa gió, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cơ hồ muốn rơi xuống, bên trong không có giường, chỉ có một đồng rơm rạ, tấm chăn bông cũng cũ nát không chịu nổi, lẳng lặng nằm đó chờ chủ nhân tiến đến.

5. Chương 5: Nô Tỳ Làm ‘Ấm Giường’

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 5: Nô tỳ làm ‘ấm giường’

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong trải một ít rơm rạ, cởi áo khoác của mình trải ra trên mặt.

“ Cảnh nhi, ngủ đi.” Bảo Cảnh nhi nằm xuống ngủ.

“ Tỷ tỷ, chúng ta sẽ ngủ ở nơi này sao? Nhưng mà không có giường thì ngủ thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi nhăn lại, khó hiểu hỏi Hàn Ngữ Phong.

“ Cảnh nhi, nhớ kỹ, chúng ta không còn giống như trước kia, về sau không nên hỏi vì cái gì. Tỷ tỷ dạy người như thế nào người liền làm theo thế ấy, được không?” Hàn Ngữ Phong đỡ lấy Cảnh nhi, ngồi xổm xuống, nói cho Cảnh nhi, che dấu sự đau lòng của mình.

“ Hảo, tỷ tỷ, ta nghe lời, vậy tỷ tỷ cùng ta ngủ đi, ta sợ.” Cảnh nhi kéo tay nàng yêu cầu.

“ Ân, hảo, ngủ đi.” Hàn Ngữ Phong nằm xuống ôm lấy Cảnh nhi, nằm trên cái giường cũ nát không chịu nổi, tấm chăn bông còn tỏa ra mùi kì lạ.

Cảnh nhi rất nhanh liền tiến vào giấc mộng đẹp, Hàn Ngữ Phong vừa mệt vừa đói, không biết đã qua bao lâu, cũng mơ mơ màng màng ngủ.

“ Dậy đi, mau dậy đi, hầu hạ Vương gia thay y phục rửa mặt.” Một thanh âm thực hung hãn đánh thức Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong mở to mắt, mới nhớ ra, bản thân hiện tại là nô tỳ, phải hầu hạ tên Vương gia tà ác kia, vội vàng thức dậy, chỉnh đốn qua loa một chút, nhìn nhìn Cảnh nhi còn ngủ say, nhỏ giọng thỉnh cầu: “ Quân gia, có thể để Cảnh nhi ngủ một lát nữa hay không, nó mới năm tuổi, chuyện của nó, ta giúp nó được không?”

“ Hảo.” Quân gia do dự một chút, rồi đáp ứng, dù sao một đứa nhỏ năm tuổi có thể làm được cái gì, chỉ biết là thêm phiền mà thôi, về sau chừa chút tiền cho nàng là được rồi.

“ Vương gia, nô tỳ đến hầu hạ ngài thay quần áo đây.” Bưng dụng cụ rửa mặt, Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng nói.

“ Vào đi.” Thanh âm vẫn lạnh băng như vậy.

Đẩy cửa ra, Hàn Ngữ Phong liền nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi lỏa thể đứng ở bên giường, tuy nói bản thân đã cùng y có quan hệ xác thịt, nhưng mà nàng vẫn đỏ mặt cúi đầu, cầm lấy y phục bên cạnh, bảo y mặc vào.

“ Ngẩng đầu nhìn ta, như thế nào lại thẹn thùng, ngày hôm qua không phải ngươi đã thấy hết rồi sao? Ta còn cho rằng trí nhớ ngươi chưa ghi nhớ đủ sâu.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy nàng cúi đầu, sớm mĩa mai.

Nghe nói đến ngày hôm qua, trong lòng Hàn Ngữ Phong bùng lên hận ý, nàng thì sợ gì, hết thấy mọi thứ của nàng y đều đoạt đi, nàng hiện tại là một nô dịch, nô dịch là không được phép có tôn nghiêm, coi như đã nhìn thấy dã cầu(1), dã cầu cũng lỏa thể sao?

Hờ hững ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, động tác tay cũng rất nhanh nhẹn.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy ánh mắt của Hàn Ngữ Phong đột nhiên trở nên lạnh lùng, tâm tình của y rất không dễ chịu, y thích nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, sờ sờ động lòng người, bộ dạng thê thảm muốn sống không được mà chết cũng không xong, như vậy sẽ làm cho tâm của y thống khoái cùng thư sướng.

Tát vào miệng nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi tàn khốc băng lãnh nói: “ Nhớ kỹ, về sau đừng để cho ta nhìn thấy thái độ coi thường hết thấy mọi thứ như vậy của ngươi, thế nào, im lặng phản kháng sao? Đừng quên, ngươi còn một đệ đệ đáng yêu.”

Hàn Ngữ Phong cắn môi, nghe y lấy đệ đệ ra uy hiếp mình, trong lòng đốt lên một ngọn lửa giận, chỉ trong nháy mắt, nàng đã dập tắt ngọn lửa hận kia, uy hiếp Cảnh nhi của nàng, nàng có thể không để ý đến tính mạng của mình, nhưng mà nàng không thể quay lưng lại với tính mạng của Cảnh nhi, ngày hôm qua, bộ dáng uất ức khóc của Cảnh nhi hiện ra trước mắt, chỉ cần Cảnh nhi sống khá giả một chút, cho dù bản thân phải gánh chịu tất cả sự đau khổ, cũng đáng.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy biểu tình của Hàn Ngữ Phong thiên biến vạn hóa, biết trong lòng nàng không phục đấu tranh, trong lòng cười lạnh, đưa tay đặt trên ngực nàng.

“ Ngươi muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong lùi về sau vài bước, căng thẳng hỏi.

“ Ta muốn làm gì ư? Ngươi không biết sao? Đừng quên, chức trách của ngươi là thay ta làm ‘ấm giường’, tùy thời tùy chỗ, hiện tại, ngươi phải cởi y phục.” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm, băng lãnh ra lệnh.

Hàn Ngữ Phong nhìn y, y chính là ma quỷ, một ma quỷ chuyên môn tra tấn mình, chỉ là bản thân không thể cự tuyệt, bản thân không có quyền cự tuyệt, hậu quả của sự cự tuyệt bản thân không thể tưởng tượng được, tay chậm rãi cởi y phục ra.

“ Vương gia, ngài rời giường chưa? Thiếp thân đến thỉnh Vương gia cùng ăn điểm tâm.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nũng nịu, khiến cho Hàn Ngữ Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đành chỉ động tác tay.

6. Chương 6: Mĩ Nhân Yêu Nhiều

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 6: Mĩ nhân yêu nhiều

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Cánh cửa bị đẩy ra, một nữ tử yêu diễm cực hạn, quyền rũ cực hạn đi vào, lập tức dính lấy người Tư Mã Tuấn Lỗi, mị thanh: “ Vương gia, thiếp thân rất nhớ người, chúng tỳ muội bảo thiếp thân đến mời Vương gia cùng ăn điểm tâm với chúng ta.”

“ Tiểu yêu tinh Thúy Hà, mới một đêm không gặp mà đã nhớ ta, khiến cho bản Vương hảo hảo yêu thương người.” Tư Mã Tuấn Lỗi vỗ hông của Thúy Hà, mặt khác cười nhạt.

“ Vương gia, người muốn làm gì?” Thúy Hà tuy ngượng ngùng hỏi, nhưng mà trong ánh mắt rõ ràng có khát vọng.

“ Người nói đi, không biết, thôi quên đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, vẻ mặt lạnh lùng, buông tay, tâm mắt y đùa giỡn, có hơi nhạt.

Hàn Ngữ Phong ở bên cạnh nhìn, sắc mặt biến chuyển đúng là mau, thật sự là hỉ nộ vô thường.

“ Vương gia, thiếp thân muốn.” Thúy Hà nhìn y thay đổi sắc mặt, mị thanh mị khí nói, mặt khác còn lấy tay ma sát người Tư Mã Tuấn Lỗi.

Thân thể Tư Mã Tuấn Lỗi phối hợp, trong mắt rét lạnh đến cực điểm.

.....

Hàn Ngữ Phong không nghe nổi nữa, lặng lẽ dời bước, muốn đi ra ngoài, rời khỏi nơi này.

“ Đứng lại, ai cho người đi, đem rượu ở trên bàn đến, ở bên cạnh hầu hạ.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong đương muốn đào tẩu, lạnh giọng phân phó.

Hàn Ngữ Phong dừng bước, y là người sao? Lúc thú tính, cứ nhiên còn có thể chú ý đến mình, chậm rãi cầm lấy chén rượu đưa cho Tư Mã Tuấn Lỗi.

“ Vương gia, như thế nào còn có người khác, để cho nàng đi ra ngoài.” Thúy Hà hiện tại mới phát hiện trong phòng còn có một người nữa, tuy rằng là một nữ nhân, nhưng mà nàng vẫn muốn che thân mình trần trụi của mình.

“ Tiểu yêu tinh, nàng không được ra ngoài, nàng phải hầu hạ chúng ta.”

“ Nhưng mà Vương gia, nàng ở trong này, dù sao cũng.....” Thúy Hà có chút do dự, nhưng mà không dám phản bác lời y.

“ Thế nào? Người để bụng, người muốn để bụng, thôi quên đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, đã muốn đứng dậy.

“ Không, nô tỳ không ngại, Vương gia, nô tỳ muốn người.” Thúy Hà vội vàng nắm lấy tay Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng không hy vọng xa vời rằng vị Vương gia lãnh khốc vô tình này yêu mình, nàng chỉ hy vọng có cơ hội được mang đứa nhỏ của y, củng cố địa vị của mình, hưởng thụ vinh hoa phú quý, cho nên nàng sẽ không bỏ qua một cơ hội nào có thể mang thai, đừng nói có một người ở đây, cho dù là mười người, nàng cũng sẽ không bỏ qua

Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh nhìn nữ nhân trước mắt, mặt khác phẫn nộ nhìn Hàn Ngữ Phong, lại dùng sức phát tiết trên người của Thúy Hà.

“ Đem rượu đến cho ta, mở to mắt mà nhìn.” Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy bầu rượu, đổ rượu xuống ngực Thúy Hà, sau đó dùng lưỡi liếm, mỗi lần đến một chỗ, Thúy Hà đều nhìn không được run rẩy, nhắm mắt lại tựa như hưởng thụ.

Hàn Ngữ Phong mặt đỏ tai hồng đứng đó, nhìn đôi nam nữ trước mắt không cảm thấy thẹn này, nàng đứng đó, bọn họ thật sự không cảm thấy gì sao? Hay là căn bản y không có nhân tính, không phải người.

7. Chương 7: Sự Trừng Phạt Tàn Bạo

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 7: Sự trừng phạt tàn bạo

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong nhìn hình ảnh nam nữ quan hệ bất chính này, nghe thanh âm quấy nhiễu tâm thần của người kia cùng thanh âm thở gấp của nam nhân hung hăng, khiến cho nàng chịu dày vò, trong lòng thầm cầu khẩn, hãy nhanh chấm dứt đi.

“A.....” Thúy Hà thét một tiếng đâm thủng màng nhĩ, Tư Mã Tuấn Lỗi rất cực đã phóng ra, thân thể y xoay lại xuống giường.

“Người giúp ta liếm sạch sẽ.” Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lặng ở một nơi, mệnh lệnh lãnh khốc vô tình được phun ra từ bạc môi của y.

Thúy Hà ở trên giường kia vừa từ trong tình dục khôi phục lại, sưng sờ nhìn, Vương gia vừa nói cái gì? Muốn nàng liếm sạch sẽ, này cũng khiến người khác nhục nhã, Vương gia hận nàng, vì cái gì?

Hàn Ngữ Phong bị Tư Mã Tuấn Lỗi chọc giận, Thúy Hà còn ở đó, y sẽ làm nhục mình như vậy sao? Không cho nàng một chút tôn nghiêm của một con người, muốn nàng giúp y liếm sạch sẽ, nếu vậy thì thà nàng tình nguyện đi tìm cái chết, cũng không phải chịu sự nhục nhã này, đứng tại chỗ, thân thể chưa hề động dù chỉ một chút.

“Người dám phản kháng ta?” Y đột nhiên đưa tay bóp cằm của nàng, lực đạo cực lớn, không quan tâm nàng đau hay không.

Hàn Ngữ Phong giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn cố chấp kia, ánh mắt đầy hận ý nhìn y.

“Ta muốn người phải trả giá cho điều đó.” Tư Mã Tuấn Lỗi trừng đôi mắt trắng thán dương nổi trận lôi đình, giận tím mặt mà vung tay.

‘Chát!’ Một tiếng, cho nàng một cái tát vang!

Đối mặt với cái tát bất thành linh, Hàn Ngữ Phong bất ngờ không kịp phòng, thân thể gầy yếu mềm mại nháy mắt va phải vách tường.

“Ngô.....” Nàng cắn phải môi dưới, phát ra một tiếng kêu rên, rồi lại đứng dậy quật cường, hận ý thập phần nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi.

“Thế nào? Không phục?” Mặc dù thấy trên gương mặt trắng nõn rõ ràng có vết hồng, tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn lãnh ngạnh như thiết, không có nửa phần thương tiếc.

Hàn Ngữ Phong lúc này đã lấy lại chút ý thức mơ hồ, ngày hôm qua chịu đựng y như cuồng phong bạo vũ làm nhục, lại đối bụng, trong bụng không có một chút lương thực, hơn nữa vừa rồi va mạnh vào tường, khiến cho nàng không thể đứng thẳng, đầu càng ngày càng váng vất.

“Người.....” Tư Mã Tuấn Lỗi còn chưa có nói xong.

‘Bịch’ một tiếng, Hàn Ngữ Phong té lăn trên đất, hôn mê bất tỉnh.

“Người đứng lên cho ta, giả chết sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi hung hăng dùng chân đạp, muốn làm cho nàng đứng dậy, nàng nghĩ giả chết là có thể trốn sao?

Cùng là nữ nhân, Thúy Hà chung quy tâm sinh không đành lòng, ngồi dậy xuống giường, lấy tay lắc lắc Hàn Ngữ Phong: “Vương gia, nàng ngất thật rồi.”

Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi băng lãnh đảo qua Hàn Ngữ Phong vẫn không nhúc nhích trên mặt đất, lại xoay người đi ra ngoài.

Thúy Hà nhìn Hàn Ngữ Phong mặt không còn chút máu, hơi hơi thở dài, gọi người dìu nàng trở về.

Hàn Ngữ Phong yếu ớt mở to mắt, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi xuất hiện trước mắt mình.

“ Tỷ tỷ, người tỉnh, thật tốt quá, vì ta tỷ tỷ rất cực không ngủ được, ta hảo lo lắng, khiến cho tỷ tỷ bất tỉnh.” Cảnh nhi thấy tỷ tỷ tỉnh lại, hưng phấn nói.

Ta bất tỉnh, Hàn Ngữ Phong nghi hoặc một chút, đột nhiên nhớ đến, bản thân té xỉu, hoàn hảo là mình té xỉu thực đúng lúc, không cần chịu sự nhục nhã ma quỷ kia, để nàng thoát được một kiếp.

“ Tỷ tỷ, mặt của ngươi là ai đã đánh, hảo hồng, hảo bạo, trên đầu còn sưng, sao lại bị như vậy?” Cảnh nhi nhìn tỷ tỷ, kỳ quái hỏi.

“ Là bản thân tỷ tỷ không cẩn thận đụng phải, không việc gì đáng ngại cả, vài ngày sẽ khỏi.” Hàn Ngữ Phong ôn nhu an ủi Cảnh nhi.

“ Ân, vậy tỷ tỷ về sau cẩn thận một chút.” Cảnh nhi không có chút hoài nghi, dù sao cậu mới chỉ có năm tuổi.

“ Cảnh nhi ăn điểm tâm chưa?” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ đến, không biết là Cảnh nhi đã ăn hay chưa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi ảm đạm, cúi đầu.

“ Sao vậy? Cảnh nhi, chưa có ăn?” Hàn Ngữ Phong lo lắng hỏi.

“ Chưa có ăn, bọn họ nói, ta không làm việc, cho nên ta không có tư cách ăn cơm, phải đợi tỷ tỷ giúp ta làm xong, mới cho ta ăn cơm, nhưng mà, nhưng mà, tỷ tỷ ngủ.” Cảnh nhi nhỏ giọng, bấu cái môi nhỏ, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

“ Thực xin lỗi, Cảnh nhi, là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ không có chăm sóc ngươi tốt.” Hàn Ngữ Phong một phen ôm lấy Cảnh nhi, rơi một giọt nước mắt trên đầu Cảnh nhi.

“ Đi, tỷ tỷ mang ngươi đi tìm đồ ăn.” Hàn Ngữ Phong đứng dậy, thân thể dao động một chút, đầu vẫn còn chút choáng, nhưng mà nàng cố gắng, kéo Cảnh nhi hướng phòng bếp.

8. Chương 8: Lời Cảnh Cáo Lãnh Khốc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 8: Lời cảnh cáo lãnh khốc

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong kéo Cảnh nhi vào phòng bếp, thấy ma ma ngày hôm qua ở đó.

“ Ma ma, sao không cho Cảnh nhi một ít đồ ăn, nó vẫn là một tiểu hài tử, có việc sao không bảo ta đến làm?” Hàn Ngữ Phong ăn nói khấp nép, khổ sở van nài, nàng biết giữ tôn nghiêm lúc này là vô ích.

“ Trên bàn có cháo cùng bánh mì, ngươi cho nó ăn đi, nhưng mà, ngươi phải rửa đồng bát đĩa trong bồn.” Ma ma nhìn nàng một cái, lấy tay chỉ vào bồn rửa bát lớn.

“ Hảo, đa tạ ma ma. Đa tạ ma ma.” Hàn Ngữ Phong chạy nhanh đến lấy bát cháo cùng bánh mì, cho Cảnh nhi ngồi bên cạnh ăn, bản thân lại ngồi xổm xuống rửa bát đĩa.

Sau nửa canh giờ, rốt cục đã rửa xong, Hàn Ngữ Phong thở phào, đứng dậy, lại thấy bát cháo cùng bánh mì ngụy được bưng đến.

“ Nhanh ăn đi, ăn no, mới có sức làm việc, ta không phải là thương xót người, ta là sợ người bất tỉnh, không ai rửa bát đĩa.” Thanh âm ma ma lạnh lùng, nhưng mà Hàn Ngữ Phong lại nhìn thấy trong mắt nàng sự thương xót cùng đồng tình.

“ Đa tạ, đa tạ.” Thanh âm nàng có chút nghẹn ngào, trên đời vẫn là còn nhiều người tốt, nàng không trách các nàng đối với mình lãnh khốc vô tình, bởi vì bản thân các nàng không thể tự quyết định, Vương gia oán hận mình, ai dám đối với nàng hảo, đó là vì muốn gây khó dễ cho mình.

Cả ngày giúp việc ở phòng bếp, khi rửa cái bát cuối cùng xong, Hàn Ngữ Phong mới kéo lê thân mình mỗi một chậm rãi tiêu sái quay về sài phòng cũ nát của mình, Cảnh nhi đại khái đã ngủ.

Lúc đi ngang qua hoa viên, chợt nghe tiếng nói chuyện sau hòn non bộ, khiến cho nàng dừng bước.

“ Vương gia, nghe nói người mua Hàn tỷ đệ vào phủ, hôm nay còn đánh nàng bất tỉnh, vẫn là thỉnh người buông thù hận, không cần trút giận sang người vô tội.” Một giọng nói nhỏ nhẹ khẽ kéo dài truyền đến.

“ Châu nhi, việc này người không cần phải quan tâm, hảo hảo dưỡng bệnh, bằng không ta như thế nào đối với sự phò thác của Mai nhi trước khi lâm chung.” Giọng nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng lại ẩn ẩn nhu tình.

Hàn Ngữ Phong ngừng thở, giọng nam nghe được chính là chủ nhân của Vương phủ, Tư Mã Tuấn Lỗi.

Khó có thể tưởng tượng được, một người lãnh khốc tuyệt tình như vậy, thế nhưng lại có giọng nói ôn nhu như thế.

Vì cái gì bản thân lại hận mình, nguyên nhân ngay cả chính mình cũng không hiểu được, Hàn Ngữ Phong không khỏi than nhẹ một hơi.

“ Người nào? Bước ra.”

Tiếng quát tàn khốc đột nhiên vang lên, Hàn Ngữ Phong nhất thời cả kinh! Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ánh trắng sáng bị một thân hình cao lớn che khuất, theo bản năng nàng lui về phía sau, tấm lưng áp sát hòn non bộ lạnh lạnh.

“ Người ở đây nghe trộm ta cùng Châu nhi nói chuyện?” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi híp lại một nửa, con ngươi sắc bén mang theo lãnh ý dày đặc.

“ Ta..... Ta chỉ là đi ngang qua.....” Nàng lắp bắp mở miệng, nhưng câu từ chưa diễn đạt hết ý.

“ Đi ngang qua, nửa đêm đi ngang qua hoa viên?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi đùa cợt, lạnh lùng nói: “ Hàn Ngữ Phong, người vào Vương phủ của ta, tốt nhất nên an phận thành thật một chút cho ta.”

“ Ta thật là đi ngang qua.” Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng giải thích.

Y hừ lạnh, hoàn toàn không tin, bàn tay to đột nhiên duỗi ra hướng nàng, bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng: “ Ta cảnh cáo người, người tốt nhất thành thật một chút cho ta, nếu không, đừng trách ta vô tình!” Bàn tay to dùng một chút lực, mặt nàng lập tức đỏ lên. Khí trong lòng ngực dần giảm bớt, nàng khó chịu nhìn y, trong cổ họng chỉ có thể phát ra âm thanh đứt đoạn: “ Buông..... Tay.....”

Khuôn mặt y lạnh lùng không hề khoan dung, bàn tay tăng thêm khí lực, lời nói băng hàn như dao: “ Nếu như người đang có một tia giống như cha người làm tổn thương tâm của Vương phủ ta, ta hội bắt người sống không bằng chết!”

“ Ta..... Không..... Có.” Đôi mắt Hàn Ngữ Phong thống khổ nhắm lại, đứng dậy, gian nan cố nói cho hết lời.

“ Cút.” Y đột nhiên buông tay, quát chói tai một tiếng.

“ Khụ khụ khụ.” Hàn Ngữ Phong ho khan kịch liệt, hai tay ôm cổ, nàng tuyệt đối tin, y làm vậy, bởi vì y hận nàng, sinh mạng của nàng trong mắt y, so với con kiến cũng không bằng.

“ Vương gia, Châu nhi về trước.” Nữ tử kia cũng không từ phía sau hòn non bộ đi đến, chỉ là nhẹ giọng, thở dài: “ Tỷ tỷ đi rồi, tính tình Vương gia sao lại trở nên tàn nhẫn như thế?”

“ Ta đưa người về.” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không thèm liếc mắt nhìn Hàn Ngữ Phong đương ho khan một cái, quay đầu trở lại phía sau hòn non bộ.

Hoa viên lớn như vậy, lập tức yên tĩnh vắng vẻ.

Hàn Ngữ Phong lại ho khan vài tiếng, mới gian nan bước đi, cái gáy trắng nõn của nàng đau đớn run lên, sợ là bị bóp đến đỏ lên, y thật tàn nhẫn.

9. Chương 9: Không Rõ Tội Gì.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 9: Không rõ tội gì.

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng tiểu sái đến sài phòng, thấy Cảnh nhi đã ngủ, khi ngủ say Cảnh nhi thật hồn nhiên, không một chút cảm giác được sự tàn khốc cùng băng lãnh trên đời.

“ Cảnh nhi, tỷ tỷ nên bảo hộ người như thế nào, tỷ tỷ ngay cả bản thân cũng không bảo hộ được.” Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong không dừng lại được, tất cả ủy khuất trôi dạt trong lòng, nước mắt cứ như vậy xẹt qua khuôn mặt nàng, lặng yên rơi xuống, vô thanh vô tức, lại càng ngày càng rơi nhiều.

Sáng sớm, Hàn Ngữ Phong thức dậy, bưng chậu rửa mặt đi hầu hạ tên Vương gia ma quỷ kia, Tư Mã Tuấn Lỗi.

Thật kỳ quái, lúc đẩy cửa vào, người không có ở đó, trong phòng không có một bóng người, Hàn Ngữ Phong thở phào, không phải đối diện với y, cảm giác này thật tốt.

“ Người, đem rau này đi rửa.”

“ Người, rửa chén nhanh lên.”

Hàn Ngữ Phong bị quân sự phòng bếp sai khiến đến nỗi đầu xoay tới xoay lui, vội vội vàng vàng, cứ vậy, một ít mồ hôi từ da thịt non mịn của nàng ứa ra, mà những người khác lại nhàn nhã, yên tâm thoải mái nhìn nàng.

“ Tổ yến chưng cách thủy của Châu nhi cô nương đã xong chưa?” Một tiểu nha hoàn ra oai chạy vào, mang theo vài phần ngạo khí hỏi.

“ Dạ rồi Xuân nhi cô nương, lập tức xong ngay, lập tức xong ngay.” Quân sự vội vàng đứng dậy cười xòa.

“ Vậy nhanh lên, bảo người mang đến cho ta.” Xuân nhi kia không cười chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người rời đi.

“ Hừ, ra oai gì chứ? Không phải là một nha hoàn chỉ biết ỷ vào việc mình hầu hạ Châu nhi cô nương tài trí hơn người sao?” Quân gia nhìn theo bóng Xuân nhi rời đi, khinh thường nói.

“ Người, bưng tổ yến đến Cư Tình Uyển cho Châu nhi cô nương.” Quân sự chỉ vào tổ yến chưng cách thủy ra lệnh cho Hàn Ngữ Phong.

“ Vâng.” Hàn Ngữ Phong ngoan ngoãn đáp một tiếng, bưng tổ yến đến Cư Tình Uyển.

Xuân nhi ở Cư Tình Uyển chặn Hàn Ngữ Phong lại, lấy tổ yến, bảo nàng lui ra, Hàn Ngữ Phong liền nhớ đến phòng bếp, bởi vì nàng phải làm hết việc, Cảnh nhi cùng bản thân mới có cơm để ăn, mới có thể lấp đầy bụng.

“Hàn Ngữ Phong.” Đột nhiên một tiếng quát chói tai ở cửa phòng bếp vang lên.

Trong lòng run lên, Hàn Ngữ Phong quay đầu nhìn lại, Tư Mã Tuấn Lỗi bước đến với vẻ mặt hung ác nham hiểm, y tựa hồ phần nộ đến cực điểm, cả người tỏa ra khí tức sắc bén khiến cho người khác không rét mà run.

“Vương gia.” Mọi người ở phòng bếp đều hạ thấp người thi lễ, biết điều tránh ra một bên.

Tư Mã Tuấn Lỗi không để ý đến các nàng, bước bước dài đến trước mặt Hàn Ngữ Phong, con ngươi sắc bén thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm nàng.

Bị y nhìn chòng chọc có chút run như cây sậy, Hàn Ngữ Phong theo bản năng lùi lại vài bước.

“Tiện nhân, lòng của ngươi thật ác độc giống như phụ thân của ngươi.” Tiếng hét hung dữ như sấm, khiến cho mọi người ở đây không khỏi run rẩy.

“Ta không có.” Hàn Ngữ Phong khiếp sợ cãi lại, nàng đã làm chuyện độc ác gì, không đợi nàng hiểu rõ sự việc.

Thẳng giáng một bạt tai, tiếng bàn tay vang vọng ở phòng bếp, Hàn Ngữ Phong đứng cứng ngắc không thể nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sưng phù càng thêm sưng đến nhìn không ra nhan sắc ban đầu.

“Tiện nhân ngươi, đem qua ta đã cảnh cáo ngươi, mau quên như vậy sao?” Thân hình cao lớn của y mang theo sự tức giận không thể cản lại, trừng mắt hung ác nhìn Hàn Ngữ Phong đương đứng ở đó.

“Ta đã làm cái gì chứ?” Hàn Ngữ Phong bưng khuôn mặt đau nhức có chút ngửa ran, ngỡ ngàng khó chịu hỏi.

“Ngươi làm cái gì? Còn hỏi ta, ai bảo ngươi đến Cư Tình Uyển?” Lời y băng hàn như lưỡi dao, từng bước đến gần Hàn Ngữ Phong. “Ngươi muốn hại chết Châu nhi, lòng của ngươi thật đúng là ác độc, Châu nhi cùng ngươi có thù hận gì?”

“Ta không có muốn hại nàng.” Hàn Ngữ Phong lại lui về phía sau vài bước, dục gia chi tội, hà hoạn vô cùng(1), y đại khái là muốn tìm một lý do đến tra tấn mình, ngẩng mặt nhìn y: “Muốn hại, ta sẽ hại ngươi, không liên lụy đến người vô tội.”

“Hảo, không liên lụy đến một người vô tội, một lời biện luận khéo léo đấy.” Lời phủ nhận của Hàn Ngữ Phong, lại dẫn đến Tư Mã Tuấn Lỗi càng tức giận hơn, một phen bắt lấy nàng, đặt nàng nằm trên bàn dài ở phòng bếp, thân hình cao lớn cường tráng đè nàng, bạc môi phun ra từ ngữ đáng sợ: “Ngươi hận ta sao? Ta đây sẽ khiến cho ngươi càng hận ta.”

10. Chương 10: Tàn Bạo Làm Nhục

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 10: Tàn bạo làm nhục

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Không, không được.” Hàn Ngữ Phong trong lòng chấn động, chống lại đôi mắt âm hiểm vô tình của y, lưng nhất thời lạnh thấu. Trước mắt bao người, y chẳng lẽ muốn.....

“ Người nghĩ người có tư cách nói sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng cộc lốc, bàn tay dùng một chút lực, xiêm y trên người nàng đã bị xé một mảnh lớn, lộ ra bờ vai tuyết trắng.....

“ Cút ngay.” Hàn Ngữ Phong ra sức giẫy dụa, nhưng mà sự chống cự yếu ớt của nàng đối với cơn thịnh nộ của y mà nói, chỉ là châu chấu đá xe, không biết lượng sức.

“ Không cần lãng phí khí lực, người cảm thấy có thể chống cự được sao? Sợ sao?” Y cúi đầu, nhìn Hàn Ngữ Phong ở dưới thân, ngữ khí xúc phạm mà âm trầm.

Cảm giác sợ hãi, khiến cho thân mình Hàn Ngữ Phong không nhịn được run rẩy, nước mắt cũng nhịn không được, lăn lăn rơi, nghẹn ngào mang theo cầu xin: “ Vương gia, van cầu người, không cần phải ở trong này, van cầu người.....” Liên tục cầu xin.

Chúng người hầu đứng ở một bên, đối mặt với tình cảnh bất ngờ này, hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Tư Mã Tuấn Lỗi xốc vấy của Hàn Ngữ Phong, lộ ra hai chân trắng nõn của nàng.

Khiến cho mọi người ở đây không khỏi hít phải một ngụm lạnh khí, tuy hiện tại đều là nữ nhân, nhưng mà, dù sao..... Sao Vương gia lại muốn làm nhục, gây khó dễ cho nàng như vậy.

Vài người ánh mắt lạnh lẽ, nhẹ nhàng bước đi, muốn lên tiêu sái bước ra ngoài.

“ Đứng lại.” Giọng nói tàn nhẫn của Tư Mã Tuấn Lỗi lại vang lên, ngăn bước chân của mọi người.

Quần áo không che thân thể..... Lộ hết ra ngoài..... Phô bày cảm xúc mãnh liệt kích thích.

“ Tư Mã Tuấn Lỗi, người là đồ ma quỷ, súc sinh, ta hận người, ta muốn giết người.” Hàn Ngữ Phong liều mạng giẫy dụa, hai chân đá lung tung, nàng hận bản thân yếu đuối, hận bản thân bất lực, hận bên người không dao găm, để cho nàng đâm vào ngực y.

Mọi người xấu hổ đứng ở đó, buông mi mắt, không nhìn đến cảnh khiến cho tim người khác đập nhanh kia.

“ Tư Mã Tuấn Lỗi, người sẽ không được chết tử tế.....” Hàn Ngữ Phong thê thảm bất lực chửi bậy thành tiếng, vang vọng cả phòng bếp.

Nàng không biết sự nhục nhã này còn muốn kéo dài đến khi nào? Lòng nàng tê dại, sự nhục nhã đáng xấu hổ khiến cho nàng không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn còn dùng thân thể y để tiếp tục sự trừng phạt thô bạo của y, sự nhục nhã này đã khiến nàng không còn mặt mũi nào để mà sống tiếp ở trên đời.

“ Nương, thực xin lỗi, sự phò thác của người giao cho Ngữ nhi, Cảnh nhi, thực xin lỗi, tỷ tỷ phải đi trước, tỷ tỷ không muốn sống ở trên đời nữa, Cảnh nhi, người phải kiên cường sống, tha thứ tỷ tỷ.” Giọt lệ cuối cùng từ khóe mắt chảy xuống.

“ Ha ha ha ha.” Khóe miệng Hàn Ngữ Phong mang theo nụ cười thê mĩ, đột nhiên cười thành tiếng.

Tư Mã Tuấn Lỗi ở trên người nàng bị rung động, nhìn nàng, đột nhiên phát hiện trong ánh mắt nàng có sự bất lực cùng tuyệt vọng.

Mọi người nghi hoặc, chẳng lẽ nàng điên rồi, lúc này cư nhiên còn cười thành tiếng.

Một dòng máu tươi từ khóe miệng nàng chảy xuống, giải thoát rồi, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

“ Không được, ta không cho người chết, người nghĩ chết là sẽ trốn được sao? Đừng có tưởng bở.” Tư Mã Tuấn Lỗi rời khỏi người Hàn Ngữ Phong, ôm cổ nàng.

“ Người đâu, truyền đại phu.”

Trong Vương phủ đột nhiên một trận hỗn loạn, chỉ có Hàn Ngữ Phong lẳng lặng nằm đó, trên khuôn mặt mang theo nụ cười bình yên.

11. Chương 011: Châu Nhi Cô Nương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 011: Châu nhi cô nương

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong nằm trên đồng rơm ở sài phòng cũ nát, mở to đôi mắt trống rỗng, nguyên lai chết cũng khó như vậy.

“ Tỷ tỷ, uống được đi, các nàng nói người sinh bệnh, phải uống được.” Cảnh nhi loạng choạng bưng một chén được đến, mặc dù cẩn thận từng li từng tí, nhưng vẫn không ít được bị đổ ra ngoài.

“ Cảnh nhi, cẩn thận, đừng để bản thân bị phỏng.” Hàn Ngữ Phong vội vàng ngồi dậy, tiếp nhận được ở trên tay của Cảnh nhi.

“ Tỷ tỷ, uống nhanh đi, uống được, bệnh mới có thể khỏi, Cảnh nhi không muốn tỷ tỷ sinh bệnh.” Cảnh nhi khờ khạo giương khuôn mặt nhỏ nhắn.

“ Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong lập tức ôm lấy Cảnh nhi, đúng, nàng không thể chết được, nàng chết, còn Cảnh nhi thì sao? Nàng hội không chiều theo sự bất lực, bưng chén thuốc lên, một hơi uống cạn sạch, vì Cảnh nhi, nàng phải sống mà tham sống sợ chết.

“ Cho các người nè, đây là cơm chiều.” Ma ma ở phòng bếp bưng hai chén cơm đến.

“ Ma ma, đa tạ, nhưng mà ta chưa có làm hết việc mà?” Hàn Ngữ Phong kỳ quái hỏi, không phải chưa xong việc sẽ không cho cơm ăn sao?

“ Ai, người hảo hảo nghỉ ngơi hai ngày đi, chờ để cơ thể khỏe lên một chút.” Ma ma bất đắc dĩ thở dài, nhìn bộ dạng thê thảm của Hàn Ngữ Phong.

Lời nói của ma ma có chút mập mờ, mặt Hàn Ngữ Phong liền đỏ lên, khiến cho nàng nhớ đến khoảnh khắc bị áp bức và lăng nhục kia.

Không được, nàng không thể cứ như vậy mà đi xuống, nàng phải chạy trốn, mang theo Cảnh nhi cùng nhau thoát khỏi nơi này, chỉ là, mất bao nhiêu thời gian để chuẩn bị, một mình mình trốn cũng có vấn đề, hướng chỉ là mang theo Cảnh nhi, chủ yếu nhất chính là ngân lượng, phải làm sao bây giờ? Nàng dù sao vẫn không để cho Cảnh nhi cùng nàng ăn ngủ đầu đường.

Hàn Ngữ Phong trong lòng hạ quyết tâm, về sau sẽ thuận theo tên Vương gia ma quỷ kia, hiện tại bắt đầu chuẩn bị, để có cơ hội chạy xa khỏi nơi này.

Ba ngày sau, Hàn Ngữ Phong rốt cục khỏe lại, chỉ là đầu lưỡi có chút đau, ai bảo cắn lưỡi tự sát, không đủ để chết, tội nhận được không ít, nàng chỉ muốn biết ngày hôm đó đến tột cùng đã bỏ cái gì vào tổ yến cho Châu nhi cô nương? Khiến cho Tư Mã Tuấn Lỗi phần nộ như vậy.

Châu nhi cô nương là ai, khiến cho y phải để ý đến thế?

Đứng ở ngoài Cư Tình Uyển, Hàn Ngữ Phong do dự có nên vào hay không.

“ Vào đi.” Một thanh âm nhu nhu nhược nhược ở bên trong truyền đến.

Đẩy cửa ra, Hàn Ngữ Phong nhìn thấy một nữ tử trước mắt, mi như lông chim trắng, cơ thể trắng như tuyết, thắt lưng được buộc một sợi dây trắng, hàm răng trắng như ngọc, hình dung một chút cũng không thừa, chỉ tiếc, trong ánh mắt mang nhiều ưu sầu, sắc mặt có chút tái nhợt, bộ dạng của mỹ nhân ốm đau. Một nữ tử như vậy, lại khiến cho người khác nhìn vào mà đau lòng, không tự chủ được mà thương tiếc.

“ Người chính là Hàn Ngữ Phong ư?” Châu nhi nhìn nữ tử trước mắt thập phần đẹp, lại dị thường tiêu tụy này, ôn nhu cười hỏi.

“ Vâng, người là Châu nhi cô nương?”

“ Người tìm ta, có phải muốn hỏi ta chuyện tổ yến ngày hôm đó không?” Châu nhi lại nhu nhược mở miệng.

“ Người biết?” Hàn Ngữ Phong có chút bội phục nàng, cư nhiên liền đoán trúng mục đích nàng đến đây.

“ Kỳ thật cũng chẳng có gì đâu. Vương gia ngạc nhiên, chẳng qua là vì tổ yến lại bỏ thêm mật ong, ta từ nhỏ miễn cảm với mật ong, hội hô hấp dồn dập.” Về mặt Châu nhi thoải mái nói.

Nghe xong mà lòng Hàn Ngữ Phong run sợ, tuy rằng nàng nói không sao cả, chỉ là hô hấp dồn dập, quá nguy hiểm, chẳng trách, Tư Mã Tuấn Lỗi hội tàn bạo như vậy.

“ Châu nhi cô nương, người tin ta không hề động đến bát tổ yến kia sao?” Hàn Ngữ Phong cũng không có tự tin nàng hội tin mình.

“ Tin, ta tin.”

“ Vì cái gì tin ta?”

“ Bởi vì, người không có lý do gì để hại ta, người vừa mới vào phủ, cũng không thể nào biết ta miễn cảm với mật ong, ta tin, không phải người, nhưng mà, thực xin lỗi, Vương gia, y không nghe lời giải thích của ta.” Châu nhi nhìn Hàn Ngữ Phong, đột nhiên nói lời xin lỗi.

“ Đa tạ người, Châu nhi cô nương.” Sự tin tưởng của nàng, khiến cho Hàn Ngữ Phong cảm thấy ảm áp bội phần, có chút rưng rưng nói: “ Vậy người nghĩ ai hội hại người?”

“ Không biết, Vương phủ lớn như vậy, ta nghĩ không ra.” Châu nhi khẽ lắc đầu.

“ Châu nhi cô nương, người nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước.” Hàn Ngữ Phong thật ra có nhiều điều muốn hỏi, Mai nhi là ai? Vương gia vì cái gì hận mình, nhưng mà thấy khuôn mặt nàng có chút mệt mỏi, biết thân thể nàng không khỏe, không tiện nói.

“ Hảo.”

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng giúp nàng đóng cửa thật kỹ, bản thân rời đi, nàng thấy Châu nhi là người tốt nhất ở trong cái Vương phủ này, dù sao về sau vẫn còn cơ hội để hỏi.

Nhưng mà nàng không biết rằng, hành động của nàng, lại gây nên sóng to gió lớn như vậy.

Tiếp theo: Chính văn 012: Mang cái roi dài hình móc câu.

Spoil~:

Hàn Ngữ Phong ngăn người, hại chết Châu nhi, tình huống gì nữa đây: “ Ta không có.”

“ Lại nguy biến, xem ra hình phạt lần trước đối với người mà nói là rất nhẹ.” Tư Mã Tuấn Lỗi châm biếm nhìn nàng, tay tăng thêm lực.

“ Ta không có hại nàng, cũng không có lý do để hại nàng.” Hàn Ngữ Phong cố chịu đau đớn mà giải thích.

“ Người không có hại nàng?” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi nháy mắt biến lãnh, thu hồi tay về, ngữ khí sắc bén bức người: “ Người hôm nay đến Cư Tình Uyển, lúc người rời đi, Xuân nhi thấy, liền sau đó Châu nhi ngất đi, người còn dám nói là không có.”

12. Chương 012: Cầm Cái Roi Dài Hình Móc Câu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 012: Cầm cái roi dài hình móc câu

Dịch: anne

Nguồn: annemisssoo.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng thay cái chăn tốt hơn cho Cảnh nhi, bản thân vừa muốn nằm xuống, cánh cửa cũ nát đã bị quần giá đá văng bằng một cước.

“ Người, ra ngoài, Vương gia cho gọi người.” Về mặt quần gia khinh thường chỉ vào Hàn Ngữ Phong mà ra lệnh.

“ Quần gia, Vương gia gọi ta có chuyện gì?” Hàn Ngữ Phong theo sau quần gia, mở miệng khê hỏi.

“ Hỏi cái gì mà hỏi? Người đến rồi khắc biết, đi nhanh đi, đừng để Vương gia đợi lâu.” Về mặt quần gia không kiên nhẫn mà thúc giục nàng.

Hàn Ngữ Phong vừa tiến vào đại sảnh liền cảm thấy không khí bất ổn, Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ngay ngắn ở phía trên, khuôn mặt lạnh lẽo như băng sương, con người đen sắc bén phun lửa giận, thẳng ngoắc nhìn khi nàng bước vào.

Lại một lần nữa thấy y như vậy, Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, toàn thân có chút run rẩy, loại hơi thở không rét mà run này khiến cho lòng nàng run sợ, lại xảy ra chuyện gì nữa?

“ Hàn Ngữ Phong.”

“ Nô tỳ đây.” Nàng cẩn thận hồi đáp.

“ Nghe nói, thân thể của người đã khỏe rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi mím môi, lại đè nén mặt ý cười.

“ Vâng, đã khỏe rồi.” Hàn Ngữ Phong hơi ngẩng đầu.

“ Hảo, khỏe lên là tốt rồi.” Y đột nhiên nở nụ cười, chỉ là nụ cười không hề có một tia ấm áp, rét lạnh đến cực điểm.

Hàn Ngữ Phong có chút nghĩ ngợi nhìn y, y sao lại đột nhiên quan tâm mình?

“ Thân thể của người khỏe lên rồi, thì muốn nghĩ cách hại chết Châu nhi sao?” Không hề báo động trước, Tư Mã Tuấn Lỗi đã từ phía trên phi xuống, đưa tay bóp cằm của nàng, ngữ khí băng lãnh mang theo sự chất vấn.

Hàn Ngữ Phong ngăn người, hại chết Châu nhi, tình huống gì nữa đây: “ Ta không có.”

“ Lại ngụy biện, xem ra hình phạt lần trước đối với người mà nói là rất nhẹ.” Tư Mã Tuấn Lỗi châm biếm nhìn nàng, tay tăng thêm lực.

“ Ta không có hại nàng, cũng không có lý do để hại nàng.” Hàn Ngữ Phong cố chịu đau đớn mà giải thích.

“ Người không có hại nàng?” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi nháy mắt biến lãnh, thu hồi tay về, ngữ khí sắc bén bức người: “ Người hôm nay đến Cư Tình Uyển, lúc người rời đi, Xuân nhi thấy, liền sau đó Châu nhi ngắt đi, người còn dám nói là không có.”

“ Ta không có, dục gia chi tội, hà hoạn vô từ, nếu Vương gia nhận định, ta hết đường chối cãi, còn có thể nói gì được nữa? Vương gia sẽ tin sao?” Hàn Ngữ Phong cũng mang theo ngữ khí châm chọc tự giễu.

“ Ta căm ghét nhất những kẻ như thế, rõ ràng mình làm, lại không dám thừa nhận.” Giọng Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo sự chán ghét rõ rệt.

“ Ta không có làm, đã làm thì ta sẽ thừa nhận, nhưng mà ta sẽ không sợ sự uy hiếp của người, ta sẽ thỏa hiệp, bản thân đồng ý chịu ủy khuất.” Y có thể xử oan cho mình, nhưng mà bản thân không thể xử oan cho mình được, điểm này, Hàn Ngữ Phong hiểu rất rõ.

“ Hảo, khá lắm, không thỏa hiệp, ta hôm nay liền xem xương cốt người cứng rắn kiên cường bao nhiêu, người đâu, lấy roi.”

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy cái roi dài cứ nhiên phía còn có lớp da xước mang rô, có thể nghĩ đến, lúc rút roi lại, thịt cũng sẽ bị xước mang rô ma sát, hội huyết nhục mơ hồ, đau đớn khó nhìn, nắm tay có chút run rẩy, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong mắt đều là sự sợ hãi, y đúng là một ác ma mất hết nhân tính.

“ Thế nào? Sợ sao? Sợ, thì liền cầu xin tha thứ, liền thừa nhận, có thể ta sẽ lo lắng mà buông tha cho ngươi.” Đáy lòng Hàn Ngữ Phong sợ hãi, không trốn tránh ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi.

“ Sợ, rất sợ, nhưng mà ta sẽ không thừa nhận, bởi vì ta không có làm.” Đối diện y mà châm chọc, Hàn Ngữ Phong biết bản thân hiện tại chỉ có thể cứng cỏi kiên quyết.

“ Đã cho ngươi cơ hội, là bản thân ngươi không biết quý trọng, vậy chớ có trách ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi cầm cái roi dài bước từng bước đến, ánh mắt vừa khát máu lại vừa nguy hiểm.

“ Tùy.” Hàn Ngữ Phong nghiêng rằng, nhắm mắt lại, chờ đợi, nàng hiểu được y sẽ không thương hại, thương xót nàng.

Bộ dáng Hàn Ngữ Phong thấy chết không sờn, khiến cho Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận cực kỳ, cái roi dài trong tay đã vung lên.

“ Chát” Một tiếng, cái roi dài vừa mới hạ xuống, kỳ quái, sao lại không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy tê dại lặng ngắt.

“ Tuấn Lỗi, đối với một nữ tử nhu nhược mỹ lệ như vậy, ngươi sao có thể hạ thủ? Ta nhìn thấy cũng không đành lòng.” Một thanh âm tà mị dễ nghe truyền đến tai Hàn Ngữ Phong.

13. Chương 013: Tuấn Dật Tà Mị

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 013: Tuấn Dật tà mị

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Hàn Ngữ Phong không khỏi mở to mắt, người xuất hiện trước mắt nàng có dung nhan tuyệt thế, đôi mắt phượng tà mị, cái mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, nổi lên một mặt cười như có như không, quạt giấy cầm trên tay, một thân y phục màu đỏ nhạt, càng làm nổi bật sự tà mị của y.

“ Tuấn Dật, sao ngươi lại đến đây?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy người kia bước đến, thanh âm vẫn bằng lãnh như trước.

“ Đến thăm ngươi, nếu không sao có thể đúng lúc ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ kịp chứ? Ha ha.” Tư Mã Tuấn Dật thích thú nhìn Hàn Ngữ Phong, cười yêu khí: “ Có chuyện gì thế? Sao lại dùng đến hình phạt tàn khốc như thế, trừng phạt một mỹ nhân như vậy, khiến cho tâm của ta sinh không đành lòng.”

“ Có biết nàng là ai không? Nàng muốn hại chết Châu nhi, ngươi nói xem sự trừng phạt của ta đối với nàng có nặng hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của y.

“ Ai?” Tư Mã Tuấn Dật hơi híp mắt, suy nghĩ một chút, quay về phía nàng, mở miệng nói: “ Ngươi họ Hàn, tên Hàn Ngữ Phong?”

“ Vâng, nô tỳ là Hàn Ngữ Phong.” Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh gật đầu thừa nhận, nguyên lai nàng lại nổi danh như vậy, ai cũng đều biết, chỉ có mình nàng là không.

“ Ngươi muốn hại chết Châu nhi?” Tư Mã Tuấn Dật nhìn nàng, ngữ khí như thăm dò như chất vấn.

“ Nếu ta nói không, người sẽ tin sao?” Hàn Ngữ Phong cười lạnh, mang theo sự châm chọc, bọn họ cũng giống như nhau mà thôi.

“ Tin.”

“ Vì cái gì?” Hàn Ngữ Phong không ngờ y lại trả lời như vậy, ngăn người.

“ Một người ngay cả chết còn không sợ, còn sợ mình không nói thật sao? Huống chi là lời nói của một mỹ nhân như vậy, ta không có lý do gì mà không tin.” Tư Mã Tuấn Dật mang theo sự tà mị cùng yêu khí, ngữ khí cũng rất nghiêm túc.

“ Đa tạ.” Thanh âm Hàn Ngữ Phong có chút nghẹn ngào, mũi mũi chứa đầy lệ cảm kích, mặc kệ y có tin thật hay không cũng được, nàng vẫn lấy lệ, nàng thật sự cảm tạ y, bởi vì đây là lần đầu tiên có người nói tin nàng.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy bộ dạng của Hàn Ngữ Phong diễm đạm đáng yêu, rất động lòng người, đôi mắt mũi ngập nước, khiến cho người khác không khỏi thương tiếc, đôi mắt tà mị lóe lên một mặt tinh quang.

“ Tuấn Dật, người đừng bị nàng lừa, nàng chính là nữ nhi của Hàn Mộ Xuân, cho dù nàng bị oan, sự trừng phạt này cũng có thể chấp nhận được.” Lúc Tư Mã Tuấn Lỗi nhắc đến Hàn Mộ Xuân, hận ý trong mắt rõ ràng khác thường.

“ Tuấn Lỗi, Hàn Mộ Xuân là Hàn Mộ Xuân, Hàn Ngữ Phong là Hàn Ngữ Phong, người không thể vì thù hận với phụ thân nàng mà đối xử như vậy, áp đặt ở nàng, ở trên người một thiếu nữ được, dù sao Mai nhi cũng không phải do nàng hại chết.” Tư Mã Tuấn Dật biết y không thể khôi phục lại sau cái chết của Mai nhi.

“ Người không cần nói nữa, nếu nàng là nữ nhi của y, phải trả nợ thay cho phụ thân.” Ứng mầu của Tư Mã Tuấn Lỗi tràn đầy sự tàn nhẫn ác độc.

Hàn Ngữ Phong nghe mà vẫn không thể hiểu được, cái chết của Mai nhi thì có liên quan gì đến phụ thân cùng bọn họ? Tư Mã Tuấn Lỗi vì cái gì lại hận phụ thân cùng mình như vậy, mà muốn nàng phải trả nợ như thế nào nữa đây?

“ Bất luận là như thế nào đi chăng nữa, hôm nay người nể mặt ta một lần, tha cho nàng đi, phải điều tra rõ sự tình đã, để tránh có người muốn làm chuyện bất lợi với Châu nhi cô nương, lúc đó người có hối hận cũng không kịp.” Khẩu khí của Tư Mã Tuấn Dật nửa là khuyên giải, nửa là uy hiếp.

“ Người, lui xuống, tốt nhất là đừng có ý đồ gì khác, nếu không đừng có khinh địch như vậy mà bỏ qua cho nàng.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh giọng phân phó, xem như là nể mặt y.

“ Nô tỳ cáo lui.” Hàn Ngữ Phong không có một tia biểu tình, cũng không vì y tha cho mình, mà cảm thấy vui mừng.

Lúc xoay người đi đến cửa, Hàn Ngữ Phong đột nhiên quay đầu lại, đối với Tư Mã Tuấn Dật nở một nụ cười cảm kích, mặc kệ thế nào đi chăng nữa cũng phải cảm tạ y, đã khiến cho nàng khỏi phải chịu sự đau khổ về xác thịt, lại xoay người rời đi.

‘Hồi mầu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc’, đại khái chính là sự cảm nhận của Tư Mã Tuấn Dật vào lúc này, trong đầu chỉ có một chữ ‘mĩ’.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng bị nàng ngoạn đầu lại nở một nụ cười rung động, thật đẹp, cái cảm giác từ đáy lòng này rất khó nói rõ ràng, nếu nàng không phải là nữ nhi của y, thì thật tốt biết bao.

“ Người không còn việc gì nữa thì có thể rút đi được rồi đó.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy Tư Mã Tuấn Dật nhìn chằm chằm bóng dáng Hàn Ngữ Phong, trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, nàng là của y, cho dù bây giờ là trên quan hệ thù hận, nàng vẫn là của y.

“ Ha ha, hôm khác ta lại đến.” Lúc Tư Mã Tuấn Dật nói lời này, người đã đi xa khỏi đó rồi.

14. Chương 014: Tư Mã Tuấn Dật (1)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 014: Tư Mã Tuấn Dật (1)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Tỷ tỷ, ta giúp người rửa chén được không?” Cảnh nhi ngồi xổm xuống bên cạnh Hàn Ngữ Phong, đưa tay rửa chén.

“Không cần đâu, Cảnh nhi, bài thơ lần trước tiên sinh dạy người học thuộc lòng, giờ trả bài cho tỷ tỷ nghe, xem xem, Cảnh nhi đã quên hay chưa.” Hàn Ngữ Phong tin chắc lúc nào cần học vẫn thì buộc phải học, không thể để Cảnh nhi phải học muộn, không có tiên sinh, nàng có thể dạy cho nó.

“Hảo, tỷ tỷ, Cảnh nhi không có quên,

‘Sừ hòa nhật đương ngộ.

Hân tích hòa hạ thổ,

Thùy tri bàn trung xan.

Lạp lap giai tân khổ.’”

Thanh âm non nớt của Cảnh nhi rất êm tai.

“Không tệ, Cảnh nhi biết nó có nghĩa là gì không?” Hàn Ngữ Phong thực hài lòng gật đầu.

“Không biết.” Cảnh nhi lắc đầu.

“Được rồi, nghe, ý nghĩa của bài thơ này là sự nhiệt tình của người nông dân giống như mặt trời, tự cấp mà làm cỏ, mồ hôi trên mặt nhỏ từng giọt xuống đất, có ai biết rằng mỗi một hạt cơm, đều là từ sự khổ cực của bọn họ mà ra, cho nên, nó dạy chúng ta, lương thực không thể đổi được, không được lãng phí, hiểu chưa?” Hàn Ngữ Phong cẩn thận giải thích cho Cảnh nhi, hy vọng nó có thể hiểu.

“Tỷ tỷ, ta hiểu rồi.” Cảnh nhi gật gù gật đầu.

Chiếp, chiếp, chiếp, tiếng chim kêu từ bên ngoài cửa đột nhiên truyền vào phòng bếp, hấp dẫn sự chú ý của Cảnh nhi.

“Tỷ tỷ, người đến xem.” Cảnh nhi bưng con chim nhỏ ở ngoài cửa, gọi Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong chạy ra ngoài, thấy trong tay Cảnh nhi là một con chim non chưa biết bay, ngẩng đầu nhìn, trên gốc đại thụ bên cạnh, có một cái tổ chim, phỏng chừng là con chim nhỏ này không cẩn thận rơi xuống.

“Tỷ tỷ, chúng ta trả nó trở về đi, ta không muốn chim nhỏ đáng thương giống như chúng ta, không có nhà.” Cảnh nhi khờ dại nói, khiến cho Hàn Ngữ Phong một trận đau lòng.

“Hảo, chúng ta trả nó về.” Hàn Ngữ Phong đáp ứng xong liền hối hận, nhìn đại thụ cao ngất, nàng làm sao trả nó trở về, cho đến tận bây giờ cũng chưa từng trải qua, dù thế nào đi nữa, trước kia nàng cũng là một tiểu thư khuê các, chưa leo cây bao giờ.

“Tỷ tỷ, nhanh lên nha.” Cảnh nhi nhìn thấy tỷ tỷ đứng nhìn bất động dưới đại thụ, sốt ruột thúc giục.

Hàn Ngữ Phong đưa tay ôm chặt lấy chim nhỏ, đặt trong ngực, chỉ thử thôi, nhưng mà, cố gắng cả nửa ngày, chân của nàng cũng không rời mặt đất.

“Tỷ tỷ, người không khéo nha, hảo vọng về nha.” Cảnh nhi đứng ở một bên thất vọng cực kỳ.

Mặt Hàn Ngữ Phong có chút ửng hồng, bị Cảnh nhi cười nhạo, nàng vẫn cố gắng dốc sức, chỉ là không chịu thua, đáng tiếc, vô dụng.

Tư Mã Tuấn Dật ở cách đó không xa rất lâu, nhìn thấy Hàn Ngữ Phong không khuất phục mà cố trèo lên, y cơ hồ muốn cười ra tiếng, nữ nhân này thật ngốc nha, sao không đi tìm cái thang hoặc là tìm người đến giúp?

“ Tỷ tỷ, người nhanh lên nha.” Cảnh nhi rốt cục cũng mất hết kiên nhẫn, sốt ruột thúc giục.

“ Sắp được rồi, sắp được rồi.” Đầu Hàn Ngữ Phong đỏ đầy mồ hôi.

Tư Mã Tuấn Dật cũng nhìn không được, phi thân qua bên đó, ôm lấy Hàn Ngữ Phong, ‘vù’ một cái đã bay lên trên cây.

“ A.” Hàn Ngữ Phong thấy bản thân đột nhiên bị người khác ôm lấy rời khỏi mặt đất, sợ hãi thét lớn.

“ Câm miệng, thả chim nhỏ đi.” Tư Mã Tuấn Dật bị tiếng thét của nàng chọc thủng màng nhĩ.

Hàn Ngữ Phong sợ lập tức ngừng thét, mới nhìn rõ, nguyên lai là Tuấn Dật công tử, nguyên lai y giúp mình thả chim nhỏ về, vội vàng lấy chim nhỏ ở trong ngực ra, nhẹ nhàng đặt nó vào tổ.

Cảnh nhi ở dưới tàng cây, quả thực bị một màn sợ ngây người, ca ca hội phi nha.

15. Chương 015: Tư Mã Tuấn Dật (nhị)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 015: Tư Mã Tuấn Dật (nhị)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Dật ôm nàng phi trở lại mặt đất.

“ Đa tạ.” Hàn Ngữ Phong cảm kích nói lời cảm tạ, cuối cùng đã không làm cho Cảnh nhi thất vọng.

“ Cảm tạ thì miễn đi, không bằng để cho ta hôn một cái.” Tư Mã Tuấn Dật xung quanh toàn tà khí nhìn nàng.

Cát, Hàn Ngữ Phong lập tức ngăn người, trong lòng khinh thường, đứng dậy, người có quan hệ với Tư Mã Tuấn Lỗi, có thể là người tốt gì chứ.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy sự chán ghét, sự khinh bỉ trong mắt nàng, cúi người xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi, khẽ hôn một cái, nói: “ Được rồi.”

Cát, Hàn Ngữ Phong lại ngăn người, không tin hỏi: “ Ý người là muốn hôn Cảnh nhi?”

“ Đương nhiên là hôn nó, một đứa nhỏ hảo đáng yêu, người không nghĩ là ta muốn hôn người đấy chứ?” Tư Mã Tuấn Dật cố ý dừng một chút hỏi.

“ Đương nhiên, đương nhiên không phải.” Mặt Hàn Ngữ Phong nhất thời giống như cây táo đỏ.

“ Ha ha ha ha.” Nhìn Hàn Ngữ Phong bị mình đùa giỡn, bộ dạng mỉa mai hoặc đáng yêu, lúng túng, xấu hổ kia, Tư Mã Tuấn Dật không nhìn được mà bật cười.

Mặt Hàn Ngữ Phong càng đỏ hơn, hận không thể tìm một cái hố để chui vào, thật mất mặt.

“ Oa, ca ca, người hội phi, quá tuyệt!” Lúc này Cảnh nhi mới sực tỉnh lại, hưng phấn nói với Tư Mã Tuấn Dật.

“ Muốn ca ca mang người và tỷ tỷ cùng nhau phi không?” Tư Mã Tuấn Dật cố ý nhắc đến ‘người cùng tỷ tỷ’.

“ Không được, Cảnh nhi mau xuống.” Hàn Ngữ Phong lập tức cự tuyệt.

“ Tỷ tỷ, Cảnh nhi muốn phi mà, được không? Để cho ca ca mang hai chúng ta cùng phi.” Cảnh nhi kéo tay Hàn Ngữ Phong, nài nỉ, nó thật sự muốn phi.

“ Cảnh nhi ngoan, người sao lại có thể yêu cầu người khác mang người phi chứ?” Hàn Ngữ Phong ôn nhu nói với nó.

“ Nhưng mà Cảnh nhi muốn phi.” Cảnh nhi bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt tràn đầy sự kỳ vọng.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn hai người, lắc đầu cười, một tay ôm lấy Cảnh nhi, một tay ôm lấy Hàn Ngữ Phong, đứng dậy bay lên trên đại thụ.

“ Oa, thật khá, phải không tỷ tỷ?” Cảnh nhi nhìn từ trên cao xuống, trong ánh mắt đều là sự kinh ngạc, vui mừng.

Hàn Ngữ Phong cũng phóng tầm mắt nhìn ra xa, thế giới ở bên ngoài thật tốt, phổ xá náo nhiệt, nhiều người đi qua đi lại, khi nào thì nàng cùng Cảnh nhi mới có thể khôi phục thân phận tự do.

Tư Mã Tuấn Dật chú ý đến sự ưu thương trong mắt nàng, khiến tâm y không thoải mái, muốn đùa nàng, tay hơi buông nàng ra.

“ A.” Một cái thất thần, thiếu chút nữa liền rơi xuống, Hàn Ngữ Phong sợ hãi thét lớn, ôm chặt lấy Tư Mã Tuấn Dật.

“ Nếu sớm ôm chặt như vậy, thì đã không phải không có việc gì sao?” Tư Mã Tuấn Dật dứt khoát rút tay mình về, tùy ý để nàng gắt gao ôm mình.

“ Người là cố ý.”

“ Ta chính là cố ý đó, nếu không thì người buông ra nha.” Tuấn mâu của Tư Mã Tuấn Dật trêu chọc đùa giỡn.

“ Người, người dê tiện.” Hàn Ngữ Phong nhìn mặt đất, cao như vậy, trong lòng rất sợ, biết y là cố ý trêu đùa mình, nhưng cũng không thể buông tay, nàng không muốn bị ngã chết.

Thân thể Hàn Ngữ Phong gắt gao dán sát vào Tư Mã Tuấn Dật, nghe thấy mùi hương ở trên người nàng, Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên lòng say hồn mê một trận, hạ thân lại có phản ứng.

“ Tư Mã Tuấn Dật, người không phải là rất nhàn, mau xuống, theo ta đến thư phòng.” Tư Mã Tuấn Lỗi về đến phủ, liền thấy một màn, không khỏi rống giận, Hàn Ngữ Phong gắt gao ôm y, cả cơ thể đều dán ở trên người y, chết tiệt, muốn câu dẫn nam nhân sao? Muốn tìm một chỗ dựa vững chắc sao?

Tư Mã Tuấn Dật phi thân một cái, liền ôm hai người phi xuống dưới, buông Hàn Ngữ Phong ra, bộ dáng phóng đảng như trước không nhận được cười: “ Đi thôi.”

“ Người tốt nhất thành thật một chút cho ta.” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi băng lãnh đảo qua Hàn Ngữ Phong.

16. Chương 016: Phản Ứng Thành Thật

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 016: Phản ứng thành thật

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong trên mặt không có một biểu tình nào đương thay y phục cho mình, chuyện ban ngày, lại hiện lên trước mắt.

“ Thế nào? Muốn câu dẫn Tuấn Dật, muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, muốn trốn khỏi ta sao?” Không hề báo trước, y đưa tay bóp cằm của nàng.

“ Vương gia cho là như vậy sao? Ta là người như thế nào? Ta chỉ là một nô tỳ, ta có tư cách đi câu dẫn người khác sao? Người sẽ bỏ qua cho ta ư?” Hàn Ngữ Phong lạnh lùng nhìn y, không cười mà hỏi ngược lại.

“ Không, người nói rất đúng, cho dù người muốn nũng nịu với ai, người muốn dâm dăng, người cũng chỉ có thể ở dưới thân của ta, ta sẽ không buông tha cho người.” Ngón tay lạnh buốt của Tư Mã Tuấn Lỗi xẹt qua mặt nàng, mang theo một tia châm biếm.

Hàn Ngữ Phong phẫn nộ nhìn y, nhưng nàng lại không có khả năng phản kháng, bởi vì, y là nắm giữ tất cả mọi thứ của nàng, kể cả thân thể cũng là của y.

Tư Mã Tuấn Lỗi nở một nụ cười khát máu, y càng ngày càng phát giác ra rằng, bộ dáng phẫn nộ không cười của nàng, ngược lại có thể khiến y muốn chinh phục, có khoái cảm mà trả thù.

Da thịt trắng nõn mềm mại như vậy, dung nhan tuyệt mỹ thế này, không thể phủ nhận, nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho kẻ khác không thể thở được, đáng tiếc, một mỹ nhân như vậy lại là nữ nhi của Hàn Mộ Xuân.

Hàn Ngữ Phong nhìn con người đen lảnh của y, từ từ tập trung hận ý lại, tựa hồ muốn chiếm đoạt nàng, nàng sợ hãi lùi về phía sau.

“ Muốn tránh, người muốn lui về sau tránh?” Tư Mã Tuấn Lỗi dùng sức kéo nàng, ôm ở trong ngực mình, ở bên tai nàng ta ác nói.

Hàn Ngữ Phong hằm hằm nhìn y, nếu nàng lui về phía sau trốn, nàng nhất định sẽ trốn thật xa, đáng tiếc, nàng trốn không xong.

“ Trốn, ta không trốn, người không phải là muốn tra tấn ta sao? Một lần hay mười lần thì có gì khác nhau sao?” Nàng không thêm đếm xỉa nữa.

“ Thật sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi không nộ không hỏa, mày kiếm khinh rẻ, đôi mắt híp lại một nửa.

“ Thật.” Nói thật, bộ dạng của y hiện tại, càng khiến cho Hàn Ngữ Phong sợ hãi, nhưng không được không kiên trì thừa nhận.

‘Roẹt’ một tiếng, y phục ở trên người rơi xuống đất, lộ hết ra ngoài.

“ A.” Một hồi, lại một hồi nữa, Hàn Ngữ Phong không tự chủ được mà kinh hô thành tiếng, hai tay che ngực.

Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn bộ dáng thất kinh của nàng, trước mắt y giả vờ, không khỏi quá non, nhưng mà, không thể phủ nhận, thân thể của y hiện tại đương nổi lên dục vọng nguyên thủy, da thịt trắng thuần mềm mại đáng yêu tựa thủy tinh trong suốt, làn da lạnh buốt, xương quai xanh hình con bướm càng thêm gợi cảm mê người.....

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không chịu được thân thể đương đau nhức khó chịu, nháy mắt loại bỏ ‘trở ngại’ của thân thể, mạnh bạo đặt nàng ở trên giường, hạ thân gắt gao thúc vào Hàn Ngữ Phong.

Tâm Hàn Ngữ Phong cả kinh, nàng biết, đêm nay, y lại bắt đầu điên cuồng đoạt lấy mình, biết rằng phản kháng cũng vô dụng, thả lỏng, tùy ý y, nhưng mà trong lòng có chút hoảng sợ, sự đau đớn kia đã từng trải qua.

Hai tay Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao giữ hai tay nàng lại, cúi đầu, thô bạo đoạt lấy đôi môi ngọt ngào của nàng, Hàn Ngữ Phong không có phản kháng, không có đáp lại, như con rối tùy ý y.

Tư Mã Tuấn Lỗi tình dục tăng vọt, đã không muốn chú ý đến chuyện gì khác, ngạo nghễ động thân một cái, thật sâu, hoàn toàn tiến vào chỗ sâu nhất của Hàn Ngữ Phong, hung mãnh chuyển động.

Hàn Ngữ Phong cảm giác được thân thể của mình không có sự đau đớn như lúc trước, ngược lại vận động theo ý, dần dần nổi lên phản ứng.

“ Muốn sao? Thoải mái sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi lúc này lại đành chỉ động tác, nhìn nàng từ phía trên, tuần mâu đùa cợt.

“ Không muốn.” Hàn Ngữ Phong nghiêng rằng, cố ý xem nhẹ khoái cảm của thân thể, hung hăng phun ra hai chữ.

“ Thật không? Nhưng mà, thân thể của ngươi so với người thành thật hơn kìa, người xem, nó rất muốn.” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay luồn vào nơi ướt át của nàng, tà ác nói.

“ Ngươi.....” Hàn Ngữ Phong thẹn quá thành giận, lại không biết nói gì phản bác lại ý, mặc dù biết ý cố ý khiến nàng khó xử, muốn đá y ra rồi đứng lên rời đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại động thân một cái tiến vào nàng, thân thể gắt gao giam cầm nàng, mỗi một lần ‘xung kích’ đều tiến vào chỗ sâu nhất.....

Ngoài phòng hàn ý tập nhân(1), trong phòng xuân ý dạt dào.

17. Chương 017: Tiểu Thiếp Của Vương Phủ (nhất)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 017: Tiểu thiếp của Vương phủ (nhất)

Dịch: anne

Nguồn: annemisssooco.

“ Xin hỏi, người nào là Hàn Ngữ Phong?” Một tiểu cô nương mười ba tuổi đi đến phòng bếp, nhìn mọi người bên trong hỏi.

“ Là ta, có việc gì không?” Hàn Ngữ Phong đang lau bát vôi vàng đứng lên.

“ Mời người theo ta đến Tranh Hợp Tình Uyển, phu nhân gọi người, đi thôi.” Tiểu nha hoàn nhìn nàng, ánh mắt biểu lộ sự lo lắng.

Hàn Ngữ Phong đi theo nàng, trong lòng nghi hoặc, phu nhân nào, Thúy Hà, nàng còn biết, muốn hỏi tiểu nha hoàn một chút, nghĩ đến địa vị của mình ở Vương phủ, lại không dám mở miệng.

“ Đến rồi, người vào đi.” Tiểu nha hoàn đứng ở cửa, để nàng tự vào.

Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, mở cửa tiến vào, nhìn tiểu nha hoàn phía sau muốn nói gì đó lại thôi.

Bước vào, Hàn Ngữ Phong liền phát bên trong có bốn người, mỹ nhân vận y phục vàng, lục, lam, phấn, điểm duy nhất giống nhau chính là sự quyến rũ, mi lệ, trang điểm lộng lẫy, còn có ánh mắt thù hận ghen tị, nàng còn biết thêm, người vận lục y chính là Thúy Hà.

“ Nô tỳ tham kiến phu nhân.” Hàn Ngữ Phong khom người ra vẻ thấp kém, đối với nàng dịu dàng thi lễ.

“ Đứng lên đi, ngẩng đầu lên.” Một thanh âm nghe rất êm tai truyền đến.

“ Dạ.” Hàn Ngữ Phong chậm rãi ngẩng đầu lên.

“ Đúng là một mỹ nhân, trách không được Vương gia hàng đêm đến chỗ người, đều quên mất tỷ muội chúng ta.” Thanh âm dễ nghe, một nữ tử khoác áo màu vàng bước đến trước mặt nàng, ngón tay khẽ vuốt khuôn

mặt của nàng, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm, nhưng ánh mắt lại ghen ghét, khiến cho Hàn Ngữ Phong nhận không được run rẩy.

‘Chát’ một tiếng, một bàn tay tát Hàn Ngữ Phong, khuôn mặt của nữ tử lập tức trở nên phẫn hận: “ Con tiện nhân người, muốn câu dẫn Vương gia sao? Đừng suy nghĩ viễn vong, y chỉ là hận ngươi, hận ngươi, biết chưa?”

“ Ai u, Yêu Liên tỷ tỷ, đừng nóng, không đáng để tức.” Phấn y nữ tử bước đến ngồi xuống trước mặt Hàn Ngữ Phong, ánh mắt linh hoạt đáng yêu nhìn Yêu Liên.

‘Chát’ một tiếng, lại một bàn tay tát Hàn Ngữ Phong, sau đó, nữ tử cười khanh khách: “ Tỷ tỷ, như vậy có phải là phối hợp ăn ý không?”

Hàn Ngữ Phong thật không ngờ, bề ngoài thoát nhìn như những nữ tử đáng yêu, tâm lại ác độc đến vậy, trên mặt nóng rất đau đớn.

“ Vũ muội muội nói rất đúng.” Trên mặt Yêu Liên mang theo nụ cười âm độc.

“ Ai nha, ta nói các người nghe, cũng đừng quá thương hương tiếc ngọc.” Lam y nữ tử cùng Thúy Hà bước đến.

Sự giáo huấn vừa rồi, Hàn Ngữ Phong tin tâm các nàng không tốt mà thương tiếc mình, lạnh lùng nhìn các nàng, còn muốn dùng thủ đoạn đùa giỡn gì nữa.

“ Thúy Hà muội muội cùng tiểu Vân muội muội, tỷ tỷ dạy thương hương tiếc ngọc như thế nào?” Yêu Liên giả bộ thỉnh giáo.

Mặt Thúy Hà cùng tiểu Vân khê biến, tâm Hàn Ngữ Phong cả kinh, các nàng muốn làm gì?”

‘Bình’ hai tiếng, Hàn Ngữ Phong khụy chân xuống, nàng quỳ xuống, đầu gối chạm đất, rất đau.

“ Ha ha ha ha.” Bốn nữ nhân cười lớn trên nỗi đau của người khác.

18. Chương 018: Tiểu Thiếp Của Vương Phủ (nhị)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 018: Tiểu thiếp của Vương phủ (nhị)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong phẫn nộ nhìn các nàng, không thể tưởng tượng được rằng những nữ tử mỹ lệ, lại đều là những nữ nhân có tâm địa độc ác, đơn giản là vì ghen tị với nàng, nhưng mà có ai biết được, nàng ước gì y đi sủng hạnh các nàng, buông tha cho mình.

“ Thế nào? Không phục?” Yêu Liên khom người xuống.

“ Ta là thương hại các người, muốn sự sủng ái của Vương gia, muốn tâm của nam nhân kia, đối phó ta, có ích sao? Nữ tử trong thiên hạ có bao nhiêu? Chẳng lẽ Vương gia muốn một người, các người liền đối phó với người đó sao? Cho dù các người có đối phó với tất cả nữ nhân, nhưng mà xem lại các người đi, giả vờ kết thân tỷ muội, các người không nghĩ mình quá ghê tởm sao? Ta thì cảm thấy thật ghê tởm, ta rất cục đã biết, Vương gia vì cái gì mà không thương các người, một đám mỹ mạo như hoa, tâm lại độc ác như rắn rết.” Hàn Ngữ Phong miễn cưỡng đứng dậy, nhìn các nàng, lạnh lùng châm biếm.

“ Người, con tiện nhân người, dám nói chúng ta như vậy, xem ra, không giáo huấn người là không được.” Yêu Liên có chút thẹn quá hóa giận, hung tợn nói, trên mặt nàng có chút sắc giận.

“ Thế nào? Bị ta nói trúng nên chịu không nổi?” Hàn Ngữ Phong tiếp tục châm biếm, hoàn toàn quên mất tình cảnh hiện tại của mình.

“ Con tiện nhân.” Yêu Liên mắng xong. ‘Chát’ lại tát nàng một cái.

“ Ta là tiện nhân, thì phu nhân là người cao quý chắc? Là Vương phi sao?” Chịu đựng sự buốt rất đau đớn ở trên mặt, Hàn Ngữ Phong nói đến sự thống khổ của nàng, tiểu thiếp thực chất không có địa vị gì cả.

“ Người, các tỷ muội đánh nó cho ta.” Yêu Liên tức điên.

Ba nàng nhìn nhau, chậm rãi vây quanh Hàn Ngữ Phong, vươn tay, Hàn Ngữ Phong nhận mệnh nhắm mắt lại, nàng biết, bản thân không thể tránh được.

“ Các người đang làm cái gì thế?” Tư Mã Tuấn Lỗi đẩy cửa vào, nhìn các nàng, lạnh lùng hỏi, kỳ thật, y đã sớm đến đây, hôm nay, y mới biết được, chúng tiểu thiếp của y trước mặt y luôn biểu hiện sự ôn nhu động lòng người, lại hèn hạ đề tiện ngoan độc như thế.

“ Vương gia, con nô tỳ kia thất kính với chúng tỷ muội, vì vậy, chúng ta muốn dạy dỗ nàng một chút.” Yêu Liên phát run, bởi vì, trên mặt Hàn Ngữ Phong có dấu tay trả thù của các nàng, nàng sợ Tư Mã Tuấn Lỗi hội trách tội các nàng, vì y chính là có tiếng lãnh khốc vô tình, hỉ nộ vô thường.

“ Đúng vậy, Vương gia, người hãy thay chúng ta làm chủ nha.” Ba nàng cùng đi đến, vây quanh Tư Mã Tuấn Lỗi, giả bộ ủy khuất, nũng nịu nói.

Hàn Ngữ Phong lạnh lùng nhìn các nàng, giả bộ diễn trò, cũng thật khiến kẻ khác buồn cười đấy, nàng không tin, Tư Mã Tuấn Lỗi hội nhìn không ra.

“ Nga, đã vậy, các người giáo huấn được lắm, con nô tỳ này đã làm gì?” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm Hàn Ngữ Phong, nhìn thấy mắt nàng không cười cùng sự châm chọc, tuy biết rằng, đây không phải lỗi của nàng, là các nàng cố ý khiêu khích, nhưng mà y chỉ ngầm thừa nhận hành vi của các nàng.

“ Vương gia, quên đi, đối với một con nô tỳ, thiếp thân vẫn là không đành lòng xuống tay.” Yêu Liên tựa vào người Tư Mã Tuấn Lỗi, ôn nhu nói, so với hồi nãy thì như hai người hoàn toàn khác nhau.

“ Đúng vậy, Vương gia.” Các nàng kia cũng theo đuôi phụ họa, thân thể đều dán trên người y.

“ Thật không? Vậy để cho nàng ra ngoài đi.” Trên mặt Tư Mã Tuấn Lỗi không có một biểu tình nào, lửa giận trong mắt càng ngày càng nhiều, không đành lòng xuống tay, nếu không bản thân tận mắt chứng kiến, y có lẽ đã bị các nàng lừa gạt, vì hôm nay người chịu đòn không phải là Hàn Ngữ Phong, nên y mới bỏ qua cho các nàng, đơn giản là vì nàng, cho nên y mới tùy ý các nàng.

“ Người còn không mau cút ra ngoài.” Yêu Liên quay đầu nói với Hàn Ngữ Phong.

“ Vâng, nô tỳ cáo lui.” Hàn Ngữ Phong lạnh lùng đảo mắt nhìn các nàng, cúi người thi lễ xong rồi xoay người ly khai.

Nhìn nàng rời đi, Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng đẩy các nữ nhân tựa vào người y ra.

“ Vương gia, sao thế?” Yêu Liên cùng các nàng đều không rõ Vương gia sao lại trở mặt như vậy.

“ Sao? Không phải là các người là người hiểu rõ nhất sao? Về sau, đừng có mà nghĩ sử dụng thủ đoạn làm loạn ở trong Vương phủ của ta, nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh như băng hàn.

Khiến cho Yêu Liên cùng các nàng không nhịn được mà run lên: “ Vâng, thiếp thân đã rõ.”

“ Biết vậy là tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người ra ngoài. Các nàng phía sau thở dài một hơi.

19. Chương 019: Gặp Nhau Ở Hoa Viên

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 019: Gặp nhau ở hoa viên

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong từ trong Hợp Tình Uyển bước ra, ngồi trên ghế đá ở hoa viên, xoa xoa đầu gối sinh đau, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt từ mi mầu rơi xuống.

Sự khổ sở của nàng, sự đau đớn của nàng, sự oán giận của nàng, sự bất đắc dĩ của nàng, sự ủy khuất của nàng, nàng không thể kể với một ai, từ một thiên kim tiểu thư với mười ngón tay không dính sự đời, lạc thú của trần gian, lại suy đồi xuống làm một nô tỳ tối tệ hay còn là một nô tỳ thay người khác ‘làm ấm’ giường, nàng cũng từng có những mộng tưởng, sự mơ mộng của một thiếu nữ, tưởng tượng cảnh vợ chồng ái ân, cùng nhau có một cuộc sống tốt đẹp, nhưng mà, hết thảy mọi thứ ở hiện tại lại không như vậy, phía trước không có một tia sáng sủa, chỉ có sự hắc ám vô tận, nàng chỉ có thể vì Cảnh nhi, mà bản thân miễn cưỡng sống ở trên đời này.

“ Người ổn chứ?” Một thanh âm nhu nhược vang lên, theo sau là một chiếc khăn lụa màu hồng nhạt xuất hiện trước mặt.

“ Đa tạ người, Châu nhi cô nương, ta không sao.” Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu cảm kích, nói lời cảm tạ với Châu nhi, người duy nhất trong Vương phủ có thể nói chuyện với nàng chỉ có một mình Châu nhi.

“ Không sao cái gì chứ? Mặt sưng húp cả lên, các nàng cũng thật quá đáng.” Khuôn mặt của Châu nhi tái nhợt mang theo một tia đau đớn, trách cứ các nàng rồi ngồi xuống.

“ Châu nhi cô nương như thế nào biết là do các nàng?” Hàn Ngữ Phong hơi giật mình.

“ Có gì đâu mà khó đoán chứ, các nàng là ghen tị, oán hận người, người đêm nào cũng cùng Vương gia....., trong phủ không hề có một bí mật nào hết.” Châu nhi cười cười, ánh mắt có chút mập mờ.

Mặt Hàn Ngữ Phong ửng đỏ, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói: “ Các nàng ở nơi đó đều biết chân tướng của sự việc?”

“ Ở trong mắt các nàng chân tướng không quan trọng, quan trọng là..... Kết quả.” Châu nhi yếu ớt nói.

“ Châu nhi cô nương, người biết chân tướng chứ? Biết vì cái gì mà Vương gia muốn trả thù ta, Mai nhi là ai?” Hàn Ngữ Phong có chút kích động kéo tay nàng, hỏi về sự nghi hoặc ở trong lòng đã lâu.

“ Ai, kỳ thật hết thảy đều không có liên quan đến người, nhưng mà, Vương gia, y không thể buông tha được, khiến người vô tội chịu oan.....” Châu nhi thở dài, vừa mới mở miệng, đã bị đánh gãy.

“ Châu nhi, người sao lại ở đây? Mau về phòng đi, nơi này gió lớn, thân thể người lại không khỏe.” Tư Mã Tuấn Lỗi từ xa nhìn thấy Hàn Ngữ Phong ngồi cùng với Châu nhi, không khỏi bước nhanh đến, ôn nhu quan tâm đến Châu nhi, thuận tay đỡ nàng đứng dậy.

Hàn Ngữ Phong quả thật có chút không thể tin được, một nam nhân tàn bạo, hung ác, lãnh khốc như vậy, lại có ánh mắt cùng động tác ôn nhu như thế, xem ra y thật sự là hận mình, nhưng mà vì cái gì hận nàng?

“ Người, về sau tránh xa Châu nhi ra, đừng nghĩ đến việc tái tổn thương nàng.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại nhìn về phía Hàn Ngữ Phong, ánh mắt lại đột nhiên trở nên âm lãnh ngoan độc.

“ Vương gia, không phải, không nên trách nàng, chúng ta chỉ vô tình gặp nhau thôi, đương nói đến việc ta tin nàng không hại hại ta, sự tình trước kia không phải là không có chứng cứ xác minh là nàng làm sao? Khụ khụ khụ. Khụ khụ khụ.....” Châu nhi vội vàng thay nàng giải thích, còn chưa kịp dứt lời, liền kịch liệt ho khan.

“ Châu nhi”

“ Châu nhi cô nương”

Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi lo lắng lên tiếng cùng một lúc, Hàn Ngữ Phong vươn tay, muốn đỡ lấy Châu nhi, lại thấy ánh mắt băng lãnh cảnh cáo của y, thu hồi tay.

“ Châu nhi, ta đưa người về phòng, về sau ít ra ngoài, còn nữa, nhớ kỹ rằng không phải ai cũng thiện lương.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, hoàn toàn không chú ý đến Hàn Ngữ Phong, ôm nàng bước đi.

“ Vương gia, ta biết rồi.” Thanh âm Châu nhi ôn nhu mang theo một tia vui mừng.

Hàn Ngữ Phong nhìn bóng dáng Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Châu nhi, Châu nhi cô nương, nàng là ai? Vì cái gì y lại quan tâm, ôn nhu với nàng như vậy, tiểu thiếp của y, gia nhân của y, cũng không phải, bởi vì tất cả mọi người đều gọi nàng là cô nương, vừa không phải là phu nhân, cũng chẳng phải quận chúa.

“Tỷ tỷ đi rồi, tính tình Vương gia sao lại trở nên tàn nhẫn như thế?” Những lời này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu nàng, Châu nhi là muội muội của Mai nhi sao?

Nếu Châu nhi là muội muội của Mai nhi, vì cái gì mà nàng không hận mình? Hàn Ngữ Phong mê muội, vì cái gì nàng phải chịu đựng hết thảy, cũng không cho nàng biết được chân tướng của sự việc?

20. Chương 020: Tờ Ngân Phiếu Một Trăm Hai

Ngược Ái

Tác giả: Ngân Thiển

Chương 020: Tờ ngân phiếu một trăm hai

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi lần theo ánh trăng sáng mà về Vương phủ, hôm nay, cùng Hoàng Thượng trao đổi quốc sự, đã quên mất thời gian, đàm luận xong, mới phát hiện trời đã khuya.

Từ xa nhìn thấy phòng bếp, ánh nến còn sáng, trẻ thể này rồi, ai còn ở đây nữa? Không khỏi tò mò mà tiêu sái qua bên đó.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn qua khe hở của cửa sổ, nhìn vào bên trong, thì thấy, Hàn Ngữ Phong, đương tẩy chõng bát đĩa rửa sạch, nhìn thấy thân hình gầy yếu kia chạy qua chạy lại một cách vội vàng, lòng y có một loại cảm giác không nói nên lời, thù hận mang theo một tia thương tiếc.

Không, y không cho phép bản thân có cảm giác như vậy, hẳn là nàng cũng đồng tình, y không nên thương tiếc nàng, ít nhất là khi nàng còn sống, hảo hảo sống, thì Mai nhi đã vĩnh viễn ra đi.

Hàn Ngữ Phong rốt cục đã làm xong việc, thở phào, vội vàng lôi cái thùng gỗ trong góc phòng bếp ra, chế nước nóng trong nồi vào thùng, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười mỉm, công việc này lợi ở chỗ, đó chính là, nàng mỗi ngày làm việc xong, đều có thể tự mình trộm một ít nước ấm để tắm, màn đêm tĩnh lặng, không ai hội phát hiện, đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa định rời đi, một màn trước mắt khiến cho y sợ ngây người, Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng cởi áo ngoài, để lộ cái yếm màu đỏ tươi, mang theo một tia hấp dẫn mê người, cánh tay trắng như ngó sen, hai chân thon dài như ngọc, bàn chân ngọc ngà bé nhỏ phần nộn, y hô hấp có chút dồn dập, rốt cục nhẫn nại không được mà bước vào.

.....

Không biết đã qua bao lâu, cũng không biết làm cách nào mà từ thùng tắm bước ra ngoài được, Tư Mã Tuấn Lỗi rốt cục hừ một tiếng, buông Hàn Ngữ Phong ra.

Không còn dục hỏa thiêu đốt nữa, nhiệt độ chợt giảm xuống, một cơn gió lạnh thổi đến, Hàn Ngữ Phong không khỏi run lên, cầm lấy y phục bên cạnh che thân hình trần trụi của mình.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy thân hình gầy yếu cuộn tròn lại, lòng không khỏi run lên, tuần mâu mang theo một tia phức tạp quang mang, rốt cục cầm lấy trường sam(1) của mình, để lên trên thân thể của nàng.

“ Không cần.” Hàn Ngữ Phong nhìn trường sam của y, hơi hơi sửng sốt, thương hại nàng sao? Hay là lương tâm trời dậy? Ném trả trường sam lại cho y, lạnh lùng nói.

“ Người cho là ta để y người sao? Ta chỉ là luyện tiếu tắm thân tuyết mỹ này, dù sao, ta cũng cần nó để ‘làm ấm’ giường cho ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi hội không nghĩ đến nàng lại không biết điều như vậy, ngồi xổm xuống, một phen giật lấy y phục của nàng, đưa tay vuốt ve tấm lưng bóng nhẵn tinh tế, tuần mâu đen lấy mang theo sự mập mờ, mang theo sự châm biếm.

“ Người vô liêm sỉ, người.....” Hàn Ngữ Phong tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, càng hận bản thân không lấy từ nào ác độc hơn ra mắng y.

“ Mặc hay không mặc, hay là, người lại hấp dẫn ta, muốn để ta một lần nữa cưỡng bức người?” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt lạnh lùng, lấy tay đưa trường sam, lời nói mang theo sự uy hiếp, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân hình trần trụi của nàng.

“ Mặc.” Hàn Ngữ Phong một trận hoảng sợ, lấy tốc độ cực nhanh, đoạt lấy kiện trường sam, quấn quanh người.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy ánh mắt nàng ẩn chứa nỗi sợ hãi, trong lòng thực thích ý, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hàn Ngữ Phong thấy trường sam có lưu mùi của nam nhân kia, cởi ra, ném xuống đất, mặc y phục của mình, ngửi thấy trong không khí còn lưu lại mùi hoan ái.

Đây là lần thứ hai, y không hề báo trước mà cưỡng bức mình ở phòng bếp. Càng đáng sợ hơn, nàng cứ nhiên ở mỗi lần va chạm mãnh liệt với Tư Mã Tuấn Lỗi, lại đắm chìm trong biển tình, nàng không khỏi vì bản thân mà cảm thấy bi ai, nàng như vậy thì có khác gì một kỹ nữ chứ, nước mắt theo khóe mi rơi xuống.....

Dọn dẹp phòng bếp xong, nàng cầm lấy kiện trường sam, tay lơ đãng chạm phải vật gì đó. Hàn Ngữ Phong nhanh tay lấy vật ấy ra, trong lòng một trận kinh hãi, tờ ngân phiếu một trăm hai, trời ạ, thật là tờ ngân phiếu một trăm hai.

Tay cầm ngân phiếu có chút run rẩy, một trăm hai, cũng đủ để nàng cùng Cảnh nhi chạy trốn, sinh sống sau này.

Vội vàng trở về sài phòng, tìm kiếm xung quanh, nên dấu nó ở đâu đây? Tư Mã Tuấn Lỗi có biết tờ ngân phiếu này hay không, nếu biết, thì sẽ thế nào? Đánh chết cũng không thừa nhận, hạ quyết tâm, Hàn Ngữ Phong lén dấu ngân phiếu đi, nàng hiện tại chỉ cần chờ cơ hội mang Cảnh nhi đào tẩu.

“ Tỷ tỷ, người đương làm cái gì vậy?” Cảnh nhi buồn ngủ hậm hực nhìn Hàn Ngữ Phong đương bận rộn.

“ Không có gì. Tỷ tỷ, đánh con chuột.” Cảnh nhi đột nhiên lên tiếng, dọa Hàn Ngữ Phong nhảy dựng, vỗ vỗ ngực nói.

“ Nga, vậy tỷ tỷ mau đi ngủ đi.” Cảnh nhi tựa hồ cũng chẳng muốn thoát ra khỏi giấc mơ, nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy Cảnh nhi lại ngủ say, Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nằm cạnh cậu, dịu dàng ôm lấy cậu, Cảnh nhi, tỷ tỷ sẽ nhanh mang người rời khỏi nơi này, chấm dứt những ngày tồi tệ này, đến một nơi xa thật xa, sống một cuộc sống thoải mái vui vẻ.

21. Chương 021: Châu Nhi Trúng Độc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 021: Châu nhi trúng độc

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Trong Vương phủ, chúng hạ nhân vội vàng vàng chạy qua chạy lại, các ngự y cùng đại phu đầu đổ đầy mồ hôi từ bên ngoài chạy vào.

Trong Cư Tình Uyển, sắc mặt Châu nhi xanh lét nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh, hơi thở tựa như không còn chút sinh mệnh.

“Nói, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy một màn trước mắt, ánh mắt băng lãnh hung hăng bắn về phía Xuân nhi ở bên cạnh.

“Vương gia tha mạng, nô tỳ thật sự không biết vì sao lại như vậy. Buổi tối cô nương vẫn ăn cơm bình thường rồi đi nghỉ ngơi, không lâu sau, cô nương đổ đầy mồ hôi lạnh nói đau, tiếp đó liền hôn mê, nô tỳ sợ, vội vàng chạy đi bẩm báo với Vương gia, nô tỳ thật sự không biết gì cả.” Xuân nhi bỗng chốc quỳ xuống, thân thể run rẩy, khóc lóc, ra sức dập đầu xin tha.

“Lui xuống đi, nhanh đi tìm ngự y.” Tư Mã Tuấn Lỗi hét lớn một tiếng mà phân phó.

“Vâng, dạ.” Xuân nhi té nhào ở cửa, hướng quản gia truyền đạt mệnh lệnh.

“Ngự y chết chum ở cái xó xỉnh nào thế? Sao giờ còn chưa đến, nếu Châu nhi chết, ta sẽ chôn tất cả bọn họ cùng nàng.” Nhìn ra cửa, Tư Mã Tuấn Lỗi nôn nóng phần nộ, hiện rõ là trong lòng y khẩn trương cùng lo lắng.

Chúng hạ nhân hầu hạ đứng ở một bên đều bị dọa, không dám nói lời nào, lo lắng tai ương sắp ập xuống đầu mình, trong Vương phủ có ai không biết người được Vương gia coi trọng nhất chính là Châu nhi cô nương.

“Thần tham kiến Vương gia.....” Các ngự y vội vàng bước vào, rồi vội vàng thỉnh an Tư Mã Tuấn Lỗi, còn chưa kịp dứt lời, đã bị y đánh gậy.

“Đừng dài dòng nữa, nhanh đến xem Châu nhi bị sao vậy.” Tư Mã Tuấn Lỗi không kiên nhẫn thúc giục bọn họ.

“Vâng, dạ.....” Ngự y nào dám chậm trễ, bước đến bên giường.

Tư Mã Tuấn Lỗi bực bội bất an, lo lắng chờ đợi kết quả.

Các ngự y thay phiên nhau bắt mạch cho Châu nhi, trao đổi một chút, mới cùng nhau bước ra.

“Thế nào? Rốt cục nàng bị sao vậy?” Tư Mã Tuấn Lỗi vội vàng hỏi.

“Vương gia, Châu nhi cô nương không phải sinh bệnh, mà là trúng độc, nhưng cũng may, độc không khó giải, thần kê khai một đơn thuốc, uống vào, sau vài ngày sẽ khỏi.” Một ngự y lớn tuổi hơn hồi đáp.

“Trúng độc, người chắc chứ?” Tư Mã Tuấn Lỗi ngây ra một lúc, tuấn mâu nguy hiểm hỏi, ai dám ở trong Vương phủ y hạ độc Châu nhi.

“Thần khẳng định.” Các ngự y cùng chấp tay hồi đáp.

“Người đầu, dẫn người lục soát khắp Vương phủ cho ta, không được bỏ sót một ngõ ngách nào.” Tư Mã Tuấn Lỗi hét lớn, sắc mặt băng hàn âm trầm. Lại phân phó: “Ngự y chớ có đi, kết quả còn cần các người xem xét.”

“Vâng, thần tuân mệnh.” Ngự y đồng thanh đáp, y lên tiếng, bọn họ dám đi sao?

Trong phòng bếp.

Hàn Ngữ Phong rửa sạch chồng bát đĩa, không biết vì cái gì, hôm nay nàng luôn có cảm giác bất an, tâm cứ phập phồng lo sợ.

Lắc đầu, đã trễ thế này rồi, một ngày đã trôi qua, chắc là nàng đã tâm thôi.

Nhẹ nhàng trở về sài phòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của Cảnh nhi, nàng nở nụ cười, chỉ có khi nhìn Cảnh nhi, nàng mới có thể thành thật cười, nàng mới biết bản thân sống còn có ý nghĩa.

Vừa muốn cởi áo ngoài nằm xuống, chợt nghe ngoài cửa đột nhiên có một âm thanh náo loạn.

“Lục soát cẩn thận cho ta.”

22. Chương 022: Vu Oan Giá Họa

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 022: Vu oan giá họa

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa bật tung, quân gia mang theo vài gia đình cường tráng từ bên ngoài xông vào, ngay cả lời thăm hỏi cũng không nói đã bắt đầu lục tung lên.

Hàn Ngữ Phong bình tĩnh đứng ở đó, nhìn bọn họ, trong lòng đột nhiên sợ hãi, lại xảy ra chuyện gì nữa?

“Đứng dậy, đứng dậy.” Một gia đình đột nhiên dùng sức túm lấy Cảnh nhi đương ngủ say.

“Ngươi buông tay.” Hàn Ngữ Phong lập tức chạy đến, ôm lấy Cảnh nhi, tức giận thét với gia đình kia.

“Tỷ tỷ, sao vậy?” Cảnh nhi đương ngủ mơ bị đánh thức dậy, dụi mắt nhìn nàng.

“Cảnh nhi, không có việc gì đâu.” Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng an ủi cậu.

“Tìm được rồi, quân gia, tìm được rồi.” Một gia đình đột nhiên lôi một cái bọc nhỏ từ đồng rơm rạ nàng nằm.

“Đưa cho ta xem xem.” Quân gia cầm lấy cái bọc, lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong, đột nhiên phân phó: “Đưa họ đến đại sảnh để Vương gia xử lý cho ta.”

Không chờ Hàn Ngữ Phong phản ứng, nàng cùng Cảnh nhi đã bị đưa đến đại sảnh, Cảnh nhi sợ hãi núp sau nàng, siết chặt vạt áo của nàng.

“Vương gia, đây là vật tìm được ở chỗ nàng, thỉnh Vương gia xem xét.” Hai tay quân gia nâng cái bọc nhỏ, hướng Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở phía trên, cung kính hồi đáp.

“Đưa cho ngự y xem.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng phân phó.

Các ngự y qua lấy cái bọc nhỏ.

“Hồi bẩm Vương gia, đúng là thứ đã làm cho Châu nhi cô nương trúng độc.” Lại là ngự y lớn tuổi hồi đáp.

Lời vừa nói ra, Hàn Ngữ Phong bật người thất thần, độc được? Sao lại ở chỗ của nàng được?

Tư Mã Tuấn Lỗi bật người, sắc mặt trở nên băng hàn âm trầm.

Cảm giác sợ hãi không rét mà run lan ra khắp toàn thân Hàn Ngữ Phong, hiện tại, nàng mới hiểu đã xảy ra chuyện gì, Châu nhi cô nương trúng độc, độc được lại được tìm thấy ở chỗ nàng.

“ Không phải ta, ta cũng không biết sao lại có một bọc được nằm ở đó!” Mặc dù biết có giải thích cũng vô ích, nhưng Hàn Ngữ Phong vẫn giải thích.

“ Chúng cứ vô cùng xác thật, người còn dám ngụy biện.” Tư Mã Tuấn Lỗi bước từng bước đến trước mặt nàng, con ngươi đen vô cùng âm trầm.

“ Chúng có vô cùng xác thật? Ai tận mắt thấy nô tỳ hạ độc vào bữa ăn của Châu nhi cô nương?” Chuyện đến giờ, Hàn Ngữ Phong trái lại không sợ, bình tĩnh mang theo một tia châm biếm.

“ Người sao lại biết độc được hạ ở trong bữa ăn, còn dám vì bản thân mà ngụy biện.” Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu nửa híp lại, mang theo một tia sáng âm ngoan, vẻ mặt hung tàn.

Hàn Ngữ Phong hơi sững sốt, nàng chỉ là thuận miệng nói, lại thành chứng cứ chứng minh nàng hạ độc, vừa muốn mở miệng, đã bị đánh gãy.

“ Lấy roi đến cho ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh giọng phân phó, một hạ nhân lập tức cung kính mang đến cái roi dài hình móc câu cho y.

Thân thể Hàn Ngữ Phong không khỏi run rẩy một chút, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ, đúng vậy, nàng sợ, nhưng không thể không giả bộ mạnh mẽ trấn tĩnh đứng ở đó.

“ Ta đã sớm cảnh cáo ngươi, không được hại Châu nhi, nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, không nghĩ đến việc ngươi cứ nhiên dấm khiêu chiến với tính nhẫn nại của ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh, ra hiệu cho gia đình kéo cảnh nhi ra sau.

“ Ha ha, Vương gia không phải là muốn trừng phạt tra tấn nô tỳ sao? Còn phải tìm nhiều lý do đến vậy? Vương.....” Hàn Ngữ Phong đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười mang theo lãnh khí băng hàn châm chọc y, nhưng mà một giây tiếp theo, nàng liền phát ra tiếng thét thê thảm: “ A.....”

Tư Mã Tuấn Lỗi hung hăng quát một roi, một đường roi hiện ra trên tấm lưng mềm mại của nàng, tay hung hăng giật roi lại, trên roi mang theo da thịt nàng, nhất thời huyết nhục mơ hồ, sự đau đớn xuyên tim khiến cho nàng quỳ xuống trên mặt đất, cơ hồ ngất đi.

Hàn Ngữ Phong liều mạng nghiêng răng, ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, cho dù chết, nàng cũng sẽ không để y vu oan giá họa.

23. Chương 023: Bị Roi Quất Thê Thảm

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 023: Bị roi quất thê thảm

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“ Tỷ tỷ.” Cảnh nhi lập tức giật tay khỏi tên hạ nhân giữ lấy cậu, chạy đến bên cạnh nàng, màu máu đỏ tươi trước mắt, khiến cho cậu hoảng sợ bất lực.

“ Người là người xấu, người đánh tỷ tỷ của ta, ta phải đánh chết người.” Cảnh nhi đột nhiên chạy đến bên Tư Mã Tuấn Lỗi, dường như nổi điên lên mà đánh đả y, muốn thay tỷ tỷ báo thù.

“ Cút.” Tư Mã Tuấn Lỗi phẫn nộ, đập Cảnh nhi một cái, cái roi trong tay lại giơ lên lần thứ hai.

“ Không được, Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong kinh hãi thét lên, y muốn đánh cảnh nhi, Cảnh nhi sao chịu nổi, bất chấp thân thể đau đớn lập tức bỏ nhà về phía trước, dùng thân thể bảo vệ Cảnh nhi.

Tư Mã Tuấn Lỗi quát roi lần thứ hai, rồi giật lại xé rách không trung, đôi người thâm trầm nhìn chăm chăm vết thương của nàng, sau lưng huyết nhục mơ hồ, da thịt non mềm từng mảnh từng mảnh bị rách, giống như vô số cái miệng nhỏ nhếch mở ra, máu đỏ tươi ứa đầm y phục rồi chảy xuống dưới, rất nhanh lập thành một vũng, khiến người khác nhìn vào mà run như cây sậy.

Chúng hạ nhân đều cẩn thận dè dặt đứng đấy, sợ hãi ẩn hiện trong mắt, không phải là cố ý đồng tình đâu, Vương gia rất tàn bạo, cư nhiên lại đối đãi với một nữ tử nhu nhược như vậy, chỉ sợ mệnh của nàng không dài.

“ Tỷ tỷ.” Cảnh nhi bị dọa đến khóc nức nhưng vẫn cố gọi tỷ tỷ, thân hình nhỏ gầy bị Hàn Ngữ Phong ôm trong lòng.

“ Cảnh – nhi – không – phải – sợ, tỷ – tỷ – ổn – mà.” Hàn Ngữ Phong gian nan nói hết câu, sắc mặt đã trắng bệch, không còn một tia huyết sắc, thân thể đau đớn đã khiến nàng không thể chịu đựng được nữa.

“ Người đâu, nhốt nàng vào địa lao.” Tư Mã Tuấn Lỗi ném cái roi xuống đất, lạnh lùng quát.

“ Vương gia, vậy còn đứa nhỏ?” Quân gia to gan hỏi một câu, cho dù là mình sai.

“ Nó sao chịu đựng được.” Tư Mã Tuấn Lỗi thoáng nhìn Hàn Cảnh Phong, lại lạnh giọng phân phó: “ Hảo hảo đối đãi nó.”

“ Dạ.” Quân gia vung tay lên, các hạ nhân liền đi đến bên Hàn Ngữ Phong cùng Cảnh nhi.

“ Tỷ tỷ, ta sợ, ta muốn ở cùng người.” Cảnh nhi khóc thét, giãy dụa.

“ Cảnh – nhi, ngoan, không – được – khóc, kiên – cường – một – chút.” Trên mặt Hàn Ngữ Phong đỏ đầy mồ hôi, từng giọt rơi xuống vũng máu, nàng cố nén nội tâm đau đớn khi bị chúng hạ nhân đụng vào.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên quay đầu, nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, một câu hảo hảo đối đãi nó khiến nàng yên tâm, Cảnh nhi không sao cả, y cuối cùng là vẫn chưa mất hết nhân tính.

“ Có – tra – tấn – ta – thêm – lần – nào – nữa, không cần – phải tìm cớ – hoặc lý do đâu, cho dù – chết, ta – cũng không – thừa nhận, chuyện đó – ta – không có làm.” Hàn Ngữ Phong quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thê thảm của nàng mòng theo sự kiên cường cùng châm biếm, gần từng tiếng xong, khí lực toàn thân trong nháy mắt giống như bị tiêu trừ hết.

“ Dẫn đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại quát lớn một tiếng, che dấu tâm tư hỗn loạn của y, Hàn Ngữ Phong khiến cho tâm của y rối loạn như vậy, khiến y không dám đối mặt, không, y không sai, cho dù sai, nàng cũng đáng bị như vậy.

Hàn Ngữ Phong bị chúng hạ nhân mang đi rồi, nơi nàng nằm lưu lại một vũng máu, khiến tâm kẻ khác tức giận hoảng sợ.

24. Chương 024: Bị Nhốt Vào Địa Lao

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 024: Bị nhốt vào địa lao

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Trong địa lao của Vương phủ âm lãnh ảm ướt.

Hàn Ngữ Phong dựa vào đồng rơm rạ mềm mại, hảo lãnh, đau đớn, là cảm giác duy nhất của nàng.

Ý thức đã bắt đầu mơ hồ, đầu hảo choáng, đúng lúc này thanh âm tàn nhẫn băng lãnh kia lại vang lên, thần chí hôn mê đột nhiên tỉnh táo lại.

“Hàn Ngữ Phong, nếu người thừa nhận, ta có thể lo lắng mà buông tha cho người.”

Hàn Ngữ Phong miễn cưỡng chịu đựng sự đau đớn từ vết thương ở lưng, đứng dậy, dựa vào tường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mang biểu tình quật cường kiên quyết nhìn y.

“Ta, không, có, làm.” Gằn từng tiếng xong, thân thể có chút dao động.

“Người thật sự chết cũng không hối cải.” Sự tức giận cuồng liệt trong nháy mắt bùng phát, con người đen cùng hơi thở của Tư Mã Tuấn Lỗi tràn ngập nguy hiểm, nằng quật cường như vậy, mà chẳng những không hối cải, chẳng lẽ lấy việc này để che dấu sự ngoan độc trong tâm của nàng?

“Vậy người đánh chết ta đi.” Hàn Ngữ Phong thật sự muốn chết, chết đối với nàng là một sự giải thoát, chân tướng gì chứ, với y mà nói nó không quan trọng, quan trọng là..... Y muốn lấy cớ để tra tấn mình.....

“Người lại muốn chết.” Tư Mã Tuấn Lỗi thét lớn một tiếng. ‘Chát’ một tiếng, tát lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng.

“Ta sẽ không để người toại nguyện đâu.” Sau khi lạnh lùng bỏ lại một câu, liền phất tay áo rời đi.

Hàn Ngữ Phong rốt cục cũng không thể duy trì được nữa, cảm giác chóng mặt mãnh liệt vây lấy nàng, mọi sự trước mắt mờ đi, đột nhiên lại tối sầm, ‘rầm’ một tiếng, thân thể ngã trên mặt đất, máu đỏ tươi từ sau lưng lại chảy ra.

Địa lao u ám, đưa tay mà không nhìn thấy năm ngón tay, không khí khắp nơi âm trầm.

Không biết đã qua bao lâu, Hàn Ngữ Phong từ trong hôn mê tỉnh táo lại, thân thể khẽ giật mình, vết thương trên lưng lại trở đau, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, lạnh thấu xương.

Nàng không chết ở đây sao? Hay là ngậm oan cho đến già rồi chết ở đây? Nhưng mà, Cảnh nhi, thì sao bây giờ?

Bỗng nhiên, ở ngoài địa lao, thanh âm non nớt quen thuộc mang theo tiếng khóc vang lên.

“Thức thức, ta van cầu người, để cho ta gặp tỷ tỷ, ta dập đầu cho người.....”

Cảnh nhi, là Cảnh nhi, tâm Hàn Ngữ Phong quỳnh lên, muốn lập tức đứng dậy, nhưng mà động đến vết thương ở lưng, nàng đau đến nổi suýt ngất đi.

“Người mau đứng lên đi, được rồi, chỉ một chút thôi đấy, người gấp xong, thì phải lập tức ra ngoài.” Thị vệ ngoài địa lao thấy Cảnh nhi vẫn không ngừng dập đầu, rốt cục mềm lòng mà đáp ứng.

“Đa tạ, thức thức.” Cảnh nhi vội vàng đứng lên, tiến vào địa lao.

“Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong thấy Cảnh nhi tiến vào, miễn cưỡng ngồi dậy, thấy ngoài địa lao, Cảnh nhi vẫn còn khóc nức nạo gọi nàng.

“Tỷ tỷ.” Cảnh nhi không ngừng khóc, cậu không biết nên làm sao bây giờ, làm cách nào để cứu tỷ tỷ, ai hội giúp đỡ cậu?

“Ngaoan, tỷ tỷ không sao, người về đi.” Hàn Ngữ Phong cảm thấy thật thoải mái, thấy Cảnh nhi vẫn tốt, nàng yên tâm rồi.

“Tỷ tỷ, người không đau?” Cảnh nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt, ngây thơ hỏi, ánh mắt tinh thuần mang theo sự lo lắng cùng quan tâm.

“Không đau.” Hàn Ngữ Phong khẽ lắc đầu, mồ hôi ở trên mặt nhỏ xuống, lại bán đứng nàng, nàng cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng đau đớn, an ủi Cảnh nhi.

Bấy giờ, thị vệ bên ngoài bước đến, nói: “Được rồi, đi nhanh đi, để cho Vương gia phát hiện, chúng ta liền xong đời.” Nói xong, bế Cảnh nhi ra ngoài.

“Tỷ tỷ.” Cảnh nhi bị cưỡng ép mang đi, với tay, thê thảm gọi.

Cảnh nhi, nước mắt của Hàn Ngữ Phong trong khoảnh khắc như dòng suối nhỏ rơi xuống, nước mắt hòa với máu, khiến cho tâm kẻ khác phải run rẩy.

25. Chương 025: Cứu Khỏi Địa Lao

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 025: Cứu khỏi địa lao

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Dật vừa vào trong phủ, liền nhìn thấy Cảnh nhi ngồi xổm trên mặt đất khóc rất thương tâm.

“Sao thế? Ai khi dễ ngươi à?” Bước qua đó, khẽ xoa đầu nó rồi hỏi.

“Đại ca ca.” Cảnh nhi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt kinh hãi gọi, đại ca ca phi được, đại ca ca rất có bản lĩnh, vậy y nhất định có thể cứu được tỷ tỷ, nghĩ vậy, không khỏi nắm lấy tay Tư Mã Tuấn Dật, mang theo cầu xin, hỏi: “Đại ca ca, người giúp ta cứu tỷ tỷ được không?”

“Tỷ tỷ ngươi làm sao?” Tư Mã Tuấn Dật nghe thấy tỷ tỷ của cậu, giật mình, không khỏi vội vàng hỏi.

“Tỷ tỷ, bị bọn họ – nhốt lại, còn đánh – tỷ tỷ, tỷ tỷ chảy – thiệt nhiều máu.” Nghe y nói như vậy, Cảnh nhi càng khóc dữ hơn, một mặt khóc mặt khác nói năng lộn xộn.

Tư Mã Tuấn Dật chợt dừng lại ở câu ‘tỷ tỷ chảy thiệt nhiều máu’, không hiểu vì cái gì tâm của y lại cảm giác được sự đau đớn, vội kéo tay của Cảnh nhi: “Mang ta đến đó.”

“Tham kiến Tứ Vương gia.” Thị vệ ngoài địa lao thấy Tư Mã Tuấn Dật bước đến, vội vàng hành lễ.

“Ân.” Tư Mã Tuấn Dật khẽ gật đầu, nắm lấy tay Cảnh nhi đi vào trong.

“Tứ Vương gia, người muốn vào trong sao? Thịnh Tứ Vương gia đừng vào, tiểu nhân sợ khi Vương gia trở về sẽ trách tội.” Thị vệ vội vàng ngăn y lại.

“Tránh ra, chẳng lẽ người không sợ ta sao? Ta cũng có thể lấy mạng của người đấy.” Tư Mã Tuấn Dật có chút buồn bực.

“Vương gia, tiểu nhân.....” Thị vệ đứng đó, khó xử, đều là Vương gia cả, ai cũng không được đắc tội.

“Quên đi, tất cả mọi hậu quả bổn Vương sẽ tự mình gánh vác.” Tư Mã Tuấn Dật biết hẳn khó xử, dứt lời, liền dẫn Cảnh nhi tiêu sái vào trong.

Ánh sáng lờ mờ chiếu vào địa lao âm u, trong đó có một người, toàn thân ướt đẫm máu nằm đó, vẫn không nhúc nhích.

“Tỷ tỷ.” Cảnh nhi bỏ nhào đến, Hàn Ngữ Phong đương lâm vào hôn mê nên không biết một chút gì hết, nhưng mà hơi thở có chút nóng.

Tư Mã Tuấn Dật thấy sau lưng nàng chần chịt vết thương, tuấn mâu đen láy toàn sự phẫn nộ, Tuấn Lỗi cũng thật tàn nhẫn, y ra tay cũng thật nặng, dùng thủ đoạn tàn khốc như thế để trách phạt nàng.

“Đại ca ca, tỷ tỷ đã chết rồi có phải hay không?” Nước mắt của Cảnh nhi rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Ngữ Phong, hỏi y đương ở bên cạnh cậu.

“Cảnh nhi, không đâu, có đại ca ca ở đây, tỷ tỷ sẽ không có việc gì đâu.” Tư Mã Tuấn Dật dịu dàng an ủi cậu.

Nhẹ nhàng bế Hàn Ngữ Phong, nàng ở trong cơn mê man phản ứng với sự đụng chạm vào vết thương, mặt nhẵn mày nhíu, Tư Mã Tuấn Dật đầy thương tiếc nhìn nàng, một nữ tử thanh tú mỹ mạo, lại bị tra tấn thành như vậy.

“ Vương gia, người muốn dẫn nàng đi?” Thị vệ bên ngoài nhìn thấy Tư Mã Tuấn Dật bế Hàn Ngữ Phong bước ra, vội vàng ngăn cản y.

“ Cút ngay, Vương gia nhà người trở về, cứ nói người là do ta mang đi.” Tư Mã Tuấn Dật phần nộ quát lớn.

“ Đây, Vương gia, xin đừng khó xử tiểu nhân nữa.” Thị vệ vẫn chưa nhượng bộ, người không có, Vương gia trách phạt mình, nhìn nhìn Hàn Ngữ Phong trong lòng y, không khỏi rùng mình, liều mang ngăn cản.

“ Ta nói lần nữa, cút ngay, bằng không trong khoảnh khắc ta sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của người.” Tuấn mâu của Tư Mã Tuấn Dật đầy sự âm ngoan, thị vệ bị dọa nhanh chóng tránh sang một bên, không hổ là huynh đệ, đều lãnh khốc ngoan độc y như nhau.

Tư Mã Tuấn Dật lạnh lùng đảo mắt nhìn họ, mang theo Cảnh nhi, bế Hàn Ngữ Phong, cứ thế mà công khai rời phủ.

Hạ nhân cùng thị vệ trong phủ thấy vẻ mặt tức giận của y, đều trốn thật xa, không dám tiến lại ngăn cản.

26. Chương 026: Rời Khỏi Vương Phủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 026: Rời khỏi Vương phủ

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Trong Vương phủ của Tư Mã Tuấn Dật.

Hàn Ngữ Phong vẫn còn hôn mê nằm ở trên giường, ngự y bên cạnh giúp nàng rửa sạch vết thương, cởi y phục ra, vết thương rõ ràng do roi vọt mà ra hiện ở trước mắt, so với da thịt nhẵn nhụi mềm mại lúc trước thì đúng là đối lập.

Da thịt nhẵn nhụi bị rách ra, thịt bên trong đều có thể thấy được, thật sự là vô cùng thâm, nha hoàn cùng đại phu ở bên cạnh không thể nhìn nổi nữa, khẽ chạm vào nàng, Hàn Ngữ Phong trong cơn hôn mê vẫn không nhẹn được run rẩy.

“ Ai, thật tàn nhẫn, ai lại hạ thủ tàn bạo đến vậy?” Đại phu vừa rửa sạch vết thương vừa nói.

“ Được rồi, Vương gia, vết thương đã ổn rồi, phỏng chừng khoảng bảy, tám ngày nữa mới có thể xuống giường đi lại, trong thời gian này tốt nhất không được để nàng di chuyển, để tránh miệng vết thương rách ra.” Đại phu băng bó kỹ vết thương xong, ra ngoài bẩm báo lại với Tư Mã Tuấn Dật.

“ Hảo, người đâu, đưa đại phu đi lĩnh vàng.” Tư Mã Tuấn Dật gật gật đầu phân phó.

“ Vương gia, ta có thể vào xem tỷ tỷ không?” Cảnh nhi đứng bên cạnh nhỏ giọng hỏi, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn y.

Vương gia, Tuấn Dật ngậy ra một lúc, hỏi: “ Vì cái gì không gọi ‘ai ca ca của ta’?”

“ Bởi vì, bọn họ đều gọi người là Vương gia, người giống vị Vương gia kia, thực hung dữ có phải hay không?” Nhắc đến Vương gia, trong mắt Cảnh nhi đầy sự sợ hãi.

Tư Mã Tuấn Dật biết Tuấn Lỗi chắc chắn đã dọa cậu, không khỏi tiêu sái qua bên đấy, xoa đầu cậu, nói: “Cảnh nhi, đừng sợ, người về sau cứ gọi ta là đại ca ca, ta thích người gọi là đại ca ca hơn.”

“Thật sao? Thật sự là có thể chứ?” Cảnh nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khờ dại hỏi.

“Ân, đương nhiên là có thể.”

“Ta đây có thể vào xem tỷ tỷ không?”

“Hiện tại, không nên đến quấy rầy nàng, nàng cần nghỉ ngơi, trước hết, ta mang người đi tìm cái gì ăn, được chứ?”

“Ân, hảo, đa tạ đại ca ca.”

Hàn Ngữ Phong mơ mơ màng màng mở lớn mắt, ý thức hỗn độn.

Chiếc giường mềm mại, nhìn tứ phía, căn phòng lại đẹp, nàng đã chết rồi sao? Nơi này là thiên đường sao? Nguyên lai thiên đường lại mỹ như vậy.....

“Tỷ tỷ, người tỉnh, có còn đau không?” Tư Mã Tuấn Dật cùng Cảnh nhi tiến vào phòng thì thấy nàng mở mắt, Cảnh nhi vội vàng chạy đến hỏi.

“Cảnh nhi, người sao lại ở đây? Ta không phải đã chết rồi sao?” Hàn Ngữ Phong nhìn Cảnh nhi, nghi hoặc hỏi.

“Nơi ở của ta làm sao mà giống địa ngục được?” Tư Mã Tuấn Dật không khỏi buồn cười hỏi.

“Người, sao lại là người? Đây là đâu?” Hàn Ngữ Phong thấy y, hiển nhiên lấp bắp kinh hãi, nơi ở của y?

“Tỷ tỷ, là đại ca ca cứu người ra, đây là phủ của y, đại ca ca lại cho ta rất nhiều thức ăn ngon.” Cảnh nhi đứng ở một bên khen Tư Mã Tuấn Dật hết lời.

Nguyên lai là như vậy, nàng cùng Cảnh nhi rời khỏi Vương phủ, rời khỏi Tư Mã Tuấn Lỗi ác ma kia sao? Y lại buông tha cho nàng sao? Mặc kệ y làm cách nào để cứu mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mang theo một nụ cười, cảm kích nói: “Đa tạ người.”

“Muốn cảm tạ, hãy mau dưỡng thương cho khỏi đi.” Nhìn thấy nụ cười thê thảm của nàng, không biết vì cái gì tâm của Tư Mã Tuấn Dật sinh thương tiếc, không đành lòng, đau lòng.

“Tỷ tỷ, về sau chúng ta đừng về nữa có được không? Chúng ta ở nhà đại ca ca được chứ?” Cảnh nhi khờ dại đề nghị, cậu rất thích nơi này, thích đại ca ca.

Hàn Ngữ Phong còn chưa kịp trả lời, thanh âm đập cửa phần nộ vang lên.

“Hàn Ngữ Phong, ta thật sự khinh thường người.”

27. Chương 027: Cái Chết Của Mai Nhi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 027: Cái chết của Mai nhi

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tuấn Lỗi thần tình hung ác nham hiểm đứng ở cửa, y tựa hồ giận dữ, cả người tỏa ra cỗ khí sắc bén không rét mà run.

Cảnh nhi sợ hãi núp phía sau Tư Mã Tuấn Dật, bàn tay nhỏ bé siết chặt vạt áo của y, khuôn mặt lộ ra trộm nhìn y.

“ Tư Mã Tuấn Dật, lá gan của ngươi thật không nhỏ, dám tùy tiện mang người của ta đi.” Đôi mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh khốc hàn lãnh.

“ Ha hả, Tuấn Lỗi, ngươi biết mà, lá gan của ta luôn luôn không nhỏ.” Tư Mã Tuấn Dật tà mị cười, tuy y biết Tuấn Lỗi thật sự tức giận, mới gọi cả tên lẫn họ của y.

“ Giao nàng cho ta, để ta mang về.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng đảo mắt nhìn Hàn Ngữ Phong, nói với Tư Mã Tuấn Dật.

Hàn Ngữ Phong lạnh lùng nhìn y, nàng không có quyền quyết định của riêng mình.

“ Tuấn Lỗi, ngươi bình tĩnh một chút, ngươi thấy vết thương của nàng chưa? Ngươi có chứng cứ chứng minh độc là do nàng hạ sao? Nếu ngươi muốn nàng chết, vậy thì ngươi trực tiếp giết nàng đi, ngươi còn không muốn mạng của nàng mà, còn không, để nàng hảo hảo dưỡng thương, sau khi khỏi, ta sẽ trả nàng về, ta cam đoan.” Tư Mã Tuấn Dật giờ phút này không còn nửa điểm tà mị, chỉ là không kềm chế được.

“ Vương phủ của ta không có đại phu sao? Muốn dưỡng thương, có thể trở về dưỡng.” Tuấn Lỗi dứt lời, bước đến bế Hàn Ngữ Phong.

“ Từ từ đã, đại phu nói, hiện tại nàng không nên di chuyển, nếu không vết thương lại rách ra.” Tư Mã Tuấn Dật vội vàng ngăn cản y.

“ Ta trở về với ngươi.” Hàn Ngữ Phong không muốn vì nàng mà khiến cho Tư Mã Tuấn Dật khó xử, muốn chống tay ngồi dậy, ai ngờ thân thể vừa động, liền ảnh hưởng đến vết thương trên lưng, đau thấu xương, khiến cho nàng phải nằm lại, nháy mắt máu ở lưng cũng chảy ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng mà nàng cắn chặt môi, không cho mình bật tiếng, bộ dạng thê thảm, khiến cho tâm người khác không đành lòng.

“ Tuấn Lỗi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn vậy sao?” Tư Mã Tuấn Dật không khỏi tức giận.

“ Nhớ kỹ lời ngươi nói đấy, vết thương lành xong phải đưa nàng về cho ta.” Tuấn mầu của Tư Mã Tuấn Lỗi đen láy, nhìn máu không ngừng chảy xuống, ánh mắt trở nên phức tạp, hồi lâu, lạnh lùng để lại vài câu, phát tay áo rời đi.

Năm ngày sau.

Thân thể của Hàn Ngữ Phong được Tư Mã Tuấn Dật chăm sóc tận tình, hồi phục rất nhanh, đã có thể xuống giường đi lại, vết thương đã không còn đau nữa, nhưng mà lúc lơ đãng đụng vào, có một chút tê buốt.

Ngồi ở hoa viên, ngồi trên cái ghế đệm dày pho trương, Hàn Ngữ Phong nhìn Cảnh nhi vui đùa bắt bướm, ngậm nở nụ cười.

Tư Mã Tuấn Dật đứng bên cạnh bị nụ cười của nàng rung động, hảo mĩ, nụ cười của nàng, tựa như đóa hoa trong gió xuân, lóa mắt đoạt hồn người khác như vậy, y không khỏi ngáy người nhìn.

Ở đây vài ngày, Hàn Ngữ Phong cùng Cảnh nhi bất giác cảm giác được ngày tháng trước kia, có phụ thân thương, có nương yêu, nhưng mà những ngày ấy đã qua rồi, nàng thực lòng hy vọng bản thân đừng khỏe lại nữa, để có thể ở đây, để cho Cảnh nhi hạnh phúc, đáng tiếc, đó chỉ là hy vọng xa vời, không khỏi than nhẹ một hơi.

“ Sao vậy? Không thoải mái ư?” Tư Mã Tuấn Dật quan tâm hỏi.

“ Không có, đúng rồi, Vương gia, ngươi có thể nói cho ta biết, y vì cái gì lại hận ta? Phụ thân ta đã làm gì vậy? Mai nhi là ai? Đã chết như thế nào?” Hàn Ngữ Phong lập tức đặt nhiều câu hỏi.

“ Kỳ thật, ngươi cũng đừng trách Tuấn Lỗi, y vốn không phải người tàn bạo, y trước kia có một vị thiếp được sủng ái nhất, chính là Mai nhi, Trữ Vương muốn tạo phản, cha ngươi phái người hạ độc vào bữa ăn của Tuấn Lỗi, ai ngờ, Mai nhi lại ăn, độc phát thì bỏ mạng, Mai nhi chết, chết vì y, từ đó thù hận bắt đầu

nảy sinh trong y, y dùng mọi cách tra tấn người, chính là vì thay Mai nhi báo thù, ai ngờ lần này đến lượt Châu nhi trúng độc, độc được lại tìm được ở chỗ người, cho nên, y mới phần nộ đến vậy, đúng rồi, Châu nhi là muội muội ruột thịt của Mai nhi, lúc nàng hấp hối, tâm nguyện duy nhất chính là muốn Tư Mã Tuấn Lỗi hảo hảo chiếu cố Châu nhi muội muội, nàng thân thể suy nhược lại nhiều bệnh.” Tư Mã Tuấn Dật chậm rãi nói cho nàng.

Hàn Ngữ Phong giật mình trừng y, phụ thân cho người hạ độc, hại chết nữ nhân mà Tư Mã Tuấn Lỗi yêu nhất, chân tướng thì ra là vậy, nàng còn chưa kịp khiếp sợ, thì thanh âm băng lãnh kia lại vang lên.

“Dường thương khỏi rồi, có phải đã quên mất chuyện mình đã làm hay không?”

28. Chương 028: Thương Lành Lại Hồi Phủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 028: Thương lành lại hồi phủ

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở đây, con người đen tỏa ra hàn khí tựa như chặn hết tầng khí trong lành, lãnh khí bức người.

“Tuấn Lỗi, người có cần xuất hiện đột xuất như vậy có được hay không, sớm muộn gì cũng bị người hù chết mất.” Tư Mã Tuấn Dật nhìn y đứng ở đó với khuôn mặt đá tảng, vỗ ngực, bộ dạng giả bộ chán kinh.

“Phì.” Hàn Ngữ Phong bị bộ dáng của y chọc cười, người lớn như vậy, cứ nhiên tính tình lại trẻ con.

“Tư Mã Tuấn Dật, không phải người đã quên lời đáp ứng của mình rồi chứ?” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng lạnh lùng đảo mắt nhìn nàng, hướng Tư Mã Tuấn Dật hỏi.

“Không, ta đáp ứng sau khi vết thương lành lại, để người đưa về, nhưng mà hiện tại, thân thể của nàng không có khỏe, đợi hai ngày nữa, ta sẽ tự động cho người đưa về.” Tư Mã Tuấn Dật nghiêm túc nói.

“Không được, hiện tại ta phải mang nàng đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi rống giận, đưa tay chụp Hàn Ngữ Phong.

“Người cho là người mang nàng đi được sao, đừng quên, võ công của chúng ta bất phân cao thấp, thân phận cũng bất phân cao thấp, ta đã nói rồi, sau hai ngày, cho người đưa về.” Tư Mã Tuấn Dật ra tay ngăn cản y. Tuấn mâu tà mị thật sự nghiêm túc.

“Tư Mã Tuấn Dật, người được lắm.” Tư Mã Tuấn Lỗi nổi giận dùng dùng thét lên, phất tay áo, giận dữ rời đi, không thể phủ nhận, Tuấn Dật nói rất đúng, y không thể cưỡng ép Hàn Ngữ Phong rời đi.

“Vì ta đáng giá sao?” Nhìn bóng dáng giận dữ của y rời đi, Hàn Ngữ Phong không khỏi hỏi.

“Ai nha, người sao lại không nhắc ta sớm, hình như là không đáng, hiện tại làm sao đây?” Tư Mã Tuấn Dật giống như đột nhiên tỉnh ngộ, biểu tình hối hận hiện ở trên mặt thập phần rõ ràng.

“Vậy người hiện tại đưa ta về đi.” Hàn Ngữ Phong biết là y cố ý chọc nàng, cũng giả vờ ra vẻ có lòng tốt mà đề nghị.

“Chậm, cứ lưu lại đã, được rồi, không nói nữa, ngồi đây đã nửa ngày, người cũng phải đi nghỉ ngơi, ta dìu người trở về.” Tư Mã Tuấn Dật đỡ Hàn Ngữ Phong dậy, cẩn thận từ từ trở về.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, vết thương của Hàn Ngữ Phong cơ hồ đã đỡ nhiều rồi.

“ Tỷ tỷ, không về có được không, ta không muốn trở về, ta muốn ở đây.” Cảnh nhi ôm Hàn Ngữ Phong mà cầu xin.

“ Cảnh nhi, thực xin lỗi, không phải tỷ tỷ không muốn cho người ở đây, nhưng mà, thật sự là chúng ta không thể ở đây.” Lòng Hàn Ngữ Phong đầy chua xót, nàng cũng không muốn trở về. Nhưng mà, số mệnh đã sắp đặt như vậy, nàng nên làm gì bây giờ?

“ Tỷ tỷ, vì cái gì không thể?” Cảnh nhi giương khuôn mặt tươi cười, con người thuần khiết đầy sự nghi hoặc.

“ Cảnh nhi, về sau sẽ biết, hiện tại, người không hiểu đâu, đi thôi.” Hàn Ngữ Phong biết cho dù có giải thích Cảnh nhi cũng không hiểu, kéo tay nó, chậm rãi đi ra ngoài.

“ Đa tạ sự chiếu cố của Vương gia mấy ngày nay, Ngữ Phong không thể báo đáp, xin nhận một cái thi lễ của Ngữ Phong.” Hàn Ngữ Phong hướng Tư Mã Tuấn Dật uyển chuyển nhẹ nhàng thi lễ.

“ Không cần đâu, về sau, tự mình bảo trọng là được.” Tư Mã Tuấn Dật chỉ có thể nói những lời này, tuy rằng lòng đối nàng có thương tiếc, nhưng mà y sẽ không vì một nữ nhân, mà ảnh hưởng đến tình nghĩa huynh đệ của bọn họ khi còn nhỏ, đảo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, thân hình gầy yếu, y chỉ có thể hy vọng Tuấn Lỗi hiểu được mà thương tiếc.

Cảnh nhi dùng mọi cách để khỏi phải rời đi, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, đã mất hứng còn bị Hàn Ngữ Phong kéo đi.

“ Cảnh nhi, ngoan, đại ca ca về sau sẽ thường xuyên đến thăm người.” Tư Mã Tuấn Dật xoa đầu Cảnh nhi, y rất thích Cảnh nhi.

“ Thật không? Đại ca ca, người sẽ đến thăm ta, nhớ giữ lời nhé.” Đôi mắt Cảnh nhi hồn nhiên chớp chớp, dường như sợ y sẽ đổi ý.

“ Vương gia, kiệu đã chuẩn bị xong.” Một người hầu tiến vào cung kính nói với Tư Mã Tuấn Dật.

“ Ân, chúng ta đi thôi.” Tư Mã Tuấn Dật nhìn Hàn Ngữ Phong nói, nếu được, y thật sự muốn giữ nàng lại.

Ngồi trong kiệu, Hàn Ngữ Phong trộm nhìn ra ngoài, nghĩ rằng không thể đào tẩu bây giờ được, không được, đừng nói trốn thoát là xong, hậu quả của việc đào tẩu, nàng không thể làm phiền Tư Mã Tuấn Dật được, nàng sao lại có thể lấy oán trả ơn chứ.

29. Chương 029: Hợp Tình Uyển Nhuộm Máu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 029: Hợp Tình Uyển nhuộm máu

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“ Vương gia, thiếp thân kính người một ly.” Yêu Liên một thân nhu nhược không xương dán trên người Tư Mã Tuấn Lỗi, nâng chén rượu, mị thanh mị khí nói, trong lòng lại hận đến nghiến răng, ánh mắt của Vương gia đều nhìn người đứng ở bên kia, Hàn Ngữ Phong.

“ Hảo, người hẳn là biết cách ‘kính’ như thế nào rồi chứ?” Tuấn mâu lãnh khốc của Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một mặt tà quang.

“ Vương gia, xấu thật đấy, thiếp thân đương nhiên biết.” Yêu Liên then thùng mị hoặc nâng chén uống một hớp, chậm rãi đem môi tiến lại Tư Mã Tuấn Lỗi.

Tư Mã Tuấn Lỗi hung hăng cuốn lấy đôi môi của Yêu Liên, tay thì dùng sức vuốt ve nàng, dư quang trong mắt đảo qua Hàn Ngữ Phong, phát hiện nàng đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn y, không khỏi tức điên lên, một phen đẩy Yêu Liên ra, giận dữ thét: “ Rót rượu.”

“ Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Hàn Ngữ Phong cầm bầu rượu, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đại hỏa đáp, đi về phía Yêu Liên, muốn rót đầy rượu trong chén của nàng.

Yêu Liên bị Tư Mã Tuấn Lỗi đẩy một cái, nhưng vẫn cố nén lửa giận trong lòng, cố ý để tay khẽ run lên, rượu trong chén liền đổ xuống bàn tay trắng nõn của nàng.

“ Tiện nô tỳ, ngay cả rót rượu cũng làm không xong, cút ra ngoài đi.” ‘Chát’ Hàn Ngữ Phong bị tát một cái.

“ Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Hàn Ngữ Phong cố nén để không phản kháng lại, biểu hiện vừa khinh thường vài phần, vừa lui ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong, xem nàng phản ứng ra sao, không nghĩ đến nàng cứ nhiên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“ Vương gia, thiếp thân hầu hạ người.” Yêu Liên lại dán mình lên trên người y.

“ Cút”. Một tiếng thét lớn, dọa Yêu Liên chạy nhanh ra ngoài.

Mắt Yêu Liên lộ ra hung quang ngồi ở đó đợi Hàn Ngữ Phong, trong lòng hận ý mười phần, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh, hôm nay nàng sẽ không bỏ qua cho Hàn Ngữ Phong đâu.

“ Cạch” một tiếng, một người thân mặc hắc y, khuôn mặt mang khăn bịt mặt đứng ở trước mặt nàng, hai tròng mắt sắc như dao nhìn về phía nàng, muốn xuyên thấu lòng nàng.

“ Người là ai? Muốn làm gì?” Yêu Liên sợ hãi nhìn hắc y nhân, thanh âm có chút run rẩy.

“ Hừ.” Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, duỗi tay, Yêu Liên liền ngủ mê, mĩ mâu còn mang theo sự sợ hãi.

“ Là do người tự tìm đây nhé, trách không được ta.” Hắc y nhân lạnh lùng nói một câu, đỡ nàng xong, rất nhanh trốn ở một bên.

“ Nô tỳ tham kiến phu nhân.” Hàn Ngữ Phong đứng ở ngoài Hợp Tĩnh Uyển, nhìn thấy Yêu Liên ngồi ở một bên, trong lòng thấp thỏm lo âu, không biết hôm nay Yêu Liên phu nhân tìm nàng có việc gì.

Sao lại thế này? Đã hơn nửa ngày, Yêu Liên lại không có nói một lời.

Lúc đương nghi hoặc, trực giác của Hàn Ngữ Phong nói có người điểm huyết ở sau lưng nàng, nàng nhất thời gục trên mặt đất, mê man.

Hắc y nhân đi về phía Yêu Liên, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh tàn nhẫn, xuất bả đao nhọn hoắt hung hăng đâm về phía Yêu Liên, rồi đẩy ngã nàng xuống đất, nhét bả đao vào tay Hàn Ngữ Phong, đầu nàng ngồi ở trên ghế, làm xong xuôi hết thấy, mới lặng lẽ rời đi.....

Hàn Ngữ Phong mơ mơ màng màng, yếu ớt mở mắt, thì thấy mình ngã xuống vũng máu trên người Yêu Liên.

“ A.” Hàn Ngữ Phong hoảng sợ thét ra lên.

30. Chương 030: Lại Bị Hãm Hại

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 030: Lại bị hãm hại

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Đã xảy ra chuyện gì?” ‘Rầm’ một tiếng, cửa bị bật tung, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng người của Vương phủ lập tức xông vào.

“Phu nhân, người làm sao vậy?” Một tiểu nha hoàn chạy đến bên người Yêu Liên, thấy dưới đất một vũng máu, Yêu Liên mắt nhắm nghiền, lớn tiếng khóc òa.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng tiêu sái đến bên cạnh Yêu Liên, đưa tay trước mũi nàng, thử xem nàng có còn thở, đã tắt thở rồi, nhìn vết đao đâm sâu ở trước ngực, còn có một vũng máu, sắc mặt tái đi như sương lạnh.

Hàn Ngữ Phong vẫn ngồi ở kia, thân thể không ngừng run rẩy, nàng bị mọi thứ trước mắt dọa đến không biết gì nữa, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, trước mắt toàn sự sợ hãi, đều vì vũng máu kia.

“Hàn Ngữ Phong, người điên rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên hét lớn, đôi mắt băng hàn vô cùng, bước về phía nàng giống như lưỡi dao.

“Không, không phải ta.” Hàn Ngữ Phong khôi phục lại một chút, thân thể cùng thanh âm run rẩy.

“Không phải người, vậy thứ người cầm trên tay là gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao nhìn chăm chăm bả đao nhọn dính máu trên tay nàng. Đôi mắt hiện lên hàn quang. Y không nghĩ đến, nàng lại tàn nhẫn như vậy, giết người, nàng cư nhiên dám ở trong Vương phủ y mà giết người.

“A.” Hàn Ngữ Phong nâng tay lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn bả đao dính máu trên tay, lại thất kinh phát ra tiếng thét, vứt bả đao trong tay xuống đất.

“Cho đến tận bây giờ mà người còn ngây biện? Người là một nữ nhân âm ngoan vô liêm sỉ, hôm nay ta sẽ không buông tha cho người nữa đâu.” Con người Tư Mã Tuấn Lỗi bán mị, chợt xuất thủ, đánh một chưởng vào trước ngực nàng.

Đương ngồi dậy đột nhiên bị chưởng, thân mình Hàn Ngữ Phong bị hất tung, ‘phụt’ một ngụm máu từ trong miệng phun ra, từ chưởng lực của y mà rơi mạnh xuống đất.

Thân thể va chạm mạnh trên mặt đất cứng ngắt, mắt Hàn Ngữ Phong choáng váng, cả người đau nhức, khóe miệng còn lưu một giọt máu, một mảng máu trước ngực, nàng cuộn mình lại, đưa hai tay ôm lấy chính mình, giảm bớt sự đau nhức của cơ thể, thân hình gầy yếu khẽ rùng mình, nhưng cũng khiến cho nàng tỉnh táo lại, hiểu được đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng cũng không rõ, đao nhọn sao lại ở trên tay mình.

“Đứng lên, không cần giả bộ đáng thương vô tội, người phạm phải tội giết người, còn muốn người khác đồng tình sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi đến gần nàng, bắt lấy cánh tay của nàng, dùng sức kéo nàng đi, Hàn Ngữ Phong đứng thẳng còn không xong, ngã vào lòng y.

“Buông, giết người là tội lớn, chứng cứ đâu.” Hàn Ngữ Phong một phen đẩy y ra, chau mày, cố nén sự đau đớn, vẫn không phục mà hỏi lại.

“Chứng cứ? Còn cần chứng cứ sao? Đao nhọn người cầm trên tay không phải là chứng cứ sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng.

“Ha ha, ta cầm đao nhọn trên tay, thì chứng mình là ta giết người sao?” Hàn Ngữ Phong cư nhiên thản nhiên nở nụ cười, vết mau nơi khóe miệng hiện lên một tia trào phúng.

Nàng đột nhiên chậm rãi bước đến, cầm lấy đao nhọn kia, bước từng bước đến trước mặt Tư Mã Tuấn Lỗi.

Nàng muốn làm gì? Giết y sao? Con người bán mị của Tư Mã Tuấn Lỗi, nhìn nàng bước từng bước đến gần mình, muốn thương tổn y, vậy là nàng không biết tự lượng sức, không trách y? Tay âm thầm dùng lực.

Hàn Ngữ Phong đi đến trước mặt Tư Mã Tuấn Lỗi, nhét bả đao vào tay y, sau đó cười lạnh nhìn y.

“Người có ý tứ gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi sững sốt, nàng muốn làm gì?

“ Chúng cứ, không phải người nói đao nhọn ở trên tay ta, thì cho rằng Yêu Liên là do ta giết, như vậy, hiện tại nó ở trên tay người, ta không phải có thể nói là người giết người sao?”

“ Hàn Ngữ Phong, khá lắm, một nữ nhân thông minh giả dối, người cho là như vậy, người có thể thoát khỏi tội danh giết người sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi sửng sốt, tiếp đó là phần nộ rít lên.

“ Vậy chỉ là hiềm nghi, tối thiểu có thể chứng minh được là ta không giết người.” Hàn Ngữ Phong điềm tĩnh tự nhiên, biểu tình trên mặt kiên định vô cùng.

“ Ngụy biện khéo lắm.” Tư Mã Tuấn Lỗi mím môi châm chọc, đột nhiên quát lớn: “ Người đâu, tổng nàng vào địa lao.”

31. Chương 031: Châu Nhi Cầu Tình

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 031: Châu nhi cầu tình

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Địa lao vẫn âm u ẩm ướt như trước, nhưng lần này còn châm một ngọn lửa sắp tàn, ánh sáng ảm đạm, in bóng hình quỷ dị dị thường trên bốn bức tường xung quanh.

Hàn Ngữ Phong cuộn mình trong vách tường của địa lao, mái tóc rối bù, trước ngực một mảng huyết ô, nàng nắn chỉ ngả lòng nhắm hai mắt lại, Vương phủ này, đối với nàng mà nói, giống như địa ngục, vào phủ ngăn ngủ có mấy ngày, lại chịu đủ sự dày vò, vào nhà lao đến hai lần.

Nếu không phải vì Cảnh nhi, nàng hy vọng cứ như vậy mà chết đi, này không hẳn không phải là một sự giải thoát.....

“ Ai.....” Một tiếng thở dài yếu ớt từ bên ngoài địa lao truyền đến.

“ Châu nhi cô nương, sao người lại đến đây?” Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu, thì thấy Châu nhi cô nương một thân đơn bạc gầy yếu, sắc mặt tái nhợt đứng ở bên ngoài.

“ Ta nghe nha hoàn nói, người lại bị Vương gia nhốt vào địa lao, cho nên đến thăm người.” Thanh âm Châu nhi thực ôn nhu, rất nhẹ, hữu khí vô lực, biểu hiện thân thể nàng vốn cực yếu.

“ Đa tạ người, người đến thăm ta, có phải người tin ta không có hạ độc người hay không? Không có giết Yêu Liên?” Thanh âm Hàn Ngữ Phong có chút kích động, có chút khàn khàn, đã lâu không có uống nước.

“ Ta tin, ta luôn tin người, nhưng mà, ta sẽ tận lực cố gắng thuyết phục Vương gia thả người, điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho người.” Mi mâu của Châu nhi chuyển động, an ủi nàng.

“ Châu nhi, sao người lại đến đây, nơi này âm u ẩm ướt như vậy, không thích hợp cho người đến.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng vô khí xuất hiện ở địa lao, có chút trách cứ Châu nhi.

“ Vương gia, ta không sao.” Thanh âm ôn nhu của Châu nhi vô cùng êm tai, còn nói: “ Vương gia cũng biết nơi này âm u ẩm ướt, hay là thả nàng đi.”

“ Không được, nàng là người bị hiềm nghi nhất trong vụ việc giết Yêu Liên.” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng, không lưu chút tình nào, dứt khoát cự tuyệt.

“ Vương gia, người chỉ nói là bị hiềm nghi, cho dù không nhốt trong địa lao này, nàng cũng chạy không thoát, nếu có một ngày, điều tra rõ chân tướng, không phải nàng gây nên, vậy không phải là nàng chịu ủy khuất sao, Vương gia, Châu nhi cầu người, thả nàng đi.” Châu nhi nhu nhu nhược nhược thay nàng cầu tình.

“ Châu nhi, vì cái gì muốn thay nàng cầu tình?” Tư Mã Tuấn Lỗi kỳ quái, Châu nhi không hận nàng sao?

“ Vương gia, ta chỉ không muốn oan cho người tốt, oan oan tương báo, nàng cũng là vô tội.” Châu nhi yếu ớt nói, mặt mày lưu động khiến người khác nhìn không ra biểu tình.

“ Châu nhi cô nương, đa tạ hảo ý của người, tâm ý của người Hàn Ngữ Phong liền lĩnh, không cần câu y đâu.” Hàn Ngữ Phong cảm động nhìn Châu nhi, nàng không tin tên Vương gia lãnh khốc vô tình như ma quỷ này sẽ thả nàng.

“ Châu nhi, người thấy chưa? Nàng không cần hảo tâm của người.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng đảo mắt nhìn Hàn Ngữ Phong, nói với Châu nhi.

“ Vương gia, thả nàng đi, nếu điều tra ra thật sự là do nàng làm, nhốt lại cũng không muộn.” Châu nhi không để ý đến điều đó, vẫn thay nàng cầu tình.

Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi bán mị, nhìn Châu nhi nhu nhược khẩn cầu y, mi mâu mang theo sự chờ mong, lại nhìn Hàn Ngữ Phong một thân huyết ô, thê thảm bán loạn, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng dính máu, đột nhiên một phen ôm lấy Châu nhi, đến cửa lao phân phó thị vệ: “ Thả người.”

“ Đa tạ.” Châu nhi dựa đầu vào ngực y, ôn nhu ngọt ngào nói, y chung quy cũng là vì mình mà đau lòng, không đành lòng làm trái ý nguyện của nàng.

“ Về sau, ít ra khỏi cửa đi lại, thân thể quan trọng hơn, có biết không?” Tư Mã Tuấn Lỗi ôn nhu dặn dò.

“ Ân, ta biết rồi.”

Cửa địa lao đột nhiên mở ra, thị vệ nói: “ Ra ngoài đi, Vương gia thả người đó.”

Hàn Ngữ Phong hơi sửng sốt, y cứ nhiên lại nghe lời Châu nhi mà thả nàng, xem ra Châu nhi ở trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự không giống bình thường.

32. Chương 032: Chân Tướng Việc Hạ Độc (nhất)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 032: Chân tướng việc hạ độc (nhất)

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

“ Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Hàn Ngữ Phong một thân huyết ô xuất hiện ở sài phòng cũ nát, khiến cho Cảnh nhi hoảng sợ.

“ Cảnh nhi đừng sợ, tỷ tỷ không sao, để tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút.” Hàn Ngữ Phong vừa quần băng trước ngực, vừa nhẹ giọng an ủi Cảnh nhi.

“ Hảo, tỷ tỷ, người mau nằm xuống đi.” Cảnh nhi giúp tỷ tỷ nằm trên đồng rơm rạ.

“ Vương gia, tha mạng, tha nô tỳ.” Trong đại sảnh của Vương phủ có một tiểu nha hoàn với khuôn mặt đầm nước mắt, không ngừng bị thương dập đầu xin tha mạng.

Xuân nhi, Hàn Ngữ Phong cả kinh, nàng không phải là nha hoàn của Châu nhi sao? Nàng đã làm sai chuyện gì thế?

“ Nói, là ai sai người làm vậy hả?” Tư Mã Tuấn Lỗi không lưu chút tình nào mà đá nàng một cước, sắc mặt âm trầm băng lãnh.

“ Tiểu thư, người cứu ta.” Xuân nhi đi đến chân Châu nhi, khuôn mặt đầm nước mắt, ai oán hô: “ Xuân nhi, không còn cách nào khác, chỉ là bắt đắc dĩ.....”

“ Không, tiểu thư, Xuân nhi thực xin lỗi người, nhưng mà Xuân nhi không muốn hại chết người, ta cũng không biết đó là độc dược.” Xuân nhi lôi kéo vạt áo của Châu nhi, giải thích.

“ Đúng là người hạ độc rồi, Xuân nhi, ai cho người thuốc độc, lại giá họa cho Hàn cô nương?” Ngữ khí của Châu nhi vô cùng thất vọng.

Hàn Ngữ Phong đứng ở một bên cửa kính, độc là do Xuân nhi hạ, nàng cảm thấy rung mình từ lòng bàn chân đi hết toàn thân, Xuân nhi là nha hoàn bên cạnh Châu nhi nha, nhưng mà ngoại trừ Tư Mã Tuấn Lỗi, trong Vương phủ còn có người thứ hai hận nàng sao?

“ Tiểu thư, độc là do Yêu Liên phu nhân cấp cho nô tỳ, trả cho nô tỳ một trăm lượng bạc, nói nô tỳ, đây chỉ là một chút thuốc xổ, sẽ chỉ khiến tiểu thư đau bụng một lát, rồi giá họa cho Hàn Ngữ Phong là được, bởi vì Vương gia để ý người, nhất định phải nghiêm trị nàng, phu nhân nói, nàng chỉ là muốn giáo huấn nàng một chút, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cho nên nô tỳ liền tin.” Xuân nhi khóc sụt sùi, kể lại sự tình.

“ Yêu Liên cũng là do người giết sao?” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi sắc bén, ngữ khí hàn băng.

“ Không phải, Yêu Liên phu nhân không phải do nô tỳ giết, cho dù nô tỳ có mười cái lá gan, nô tỳ cũng không dám giết người.” Xuân nhi cả kinh, vội vàng lắc đầu lia lịa: “ Huống chi lúc phu nhân bị hại, nô tỳ còn chăm sóc tiểu thư, Vương gia có thể hỏi tiểu thư.”

Châu nhi khẽ gật đầu với y, tỏ vẻ đồng ý, lại buông mắt hỏi Xuân nhi: “ Xuân nhi, người cần ngân lượng lắm sao?”

“ Ca ca của nô tỳ thiếu tiền đặt cược, nói nếu không trả, liền giết chết y, nô tỳ chỉ có một mình ca ca, nô tỳ không thể trơ mắt nhìn thấy y chết, tiểu thư, người tha thứ cho nô tỳ đi, cứu nô tỳ đi.” Xuân nhi dứt lời, liền liều mạng dập đầu trên mặt đất cho Châu nhi.

“ Cầu nô tài, Vương phủ ta há có thể nào dễ dàng tha thứ cho những người như vậy, người đâu, lôi nàng ra ngoài cho ta, loạn côn đánh chết(1) cho ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi quát lớn một tiếng, lãnh khốc vô tình phân phó.

“ Dạ.” Hai gia đình bước đến nắm lấy Xuân nhi, kéo ra ngoài.

“ A, tiểu thư, cứu nô tỳ, nô tỳ không muốn chết.” Xuân nhi bị dọa, cả người run rẩy, khuôn mặt sợ hãi đến không còn một tia huyết sắc, gắt gao túm lấy vạt áo của Châu nhi, không chịu buông tay.

Loạn côn đánh chết, mọi người không hèn mà hít phải một luồng lạnh khí, lại không ai dám lên tiếng cầu tình, Hàn Ngữ Phong rốt cục hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai là Yêu Liên sai Xuân nhi hãm hại nàng, khiến cho nàng phải chịu đau đớn dưới roi vọt, sống không bằng chết, nàng hận Xuân nhi, nhưng mà loạn côn đánh chết, quả thật rất tàn nhẫn.

33. Chương 033: Chân Tướng Việc Hạ Độc (nhị)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 033: Chân tướng việc hạ độc (nhị)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“ Vương gia.....” Nhìn bộ dạng thê thảm bất lực của Xuân nhi, Châu nhi ôn nhu mở miệng, dù sao đây cũng là nha hoàn hầu hạ của nàng, chung quy vẫn là có cảm tình.

“ Châu nhi, người không cần thay nàng cầu tình, ta sẽ không tha thứ cho nàng đâu, nhanh, lòi xuống.” Tư Mã Tuấn Lỗi đánh gãy lời nàng, không kiên nhẫn mà phân phó.

“ Vương gia tha cho nô tỳ đi, tiểu thư, cứu mạng a.” Xuân nhi liều mạng giãy dụa, hét lớn.

“ Chờ chút đã.” Hàn Ngữ Phong nhin không được, nàng không phải là thương hại Xuân nhi, nhưng mà không muốn nhìn thấy người khác chết, gia đình dừng bước, Xuân nhi cũng ngừng khóc thét.

“ Người muốn làm gì?” Tuấn mâu sắc bén của Tư Mã Tuấn Lỗi bắn về phía Hàn Ngữ Phong.

“ Vương gia, nô tỳ thỉnh cầu người đại từ đại bi tha Xuân nhi đi, cho nàng một con đường sống.” Hàn Ngữ Phong thay nàng cầu tình.

“ Người không hận nàng, không oán nàng?” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi bán mị, nàng đương giả trò gì, thật sự muốn y buông tha cho Xuân nhi sao? Dù sao Xuân nhi cũng là người đã hãm hại nàng, nàng còn chịu đau đớn dưới roi vọt, những chuyện đó nàng đã quên rồi sao?

“ Hận, nhưng mà, ta không muốn để nàng đi tìm cái chết, Châu nhi cô nương là người tốt, người tốt sẽ được trời phù hộ, cho nên nàng đã không sao, ta nghĩ Châu nhi cô nương cũng không hy vọng Xuân nhi chết.” Hàn Ngữ Phong nhìn Châu nhi, Châu nhi ôn nhu cười với nàng.

“ Vương gia, Hàn cô nương nói rất đúng, tha Xuân nhi đi, cho nàng một cơ hội hối cải làm người.” Châu nhi đứng dậy, đứng kế Hàn Ngữ Phong.

Ánh mắt sắc bén của Tư Mã Tuấn Lỗi dừng lại thật lâu trên người Hàn Ngữ Phong, mới lạnh giọng phân phó: “ Đuổi Xuân nhi ra khỏi Vương phủ.” Rồi tự mình rời khỏi đại sảnh trước.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Hàn Ngữ Phong cùng Châu nhi cũng thở phào, nhìn nhau, lộ ra nụ cười yếu ớt.

“ Đa tạ Vương gia, đa tạ tiểu thư, đa tạ Hàn cô nương.” Xuân nhi không ngừng dập đầu cảm kích, tính mạng được bảo vệ, thì còn gì quan trọng hơn nữa.

Chuyện hạ độc, đã tra rõ manh mối, Hàn Ngữ Phong vẫn không hiểu, Tư Mã Tuấn Lỗi sao lại biết là do Xuân nhi hạ độc?

Tư Mã Tuấn Lỗi bước vào thư phòng.

“ Chân tướng có phải là khiến người khác thực bất ngờ không?” Một đạo âm thanh vang lên trong thư phòng.

“ Tuấn Dật, sao người biết là Xuân nhi hạ độc?” Tư Mã Tuấn Lỗi chau mày, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“ Ta cũng chỉ là vô tình thôi, ở trên đường, gặp được dân cờ bạc kia, y nói muối muối là người hầu ở trong Vương phủ, lấy được một trăm hai lượng bạc, trong lòng ta lúc ấy dao động, nghĩ ai lại có thể dễ dàng trộm được bạc trong phủ, vì người mà khổ não, ta phái người tra xét, không nghĩ đến là chó ngáp phải ruồi, tra được chuyện này.” Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở trên ghế, tư thái nhàn nhã thoải mái, như là đương du sơn ngoạn thủy, thích ý đến cực điểm.

“ Ta không ngờ, Yêu Liên lại là một nữ nhân như vậy, bình thường vì tranh giành tình nhân, dùng sự thông minh để lừa dối người khác một chút, ta cảm thấy nó không ảnh hưởng đến toàn cục, tùy ý các nàng, không nghĩ đến, nàng lại ngoan độc như thế.” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm xuống, ngữ khí rét lạnh như băng.

“ Được rồi, Tuấn Lỗi, người đã biết được chân tướng, người về sau có cần đối xử tàn bạo với Hàn Ngữ Phong hay không?” Tư Mã Tuấn Dật lắc đầu thở dài: “ Chẳng lẽ tra tấn nàng đến chết, người thật sự sẽ vui sướng, Mai nhi có thể sống lại sao?”

“Tuấn Dật, người không cần nói nữa, nói cách nào đi chẳng nữa, cái chết của Yêu Liên, nàng là bị hiềm nghi nhiều nhất, hung khí nằm ở trong tay nàng.” Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn chưa chịu thừa nhận hình phạt của mình là sai.

“Tuấn Lỗi, người cũng chỉ nói nàng bị ‘hiềm nghi’, không có bằng chứng cụ thể, người chung quy vẫn không được đánh chết người khác.” Tư Mã Tuấn Dật thập phần bất đắc dĩ, cho dù y có làm đau Hàn Ngữ Phong, Tuấn Lỗi tính tình cố chấp, y nhận định, trừ phi mình đưa ra bằng chứng giải oan, bằng không y vẫn sẽ không tin.

“Người giống như để ý đến nàng? Vì cái gì thay nàng giải thích?” Tuấn mâu của Tư Mã Tuấn Lỗi hơi híp lại theo dõi y: “Đừng quên, nàng sớm đã là nữ nhân của ta.”

“Phàm là nữ nhân yêu kiều, ta đều thương tiếc, ta không nhịn được việc người đem người ta ra tra tấn đến chết đi sống lại như thế, nếu người không biết quý trọng, ta cũng không muốn nàng lưu lại nơi này.” Tư Mã Tuấn Dật nở nụ cười tà mị, tựa thực tựa giả.

“Ta sẽ không lạm dụng hình phạt với nàng đâu, nhưng mà, nếu thật sự chứng minh được mọi việc là do nàng làm, thì ta cũng sẽ không lưu chút tình nào đâu.” Tư Mã Tuấn Lỗi hơn nửa ngày, mới thốt ra một câu.

“Hảo, ta đây cáo từ trước.” Tư Mã Tuấn Dật biết lời của y là nhất ngôn cửu đỉnh, y nói sẽ không trừng phạt nàng, y nhất định sẽ giữ lời.

34. Chương 034: Cảnh Nhi Sinh Bệnh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 034: Cảnh nhi sinh bệnh

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Kéo lê thân hình mệt mỏi đau nhức, Hàn Ngữ Phong về đến sài phòng, Cảnh nhi hôm nay ăn cơm trưa và cơm chiều rất ít, nàng có chút lo lắng.

Cảnh nhi đã ngủ, Hàn Ngữ Phong nhìn cậu, không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi sao lại đỏ hồng lên như vậy? Vội vàng lấy tay sờ, Cảnh nhi nóng quá.

“Cảnh nhi, người tỉnh tỉnh, nói tỷ tỷ nghe người khó chịu ở đâu?” Hàn Ngữ Phong vội vàng lay lay cậu, muốn đánh thức cậu.

“Ngô, tỷ tỷ, ta hảo khó chịu.” Cảnh nhi không có mở to mắt, trở mình một cái lại lăn ra ngủ tiếp.

Cảnh nhi sinh bệnh, Hàn Ngữ Phong lập tức phản ứng, vội vàng bế Cảnh nhi chạy ra ngoài.

“Đứng lại, người muốn đi đâu?” Nàng chạy đến cổng chính của Vương phủ, thì bị thị vệ ngăn lại.

“Cảnh nhi sinh bệnh, ta muốn đi thỉnh đại phu.” Hàn Ngữ Phong vội vàng giải thích.

“Không được, Vương gia phân phó, người không thể rời khỏi Vương phủ được.” Thị vệ từ chối, vẫn ngăn nàng lại, không cho nàng ra ngoài.

Nhưng mà, Cảnh nhi bị bệnh rất nặng, ta phải đi thỉnh đại phu, thị vệ đại ca, người thông cảm dùm, cho ta ra ngoài đi, Cảnh nhi còn ở trong này, ta sẽ không đào tẩu đâu.” Hàn Ngữ Phong lo lắng cầu tình.

“Đừng trách chúng ta, chúng ta là bất đắc dĩ, thả người ra ngoài, nói không chừng người chết lại là chúng ta, chỉ bằng người đi cầu Vương gia đi, Vương phủ này chỉ có Vương gia mới cho phép người đi thỉnh đại

phu, mọi người mới có thể thả người ra ngoài.” Thị vệ thấy nàng đáng thương, hảo tâm khuyên bảo, không phải bọn họ không có tình người, thật sự là Vương gia rất đáng sợ.

Cầu Vương gia, Hàn Ngữ Phong lập tức tỉnh ngộ, đúng, xem ra chỉ có thể cầu y.....

Căng thẳng lo lắng chạy đến phòng ngủ của Tư Mã Tuấn Lỗi, chợt nghe tiếng gầm khê từ bên trong truyền đến.

“ Vương gia, ta..... Chịu không.....” Thúy Hà thở dốc, thanh âm kiêu mỵ đứt quãng từ bên trong truyền ra.

“ Tiểu yêu tinh, này mà không chịu nổi, còn cái lợi hại hơn thì sao đây hử?” Thanh âm lãnh khốc tà ác cũng từ bên trong truyền ra.

Hàn Ngữ Phong không để ý đến điều đó, giờ nàng chỉ nghĩ đến Cảnh nhi mà thôi.

“ Vương gia, nô tỳ van cầu người, Cảnh nhi sinh.....” Hàn Ngữ Phong lớn tiếng cầu xin.

“ La hét cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi đương trên đà hứng trí đột nhiên bị đánh gãy, không nói lời thứ hai mà mở cửa ra, trừng đôi liệt mâu đương nổi trận lôi đình, giận tái mặt mà vươn chân.

‘Bình’ một cước, Hàn Ngữ Phong còn chưa kịp dứt lời, thân mình liền văng ra xa, sau đó rơi xuống đất thật mạnh.

“ Ngô.” Hàn Ngữ Phong cắn môi phát ra tiếng rên trầm, lão đảo đứng dậy mà bước đến.

Tư Mã Tuấn Lỗi lần này mới thấy rõ mặt người kia, cư nhiên là Hàn Ngữ Phong, nàng lại muốn làm gì? Ai trong Vương phủ cũng đều biết, lúc Vương gia đương bận, chuyện của thiên đại cũng không có thể đến quấy rầy y, nếu không bản thân sẽ chuốc lấy hậu quả, nhưng mà, Hàn Ngữ Phong lại không biết điều đó.

“ Người không biết rằng, cho dù là chuyện của thiên đại cũng không thể đến quấy rầy bổn Vương sao? Quý gối ở đó cho bổn Vương, chờ bổn Vương tâm tình tốt lên sẽ nói sau.” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi rét lạnh như băng, ngay cả nguyên do cũng chẳng thèm hỏi, cũng không cho nàng cơ hội để giải thích. Xoay người trở về phòng.

Hàn Ngữ Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn theo bóng dáng của y, mi mâu chứa đầy hận ý, y lãnh khốc vô tình đến vậy sao, tâm cứng như thiết đồng, chẳng lẽ việc tìm hoan mua vui so với sinh mạng của một người còn quan trọng hơn sao? Nàng rất muốn xoay người bước đi, nhưng mà, còn Cảnh nhi thì sao? Lúc này, cốt khí cùng tôn nghiêm không đáng một xu, lòng chứa đầy oán hận cùng bất mãn cũng thế, Hàn Ngữ Phong không thể không quỳ xuống, chờ đợi lương tâm y thức tỉnh, cứu lấy Cảnh nhi.....

Rất nhanh, từ trong phòng lại truyền âm thanh khiến cho người khác đỏ mặt tía tai.

Hàn Ngữ Phong liền quỳ gối ngoài phòng, trong lòng thầm cầu nguyện y nhanh chấm dứt đi, cũng cầu Cảnh nhi cố gắng chịu đựng.....

Đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, từng đợt từng đợt cuồng phong thổi lá cây rơi xuống như mưa, thân hình đơn bạc gầy yếu của nàng vì chấn gió mà run lên, trên trời sấm chớp âm ầm, tia chớp không ngừng hiện ra, trong khoảnh khắc, từng hạt mưa nặng trĩu không hề báo trước mà rơi xuống.

Từng đợt mưa rơi như muốn quất vào người Hàn Ngữ Phong, trên mặt không còn nhìn rõ đâu là mưa đâu là nước mắt, cuồng phong bạo vũ đều hướng về phía nàng, nàng giống như một đóa hoa nhỏ, đương chịu khổ giữa sự thịnh nộ của đất trời, âm ảm điều linh.....

35. Chương 035: Sự Tuyệt Vọng Dưới Làn Mưa Rét Buốt

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 035: Sự tuyệt vọng dưới làn mưa rét buốt

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, ngay cả ông trời cũng phải thương cảm cho nữ tử nhụ nhược kiên cường mà bất hạnh này, không nổi cơn thịnh nộ nữa, nhưng mà thanh âm dứt quãng của nam nhân cùng nữ nhân trong phòng không có ngừng lại.....

.....

...

.

Nước trên mặt và trên người Hàn Ngữ Phong từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, nàng đột nhiên mang theo một mặt cười thê thảm, băng lãnh và tuyệt vọng, chậm rãi đứng dậy, lảo đảo một cái, lại ngã sấp xuống vũng nước mưa, chân tê rần vì quý, nhưng mà, nàng vẫn mạnh mẽ đứng dậy, bước từng bước loạng choạng trở về, nàng không còn hy vọng xa vời rằng tên Tư Mã Tuấn Lỗi ma quỷ kia sẽ đi cứu Cảnh nhi, nàng đã tuyệt vọng rồi.

Một cơn gió lạnh buốt thổi đến, Hàn Ngữ Phong lạnh run lên một chút, thân thể trần nóng trần lạnh, y phục ướt nhẹp nước mưa lại bó sát thân hình nóng lên của nàng, Cảnh nhi, thực xin lỗi, tỷ tỷ, không có cách nào cứu người, nhưng mà, tỷ tỷ sẽ bị bệnh cùng người, cho dù chết, tỷ tỷ cũng sẽ cùng chết với người.

Hàn Ngữ Phong cả người ướt sũng trở về sài phòng, nhìn Cảnh nhi đương bệnh mà mơ mơ màng màng, chậm rãi tiêu sái qua bên đó, ôm lấy cậu.

“ Tỷ tỷ, là người à?” Cảnh nhi nóng như lửa, đột nhiên cậu cảm giác mình rơi vào vòm ngực lạnh lẽo, thật thoải mái, cậu chậm rãi mở to mắt nhìn Hàn Ngữ Phong.

“ Cảnh nhi, tỷ tỷ mang người đi tìm phụ thân cùng nương, tỷ tỷ mang người đến thiên đường nhé?” Hàn Ngữ Phong áp mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi, mũi mũi chứa đầy sự tuyệt vọng.

“ Đi tìm phụ thân cùng nương, đến thiên đường, tỷ tỷ, thiên đường có đẹp không? Có phải là đến thiên đường sẽ không có ai khi dễ chúng ta nữa, sẽ có thật nhiều đồ ăn ngon?” Ánh mắt hồn nhiên của Cảnh nhi nhìn nàng.

“ Đúng, thiên đường rất đẹp, đến nơi đó rồi, có thể gặp được phụ thân cùng nương, sẽ không có ai khi dễ chúng ta nữa, sẽ có thật nhiều đồ ăn ngon cho Cảnh nhi ăn.” Hàn Ngữ Phong ôm chặt cậu, thì thào nói, một giọt nước mắt rơi xuống mặt Cảnh nhi.

“ Hảo, tỷ tỷ..... Vậy..... Chúng ta đến..... Thiên đường..... Tìm..... Phụ thân..... Nương.....” Cảnh nhi dứt lời, chậm rãi nhắm mắt lại, mê man, nhưng mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang theo nụ cười rất tươi, hướng đến nơi tốt đẹp kia.

“ Cảnh nhi, thực xin lỗi, tha thứ cho tỷ tỷ nhé.” Hàn Ngữ Phong gất gao ôm cậu vào lòng, nước mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“ Cảnh nhi, ngoan, tỷ tỷ mang người đến thiên đường.” Nàng ôm lấy Cảnh nhi rồi nằm xuống, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi, cũng từ từ nhắm mắt lại, chết, đối với hai người mà nói, thực là hạnh phúc. *****

“ A.....” Lúc Thúy Hà thét lên lần cuối cùng, Tư Mã Tuấn Lỗi mới hoàn toàn thả lỏng người ra, chờ khoảnh khắc trong người thối lui, y mới nhớ đến Hàn Ngữ Phong quý gối ở bên ngoài, đã muộn vậy rồi, hẳn là có chuyện gì đó.

Đứng dậy, mở cửa phòng ra, ngăn người, từ khi nào mà bên ngoài đổ mưa, hình như có nghe thấy tiếng sấm, người đã không còn ở bên ngoài nữa, có lẽ nàng thấy trời đổ mưa nên trở về trước.

“ Vương gia, nô tỳ hầu người rồi giường.” Sáng ra, một tiểu nha hoàn bước vào, cung kính nói với Tư Mã Tuấn Lỗi.

“ Sao lại là ngươi? Hàn Ngữ Phong đâu?” Tư Mã Tuấn Lỗi đảo mắt, liếc nàng một cái, tuần mâu hơi híp lại.

“ Hồi Vương gia, nô tỳ không biết, là quản gia bảo nô tỳ đến.” Tiểu nha hoàn vội vàng hồi đáp, sợ y sẽ phát hỏa, nhưng mà tay cũng rất nhanh nhẹn vận y phục cho y.

“ Ngươi lui xuống đi, gọi quản gia đến đây một chuyến.” Tư Mã Tuấn Lỗi chỉnh trang lại xong, phân phó tiểu nha hoàn.

“ Vâng, nô tỳ đi ngay.” Tiểu nha hoàn nhanh lui ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, quản gia tiến vào, cung kính nói: “ Vương gia, người cho tìm lão nô?”

“ Quản gia, Hàn Ngữ Phong sao lại không đến, đúng rồi, ngày hôm qua, nàng tìm ta có việc gì sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi mày kiếm hơi nhíu lại, hỏi.

“ Hồi Vương gia, ngày hôm qua, hình như là đệ đệ nàng sinh bệnh, muốn cầu Vương gia đi thỉnh đại phu, hôm nay, vào buổi sáng, lão nô đi gọi nàng, nhưng mà nàng lại bất tỉnh, đành phải để người khác đến hầu hạ Vương gia.” Quản gia cẩn thận hồi đáp.

“ Sinh bệnh, vì cái gì không đi thỉnh đại phu?” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh giọng chất vấn, nguyên lai nàng là muốn cầu mình đi thỉnh đại phu, vì cái gì phải cầu y, người trong phủ có thể tùy ý mà, nhưng mà y lại quên, Hàn Ngữ Phong có thân phận ‘đặc biệt’ ở trong Vương phủ.

“ Vâng, lão nô đi ngay.” Quản gia toát mồ hôi hột, nàng là Hàn Ngữ Phong, cũng chẳng phải hạ nhân bình thường, người không cho thỉnh đại phu, ai dám tự tiện cho phép đi thỉnh, nhưng mà những lời này, y lại không dám nói ra.

“ Chờ chút, mang ta đến đó luôn.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên thốt ra một câu, nhấc chân bước ra ngoài.

Quản gia sững sờ, Vương gia không phải là hận Hàn Ngữ Phong sao? Hôm nay sao lại đến thăm nàng? Chờ y phản ứng lại, Tư Mã Tuấn Lỗi đã rời đi rất xa, y phải chạy nhanh mà đuổi theo.

36. Chương 036: Trong Tâm Tâm Thật Sự Muốn Chết

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 036: Trong tâm tâm thật sự muốn chết

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng trước sài phòng cũ nát, mày kiếm nhíu càng ngày càng chặt, nàng đương sống ở đây, cho đến bây giờ sao y lại không hề biết một chút gì cả, tuy y hận nàng, nhưng mà, y chưa từng phân phó để nàng ở trong sài phòng.

Mở cửa sài phòng ra, mọi thứ bên trong khiến cho y ngẩn người, bên trong không có một thứ gì cả, hai đôi đũa và hai cái bát thì ở trên mặt đất, cứ nhiên ngay cả cái giường cũng không có, lúc nhìn người đương ôm Cảnh nhi, nằm trên đồng rơm khô, đắp một cái chăn bông rách nát.

Tâm Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên..... Lại bị rung động, nguyên lai, cuộc sống của nàng tại Vương phủ này, lại thê thảm như vậy, nhưng mà, nàng chưa từng oán hận, thậm chí sống thực kiên cường.

“Hàn Ngữ Phong, mau đứng dậy. Vương gia đến kìa.” Quần gia đứng ở bên cạnh, chỉ khẽ gọi, không dám đưa tay chạm vào nàng.

Người nằm ở đó không hề có chút phản ứng.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhin không được nữa mà bước qua, hành động này là muốn khiêu khích y sao? Lúc tay chạm vào thân thể của Hàn Ngữ Phong, mới phát hiện y phục trên người nàng cứ nhiên lại ẩm ướt, vội đưa tay lên trán của nàng, nóng, hảo nóng.

Nàng sinh bệnh, đây là phản ứng đầu tiên của Tư Mã Tuấn Lỗi, cũng vội vàng thử sờ trán Cảnh nhi, nóng, nó cũng hảo nóng, nhìn y phục của Cảnh nhi khô ráo, chẳng lẽ, ngày hôm qua nàng tắm mưa?

“Ngô.” Sau đó, Hàn Ngữ Phong khẽ rên lên, hảo khó chịu, sao lại nóng như vậy, đầu cũng thật choáng váng, chậm rãi mở mắt, thì thấy Tư Mã Tuấn Lỗi.

“Chết mà cũng gặp người, ta thật sự chạy không thoát sao? Ha ha.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nở nụ cười, nhưng mà không ngăn được ý thức mơ hồ kéo đến, nàng lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

“Hàn Ngữ Phong, người lại muốn chết sao? Ta không cho người toại nguyện đâu.” Tư Mã Tuấn Lỗi bế nàng lên, biểu tình tức giận dần đi những cảm giác trong lòng y.

“Người đâu, mau thỉnh đại phu, quan gia, người bế Cảnh nhi rồi đi theo ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng phân phó xong, bế Hàn Ngữ Phong rồi bước ra ngoài.

Quần gia nào dám chậm trễ, bế Cảnh nhi rồi đi theo sau, đến nơi, y mới phát hiện, Vương gia cứ nhiên lại an bài cho Hàn Ngữ Phong ở tại Lục Bình Uyển, đây chính là phòng dành cho khách tốt nhất trong Vương phủ, nhưng mà y cũng nào dám có ý kiến, bước theo Tư Mã Tuấn Lỗi vào trong.

Nhìn nha hoàn thay y phục khác cho nàng, khuôn ngực có vết tím bầm, sau lưng thì có vết roi màu hồng chằng chịt, đối lập với da thịt trắng hồng vốn có của nàng, tuần mâu đen láy của Tư Mã Tuấn Lỗi phức tạp, quang mang phức tạp.

“Tham kiến Vương gia.” Một lão đại phu bước vào phòng, vội vàng hành lễ.

“Không cần, xem bệnh quan trọng hơn.” Tư Mã Tuấn Lỗi khoát tay phân phó.

Lão đại phu nào dám chậm trễ, vội vàng tiêu sái đến bên giường, bắt mạch cho Hàn Ngữ Phong, cẩn thận xác định chẩn đo một phen, mới tiến lại nói: “Vương gia, thân thể người bệnh rất yếu, trước kia cũng từng bị thương, còn chưa được điều trị tốt, lần này lại bị mắc mưa, bị phong hàn, bệnh tình phát tác, tương đối nghiêm trọng, lão phu trước hết kê một đơn thuốc, để nàng khỏi bệnh phong hàn đã, mặt khác thì từ từ điều trị cũng được.”

“Hảo, đại phu, còn một người bị bệnh nữa.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhớ đến Cảnh nhi đương nằm ở phòng kế bên.

Lão đại phu không lâu sau từ phòng kế bên bước ra, nói: “Vương gia, tiểu hài tử cũng là bị phong hàn, hai người uống cùng một loại dược cũng được, nhưng mà lượng dược ít một chút.”

“Hảo, quần gia mang đại phu đi lĩnh thưởng.”

“Đa tạ Vương gia.”

“Hảo hảo chăm sóc hai người.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng phân phó xong, rồi rời đi.

Nha hoàn trong phòng đều ngăn cả người, các nàng không có nghe lắm chứ, Vương gia muốn hảo hảo chăm sóc Hàn Ngữ Phong, Vương gia không phải hận nàng sao? Xem ra Vương gia thật sự đúng là hỉ nộ vô thường mà.....

37. Chương 037: Đút Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 037: Đút được

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Làm sao đây? Nàng không nuốt được xuống, phải làm sao đây? Đã một ngày rồi, đút nhiều được như vậy, chúng ta cũng không có cách nào để nàng nuốt xuống, Vương gia có trách chúng ta hay không vậy?” Trong phòng, một tiểu nha hoàn nói lo lắng hỏi một tiểu nha hoàn khác.

“Sao ta biết được? Có cần thỉnh đại phu đến xem qua một chút không?” Tiểu nha hoàn kia cũng không biết phải làm sao, lên tiếng đề nghị.

“Đút được xong chưa?” Tư Mã Tuấn Lỗi bước vào trong phòng, nhìn chén được trong tay tiểu nha hoàn, hỏi.

Ầm ầm, thấy Vương gia bước vào, hai tiểu nha hoàn run lên, cả hai quỳ xuống, vội vàng dập đầu xin tha: “Vương gia, nàng không nuốt được xuống, không phải chúng nô tỳ không đút, mỗi lần chúng ta đút vào nàng lại nhổ ra, nô tỳ cũng không biết phải làm sao, đương muốn hỏi bẩm với Vương gia, có nên thỉnh đại phu xem qua hay không.”

“Vậy sao còn không mau đi, ở đây lải nhải làm gì?” Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm xuống, ngữ khí tức giận.

“Vâng, vâng, nô tỳ lập tức đi ngay.” Tiểu nha hoàn vội vã đứng dậy rồi lui ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn khóe miệng Hàn Ngữ Phong ướt đẫm được nước, ánh mắt nhắm nghiền, trên mặt tựa hồ như ẩn hiện một nụ cười tuyệt vọng, y khẽ run lên, là y khiến cho nàng sinh ra những ý nghĩ như thế sao? Đúng vậy, y đã sai.....

“Vương gia, đại phu đến rồi.” Tiểu nha hoàn hồn hển chạy vào, hồi bẩm.

“Miễn, xem bệnh trước đi.” Lúc đại phu vừa muốn tham kiến, Tư Mã Tuấn Lỗi vung tay phân phó.

“Dạ.” Đại phu nào dám chậm trễ, bước đến bên giường mà bắt mạch.

Một lúc lâu sau, đại phu mới đứng dậy nói: “Hồi Vương gia, thân thể của vị cô nương này tuy bị bệnh rất nặng, nhưng không nuốt được được, giống như trong tiềm thức của người bệnh cự tuyệt uống được, thâm tâm thật sự muốn chết, việc này thì đại phu ta không có khả năng để trị.”

“Thâm tâm muốn chết.” Tư Mã Tuấn Lỗi lặp lại một lần nữa, tuấn mâu đen láy ánh lên sự tức giận, nhìn Hàn Ngữ Phong nằm ở trên giường, quát lớn: “Vậy không còn cách nào nữa ư?”

“Cũng không hẳn, trừ phi, khiến cho người bệnh có thể bỏ đi ý nghĩ đó, khiến nàng thức tỉnh, khiến cho nàng có hy vọng để sống, có lẽ, còn có thể cứu được.” Lão đại phu run lên, vội vã hồi đáp.

“Bỏ đi ý nghĩ muốn chết? Hy vọng để sống?” Tuấn mâu của Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ híp, rồi đột nhiên hỏi nha hoàn bên cạnh: “Cảnh nhi có uống được không?”

“Hồi Vương gia, có uống ạ, nô tỳ đã cho uống rồi, cơn sốt cũng đã thuyên giảm.” Tiểu nha hoàn vội vàng hồi bẩm.

“Hảo, người đi chăm sóc nó, để cho nó mau hết sốt mà tỉnh lại, đúng rồi, mang một chén được đến đây.”

“Vâng, Vương gia, nô tỳ lập tức đi ngay.” *****

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi bên giường, cùng với chén được trên tay, dùng thìa múc được đưa đến bên miệng Hàn Ngữ Phong, nhưng mà môi của nàng vẫn ngậm chặt như trước, y mạnh bạo cố nhét thìa vào miệng nàng, được nhanh chóng trào ra ngoài.

“Hàn Ngữ Phong, muốn chết sao? Cũng phải xem bổn Vương có cho hay không đã, bổn Vương không cho người chết, Diêm Vương cũng không dám thu người.” Tư Mã Tuấn Lỗi ném cái thìa xuống đất, phần nộ nói, nốc một ngụm được.

Tiểu nha hoàn đứng bên cạnh trợn mắt, không hiểu Vương gia muốn làm cái gì? Vương gia tự đứt được cho Hàn Ngữ Phong đã khiến nàng kinh ngạc, nhìn việc tiếp theo, khiến cho nàng hít phải ngụm lạnh khí.

Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu hôn lên môi Hàn Ngữ Phong, trút hết được trong miệng mình vào miệng nàng, sau đó cứ giữ như vậy, không cho được nước trong miệng nàng trào ra, nàng chậm rãi nuốt được trong miệng xuống.

Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo một mặt cười đắc ý, đứng dậy.

“Ngô.” Hàn Ngữ Phong trong cơn hôn mê lại nôn, phun hết được ra.

“Hàn Ngữ Phong, người giỏi lắm, bổn Vương thật muốn biết, là người tàn nhẫn, hay bổn Vương tàn nhẫn.” Mặt Tư Mã Tuấn Lỗi tái xanh lại, nhìn chỗ được nàng nhổ ra, nổi giận phân phó: “Nhanh mang đến thêm mười bát được cho bổn Vương.”

“Vâng, Vương gia, nô tỳ lập tức đi ngay.” Tiểu nha hoàn vội vội vàng vàng chạy đi.

Mười chén được được đặt chặt kín cả mặt bàn, Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy bát thứ nhất, lập tức uống hết, cúi người hôn lên môi Hàn Ngữ Phong, y cố ý dừng lại thật lâu, muốn nàng uống hết, nhưng mà, chờ cho đến khi y buông môi, nàng lại phun hết ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự phần nộ, y cầm lấy bát thứ hai, bát thứ ba, rồi bát thứ tư..... Nhưng mà, mỗi lần y buông môi, Hàn Ngữ Phong cũng đều phun ra hết.

Mặt y càng ngày càng tái, càng ngày càng dọa người chết đi sống lại, tiểu nha hoàn đứng hầu hạ ở một bên nơm nớp lo sợ, sợ ngọn lửa giận của Vương gia sẽ hại đến mình.

“Người đi xuống đi, không cần hầu hạ.” Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy chén được cuối cùng, phân phó.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu nha hoàn âm thầm thở phào, vội vàng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi uống hết chén được, nằm đè lên người Hàn Ngữ Phong, tuấn mâu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, cuối cùng, hôn lên môi nàng thêm một lần nữa, chậm rãi đưa được trong miệng vào miệng nàng, nhưng lúc này, y không có rời khỏi môi của nàng, vẫn dừng ở tư thế đó, y không tin, nàng còn có thể nhổ ra được.

“Chết tiết.” Không biết đã qua bao lâu, Tư Mã Tuấn Lỗi giữ chặt lấy đôi môi của Hàn Ngữ Phong, chậm rãi mút lấy đôi môi nàng, thân thể cứ nhiên nổi lên phản ứng, không khỏi chửi thầm một tiếng, nếu không phải vì lo cho bệnh tình của nàng, y nhất định đã muốn có nàng đêm nay.

Chính lúc này đây, y giật mình phát hiện, Hàn Ngữ Phong không có nhổ được ra, nàng rốt cục đã nuốt xuống hết, trên khuôn mặt lạnh khốc mang theo nét vui vẻ, được, ngày mai tiếp tục.

38. Chương 038: Lời Căn Dận Của Tỷ Tỷ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 038: Lời căn dặn của tỷ tỷ

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Vương gia, nô tỳ hầu hạ người rời giường.” Sáng sớm tinh mơ, tiểu nha hoàn chạy đến Lục Bình Uyển.

“ Chờ chút, người đi nói quản gia phái người đến cửa cung báo một tiếng, nói bẩm Vương hôm nay không vào triều sớm được.” Thanh âm Tư Mã Tuấn Lỗi băng lãnh uy nghiêm từ bên trong truyền đến.

“ Vâng, Vương gia, nô tỳ lập tức đi ngay.” Tiểu nha hoàn nào dám chậm trễ, vội vàng chạy đi truyền lời cho quản gia.

“ Có đúng là Vương gia phân phó như vậy ư, còn gì nữa không?” Quản gia không tin hỏi lại tiểu nha hoàn, quái, Vương gia chưa từng nghỉ thượng triều bữa nào, hôm nay y bị sao vậy?

“ Vâng, quản gia, Vương gia chỉ phân phó như thế thôi.” Tiểu nha hoàn khẳng định mà gật gật đầu.

“ Biết rồi, ta lập tức sai người đi truyền lời, đúng thật là quái, có chuyện gì khiến Vương gia không vào triều sớm kia chứ?” Quản gia lắc lắc đầu, vẫn còn hoài nghi.

Tiểu nha hoàn lòng thầm nghĩ, quái còn đỡ, Vương gia cứ nhiên lại dứt được cho Hàn Ngữ Phong, nhưng mà nàng không có nói ra, nàng hiểu biết một chuyện không bằng ít nhiều chuyện một chút.

Lần này, tiểu nha hoàn chủ động bưng mười bát được, đem đến Lục Bình Uyển.

Tư Mã Tuấn Lỗi dùng điểm tâm xong, bước đến, nhìn thấy mười bát được trên bàn, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười như có như không, phân phó: “ Một bát là đủ rồi, mang đi hết đi, đúng rồi, người dứt thuốc cho Cảnh nhi đi.”

Châu nhi chạy đến Lục Bình Uyển, nàng nghe nói Hàn Ngữ Phong sinh bệnh, nàng muốn đến thăm, nhưng mà lúc đến đứng trước cửa, nàng liền ngất người, Vương gia cứ nhiên không có vào triều, lại thấy chuyện trước mắt, khiến nàng há hốc mồm rất lâu.....

“ Hàn Ngữ Phong, mạng của người chung quy cũng là của ta, ta không cho người chết, ai cũng không có quyền đoạt đi.” Nhìn chằm chằm người nằm trên giường, vừa lạnh lùng nói, y vừa nốc hết chén được, sau đó, cuối người hôn lên môi của nàng, chậm rãi đưa được từ miệng mình qua..... Tiếp đến, cứ vậy mà hôn nàng, rất lâu, không có rời đi.

Châu nhi cũng đứng ở ngoài rất lâu, khuôn mặt chuyển từ khiếp sợ đến tái nhợt, nay càng thêm tái nhợt, lấy tay ôm ngực, tâm hảo đau, hảo chua xót, từng giây phút đầu tiên nàng được Tư Mã Tuấn Lỗi tiếp cận, đối nàng yêu thương hết mực, nàng liền giống như tỷ tỷ, không tự chủ được mà yêu y, nhưng mà nàng biết, nàng không xứng, chỉ là chính nàng cũng không biết, thân thể bệnh tật của nàng cũng chỉ có thể sống thêm được vài năm.

Nàng không hề mộng tưởng đến việc, Vương gia sẽ lấy nàng làm phi làm thiếp, nàng chỉ nghĩ cứ như vậy mà ở cạnh y, đã cảm thấy mãn nguyện, nguyên lai không phải vậy, nàng vừa đau lòng, vừa ghen tị.....

“ Châu nhi, sao người lại đến đây? Mau vào trong ngồi đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngậm môi Hàn Ngữ Phong, thẳng cho đến khi nàng không nhử ra, mới đứng dậy, thì phát hiện Châu nhi đương đứng ngoài cửa, sắc mặt cực kém, thân thể có chút dao động, vội vàng bước qua, dìu nàng vào phòng ngồi xuống, ngữ khí ôn nhu mang theo quan tâm.

“ Ta không sao, Vương gia, ta nghe nha hoàn nói Hàn cô nương sinh bệnh, cho nên muốn đến đây thăm, không nghĩ đến.....” Châu nhi nói đến đây cảm thấy hơi đau lòng, sắc mặt ảm đạm, nhưng mà rất nhanh sau, nàng lại làm bộ như không thêm để ý: “ Không muốn quấy rầy người, cho nên đứng ở ngoài cửa.”

“ Châu nhi, thân thể người không khỏe, phải chú ý đến thân thể, bằng không, ta sao dám đối diện với lời căn dặn của tỷ tỷ người.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, ôn nhu mang theo một tia trách cứ.

“ Ta không sao, Vương gia, không cần lo lắng, cơ thể của ta trước giờ, ta đều biết, được rồi, ta không quấy rầy người nữa, chờ nàng tỉnh ta sẽ lại đến thăm.” Lòng Châu nhi cực chua xót, nguyên lai y đối xử tốt với mình, đều là vì lời căn dặn của tỷ tỷ, nàng muốn trốn khỏi nơi này, nàng sợ mình nhìn không được, mà rơi lệ.

“ Ta đưa người về, về sau nếu có ra ngoài, nhớ khoác thêm áo.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, cởi áo ngoài khoác lên người Châu nhi, ôn nhu ôm lấy nàng, đưa nàng quay về Cư Tĩnh Uyển.

Châu nhi tựa vào vòm ngực cứng cáp của y, nghe được mùi hương đặc biệt của y, nước mắt không cầm được, từng giọt từng giọt rơi xuống.....

39. Chương 039: Cảnh Nhi Tĩnh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 039: Cảnh nhi tĩnh

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Tỷ tỷ, người tỉnh tỉnh nha, không được bỏ lại Cảnh nhi, Cảnh nhi sợ, tỷ tỷ người mau mở mắt, Cảnh nhi sẽ nghe lời mà, tỷ tỷ, người muốn đến thiên đường sao? Vậy mang theo Cảnh nhi có được không? Cảnh nhi cũng muốn đến thiên đường, muốn tìm phụ thân cùng nương.....”

Hàn Ngữ Phong nằm ở trên giường, hàng lông mi dài khê động, nhưng không có tỉnh lại.

“Cảnh nhi, ngoan, chúng ta đến dứt được cho tỷ tỷ nhé? Tỷ tỷ chỉ có uống được, mới có thể khỏi bệnh, người nói với tỷ tỷ, mau uống được đi.” Tiểu nha hoàn đứng ở một bên bị Cảnh nhi làm cho cảm động, nước mắt đọng lại trong hốc mắt, lòng nàng cực kỳ đồng tình đối với cặp tỷ đệ này.

“Ân, hảo, tỷ tỷ uống được.” Cảnh nhi tránh qua một bên, gật gật đầu.

Tiểu nha hoàn dùng thìa múc được đưa đến bên miệng Hàn Ngữ Phong, đổ từ từ vào miệng nàng, tiểu nha hoàn rất sợ nàng lại nhổ ra.

“Tỷ tỷ, nuốt xuống đi, không đáng chút nào đâu, Cảnh nhi không sợ, tỷ tỷ là người lớn cũng sẽ không sợ.” Cảnh nhi thấy Hàn Ngữ Phong ngậm được ở trong miệng, tưởng rằng nàng sợ được đáng giống cậu.

Hàn Ngữ Phong trong cơn hôn mê, yết hầu động vài cái, nuốt hết được trong miệng xuống.

“Thật tốt quá, nàng nuốt xuống rồi.” Tiểu nha hoàn đứng ở một bên hưng phấn nói, vội dứt thêm chút được vào miệng nàng.

“Nàng uống xong chưa?” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa vào cửa thì thấy tiểu nha hoàn dứt được cho nàng.

“Dạ, hồi Vương gia, ta đã cho nàng uống xong, đều nhờ Cảnh nhi tỉnh lại, một mực khuyên bảo nàng.” Thanh âm bất thành linh kia, khiến cho tiểu nha hoàn sợ, vội vàng cung kính đứng dậy hồi bẩm.

Cảnh nhi quay đầu lại thấy Tư Mã Tuấn Lỗi, sợ hãi trốn ở một góc.

“Người sợ ta?” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy Cảnh nhi đứng trong góc, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn y.

“Sợ.” Cảnh nhi thụt lùi, vội vã cúi đầu, không dám nhìn y, lí nhí đáp.

“Sợ gì?” Tuấn mâu của Tư Mã Tuấn Lỗi nghi hoặc, y đã làm gì, khiến cho một đứa nhỏ sợ hãi.

“Người đánh người, đánh ta cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ chảy rất nhiều máu, ta sợ.” Cảnh nhi cúi đầu, lí nhí nói.

Đánh nó cùng tỷ tỷ, Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức ngăn người, nhớ đến ngày đó, lúc đánh Hàn Ngữ Phong, nó đứng ngay bên cạnh, nguyên lai, hành động hôm ấy của mình đã khiến cho nó sợ, để lại bóng ma trong tâm linh nhỏ bé của nó.....

“Tuấn Lỗi, đã xảy ra chuyện gì thế? Có thể khiến cho Tam Vương gia của chúng ta thường xuyên chăm chỉ việc quốc nay lại không vào triều, ta thật sự hiếu kỳ nga.” Một đạo thanh âm đùa giỡn cất lên.

“Đại ca ca, là người, người đến thăm ta.” Cảnh nhi nhìn người vừa đến, cao hứng gọi, lập tức bỏ nhào vào lòng y, còn đắc ý nói.

“Cảnh nhi ngoan, đại ca ca đến thăm người, người có ngoan hay không ngoan?” Tư Mã Tuấn Dật xoa đầu Cảnh nhi, ôn nhu hỏi.

“Đại ca ca, Cảnh nhi rất ngoan, Cảnh nhi không sợ uống được đắng.” Cảnh nhi tựa vào ngực y, đắc ý nói.

“Cảnh nhi sinh bệnh sao?” Phải chịu được đắng ư?” Tư Mã Tuấn Dật ôm lấy Cảnh nhi, quan tâm hỏi.

“Àn, Cảnh nhi cùng tỷ tỷ sinh bệnh, người xem, tỷ tỷ còn chưa tỉnh.” Cảnh nhi đưa tay chỉ người nằm trên giường, nói.

“Tỷ tỷ người sinh bệnh?” Tư Mã Tuấn Dật nhìn sắc mặt người nằm trên giường tái nhợt, đôi tròng mắt tà mị khẽ chớp, chẳng lẽ, Tuấn Lỗi không vào triều là vì nàng sinh bệnh sao?

40. Chương 040: Lại Bị Uy Hiếp

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 040: Lại bị uy hiếp

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

“Tuấn Dật, người đến đây làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi bị hai người cho ra rìa, ngữ khí băng lãnh, Cảnh nhi sợ mình, nhưng lại tỏ ra thân thiết với Tuấn Dật, điều này khiến cho lòng y cảm thấy khó chịu.

“Đương nhiên là đến thăm người, Hoàng Thượng bảo ta đến hỏi, quý phủ của người sinh ra đại sự gì thế, cư nhiên khiến người không thượng triều, chẳng lẽ, là vì, nàng sinh bệnh?” Tuấn Dật nhìn y, hai tròng mắt tà mị che dấu sự hoài nghi.

“Người đoán lung tung cái gì thế? Chuyện sống chết của nàng nào có liên quan gì đến ta? Không vào triều là không vào triều, còn muốn ta giải thích rõ với các người sao?” Như bị nói trúng tim đen, Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận trả lời.

“Àn, ân, người không cần giải thích cho ta đâu, ta chỉ là đến xem thử thôi, người cần gì phải phát hỏa lên như thế, giống như kẻ đầu đuôi á.” Tuấn mầu đen lấy của Tư Mã Tuấn Dật tràn đầy trêu chọc.

“Xong việc rồi thì người rút ngay cho ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi sao mà nghe không hiểu chứ, lớn tiếng hét.

“Thăm người xong, hiện tại, ta sẽ đến nhìn nàng một cái.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn người nằm trên giường.

“Người trong Vương phủ của ta, cần gì đến phiên người nhìn, có đi ngay khỏi đây hay không, không đi, đừng trách ta động thủ.” Con người đen lấy của Tư Mã Tuấn Lỗi lãnh khí bức người, thẳng liếc liếc y.

“Hảo, hảo, ta đi, được chưa?” Tư Mã Tuấn Dật buông Cảnh nhi trong lòng ra, nói: “Đại ca ca đi rồi, sau này lại đến thăm người nữa, người phải ngoan ngoãn nghe lời đấy.”

“Àn.” Cảnh nhi gật gật đầu, tuy cậu hy vọng đại ca ca vĩnh viễn không rời đi.

Tư Mã Tuấn Dật bước ra khỏi phòng, khoe miệng nổi lên một mặt cười tà mị. *****

“Cảnh nhi, Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong yếu ớt mở mắt, trong cơn mơ mơ màng màng, nàng vẫn nghe được tiếng Cảnh nhi, nếu không vì Cảnh nhi, nàng thật sự không nghĩ đến việc tỉnh lại, đối mặt với thế gian lạnh khốc vô tình này.

“ Tỷ tỷ, người tỉnh rồi, thật tốt quá.” Thấy nàng tỉnh lại, Cảnh nhi sung sướng thốt lên.

“ Ta đi bẩm báo với Vương gia.” Tiểu nha hoàn đứng ở một bên vội vàng chạy ra ngoài.

“ Cảnh nhi, người khỏe chưa? Hết bệnh rồi sao?” Hàn Ngữ Phong vươn tay sờ trán Cảnh nhi, quan tâm hỏi.

“ Tỷ tỷ, Cảnh nhi hết bệnh rồi, tỷ tỷ cũng phải nhanh nhanh khỏe lại, Cảnh nhi hảo lo lắng.” Cảnh nhi nắm lấy tay nàng, ra vẻ người lớn đương nói chuyện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hàn Ngữ Phong lộ ra một nụ cười, Cảnh nhi khỏe lại rồi, nàng an tâm, lại nghe thấy thanh âm băng lãnh kia, khiến cho thân thể nàng chấn động.

“ Mang Cảnh nhi ra ngoài.” Tư Mã Tuấn Lỗi nghe tin nàng tỉnh lại, bật người chạy đến.

“ Vâng, Vương gia.” Tiểu nha hoàn kéo Cảnh nhi ra ngoài, Cảnh nhi không muốn mà quay đầu nhìn Hàn Ngữ Phong, nàng gật gật đầu, Cảnh nhi mới chịu theo tiểu nha hoàn đi ra ngoài.

“ Nhìn thấy ta tỉnh có phải người thất vọng lắm hay không?” Hàn Ngữ Phong nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, mặt nghiêm lại, trong mắt toàn là hận ý, nàng nhớ lại sự tàn khốc của y, nàng ở trong cơn mưa bất lực cùng tuyệt vọng.

“ Người chết ta mới thấy thất vọng, bởi vì chỉ khi nào người còn sống, ta mới có thể tiếp tục tra tấn người.” Tư Mã Tuấn Lỗi bị thái độ của nàng chọc giận, trong đôi mắt băng lãnh mang toàn sự tàn bạo.

“ Người muốn làm gì thì làm, dù sao sự sống chết đối với ta cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Hàn Ngữ Phong mang theo mười phần hận ý nhìn y, sự sống chết nàng cũng không cần nữa, hỏi y còn có thể làm gì được nàng?

“ Thật sao? Sự sống chết người cũng không cần, vậy Cảnh nhi thì sao, người có quan tâm không?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nở nụ cười tàn khốc.

“ Người thật đê tiện, thật vô liêm sỉ, người ngoại trừ việc lấy Cảnh nhi ra uy hiếp ta, người còn có thủ đoạn nào nữa?” Hàn Ngữ Phong lập tức vùng ra khỏi cơn đau nhức, chỉ có thể mắng y như vậy.

“ Ha ha, chỉ cần có thể đối phó với người, bổn Vương không chỉ có thủ đoạn đê tiện, vô liêm sỉ thôi đâu, cho nên, người về sau nên ngoan ngoãn nghe lời, ít chọc giận bổn Vương đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cười ầm lên, đưa tay bắt lấy cằm của nàng.

Hàn Ngữ Phong gạt phắt tay của y ra, nhắm mắt lại không thèm nhìn y.

41. Chương 041: Cường Bức

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 041: Cường bức

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Cảm thấy bốn bề vắng lặng, Hàn Ngữ Phong lại mở mắt ra, phát hiện ra nàng cứ nhiên lại được ở trong một căn phòng hoa lệ như vậy, nàng sao lại ở đây? Nơi này không phải nơi nàng nên ở mới đúng.

Chống gượng thân thể yếu ớt, bỗng nhiên cơn chóng mặt kéo đến, khiến cho nàng té lăn trên mặt đất, nhắm mắt lại, lại không ngờ rằng mình lại ngã vào trong một vòm ngực ấm áp.

Chờ cơn chóng mặt kia qua đi, Hàn Ngữ Phong mở bừng mắt, rồi nhìn tuấn mầu của Tư Mã Tuấn Lỗi: “ Buông.” Nàng giật phắt tay ra khỏi tay y, muốn tự mình đứng lên.

“Được thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi còn chưa có nói xong, đã buông tay ra, Hàn Ngữ Phong liền đứng vững không xong: “A.” Chớp mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ tiếp xúc với mặt đất, trong nháy mắt, nàng lại bị cánh tay mạnh mẽ kia ôm lấy.

“Ngươi, ngươi cố ý.” Đầu thật muốn bốc hỏa.

“Ta cố ý đấy.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy thắt lưng của nàng, khoe miệng nở một nụ cười, không hiểu sao, y thực thích thú muốn thấy được bộ dáng phát hỏa của nàng, thật là kiều mỹ.

“Ngươi.....” Hàn Ngữ Phong bị y chọc tức đến nghẹn lời, không biết phản bác y như thế nào nữa.

“Ăn cháo.” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa nàng về lại trên giường, đưa tay lấy chén cháo bên cạnh, lạnh lùng ra lệnh.

“Không ăn.” Hàn Ngữ Phong hất đầu, nguyên lai, vừa rồi là y muốn lấy chén cháo cho nàng, chỉ giỏi giả vờ hảo tâm, sao y không tự đi mà chăm sóc mình? Nàng có thể lo cho bản thân được.

“Ngươi nhất định không ăn?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng, mang theo tia tối sầm.

“Không ăn.” Y như vậy khiến cho Hàn Ngữ Phong có chút sợ, y muốn làm gì? Nhưng mà ngoài mặt vẫn cứ bướng bỉnh.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, đột nhiên cầm lấy chén cháo kia, tự uống lấy, Hàn Ngữ Phong trừng lớn mắt, không thể tin được mà nhìn y, y cứ nhiên tự mình ăn hết luôn.

“Ngô, ngô.” Không đợi nàng phản ứng lại, nàng đã bị y đè ở trên giường, đôi môi nhỏ nhắn bị mút lấy, Hàn Ngữ Phong giật mình hiểu ra y muốn làm gì rồi, ngậm chặt miệng lại, mặc cho đầu lưỡi y khều khều thế nào, cũng không chịu mở miệng ra, để xem y làm thế nào được, trong lòng đắc ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ ý nghi ngờ.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn tiểu nữ tử quật cường này, càng kích thích cảm giác muốn chinh phục của y, đưa tay khóa chặt cánh tay trắng nõn của nàng ở trên đỉnh đầu, mặt khác đưa tay kia đến, khê khều khều cái mũi nhỏ yêu kiều của nàng, trong mắt mang theo ý cười bá đạo.

Hàn Ngữ Phong nháy mắt không thể hô hấp được, chỉ trừng mắt giận ra, thân thể liễu mạng giãy dụa, vặn vẹo, hận khí lực quá yếu, lại vừa mới ốm dậy, cho nên sự phản kháng của mình đối với y mà nói thật giống châu chấu đá xe, rốt cục nhện không được, đôi môi anh đào mở ra, cháo trắng trong miệng Tư Mã Tuấn Lỗi, đổ hết cả vào miệng nàng, ừng ực, ừng ực, nuốt hết xuống yết hầu, sau đó ho khan bạt mạng.....

“Ngươi.....” Hàn Ngữ Phong rốt cục cũng hết ho khan, mở miệng mắng y, phát hiện thấy trong con ngươi đen láy của nàng tràn ngập sắc dục, nàng đột nhiên nhớ ra, hành động của bọn họ hiện tại có bao nhiêu mờ ám, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ lên, chỉnh sửa lại giọng nói: “Ta uống hết rồi, ngươi mau leo xuống đi.”

Tư Mã Tuấn Lỗi thoáng nằm trên khuôn ngực đương hô hấp của nàng, thân hình phía dưới mềm mại làm sao, hạ thân cố gắng quẩn lấy nàng.

Hàn Ngữ Phong cảm nhận được sự khác thường ở thân thể y, hoảng hốt, vội vàng nói: “Ngươi không được làm vậy, đầu ta hảo choáng, ta còn đương bệnh.” Tuy nàng không hy vọng xa vời rằng y sẽ bỏ qua cho mình, nhưng mà vẫn nói ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nữ tử dưới thân, sắc mặt trắng bệch, y đương nhiên có thể không để ý đến cảm nhận của nàng, nhưng vì cái gì tâm lại không đành lòng? Chẳng lẽ bản thân thương tiếc nàng, để ý đến nàng, không, y không thể, y không thể quên cái chết của Mai nhi. Nghĩ vậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy ánh mắt của y đột nhiên trở nên lạnh băng, thân thể nhện không được khê run lên một chút, nàng biết nàng không thể trốn được mà.

42. Chương 042: Tránh Được Một Kiếp

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 042: Tránh được một kiếp

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của nàng, cảm giác được từng cơn run khẽ của nàng, lãnh tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút do dự, bàn tay dừng lại đặt trước ngực nàng, đúng lúc đó, thanh âm của tiểu nha hoàn từ ngoài cửa truyền đến.

“Vương gia, không xong rồi, Châu nhi cô nương lại ngất xỉu, thỉnh.....” Tiểu nha hoàn vội vàng chạy đến, bị cảnh trước mắt dọa đến ngây ra, tiêu rồi, quấy rầy lúc Vương gia đương làm đại sự, vội vàng quỳ xuống xin tha: “Nô tỳ đáng chết, thỉnh Vương gia tha nô tỳ.....”

Châu nhi ngất xỉu, Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người xuống giường, lo lắng chạy đến Cư Tình Uyển.

Hàn Ngữ Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thật không biết có nên cảm tạ Châu nhi ngất xỉu thật là đúng lúc, vô ý cứu nàng một lần, nhìn tiểu nha hoàn còn quỳ ở nơi đó, nói: “Người mau đứng lên đi, Vương gia đã đi rồi.”

Tiểu nha hoàn lặng lẽ ngẩng đầu, thấy Vương gia thật sự đã đi rồi, đứng dậy, thở dài, nhìn Hàn Ngữ Phong, hỏi: “Người đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ân, đã đỡ nhiều rồi, đa tạ người, có phải người đã chăm sóc ta mấy ngày nay không?” Hàn Ngữ Phong cảm kích cười cười với nàng.

“Không cần cảm tạ ta, ta cũng chỉ là nghe theo mệnh lệnh mà thi hành thôi, là do Vương gia phân phó, ta tên Xuân Vũ, người có việc gì có thể nói với ta.” Tiểu nha hoàn chủ động nói tên của mình, nhưng mà thanh âm có chút lãnh, tựa hồ như không muốn quá thân thiết với nàng.

“Ân, Xuân Vũ, người có thể gọi ta là Ngữ Phong, nhưng mà, người không gọi vậy cũng không sao, ta biết, mọi người trong Vương phủ đều kiêng dè ta.” Sắc mặt Hàn Ngữ Phong tối sầm lại, ở nơi này, không ai muốn làm bằng hữu với nàng, đều né tránh không muốn gặp.

“Thực xin lỗi.” Xuân Vũ có chút áy náy, không phải nàng không muốn, mà là nàng không dám.

“Ta không trách người, nhưng mà vẫn cảm tạ người đã chăm sóc ta, chăm sóc Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong ảm đạm cười.

“Kỳ thật, Vương gia đối xử với người rất tốt, người xem, nơi này chính là phòng dành cho khách tốt nhất trong Vương phủ, còn để cho ta và Xuân Hồng chăm sóc người, còn nữa, người không biết là, người hôn mê không chịu nuốt được xuống, đều là Vương gia dùng miệng nuốt người.....” Xuân Vũ nhìn bộ dạng cười gượng của nàng, thậm chí muốn an ủi nàng một chút.

Cái gì? Hàn Ngữ Phong giật nảy mình, nguyên lai mấy ngày nay, đều nhờ y dùng miệng nuốt được cho mình, y vì cái gì phải làm như vậy, dùng trăm phương nghìn kế cứu sống nàng, chẳng lẽ muốn tra tấn nàng nữa hay sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn để lộ ra một nụ cười thê thảm, nhất định là như thế rồi, nàng khó có thể nào trông chờ lương tâm y thức tỉnh, trong lòng bất an sao?

“Người làm sao thế? Có phải ta nói bậy hay không?” Xuân Vũ nhìn thấy sắc mặt nàng có chút khó coi, bất an hỏi.

“Không phải, Xuân Vũ, đúng rồi, Châu nhi cô nương bị sao vậy?” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ đến Châu nhi, nàng có chút lo lắng.

“ Cũng không có việc gì cả đâu, thân thể Châu nhi không khỏe, một tháng ngắt xỉu hai lần, kỳ thật mọi người trong Vương phủ đều đã quen cả rồi, nhưng mà Vương gia lại rất căng thẳng lo lắng cho nàng, cho nên, chúng ta cũng không dám sơ suất.” Xuân Vũ thực bình thản nói, xem ra ai cũng đã quen với việc Châu nhi ngắt xỉu.

Hàn Ngữ Phong nhìn nhìn căn phòng đầy hoa lệ này, nàng có tư cách ở nơi này sao? Hay là chủ động rời đi, ở sài phòng, tâm ngược lại có thể kiên định hơn.

“ Xuân Vũ, người có thể giúp ta một việc có được hay không?” Hàn Ngữ Phong chống thân mình suy yếu đứng dậy.

“ Người nói.” Xuân Vũ tiến đến đỡ nàng.

“ Đa tạ, ta muốn trở lại nơi ở trước kia, người giúp ta đi gọi Cảnh nhi một tiếng, được chứ?”

“ Đây.....” Xuân Vũ có chút do dự, rồi nói: “ Ta khuyên người, không nên cử động nhiều, tính tình Vương gia người cũng biết rồi đấy, y bảo người về, thì người về, tội gì chọc giận y, tự khiến bản thân chịu khổ, người nói phải không?”

“ Được rồi, đa tạ người đã nhắc nhở.” Hàn Ngữ Phong ngẫm lại, nhìn nhìn Xuân Vũ, thoát nhìn nàng tuổi còn nhỏ, nhưng mà cách xử sự lại thật là lão luyện, nàng quyết định nghe theo lời Xuân Vũ.

“ Thôi, ta ra ngoài trước đây, có việc gì thì người cứ gọi ta một tiếng.” Xuân Vũ dìu nàng đến bên giường, lòng thầm thở dài, tuy nàng nghèo, có thể trước đây là một thiên kim tiểu thư, nhưng làm sao biết đến sự đau khổ của hạ nhân, mỗi ngày lòng đều lo sợ mà hầu hạ chủ nhân, sợ chủ nhân mất hứng, khổ cái thân mình, nhẹ thì đánh thì chửi, nặng thì chết mà không được an táng.

43. Chương 043: Không Bằng Loài Cầm Thú (nhất)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 043: Không bằng loài cầm thú (nhất)

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Hai ngày qua, thân thể Hàn Ngữ Phong cũng đã khá hơn nhiều, nàng ngồi ở trong sân cùng Cảnh nhi, thì thấy Tư Mã Tuấn Dật đến.

“ Đại ca ca, người đến rồi.” Cảnh nhi cao hứng chạy đến, bổ nhào vào lòng y.

“ A nha, Cảnh nhi, người xem, đại ca ca mang đồ ăn ngon đến cho người.” Tư Mã Tuấn Dật sủng ái xoa đầu cậu, cầm cái bọc đồ đưa cho Cảnh nhi xem.

“ Đa tạ đại ca ca.” Cảnh nhi hưng phấn thoát ra khỏi cái ôm của y, đoạt lấy bọc đồ, chạy ra chỗ khác chơi.

“ Người có khỏe không?” Tư Mã Tuấn Dật bước đến bên cạnh Hàn Ngữ Phong, tuần mâu tà mị lộ vẻ quan tâm.

“ Ta khỏe, đa tạ người, Vương gia, về sau không cần phải vậy đâu, người sẽ tập hư cho nó đấy.” Hàn Ngữ Phong nhìn Cảnh nhi đương ăn ngấu ăn nghiêng, về mặt sủng ái.

“ Được được, không sinh bệnh là được, về sau phải chú ý đến sức khỏe nhiều hơn.” Giọng điệu của Tư Mã Tuấn Dật tự nhiên, tựa như đương quan tâm một vị bằng hữu.

“Đa tạ, ta biết rồi.” Hàn Ngữ Phong chỉ cười cười, y không biết huynh đệ của mình là người lãnh khốc vô tình đến thế nào, có lúc, nàng cũng chẳng tin họ thật sự là huynh đệ.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn Hàn Ngữ Phong, tuy chịu đủ sự tra tấn, nhưng vẫn cứ kiên cường như thế, tâm ngàn tấn thương, nàng tựa như một khối ngọc, vừa kiên cường vừa ôn nhu.

“Tỷ tỷ, cho người nè, mau ăn đi.” Cảnh nhi chạy đến bên cạnh Hàn Ngữ Phong, cầm một khối điểm tâm đưa đến bên miệng nàng.

“Ân, được rồi.” Hàn Ngữ Phong khẽ cắn một miếng.

“Đại ca ca, người cũng ăn đi.” Cảnh nhi cũng cầm một khối điểm tâm đưa đến bên miệng Tư Mã Tuấn Dật.

“Hảo, Cảnh nhi thật ngoan.” Tư Mã Tuấn Dật ôn nhu cười, nhìn nhìn Cảnh nhi, rồi ăn điểm tâm.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bước vào cửa đã thấy một màn hạnh phúc vui vẻ, tâm sinh không thoải mái, sắc mặt đột ngột chuyển sang sắc xanh phần nộ.

“Tư Mã Tuấn Dật, người đúng là quá nhàn rồi đi, có muốn ta đi bẩm báo với Hoàng Thượng giao cho người trọng trách gì đó cho người bớt nhàn không?” Sắc mặt âm trầm, nhanh chóng tiêu sái đến, ánh mắt sắc bén đảo qua Hàn Ngữ Phong.

Cảnh nhi núp sau lưng tỷ tỷ, Hàn Ngữ Phong không giương mắt, chỉ khẽ cắn khối điểm tâm trong tay.

“Tuấn Lỗi, có cần phải âm hiểm như vậy không? Người biết ta thích tiêu điều tự tại mà.” Tư Mã Tuấn Dật tuyệt nhiên không để ý đến sự phẫn nộ của y, vẫn phóng túng như trước mà ngồi ở đằng kia.

“Người muốn tiêu điều, thì quay về Vương phủ của mình mà tiêu điều, không được ở trong Vương phủ của ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi hàn khí bức người.

“Tuấn Lỗi, sao người nhỏ nhen quá vậy, ta chẳng qua chỉ là đến thăm Cảnh nhi, mang nhiều điểm tâm đến cho nó, có liên quan đến người sao? Hảo, hảo, ta đi là được chứ gì?” Tư Mã Tuấn Dật làm ra vẻ thật sự ủy khuất, quay đầu nói với Hàn Ngữ Phong cùng Cảnh nhi: “Tạm biệt, đại ca ca lần sau lại đến.” Vừa dứt lời, người đã phóng đi thật xa.

“Người đâu, mang Cảnh nhi đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó, Xuân Vũ từ ngoài cửa vội vàng chạy vào kéo Cảnh nhi đi.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm, bước từng bước về phía nàng, nàng có chút sợ hãi mà lùi về phía sau.

“Người muốn câu dẫn Tuấn Dật, muốn thoát khỏi nơi này sao? Bốn Vương nói cho người biết, người vĩnh viễn trốn không thoát đâu.” Tư Mã Tuấn Lỗi hung hăng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, một phen bế nàng lên, nhanh chóng tiêu sái vào trong phòng, ném nàng lên giường.

Ánh mắt nham hiểm lóe sáng, nhìn bộ dạng hoảng sợ của Hàn Ngữ Phong, mày liễu thanh tú, đôi môi anh đào kiều mỹ. thân hình mảnh khảnh, nữ nhân này là nữ nhi của cừu nhân, cũng là nữ nhân làm ấm giường của y, mà muốn câu dẫn huynh đệ của y, hồng hạnh ra tường, y quyết không cho phép.

“Buông.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Ngữ Phong càng thêm trắng bệch, nghĩ đến việc mỗi lần bị y lăng nhục, nàng sống không bằng chết, đôi môi khẽ run lên, nhưng mà ngữ khí vẫn rất cứng rắn.

“Buông người?” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt không chút thay đổi, mím mím môi, nâng khuôn mặt của nàng lên, bàn tay to lớn quấy rầy cằm của nàng: “Người nghĩ mình có tư cách đó sao? Đừng quên, người chỉ là nô tỳ làm ấm giường của bốn Vương, bốn Vương tùy thời, không cần biết là nơi nào đi chẳng nữa, cũng có thể làm điều đó với người.”

“Người, người đúng là không bằng loài cầm thú.” Lời nói ám muội châm biếm của y, khiến cho nàng phẫn nộ, chẳng lẽ, y tra tấn làm nhục nàng, y mới có sống thoải mái sao?

“Không bằng loài cầm thú?” Con người đen láy của Tư Mã Tuấn Lỗi nheo lại, hỏa liệt bùng cháy sâu trong đáy mắt: “Hàn Ngữ Phong, bốn Vương nói cho người biết, bốn Vương có không bằng loài cầm thú thì người cũng đừng mong thoát khỏi bàn tay của bốn Vương.”

44. Chương 044: Không Bằng Loài Cầm Thú (nhị)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 044: Không bằng loài cầm thú (nhị)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Động tác của Tư Mã Tuấn Lỗi đầy phần nộ và cực kỳ thô bạo, dùng sức xé áo của nàng, y phục hỗn độn một mảnh không đủ che cơ thể của nàng.

“Người, người cút ngay.” Hàn Ngữ Phong vừa thẹn lại vừa giận, cũng có đôi chút sợ hãi, cố gắng nhích lui thân thể về phía đầu giường, không cho y đụng vào người.

“Còn giả bộ trinh tiết liệt nữ, có phải đã muộn rồi không, lúc câu dẫn Tuấn Dật, sự thẹn thùng này người bỏ đi đâu hả?” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng cười, bàn tay to lớn đặt lên khuôn ngực tròn trịa của nàng.

“Không được đụng vào người ta.” Hàn Ngữ Phong cắn môi, hất tay y ra, cố nén cảm giác nhục nhã trong lòng, phản kích lại y: “Đúng, ta câu dẫn y đấy, ta nguyện ý, cho dù ta không phải là trinh tiết liệt nữ, ta cũng không muốn để một tên nam nhân vô lại như người chạm vào ta, bởi vì người không xứng.”

Tư Mã Tuấn Lỗi đã hoàn toàn bị nàng chọc giận, ngọn lửa giận trong lòng nháy mắt bùng lên, cảm giác như chỉ cần chạm vào là có thể nổ tanh bành cả nơi này, ánh mắt trợn ngược nhìn Hàn Ngữ Phong, con người đen láy sắc như dao cạo.

Hàn Ngữ Phong nhìn y, thân thể một trận run rẩy, nàng có chút hối hận vì lời nói thiếu suy nghĩ như vậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi xốc mạnh váy áo của nàng lên, thân thể cao lớn gắt gao đè nàng xuống, giam cầm nàng.

Hàn Ngữ Phong phần nộ nhìn y, cắn chặt môi, yếu ớt cự lại y, tưởng tượng đến việc bị y lăng nhục, tay không khỏi dồn sức đẩy y.

“Người cho là mình có khả năng phản kháng lại sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay mò xuống hạ thể của nàng, tay kia không chút lưu tình mà sờ khắp thân thể nàng, sau đó cường hãn thâm nhập phân thân của y.

“Cút..... ngay.....” Hàn Ngữ Phong phần hận thét lên, thân thể suy yếu, lại bất thành linh trở nên đau đớn, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Tay Tư Mã Tuấn Lỗi cứng đờ, ánh mắt lướt nhìn khuôn mặt nàng, vừa yếu ớt vừa trắng bệch, không có một tia huyết sắc, tuấn mầu của y vẫn thâm trầm lãnh khốc như trước.

Hàn Ngữ Phong yếu ớt mở mắt, khuôn mặt lãnh khốc vô tình của y đập vào mắt, thân thể lại một trận thống khổ, tay y lại bắt đầu vuốt ve, mồ hôi chảy dài từ vầng trán nàng xuống, nàng ra sức giãy dụa, hai chân đá loạn xạ.

Tư Mã Tuấn Lỗi rút tay về, nhìn thấy nàng cuộn tròn mình, để phòng y, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác khác thường, y cứ nhiên thật sự muốn có nữ nhân này, muốn nàng cam tâm tình nguyện phục vụ y.

“Nhìn bốn Vương.” Y nâng cằm của nàng lên, ra lệnh.

Lông mi Hàn Ngữ Phong khẽ run lên, gắt gao nhắm mắt lại, không chịu mở mắt nhìn y.

“Người dám phản kháng bốn Vương, người hẳn là biết hậu quả thế nào rồi đấy.” Tư Mã Tuấn Lỗi vung tay, nàng không hề nghe lời đối diện y.

Thân thể đột nhiên cứng đờ, sự tàn bạo lãnh khốc của y, khiến cho nỗi khiếp sợ của nàng vẫn còn tồn đọng, chậm rãi mở mắt, lạnh lùng phỉ nhổ: “ Súc sinh.”

Lại nhắm mắt lại, một lọn tóc rơi xuống trước khuôn ngực trắng tuyết kiên cường của nàng, lông mi khẽ run cố gắng nén những giọt nước mắt, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên không còn tà niệm, không còn dục vọng.

Nàng hảo mỹ, thân thể của nàng cũng hảo mỹ, mỹ đến không tưởng tượng được, mỹ khiến cho kẻ khác không dám nảy sinh tà niệm, sợ làm bẩn sự hoàn mỹ trước mắt.

45. Chương 045: Không Bằng Loài Cầm Thú (tam)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 045: Không bằng loài cầm thú (tam)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lấy cái mền bên cạnh quần quanh thân hình trần trụi của mình.

“ Hàn Ngữ Phong, bốn Vương cảnh cáo ngươi lần nữa, không được vọng tưởng câu dẫn Tuấn Dật, ngươi mãi mãi trốn không thoát đâu.” Thần sắc xuất hiện trên khuôn mặt cương nghị của y vẫn lạnh lùng băng đá như cũ, nhưng thật sự đương rất tức giận.

“ Ta không phải là nên cảm tạ Vương gia sao, đã nhắc nhở ta thêm lần nữa, phải câu dẫn Tứ Vương gia, mới có thể bàn tay quỷ dữ của ngươi.” Hàn Ngữ Phong lặng lẽ mở mắt, oán hận trừng mắt nhìn y, đừng tưởng y dừng tay lại, nàng sẽ biết ơn y.

“ Ngươi quá ngây thơ rồi đấy.” Y hừ lạnh một tiếng, miệng thì thốt ra những lời tàn nhẫn: “ Đó là chưa kể đến, Tuấn Dật sẽ không vì một nữ nhân nhỏ bé mà đổi đầu với ta, cho dù y có thích ngươi đi chăng nữa, ngươi cũng trốn không thoát đâu, bởi vì, ta không quan tâm ngươi sẽ bị hủy hoại dưới tay ai.”

Lòng Hàn Ngữ Phong không tránh khỏi một trận run rẩy, y là tên ác ma, muốn được thấy nàng sống không được mà chết cũng không xong.

“ Cho nên, ngươi tốt nhất là thành thật ngoan ngoãn cho bốn Vương, chiều ý bốn Vương.” Bạc môi của Tư Mã Tuấn Lỗi hơi nhếch lên, nhìn thấy bộ dạng chán nản không thể phản bác lại, khiến cho y cảm thấy thực khoái trá.

“ Ha ha, cho dù ngươi có hủy hoại thân thể của ta, nhưng cũng không thể nào hủy được lòng ta đâu, ta nói cho ngươi biết, rằng ta thích Tứ Vương gia.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên cười lạnh, thốt ra những lời thiếu suy nghĩ.

Nháy mắt, căn phòng đột nhiên nặng nề trầm tĩnh đến kỳ lạ, không khí ngưng tụ khiến cho kẻ khác cảm thấy rùng mình.

Ngọn lửa trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi lại bùng lên, ánh mắt âm hiểm nhìn Hàn Ngữ Phong, ngọn lửa trong đáy mắt y bùng lên dữ dội, giống như muốn thiêu đốt nàng.

Hàn Ngữ Phong rúc rúc vào trong mền, vẻ mặt phòng bị nhìn y.

“ Hàn Ngữ Phong, đây là do ngươi tự chuốc lấy đấy nhé.” Tư Mã Tuấn Lỗi giật phắt tấm mền quần quanh người nàng: “ Hôm nay, nếu không giáo huấn ngươi, ngươi sẽ không biết hậu quả của việc chọc giận bốn Vương là như thế nào.” Dứt lời, thân thể đã áp chế nàng.

“ Buông.” Hàn Ngữ Phong giãy dụa, cố gắng đẩy y ra, nhưng mà y lại giống như một hòn núi cứ đứng đó mà không hề nhúc nhích.

Con người đen láy của Tư Mã Tuấn Lỗi híp lại, tầm mắt dời lên trên làn da trắng nõn phần nộn của nàng, hạ thể càng dán chặt vào người nàng hơn.

“ Người tránh ra.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Ngữ Phong biến sắc, thân thể cảm nhận được sự kiên quyết mãnh liệt của y, càng bối rối đẩy y ra.

“ Tránh ra? Vọng tưởng.” Tư Mã Tuấn Lỗi mím môi cười lạnh, thân thể tỏa ra nhiệt khí đã muốn bức nàng lảo đảo.

Hàn Ngữ Phong biết có cầu xin cũng vô dụng, chỉ đơn giản là cắn môi, sự sợ hãi trong ánh mắt ngày càng tăng.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên kéo bàn chân ngọc ngà của nàng, động thân một cái, báo động sẽ xâm chiếm nàng.

“ A.” Một cỗ nhiệt khí nóng bỏng truyền khắp cơ thể, khiến cho nàng nhin không được mà thét lên, nước mắt cũng không cầm được nữa mà trào ra.

Nước mắt nóng bỏng, mảnh tâm băng lãnh, nàng rơi vào tuyệt vọng, nàng sao lại có thể có cốt khí, quật cường, nhưng mà, chung quy vẫn phải đối diện với sự thật tàn nhẫn.

Tư Mã Tuấn Lỗi ở nằm ở trên người nàng, nhìn nàng rơi lệ, từng giọt từng giọt như chảy xuôi vào trong tâm của y, bộ dáng diễm đam đáng yêu, khiến cho y cảm thấy thương tiếc.

46. Chương 046: Cảnh Nhi Bị Thương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 046: Cảnh nhi bị thương

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Thời gian cứ thế trôi đi, Hàn Ngữ Phong gần như kiệt sức nằm trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi.

Thân hình gầy yếu ngủ một cách vô thức, giống như một con chim nhỏ hoảng sợ, lúc nào cũng co rụt trong vòng tay của y, tựa hồ muốn tìm kiếm sự che chở.

Tư Mã Tuấn Lỗi không khỏi siết chặt vòng tay, ôm lấy nàng, trên khuôn mặt ngủ say của nàng xuất hiện một nụ cười hồn nhiên.

Y thầm bất đắc dĩ thở dài, vì cái gì người lại họ Hàn, nếu người không phải nữ nhi của y, ta nhất định sẽ sủng ái người hết mực, cho người vào phủ, cho dù là ngôi vị Vương phi, ta cũng không tiếc, chỉ tiếc là, ý trời trở trêu, chỉ có thể đối xử với nàng như vậy, vì cái chết của Mai nhi, nên mới hung hăng với nàng, nhưng, tâm lại dao động, thương tiếc nàng.....

Thân thể Hàn Ngữ Phong và Cảnh nhi đã khá hơn rất nhiều, còn thân phận của nàng có vẻ như đang trên đà đi lên, Tư Mã Tuấn Lỗi không bảo nàng ngủ ở sài phòng nữa, hạ nhân ở phòng bếp cũng không dám sai bảo nàng, nếu nói Vương gia hận nàng, nhưng ngày nào cũng qua đêm với nàng, nhưng nói Vương gia sủng ái nàng, thì lại không cho nàng một danh phận.

Hàn Ngữ Phong thở dài, bất đắc dĩ cười khổ, chắc đây mới đúng là nô tỳ làm ấm giường đây, không có được danh phận, cũng không được làm việc, chỉ có việc phải làm duy nhất là hầu hạ Vương gia ở trên giường,

mỗi ngày đều phải chịu đựng ánh mắt dị nghị của mọi người, đây là vận mệnh của nàng, nàng không có quyền lựa chọn, cũng không thể đổi mệnh với vận mệnh.

“Tỷ tỷ, người nói chúng ta nên làm gì nàng đây? Phu nhân, không xứng, nô tỳ hă, hầu hạ Vương gia ở trên giường, khó xử nha.” Một thanh âm dễ nghe, dường như rất ngây thơ, nhưng lại ngầm mang mười phần châm chọc.

Hàn Ngữ Phong quay lại nhìn, nàng biết, đây chính là ba vị phu nhân của Tư Mã Tuấn Lỗi, Thúy Hà, tiểu Vân và Thính Vũ, đang tiến vào trong phòng, thanh âm của Thính Vũ nghe thật đáng yêu, nhưng tâm địa lại độc ác như loài rắn rết.

“Nô tỳ tham kiến phu nhân.” Hàn Ngữ Phong biết ngay các nàng giả vờ thân thiện, nhưng vẫn cung kính thỉnh an các nàng.

“Mau đứng lên, chúng ta không dám để cho người thỉnh an, dù sao hiện tại người cũng là người được Vương gia sủng ái nhất.” Tiểu Vân phu nhân thân thiết đỡ nàng dậy.

“Đúng đó, đúng đó, chẳng hay người có thể chỉ dạy cho chúng ta, người ở trên giường hầu hạ Vương gia thế nào, có dùng mưu mẹo gì không? Mà khiến Vương gia ngày đêm lưu luyến, để chúng tỷ muội ta ngày đêm mong nhớ đã lâu.” Lời nói của Thính Vũ mang theo sự châm chọc, sắc mặt có chút ảm đạm, tựa như rất khổ sở, nhưng mà hai tròng mắt lại bằng hàn, tóe lên hận ý, chớp lóe rồi biến mất, nhưng mà Hàn Ngữ Phong vẫn có thể thấy được.

“Tỷ tỷ.” Lúc Hàn Ngữ Phong vừa muốn mở miệng đáp trả, Cảnh nhân từ ngoài cửa chạy vào, lúc chạy ngang qua Thính Vũ, thì nàng lặng lẽ vươn chân.

“Cảnh nhi cẩn thận.” Lúc Hàn Ngữ Phong phát giác thì đã muộn mất rồi, nàng không đỡ Cảnh nhi kịp.

“A.....” Cảnh nhi hét thảm một tiếng, té đập mặt xuống đất.

“Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong phát hoảng, vội vàng chạy đến đỡ lấy Cảnh nhi, Cảnh nhi chảy máu cam, từng giọt nhỏ xuống ngực cậu, bàn tay nhỏ bé thì bị chọt và rỉ máu.

Tiểu Vân và Thúy Hà không khỏi liếc Thính Vũ một cái, tựa hồ như đang trách cứ nàng, sao lại nỡ xuống tay với một đứa bé, Thính Vũ lại đáp trả bằng bộ mặt không quan tâm.

“Tỷ tỷ, đau.” Cảnh nhi tựa vào lòng tỷ tỷ, ủy khuất khóc.

Hàn Ngữ Phong rút cái khăn tay ra, lau máu mũi cho Cảnh nhi, bế cậu đến bên giường, để cho cậu nằm xuống, cho đến khi máu không còn chảy nữa, nàng mới quay lại, phần nộ nhìn Thính Vũ, các nàng có thể thương tổn, vũ nhục nàng, nhưng tuyệt đối không được tổn thương Cảnh nhi.

Bước từng bước đến trước mặt Thính Vũ, Hàn Ngữ Phong thoáng chốc tỏa ra hàn khí như muốn giết người, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thính Vũ.

‘Bốp’ Nàng tát vào mặt Thính Vũ, sau đó hung hăng phản bác: “Người không phải muốn biết cách để hầu hạ Vương gia sao? Ta nói cho người biết, một nữ nhân nham hiểm độc ác như vậy, Vương gia cả đời cũng không thèm để ý đến người đâu, ngay cả một cái đứa bé mà cũng nỡ xuống tay, ta nguyện rửa người cả đời sẽ sống cô độc, tuyệt tử tuyệt tôn.”

Sự phản kích của Hàn Ngữ Phong, khiến cho tiểu Vân và Thúy Hà ngây người, Thính Vũ bị đánh đến choáng váng, nàng không thể ngờ rằng Hàn Ngữ Phong dám đánh nàng, nghe nàng nguyện rửa xong, mới phản ứng lại.

‘Chát’, Thính Vũ tức giận đánh Hàn Ngữ Phong, vì quá tức giận nên mặt có chút khó coi: “Hàn Ngữ Phong, Vương gia không thích ta thì đã sao nào? Đừng quên, ta là phu nhân, nhưng người là cái gì hă? Chỉ là một con nô tỳ ti tiện, hôm nay ta không đánh chết người, xem ai còn coi ta ra thể thống gì nữa.” Dứt lời, nàng đưa chân đá Hàn Ngữ Phong.

Tiểu Vân và Thúy Hà, đứng ở một bên nhưng không có động thủ, nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

“Dừng tay, xin hỏi, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Một thanh âm ôn nhu từ ngoài cửa truyền đến.

47. Chương 047: Cơ Hội Đào Tẩu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 047: Cơ hội đào tẩu

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Dừng tay, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Một thanh âm ôn nhu vang lên.

Người trong phòng dừng tay lại, nhìn về phía cửa, thì thấy Châu nhi cô nương từ bên ngoài bước vào, bước đến bên giường, nhìn thấy Cảnh nhi bị chảy máu cam, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện nét phẫn nộ.

“Châu nhi cô nương.” Tiểu Vân và Thúy Hà ra vẻ thân thiết tiếp đón, nở nụ cười nịnh, nhưng trong lòng thầm cười lạnh, Châu nhi nàng không là cái thứ gì ở trong Vương phủ cả, so về địa vị cũng không bằng các nàng, cũng chẳng phải người của Vương gia, nhưng lại được Vương gia yêu chiều hết mực, người trong Vương phủ đều sợ nàng đến ba phần.

“Châu nhi cô nương, ta đương thay Vương gia giáo huấn cái con tiện tì không biết tốt xấu này.” Thính Vũ nở nụ cười đáng yêu, so với con người hung hăng hồi nãy khác nhau một trời một vực, mọi người trong Vương phủ đều biết, Vương gia hận Hàn Ngũ Phong, chỉ vì phụ thân của nàng đã hại chết tỷ tỷ của Châu nhi, Mai nhi phu nhân, Thính Vũ nghĩ, Châu nhi cũng có thể đương rất hận nàng.

“Thính Vũ phu nhân, người không phải không biết quy tắc trong phủ, người của Vương gia sao lại đến phiền người giáo huấn? Người đừng tưởng Vương gia hận Hàn cô nương, thì người muốn làm gì thì làm, Vương gia còn chưa đủ nhân tâm thương tổn Cảnh nhi còn nhỏ, hôm nay, người lại ra tay tổn thương nó, người nghĩ thử xem, nếu Vương gia biết được thì sẽ như thế nào đây? Người có còn muốn giữ lấy địa vị trong Vương phủ không, thậm chí đến cả tánh mạng của mình?” Thanh âm Châu nhi mềm mại dịu dàng, nhưng lại hùng hồn đanh thép.

Thính Vũ run lên, nghĩ đến sự tàn bạo vô tình của Vương gia, không khỏi lùi lại hai bước, sắc mặt ngày càng khó coi.

“Hàn cô nương, người không sao chứ?” Châu nhi quay đầu nhìn Hàn Ngũ Phong, ngữ khí tỏ vẻ quan tâm.

“Đa tạ người, Châu nhi cô nương, ta không sao đâu.” Hàn Ngũ Phong cảm động nói.

“Châu nhi cô nương, chúng ta không làm phiền các người nữa, cáo từ.” Tiểu Vân phu nhân vừa dứt lời, đã kéo tay Thúy Hà và Thính Vũ rời khỏi phòng.

“Cảnh nhi, còn đau không?” Châu nhi ôn nhu hỏi han.

“Dạ, không đau.” Cảnh nhi lắc đầu.

“Hàn cô nương, sau này không cần phải dễ dãi với các nàng như vậy, người có thể nói với Vương gia, ta tin y sẽ vì người mà giải quyết.” Châu nhi khuyên Hàn Ngũ Phong, vẻ mặt lộ rõ sự thương tiếc.

“Được ư? Ta không dám hy vọng xa vời như vậy.” Hàn Ngũ Phong cười khổ, ánh mắt mờ mịt, nhìn ra đằng xa, miệng lầm bầm: “Hy vọng rằng, một ngày nào đó ta sẽ có thể rời khỏi nơi này.”

“Hàn cô nương, người vừa nói gì?” Châu nhi dường như không có nghe rõ lời nàng nói.

“Không có gì.” Hàn Ngũ Phong hồi thần, rời khỏi đây, chỉ là một giấc mộng hảo huyền.

“Đúng rồi, Hàn cô nương, hai ngày nữa ta muốn đến Quan Âm miếu ở ngoại thành để cúng tế, người có muốn đi cùng không?” Châu nhi đột nhiên mở lời mời.

Quan Âm miếu ở ngoại thành, tâm Hàn Ngữ Phong bỗng chốc rung động, đây không một cơ hội để đào tẩu ư, vội vã hỏi: “ Ta có thể đi cùng sao?”

“ Ta cũng không biết nữa, nhưng mà, nếu ngươi đích thân đến xin Vương gia, y có lẽ sẽ đồng ý thôi, nếu đi, thì đến nói với ta một tiếng, ta sẽ chờ, thôi, ta không làm phiền nữa, nhớ chăm sóc Cảnh nhi, ta về trước.” Châu nhi đứng lên, bước từng bước uyển chuyển.

“ Được, Châu nhi cô nương đi thông thả.” Hàn Ngữ Phong tiễn Châu nhi ra đến tận cửa.

48. Chương 048: Đổi Trắng Thay Đen

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 048: Đổi trắng thay đen

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa định rảo bước đến Lục Bình Uyển, đột nhiên nghĩ lại, mấy ngày nay y đều đến đây ngủ, y giờ mới phát hiện mình ngày nào cũng nhớ mong nàng, không, y không cho phép mình biến thành loại người đó, rồi y xoay người, đến chỗ Thính Vũ.

Lúc Tư Mã Tuấn Lỗi tiến vào, Thính Vũ hoảng sợ, chưa kịp che đi khuôn mặt sưng húp, đã vội vã đứng dậy nghênh đón: “ Thiếp thân cung nghênh Vương gia.”

“ Lại đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi xuống, một phen kéo lấy tay nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, Thính Vũ cúi đầu, không muốn để y thấy khuôn mặt sưng húp của nàng.

“ Ngươi sao thế?” Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy nàng hình như đang trốn tránh mình, đưa tay nắm lấy cằm của nàng, thì thấy, khuôn mặt trắng ngần, lại có dấu tay hồng hồng, khiến cho người khác lấy làm thương tiếc.

“ Là ai đánh?” Tuấn mâu đen láy của Tư Mã Tuấn Lỗi trở nên sắc lạnh.

“ Không..... Không sao đâu, Vương gia, thiếp thân không có việc gì.” Thính Vũ run như cây sậy, vội vã lấp liếm, lòng thầm cầu y đừng có tiếp tục hỏi nữa.

“ Ngươi nói đi, là ai đánh?” Tuấn mâu sắc lạnh của Tư Mã Tuấn Lỗi bắn về phía tiểu nha hoàn đứng bên cạnh Thính Vũ.

Tiểu nha hoàn run run, quỳ rạp xuống đất, lắp bắp trả lời: “ Hồi..... Hồi bẩm Vương gia..... Là do Hàn Ngữ Phong..... Ở Lục Bình Uyển..... đánh.”

Đúng lúc đó, Thính Vũ nhanh chân ngắt lời: “ Không được nói.”

Nhưng mà, đã muộn mất rồi.

“ Vì cái gì không nói với ta?” Tuấn mâu sắc lạnh của Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm Thính Vũ, là bởi vì nàng thiện lương? Không muốn y trừng phạt Hàn Ngữ Phong? Hay là vì ẩn tình nào khác?

Thính Vũ thót tim, sự tình đã thế, chi bằng.....

Nàng đưa chiếc khăn lụa lên che mặt, khóc nức lên, thanh âm kiều mỵ ra vẻ ủy khuất: “ Vương gia, thiếp thân có lòng tốt đến thăm nàng, ai ngờ nàng vì được Vương gia sủng ái, không thèm để thiếp thân vào mắt, thiếp thân nói, chúng thiếp là tỷ muội, ngờ đâu, nàng cứ nhiên tát thiếp một cái, còn nói người cũng xứng đáng ư, thật ra ta cũng biết, gần đây Vương gia sủng ái nàng nhất, cho nên, không muốn làm phiền Vương

gia, để Vương gia nghĩ thiếp ghen tuông vớ vẩn, thiếp thân khẩn cầu Vương gia đừng nên truy cứu chuyện này nữa.”

Thính Vũ đổi trắng thay đen mà không biết ngượng miệng.

Đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi càng ngày càng trở nên đanh lại, sắc mặt tái đi, đột nhiên đẩy Thính Vũ qua một bên, giận dữ đứng dậy, đập mạnh tay xuống bàn, quát: “Hàn Ngữ Phong.”

Bóng dáng y vừa biến mất sau cánh cửa, Thính Vũ ngồi phịch xuống đất.

“Phu nhân, Vương gia thay người đi giáo huấn nàng đó.” Tiểu nha hoàn chạy đến đỡ Thính Vũ dậy, mặt mày hớn hở.

“Chát.”, Thính Vũ tát tiểu nha hoàn một bạt tai, tiểu nha hoàn giật mình, nhìn vẻ mặt tức giận của phu nhân, không hiểu vì cái gì mà nàng lại nổi nóng.

“Con nô tỳ chết tiệt nhà ngươi, muốn hại chết ta à, không hiểu Vương gia là người thế nào ư?” Thính Vũ hùng hổ mắng, ánh mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, không biết điều gì đang chờ nàng nữa đây.

49. Chương 049: Không Buồn Giải Thích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 049: Không buồn giải thích

Dịch: anne

Nguồn: annemissococo.

Hàn Ngữ Phong thay y phục cho Cảnh nhi xong, rồi dọn dẹp giường, vừa mới ngả lưng nằm xuống, chợt nghe tiếng rống giận: “Hàn Ngữ Phong.”

Hàn Ngữ Phong không khỏi run lên, tiếng rống giận này hầu như đã nghe đi nghe lại rất nhiều, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi sầm sập từ ngoài xông vào, vẻ mặt tái đi, đôi mắt chớp động lửa giận, bước đến gần nàng.

Hàn Ngữ Phong ngây người, không biết mình đã làm gì để y nổi giận, hay là y hỉ nộ vô thường muốn tra tấn mình, Cảnh nhi sợ hãi trốn ra sau lưng nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi bước đến, giáng ngay cho nàng một bạt tai, thanh âm lãnh khốc vang lên: “Hàn Ngữ Phong, không phải ngươi đã quên thân phận của mình rồi chứ, cứ nhiên dám đánh phu nhân của bản Vương.”

Hàn Ngữ Phong lúc này mới hiểu ra, hóa ra y là thay Thính Vũ đến trừng phạt nàng, không khỏi cười lạnh: “Vương gia có phải người nhớ lầm chỗ nào rồi chẳng, ta có tư cách đó sao?”

“Ngươi, còn dám xảo biện.....” Đôi mắt khế nheo lại, y rõ ràng chỉ tát nàng một bạt tai, vì sao trên mặt nàng lại có đến hai cái? Là Thính Vũ nói dối, hay vẫn còn ẩn tình nào khác?

Y buông tay nàng ra: “Bản Vương sẽ cho ngươi cơ hội để giải thích.”

Hàn Ngữ Phong oán hận nhìn y, nàng không muốn giải thích, lời giải thích của nàng, nhất định y sẽ không tin.

“Ngươi cứ như đương cười nhạo ta vậy. Vậy đừng trách sao bản Vương tàn nhẫn, bản Vương đã cho ngươi cơ hội để giải thích, là ngươi tự mình để lỡ mất cơ hội đó đấy, người đâu, mang roi đến.” Đôi mắt sắc lạnh lóe lên tia tàn nhẫn.

Lại roi, Hàn Ngữ Phong run rẩy đứng dậy, tâm đau như cắt, bây giờ còn muốn đánh nàng ư, rốt cục y vẫn không có gì thay đổi, nàng quật cường nhắm mắt lại, không thể để cho y thấy đáng vẻ sợ sệt của nàng.

“ Vương gia, roi đây ạ.” Một hạ nhân cung kính dâng roi lên.

“ Không được, không được đánh tỷ tỷ của ta.” Cảnh nhi đột nhiên chạy ra, ôm chầm lấy tỷ tỷ.

“ Cảnh nhi, tránh ra.” Hàn Ngữ Phong vội vã đẩy Cảnh nhi ra, nàng sợ nó bị roi quất trúng.

“ Cút ngay, làm sai thì phải chịu phạt.” Tư Mã Tuấn Lỗi thô lỗ đẩy Cảnh nhi ra.

“ Làm sai thì phải chịu phạt, vậy sao các nàng ấy làm sai, người lại không phạt?” Cảnh nhi một lòng muốn bảo vệ tỷ tỷ, khiến cho cậu quên đi cả nỗi sợ hãi, không khỏi hỏi ngược lại y.

“ Các nàng? Là những ai? Các nàng làm sai chuyện gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi chau mày, quả nhiên là có ả nham.

“ Các nàng khi dễ Cảnh nhi và tỷ tỷ, Cảnh nhi chảy rất nhiều máu, các nàng còn đánh tỷ tỷ.....” Cảnh nhi khổ sở kể lại, Cảnh nhi thật không hiểu vì sao các nàng cứ khi dễ cậu và tỷ tỷ.

“ Chảy rất nhiều máu, còn đánh tỷ tỷ của người?” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lóe lên những tia sắc thép, chết tiệt, Thính Vũ dám lừa y.

“ Ân.” Cảnh nhi gật gật đầu.

“ Vì cái gì không nói?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn Hàn Ngữ Phong đang sợ đến mức phát run nhưng lại tỏ ra quật cường.

“ Lời giải thích của ta hữu dụng ư? Ta nói người sẽ tin sao?” Hàn Ngữ Phong lạnh lùng hỏi lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc, lời giải thích của nàng, y sẽ tin sao? Hiện tại vấn đề tin hay không tin không quan trọng, quan trọng là y căn bản không muốn tin nàng.

“ Người từ trước đến nay đều bị thù hận làm mờ mắt, cho nên ta có giải thích cũng vô ích, vậy nên ta cần gì phải phí lời vì người.” Đôi mắt Hàn Ngữ Phong mang đầy ưu thương, cuộc sống của nàng trước giờ chỉ toàn một màu ảm đạm.

Tư Mã Tuấn Lỗi giận dữ rời đi, y tuyệt đối không cho phép nữ nhân của mình ở trong phủ bàn lộng thị phi, đổi trắng thay đen

50. Chương 050: Lời Nguyên Rửa Của Thính Vũ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 050: Lời nguyên rửa của Thính Vũ

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Lúc Thính Vũ nghe một kẻ hạ nhân chạy đến đại sảnh mật báo lại, toàn thân run lên, không gian ở đại sảnh chùng xuống, nhìn về mặt tái mét của Tư Mã Tuấn Lỗi với đáng vẻ bưng bưng phần nộ ngồi ở đằng kia, khiến nàng không tài nào nhấc chân nổi nữa.

“ Thiếp thân tham kiến Vương gia.” Khó khăn lắm ả nha hoàn bên cạnh mới dìu nàng đến trước mặt y, nàng cố gắng trấn tĩnh, cúi người thi lễ.

Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn thân hình mảnh mai của nàng đang run lên, chợt y quát: “ Người thật to gan, cư nhiên dám nói dối bổn Vương, nói, người làm vậy là có ý gì?”

“Vương gia, thiếp thân đâu có làm gì đâu, ta không hiểu người đang nói gì cả.” Thính Vũ vội vã quỳ xuống, nước mắt như những hạt trân châu, lăn lăn rơi, nàng ủy khuất khóc than, sự tình đã thế, thì dù chết cũng phải cố chối, mặc kệ, dù gì trên mặt Hàn Ngữ Phong cũng đã in dấu cái tát của nàng.

“Người còn nguy hiểm, bổn Vương sẽ đem bằng chứng ra đối chiếu, nếu như người không muốn ở lại nơi này nữa, hoặc giả những lời người nói là thật, bổn Vương sẽ niệm tình mà bỏ qua, còn nếu như cứ khăng khăng nói dối bổn Vương, thì đừng trách bổn Vương ác độc.” Tư Mã Tuấn Lỗi cực kỳ tức giận, nữ nhân này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, niệm tình nàng đã từng hầu hạ y, mà cho nàng một cơ hội để hối cải.

Thâm tâm Thính Vũ thầm run lên, khê cắn môi, nàng vẫn cố chối cho bằng được, nếu thừa nhận, là nàng đổi trắng thay đen, chẳng khác nào từ nay về sau y sẽ không sủng ái nàng nữa ư? Nghĩ vậy, nàng không khỏi khóc rống: “Vương gia, thiếp thân thật sự không có làm gì hết mà, là do Cảnh nhi không cẩn thận để ngã, không có liên quan gì đến thiếp thân cả.”

“Hừ, người đúng là ‘láo quá mắt khôn’, thật hết thuốc chữa, ta đã nói chuyện Cảnh nhi với người rồi à?” Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh một tiếng.

Thính Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, từ đầu chí cuối, y chưa có nói chuyện gì sao? Là nàng dấu đầu lòi đuôi, đem toàn bộ sự thật kể cho y biết, nỗi sợ hãi trong lòng ngày một lớn hơn, cơ thể run lên bần bật, lập tức bò đến ôm chân Tư Mã Tuấn Lỗi, khóc lóc cầu xin: “Vương gia, lần sau thiếp thân không dám làm vậy nữa, thỉnh Vương gia tha cho thiếp thân đi.”

Nàng ôm lấy tia ảo tưởng cuối cùng, Vương gia sẽ niệm tình việc hoan ái ngày trước mà nương tay, sẽ không trừng phạt nàng, dù sao Cảnh nhi cũng chỉ là một kẻ nhỏ bé không đáng kể, nàng là tiểu thiếp của y, nhưng mà nàng đã quên, y vốn tàn bạo vô tình.

“Bổn Vương đã cho người một cơ hội, là người tự mình không biết quý trọng, giờ còn cầu xin tha thứ, đã muộn rồi.” Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi lộ rõ vẻ danh thép tàn khốc, trút hết toàn bộ cơn giận của mình đập Thính Vũ ra xa.

Thân thể Thính Vũ văng ra xa.

“Phụt.” Nàng phun một ngụm máu tươi, sau đó lại một ngụm, rồi lại một ngụm nữa, máu tươi không ngừng trào từ miệng nàng ra, khiến kẻ khác nhìn vào mà cảm thấy kinh tởm.

“Vương gia, người điên rồi, người cư nhiên lại tàn khốc vô tình như thế, người không phải muốn biết vì cái gì ta lại đổi trắng thay đen ư? Vậy ta nói cho người biết, là vì ta yêu người, là vì ta ghen tị với việc người đi sủng ái với nữ nhân khác, chẳng lẽ là sai hay sao?” Thính Vũ oán hận nói, nàng lại phun ra một ngụm máu khác.

“Mau truyền đại phu.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng không ngừng hộc máu, thâm tâm đánh lại, y không muốn nàng chết, chỉ là vì nhất thời tức giận, không nghĩ bản thân lại ra tay nặng như vậy.

“Vương gia, người thật tàn nhẫn, người cũng thật tuyệt tình, Thính Vũ nguyện rửa người từ đây về sau sẽ chết trong vòng tay âu yếm của nữ nhân, cả đời người sẽ không có lấy một tình yêu đích thực.” Thính Vũ nở nụ cười độc ác, chậm rãi nhắm mắt, một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng.

Đúng lúc này, đại phu mới hốt hải chạy đến, đưa tay lên mũi Thính Vũ, lắc đầu. Lão ta đứng dậy: “Vương gia, người đã không thể cứu được nữa.”

Hàn Ngữ Phong nhìn cảnh tượng đầm máu ở đại sảnh, Thính Vũ nằm giữa vũng máu, tựa như một đóa hoa giữa ngọn lửa đỏ, nàng cứ nằm bất động ở đó, không hề nhúc nhích.

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, đây là lần thứ hai có người chết trước mặt nàng, đầu tiên là Yêu Liên, lần này là Thính Vũ, nàng không nhận được run rẩy, nơi này thật đáng sợ, không được, nàng phải rời khỏi đây, phải chạy thật xa.....

51. Chương 051: Một Thoáng Động Lòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 051: Một thoáng động lòng

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn ngả lưng nằm nghỉ, cửa lại bị đá văng, không cần nghĩ cũng biết đó là ai. Ngoài trừ Tư Mã Tuấn Lỗi ra, ai lại dám làm càn ở trong Vương phủ như thế.

Toàn thân Tư Mã Tuấn Lỗi nồng nặc mùi rượu, y bước nhanh về phía nàng, ngồi xuống giường, đôi mắt đen láy nheo lại nhìn Hàn Ngữ Phong, lạnh lùng ra lệnh: “ Lại đây.”

Hàn Ngữ Phong biết bản thân không thể phản kháng lại, mà có phản kháng cũng chẳng ích gì, chậm rãi bước đến bên cạnh y, y đột nhiên ôm chầm lấy nàng.

Nàng cũng tùy ý để y ôm nàng vào lòng, Tư Mã Tuấn Lỗi gất gao ôm lấy nàng, đôi mắt chớp động, bạc môi mấp máy: “ Người không phải cũng cho rằng bản Vương là kẻ mất hết nhân tính, tàn bạo tuyệt tình?”

Hàn Ngữ Phong ngây ra, không hiểu sao y lại thốt ra những lời này, nàng nở nụ cười lạnh nhạt.

“ Bản Vương tếu lảm hay sao mà người cười?” Tư Mã Tuấn Lỗi có hơi tức, nàng là đương mĩ mai y hay sao?

“ Không. Không phải Vương gia tếu, ngược lại người rất dối tàn nhẫn, ta là cười Vương gia có phải đã hỏi lầm người rồi không? Nếu Vương gia tùy tiện đi hỏi một ai đó, bọn họ đều nịnh bợ nói không phải, vậy thì vì cái gì lại hỏi ta? Người muốn ta phải trả lời như thế nào cho phải? Nói Vương gia người không tàn bạo ư? Vậy Vương gia có còn nhớ ngày đó, người tát ta suýt ngất, trước mặt mọi người mà người làm nhục ta, quất ta, một chưởng đánh ta học máu, bắt ta phải quỳ gối dưới mưa, chờ người hoan ái mua vui xong, người nói đi, ta phải trả lời người thế nào đây?” Hàn Ngữ Phong yếu ớt nói, mọi việc trước kia như dần dần tái hiện trước mắt, nàng hận y tàn bạo vô tình, hận y mất hết nhân tính.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng chằm chằm, thấy trong ánh mắt nàng lộ rõ hận ý, thâm tâm bỗng chốc run lên. Thật vậy sao? Y từng đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy sao?

Cánh tay vòng quanh eo nàng khẽ siết chặt.

“ Người hận bản Vương lắm có đúng không?” Không hiểu sao, y lại không nghĩ nàng hận mình.

“ Vương gia, nếu ta nói không hận, người sẽ tin sao?” Hàn Ngữ Phong khêu mi.

“ Nếu bản Vương nói, bản Vương không muốn Thính Vũ chết, chỉ là nhất thời đã thương nàng, người có tin không?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đổi đề tài, vẻ mặt ngưng trọng.

“ Tin.” Hàn Ngữ Phong không hề có chút do dự, đáp nhanh trả gọn.

“ Lý do.” Tư Mã Tuấn Lỗi bỗng chốc cảm thấy không được thoải mái, nàng thản nhiên đáp lời vậy, thật giống như một đứa nhỏ hỏi muốn ăn kẹo không thì gật đầu bảo ăn.

“ Bởi vì ta tin, Vương gia sẽ không vì một kẻ ti tiện như ta và Cảnh nhi, mà đi giết chết tiểu thiếp mà mình âu yếm ngày đêm, cũng vì vậy mà ta tin, Vương gia là lỡ tay đánh chết nàng.” Hàn Ngữ Phong ảm đạm trả lời, nàng và Cảnh nhi tựa như hai tấm bèo trôi, cứ thế mà trôi giữa dòng nước, không được ai để tâm đến.

Thấy nàng hạ thấp bản thân như vậy, Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy lòng quặn đau, liền mắng: “ Bản Vương không cho phép người tự hạ thấp bản thân mình như thế.”

Câu nói này, nửa như đau lòng, nửa như quan tâm, khiến cho Hàn Ngữ Phong ngây người nhìn y hồi lâu, nàng không hiểu những lời này là có ý gì, bỗng chốc nở nụ cười: “ Thế ta nên thế nào bây giờ?”

Nhưng nụ cười đó lại thê lương, bất lực.

“Người.....” Tư Mã Tuấn Lỗi không biết nên trả lời ra sao, nàng là một hạ nhân ti tiện ở trong Vương phủ, đây không phải là điều y mong muốn hay sao? Khiến cho nàng sống một cuộc sống còn thảm hơn là chết, đây cũng không phải là điều mà y mong muốn ư? Vì cái gì cho đến bây giờ, bản thân lại mềm yếu, tâm sinh không đành lòng, thậm chí ngày một muốn chinh phục nàng? Thậm chí đã muốn quên đi cái chết của Mai nhi.

Tựa hồ khi nghe nàng bị Thính Vũ nói oan, y đau lòng, chỉ vì thế mà lỡ tay đánh chết nàng, y có hơi áy náy, lại không chút đau lòng cho Thính Vũ.

Nhìn thấy nàng như đóa hoa quật cường đứng giữa phong ba bão táp, thâm tâm y bắt đầu rối loạn cả lên, y còn hận nàng sao?

Tiếp theo: Chính văn 052: Niềm vui bất ngờ

Spoils~:

Tựa hồ cảm nhận được nỗi sợ hãi của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên ôm nàng nằm xuống giường, nhắm mắt nói: “Bồi bổ Vương nghỉ ngơi.”

Chỉ vậy thôi ư, Hàn Ngữ Phong cũng sờ nhìn y, hôm nay y đúng là khác thường mà, nàng cũng hiếm khi có thể bình yên ở chung với y, tựa hồ đã quen với sự tàn bạo của y, y như vậy, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên lắm.

Lặng lặng tựa đầu vào ngực y, Hàn Ngữ Phong chợt nghĩ, nếu bây giờ, nàng xin y, cho nàng và Cảnh nhi đi cùng Châu nhi ra Quan Âm miếu ở ngoài thành để dâng hương, y có đồng ý không?

Do dự vài lần song nàng rốt cục hạ quyết tâm, nàng không nên bỏ lỡ cơ hội trời ban này, ngẩng đầu, nàng khẽ hỏi: “Vương gia, ta muốn mang Cảnh nhi đến Quan Âm miếu dâng hương với Châu nhi cô nương có được không?”

Dứt lời, nàng ngừng thở, lòng thầm bất an, chờ đợi lời khước từ của y.

52. Chương 052: Niềm Vui Bất Ngờ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 052: Niềm vui bất ngờ

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong có hơi sợ sệt ngồi trong lòng y, nàng trộm nhìn y, Tư Mã Tuấn Lỗi đương lâm vào trạng thái trầm tư, y đương suy nghĩ cái gì vậy? Không phải là nàng vô tình chọc giận y chứ?

Tựa hồ cảm nhận được nỗi sợ hãi của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên ôm nàng nằm xuống giường, nhắm mắt nói: “Bồi bổ Vương nghỉ ngơi.”

Chỉ vậy thôi ư, Hàn Ngữ Phong cũng sờ nhìn y, hôm nay y đúng là khác thường mà, nàng cũng hiếm khi có thể bình yên ở chung với y, tựa hồ đã quen với sự tàn bạo của y, y như vậy, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên lắm.

Lặng lặng tựa đầu vào ngực y, Hàn Ngữ Phong chợt nghĩ, nếu bây giờ, nàng xin y, cho nàng và Cảnh nhi đi cùng Châu nhi ra Quan Âm miếu ở ngoài thành để dâng hương, y có đồng ý không?

Do dự vài lần song nàng rốt cục hạ quyết tâm, nàng không nên bỏ lỡ cơ hội trời ban này, ngẩng đầu, nàng khẽ hỏi: “Vương gia, ta muốn mang Cảnh nhi đến Quan Âm miếu dâng hương với Châu nhi cô nương có được không?”

Dứt lời, nàng ngừng thở, lòng thầm bất an, chờ đợi lời khước từ của y.

“Người muốn đi dâng hương?” Tư Mã Tuấn Lỗi mở choàng mắt, tuấn mầu nhìn nàng chăm chú.

“Ân.” Hàn Ngữ Phong chột dạ cúi đầu, tim đập càng lúc càng nhanh, chẳng lẽ y đã đoán ra điều gì rồi ư? Nàng vội vã tiếp lời: “Nếu Vương gia không đồng ý, thì hãy quên chuyện này đi.”

“Bổn Vương có nói không đồng ý à?” Tư Mã Tuấn Lỗi nâng cằm nàng, muốn nàng nhìn thẳng vào mắt y.

“Vương gia, người đồng ý?” Về mặt Hàn Ngữ Phong lộ rõ nét mừng rỡ, y đồng ý rồi ư? Nói như vậy là nàng có thể đào tẩu khỏi nơi này rồi.

“Ân, bổn Vương đồng ý.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy đôi mắt nàng chớp động hào quang, gương mặt hiện rõ nụ cười thiết tha, y thất thần, chỉ mới đáp ứng một yêu cầu nho nhỏ của nàng, nàng lại vui vẻ đến vậy, thâm tâm y thầm cảm thấy thích y vô cùng.

“Đa tạ Vương gia.” Đôi mắt Hàn Ngữ Phong ngập trong hai hàng nước mắt, cơ thể bỗng chốc khẽ run lên, bởi lẽ nàng đương rất hưng phấn, nàng rốt cục cũng có cơ hội mang Cảnh nhi chạy xa khỏi cái nơi u ám này.

“Chỉ có vậy thôi mà người vui đến thế sao? Sau này, nếu người muốn ra ngoài, cứ việc nói với ta một tiếng là được.” Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ nghĩ đến việc thả nàng ra ngoài, thì nàng sẽ vui vẻ cười với y.

Hả?! Hàn Ngữ Phong sửng sốt, biết y hiểu lầm, cũng sợ y hoài nghi, vội vã tiếp lời: “Vâng, đa tạ Vương gia.”

“Vậy người phải đa tạ bổn Vương như thế nào mới phải đây?” Tư Mã Tuấn Lỗi nở nụ cười tà ác.

Hàn Ngữ Phong chớp chớp mắt, nàng hoa mắt sao? Nàng như thế nào lại thấy y đương cười với mình, nàng lắc đầu, nhất định là ảo giác, y sẽ không bao giờ cười với nàng đâu.

“Người lắc đầu cái gì, nói, phải cảm tạ bổn Vương thế nào đây?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhích nhích đến gần nàng, tròng mắt cứ đảo liên hồi.

Cái gì cũng đã rõ ràng ngay trước mắt, Hàn Ngữ Phong vẫn cố ý giả ngu: “Vương gia muốn ta cảm tạ người như thế nào đây, ta một không có tiền, hai không có tài, Vương gia biết rõ điều đó mà.”

“Thật sao? Vậy người chỉ việc dâng hiến mình cho bổn Vương là được.” Tư Mã Tuấn Lỗi thọc tay vào mái tóc của nàng, nữ nhân này còn làm bộ, nếu muốn chơi mèo vờn chuột, thì y sẽ chơi với nàng đến cùng.

“Ta có cái gì?” Nàng tiếp tục giả ngu.

“Người nói thử xem, hôn ta đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi chuyển sang vuốt ve đôi môi mềm mại của nàng.

Hàn Ngữ Phong khẽ run lên, muốn được tự do sau này, thì hôm nay muốn nàng làm gì cũng được.

53. Chương 053: Cẩn Chết Người

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 053: Cẩn chết người

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Nàng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng quán lấy đôi môi của y, khuôn mặt ửng đỏ vì xấu hổ, tuy nàng đã tần làm chuyện ái ân với y nhiều lần, nhưng toàn là bị y ép buộc, nàng chưa lần nào chủ động, đây là lần đầu tiên, nàng không biết mình nên làm thế nào mới phải, khẽ đặt môi lên đôi môi lạnh tanh của y.

Đầu óc Hàn Ngữ Phong trống rỗng, không còn nghĩ được điều gì nữa hết? Không hề ý thức được rằng nàng đang cắn y, chỉ biết là phải làm như vậy, như vậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn phản ứng ngây ngô của nàng, đôi mắt lóe lên một tia âm áp, môi bị nàng ngấu nghiến phát đau, y rời khỏi môi nàng: “ Người còn muốn cắn ta đến khi nào mới thôi?”

Cái gì? Hàn Ngữ Phong mở bừng mắt, thì thấy đôi môi y sưng đỏ lên, in hằn dấu răng của nàng, mặt càng ngày càng đỏ, ngoan ngoãn hỏi: “ Ta cắn người à?”

“ Còn hỏi nữa, ở đây ngoại trừ người ra thì còn có người khác đến cắn ta ư?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn điệu bộ vô tội của nàng, khều mi một cái.

Hàn Ngữ Phong nhìn xung quanh, hình như không có ai thật, hiếm khi nào được cắn y, biết vậy, cắn chết y cho rồi.

“ Người đang âm mưu cái gì đó?” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng cười khúc khích, đột nhiên hỏi.

Hàn Ngữ Phong giật mình, lập tức khai ra: “ Muốn cắn chết người.”

“ Cái gì?” Muốn cắn chết y, Tư Mã Tuấn Lỗi bật cười, đây là hành động trả thù của nàng ư, không khỏi lấy làm.....

Hàn Ngữ Phong giật mình lấy tay bịt miệng, trừng mắt nhìn y, trời ạ, nàng vừa mới nói cái gì vậy?

“ Biết sợ rồi à, bổn Vương cho người một cơ hội đó, cắn chết bổn Vương đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa dứt lời, thì nhích nhích đến gần nàng.

“ Vương gia, người nghe lầm rồi, ta làm sao mà dám cắn chết người?” Hàn Ngữ Phong gượng cười, y lại muốn làm cái gì vậy?

“ Thật không? Người không phải muốn cắn chết bổn Vương, vậy.....” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa mắt dò xét nàng.

“ Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong hồi hộp nhìn y.

“ Vậy để bổn Vương cắn người.” Tư Mã Tuấn Lỗi hôn nàng, hàng răng nanh ngấu nghiến đôi môi mềm mại của nàng.

“ Không được, đau.” Cơ đau bất ngờ ập đến, khiến Hàn Ngữ Phong không nhận được mà thở dốc, cố gắng đẩy y ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, nhưng động tác lại trở nên dịu dàng, đôi môi lướt dần xuống cổ nàng, rồi trượt dần xuống ngực, lúc thì khẽ kích thích nàng, lúc thì cắn.....

Từng dòng điện tê tê ma dại lướt qua, Hàn Ngữ Phong khẽ run rẩy, nàng biết đây là cảm giác gì rồi, nàng sợ hãi đẩy y ra.

“ Không được.” Rõ ràng miệng thốt ra những lời cự tuyệt, nhưng cơ thể lại không nghe với y.

Các giác quan của Tư Mã Tuấn Lỗi đều bị thanh âm kiều mỵ của nàng kích thích nhiệt huyết, động tác chuyển biến khiến kẻ khác nhìn vào mà hoa cả mắt, chỉ thấy dưới giường là một đồng y phục hỗn độn, trên giường, hai thân hình đẹp để quán lấy nhau.

Đôi chân trắng nõn đặt trên thân hình của nam nhân cường tráng, Hàn Ngữ Phong như hòa nhịp cùng với những động tác của y, có phần ngưng ngừng, từng giọt mồ hôi đọng lại trên thân hình mảnh mai.....

Trong phòng dục hỏa triền miên, ngoại phòng lại yên tĩnh đến kỳ lạ, mấy ngày nay, dường như vắng trắng kia, vì xấu hổ mà trốn sau những tầng mây trùng trùng điệp điệp kia rồi

54. Chương 054: Chuẩn Bị Đào Tẩu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 054: Chuẩn bị đào tẩu

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong sờ sờ mấy tờ ngân phiếu trước ngực mà đêm qua nàng trộm được ở phòng Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng mang theo bên mình để khi trốn lúc cần thì lấy ra xài.

“ Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu vậy?” Cảnh nhi tò mò hỏi.

“ Cảnh nhi ngoan, ít lời thôi, đến nơi rồi người nhất định sẽ được biết, hiểu chưa?” Hàn Ngữ Phong ôn nhu dặn dò cảnh nhi.

“ Ân.” Tuy Cảnh nhi không hiểu vì sao tỷ tỷ lại dặn như vậy, nhưng vẫn gật gật đầu.

“ Chúng ta đi nào.” Hàn Ngữ Phong kéo kéo bàn tay nhỏ nhắn của Cảnh nhi.

Cửa chính của Vương phủ, Châu nhi ngồi trong kiệu hoa trắng lệt, nàng nhắc tấm màn, nhìn xung quanh, thấy hai tỷ đệ Hàn Ngữ Phong từ xa bước đến, ôn nhu cười nói: “ Hàn cô nương, người đến rồi, chúng ta đi thôi.”

“ Ân.” Hàn Ngữ Phong gật đầu, theo sau cổ kiệu.

Hàn Ngữ Phong trộm quan sát những người đi cùng khác, bốn kiệu phu và một ả nha hoàn, rồi nhìn đến bốn tên thị vệ đeo đao, nàng có hơi hoảng, bản thân nàng trốn còn mang theo Cảnh nhi sẽ có chút khó khăn, xem ra chỉ có khi đến Quan Âm miếu, mới tìm được cách trốn đi.

Đoàn người đi qua vài khu phố, Cảnh nhi hưng phấn hết nhìn Đông lại nhìn Tây, còn Hàn Ngữ Phong lại muốn đổi mấy tờ ngân phiếu trong người thành bạc, để tiện sử dụng, lơ đãng một hồi, đột nhiên lại thấy có một tiệm bán nhang hương rất lớn, hay lắm.

Nàng chạy đến bên cổ kiệu hoa, nói: “ Châu nhi cô nương, người chờ ta một lát, ta muốn mua vài bó nhang.”

“ Hàn cô nương, ta đều đã chuẩn bị xong hết cả rồi, người không cần mua đâu.” Châu nhi vén màn kiệu, ôn nhu đáp.

“ Nhưng mà, Châu nhi cô nương, ta muốn tự mình mua để tỏ lòng thành kính đối với Đức Phật.” Hàn Ngữ Phong vội vàng tiếp lời, chỉ sợ Châu nhi không đồng ý thì thôi.

“ Thôi được, người đi đi, ta chờ.” Châu nhi ôn nhu cười, bảo: “ Dừng kiệu.”

Hàn Ngữ Phong vừa mới kéo Cảnh nhi đi được hai bước, thì cảm giác được có một thị vệ đương đi theo sau mình, xem ra là Tư Mã Tuấn Lỗi đã ra lệnh canh chừng nàng, nàng kéo Cảnh nhi quay lại, đặt tay Cảnh nhi vào tay người thị vệ đó, ôn nhu cười: “ Thị vệ đại ca, người thay ta trông Cảnh nhi một lát có được không, ta đi mua nhang, không cần dẫn nó đi theo đâu.”

Người thị vệ đó nhìn nhìn Cảnh nhi, chắc hẳn Cảnh nhi còn ở đây, nàng sẽ không dám trốn đi, trầm tư một hồi lại gật đầu: “ Được rồi.”

“ Đa tạ.” Hàn Ngữ Phong đạt được mục đích, nàng có thể yên tâm đi đổi bạc rồi.

Ông chủ tiệm bán nhang hương thấy có khách đến, nhiệt tình tiếp đón: “ Tiểu thư, xin hỏi người cần mua cái gì?”

“ Ông lựa cho ta loại nào cũng được.” Hàn Ngữ Phong mỉm cười nói.

“ Được, tiểu cô nương, người chờ một chút.” Ông chủ vội vàng tìm đặt một bó nhang trước mặt nàng: “ Tiểu thư, loại này xài tốt lắm, tổng cộng là năm lượng bạc.”

“Được, cho ông.” Hàn Ngữ Phong đưa tờ ngân phiếu trị giá một trăm lượng bạc ra.

“Tiểu cô nương, người có bạc lẻ không?” Ông chủ nhìn thấy tờ ngân phiếu mà nhảy dựng, mua bó nhang năm lượng, mà nàng trả một trăm lượng, không phải chứ.

“Ông chủ à, hôm nay rời phủ, tiểu thư nhà ta, chỉ mang theo ngân phiếu, không có bạc lẻ, nếu người không có tiền thối, thì ta đành đi chỗ khác mua vậy.” Hàn Ngữ Phong cố tình nói vậy, đưa tay định thu tờ ngân phiếu lại.

“Tiền thối đây, tiền thối đây.” Ông chủ trộm nhìn cổ kiệu hoa ở ngoài cửa, trắng lè vậy, còn có thị vệ, chắc chắn là tiểu thư con nhà quan to chức lớn, một trăm lượng là chuyện bình thường, nói vậy, năm lượng cũng chỉ là số tiền cón con, lão vội vã giữ tờ ngân phiếu.

Hàn Ngữ Phong thở phào, rốt cục lão cũng chịu đưa bạc lẻ cho nàng, nàng cẩn thận nhét nó vào túi, cầm lấy bó hương rồi rời khỏi tiệm.

Phía sau còn truyền đến tiếng hô của ông chủ: “Cô nương, hoan nghênh người lần sau lại đến.”

55. Chương 055: Cuộc Đào Tẩu Ở Quan Âm Miếu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 055: Cuộc đào tẩu ở Quan Âm miếu

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Đi được một đoạn đường dài băng qua vách núi, đoàn người rốt cục cũng đến được đỉnh núi, xuất hiện ở trước mắt chính là một miếu thờ với quy mô lớn, thấy đông đảo mọi người tụ tập ở trước miếu, cũng có thể tưởng tượng được miếu này cường thịnh bao nhiêu.

“Các người chờ ở ngoài, ta và Hàn cô nương vào trong đó dâng hương.” Châu nhi bước xuống kiệu hoa, ôn nhu căn dặn.

“Dạ.” Mọi người cung kính đáp lời.

“Đi thôi, Hàn cô nương.” Châu nhi gọi nàng.

Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, kéo Cảnh nhi theo nàng vào trong, nhưng mà Cảnh nhi bị người thị vệ nọ giữ lại.

“Hàn cô nương, người đi dâng hương cùng Châu nhi cô nương đi, ty chức sẽ trông nom Cảnh nhi cho.”

Ái cũng đều biết, hành động này là muốn lấy Cảnh nhi ra để giam cầm Hàn Ngữ Phong, Hàn Ngữ Phong thâm cảm thấy khó chịu, nhưng nàng cố kiềm chế lại, hồi lâu, vẻ mặt bi thương, nước mắt rơi lã chã: “Thị vệ đại ca, Châu nhi cô nương, thực ra, ta muốn mang Cảnh nhi đến thấp cho cha và nương một nén nhang, đáng thương thay, bọn họ đã đi lâu như vậy, ta và Cảnh nhi chưa từng đến cúng kiến, các người cũng là phận làm con, xin người hãy đáp ứng ta, cho ta mang Cảnh nhi theo đi mà.”

Thấy bộ dạng nàng đầm đìa đáng yêu động lòng người, thâm tâm mọi người đều có phần run động, nhưng mà, lời căn dặn của Vương gia không ai dám không nghe theo, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm, càng không thể đổ cho Châu nhi cô nương.

“Đệ cho nàng dắt Cảnh nhi vào đi, các người cứ chờ ở bên ngoài, nếu có xảy ra chuyện gì, ta tự mình gánh vác.” Châu nhi dứt lời, liền nắm lấy tay Cảnh nhi, tay kia kéo Hàn Ngữ Phong vào Quan Âm miếu.

Ba người quỳ trước mặt Quan Âm, Hàn Ngữ Phong thăm cảm thấy áy náy: “ Châu nhi cô nương, thực có lỗi với người rồi, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp người, ta biết Tư Mã Tuấn Lỗi nhất định sẽ không trừng phạt người đâu, hãy tha thứ cho ta vì đã phụ lòng tin của người.”

Nàng trộm mở mắt, thấy Châu nhi vẫn thành tâm nhắm mắt cầu nguyện, nàng nháy mắt với Cảnh nhi đương tò mò nhìn tượng Quan Âm, Cảnh nhi vừa định mở miệng, Hàn Ngữ Phong vội vã đưa một ngón tay lên miệng ý bảo Cảnh nhi im lặng.

Cảnh nhi trở mắt nhìn, miệng ngậm lại, Hàn Ngữ Phong rón ra rón rén bước đến, nắm lấy tay Cảnh nhi, Cảnh nhi cười cười, tỷ tỷ muốn cùng Cảnh nhi chơi trò trốn tìm à? Trước kia cũng hay chơi trò này, Cảnh nhi bắt chước rón rén theo sau tỷ tỷ.

Chuồn ra ngoài xong, Hàn Ngữ Phong đưa tay vỗ vỗ ngực, tim nàng như muốn rút ra ngoài, nàng sợ Châu nhi sẽ phát hiện ra.

“ Tỷ tỷ, chúng ta chơi trò trốn tìm à?” Cảnh nhi kéo tay nàng, khẽ hỏi.

Chơi trốn tìm, Hàn Ngữ Phong sửng sốt, lập tức trả lời: “ Đúng rồi, người đi với tỷ tỷ, không được lên tiếng, chúng ta không được để bọn họ tìm ra.”

“ Được.” Cảnh nhi tròn mắt nhìn nàng, thanh âm nhỏ nhẹ, chơi trốn tìm, Cảnh nhi thích lắm.

Hàn Ngữ Phong không dám trì hoãn lâu, kéo Cảnh nhi ra phía sau núi, nàng không dám lên đường ngay, nàng không chắc khi nào bọn họ mới biết mình đào tẩu, nhất định là rất nhanh, cho nên nàng chỉ có thể ra phía sau núi, tìm chỗ ẩn nấp.

56. Chương 056: Tư Mã Tuấn Lỗi Nổi Trận Lôi Đình

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 056: Tư Mã Tuấn Lỗi nổi trận lôi đình

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Tư Mã Tuấn Lỗi dự yến tiệc với Hoàng Thượng xong thì trở về Vương phủ, vừa bước chân vào phủ, thì cảm giác được không khí có phần nặng nề, trong phủ đèn đuốc sáng trưng, kỳ lạ, hôm nay sao không thấy bóng một nha hoàn hay hạ nhân nào thế, dường như, y lập tức bước nhanh đến đại sảnh.

“ Vương gia, người đã về.” Quản gia đầu đồ đầy mồ hôi lạnh đứng ở đại sảnh.

“ Trong phủ xảy ra chuyện gì à?” Tư Mã Tuấn Lỗi nheo mắt nghi hoặc nhìn lão ta.

“ Này.....” Quản gia ấp a ấp úng không dám trả lời, đầu đồ mồ hôi càng ngày càng nhiều.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa muốn nổi trận lôi đình, thì thấy Châu nhi quỳ ở đại sảnh, y lập tức phi đến, đỡ Châu nhi dậy: “ Châu nhi, sao người lại quỳ? Mau đứng dậy, nói cho ta biết, là ai bảo người quỳ.”

“ Vương gia, người để cho ta quỳ.” Châu nhi đẩy y ra, rồi quỳ xuống, hai hàng nước mắt trong suốt trào ra, cắn môi, nàng không muốn mình khóc thành tiếng.

“ Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi cảm giác được tình thế nghiêm trọng, nhưng mà là việc gì để Châu nhi phải quỳ gối ở đó.

“ Xin lỗi, xin lỗi, Vương gia, đều là lỗi của ta, người hãy phạt ta đi, Hàn cô nương mang Cảnh nhi đào tẩu ở Quan Âm miếu rồi.” Nước mắt Châu nhi không ngừng trào ra, nàng dập đầu nhận tội.

Hàn Ngữ Phong mang Cảnh nhi đào tẩu, vẻ mặt Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức tái đi, đôi mắt bùng bùng lửa giận, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, thân hình cường tráng rung động, ả đàn bà chết tiệt, dám trốn y, nàng đúng là không muốn sống nữa mà, nhìn Châu nhi, y cố gắng nén giận, nếu là không phải nàng là Châu nhi, muội muội của Mai nhi, nhất định y sẽ bắt kẻ đó sống không bằng chết.

“ Người đâu, đưa Châu nhi cô nương về phòng.” Tư Mã Tuấn Lỗi bỗng quát.

“ Dạ.” Hai hạ nhân chạy đến dìu Châu nhi về phòng.

Tư Mã Tuấn Lỗi đảo mắt nhìn tiểu nha hoàn của Châu nhi, rống giận: “ Nói, tại sao lại để sự tình ra nông nổi này?”

Tiểu nha hoàn bị dọa đến run lấy bầy, vội vã quỳ xuống, thanh âm run run, lắp ba lắp bắp trả lời: “ Hồi..... Hồi Vương gia..... Châu nhi cô nương..... Và..... Và Hàn cô nương..... Đi..... Đi dâng hương..... Dặn..... Dặn mọi người đứng bên ngoài chờ..... Cho đến khi về phủ..... Thì không thấy..... Châu nhi cô nương..... Lập tức bảo thị vệ đi tìm..... Sau đó..... Sau đó thì cùng mọi người về đây..... Lĩnh tội.”

“ Thị vệ đã trở về chưa?” Tư Mã Tuấn Lỗi trừng trừng nhìn quản gia.

“ Chưa..... Chưa ạ, Vương gia, họ chưa trở về.” Quản gia vừa trả lời, vừa chùi mồ hôi đọng lại trên trán, lòng thầm mắng, Hàn Ngữ Phong ơi Hàn Ngữ Phong, người muốn hại chết chúng ta à, người ***, trốn cái gì mà trốn.....

“ Bảo thị vệ và hạ nhân trong phủ tập hợp lại, cùng bốn Vương đến Quan Âm miếu tìm người.” Tư Mã Tuấn Lỗi giận đến mức muốn khè ra lửa.

“ Vâng, Vương gia.” Quản gia vội vã chạy đi, thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu, nếu cứ ở đó thêm phút giây nào nữa, chỉ sợ Vương gia giận cá chém thớt thì toi mạng.

Không lâu sau, mọi người tập hợp lại, Tư Mã Tuấn Lỗi cười con bạch mã dẫn đầu, roi da trong tay quất liên hồi, tuần mã hí vang, chạy nhanh như bay.

Mọi người cũng lên ngựa đuổi theo sau, ngựa đi đến đâu, khói bụi mù mịt đến đó, người bên đường hoảng sợ né sang một bên, không ai biết đã xảy ra chuyện lớn gì.

57. Chương 057: Băng Rừng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 057: Băng rừng

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong khấn trước kéo Cảnh nhi chạy một mạch, quên cả mệt mỏi.

“ Tỷ tỷ, không phải đương chơi trốn tìm à? Sao cứ chạy hoài thế, ta chạy đến mệt lả rồi này.” Cuối cùng Cảnh nhi đứng lại không chạy nữa, ngồi phịch xuống tảng đá kế bên, thật sự là chạy không nổi nữa.

“ Cảnh nhi, tỷ tỷ công ngươi.” Hàn Ngữ Phong thấy trán Cảnh nhi lấm tấm mồ hôi, cảm thấy rất xót, nàng ngồi xỏ xuống công Cảnh nhi, nàng cũng rất muốn nghỉ nhưng không dám, nói không chừng, bọn họ sẽ tìm thấy nàng, trước khi trời tối, phải xuống núi, hy vọng gặp được người nào đó tốt bụng, có thể cho nàng quá giang một đoạn đường, chạy xa khỏi Ly Hoàng thành.

Hàn Ngữ Phong công Cảnh nhi, bước chân nặng nhọc, lại xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn thân bị cái gai bia rừng cửa vào, nàng dường như chạy không nổi nữa, nhưng ý niệm chạy trốn cứ luẩn quẩn trong đầu, khiến cho

nàng quên đói khát, quên mệt nhọc, quên đau đớn, nàng cứ chạy, chạy mãi, vấp té, rồi lại gượng đứng dậy chạy tiếp.....

Màn đêm buông xuống, tiếng hú của dã thú vang vọng đâu đây, được rồi, Cảnh nhi đã ngủ say, nàng cũng không còn nghe thấy tiếng người tìm nàng, nàng thoáng thả lỏng người, sợ hãi, đói khát và sự mệt nhọc tấn công nàng, nàng thật sự không còn chút sức lực nào nữa, khoảng không trước mặt cũng mờ đi.....

Đặt Cảnh nhi nằm kê đầu lên đùi nàng, nàng vòng tay ôm lấy nó chợp mắt một chút, mơ mơ màng màng, nàng nghe thấy có tiếng người từ xa vọng đến, bỗng mở bừng mắt, nhìn thấy ánh lửa bập bùng, lòng nàng cả kinh, không xong rồi, y đã tìm đến đây rồi, không được, phải mang Cảnh nhi trốn mau, bằng không, cuộc đào tẩu này sẽ trở thành vô ích, ngược lại còn bán luôn mạng sống.

Tư Mã Tuấn Lỗi mang người lên núi tìm, chợt một thị vệ phát hiện một mảnh vải mắc trên một nhánh cây, vội vã chạy đến trình lên Vương gia.

Nhìn chằm chằm mảnh vải kia, Tư Mã Tuấn Lỗi nổi trận lôi đình lần thứ hai, nàng quả nhiên ở trong rừng: “Lục soát thật kỹ cho ta, ai tìm được nàng, bốn Vương thưởng một trăm lượng vàng.”

“Dạ, Vương gia.” Mọi người đồng thanh hô, một trăm lượng vàng, có chết cũng phải tìm Hàn Ngữ Phong cho bằng được.

Hàn Ngữ Phong công Cảnh nhi băng qua cánh rừng, nàng không biết nên đi đường nào mới phải, quay lại, thấy ánh lửa bập bùng của nhóm người đang tìm kiếm nàng, thâm tâm ngày càng trầm xuống.....

Do không cẩn thận, Hàn Ngữ Phong trượt chân, nàng ôm lấy Cảnh nhi trượt xuống cùng, nhưng mà, cũng khiến nàng có tia hy vọng, nàng phát hiện có người đi ngang qua đây.

Nhưng mà hồi lâu, người nọ không có đi ngang qua chỗ nàng, Hàn Ngữ Phong nhìn thấy ánh lửa ở phía trên đầu, tâm càng ngày càng siết lại, đúng lúc nàng đương tuyệt vọng, thì lại nghe thấy tiếng xe ngựa lộc cộc.

Nàng dần dà có hy vọng trở lại, vội vã chạy ra chặn đường.

Cho đến khi thấy rõ, nàng có hơi thất vọng, không phải xe ngựa, mà là xe bò, một người nông phu đánh xe chạy lại.

“Cô nương, sao lại đứng ở đây?” Người nông phu nhảy xuống xe chạy lại hỏi.

“Ta và đệ đệ đương trên đường đi gặp người thân, ai ngờ, họ đã rời đi chỗ nào không biết, chúng ta liền quay về, nhưng mà, nửa đường gặp phải bọn đạo tặc, ta liền mang công đệ đệ đào tẩu, người xem, bọn chúng đương truy lùng chúng ta, van cầu đại ca thương xót, cứu lấy chúng ta đi.”

Người nông phu trẻ tuổi nhìn thấy y phục nàng nhẵn nhúm, đầu đầu cũng dính chút máu, rồi nhìn Cảnh nhi đương ngủ say, chắc mẩm lời nàng nói là thật, tỏ vẻ cảm thông, vội vàng nói: “Cô nương, mau bế đệ đệ lên xe.”

“Đa tạ, đa tạ đại ca.” Hàn Ngữ Phong cảm kích nói, bế Cảnh nhi ngồi lên trên xe bò.

“Yaaa.” Người nông phu hô to một tiếng, không hề chậm trễ, tuy là xe bò, nhưng có thể chạy nhanh đến đâu hay đến đó.

58. Chương 058: Phút Giây Kinh Hoàng (nhất)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 058: Phút giây kinh hoàng (nhất)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Hàn Ngữ Phong chậm chạp bế Cảnh nhi lên xe bò, nhìn ánh lửa lập lòe ngày càng tiến dần về phía họ, lo lắng nói: “Đại ca, làm sao bây giờ? Bọn họ đuổi kịp chúng ta mất.”

Người nông phu ngoái đầu nhìn lại, nhóm người phía sau hò hét: “Này, người mau dừng lại, không sẽ giết không tha.”

Hàn Ngữ Phong nhắm nghiền mắt, nàng đã tuyệt vọng rồi, nàng chung quy vẫn trốn không thoát: “Đại ca, đa tạ người, cho chúng ta xuống đi, không sẽ liên lụy đến người đó.”

Người nông phu đó toát mồ hôi lạnh, thấy hai tỷ đệ nhếch nhác quá thể, lại còn thê thảm đến đáng thương, nhìn nhóm người ở phía sau, y do dự, đột nhiên phát hiện ra gò đất bên đường, cốc đầu mình một cái, đứng là hồ đồ mà.

“Mau, mau xuống xe, theo ta.” Người nông phu trẻ vừa hối, vừa bế lấy Cảnh nhi, rồi đỡ nàng xuống xe.

Người nông phu một tay bế Cảnh nhi, tay kia bẻ một nhánh cây để rẽ đường, phía dưới là một cái hố tối đen như mực, y thúc giục Hàn Ngữ Phong: “Mau, mau trốn dưới đó đi.”

Hàn Ngữ Phong cũng không còn nhiều thời gian nữa, khom người chui xuống cái hố, rồi người nông phu thả Cảnh nhi xuống cho nàng, dùng lá cây lấp cái hố xong, mới trở lại bên chiếc xe bò, chờ tiếp nhóm người ở phía sau đến.

“Người chạy cái gì mà chạy? Người điếc hay sao mà không nghe chúng ta bảo dừng lại?” Một thị vệ bước ra, chĩa đao vào cổ y.

“Ta.....” Người nông phu trẻ lạnh run, thấy nhiều người cầm vũ khí vây vây xung quanh, khiến y lấy làm kinh hãi.

“Thu đao.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng bảo, đôi mắt nhìn chăm chú người nông phu kia, thanh âm mang theo sự uy nghiêm của hoàng thất: “Người có nhìn thấy một nữ tử và một đứa nhỏ hay không?”

Người nông phu nọ lắc đầu, giả vờ không biết.

“Người nóng lắm à?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nói chuyện không đầu, người nông phu đỡ ra, y nói vậy là có ý gì?

“Sao lại đổ mồ hôi nhiều như vậy? Là chột dạ? Hay là đương sợ hãi?”

Người nông phu lắc lắc đầu: “Ta..... Ta đổ mồ hôi..... Là bởi vì..... Vì các người đuổi theo ta, khiến ta tưởng là bọn đạo tặc..... Cho nên, ta cảm thấy rất là sợ hãi.....”

Người nông phu nói xong liền dừng lại, đạo tặc, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi vận cẩm y ngọc bào thể kia, lại có khí chất cao quý trời sinh, chẳng thấy giống đạo tặc ở chỗ nào cả, nhìn xung quanh, mấy người đeo đao, mặt đằng đằng sát khí này cũng giống mấy thị vệ hay đi hộ tống những người hoàng thân quốc thích, đầu đổ mồ hôi càng nhiều hơn, nàng không phải là đào phạm, hay một tiểu thiếp hoặc ả nha hoàn nào đương trên đường đào tẩu đó chứ? Y càng ngày càng cảm thấy phập phồng lo sợ, nếu y bị liên lụy, cầu hai người họ đừng để bị phát hiện.

“Vương gia, chúng ta đã lục soát khắp nơi, nhưng lại chưa tìm thấy hai người họ, về lý mà nói, nàng vừa là nữ nhân lại mang theo một đứa nhỏ, không thể nào chạy xa được đâu, ty chúc thiết nghĩ, hai người họ có phải là đương trốn trong một cái hốc hay một cái hang nào đó, có nên lục soát kỹ thêm lần nào nữa không ạ?” Đúng lúc đó, một thị vệ bước khỏi hàng ngũ, cung kính nói

Tư Mã Tuấn Lỗi trầm tư một hồi, nhìn nhìn người nông phu nọ, thiết nghĩ y cũng không dám nói dối, y vung tay: “Tiếp tục lên núi tìm.”

“Dạ, Vương gia.” Mọi người tản ra.

Người nông phu thở phào, lại thấy họ đến chỗ gò đất ban nãy, tâm nhảy dựng, cầu trời.....

59. Chương 059: Phút Giây Kinh Hoàng (nhị)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 059: Phút giây kinh hoàng (nhị)

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Người nông phu hồi hộp nhìn nhóm người tiến về phía gò đất, hy vọng họ không phát hiện được gì. Mọi người đương lục soát xung quanh, đột nhiên Vương gia bảo dừng lại, y thấy có một cái hố, người nông phu có hơi căng thẳng, toàn thân xụi lơ.

Lúc bước qua cái hố, thì Tư Mã Tuấn Lỗi thấy có gì đó không ổn với lớp nhánh cây này, liền dừng bước, y xoay người, vươn tay.....

Tâm Hàn Ngữ Phong nhảy dựng, nàng ôm chặt lấy Cảnh nhi, nhìn những tia sáng mờ hồ xuyên qua những nhánh cây che bên trên, nghe thấy tiếng của bọn họ, tiếng bước chân ngày càng gần, tựa hồ đương tiến về phía chỗ nàng đương núp, nàng biết mà, kết thúc rồi, nhất định sẽ bị bắt trở về, nàng nhắm mắt chờ đợi.

“ Hú.....” Đúng lúc Tư Mã Tuấn Lỗi vừa định gỡ lớp nhánh cây che lấp cái hố, thì tiếng sói tru lên, trong màn đêm mù mịt thế này, khiến cho kẻ khác phải lạnh sống lưng.

“ Sao con sói đó lại tru lớn thế kia?” Tư Mã Tuấn Lỗi dừng bước, xoay người hỏi.

“ Hồi Vương gia, sói mà tru lớn vậy, thường thì là bắt được con mồi, muốn thông báo cho bầy đàn biết.” Một thị vệ cung kính nói.

Cái gì? Tâm Tư Mã Tuấn Lỗi cả kinh, có thể nào là Hàn Ngữ Phong? Nghĩ nàng có thể sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không hiểu sao lòng quặn đau, liền ra lệnh: “ Mau theo bốn Vương đến chỗ con sói kia.” Dứt lời, y đã phi thân đi trước một bước.

Thị vệ nào dám chậm trễ, liền theo sát phía sau bảo vệ Vương gia.

Hàn Ngữ phong nghe thấy ánh lửa và tiếng người huyền não xa dần, nàng thở phào một hơi, nàng không có bị phát hiện.

Người nông phu không thể tin vào những gì mình vừa thấy, nhóm người đó trong một thoáng đã biến mất không thấy bóng dáng đâu, thấy đốm lửa ngày càng xa dần, cẩn thận nhìn quanh, mới yên tâm bước về phía cái hố, gạt lớp nhánh cây ra: “ Hai người ra đi, bọn họ đã đi hết cả rồi.”

Hàn Ngữ Phong chui ra, phúi phúi đất cát bám đầy người xong, nàng bế Cảnh nhi lên: “ Đa tạ người, đại ân đại đức của người, về sau, nếu Ngữ Phong có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp.”

“ Người không phải là gặp phải đạo tặc, mà là đương chạy trốn có đúng không?” Hồi lâu sau, người nông phu mới mở miệng hỏi.

Hàn Ngữ Phong sững sốt, y đã biết rồi, y giúp nàng, mà nàng lại gạt y, lòng có hơi áy náy, nàng lí nhí nói: “ Xin lỗi.”

“ Ai, quên đi, người đã không muốn nói, ta cũng chẳng muốn miễn cưỡng, trông người cũng không phải người xấu, người có nơi nào để đi không?” Người nông phu vừa thở dài, vừa hỏi.

“ Không có, nhưng mà, ta cũng sẽ không rước thêm phiền toái cho đại ca nữa đâu, người đi đi.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, vội tiếp lời.

“ Quên đi, ta đã giúp thì phải giúp cho trót, trời tối như vậy, sao người có thể một thân một mình mang một đứa nhỏ theo? Nói không chừng nhóm người đó lại quay lại, ta thấy chi bằng người theo ta về nhà đi.” Người nông phu trẻ dứt lời, bế Cảnh nhi thay nạng, bước về phía xe bò.

“ Đại ca, có phải là phiền người lắm hay không?” Hàn Ngữ Phong rụt rè hỏi, bởi lẽ nàng biết, nếu y đi rồi, nàng không biết Cảnh nhi và mình nên đi đâu.

“ Đương nhiên là không, nhà ta bên kia sườn núi hẻo lánh, bình thường hầu như không có ai lai vãng đến đó, cứ mười ngày thì ta lại vào thành bán củi kiếm cơm.” Người nông phu trẻ bế Cảnh nhi lên xe, nói.

“ Vậy phiền người, đa tạ.” Hàn Ngữ Phong cảm kích nói.

“ Được rồi, cô nương, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Người nông phu trẻ dứt lời liền trèo lên xe.

Hàn Ngữ Phong ôm lấy Cảnh nhi, nàng mệt mỏi lắm rồi, rất mệt, nàng mơ mơ màng màng ngủ gục trên xe.

60. Chương 060: Trên Đường Đi Gặp Được Người Tốt

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 060: Trên đường đi gặp được người tốt

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

“ Cô nương, tỉnh tỉnh, đến nhà của ta rồi.” Hàn Ngữ Phong đương say giấc nồng thì bị lay tỉnh.

“ Cô nương, rốt cục người cũng tỉnh, xuống xe vào nhà đi.” Người nông phu bế Cảnh nhi vào nhà: “ Nương, ta về rồi đây.”

Cánh cửa mở ra, tiếng kéo kẹt vang lên, một người phụ nữ ló đầu ra: “ Đại Ngưu, người về rồi, sao về trễ thế, nương lo cho người lắm có biết không?” Đúng lúc đó bà mới để ý về cùng Đại Ngưu còn có Hàn Ngữ Phong và Cảnh nhi: “ Hai người là ai?”

“ Nương, vào nhà hẳn nói, hai người là trên đường được ta cứu về.” Đại Ngưu bế Cảnh nhi vào nhà.

“ Xin chào Đại nương, làm phiền bà.” Hàn Ngữ Phong lễ phép chào.

“ Cô nương, mau vào nhà đi.” Bà vợ nói, lòng thầm có vài phần hảo cảm với nàng.

Đại Ngưu bế Cảnh nhi nằm xuống, rồi dắt cái ghế gỗ bên cạnh cho Hàn Ngữ Phong ngồi.

Đại Ngưu thấy nàng mình mẩy bám đầy đất cát, y phục chỗ rách chỗ nát, vội nói với nương: “ Nương, người tìm một bộ y phục sạch cho nàng thay, rồi chuẩn bị điểm tâm, ta đi chuẩn bị nước nóng.”

“ Ồ, được, nương đi lấy ngay.” Bà gật đầu.

“ Đại nương, Đại Ngưu ca, đa tạ hai người.” Hàn Ngữ Phong cảm kích đứng dậy, nàng cúi đầu nói, nàng phải may mắn lắm mới gặp được người tốt ở trên đường.

Sau khi Hàn Ngữ Phong tắm rửa, thay một bộ y phục sạch sẽ xong, lúc nàng xuất hiện trước mặt hai người, Đại nương và Đại Ngưu đều ngơ ngẩn nhìn nàng, cứ như thấy tiên giáng trần, tuy chỉ vận bộ y phục thường dân, nhưng nàng sinh ra vốn đẹp như thiên tiên, nên không cách nào che dấu vẻ đẹp mỹ lệ đó được.

Đại nương nở nụ cười, không ngừng gật đầu, mặt Đại Ngưu càng ngày càng đỏ, y không ngờ nàng lại đẹp đến thế.

Hàn Ngữ Phong thấy hai người cứ nhìn chăm chăm mình, nàng cứ tưởng mình chưa ăn vận chỉnh tề, cứ cúi trái cúi phải miết.

“ Cô nương, mau đến ăn sáng, vùng nông thôn hẻo lánh này, không có gì ngon, người chịu khó.” Đại nương biết nàng hiểu lầm ý mình, vội giữ tay nàng, kéo nàng ngồi xuống.

“ Đa tạ Đại nương, chờ ta đánh thức Cảnh nhi đã, nó chắc cũng đói rồi.” Hàn Ngữ Phong đứng dậy bước về phía giường, khẽ lay Cảnh nhi dậy: “ Cảnh nhi tỉnh tỉnh, dậy ăn sáng.”

Cảnh nhi đương mơ ngủ thì bị Hàn Ngữ Phong lay dậy, vừa nghe nói đến thức ăn liền bật người ngồi dậy: “ Tỷ, ta đói bụng, ta muốn ăn chút gì đó.”

“ Ha ha, cậu bé, mau đến ăn đi.” Đại nương nở nụ cười.

Cảnh nhi nghi hoặc nhìn bà, nhưng mùi rau xanh lại xộc vào mũi cậu, liền chạy vội đến bên bàn, cầm lấy bát ăn như hổ đói, rồi lại ho sặc sụa.

“ Ăn từ từ thôi, Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong vỗ lưng cho Cảnh nhi, đau lòng nói.

“ Cô nương, Đại Nương, hai người cũng mau ăn đi, rồi đi nghỉ sớm.” Đại nương nói.

Đại nương nhìn cách ăn từ tốn của Hàn Ngữ Phong, lòng tự hỏi, nàng chắc là tiểu thư con nhà gia giáo giàu có, bằng không, sẽ không thể nào có phong thái điềm đạm đến vậy, loại phong thái này cho dù có giả bộ cũng không thể nào làm được.

61. Chương 061: Quyết Định Ở Lại

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 061: Quyết định ở lại

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“ Cô nương, nhà ta nghèo lắm, mong người không thấy phiền.” Đại nương vừa trải giường, vừa nương ngùng nói.

Hàn Ngữ Phong nhìn tấm giường đơn sơ, rách nát, nhưng lại sạch sẽ, vội nói: “ Đại nương, người không nên nói vậy, Ngữ Phong rất cảm kích Đại nương và Nương Ca đã giúp đỡ tỷ đệ chúng ta.”

“ Ngữ Phong, người tên Ngữ Phong, vậy ta từ nay về sau có thể gọi người là Ngữ Phong không?” Đại nương nắm tay nàng hỏi.

“ Đương nhiên là được, Đại nương, chỉ cần người không chê ta và Cảnh nhi, chúng ta đã cảm kích lắm rồi.” Hàn Ngữ Phong thật sự rất biết ơn hai người, hai người thật chất phác và thiện lương.

“ Ngữ Phong, người đừng nói vậy, nhanh đi nghỉ đi, nhất định là người mệt rồi phải không, Đại nương không quấy rầy người nữa.” Đại nương vừa dứt lời, đã đứng dậy bước ra ngoài.

“ Đa tạ Đại nương.”

Sáng sớm tinh mơ, Hàn Ngữ Phong ngủ một giấc thật dài xong, liền bật người ngồi dậy, thấy Đại nương và Đại Nương đều không có ở nhà, trên bàn có đặt một bát cháo và đĩa dưa muối, đúng lúc này, nàng mới cẩn thận đánh giá căn phòng đơn sơ này, thật ra, nó vẫn còn tốt hơn sài phòng ở Vương phủ nhiều, ở đây có hai căn phòng nhưng lại không có lối thông nhau.

Hàn Ngữ Phong nhìn căn phòng cũ nát, lòng cảm động vô vàn, xem ra chần bồng mà hai người cho nàng và Cảnh nhi mượn là hai tấm chăn tốt nhất.

Vật dụng trong nhà cái cũ cái mới, khiến nàng cảm thấy cuộc sống của họ vô cùng khổ cực, nếu không phải tận mắt chứng kiến, Hàn Ngữ Phong chắc không thể nào tưởng tượng được trên đời này lại có người nghèo khó đến vậy.

Một khoảng sân nhỏ, chất đầy củi gỗ, bên cạnh còn có một phòng bếp đơn sơ.....

“ Ngữ Phong, người dậy rồi à, đã ăn sáng chưa?” Đại nương bước đến.

“ Ân, Đại nương, ta đương định đánh thức Cảnh nhi dậy cùng ăn.” Hàn Ngữ Phong dịu dàng đáp.

Hàn Ngữ Phong và Cảnh nhi chậm rãi từ tốn ăn cháo với dưa muối, Đại nương nhìn nàng, hồi lâu mới mở miệng nói: “ Ngữ Phong, Đại nương chỉ biết người vốn là tiểu thư con nhà giàu, nhất định là đương gặp chuyện khó xử. Người không muốn nói, Đại nương cũng chẳng thiết hỏi, Đại nương muốn nói với người là, nếu người có chỗ để đi, thì Đại nương bảo Đại Nương đưa người đi, bằng không, thì người cứ ở lại đây, Đại nương rất thích người và Cảnh nhi.”

“ Đại nương, đội ơn người, nếu người không chê Hàn Ngữ Phong và Cảnh nhi, chúng ta đồng ý ở lại.” Hàn Ngữ Phong cố nén nước mắt, nàng thật sự không biết phải mang Cảnh nhi đi đâu, nay Đại nương lại nguyện ý lưu nàng và Cảnh nhi lại, nàng thật sự rất biết ơn bà.

“ Đồ ngốc, Đại nương mới là người phải cảm tạ người mới đúng, nếu không thì sao ta lại có thêm một nữ nhi và một hài tử chứ hử.” Đại nương chọc nàng.

Hàn Ngữ Phong nhìn khuôn mặt phúc hậu của bà, lại nhớ đến nương, nhớ lại những ngày chịu oan ức, nàng ôm chầm lấy bà như ôm chầm lấy người thân sau bao ngày nhưng nhớ: “ Đại nương.”

“ Đại nương, người chờ ta một lát.” Hàn Ngữ Phong như nhớ ra điều gì, vội chạy vào trong nhà, đặt nửa số bạc nàng có trước mặt Đại nương: “ Đại nương, cho người.”

Đại nương thấy mấy chục lượng bạc, sửng sốt hồi lâu, cả đời bà chưa từng thấy nhiều bạc đến thế, vội vã trả bạc lại cho nàng: “ Không, không, bạc của Ngữ Phong người, Đại nương không lấy đâu, người cứ giữ lại, sau này còn có chuyện cần dùng.”

“ Đại nương, người cầm, ta và Cảnh nhi nếu ở lại đây, nhất định sẽ mang đến nhiều phiền phức cho người, phí sinh hoạt hằng ngày sẽ tăng, đây cứ xem như là tiền nuôi chúng ta, mặt khác, người mua cho Ngưu ca hai bộ y phục mới, đồ dùng trong nhà nữa, mua thêm hai bộ đồ dùng, không được từ chối, nếu người không cầm, vậy Ngữ Phong đành phải mang Cảnh nhi rời khỏi đây.” Hàn Ngữ Phong nhét bạc vào tay nàng.

“ Nay, thôi được, Đại nương giữ, chờ đến khi nào người cần, Đại nương sẽ trả lại cho người.” Thấy nàng nói vậy, Đại nương đành phải giữ số bạc.

“ Ngữ Phong, Cảnh nhi, Đại nương dẫn hai người ra ngoài chơi, được không?” Đại nương cất bạc xong, bước đến hỏi.

“ Hay quá, ta muốn ra ngoài chơi.” Cảnh nhi nhảy cẫng lên.

62. Chương 062: Lệnh Truy Nã

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 062: Lệnh truy nã

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Tư Mã Tuấn Lỗi hằm hằm ngồi trong thư phòng, vẽ mặt tiêu tụy, y phục nhàu nhúm.....

Bàn tay phần nộ vung lên, rầm một tiếng, tất cả thức ăn trên bàn bị hất hết xuống đất, đôi mắt bùng bùng rực lửa như muốn thiêu cháy người khác, Hàn Ngữ Phong, rốt cục người trốn ở đâu?

Ba ngày, y mang thị vệ đến Quan Âm miếu lục soát không lúc nào gặp được những ba ngày, không hề để sót một góc ngách nào, khắp núi rừng đều in dấu chân của họ, thậm chí giằng co với lũ sói, hai bên giao tranh tìm đường sống, rốt cục lại phát hiện, con mồi đáng thương của lũ sói lại là một con lợn rừng, thấy đâu đâu cũng là thi thể của lũ sói, và những thị vệ bị thương, máu tươi nhuộm đỏ cả một mảnh rừng.

Y từ lo lắng chuyển sang phần nộ, nhưng phần nộ qua đi, y lại cảm thấy an tâm, nàng không sao, sau đó, y lại bạt mạng tìm nàng suốt ba ngày, mà nàng giống như đã bốc hơi vậy, biến mất mà không để lại dấu vết, chết tiệt, nàng hận y đến vậy sao, muốn rời xa y, bàn tay y siết chặt lại thành nắm đấm.

“ Hàn Ngữ Phong, người chờ đó, bốn Vương nhất định sẽ tìm, có nằm mơ mới thoát khỏi bốn Vương dễ dàng như thế.”

Thị vệ và nha hoàn run run quỳ trước cửa thư phòng, Vương gia thật đáng sợ, người trong Vương phủ, mỗi ngày một bất an hơn, chỉ sợ sơ sẩy một cái, liền mất mạng như chơi, thậm chí cũng chẳng dám bước vào để thu dọn bát đĩa rơi vỡ.

Tư Mã Tuấn Lỗi trải một cuộn giấy trắng ra bàn, nhắc bút, tô tô vẽ vẽ, không lâu sau, một bức họa sống động, giống y người thật hiện diện trước mặt y.

Mái tóc đen nhánh, đôi mày liễu cong cong, chiếc mũi xinh xắn kiên cường, đôi môi đỏ mọng như tựa như cánh hoa anh đào, đôi mắt hình trái hạnh, tản ra hận ý, đôi mày nhíu chặt, ưu buồn vô hạn.

Y nhìn kỹ người trong bức họa. Vì sao? Bản thân không hề có chút suy nghĩ mà vẽ nàng ra thành cái dạng này, hình ảnh của người mà y tưởng tượng trong đầu luôn luôn mỉm cười, nhưng mà, ở trong trí nhớ của y, nàng chưa bao giờ cười.

Không lâu sau, nộ hỏa ngút trời, đôi mắt lóe sáng, y quát: “ Người đâu.”

“ Dạ, Vương gia có điều gì cần dặn dò ạ?” Thị vệ đứng ngoài cửa vội vã bước vào, cung kính nói.

“ Đi tìm họa sĩ, vẽ bức họa này ra thành mấy bản, sau đó dán lên tường toàn thành, rồi treo giải, vô luận ai tìm ra nữ tử này, cứ chạy đến báo với bốn Vương, bốn Vương sẽ trọng thưởng, muốn bạc cấp bạc, muốn quan cấp quan, muốn đất cấp đất.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng ra lệnh, tiện tay ném bức họa vào người thị vệ.

“ Vâng, ty chúc lập tức đi làm ngay.” Thị vệ cẩn thận nhặt bức họa lên, cuộn lại xong, mới dõng bước ra khỏi phòng.

“ Hàn Ngữ Phong, bốn Vương không cho người trốn, cho dù có lên trời xuống đất, bốn Vương nhất định sẽ bắt người về.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn ra xa xa, tuần mâu nửa nheo lại, ánh lên vẻ phức tạp.

“ Ai, Vương gia người thật là.....” Một tiếng thở dài khe khẽ từ ngoài cửa truyền vào, người đó không buồn nói hết câu.

63. Chương 063: Buông Tay? Tuyệt Đối Không Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 063: Buông tay? Tuyệt đối không được

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

“Châu nhi, sao ngươi lại đến đây? Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Tư Mã Tuấn Lỗi không cần quay lại cũng biết đó là Châu nhi, y xoay người, sắc mặt đã dịu đi rất nhiều, thanh âm cũng cố gắng ôn nhu hơn.

“Vương gia, ngươi muốn trách thì cứ trách Châu nhi đi, như vậy Châu nhi sẽ cảm thấy thoải mái hơn.” Châu nhi nhìn y, dịu dàng nói.

“Châu nhi, sao bỗng Vương lại phải trách cứ ngươi chứ? Là do nàng trăm phương nghìn kế đào tẩu, chẳng qua là lợi dụng lòng tốt của ngươi thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi dịu dàng dịu dàng, kéo ghế cho nàng ngồi.

“Nhưng mà, nhìn ngươi lo lắng đến nỗi tiêu tụy, Châu nhi áy náy lắm.” Ánh mắt nhu nhược của Châu nhi mang theo tự trách.

“Bỗng Vương lo lắng?” Tư Mã Tuấn Lỗi dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn nàng, rồi bỗng cười lớn: “Hàn Ngữ Phong nàng là ai kia chứ? Bỗng Vương mà lo lắng cho nàng ư, buồn cười thật đấy.”

“Thật vậy ư?” Châu nhi như hỏi y, cũng như đương tự hỏi lòng mình, ánh mắt ưu buồn.

“Đương nhiên, nàng chỉ là một ả nô tỳ ti tiện không thể nào ti tiện hơn của bỗng Vương, còn là nữ nhi của kẻ thù của bỗng Vương, bỗng Vương sao phải lo lắng cho nàng chứ?” Thanh âm Tư Mã Tuấn Lỗi kiên định, ra vẻ như đương nghe một câu chuyện tiêu lâm vậy.

“Nếu nàng là một người ti tiện đến vậy, thì sao ngươi lại nhọc công tìm nàng suốt ba ngày, bằng mọi giá muốn tìm cho được nàng, cái này cũng là vì ngươi hận nàng sao?” Châu nhi gượng hỏi.

“Không sai, một ả nô tỳ nhỏ bé có thể đào tẩu khỏi bỗng Vương, nếu để cho người ngoài biết được, rồi chê cười bỗng Vương ư? Cho nên, bỗng Vương nhất định phải tìm cho bằng được nàng, giết một người để răn dạy trăm người, còn nữa, bỗng Vương sẽ không buông tha nàng, bỗng Vương còn muốn tra tấn nàng, làm nhục nàng nhiều hơn nữa, để nàng thay cha mình mà trả hết nợ cho bỗng Vương.” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lộ rõ vẻ ác độc, nắm tay siết chặt lại, chỉ có bản thân y mới biết rõ, y không hề ác độc tàn nhẫn như vẻ ngoài vốn có.

“Thật ư?” Khẩu khí của Châu nhi lần này rõ ràng là mang theo sự chất vấn, sau đó nàng liền quỳ xuống: “Vương gia, nếu Vương gia chỉ vì bắt Hàn Ngữ Phong về rồi tra tấn làm nhục nàng, thay tỷ tỷ báo thù, vậy thì Châu nhi xin người, buông tha cho nàng đi.”

“Châu nhi, ngươi làm cái gì vậy, mau đứng lên, chẳng lẽ ngươi không muốn thay Mai nhi báo thù ư?” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay ra đỡ nàng dậy, không hiểu vì cái gì nàng lại thay Hàn Ngữ Phong cầu xin.

“Châu nhi thay tỷ tỷ thỉnh cầu Vương gia buông tha cho hai tỷ đệ họ, để cho hai người tự sinh tự diệt được không?” Châu nhi không nghe lời, một mực quỳ ở đó, muốn y đồng ý.

“Châu nhi, ngươi đứng lên đi, bỗng Vương sẽ không đồng ý đâu.” Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm xuống, đưa tay kéo Châu nhi đứng dậy, y sẽ không buông tha cho Hàn Ngữ Phong đâu.

“Nếu Vương gia đã kiên quyết đến vậy, vậy xem như Châu nhi chưa nói gì hết, Châu nhi cáo lui.” Sắc mặt Châu nhi có chút tái nhợt, đây là lần đầu tiên y từ chối nàng, đứng dậy định rời đi, lúc ra đến cửa, nàng mới quay đầu hỏi: “Vương gia, nếu ngươi bất chấp tất cả để có tìm được nàng, thì thật lòng ngươi muốn tra tấn nàng chứ?”

Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng ra, y bất chấp tất cả để tìm được nàng, là vì hận nàng sao?

“Vương gia, xem ra trong thâm tâm ngươi thật sự không nghĩ như vậy.” Châu nhi yếu ớt nói, mang theo sầu muộn, xoay người rời đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngăn người, trong thâm tâm, y cũng chẳng biết mình đương nghĩ cái gì nữa, chỉ biết một điều rằng, y phải bắt cho bằng được Hàn Ngữ Phong.

64. Chương 064: Con Người Bí Ẩn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 064: Con người bí ẩn

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Hàn Ngữ Phong và Cảnh nhi cứ thế mà ở lại căn nhà đơn sơ ở trong thôn sâu trong núi, điều duy nhất khiến cho nàng cảm thấy vui vẻ nhất, chính là, nơi này xung quanh toàn núi là núi, bên ngoài hầu như không có ai đến thăm, cho nên nàng và Cảnh nhi vẫn an toàn, tránh tai mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi

“ Tiên nữ tỷ tỷ, người xem ta viết có đúng không?” Một tiểu cô nương tầm ba bốn tuổi chạy đến khoe chữ viết xiên xiên vẹo vẹo của mình.

“ Tiên nữ tỷ tỷ, của ta nữa.....” Một tiểu hài tử cùng tuổi với tiểu cô nương cũng chạy đến khoe.

“ Tiểu Hoa, Tiểu Hồ,..... Ta nói rồi, cứ gọi ta là tỷ tỷ, không phải gọi là tiên nữ tỷ tỷ đâu.” Hàn Ngữ Phong cầm lấy tờ giấy của cả hai.

“ Nhưng mà, cha nương, thúc thúc, thẩm thẩm đều nói người là tiên nữ hạ phàm, hơn nữa tỷ tỷ lại xinh đẹp như vậy, còn dạy chữ cho chúng ta, chúng ta thích gọi người là tiên nữ tỷ tỷ hơn.” Tiểu Hoa hồn nhiên nói.

“ Đúng đó, đúng đó.” Mấy đứa nhỏ khác cũng phụ họa theo.

Hàn Ngữ Phong bắt đầu dĩ cười cười, người dân ở đây nhiệt tình, chất phác quá, còn đối xử với nàng và Cảnh nhi rất tốt, nàng chỉ có thể dạy chữ cho mấy đứa nhỏ ở đây, xem như báo đáp.

“ Được rồi, các người đều viết đẹp lắm, trời không còn sớm nữa, mau về nhà đi.” Hàn Ngữ Phong nhìn ánh tà dương.

“ Được, tạm biệt tiên nữ tỷ tỷ.” Mấy đứa nhỏ lập tức giải tán, xếp hàng tuần tự về nhà, Hàn Ngữ Phong lúc này mới sực nhớ, Cảnh nhi đâu rồi?

“ Tỷ tỷ, người mau đến xem, đằng kia.....” Cảnh nhi đột nhiên từ đằng xa chạy đến, vừa hồn hển nói, vừa chỉ ra đằng xa.

“ Tỷ tỷ, từ từ đã, đằng kia xảy ra chuyện gì?” Hàn Ngữ Phong nhìn ra đằng xa, nhưng chẳng thấy có cái gì cả.

Cảnh nhi kéo nàng đi, đến đó rồi, Hàn Ngữ Phong mới phát hiện ra có người đang nằm hôn mê bất tỉnh ở đó. Y phục hoa lệ, nhưng mà không biết là người của Vương triều nào, khuôn mặt thanh tú, đôi mày rậm, mí mắt nhú chặt, sống mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt, bộ dạng thống khổ, một mũi tên cắm phập vào bên vai trái, vết máu thâm đen.

Máu thâm đen, tâm Hàn Ngữ Phong cả kinh, không có tri thức cũng phải có thường thức, y nhất định là dương bị trúng độc, mũi tên có độc, nhất định phải mau cứu lấy y, bằng không y sẽ mất mạng, nàng bắt chắp y là người tốt hay người xấu, dấu xây thất bạc phù đồ không bằng làm phước cứu cho một người, nàng xé một bên vai áo của y, dùng sức rút mũi tên ra.

“ A.” Người đó mê sảng khê rên, yếu ớt mở mắt.

Hàn Ngữ Phong vội giải thích: “ Công tử, mũi tên có độc, ta phải giúp người hút chất độc ra, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Dứt lời, Hàn Ngữ Phong đưa miệng hút chất độc, nàng hút từng ngụm máu tươi chứa độc, cho đến khi máu người đó hồng nhuận như bình thường, mới ngừng đầu hỏi: “ Công tử, có thấy khá hơn chút nào không?”

Lúc này nàng mới phát hiện, không biết từ lúc nào, y lại rơi vào trạng thái hôn mê, Hàn Ngữ Phong vội vàng chạy đến bên bờ suối súc súc miệng.

Nhìn nhìn người đương hôn mê, Hàn Ngữ Phong do dự, không biết nếu đưa y về nhà thì có gây tai họa gì cho Đại nương và Đại Ngưu không nữa.

“Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong, hai người ở đâu? Mau về nhà ăn cơm.” Thanh âm của Đại Ngưu từ xa vọng đến.

“Đại Ngưu ca, chúng ta ở đây.” Cảnh nhi nghe thấy tiếng gọi, liền vẫy gọi Đại Ngưu.

“Y là ai vậy?” Đại Ngưu đến chỗ hai người, nhìn người đương bất tỉnh.

“Không biết, Đại Ngưu ca, chúng ta có nên đưa y về nhà không?” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, hỏi ý kiến y.

“Ta công y cho.” Dứt lời, y đỡ người đó dậy, rồi vác lên lưng.

Hàn Ngữ Phong dắt tay Cảnh nhi đi theo sau, nàng biết, Đại Ngưu sẽ không thấy chết mà không cứu, bởi vì y là người rất thiện lương.

65. Chương 065: Vừa Gặp Đã Yêu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 065: Vừa gặp đã yêu

Dịch: anne

Nguồn: annemissso.

Đại Ngưu công người bị thương về nhà, rồi lên núi hái ít thảo dược mang về đắp lên vết thương của người đó, sau đó đi bắt nòi thuốc để Đại nương dứt cho y uống.

“Đại nương, Ngưu ca biết về thảo dược à?” Hàn Ngữ Phong khó hiểu hỏi.

“Ngữ Phong, nông dân, ít nhiều đều phải biết về thảo dược, cứ đời trước truyền cho đời sau, bởi chúng ta không có tiền để đi chẩn bệnh, chỉ biết tự chăm sóc lấy bản thân, bệnh nào cần thảo dược nào, cứ dần dà, mọi người đều biết được chút ít.” Đại nương vừa dứt dược vừa giải thích.

“Thì ra là vậy.” Hàn Ngữ Phong bội phục nói.

“Nương, Ngữ Phong, hai người đi nghỉ đi, để ta chăm y.” Đại Ngưu từ ngoài bước vào, khề nói.

“Dược, Ngữ Phong, người đi nghỉ, có Đại Ngưu chăm y rồi, người đi mang Cảnh nhi về phòng trước đi.” Đại nương đứng dậy, nói với nàng.

“Ân, Đại Ngưu ca, vất vả cho người.” Hàn Ngữ Phong thấy y thật thà chất phác, khách khí nói.

“Không, không vất vả.” Mặt Đại Ngưu ửng đỏ.

Hôm sau.

Lý Huyền Băng chậm rãi mở mắt, thấy mọi thứ xung quanh xa lạ, đây là đâu? Y chỉ nhớ mình bị người khác đuổi giết, bị trúng tên, cuối cùng thì chẳng biết mình chạy đến nơi nào, rồi một tia sáng lóe lên trong đầu, xuất hiện trước mặt y lúc đó, là một người giống như tiên nữ, đã cứu y, giúp y hút hết máu độc ra, nhưng rồi chưa kịp cảm tạ nàng, thì y lại lâm vào trạng thái hôn mê.

“Công tử, người tỉnh, cảm thấy thế nào?” Hàn Ngữ Phong tiến vào phòng thì thấy y trợn tròn mắt nhìn xung quanh.

“Là người.” Lý Huyền Băng mắt tròn mắt dẹt nhìn nàng, sau đó chạy đến nói: “Cảm tạ ân cứu mạng của cô nương.”

“ Công tử khách khí quá rồi, đói bụng chưa? Ăn chút cháo đi.” Hàn Ngữ Phong bưng bát cháo nóng đến, Lý Huyền Băng vừa định tiếp nhận, thì vết thương trở đau, toàn thân đau nhứt, thiếu chút nữa là làm rơi bát cháo.

Hàn Ngữ Phong tiếp lấy bát cháo: “ Công tử, hay là để ta đút người.”

Dứt lời, nàng thối cho nguội, sau đó đút y ăn, Lý Huyền Băng bấy giờ mới có cơ hội được nhìn nàng thật kỹ, y chỉ có một từ duy nhất để diễn tả nàng, là đẹp. Y không ngờ ở một nơi xa xôi hẻo lánh như thế này, lại có mỹ nhân, y còn có cảm giác vừa gặp đã yêu, từ lần đầu tiên gặp nàng, y có cảm tưởng rằng nàng là người mà mình sẽ yêu đến hết cuộc đời.

“ Đa tạ người, cô nương, ta họ Lý, Lý Huyền Băng.” Lý Huyền Băng nở nụ cười ôn nhu với nàng.

Hàn Ngữ Phong thất thần, nụ cười của y thật ấm áp, khiến cho người ta cảm nhận được làn gió xuân mộc mạc, khiến cho người ta chìm đắm trong sự ấm áp, khác xa tên Tư Mã Tuấn Lỗi ác ma kia, nụ cười vừa lạnh vừa vô tình, khiến cho kẻ khác có cảm giác như bị nhốt trong hầm băng.

“ Lý công tử, ta tên Hàn Ngữ Phong.” Nàng cười, lễ phép hỏi đáp.

“ Ngữ Phong, về sau ta có thể gọi người là Ngữ Phong có được không?” Lý Huyền Băng bỗng hỏi, y không hề biết rằng bản thân có hơi đường đột.

Hàn Ngữ Phong ngậy ra, để cho một vị công tử trẻ tuổi xa lạ gọi thẳng tên của mình, giống như không được phù hợp với lễ nghi cho lắm, nhưng mà, nàng không biết nên cự tuyệt thế nào đây.

“ Tỷ tỷ, người đâu rồi, mọi người đang chờ người đó.” Tiếng Cảnh nhi từ ngoài sân vọng đến.

“ Xin lỗi, công tử, ta có việc phải đi.” Hàn Ngữ Phong vừa dứt lời, liền chạy ra ngoài.

66. Chương 066: Quà Chia Tay

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 066: Quà chia tay

Dịch: anne

Nguồn: annemissoco.

Ăn cơm chiều xong, Lý Huyền Băng xem chừng vết thương đã không còn trở ngại, đứng dậy thu dọn, y phải nhanh chóng rời khỏi đây, còn có chuyện quan trọng hơn đương chờ y, một khắc cũng không được chậm trễ, nếu không phải tình cảnh không cho phép y, y nhất định đã mang nàng cùng đi.

Khẽ gõ cửa phòng Hàn Ngữ Phong.

“ Lý công tử, đã khuya rồi, có việc gì ư? Người phải đi sao?” Hàn Ngữ Phong mở cửa ra, thì thấy y đứng ở ngoài cửa, tựa hồ đương muốn rời đi.

“ Ân, Hàn cô nương, ta có việc phải đi.” Lý Huyền Băng gật đầu, ôn nhu nhìn nàng.

“ Người phải đi à, nhưng còn thương thể của người?” Hàn Ngữ Phong có chút lo lắng.

“ Chỉ là tiểu thương, không sao đâu, Hàn cô nương không phải lo lắng, này đưa cho Đại nương, thay ta cảm tạ bà ấy.” Lý Huyền Băng vừa dứt lời, liền thả vài lượng vàng vào tay nàng.

Hàn Ngữ Phong nhìn mấy lượng vàng ở trên tay, không biết có nên thay Đại nương nhận không, nghĩ ngợi, hay là cứ nhận đi, Lý công tử là người giàu có mà, Đại nương cũng rất cần tiền, nghĩ vậy, nói: “ Lý công tử, ta đây thay Đại nương cảm tạ người.”

“ Còn cái này, người giữ lấy.” Lý Huyền Băng bỗng tháo khối ngọc bội ra, thả cho nàng.

Miếng ngọc bội trong tay trong suốt lấp lánh, hình còn bướm, vừa nhìn đã biết ngay nó được đẽo gọt bằng loại thạch tốt nhất, không phải người bình thường nào cũng có được món trang sức đắt tiền như vậy, một lễ vật quý như vậy sao lại đưa cho nàng? Nàng vội và đưa tay ra: “ Lễ vật quý như vậy, Ngữ Phong không nhận đâu, thỉnh Lý công tử giữ lại.”

Lý Huyền Băng ngẩn người, đây là lần đầu tiên có cô nương từ chối tấm lòng của y, y nhìn nàng chăm chú.

Hàn Ngữ Phong bị y nhìn chòng chọc như vậy, mặt thoáng chốc đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn y.

Lý Huyền Băng nhìn dáng vẻ e thẹn của nàng, đúng thật là thiên kiều bá mị, không giống dạng người lăng lơ, rất muốn ôm nàng vào lòng, trên thực tế thì y đã làm như vậy thật, y không thể nào kiềm chế được mình.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên bị y ôm lấy, hơi ngất ra, liền giẫy khỏi cái ôm của y: “ Công tử, thỉnh tự trong cho, thứ Ngữ Phong không tiến.” Dứt lời, liền muốn đóng sầm cửa lại.

“ Chờ đã.” Lý Huyền Băng đưa tay chặn cửa, giải thích: “ Xin lỗi, thỉnh tha thứ cho ta vì đã kiềm lòng không đậu, Lý mỗ không có ý mạo phạm.”

“ Quên đi, Lý công tử, đi đường cẩn thận, Ngữ Phong không tiến.” Hàn Ngữ Phong khẽ thi lễ, xem như nói lời tạm biệt.

“ Ngữ Phong, cứ giữ lấy, chờ ta, ta nhất định sẽ quay về tìm người.” Lý Huyền Băng dứt lời, người đã không còn thấy đâu nữa.

Hàn Ngữ Phong chỉ thấy vụt một cái, người đã biến mất, khối ngọc bội thì được đặt trên tay mình, nàng lặng lẽ nhìn nó, bên tai vẫn vang vọng lời hứa hẹn của y: “ Chờ ta, ta nhất định sẽ quay về tìm người.”

Lắc đầu cười cười, nàng xem nó như một lời nói đùa, tay nắm chặt lấy miếng ngọc bội, khi nào gặp lại, vào thời điểm thích hợp, nàng sẽ trả lại, cứ xem như nàng thay y bảo quản nó đi.

67. Chương 067: Tiết Lộ Hành Tung

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 067: Tiết lộ hành tung

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi tâm tình âm trầm không vui, đã mười ngày rồi mà vẫn không có tin tức gì về Hàn Ngữ Phong. Mấy hôm trước lại có nhiều người đến báo tin giả, làm cho hắn nổi trận lôi đình, hiện tại không ai dám đến gần hắn.

Bất tri bất giác đi đến cửa thành, nhìn thấy trên cửa thành còn dán vài bức họa của nàng, con người đen của hắn chậm rãi tích tụ lửa giận, hét to “Hàn Ngữ Phong, Bốn vương sẽ không tha thứ cho người.”

Đại Ngưu vội vàng đánh xe bò vào thành một lần nữa, vừa vào cửa thành đã thấy vài bức họa của Ngữ Phong dán tại đó. Lòng hắn hoảng sợ, nàng quả nhiên là bỏ trốn, đột nhiên nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang đứng ở đó làm hắn cả người run rẩy, trên trán toát ra đầy mồ hôi lạnh, trong lòng bối rối không tự chủ được mà vội vàng đánh xe quay trở về.

Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên bị hành động khác thường của Đại Ngưu làm cho chú ý, trước mắt hắn bỗng hiện lên hình ảnh của người nông phu đêm đó, chậm rãi như con người đen bán mị, hắn đứng lên vỗ tay gọi một tên thị vệ đến “Vương gia có gì sai bảo?”

“Âm thầm đi theo hắn đừng để hắn phát hiện ra, nhớ kỹ dù có chuyện gì xảy ra cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, lặng lẽ trở về báo cáo bổn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ tay vào bóng dáng Đại Ngưu ra lệnh.

“Dạ, Vương gia, thuộc hạ biết nên làm thế nào. Vương gia xin cứ yên tâm.” Tên thị vệ nhận lệnh, phi thân đuổi theo Đại Ngưu.

Hàn Ngữ Phong lúc này đang ở trong thôn dạy cho bọn trẻ học chữ, từ xa đã nhìn thấy Đại Ngưu đang vội vàng đánh xe bò trở lại.

“Đại Ngưu ca, nhanh như vậy đã trở về rồi sao?” Hàn Ngữ Phong thấy hắn đi vào liền hỏi.

“Àn, ta sợ Nương lo lắng nên bán xong việc liền nhanh chóng quay trở về.” Đại Ngưu cúi đầu nói dối, hắn thật sự không muốn làm nàng lo lắng nên nói dối phải nói đến cùng, hắn đã mạng củi bỏ lại giữa đường, dù sao hiện tại bọn họ cũng không thiếu bạc.

“Đại Ngưu ca vất vả rồi, mau về nhà ăn cơm đi.” Hàn Ngữ Phong hoàn toàn không hề nghi ngờ gì hắn.

Vừa bước vào cửa, Đại Ngưu liền lo lắng gọi to: “Nương ơi!”

“Có chuyện gì xảy ra vậy Đại Ngưu?” Đại nương thấy hắn đầu đổ đầy mồ hôi liền hỏi.

Đại Ngưu lặng lẽ nói nhỏ vào lỗ tai mẹ mình, sau đó hỏi: “Nương, chúng ta làm sao bây giờ?”

Đại nương suy nghĩ một hồi rồi nói: “Đại Ngưu về sau con không cần đi bán củi, chúng ta hiện tại không thiếu ngân lượng, cũng không muốn Ngữ Phong xảy ra chuyện, chỉ còn biết hi vọng bọn họ không tìm được nơi hẻo lánh này.” Bà tuy nói vậy nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hàn Ngữ Phong đứng một bên nhìn thấy Cảnh nhi đang vui đùa âm ỉ cùng với bọn trẻ trong thôn, Cảnh nhi cười vui vẻ như vậy nàng thật sự rất hạnh phúc, nàng chỉ cầu mong nàng có thể cùng Cảnh nhi sống những tháng ngày thật sự vui vẻ bình yên.

“Tỷ tỷ, đến giúp bọn đệ chơi đùa đi!” Cảnh nhi cầm con điều vừa rơi xuống, gọi nàng.

“Được!” Hàn Ngữ Phong cười, đi đến bên bọn trẻ.

“Tỷ tỷ, chạy mau.” Cảnh nhi và bọn trẻ nhìn thấy con điều sắp sửa bay lên, cùng nhau hô to.

Hàn Ngữ Phong vừa chạy vừa quay đầu lại, nhìn thấy con điều đang chậm rãi bay trên bầu trời.

“Bính!” Đầu của nàng bỗng nhiên đụng mạnh vào vật gì đó cứng rắn như một bức tường, nàng vừa ngẩng đầu lên muốn nói.....thì đã bắt gặp một đôi mắt vô tình lạnh như băng, hai tròng mắt ngập tràn lửa giận, thân thể nàng không tự chủ được mà run rẩy, bầu trời đang thoáng đãng phút chốc trở nên u ám, nàng sợ hãi liền xoay người bỏ chạy.

68. Chương 068: Đối Đầu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 068: Đối đầu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo binh mã đến bao vây toàn bộ thôn trang nhỏ, vừa đến nơi đã nhìn thấy Hàn Ngữ Phong đang vui vẻ đùa giỡn, cười hạnh phúc như một tiên nữ trên núi, xinh đẹp động lòng người, làm cho lửa giận trong mắt hắn càng ngày càng bốc lên ngùn ngụt. Nữ nhân chết tiệt, hắn vất vả tìm kiếm nàng hơn mười ngày vậy mà nàng cứ nhiên ở tại nơi này hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, thích thú.....

Vừa nhìn thấy hắn, Hàn Ngữ Phong liền kinh hoảng xoay người bỏ chạy, một tiếng “bình” vang lên, thân thể nàng lại va vào bức tường kia, ngay lập tức bị hắn dùng lực khống chế hai tay, bên tai còn truyền đến giọng nói phẫn nộ đầy khinh miệt của hắn: “Vì sao vừa thấy mặt liền chạy đến bên ta rồi, người yêu thương nhưng nhớ bốn vương lắm sao?”

“Buông ra! Ai yêu thương nhưng nhớ người.” Hàn Ngữ Phong vừa ngượng vừa giãy dụa đáp.

“Ha ha ha ! Hàn Ngữ Phong, không phải là người quá ngây thơ chứ! Buông người ra ư, bốn vương tìm người lâu như vậy, người nghĩ bốn vương sẽ thả người ra sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi cười giận dữ, trong đôi mắt ngập tràn lửa giận dường như muốn bóp chết nàng, bàn tay không ngừng gia tăng lực đạo làm cho nàng cảm thấy đau đớn.

“Sẽ không, ta biết Vương gia sẽ không tha ta cho nên ta mới quyết định bỏ trốn, tiếc là không nghĩ tới muốn trốn cũng trốn không thoát, nếu đã bị Vương gia bắt lại được, muốn đánh muốn phạt gì tùy Vương gia xử trí.” Hàn Ngữ Phong trong lòng tuy là cực kỳ sợ hãi nhưng lại cố gắng ra vẻ kiên cường, nàng không muốn ở trước mặt hắn thể hiện sự yếu đuối của mình.

Hàn Ngữ Phong rõ ràng sợ đến run rẩy mà vẫn giả bộ bình tĩnh như không có gì xảy ra, còn muốn bốn vương tùy ý trách phạt. Đợi đến khi hồi phủ, xem bốn vương làm thế nào trừng phạt người. Tư Mã Tuấn Lỗi dùng bàn tay siết chặt cổ tay của nàng, nếu nàng nhu nhược mà cầu xin tha thứ có lẽ hắn sẽ buông tha nàng, nhưng nàng vì cái gì mà lúc nào trước mặt hắn cũng giả bộ kiên cường, chọc giận hắn.

“Tỷ tỷ, người buông tỷ tỷ ra!” Cảnh nhi cùng bọn trẻ trong thôn cùng nhau chạy tới bên Tư Mã Tuấn Lỗi mà đánh mà cắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi rất muốn hét chúng ra nhưng thấy tất cả đều là trẻ con nên cố nén tức giận quát “Người đâu, lôi bọn chúng ra.”

Đám đông xôn xao, tiếp theo đã thấy thị vệ từ bốn phía tiến đến, lôi Cảnh nhi và bọn trẻ ra.

“Đừng làm thương bọn chúng.” Hàn Ngữ Phong sợ thị vệ không cẩn thận sẽ làm các bạn nhỏ bị thương nên vội vàng hô to.

“Người tưởng thị vệ của bốn vương là cường đạo thô phỉ hay sao?”

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy vẻ mặt rõ ràng rất lo lắng của nàng, hắn cực kỳ bất mãn, chỉ tay vào Cảnh nhi ra lệnh “Mang theo hắn cùng hồi phủ.”

“Dạ, Vương gia!” Một tên thị vệ nhanh chóng ôm lấy Cảnh nhi phi thân lên con ngựa đã được chuẩn bị từ trước, một thị vệ khác cũng buông đứa nhỏ ra, cả hai lên ngựa cùng hồi phủ.

“Ta không muốn trở về, người mau thả Cảnh nhi ra.” Hàn Ngữ Phong liều mạng giãy dụa nhưng rất nhanh đã không thể cử động được, cũng không thể nói nên lời, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Đi” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy Hàn Ngữ Phong phi thân ngồi lên tuấn mã.

Hý...hý... Một tiếng ngựa hí thật dài vang lên làm cho mọi người đều dừng lại. Hàn Ngữ Phong lúc này mới nhìn thấy các thôn dân trong thôn do đại nương cùng Đại Ngưu dẫn đầu trong tay cầm cuốc, liềm, đao cùng chày gỗ đứng chắn ở phía trước.

Lòng của nàng có chút lo lắng, nàng biết Tư Mã Tuấn Lỗi không cần mất nhiều công sức cũng có thể đối phó được nhưng nàng không thể để cho bọn họ vì mình mà bị thương.

“Các người không muốn sống nữa phải không? Ngay cả ngựa của Vương gia mà cũng dám chặn lại, còn không mau tránh ra!” Một tên thị vệ nhìn thấy các thôn dân tiến tới liền lớn tiếng quát.

“Vương gia.” Thôn dân quả thật hoảng sợ, hành động cũng có chút do dự ánh mắt đều nhìn về phía đại nương và Đại Ngưu, dù sao là người ai mà không sợ chết chứ.

“Vương gia thì sao? Vương gia thì có thể phạm pháp sao? Vương gia là có thể bắt ép dân nữ sao? Chỉ cần Vương gia thả Ngũ Phong chúng tôi tự nhiên sẽ nhường đường cho ngài, nếu Vương gia không để người lại thì cũng đừng trách dân phụ không phân biệt tốt xấu, dân phụ đã sống hơn nửa đời người rồi, bây giờ dù chết cũng không có gì đáng tiếc.” Đại nương ngay cả một chút sợ hãi cũng không có, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đứng chắn ở phía trước.

“Điều phụ to gan, thật không biết phân biệt tốt xấu, vậy thì cũng đừng trách ta không khách sáo!” Tên thị vệ vừa nói xong liền vung trường kiếm về phía bà, đại nương cũng không có phản ứng gì, chỉ là nhắm mắt chờ đợi.

“Nương” Đại Nương la lên một tiếng, liền cầm cuốc xông lên đánh “Ta liều mạng với các người.”

Đại Nương tuy có sức vóc nhưng căn bản không phải là đối thủ của những tên thị vệ đã qua huấn luyện nghiêm khắc, nên mới một hiệp đã bị đánh đến quỳ rạp trên mặt đất.

Hàn Ngũ Phong nhìn thấy tình huống trước mắt, vì trong lòng lo lắng mà nước mắt không ngừng tuôn rơi, bỗng nhiên nàng hung hăng trừng mắt nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi, ánh mắt như ngầm ám chỉ “Nếu người dám tổn thương bọn họ, ta sẽ giết người.”

“Dừng tay! Tránh ra!” Tư Mã Tuấn Lỗi cuối cùng cũng lên tiếng, bọn thị vệ nghe thế lập tức lui sang hai bên. Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người nhảy xuống ngựa, trong ngực vẫn còn ôm theo Hàn Ngũ Phong, đi đến trước mặt đại nương nói: “Vị đại nương này, người nói sai rồi. Thứ nhất, bốn vương không có bắt ép dân nữ. Thứ hai, bốn vương cũng sẽ không thả nàng, bởi vì.....” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý tạm dừng một chút, sau đó cười lạnh nói tiếp: “Nàng chính là nữ nhân của ta.”

Đại nương, Đại Nương cùng với tất cả thôn dân đều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Hàn Ngũ Phong, lúc này vẫn còn bị Tư Mã Tuấn Lỗi ôm trong lòng ngực.

Hàn Ngũ Phong rất muốn nói sự thật không phải như vậy nhưng bản thân lại bị hấn điểm huyết, cơ thể không thể động đậy, ngay cả một chữ cũng không thể nói ra, nước mắt lưng tròng cuối cùng đành nhắm mắt lại.

“Các người không tin sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy ánh mắt hoài nghi của thôn dân, khoé miệng đột nhiên cười tà ác, ở trước mặt mọi người, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Thôn dân nhìn thấy tình cảnh trước mắt ai nấy đều cúi đầu, Hàn Ngũ Phong xấu hổ đến mức muốn cắn lưỡi tự sát, vì cái gì hắn lại thích nhục nhã nàng như vậy?

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên thô bạo rời khỏi đôi môi của nàng, chết tiệt, đôi môi của nàng vẫn ngọt ngào, hấp dẫn như vậy, làm hắn thiếu chút nữa không khống chế được bản thân.

“Vương gia, ngài để cho Ngũ Phong chính miệng nói với ta, nếu nàng nguyện ý cùng đi theo ngài, chúng tôi sẽ không ngăn trở, nếu như nàng không muốn thì ngài hãy bước qua xác của lão nương.” Đại nương dù sao cũng là người từng trải chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra được biểu hiện khác thường của nàng, cho nên vẫn đứng chắn ở phía trước, không có tránh ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự bị chọc giận, con người đen bản mị nhìn chăm chăm vào đại nương, một lúc sau mới thấp giọng nói vào tai Hàn Ngũ Phong: “Người hấn là biết nên làm như thế nào? Bốn vương không muốn giết người, chỉ cần người không bức ta.” Nói xong liền dùng tay giải khai huyết đạo cho Ngũ Phong.

Hàn Ngũ Phong hung tợn nhìn hắn, ngoài việc uy hiếp nàng ra hắn còn có thể làm cái gì?

69. Chương 069: Nửa Đường Bị Tập Kích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 069: Nửa đường bị tập kích

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đi đến trước mặt đại nương và thôn dân, cúi đầu nói: “Ngữ Phong cảm tạ các vị đã đối đãi với ta và Cảnh nhi những ngày qua thật tốt, làm cho chúng ta có cảm giác như đang sống với người thân của mình vậy, ta thật sự rất biết ơn các vị.”

“Ngữ Phong, người thật sự phải đi sao?” Đại Nguơu mặt đỏ bừng không dám nhìn vào mắt nàng.

“Đại Nguơu ca, Ngữ Phong phải cảm ơn huynh, cảm ơn huynh đã mang ta cùng Cảnh nhi đến đây sống những ngày thật sự vui vẻ” Hàn Ngữ Phong cảm kích nhìn hấn, tâm tư của hấn nàng đều hiểu được.

“Ngữ Phong, đại nương rất quyến luyến người, nếu người không muốn đi thì đại nương sẽ liều chết giữ người ở lại.” Đại nương nắm lấy tay nàng, nước mắt rưng rưng.

“Cám ơn đại nương, Ngữ Phong phải đi rồi, tạm biệt các vị hương thân, tạm biệt các bạn nhỏ, xin hẹn gặp lại.” Hàn Ngữ Phong quay đầu nhìn mọi người lần cuối, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

“Tỷ tỷ.....”

“Ngữ Phong.....”

Bị thị vệ ngăn lại ở phía sau, thôn dân cùng bọn trẻ đều gọi với theo nàng, Hàn Ngữ Phong phải cố kiềm nén, làm như không nghe không thấy gì cả.

Thật không hiểu tại sao khi nhìn thấy nàng rơi lệ Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên đau lòng, lửa giận dường như bị từng giọt, từng giọt nước mắt của nàng dập tắt đến không còn dấu vết.

Ôm lấy nàng phi thân lên ngựa, hấn ra lệnh “Đi.”

“Chờ một chút.” Đại nương đột nhiên hô lên, không chút sợ hãi bước đến trước mặt Tư Mã Tuấn Lỗi nói: “Vương gia, ngài là người đại phú đại quý, xin ngài về sau đối đãi Ngữ Phong thật tốt, nàng thật sự là một cô nương rất thiện lương.”

Tư Mã Tuấn Lỗi nghe xong cũng không có nói gì, đột nhiên gia tăng lực đạp huých vào bụng ngựa, khiến tuấn mã chạy như bay, để lại phía sau bụi tung mù mịt.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong trong lòng ngực, dẫn theo thị vệ chạy một mạch, dường như muốn nhanh chóng trở lại vương phủ.

Tạch... Tạch... Thời điểm đi ngang qua khu rừng cây đột nhiên xuất hiện sơn tặc, xung quanh bốn phía vô số mũi tên bắn lên được phóng ra, nhắm hướng bọn họ thẳng tiến làm cho ngựa hoảng sợ chạy hỗn loạn, bọn thị vệ rút đao ra ngăn cản những mũi tên bắn lên, đồng thời rống to: “Bảo vệ Vương gia.” Nói xong liền vây quanh Tư Mã Tuấn Lỗi, sau đó từ trong rừng cây liền xuất hiện vô số Hắc y nhân lao vào giao chiến.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên giãy dụa, hoảng sợ kêu: “Cảnh nhi!”. Cảnh nhi hiện tại vẫn còn ở trong lòng ngực của tên thị vệ.

“Nếu không muốn chết thì đừng có lộn xộn.” Tư Mã Tuấn Lỗi một mặt cùng người áo đen giao chiến, một mặt lo bảo hộ nàng, sau đó ra lệnh “Người mang theo năm tên thị vệ bảo hộ Cảnh nhi trở về vương phủ, nhớ kỹ phải bình an vô sự, nếu có gì sơ suất thì đem đầu đến gặp ta.”

“Vương gia, còn người thì sao?” hấn do dự, nếu mang theo năm tên thị vệ đi rồi, bên cạnh Vương gia chỉ còn hai thì làm sao có thể bảo đảm an toàn cho ngài?

“Đừng nhiều lời, mau đi ngay, nếu trái lệnh lập tức xử trảm.” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm.

Biết Vương gia đã ra lệnh thì hấn phải tuân theo, khẽ cắn môi, hung hăng ra lệnh “Đi.”

Kỳ quái là Hắc y nhân thấy vậy vẫn không đuổi theo mà càng liều mạng hơn, vây sát Tư Mã Tuấn Lỗi. Tình huống càng lúc càng khẩn trương, Hắc y nhân có mười mấy người mà phe mình lại chỉ có hắc cùng hai tên thị vệ, lại thêm một Hàn Ngữ Phong không biết võ công, dường như chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết ai thắng ai bại.

Hai tên thị vệ cùng Tư Mã Tuấn Lỗi đã cảm thấy lực bất tòng tâm, dần dần muốn buông xuôi.

“Vương gia, người đi trước đi, nơi này đã có chúng tôi chống đỡ.” Hai tên thị vệ thối lui về bên người hắc nói.

“Bốn vương không thể bỏ lại các người.” Tư Mã Tuấn Lỗi cự tuyệt không chút do dự.

Vừa nói xong liền nhìn thấy một mũi kiếm đang hướng thẳng đến trước ngực Hàn Ngữ Phong, hắc hoảng sợ quát to một tiếng “Ngữ Phong.” Tư Mã Tuấn Lỗi muốn kêu to ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa, lập tức lao ra che chắn ở phía trước cho nàng, mũi kiếm tức thì đâm vào trong ngực hắc.

“Vương gia” Hai tên thị vệ tức giận, một kiếm chém ngay vào đầu tên Hắc y nhân. Hàn Ngữ Phong lặng lẽ nhìn vào tình huống trước mắt, nàng không thể tin được, hắc vì sao lại liều mình cứu nàng?

“Vương gia, người đi nhanh lên, người đi rồi chúng tôi sẽ tìm cách thoát thân.” Thị vệ một mặt đánh lui địch, một mặt bảo hộ hắc cùng Hàn Ngữ Phong.

“Vậy các người tự mình bảo trọng.” Tay Tư Mã Tuấn Lỗi cố gắng bịt chặt miệng vết thương đang chảy máu, nhanh chóng ôm lấy Hàn Ngữ Phong còn đang đứng ngây người, phi thân lên bạch mã thẳng tiến về phía trước.

Hai người thị vệ cùng nhìn nhau cười, sau một tiếng rống to cả hai liều mạng lao lên chém giết để ngăn cản, nhưng rất nhanh liền bị trọng thương té trên mặt đất, nhìn theo phương hướng chạy trốn của bọn họ mà nói: “Vương gia, ty chúc đã cố gắng hết sức.” Sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắc y nhân nhảy lên ngựa lần nữa, điên cuồng hướng Tư Mã Tuấn Lỗi mà đuổi theo.

Ngựa bỗng dừng lại không đi tiếp, lúc này Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong mới phát hiện trước mặt là đường cùng, là vực sâu muốn quay đầu lại e là không kịp nữa, mà phía sau, Hắc y nhân đã đuổi tới rồi.

“Các người đã không còn đường lui.” Hắc y nhân xuống ngựa, trong giọng nói có chút đắc ý.

“Nói cho bốn vương biết vì lý do gì lại đuổi giết ta, để cho bốn vương có chết cũng hiểu được tại sao mình chết.” Sự việc đã đến nước này rồi, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên tỉnh táo hẳn ra.

“Đuổi giết người ư? Người nghĩ sai rồi, người chúng ta phải giết chính là nữ nhân bên cạnh người, chỉ cần đem nàng giao cho ta, ta sẽ cho người một con đường sống.” Hắc y nhân chỉ vào Hàn Ngữ Phong mà nói.

Đối mặt với tình huống xảy ra đầy bất ngờ này Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi trên mặt đều sưng sốt. Tư Mã Tuấn Lỗi chau mày, con người đen bán mị nhìn nàng, tự hỏi nàng đã đắc tội với ai? Ai lại phái người đi giết nàng?

Hàn Ngữ Phong suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, rốt cuộc kẻ nào lại muốn giết nàng?

“Đã có quyết định chưa?” Hắc y nhân chờ đợi này giờ, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

“Muốn giết nàng, có thể được, trừ khi ta chết.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh một tiếng, lập tức cự tuyệt.

Hàn Ngữ Phong lần thứ hai không thể tin được mà nhìn chăm chăm hắc, đây thật sự là hắc sao?

“Vậy đừng trách ta không khách khí. Tiến lên cho ta.” Hắc y nhân bị chọc giận, ra lệnh một tiếng, tất cả các Hắc y nhân khác đều chậm rãi tiến đến gần bọn họ.

70. Chương 070: Khiêu Nhai

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 070: Khiêu nhai

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi đem Hàn Ngữ Phong bảo hộ ở phía sau lưng mình, cảm tức khi nhìn thấy Hắc y nhân ngày càng tiến đến gần, cố không để ý đến vết thương trên ngực đang không ngừng chảy máu.

“Giao ta cho bọn họ đi!”. Hàn Ngữ Phong ở phía sau lưng hắn nói nhỏ. Tuy rằng rất cảm hận hắn nhưng nàng lại không muốn làm hắn liên lụy.

“Câm miệng lại, Bốn vương đã nói rồi, trừ phi bốn vương chết, nếu không bốn vương sẽ không đem người giao cho bọn họ, người là của bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt liếc nàng một cái.

“Như vậy đáng sao? Vì một người mà người hận thấu xương, luôn tìm mọi cách để nhục nhã?” Hàn Ngữ Phong thật sự không hiểu được hắn.

“Có đáng giá hay không bốn vương tự mình định đoạt, không cần người giáo huấn bốn vương phải làm thế nào?” Tư Mã Tuấn Lỗi có chút tức giận, nữ nhân này có biết suy nghĩ hay không vậy?

“Tư Mã Tuấn Lỗi, người thật sự muốn cùng ta chết tại nơi đây sao? Ta sẽ không cảm kích người đâu, người đem ta giao cho bọn họ đi, dù sao người cứu ta cũng chỉ là để tra tấn ta, ta chỉ xin người hãy đối xử tử tế với Cảnh nhi, chỉ cần như vậy Ngữ Phong đã cảm kích người lắm rồi.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Hắc y nhân đã tiến đến gần trước mặt, nàng biết hôm nay bất luận thế nào nàng cũng chạy không thoát, nàng không sợ chết, chỉ cần về sau hắn đối đãi với Cảnh nhi thật tốt thì nàng cũng không còn gì để tiếc nuối.

“Nữ nhân chết tiệt, người nói ta cứu người chỉ vì muốn tra tấn người, dù là tra tấn, ngoài bốn vương ra, không ai được phép.” Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự vô cùng tức giận, nàng muốn chết như vậy sao?

“Các người tranh giành xong chưa? Rốt cuộc là có giao người hay không, tính nhẫn nại của Lão tử không tốt lắm đâu?” Hắc y nhân không kiên nhẫn quát lớn.

“Người bị điếc à? Không nghe rõ lời bốn vương đã nói sao, có cần bốn vương lặp lại một lần nữa không?” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng châm chọc bọn Hắc y nhân, nguy hiểm trước mắt hắn cũng không coi là gì.

“Muốn chết ta sẽ cho người toại nguyện.” Hắc y nhân mắt lộ ra một tia hung ác, chĩa mũi kiếm hướng thẳng vào Tư Mã Tuấn Lỗi.

“Muốn giết ta cũng phải xem người có đủ bản lĩnh hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh một tiếng né tránh mũi kiếm của hắn, nhưng hoàn toàn không tìm ra được đường thoát thân bởi vì bốn phía bọn Hắc y nhân đã cùng nhau tiến tới.

Vòng vây càng ngày càng bị siết chặt, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong đã bị đẩy lùi đến gần sát mé vách núi đen, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể trượt chân xuống vực ngay.

“Vì một nữ nhân, người làm như vậy đáng sao? Đem nàng giao cho chúng ta, chúng ta sẽ tha cho người.” Hắc y nhân thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ương ngạnh chống cự có ý muốn thuyết phục hắn thêm lần nữa.

“Ha ha ha!” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nhìn Hắc y nhân cười ha hả.

“Mẹ nó, người cười cái gì?” Hắc y nhân có lòng tốt mới muốn chừa cho hắn một con đường sống mà hắn lại không cần.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên xoay người ôm lấy Hàn Ngữ Phong cùng nhau nhảy xuống vực sâu không thấy đáy kia.

Hàn Ngữ Phong nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, nàng thậm chí vẫn còn không tin hẳn cứ nhiên có thể ôm nàng nhảy xuống vực.

Từ từ mở mắt ra mới phát hiện Tư Mã Tuấn Lỗi đang một tay ôm nàng, tay kia đang cố dùng kiếm đâm vào vách đá nhằm làm giảm tốc độ rơi của cả hai, nàng biết vì dùng sức quá nhiều nên vết thương trên ngực hẳn lại không ngừng chảy máu, vòng tay lặng lẽ ôm chặt thắt lưng để giảm bớt trọng lực trên cánh tay hẳn.

Hai người lao đảo té nhào xuống mặt đất, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều vì cuối cùng bọn họ cũng đã an toàn ở dưới đáy vực.

“Người sao rồi?” Hàn Ngữ Phong vội vàng đứng dậy, khuôn mặt lo lắng nhìn hẳn hỏi.

“Người đang quan tâm bốn vương sao? Yên tâm đi, không chết được.” Tư Mã Tuấn Lỗi mệt mỏi nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt ra hỏi nàng: “Người không phải luôn hi vọng bốn vương chết sao?”

“Đúng, nhưng ta sẽ không giầu đồ bìm leo, trên người người không phải có Kim sang được sao? Ta giúp người băng bó vết thương.” Hàn Ngữ Phong trả lời rất rõ ràng, một bên tay sờ soạng trong lòng ngực hẳn để tìm được.

“Nếu người hận bốn vương như vậy, tại sao lại giúp bốn vương băng bó vết thương, bốn vương chết không phải đúng ý của người sao?” Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi tự nhiên có chút tức giận, hẳn cũng không biết vì sao hẳn lại để ý đến lời nói của nàng như vậy.

“Đúng là rất hợp ý ta, nhưng người lại không thể chết được.” Hàn Ngữ Phong nói xong liền lấy Kim sang được đồ vào vết thương của hẳn, sau đó xé một mảnh vải trên váy của mình để băng lại vết thương cho hẳn.

“Tại sao bốn vương lại không thể chết được?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng, trong lòng dường như có chút chờ mong.....

“Bởi vì nếu người chết, ta có thể chạy trốn được, nhưng còn Cảnh nhi thì sao?” Hàn Ngữ Phong hỏi ngược lại hẳn, hệ quả tất yếu như vậy mà hẳn cũng hỏi nàng sao?

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói được lời nào, hẳn hi vọng xa vời cái gì chứ? Lại nhắm mắt nói: “Bốn vương mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Hàn Ngữ Phong đứng lên đi tìm thử xem nơi này có nước hay không nhưng đáng tiếc là không có, nàng lại vô tình phát hiện nơi này có rất nhiều trái cây dại, nhẹ nhàng đứng lên dùng cành cây để hái.

Tư Mã Tuấn Lỗi từ từ mở mắt ra, sau khi nghỉ ngơi một chút tinh thần của hẳn đã khá hơn rất nhiều, liền nhìn thấy Hàn Ngữ Phong đang một mình ngồi ăn trái cây.

“Hàn Ngữ Phong, đem cho bốn vương một ít.”

“Vương gia, người tỉnh lại một chút ngượng ngừng cũng không có a!” Hàn Ngữ Phong nhìn hẳn một cái, phát tay nói.

“Người cố ý có phải không?” Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nhìn nàng.

“Cố ý? Nô tỳ thật không dám!” Hàn Ngữ Phong giả bộ kinh sợ nói, nhưng thật ra trong lòng lại đang cười. Ta cố ý thì sao? Tức giận làm gì, ở vùng núi non hoang dã này, người lại đang bị thương, có thể làm gì được ta?

“Người đi hái cho bốn vương một ít.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại thấy trong mắt nàng hiện lên một tia trêu đùa. Đúng là “Hỗ lạc đồng bằng bị cầu khinh”

71. Chương 071: Làm Thiếp

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 071: Làm thiếp

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Tỷ tỷ, tỷ trở lại rồi sao?” Hàn Ngữ Phong mới vừa bước vào cửa vương phủ đã thấy Cảnh nhi chạy ra đón nàng.

“Cảnh nhi có khỏe không? Có bị thương ở đâu không?” Hàn Ngữ Phong khẩn trương xem xét toàn thân hân.

“Tỷ tỷ, ta không có bị thương, thị vệ thúc thúc thật sự lợi hại nha.” Cảnh nhi nói với vẻ mặt sùng bái.

Nhìn thấy hân thật sự không có chuyện, Hàn Ngữ Phong mới yên lòng.

Xuân Vũ đến, nhìn thấy nàng, nhẹ nhàng nói, “Hân cô nương, Vương gia cho gọi người.” nàng chưa từng nói nhiều như vậy với Ngữ Phong.

“Ta biết rồi, cảm ơn người!” Hàn Ngữ Phong biết nàng lại nhớ tới lúc trước.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng, thanh thoát tiến đến phòng ngủ của Tư Mã Tuấn Lỗi, thì thấy hân đang nằm nhắm mắt lại, nàng lẳng lặng đứng ở bên giường, không biết hân gọi nàng tới có chuyện gì? Có phải muốn trừng phạt nàng không?

“Người còn muốn đứng đó đến khi nào? Còn không mau giúp bốn vương thay thuốc.” Giọng nói lạnh lùng của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên vang lên.

Hàn Ngữ Phong cảm thấy hoảng sợ, hân còn chưa mở mắt ra, làm thế nào lại biết nàng đang đứng ở nơi này? Nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của hân, nàng chậm rãi lau khô miệng vết thương, sau đó đắp thuốc lên rồi dùng vải sạch băng bó lại.

Vừa mới làm xong tất cả mọi việc, thân thể đột nhiên bị hân kéo lại, Hàn Ngữ Phong vừa muốn giãy dụa thì bên tai đã vang lên giọng nói tàn nhẫn, vô tình của hân: “Hàn Ngữ Phong, người nói xem bốn vương phải trừng phạt người thế nào đây?”

Dù đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe bị trừng phạt thì thân thể cũng không nhịn được mà run rẩy một chút, thê thảm nở nụ cười yếu ớt “Tùy ý người!”

Nhìn thấy nàng nở nụ cười thê thảm, Tư Mã Tuấn Lỗi tâm tình đột nhiên co rúm lại, nàng đào tẩu, hân tức giận, nhưng khi nhìn thấy nàng thì lửa giận trong lòng hân đã tan thành mây khói, không còn một chút dấu vết. Lúc nàng gặp nguy hiểm hân không do dự mà dùng thân thể của chính mình để che chắn cho nàng. Đây thật ra là cảm giác gì? Một loại cảm giác mà hân cũng không thể nói rõ, hân chỉ biết rằng cả đời này hân cũng sẽ không để nàng đi.

Ha ha ha! Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cười ha ha, sau đó ôm chặt nàng: “Bồi bốn vương nghỉ ngơi.”

Hàn Ngữ Phong không dám tin nhìn hân, hân nhất định điên rồi!

“Vương gia, Vương gia, người thế nào rồi? Thiếp thân đến thăm người đây.” Một giọng nói lo lắng vang lên, từ ngoài cửa đã thấy Tiểu Vân cùng Thúy Hà đi đến.

Thấy Vương gia ôm Hàn Ngữ Phong thì sắc mặt có chút xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Hàn Ngữ Phong mạnh mẽ giãy ra khỏi vòng tay ôm ấp của hân, xuống giường cung kính hành lễ đối với Tiểu Vân cùng Thúy Hà: “Nô tỳ thỉnh an phu nhân!”

“Ngũ Phong muội muội, người đã trở lại?” Thúy Hà cùng Tiểu Vân bỗng nhiên thân thiết khác thường, kéo tay nàng rồi còn gọi nàng là muội muội.

Hàn Ngũ Phong sững sốt, vội vàng nói: “Phu nhân không cần xưng hô như vậy, nô tỳ không đảm đương nổi đâu.”

“Tại sao lại không đảm đương nổi?” Tiểu Vân nói xong liền nhìn về hướng Tư Mã Tuấn Lỗi đang nằm, cười nói: “Vương gia, người nói xem thiếp thân có phải hay không nên kêu Ngũ Phong là muội muội?”

Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi híp lại, nghe thấy nàng nói vậy hẳn không phản đối cũng không đồng ý, nhưng Thúy Hà cùng Tiểu Vân hay thậm chí mỗi người trong vương phủ đều biết Vương gia trong lòng để ý tới Hàn Ngũ Phong, thật sự rất để ý. Bằng không sẽ không bằng mọi giá tìm nàng về, cùng là nữ nhân, các nàng có hâm mộ cũng có ghen tỵ chính mình không bằng người ta.

“Không...Không.... Nô tỳ chính là..... Nô tỳ như thế nào có thể cùng các vị phu nhân xưng hô tỳ muội? Thỉnh cầu phu nhân không cần trêu chọc nô tỳ.” Hàn Ngũ Phong hoảng sợ lắc đầu, nhiệt tình quá mức như thế này làm cho nàng có chút sợ hãi. Từ sau khi trở về, mọi việc hầu như đều thay đổi.

“Như thế nào không được chứ? Ngũ Phong muội muội, từ nay về sau người ngồi ăn chung với chúng ta, tỳ muội chúng ta cùng nhau tận tâm tận sức hầu hạ Vương gia.” Thúy Hà vẫn thân thiết nắm lấy tay nàng, ý tứ đã rõ ràng, bất quá nàng biết rõ, làm như vậy khẳng định Vương gia sẽ vui, dù sao Vương gia cũng không phải chỉ thuộc về một mình nàng, sao nàng lại không làm theo tâm nguyện của hắn?

Quả nhiên, tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi hơi động, ánh mắt nhìn về Thúy Hà có chút khen ngợi.

Cùng ngồi, cùng ăn, cùng nhau hầu hạ Vương gia, Hàn Ngũ Phong lúc này mới nhận thức được, đây chính là muốn nàng làm thiếp cho Tư Mã Tuấn Lỗi sao? Vội vàng rút tay ra nói: “Cám ơn phu nhân đã nâng đỡ, Ngũ Phong tự biết bản thân không nên trèo cao, Ngũ Phong chỉ là một nô tỳ hèn mọn, chưa từng có ý định như thế trong đầu, huống chi Vương gia làm sao có thể để ý Ngũ Phong?”

Nàng cự tuyệt.....Nàng cự nhiên cự tuyệt, Thúy Hà cùng Tiểu Vân nhìn nhau có chút xấu hổ, đây là việc người khác cầu đều cầu không được, vậy mà nàng lại cự nhiên cự tuyệt. Trong lòng ngực của Tư Mã Tuấn Lỗi như có một đoàn lửa đang thiêu đốt. Nữ nhân chết tiệt, cự nhiên không biết tốt xấu.

“Vương gia, nếu người không có việc gì thì chúng ta lui xuống trước.” Thúy Hà cùng Tiểu Vân nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng thâm trầm của hắn liền tẩu vi thượng sách, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Lại đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi giận dữ rống lên.

Hàn Ngũ Phong hơi hơi sững sốt, không rõ hắn vì chuyện gì mà đột nhiên nổi giận, nàng vừa muốn đi qua thì ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói tà mị.

“Còn khí lực để phát hỏa như vậy chứng tỏ vết thương không nặng lắm, không thể chết được.”

Theo sau giọng nói ấy chính là Tư Mã Tuấn Dật tiêu sái, tà mị trong tay cầm chiết phiến*cây quạt* đi vào trong phòng, nhìn thấy Hàn Ngũ Phong, trong ánh mắt tà mị hiện lên một tia nhu tình, cười nói: “Hàn cô nương, người có khỏe không?”

“Cám ơn Vương gia quan tâm, Ngũ Phong vẫn khỏe.” Hàn Ngũ Phong mỉm cười trả lời, tuy biết rằng mình không nên trèo cao nhưng nàng thật sự rất thích người bằng hữu này.

Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng rất không thoải mái khi nhìn thấy Hàn Ngũ Phong tươi cười với Tuấn Dật, nét mặt lạnh lùng nói: “Tư Mã Tuấn Dật, nếu không còn việc gì nữa thì trở về đi.”

“Uy, Tuấn Lỗi, vì cái gì mỗi một lần ta đến người đều phải đuổi ta đi, ta có trêu chọc người sao?” Tư Mã Tuấn Dật làm bộ như thực ủy khuất, đi đến bên giường nói.

“Người có đi hay không?” Nhưng Tư Mã Tuấn Lỗi không để ý tới hắn, vẫn nghiêm mặt như trước.

“Đi, ta đi, thấy người không chết là ta yên tâm rồi.” Tư Mã Tuấn Dật lại đi đến trước mặt Hàn Ngũ Phong nói: “Hàn cô nương, hôm khác ta lại đến thăm người.”

“Ngũ Phong không dám nhận, Vương gia ngài đi thông thả.” Hàn Ngũ Phong hành lễ nói.

Ánh mắt vừa mới rời khỏi bóng dáng của Tư Mã Tuấn Dật, đột nhiên cổ tay liền cảm thấy rất đau, thì ra Tư Mã Tuấn Lỗi chộp lấy cổ tay nàng, quay đầu lại nhìn thì thấy hai tròng mắt của hắn đang phun lửa giận.

72. Chương 072: Cảm Xúc Bùng Nổ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 072: Cảm xúc bùng nổ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy vẻ mặt hận không thể cắn nuốt nàng của Tư Mã Tuấn Lỗi, không biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi, lùi về phía sau.

Cảm thấy được dụng ý của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi dùng tay kéo mạnh, làm cho thân thể Hàn Ngữ Phong không không tự chủ được mà ngã nhào vào lòng ngực hắn, vì gắt gao ôm nàng trước ngực nên miệng vết thương trên ngực hắn máu lại tràn ra.

“Người chảy máu.” Hàn Ngữ Phong hoảng sợ la lên.

“Hàn Ngữ Phong, người có biết tự ý chạy trốn hậu quả sẽ như thế nào không?” Con người đen sáng quắc của Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng chằm chằm, miệng rít gào giận dữ: “Ban ngày ban mặt còn cư nhiên câu dẫn Tuấn Dật, người không muốn sống nữa phải không?”

“Người muốn lấy cớ để trừng phạt ta đúng không?” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng cười lạnh.

“Hàn Ngữ Phong” Tư Mã Tuấn Lỗi giận dữ, dùng bàn tay giữ lấy cảm nàng ” Người đừng quên người là của bốn vương, thân thể của người cũng là của bốn vương, dù người có trốn cũng trốn không thoát nên đừng bao giờ mơ tưởng đến chuyện câu dẫn người khác.”

“Ta không phải của người.” Hàn Ngữ Phong quật cường nhìn hắn, trong ánh mắt sắc bén cương quyết phủ nhận: “Ta chỉ thuộc về chính mình, cho dù người có chiếm được cơ thể của ta thì lòng ta cũng vĩnh viễn không thuộc về người.”

“Lòng của người?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi cười lạnh “Bốn vương chỉ cần thân thể của người thôi. Bốn vương cần trái tim người làm gì?”

“Tư Mã Tuấn Lỗi, người đã hận ta như vậy tại sao lại cứu ta? Vì cái gì không để ta đi? Hàn Ngữ Phong giãy dụa, vặn vẹo thân thể, có ý muốn thoát ra khỏi sự kiềm kẹp của hắn.

“Để người đi. Nằm mơ! Bốn Vương cứu người là muốn chinh phục người. Hắn nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng xoa lên hai gò má non mềm của nàng, ngữ khí bá đạo nói: “Lòng của người vẫn còn tự do phải không? Tốt lắm! Bốn vương nhất định khiến nó thuộc về bốn vương.”

“Ha ha ha Tư Mã Tuấn Lỗi, người đừng có nằm mơ, nó vĩnh viễn cũng không thuộc về người.” Hàn Ngữ Phong làm như vừa nghe chuyện tiêu lâm, trên mặt hiện ra vẻ chê cười.

“Thật không? Chúng ta cứ thử xem.” Hắn cười lạnh lùng, ngông cuồng mà ngạo nghễ, trong triều đình hắn có thể chinh phục vô số triều thần, nàng chẳng qua chỉ là một thiếu nữ, chỉ cần hắn muốn còn dễ hơn trở bàn tay.

Hàn Ngữ Phong oán hận nhìn hắn, đột nhiên dùng tay đánh mạnh vào vết thương trên ngực hắn, trên miệng vết thương máu tươi lập tức trào ra làm cho Tư Mã Tuấn Lỗi đau đớn đến nổi khế cau mày.

Con người đen của hắn hung hãn nheo lại, tay phải giơ lên, nổi giận gầm một tiếng: “Hàn Ngữ Phong, người chán sống.”

Ba.....

Sau khi một âm thanh thanh thúy vang lên, không gian lại vô cùng tĩnh mịch.

Thật lâu sau, Tư Mã Tuấn Lỗi mới từ miệng thốt ra một câu: “Hàn Ngữ Phong, người lại dám phản kháng?”

Nàng nâng cằm lên, bất tuân trừng mắt nhìn hắn: “Chẳng lẽ phải đứng im cho người đánh?”

Ngược Tư Mã Tuấn Lỗi vì quá tức giận mà phập phồng kịch liệt, mà trên má phải của hắn hiện ra rõ ràng dấu vết năm ngón tay.

“Là người không né tránh, tại sao lại trách ta?” Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói. Thấy hắn giơ tay lên nàng chỉ là phản xạ theo bản năng, đưa tay tát vào gò má hắn.

“Người còn dám ngụy biện.” Tư Mã Tuấn Lỗi không thể kiềm nén được lửa giận, thân thủ nhanh chóng ép sát tới gần nàng.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong sợ hãi, thụt lùi về phía giường.

Lạnh lùng nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng đang lui về phía sau, khóe môi lạnh lẽo của Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch lên, âm u nói: “Chưa từng có ai dám tát ta, Hàn Ngữ Phong, người là người đầu tiên.”

“Là bản thân người không chịu né tránh.” Nàng ngáp ngừng giải thích, chậm rãi lui về phía sau. Bộ dáng thô bạo, hung ác, nham hiểm của hắn lúc này giống như bộ dáng của một con dã thú bị người ta chọc giận.

“Sợ sao? Người cũng biết sợ!” Hắn đột nhiên quát chói tai sau đó hướng nàng đánh tới.

Sau khi một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Hàn Ngữ Phong đã bị hắn đặt dưới thân.

“Người dám tát bốn vương một cái, người xem bốn vương làm sao trừng phạt người?” Thân hình cao lớn của hắn đem nàng siết lại chặt chẽ hai bên cánh tay.

“Trừng phạt, tại sao phải trừng phạt ta?” Ánh mắt Hàn Ngữ Phong cuồng nộ chống lại hắn, nàng hô lớn: “Người đâu chỉ đánh ta một cái tát, người còn quát ta, tra tấn ta, ta còn chưa trả lại hết cho người.”

“Trả lại cho ta ư?” Trong mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi bùng lên ánh lửa cực nóng, cúi đầu sát xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường của nàng: “Hàn Ngữ Phong, có phải bốn vương nhẫn nại không phát hỏa thì người lại càng ngông nghênh lần tới phải không?”

“Người có chịu đựng sao? Tại sao ta lại không thấy được vậy? Người còn tra tấn ta chưa đủ sao?” Hàn Ngữ Phong trong lòng ủy khuất mà khóe mắt thì rưng rưng gào to lên: “Người chỉ biết là phải vì Mai nhi báo thù, trăm phương nghìn kế tra tấn nhục nhã ta, người có từng nghĩ tới ta vô tội, sự ủy khuất của ta người có biết không? Ta hận người, rất hận người.”

Bốn vương đã làm gì khiến người hận ta như thế? Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng khóe mắt rưng rưng, giọng nói có chút ôn nhu hỏi.

“Người còn hỏi ta sao?” Thật sự là rất buồn cười, những gì hắn đã làm hắn đều quên hết rồi sao? Nhưng những chuyện đó lại vĩnh viễn ở trong lòng nàng, mỗi một giờ một phút đều làm cho nàng sợ hãi.

“Bốn vương làm sai sao?” Nhìn thấy ánh cười nhạo của nàng làm hắn thẹn quá hóa giận, khẩu khí bắt đầu trở nên táo bạo; “Có sai cũng là phụ thân của người làm sai trước.”

“Người đúng, vậy là ta sai rồi, người là Vương gia cao cao tại thượng ta làm sao có thể cùng người nói lý được.” Hàn Ngữ Phong cười lạnh.

“Người.....” Con người đen ngoan độc, tà mị của hắn nhú lại thành một đường thẳng tắp, nhìn chăm chú vào vẻ mặt khinh miệt của nàng nhưng hắn không thể xuống tay đánh nàng, chỉ có thể chán nản cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn luôn chọc người ta đến cuồng nộ.

Hàn Ngữ Phong lại không có phản ứng gì, chỉ nhắm mắt lại, đột nhiên nàng há miệng, hung hăng cắn vào đôi môi mềm mại của hắn, làm cho máu lập tức chảy ra tràn ngập miệng của hai người.

“Ngô.....” Đột nhiên đau đớn làm cho hắn phát ra một tiếng hừ lạnh. Nữ nhân chết tiệt, dám cắn hắn.

Hàn Ngữ Phong giận dữ trừng mắt nhìn hắn, không khí giăng co lúc này làm cho người ta trông thấy mà sợ hãi.

Đột nhiên một giọng nói mềm nhẹ ở ngoài cửa vang lên.....

“Vương gia, ta có thể vào được không?”

73. Chương 073: Tâm Ý Của Châu Nhi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 073: Tâm ý của Châu nhi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Châu nhi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy một loạt dấu răng trên môi của Tư Mã Tuấn Lỗi, bên ngoài còn hiện ra tơ máu. Nàng sửng sốt, chuyện này rốt cuộc là sao? Lại nhìn thấy trước ngực hắn là một mảng lớn các vết máu, liền vội vàng đi đến bên giường hỏi: “Vương gia, vết thương của người thế nào?”

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy Châu Nhi sắc mặt mới dịu đi một chút, ôn nhu nói: “Ta không sao, không cần lo lắng.”

“Chảy nhiều máu như vậy tại sao lại không sao?” Đôi mắt của Châu nhi đỏ lên, biểu lộ tình cảm thân thiết không thể nghi ngờ.

“Châu nhi, ta thật sự không có việc gì.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của nàng liền vội vàng giải thích, hắn rất sợ nước mắt của nữ nhân, mà nhất là nước mắt của Châu nhi.

“Hàn cô nương, người đã trở lại rồi, có khỏe không?” Châu nhi như là vừa phát hiện ra nàng, ôn nhu hỏi.

“Cám ơn Châu nhi cô nương, ta rất khỏe!” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy nàng trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, dù sao chính mình đã lợi dụng sự tín nhiệm của nàng để đào tẩu, ít nhiều cũng có phần dè tiện.

Không khí có chút xấu hổ, cả ba người đều im lặng không nói chuyện, Châu nhi nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang nhìn chăm chăm Hàn Ngữ Phong, đột nhiên sâu kín trong lòng cảm thấy ảm đạm, đứng dậy nói: “Vương gia, Châu nhi đi về trước.”

“Châu nhi cô nương, ta tiễn người một đoạn.” Hàn Ngữ Phong lập tức nói.

“Cám ơn.” Châu nhi khẽ gật đầu.

Hàn Ngữ Phong dìu Châu nhi đi ra hoa viên của vương phủ.

“Châu nhi cô nương, ta xin lỗi!” Nhìn thấy Châu nhi, Hàn Ngữ Phong rốt cuộc cũng nói ra lời xin lỗi.

“Hàn cô nương, người đúng là vẫn chạy không thoát.” Châu nhi nói nhỏ.

Hàn Ngữ Phong nhất thời sửng sốt, khẩu khí của Châu nhi hình như thật sự hi vọng nàng có thể chạy thoát? “Đúng vậy.” Đột nhiên nghĩ tới, nàng nở nụ cười, ngay cả một người thiện lương như Châu nhi cũng hi vọng nàng thoát khỏi ma chướng của hắn.

“Hàn cô nương, có phải ở bên ngoài rất tốt không?” Châu nhi đột nhiên đổi đề tài.

“Ân, bên ngoài thật sự tốt lắm, vô ưu vô lo, cuộc sống tuy đơn thuần nhưng thật vui vẻ, chỉ có điều giờ đã là xa vời rồi.” Trước mắt Hàn Ngữ Phong như hiện lên hình ảnh thôn trang cùng với các bạn nhỏ tươi cười vui vẻ, bỗng chốc trước mắt lại biến mất không còn dấu vết.

“Hàn cô nương, Châu nhi thật sự rất hâm mộ cũng rất ghen tỵ với ngươi.” Châu nhi bắt chợt nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

Về mặt của Hàn Ngữ Phong sưng sốt; “Châu nhi cô nương có phải đang nói đùa hay không? Cô ghen tỵ ta cái gì? Ta có làm gì khiến cho ngươi phải ghen tỵ đâu?”

“Hàn cô nương, ngươi có nghĩ tới vì điều gì mà Vương gia phải tốn trăm phương nghìn kế để bắt ngươi trở về không?” Châu nhi cười thê lương.

“Châu nhi cô nương không phải rõ ràng hơn ta sao? Hẳn hận ta là bởi vì cha ta hại chết Mai nhi, tỷ tỷ của ngươi.” Nói đến chuyện này trong lòng của Hàn Ngữ Phong cũng có vô số ủy khuất, hiện tại nàng vốn không nên quan tâm đến thương thế của hắn.

Châu nhi lắc đầu “Có lẽ trước kia hắn thật sự hận ngươi, nhưng hiện tại hắn lại yêu ngươi.”

“Yêu ta?” Hàn Ngữ Phong bị hai từ này làm cho thất kinh hồn vía, đột nhiên nở nụ cười “Châu nhi cô nương, chuyện cô nói một chút ta cũng không cảm thấy buồn cười, hắn sẽ không yêu ta, cũng giống như ta vĩnh viễn hận hắn.”

“Hàn cô nương, ngươi hận hắn sao?” Trong mắt Châu nhi hiện lên một tia sáng.

“Nếu như bị hắn tìm mọi cách để tra tấn, nhục nhã như vậy mà ta còn không hận hắn thì ta khẳng định là một kẻ điên.” Hàn Ngữ Phong nói xong, trong đôi mắt xinh đẹp tản ra oán hận.

“Vậy nếu Vương gia muốn nạp ngươi làm thiếp, ngươi cũng sẽ không đồng ý sao? Hắn là một Vương gia, cho dù làm một tiểu thiếp nhỏ bé thì khẳng định ngươi cả đời có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.” Châu nhi dường như có chút không tin.

“Tiểu thiếp?” Đây là lần thứ hai Hàn Ngữ Phong nghe được chuyện này, sắc mặt có chút ảm đạm “Làm tiểu thiếp của Vương gia cũng phải tài trí hơn người, nhưng mà ta lại không có ham thích chút nào, đừng nói là tiểu thiếp, ngay cả Vương phi ta cũng sẽ không làm.”

“Thật vậy sao?” Tất cả tâm tình vui vẻ của Châu nhi đều biểu lộ ra ngoài.

“Ân!” Hàn Ngữ Phong gật đầu, nhìn thấy ánh mắt Châu nhi lóe sáng lên, nhúm mày một chút, nàng đột nhiên hỏi: “Châu nhi cô nương, ngươi thích hắn phải không?”

Châu nhi không nghĩ tới nàng lại hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bỗng nhiên ửng đỏ, ngượng ngùng gật gật đầu.

Hàn Ngữ Phong có chút ngoài muốn, nàng cứ nhiên liền thẳng thắn thừa nhận, trong lòng cũng có một chút tiếc nuối cho Châu nhi, Châu nhi là một mỹ nhân thiện lương như vậy, làm sao lại đi thích cái tên Tư Mã Tuấn Lỗi tàn bạo vô tình kia, nhất định là bị quỷ ám rồi.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, ta đã yêu thích hắn, hắn nghe theo lời dẫn dắt của tỷ tỷ trước lúc lâm chung, nên đem ta về vương phủ tìm mọi cách che chở, ta lại càng không thể kiềm chế lòng mình mà yêu thương hắn, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy hắn, được nghe giọng nói của hắn, hưởng thụ sự quan tâm của hắn thì ta đã mãn nguyện lắm rồi.” Châu nhi dường như đang nhớ lại quá khứ ngọt ngào bên Tư Mã Tuấn Lỗi.

“Vậy tại sao ngươi lại không gả cho hắn?” Hàn Ngữ Phong đột nhiên cắt ngang lời nàng, theo lý mà nói, Tư Mã Tuấn Lỗi hẳn là rất nguyện ý cưới nàng.

“Gả cho hắn sao? Ta thực sự chưa từng nghĩ qua, không biết Vương gia đối với ta có tình ý gì hay không, hắn có nguyện cưới ta hay không, mà thân thể ta lại hay đau bệnh làm sao mà gả cho hắn?” Châu nhi ngây người ra một lúc, biểu hiện trên mặt dường như có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Hàn Ngữ Phong không biết nên làm như thế nào để an ủi nàng, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng “Châu nhi cô nương, ngươi là người tốt, người tốt thì nhất định sẽ đạt thành tâm nguyện, người nhất định sẽ sống hạnh phúc.”

“Cám ơn người, Hàn cô nương. Ta làm phiền người lâu lắm rồi, người nên trở về hầu hạ Vương gia đi, ta có thể tự mình trở về được, người mau đi đi, bằng không hấn lại nổi giận.” Châu nhi ôn nhu nở nụ cười.

“Vậy được, Châu nhi cô nương người đi cẩn thận một chút, hôm nào ta sẽ ghé qua thăm người.” Hàn Ngữ Phong có chút không muốn buông tay Châu nhi ra, nàng thật sự không muốn trở về đối mặt với Tư Mã Tuấn Lỗi.

Nhìn thân ảnh gầy yếu, đơn bạc, thê lương của Châu nhi, Hàn Ngữ Phong tâm tình có chút khổ sở, trong lòng chua xót, bản thân thật sự rất muốn giúp nàng, nhưng nghĩ lại nàng có tư cách gì mà đi giúp nàng.

74. Chương 074: Tín Vật Đính Ước

Ngược Ái

Tác giả: Ngân Thiên

Chương 074: Tín vật đính ước

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong thanh thoát, nhẹ nhàng trở về phòng, liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi nhắm mắt dường như đang ngủ, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của hấn trong lòng không khỏi than tiếc, một người tuấn mỹ như vậy tại sao lại tàn bạo đến vô tình, Châu nhi vì sao lại thích hấn, thật sự là rất đáng tiếc.

Vừa xoay người định rời đi thân thể đột nhiên bị người ta kéo lại, Hàn Ngữ Phong không kinh hoảng, nàng không cần nghĩ cũng biết đó là ai “Buông ra, ta muốn đi nghỉ ngơi.”

“Muốn nghỉ ngơi có thể ở tại nơi này bồi bổ vương, cùng nhau nghỉ ngơi.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt thân hình mềm mại của nàng, hoàn toàn không có định buông tay.

“Tùy ý người, ta mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ.” Hàn Ngữ Phong biết phản kháng cũng không có tác dụng, hấn sẽ không buông tha đâu, mà nàng thật sự rất muốn nghỉ ngơi.

Tuy rằng cũng mệt chết đi, Tư Mã Tuấn Lỗi chẳng những không buồn ngủ mà đầu óc lại còn tỉnh táo lạ thường, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đang ở gần trong gang tấc, mi cong mũi cao, làn môi mọng đỏ, mềm mại, từ khi nàng mất tích, khuôn mặt này không có lúc nào là không hiện ra trong đầu hấn, làm cho hấn vừa hận lại vừa yêu, tức giận hung hăng thề rằng sẽ không bao giờ bỏ qua cho nàng, nhưng khi nàng thật sự ở trước mắt hấn thì hấn lại không thể xuống tay.

Không tự chủ được mà hôn lên đôi môi mọng đỏ hấp dẫn của nàng.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên mở to mắt “Người không phải muốn bị cắn nữa chứ?”

Tư Mã Tuấn Lỗi sững sốt rời khỏi môi của nàng, đột nhiên cười ha hả “Hàn Ngữ Phong, người thử xem, nếu người dám cắn bốn vương lần nữa, bốn vương sẽ khiến cho người ba ngày ba đêm không xuống giường được.”

“Người vô sỉ!” Mặt của Hàn Ngữ Phong hơi đỏ lên, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Cho nên người tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời.” Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay nâng cằm của nàng lên, trong con ngươi đen đầy vẻ đắc ý.

“Đừng có mơ.” Hàn Ngữ Phong nổi giận, gầm lên một tiếng, vừa muốn giãy dụa liền phát hiện toàn thân đều không thể cử động, muốn nói cũng không thể nói nên lời, thì ra là đã bị hấn điểm huyệt, không thể nói mà chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại cúi người khê hôn lên đôi mắt nàng, sau đó nhẹ tay cởi bỏ vạt áo của nàng, bàn tay không an phận của hắn chậm rãi thăm dò.

Hàn Ngữ Phong vừa thẹn vừa giận nhưng lại không có biện pháp để phản kháng, chỉ có thể tùy ý mặc cho hắn chậm rãi hôn nhưng rất nhanh thân thể cũng từ từ nổi lên phản ứng khác thường, nàng biết đó là cái gì?

Muốn ngăn cản nhưng lại không thể cử động, tất cả nhục nhả cùng ủy khuất, làm cho đôi mắt đẹp của nàng, nước mắt trong phút chốc chảy dài xuống.

Tư Mã Tuấn Lỗi trầm tĩnh thăm dò bên trong tốt đẹp của nàng, lơ đãng ngẩng đầu thì bất gặp gương mặt đầy nước mắt làm cho tâm hắn cảm thấy đau nhói, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đầy nước mắt, giọng nói vô cùng ôn nhu: “Ngoan, đừng khóc!”

Đây là hắn sao? Hàn Ngữ Phong bỗng nhiên ngây ngốc thất thần, đối mặt với sự ôn nhu bất chợt của hắn nàng thật sự quên cả khóc, mãi cho đến khi hắn xoay người tiến nhập thân thể nàng, nàng mới đột nhiên tỉnh lại.

Chính là lý trí của hắn đã không giữ hắn được nữa.....

Nhìn Hàn Ngữ Phong mệt mỏi đang ngủ say ở bên cạnh, sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút tái nhợt, vết thương ở trước ngực bởi vì vừa rồi trải qua vận động tình cảm mãnh liệt mà máu lại tràn ra ngoài.

Hắn bắt đầu dĩ cười khổ, vì cái gì mỗi lần nhìn thấy nàng hắn đều không thể kiềm chế được bản thân, lần lượt muốn nàng.

“Người đâu?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng kêu lên.

“Vương gia có gì sai khiến?” Xuân Vũ từ bên ngoài đi vào nhìn thấy dưới giường là một đồng quần áo hỗn độn, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Băng bó lại miệng vết thương cho bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhắm mắt lại, nhẹ giọng phân phó.

“Da, Vương gia.” Xuân Vũ đi đến bên cạnh hắn, nhanh chóng giúp hắn băng bó lại miệng vết thương sau đó lui ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người vừa định ôm lấy nàng, đột nhiên thấy bên cạnh nàng có một miếng ngọc bội hình con bướm, cầm lấy cẩn thận xem xét một cách tỉ mỉ, ngọc bội này không phải tầm thường, hắn là một khối ngọc vô giá, hiếm thấy. Nàng làm sao có được miếng ngọc bội trông giống như tín vật đính ước này.

Ý tưởng này làm lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, lấy tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt lộ ra tia nhìn làm cho người ta cảm thấy khó hiểu “Hàn Ngữ Phong, ngươi là của ta.”

Hàn Ngữ Phong mơ mơ màng màng mở mắt ra đã thấy chính mình đang nằm bên cạnh hắn, lại thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào thân thể mình, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi. Nàng thật không ngờ chỉ trong có một ngày mà bản thân lại lưu lạc đến tình trạng này, thành một công cụ làm ấm giường cho người khác.

Nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo, nàng đột nhiên cảm thấy hình như thiếu thiếu cái gì đó? Nàng chợt nhớ tới miếng ngọc bội hình con bướm của Lý công tử, mặc dù đã cẩn thận tìm kiếm chung quanh rồi, nhưng tại sao vẫn không tìm thấy?

“Người đang tìm cái gì? Có phải cái này không?” Trong con ngươi đen của Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một đoàn lửa giận khi thấy nàng vừa mới tỉnh dậy đã khẩn trương đi tìm kiếm ngọc bội.

Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hắn đang cầm miếng ngọc bội trong tay vội chạy nhanh đến lấy “Trả cho ta!”

Tư Mã Tuấn Lỗi lại đem ngọc bội nắm chặt trong tay, hai tròng mắt phát ra những tia nhìn sắc bén, tức giận hét “Nói, ai đưa cho ngươi?”

“Trả cho ta!” Hàn Ngữ Phong vẫn không trả lời, vội vàng nhào tới giành lại miếng ngọc bội.

“Tín vật đính ước? Tư Mã Tuấn Lỗi dường như càng ngày càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, đem ngọc bội vô giá như vậy tặng cho người khác nếu không phải là tín vật đính ước thì là cái gì?”

“Tín vật đính ước?” Hàn Ngữ Phong sững sốt, chợt nhớ tới những lời Lý Huyền Băng nói trước lúc đi: “Hãy chờ ta, ta nhất định sẽ trở về tìm nàng.” Như vậy thì có được xem là tín vật đính ước không?

Hắn thấy biểu hiện của nàng dường như đã thừa nhận, cắn răng quát: “Chết tiệt! Nói! Hắn là ai?”

“Ta tại sao phải nói cho người biết?” Hàn Ngữ Phong căn bản không muốn giải thích với hắn.

“Hàn Ngữ Phong, người có tin bốn vương lập tức bóp chết người không? Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự đã bị nàng làm cho tức điên, dùng sức nắm chặt lấy tay nàng “Nói mau, hắn là ai?”

Hàn Ngữ Phong vừa định mở miệng thì đã nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói của người quản gia.

Vương gia, Hoàng thượng truyền lệnh mời người đến tiền sảnh bàn chuyện.

75. Chương 075: Châu Nhi Tan Nát Cõi Lòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 075: Châu nhi tan nát cõi lòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong thấy thật kỳ quái, mấy ngày nay bọn hạ nhân trong vương phủ bỗng nhiên tất bật đi thường, dường như sắp có khách quý nào đó sẽ đến thăm vương phủ. Nàng không hỏi cũng không quan tâm, dù sao cũng không liên quan gì đến nàng.

Sau khi giúp Cảnh nhi đắp chăn, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của thằng bé, nàng nhẹ nhàng hôn vào trán nó một cái rồi mới đứng dậy rời đi. Sau khi trở lại vương phủ, nàng và Cảnh nhi dọn đến ở tại Lục Bình uyển.

Vừa mới đi vào phòng liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở chỗ kia. Thấy nàng tiến vào liền kéo qua ôm lấy nàng: “Người không muốn biết bốn vương mấy ngày nay đang tất bật chuyện gì sao?”

Hàn Ngữ Phong lắc đầu, làm như chuyện không liên quan đến mình “Chuyện này có quan hệ đến ta sao?”

“Vương gia cùng công chúa của nước láng giềng sau hai ngày nữa sẽ đến đây, Hoàng thượng muốn chúng ta tiếp đãi bọn họ thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi tự mình mở miệng nói.

“Nga!” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng lên tiếng, tại sao lại nói cho nàng biết?

“Hàn Ngữ Phong, người thờ ơ như vậy sao? Tư Mã Tuấn Lỗi buồn bực nói.

“Tại sao ta phải quan tâm?” Thấy bộ dạng tức giận của hắn, Hàn Ngữ Phong có chút khó hiểu.

“Người có biết công chúa nước láng giềng đến đây làm cái gì không? Là tìm đối tượng để hòa thân, mỗi người chúng ta ai cũng có thể lọt vào mắt nàng, đương nhiên người đó cũng có thể là bốn vương, như vậy người cũng không quan tâm sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi rống một hơi, con người đen gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

“Nga!” Hàn Ngữ Phong đột nhiên phản ứng “Vậy Vương gia có phải muốn Ngữ Phong chúc mừng người hay không?”

“Người.....” Tư Mã Tuấn Lỗi có chút chán nản nói không ra lời, nổi giận đến mức muốn bóp chết nàng.

“Hòa thân?” Hàn Ngữ Phong đột nhiên phản ứng, vậy thì hắn với Châu nhi làm sao bây giờ? Nàng vội vàng giữ chặt tay hắn “Người thật sự phải hòa thân với công chúa sao?”

“Thế nào? Người quan tâm rồi sao?” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn lạnh như băng nhưng trong lòng đã có một tia mừng thầm. Nàng quả nhiên không phải thờ ơ, nàng quả nhiên vẫn có để ý.

“Nhất định phải là người sao? Không thể là người khác sao?” Trong mắt Hàn Ngữ Phong mang theo một tia lo lắng.

Tư Mã Tuấn Lỗi tâm tình tốt hơn rất nhiều, vì vậy mà ngữ khí cũng dịu đi không ít “Cũng không nhất định là bốn vương, là tất cả các Vương gia, phải xem công chúa muốn chọn ai?”

“Nga! Vậy thì ta yên tâm.” Hàn Ngữ Phong rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, Tư Mã Tuấn Dật so với hắn tốt hơn rất nhiều nên công chúa nhất định sẽ coi trọng Tư Mã Tuấn Dật.

“Người yên tâm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý hỏi, muốn chính tai nghe được đáp án mà hắn muốn.

“Người không cần hòa thân thì ta đương nhiên yên tâm.” Hàn Ngữ Phong dường như thật vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ Châu nhi có hi vọng rồi.

“Hàn Ngữ Phong, người thực để ý đến bốn vương?” Khóe miệng của Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch lên, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là nàng cũng để ý đến hắn.

“Để ý người? Ai để ý người? Ta sao?” Hàn Ngữ Phong không thể tin, chỉ vào chính mình, sau đó lấy tay sờ sờ trên trán hắn, lầm bầm nói: “Không có sốt nha, như thế nào lại nói mê sảng vậy?”

“Ha ha ha...” Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên cười ha hả. “Hàn Ngữ Phong, nếu người không cần bốn vương, tại sao lại không muốn bốn vương cùng công chúa hòa thân?”

“Người nói gì?” Hàn Ngữ Phong bây giờ mới chợt bừng tỉnh, sau đó nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi nói: “Người thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

“Bốn vương không biết cái gì?” Hai tròng mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi tràn đầy nghi hoặc, hắn không hiểu nàng đang nói cái gì.

Hàn Ngữ Phong cẩn thận nhìn kỹ hắn, xem ra hắn không giống như kẻ đang nói dối “Châu nhi thích người, người không biết hả? Người làm sao có thể cùng người khác thành thân?”

Châu nhi thích hắn. Tư Mã Tuấn Lỗi ngây ngẩn cả người, trước mắt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt. Từ sau khi Mai nhi qua đời, hắn liền mang Châu nhi đến ở vương phủ, đối với nàng quan tâm chăm sóc như người thân, hắn không biết Châu nhi như thế nào lại thích hắn.

“Người làm sao biết Châu nhi thích bốn vương?”

“Người hỏi xem ở trong vương phủ này, ai có mắt đều nhìn ra được là Châu nhi thích người, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, người nhất định sẽ lập nàng làm Vương phi, không phải sao?” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, hỏi lại một câu?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Tư Mã Tuấn Lỗi lại ngây ngốc cả người thêm lần nữa. Hắn có nói qua sẽ thành thân với Châu nhi sao? Vì cái gì tất cả mọi người lại nghĩ như vậy, hắn chỉ muốn biết ý nghĩ của nàng thôi “Người cũng cho là như vậy sao?”

“Ân.” Hàn Ngữ Phong gật đầu, nàng quả thật cũng cho là như vậy.

“Chết tiệt!” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nổi giận, dùng sức bắt lấy nàng, trong con ngươi đen nảy lên lửa giận “Người là vì Châu nhi mà không muốn bốn vương hòa thân với công chúa phải không?”

Hàn Ngữ Phong thật không hiểu vì sao hắn đột nhiên phát hỏa, cánh tay nàng bị hắn kẹp chặt quả thật rất đau, làm nàng có chút sợ hãi muốn trốn tránh.

“Người sợ cái gì? Trả lời ta, có phải hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nổi giận đùng đùng, xem tình hình này nếu nàng trả lời “Phải” hắn có thể đem nàng bóp chết.

Hàn Ngữ Phong nhìn hần sợ hãi, hần lúc này giống hệt như một dã thú, dạ thưa nói: “Người không muốn cưới nàng?”

“Bổn vương khi nào nói thích Châu nhi? Bổn vương lại khi nào nói cưới Châu nhi? Đúng là nữ nhân ngu ngốc.” Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận lay mạnh nàng.

“Châu nhi.....” Hàn Ngữ Phong đột nhiên phát hiện, đứng ở trước cửa là một khuôn mặt tái nhợt không có chút sắc huyết, đôi mắt rừng rừng đang cắn mạnh môi, Châu nhi dường như đứng không vững nữa.

“Châu nhi, người không có việc gì chứ?” Tư Mã Tuấn Lỗi cả kinh đẩy Hàn Ngữ Phong ra, vội vàng chạy tới ôm lấy Châu nhi.

“Vương gia, cảm ơn người. Châu nhi không sao.” Châu nhi mạnh mẽ đứng dậy đẩy Tư Mã Tuấn Lỗi ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi sửng sốt, biết lời nói vừa rồi của hần Châu nhi đã nghe được hết, duỗi tay ra đỡ nàng đứng lên, hần không muốn làm tổn thương nàng, hần muốn giải thích với Châu nhi chuyện vừa rồi.....

“Vương gia, người không cần giải thích, Châu nhi hiểu được, tất cả đều do Châu Nhi si tâm vọng tưởng, là do Châu nhi không biết lượng sức.” Những giọt nước mắt nóng bỏng giống như trân châu rơi lã chã trên khuôn mặt của Châu nhi.

“Châu nhi cô nương, người đừng nói như vậy.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Châu nhi điềm đạm đáng yêu, nàng tức giận trừng mắt nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, ý bảo hần nên an ủi Châu nhi.

Châu Nhi đột nhiên nhắm mắt lại, đầu ngã quỵ ở trong lòng ngực của Tư Mã Tuấn Lỗi. Sau đó là một tiếng thét kinh hãi vang lên.

“Châu nhi.....”

76. Chương 076: Lấy Lui Làm Tiên

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 076: Lấy lui làm tiên

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong Cư Tình uyển của vương phủ là một trận hỗn loạn, nha hoàn thì bận rộn còn thái y thì khẩn trương đến đổ mồ hôi lạnh, Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt thâm trầm, đứng chờ ở bên ngoài.

Thật lâu sau mới thấy một lão thái y, trên trán đầy mồ hôi, chạy ra bẩm báo: “Vương gia, Châu nhi cô nương không có việc gì, về sau chỉ cần không để nàng chịu đả kích quá lớn, không để nàng thương tâm, tính đường thật tốt thì sẽ không có việc gì.”

“Tốt, mang thái y xuống dưới lĩnh thưởng.” Tư Mã Tuấn Lỗi cuối cùng cũng yên tâm.

“Cảm ơn Vương gia, Cảm ơn Vương gia.....”

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lặng ở trước giường, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có lấy một tia huyết sắc của Châu nhi, không thể phủ nhận nàng thật sự rất đẹp, rất đẹp, nhưng hần chưa hề có ý nghĩ sẽ thành thân với nàng, không hề có một tia tà niệm nào đối với nàng, đơn thuần chỉ chăm sóc nàng như lời trần trối của Mai nhi trước lúc lâm chung.

“Ngô....” Châu nhi chậm rãi mở mắt ra, liền thấy ánh mắt quen thuộc của hần đang nhìn mình.

“Châu nhi, người tỉnh rồi, cảm thấy trong người thế nào?” Tư Mã Tuấn Lỗi quan tâm hỏi.

“Cám ơn Vương gia quan tâm, Châu nhi không có việc gì, Vương gia có thể đi rồi.” Giọng nói của Châu nhi có chút lạnh nhạt, thời điểm hần thốt ra câu nói kia “Bổn vương khi nào nói thích Châu nhi? Bổn vương lại khi nào nói cưới Châu nhi?” đã làm cho lòng của nàng đau thật là đau, làm cho những hi vọng tốt đẹp trong nháy mắt đều sụp đổ.

“Châu nhi, vậy người hãy nghỉ ngơi thật tốt, hôm khác ta lại đến thăm người.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhất thời cũng không biết nói gì với nàng, cảm giác thật xấu hổ.

“Vương gia khoan đi đã.” Châu nhi ở phía sau đột nhiên gọi hần lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi dừng cước bộ, xoay người lại nhìn nàng.

“Vương gia, Châu nhi muốn nói cáo biệt với người.” Châu nhi sâu kín nói.

“Cáo biệt! Người muốn đi đâu?” Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt sửng sốt, nàng phải đi sao?

Châu nhi nở nụ cười thê lương, nói: “Đi đâu cũng đều được cả, Châu nhi đã quấy rầy Vương gia lâu quá rồi. Vương gia đã chiếu cố Châu nhi lâu như vậy, bây giờ cũng đến lúc Châu nhi nên rời đi.”

“Châu nhi, vương phủ chính là nhà của người, người còn muốn đi đâu? Bổn vương đã hứa với Mai nhi là phải chăm sóc người thật tốt, Bổn vương làm sao có thể không giữ lời.” Tư Mã Tuấn Lỗi không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Vương phủ chính là nhà của Châu nhi.” Châu nhi càng cười càng thê thảm hơn “Châu nhi ở Vương phủ không danh không phận, vừa không phải là quận chúa, lại càng không phải là người của vương phủ, làm thế nào có thể nói vương phủ chính là nhà của Châu nhi. Châu nhi đã ở đây quá lâu rồi, người ta sẽ nói những điều không tốt về Vương gia, Vương gia cũng không cần cảm thấy áy náy, người chiếu cố Châu nhi lâu như vậy đối với tỷ tỷ đã có tình có nghĩa lắm rồi. Châu nhi cùng tỷ tỷ sẽ không trách người, chỉ là Châu nhi sẽ không ở lại nơi này quấy rầy Vương gia thêm nữa.”

“Nếu nói không danh không phận bổn vương có thể xin với Hoàng thượng sắc phong người làm quận chúa. Tư Mã Tuấn Lỗi sửng sốt, chuyện này đơn giản thôi mà, hần cấp cho nàng một danh phận là được chứ gì.

“Vương gia, Hoàng thượng làm sao có thể vô duyên vô cớ mà sắc phong Châu nhi làm quận chúa, Châu nhi đối với triều đình đâu có cống hiến gì, sao có thể tùy tiện được sắc phong Quận chúa, Vương gia vẫn là nên để cho Châu nhi đi đi.” Đường như trong lòng Châu nhi kiên quyết muốn rời đi.

“Châu nhi, người nên ở lại vương phủ, thân thể của người cần phải được tinh dưỡng thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng gây yếu bệnh tật, nếu rời vương phủ thì chẳng khác nào đi tìm chỗ chết.

“Cám ơn Vương gia quan tâm, Châu nhi biết rõ làm người thì sống chết có mệnh, có một số việc không thể cưỡng cầu, cho dù Châu nhi còn có thể sống thì cũng đâu có nghĩa lý gì?” Châu nhi dường như có ý định buông xuôi sinh mệnh của mình, trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng.

Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy thật đau lòng, cho dù hần đối với Châu nhi không có tình yêu nam nữ thì cũng là tình bạn hữu, huống chi nàng đã ở đây hơn một năm, hần đã sớm coi nàng như người nhà.

“Châu nhi, người ở lại ta sẽ cưới người.” Suy nghĩ hồi lâu, chỉ có cách này mới có thể lưu nàng ở lại vương phủ.

“Cái gì?” Châu nhi dường như không thể tin được, bản thân lại nghe được hần nói sẽ cưới mình, sắc mặt có chút vui mừng nhưng rồi lại nhanh chóng trở nên ảm đạm: “Vương gia không cần thương hại Châu nhi, nếu Vương gia chỉ vì cảm thấy Châu nhi đáng thương mà cưới Châu nhi thì Châu nhi sẽ cảm thấy bản thân mình thật dễ tiện, Châu nhi cũng không hi vọng Vương gia không vui, cho nên nếu có thể Vương gia hãy để Châu nhi đi đi.”

Tư Mã Tuấn Lỗi cảm động bởi tính cách thiện lương của nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, cưới nàng chẳng qua chỉ là thêm một nữ nhân nữa, nữ nhân của mình nhiều như vậy nhưng không có nữ nhân nào làm cho hần yêu thương nhất, thôi thì cấp nàng danh hiệu Vương phi cũng chẳng sao.

“Quyết định như vậy đi Châu nhi, chờ sau khi Vương gia cùng công chúa của nước láng giềng đến, chúng ta sau đó sẽ thành thân, sau này ngươi chính là Vương phi của vương phủ này.”

“Không! Vương gia, Châu nhi không xứng, Châu nhi chưa từng nghĩ tới là sẽ làm Vương phi, Châu nhi không có dã tâm lớn như vậy.” Châu nhi có chút bối rối liền cự tuyệt.

“Sao lại không xứng? Không ai nói ngươi có dã tâm, cũng không có người nào dám nói ngươi không xứng, đây chính là ý nguyện của bốn vương, bốn vương nguyện ý cưới Châu nhi, bây giờ ngươi hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ngày mai ta lại đến thăm ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền khẽ hôn môi Châu nhi một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bỗng nhiên ửng đỏ, tim đập thật nhanh, đây là lần đầu tiên hắn hôn nàng, hôn môi nàng.

Cho dù biết hắn không thương mình, cho dù biết phía trước là hố lửa địa ngục, nàng cũng cam tâm tình nguyện nhảy xuống.

Tin tức Châu nhi cùng với Vương gia thành thân đã nhanh chóng lan ra khắp vương phủ, bất kể lớn bé đều hướng Châu nhi chúc mừng, bộ hạ nhân thì đối với nàng tôn kính giống như tôn kính Vương phi.

Hàn Ngữ Phong nghe tin tức này, không có lấy một tia ngoài ý muốn, nàng còn vì Châu nhi mà cảm thấy vui mừng, trong lòng còn có một tia kỳ vọng, không biết Tư Mã Tuấn Lỗi cưới Châu nhi rồi thì có thể thả mình ra hay không?

Lần đầu tiên Hàn Ngữ Phong chủ động đi đến thư phòng hắn, đứng ở trước cửa do dự thật lâu không biết có nên đi vào hay không? Lại không biết hắn có đáp ứng kỳ vọng của mình hay không?

Tư Mã Tuấn Lỗi đã sớm phát hiện nàng đứng ở bên ngoài thư phòng, bồi hồi do dự mà không tiến vào, rốt cuộc nhìn không được nữa mà lên tiếng: “Ngươi muốn đứng đó cho tới khi nào mới chịu bước vào?”

Hàn Ngữ Phong cả kinh. Bao nhiêu dũng khí dường như biến mất hết.

77. Chương 077: Gặp Lại Ngoài ý Muốn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 077: Gặp lại ngoài ý muốn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đi vào thư phòng, đứng ở nơi đó không biết phải làm sao để mở miệng nói với hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy nàng bất an đứng ở nơi đó chau mày, ngữ khí thực bình thản hỏi: “Có việc gì?”

Hàn Ngữ Phong cảm thấy tâm tình của hắn dường như không tệ, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nói: “Ngữ Phong chúc mừng Vương gia cùng Châu nhi cô nương.”

Thân hình Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức cứng đờ, những lời này đã có vô số người nói với hắn, nhưng vì cái gì khi chính từ miệng nàng nói ra hắn lại cảm thấy trong lòng không thoải mái, hắn phát tay lên: “Nếu chỉ muốn nói những lời này với bốn vương thì ngươi có thể đi ra ngoài.” Nữ nhân chết tiệt này, bốn vương cưới người khác mà nàng không có một chút cảm giác gì sao? Hắn không nghĩ tới câu nói kế tiếp của nàng có thể khiến hắn hét lên như sấm.

“Khoan đã, ta còn có chuyện muốn nói, chính là.....chính là.....” Hàn Ngữ Phong có chút lắp bắp không biết nói như thế nào, lại cũng không biết hắn sẽ phản ứng như thế nào?

“Muốn nói cái gì? Nói mau!” Tư Mã Tuấn Lỗi không kiên nhẫn hét lớn một tiếng.

Hàn Ngữ Phong bị hấn dọa đến giật mình, buột miệng nói ra: “Chính là, Vương gia cùng Châu nhi cô nương thành thân, như vậy có thể thả ta hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí trong phòng trở nên yên lặng, ngọt ngào, làm cho người ta sợ hãi.

Tư Mã Tuấn Lỗi trên mặt nổi gân xanh, tức giận nắm chặt tay, trong con ngươi đen hiện lên ngọn lửa dữ dội, đi một bước tới gần Hàn Ngữ Phong.

Nhìn hấn giống như một con sư tử đang nổi giận, Hàn Ngữ Phong sợ hãi lui về phía sau.

Nàng rút cuộc lui đến tận sát vách tường, không còn đường thối lui nữa, Tư Mã Tuấn Lỗi dùng hai tay gắt gao cổ trụ người nàng “Người muốn nhanh chóng rời khỏi bồn vương như vậy sao? Bồn vương nói cho người biết ĐỪNG MỜ TUỐNG, cho dù bồn vương cưới Châu nhi cũng sẽ không buông tha người.”

“Tại sao chứ? Người không sợ Châu nhi cô nương đau lòng sao?” Hàn Ngữ Phong muốn dùng Châu nhi thuyết phục hấn.

“Châu nhi sẽ không đau lòng, nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, hơn nữa nàng là Vương phi còn người chẳng qua chỉ là một nô tỳ làm ấm giường cho bồn vương, người còn không xứng đáng làm thiếp.” Tư Mã Tuấn Lỗi nổi giận, lời nói phát ra từ miệng hoàn toàn không lưu tình.

Sắc mặt Hàn Ngữ Phong bỗng nhiên cứng ngắc, trắng bệch, nàng đã quên nàng chính là một nô tỳ ti tiện mà hấn mua về, hấn dùng nàng như một công cụ để phát tiết, báo thù, hấn làm sao có thể bỏ qua cho nàng?

Thân thể vô lực tùy ý hấn cổ trụ, là nàng quá ngây thơ rồi, nàng làm sao có thể hi vọng xa vời rằng tên Vương gia tàn bạo này sẽ có một ngày thức tỉnh lương tâm.

“Vương gia, Hoàng thượng phái người đến báo, mời Vương gia tiến cung vì Vương gia cùng công chúa nước láng giềng đã đến rồi.” Thanh âm của quản gia từ bên ngoài thư phòng truyền đến.

“Bồn vương biết rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi phiền não cùng nổi giận lên tiếng, sau đó buông Hàn Ngữ Phong ra nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Mấy ngày kế tiếp Tư Mã Tuấn Lỗi đều bề bộn công việc, Hàn Ngữ Phong lần này hoàn toàn hết hi vọng, mỗi ngày đều cùng Cảnh nhi ở Lục Bình uyển dạy hấn viết chữ, vẽ tranh, nàng chỉ hi vọng có một ngày Cảnh nhi có thể rời khỏi nơi này.

Đêm nay vương phủ náo nhiệt lạ thường, khắp nơi giăng đèn kết hoa, Hàn Ngữ Phong biết đại khái là tiếp đón Vương gia cùng công chúa của nước láng giềng, nhưng nàng vẫn lẳng lặng đứng ở Lục Bình uyển.

“Cảnh nhi, người ở đâu? Không cần trốn nữa, mau ra đây.” Hàn Ngữ Phong lo lắng kêu Cảnh nhi, nàng vừa mới phát hiện Cảnh nhi không có ở trong phòng

Vội vàng đi tìm kiếm Cảnh nhi, nàng hỏi tất cả nha hoàn, hạ nhân trong vương phủ nhưng ai ai cũng đều lắc đầu nói không nhìn thấy. Hàn Ngữ Phong có chút lo lắng, Cảnh nhi không phải đã đi đến yến hội để xem náo nhiệt rồi chứ, nếu để xảy ra chuyện thì thật là phiền phức.

“Hàn cô nương, có thể phiền người đem giúp ta cái này vào trong không? Ta đột nhiên đau bụng quá.” Xuân Vũ một tay đang bưng khay thức ăn, một tay đang ôm bụng, vẻ mặt rất thống khổ.

“Không vấn đề, ta giúp người đem vào trong.” Hàn Ngữ Phong nhanh chóng tiếp nhận khay thức ăn, nàng đang muốn vào xem liệu Cảnh nhi có ở trong đó hay không?

“Cám ơn.” Xuân Vũ nói xong liền hướng về phía nhà xí mà chạy.

Trong đại sảnh ca múa ồn ào náo nhiệt mừng cảnh thái bình. Ánh mắt của Lý Huyền Băng đột nhiên bị hấp dẫn bởi một thân ảnh đang từ cửa đi vào, một thân ảnh quen thuộc, là nàng, đúng là nàng.

Hàn Ngữ Phong theo bản năng đi khắp nơi trong đại sảnh để tìm kiếm Cảnh nhi, đột nhiên bắt gặp một ánh mắt quen thuộc ôn nhu, Lý Huyền Băng trên người khoác tử y ngoại bào quý giá, trên đầu mang theo một vương miện màu vàng tỏa sáng, cả người tỏa ra uy nghiêm cùng khí chất của hoàng gia tôn quý. Từ

lúc mới gặp nhau nàng đã biết hẳn không phải một người bình thường, nhưng thật không ngờ thân phận của hắn lại cao quý như vậy.

“Ngữ Phong, người tại sao lại ở chỗ này? Ta đi tìm người thì đại nương nói người đã đi rồi, không nghĩ là ở nơi này có thể ngoài ý muốn gặp lại.” Lần thứ hai gặp lại người trong mộng làm cho tâm trạng của Lý Huyền Băng có chút kích động, tiêu sái tiến tới giữ chặt tay nàng.

Mọi người đang xem náo nhiệt bỗng trở nên im lặng, nhìn thấy cảnh này con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu lại, nhìn chằm chằm bọn họ, bọn họ làm sao lại quen biết nhau?

“Lý công tử, thỉnh người buông tay.” Hàn Ngữ Phong thấy bản thân đứng trước mặt mọi người bị hắn nắm tay, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhắc nhở hắn.

“Nga...Xin lỗi Ngữ Phong, ta thật là lỗ măng.” Lý Huyền Băng lúc này mới phát giác thật không có phép tắc khi ở trước mặt mọi người nắm lấy tay nàng.

“Người chính là Hàn Ngữ Phong.” Một cô gái xinh đẹp mặc trang phục dị tộc đi đến trước mặt Hàn Ngữ Phong, cẩn thận đánh giá nàng hồi lâu.

“Dạ! Ngữ Phong tham kiến công chúa.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy trước mắt mình là một cô gái đáng yêu, ánh mắt to tròn, ngọt ngào, không hiểu sao có cảm giác thật tốt, không cần đoán cũng biết nàng chính là công chúa nước láng giềng.

“Không tồi, thật sự rất xinh đẹp, không trách được hoàng huynh đều mỗi ngày mất hồn mất vía vì người. Ta là Lý Huyền Tuyết.” Lý Huyền Tuyết ngọt ngào cười nói.

“Tuyệt nhi.....” Mặt Lý Huyền Băng ửng đỏ, có chút không tự nhiên.

Hàn Ngữ Phong cũng có chút xấu hổ, làm bộ như không nghe thấy gì, liền nói: “Công chúa mới đích thực là xinh đẹp và đáng yêu.”

Ngồi ở trên cao, Tư Mã Tuấn Lỗi thấy các nàng tán gẫu thật vui vẻ, lửa giận trong lòng lập tức nổi lên. Nữ nhân chết tiệt, dám ở nơi này trên hoa gheo nguyệt, đột nhiên đứng dậy tiến đến hướng bọn họ, lạnh lùng cười nói: “Không ngờ là Vương gia và công chúa lại quen biết với một nô tỳ nhỏ trong phủ của bốn vương.”

78. Chương 078: Ta Muốn Nàng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 078: Ta muốn nàng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lời nói của Tư Mã Tuấn Lỗi làm cho Lý Huyền Băng nhất thời sửng sốt, nàng là nô tỳ của vương phủ, nhưng khi chất của nàng căn bản không phải là khí chất mà một nô tỳ có thể có được.

Lý Huyền Tuyết ánh mắt trừng lớn, dường như không tin, hỏi: “Không thể nào, Vương gia ngài không phải lầm chứ, nàng nhìn tới nhìn lui cũng không giống như một nô tỳ.”

“Phải không? Công chúa đã xem trọng bốn vương rồi, một nô tỳ của vương phủ có thể được công chúa ca ngợi như vậy, bốn vương thật không biết có nên cao hứng hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm biếm.

Hàn Ngữ Phong giận dữ trừng mắt nhìn hấn, biết rõ là hấn cố ý ở trước mặt Vương gia và công chúa làm cho mình nhục nhã, chẳng lẽ làm như vậy đối với hấn có lợi ích gì sao?

Lý Huyền Băng đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hấn không quan tâm đến thân phận nô tỳ của nàng, rất tốt, nếu mình mở miệng yêu cầu thì Tư Mã Tuấn Lỗi nhất định sẽ đáp ứng, nghĩ vậy đột nhiên nắm chặt tay nói: “Vương gia, Huyền Băng có một yêu cầu quá đáng, thỉnh xin Vương gia đáp ứng.”

“Nga....Vương gia có chuyện gì cứ việc nói, nếu bốn vương có thể làm được nhất định sẽ đáp ứng.”

“Có thể thỉnh Vương gia đem Hàn Ngữ Phong ban cho Huyền Băng hay không, nếu được vậy Huyền Băng vô cùng cảm kích?” Ngữ khí của Lý Huyền Băng dường như có chút cấp bách.

Đại sảnh vốn đã an tĩnh giờ phút này lại càng thêm im lặng, có rất nhiều cặp mắt đang nhìn vào bọn họ.

Hàn Ngữ Phong giật mình, quay sang nhìn Lý Huyền Băng, nàng hoàn toàn không ngờ hấn lại yêu cầu Tư Mã Tuấn Lỗi đem nàng cấp cho hấn.

Lý Huyền Băng vẫn như trước, ôn nhu nhìn nàng, hấn tựa hồ khẳng định Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ không cự tuyệt.

Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi trở nên ngoan độc, sắc mặt bỗng nhiên xanh mét, cả người tản ra lửa giận, cảm giác quen thuộc này, Hàn Ngữ Phong biết hấn đang rất giận dữ.

” Ha ha ha ha.....” Ai cũng thật không ngờ Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên cười ha ha nói: “Vương gia, tuy rằng Ngữ Phong là nô tỳ trong phủ của bốn vương, nhưng bốn vương từ trước đến nay đều tôn trọng ý nguyện của các nàng, nếu nàng đồng ý đi cùng với Vương gia, bốn vương tuyệt đối sẽ không giữ nàng lại, nhưng nếu nàng không đồng ý thì bốn vương cũng sẽ không miễn cưỡng.”

Hấn nói tựa hồ như là rất hợp tình hợp lý, mọi người nghe xong ai cũng gật đầu khen ngợi Vương gia thật là anh minh rộng lượng, chỉ có Hàn Ngữ Phong này giờ vẫn chăm chú theo dõi hấn là không tin hấn sẽ thả cho mình đi.

Lý Huyền Băng nghe được hấn nói như vậy, trong đôi mắt ôn nhu mang theo một tia tình cảm, nhẹ nhàng hỏi: “Ngữ Phong, ngươi có nguyện ý đi cùng ta không?”

“Ta....” Hàn Ngữ Phong vừa muốn mở miệng nói chuyện đột nhiên đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi ngắt lời.

“Hàn Ngữ Phong, chính ngươi phải hiểu rõ, nếu ngươi muốn đi bốn vương tuyệt đối không giữ ngươi, bốn vương còn có thể tặng cho ngươi một người cùng đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý đem chữ một người nói thật nặng, thật rõ ràng.

Hàn Ngữ Phong cả kinh, nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn hấn, nàng biết hấn sẽ không buông tha cho mình, hiện tại lại lấy an nguy của Cảnh nhi ra để uy hiếp nàng, hấn biết nàng sẽ không bao giờ rời xa Cảnh nhi, cũng sẽ không bao giờ bỏ lại Cảnh nhi.

“Được không? Hàn cô nương.” Lý Huyền Băng hai mắt sáng lên, không khỏi vui mừng.

Hàn Ngữ Phong hít thở thật sâu, hành lễ nói: “Ngữ Phong cảm tạ sự yêu mến của Vương gia, nhưng Ngữ Phong thân phận thấp kém, không xứng với Vương gia, xin Vương gia thu hồi ý tốt.”

“Tại sao ngươi lại không muốn đi cùng ta? Nghe được giọng nói uyển chuyển cự tuyệt của nàng, Lý Huyền Băng thật sự sửng sốt, hấn không nghĩ nàng lại ở trước mặt mọi người cự tuyệt tâm ý của mình. Trong hai tròng mắt ôn nhu hiện lên một tia bi thương.

Trong đại sảnh không khí dị thường xấu hổ, tất cả mọi người đều không nghĩ nàng lại cự tuyệt, mà người nàng cự tuyệt lại là vị Vương gia cao cao tại thượng của nước láng giềng.

“Trời ạ! Ta không có nghe lầm chứ?” Công chúa Lý Huyền Tuyết trừng lớn ánh mắt, dường như không thể tin được khi nhìn thấy Hàn Ngữ Phong thần nhiên lại cự tuyệt hoàng huynh của nàng. Hoàng huynh là nam tử tuấn mỹ mà tất cả nữ nhân đều muốn gả cho hấn, thế mà nàng lại cự tuyệt.

“Lý công tử.....À không, Vương gia, ta.....” Nhìn thấy bộ dáng chịu đả kích của Lý Huyền Băng, trong lòng Hàn Ngữ Phong có vô số lời xin lỗi muốn nói. Nàng không muốn làm hấn khó xử, nhưng không biết giải thích thế nào.

“Ha ha....Nếu nàng không biết phân biệt tốt xấu lại cự tuyệt Vương gia, Vương gia hãy quên đi, bốn vương sẽ tìm cho người vài người, bảo đảm người sẽ hài lòng.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười to nói, tâm tình của hấn lúc này thật tốt, khéo miệng không giấu được sự hài lòng cực kỳ khi nghe câu trả lời của Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong oán hận nhìn hấn, cắn môi hành lễ “Ngữ Phong cáo lui.”

Cuồng quít chạy về Lục Bình uyển đã thấy Cảnh nhi đang ngồi ở trong phòng cắn chân gà.

“Cảnh nhi, vừa rồi đã chạy đi đâu? Hàn Ngữ Phong phụng phịu, tức giận hỏi hấn, có biết nàng lo lắng nhiều thế nào không?

Đệ mới vừa đi xuống nhà bếp, tỷ tỷ đừng tức giận nữa về sau Cảnh nhi sẽ không như vậy nữa, được không?” Nhìn thấy bộ dạng tức giận của tỷ tỷ, Cảnh nhi ngoan ngoãn nói.

Nhìn thấy khuôn mặt ủy khuất cùng sợ hãi của Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong đau lòng ôm lấy hấn “Cảnh nhi, về sau không được chạy loạn nữa, tỷ tỷ tìm không thấy người thật sự rất lo lắng, người biết không?”

“Dạ biết rồi tỷ tỷ, Cảnh nhi về sau không bao giờ....chạy loạn nữa.” Cái đầu nhỏ của Cảnh nhi gật gật.

“Ăn, ngoan lắm, ăn nhanh lên rồi đi ngủ đi.” Hàn Ngữ Phong dịu dàng vuốt đầu Cảnh nhi.

“Dạ tỷ tỷ, đệ ăn xong rồi, bây giờ đệ đi ngủ đây.” Cảnh nhi sôi nổi nói rồi trở về phòng.

Vừa rồi trong đại sảnh, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đắc ý cười, Lý Huyền Băng nhớ tới chuyện bị Hàn Ngữ Phong cự tuyệt, cảm thấy xấu hổ, thất vọng cùng bị thương. Tâm trí phiền não, hấn tiêu sái đi đến hậu viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm nay trăng sáng dị thường, ánh sáng tỏa ra bốn phía, soi sáng một giọt nước mắt trong suốt xẹt qua khuôn mặt nàng.

Một giọng nói ôn nhu mang theo đau xót ở sau lưng vang lên.

“Ngữ Phong, tại sao lại cự tuyệt ta?”

79. Chương 079: Ngọc Bội? Vương Phi?

Ngọc Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 079: Ngọc bội? Vương phi?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên quay đầu lại liền nhìn thấy Lý Huyền Băng, một thân tử y đứng dưới ánh trăng, thân hình cao lớn của hấn ngăn trở ánh trăng sáng ngời, chỉ nhìn thấy được con người đen của hấn khẽ lay động.

“Vương gia, là người?”

“Nói cho ta biết, người có phải có nỗi khổ riêng không, nói với ta, ta sẽ thay người giải quyết.” Lý Huyền Băng vẫn không thể tin được nàng lại cự tuyệt hấn.

Nổi khổ riêng? Hàn Ngữ Phong bị thương cười, nổi khổ của nàng ai có thể hiểu được đây, đột nhiên nhớ đến chuyện gì, nàng lấy ngọc bội ra, nói: “Vương gia, ngọc bội này của người, Ngữ Phong vẫn thay người bảo quản, bây giờ trả lại cho người.”

Lý Huyền Băng thấy nàng tránh né đề tài này nên cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, nhưng hẳn cũng không có đưa tay lấy lại ngọc bội, chỉ nhìn ngọc bội rồi hỏi: “Ngữ Phong, người biết ngọc bội này có nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa?” Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu, vật quý như vậy chắc chắn là phải có ý nghĩa phi thường.

“Thật ra ngọc bội này là đại diện cho thân phận cùng địa vị của ai có được nó, cũng chính là đại diện cho nữ chủ nhân của vương phủ, thân phận vô cùng cao quý, chính là Vương phi.” Lý Huyền Băng gật đầu giải thích ý nghĩa của miếng ngọc.

“Vương phi? Hàn Ngữ Phong nhất thời cảm nhận được ngọc bội trong tay như nặng ngàn cân, vội vàng đem ngọc bội bỏ vào tay hắn “Ngọc bội quý giá như vậy, thỉnh Vương gia hãy mau thu hồi.”

“Ngữ Phong, người còn không hiểu được ý tứ của ta sao?” Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng vội vàng đem miếng ngọc trả lại cho mình, trong lòng có chút buồn bực, Hàn Ngữ Phong thân thể cũng đỡ một lúc, không phải nàng không hiểu mà là nàng không thể nhận.

Lý Huyền Băng nhẹ nhàng kéo tay nàng đem ngọc bội thả trở lại “Ngữ Phong, ta đã đưa nó cho người, cũng đã nói lên, người về sau chính là Vương phi của Lý Huyền Băng.”

“Không! Vương gia, thực xin lỗi, Ngữ Phong không thể nhận.” Hàn Ngữ Phong cả kinh, vội vàng đem ngọc bội trả về cho hắn “Vương gia, người nói Ngữ Phong không biết tốt xấu cũng được, người nói Ngữ Phong bạc tình bạc nghĩa cũng được nhưng Ngữ Phong thật sự không thể nhận, bởi vì Ngữ Phong không xứng đáng, Ngữ Phong về trước đây.” Nàng nói xong bất đắc dĩ xoay người rời đi.

Lý Huyền Băng không hiểu nàng vì cái gì lại cự tuyệt, chẳng lẽ thân phận Vương gia của mình không xứng với nàng sao? Lập tức giữ chặt tay nàng, đem ngọc bội bỏ lại vào tay nàng, nói: “Ngữ Phong, người là người mà Lý Huyền Băng đã chọn cho nên ta sẽ không dễ dàng buông tha, ta cho người thời gian suy nghĩ cẩn thận, sau đó mới trả lời ta.”

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên phát hiện chỗ ngồi của Lý Huyền Băng trống không liền nhượng mảy đứng dậy rời đi, vừa mới đi đến bên ngoài Lục Bình uyển chợt thấy Lý Huyền Băng cùng nàng đang ở chung một chỗ nói chuyện, nữ nhân chết tiệt, dám ở sau lưng hắn nắm tay một nam nhân khác.....

“Vương gia, Ngữ Phong thật sự.....Hàn Ngữ Phong chưa kịp nói xong đã bị Lý Huyền Băng ngắt lời.

“Ngữ Phong, người chỉ cần nhờ kỹ người chính là Vương phi của ta, ngọc bội này người cứ giữ lấy, hôm khác ta sẽ tới tìm người.” Vừa nói dứt lời đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Hàn Ngữ Phong ngơ ngác nhìn ngọc bội trong tay, nàng không nghĩ sự tình lại chuyển biến đến như vậy, vượt ra ngoài dự kiến của nàng, còn đang suy nghĩ miên man thì bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm giận dữ.

“Hàn Ngữ Phong, người dám cùng nam nhân khác tư tình sau lưng ta?”

Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn lên đã thấy vẻ mặt xanh mét của Tư Mã Tuấn Lỗi, trong đôi mắt lóe lên tia lửa giận dữ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rất nhiều.

“Tư tình? Ta không có.” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn lắc đầu.

“Người còn dám nói dối, vậy đây là cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi giật ngọc bội trong tay nàng, tức giận đến mức muốn đem ngọc bội bóp nát.

“Trả lại cho ta, cái này không phải tín vật đính ước.” Hàn Ngữ Phong có chút bối rối giải thích, ngọc bội này đối với nàng rất quan trọng, nàng còn phải mang nó trả lại cho Lý Huyền Băng.

“Nếu không phải là tín vật định ước thì người khấn trương như vậy làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền phần nộ, đem miếng ngọc bội đang cầm trong tay ném ra xa.

“Đừng!” Hàn Ngữ Phong thét một tiếng kinh hãi vội vàng lao theo chụp lại miếng ngọc bội, nếu nó bị phá hủy thì nàng lấy cái gì trả lại cho Lý Huyền Băng.

“Chết tiệt! Có phải người để ý Lý Huyền Băng hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi rống lên một tiếng liền ôm chặt lấy nàng.

Hàn Ngữ Phong chụp lại được ngọc bội, không khỏi thở ra nhẹ nhõm, sững sốt hỏi: “Làm sao người biết?”

“Người rất muốn ta không biết phải không? Hàn Ngữ Phong, người muốn chuyển mục tiêu sao? Đầu tiên là Tuấn Dật, hiện tại lại là Lý Huyền Băng, bản lĩnh của người cũng thật không nhỏ, nhưng mà người đừng quên người là của bốn vương, nếu không có sự cho phép của ta, người muốn thoát cũng thoát không được, biết không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm chọc.

Hàn Ngữ Phong không phiền não cũng không xấu hổ, bình tĩnh nghe hắn nói xong mới mở miệng nói: “Vương gia nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì ta đi vào nghỉ ngơi.” Nàng nói xong liền xoay người bước vào phòng.

Tư Mã Tuấn Lỗi lẳng lặng đứng một hồi, sau đó tức giận dùng chân đá văng cánh cửa phòng đang đóng chặt của Hàn Ngữ Phong “Đây là thái độ của người sao?”

Vậy xin hỏi Vương gia ta nên có thái độ như thế nào? Là muốn ta thừa nhận đã câu dẫn bọn họ sao? Hay muốn ta giải thích với người là người đã hiểu lầm rồi, không bằng ta nói ta thích Lý Huyền Băng, ta thích hắn, đáp án này người vừa lòng không?” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy hắn đá hư cửa phòng thì giận tím cả mặt.

Tư Mã Tuấn Lỗi từng bước đi tới gần nàng, trong con người đen phát ra một luồng lửa giận, nàng dám nói nàng thích Lý Huyền Băng.

Hàn Ngữ Phong sợ hãi thối lui vào góc tường, ánh mắt chăm chú nhìn vào bốn cánh cửa phòng đang rộng mở. Trong lòng thầm nghĩ, nàng có thể chạy thoát ra ngoài được hay không?

Thân thể chưa bước được bước nào đã bị thân hình cao lớn của Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao áp sát, tay nâng cằm của nàng lên rồi lặp lại câu hỏi ấy một lần nữa.

“Ta đã cứu Lý Huyền Băng.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nói ra một câu, mặc kệ hắn có tin hay không, nàng cũng muốn giải thích.

“Cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi nheo mắt hoài nghi.

“Lúc ta ở thôn trang vô tình phát hiện hắn bị thương cho nên cứu hắn, hắn vì cảm tạ ta cho nên mới đem ngọc bội tặng cho ta, nhưng ta vẫn luôn tìm cơ hội trả lại cho hắn.” Hàn Ngữ Phong bấm báo chi tiết.

Thân hình Tư Mã Tuấn Lỗi cứng lại một chút, nhìn chằm chằm nàng, dường như đang suy nghĩ có nên tin lời nói của nàng hay không?

“Không tin người có thể đi hỏi hắn.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của hắn, vội vàng thêm vào một câu.

“Người sớm giải thích rõ ràng không phải tốt hơn sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên buông tay nàng ra, ngồi xuống một bên, không biết đang suy nghĩ cái gì?

Hàn Ngữ Phong ủy khuất, nhỏ giọng nói thầm: “Người có cho ta cơ hội để giải thích sao?”

Tư Mã Tuấn Lỗi nghe được lời nói thầm của nàng, quay đầu lại nhìn, Hàn Ngữ Phong lắc đầu tỏ vẻ như mình cái gì cũng đều chưa nói.

80. Chương 080: Đánh Cuộc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 080: Đánh cuộc

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm vào ngọc bội trong tay nàng, nhớ tới câu nói của Lý Huyền Băng muốn nàng là Vương phi của hắn. Trong lòng phiền toái, con người đen bản mị nhìn Hàn Ngữ Phong đột nhiên nói: ‘Ngày mai bốn vương sẽ nạp người làm thiếp?’

‘Làm thiếp?’ Thân thể Hàn Ngữ Phong cứng ngắc, thấy hắn bộ dạng làm như là đã ban cho nàng ân huệ trời bể vậy, trên mặt bèn cố nở nụ cười.

‘Thế nào? Người không muốn? Bốn vương không cần người đồng ý, ta chỉ nói một tiếng để trong lòng người có sự chuẩn bị thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng chăm chọc, nữ nhân này thật sự không biết tốt xấu.

‘Ta không muốn, nếu Vương gia cố ý làm như vậy, thì đừng trách ta làm cho người khó xử trước mọi người?’ Hàn Ngữ Phong cố ý cự tuyệt, kiên quyết nói.

‘Hàn Ngữ Phong, được bốn vương để ý là phước của người, đừng có không biết phân biệt tốt xấu... .. tính nhẩn nại của bốn vương rất có giới hạn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giận tím mặt.

‘Tùy người, nhưng ta đã thề, đời này kiếp này tuyệt đối không làm thiếp. Muốn ta làm thiếp ư, trừ phi ta chết.’ Hàn Ngữ Phong đối với lửa giận của hắn làm như không nhìn thấy.

‘Không làm thiếp? Chẳng lẽ người muốn làm Vương phi? Người cũng phải tự nhìn lại thân phận mình xem có xứng không chứ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không cười, nhíu chặt đôi mắt, trầm nghĩ, nàng đúng là không biết tự lượng sức.

Hàn Ngữ Phong lửa giận trong lòng đột nhiên dâng lên, nhìn hắn cười lạnh nói: ‘Ta không xứng sao? Có biết ngọc bội trong tay người đại diện cho cái gì không?’

Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày hoài nghi: ‘Đại biểu cho cái gì?’

‘Ha ha.’ Hàn Ngữ Phong cười lạnh một tiếng: ‘Vương phi. Ai có nó thì người đó chính là Vương phi của Lý Huyền Băng. Chỉ cần ta nguyện ý, ta chính Vương phi của hắn. Người còn nói ta không xứng sao? Có lẽ ta cũng có thể là Vương phi của Tư Mã Tuấn Dật!’

Nhìn thấy nàng đắc ý cười, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đưa tay nâng cằm nàng lên, cười cao ngạo: ‘Hàn Ngữ Phong, đừng quên người đã là tàn hoa bại liễu. Người đã là nữ nhân của bốn vương, có nam nhân nào sẽ để ý tới người ư, đừng có nằm mơ.’

Hàn Ngữ Phong sắc mặt trắng bệch, không sai, nàng đã là tàn hoa bại liễu, nhưng tất cả đều do hắn mà ra, nàng trừng mắt nhìn hắn đầy oán giận, trầm nghĩ trong lòng, nàng sẽ đem tôn nghiêm cùng sinh mạng của chính mình đặt cược một lần. ‘Vậy chúng ta hãy đánh cược một phen, nếu Lý Huyền Băng nguyện ý cưới kẻ tàn hoa bại liễu này, người sẽ phải thả ta. Nếu hắn không muốn, ta tùy người xử trí, làm thiếp cũng thể nô tỳ cũng vậy, từ nay về sau không một câu oán hận.’

‘Tốt, đây là người tự mình nói, không phải bốn vương bức người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ buông nàng ra, con người đen có chút đắc ý, hắn hiểu rất rõ về nam nhân, ai lại muốn đi để ý tới nữ nhân đã thuộc về người khác chứ.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Ngữ Phong có chút hối hận, lần đặt cược này nàng thua chắc rồi, Lý Huyền Băng là Vương gia cao quý vô cùng, làm sao có thể cưới một kẻ tàn hoa bại liễu như nàng? Cho dù hắn cảm kích ơn cứu mạng, nhưng tôn nghiêm của một nam nhân sẽ không cho phép hắn cưới nàng.

Nhưng nàng đã chẳng còn đường lui rồi, trong lòng thở dài, nếu thua thì sao đây? Có gì khác biệt so với hiện tại không? Không có, hoàn toàn không có, nàng chỉ biết ôm một hi vọng nhỏ nhoi đợi trước thư phòng của Lý Huyền Băng.

Lý Huyền Băng ôn nhu nhìn Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Lỗi đứng cạnh nhìn thấy tâm tình đột nhiên khó chịu ho nhẹ một tiếng.

‘Không biết Vương gia tìm ta có chuyện gì?’ Lý Huyền Băng mặt lạnh một hồi mới phát giác mình có phần thất thố.

‘Vương gia còn nhớ ngày hôm qua Vương gia cùng bốn vương nói về chuyện của Hàn Ngữ Phong không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt lóe tinh quang nhìn Hàn Ngữ Phong đang đứng ở nơi đó.

‘Nhớ rõ.’ Lý Huyền Băng sững sốt, không rõ hắn nói đến chuyện này là có ý gì.

‘Người muốn biết nàng vì cái gì cự tuyệt không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không nhanh không chậm nói cố ý làm cho câu nói trở nên hư hư thực thực.

‘Vì cái gì?’ Lý Huyền Băng liếc mắt nhìn Hàn Ngữ Phong một cái, quả nhiên là có ẩn tình.

‘Bởi vì nàng là nữ nhân của ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói chậm rãi rõ ràng.

Lý Huyền Băng sững sốt, nữ nhân của hắn, vậy tại sao hôm qua hắn không nói gì, lại còn bảo nàng là nô tỳ trong phủ?

Hàn Ngữ Phong sắc mặt phần uất, nàng thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, làm nữ nhân không danh không phận của hắn là nhục nhã lớn nhất của nàng.

‘Vương gia nhất định nghi hoặc bốn vương ngày hôm qua vì sao chưa nói rõ, bởi vì nàng ở vương phủ vô danh vô phận, nhưng nàng đúng là nữ nhân của ta. Giờ bốn vương cấp nàng một cơ hội, nếu hiện tại Vương gia còn muốn nàng, bốn vương liền đem nàng tặng cho người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thái độ thản nhiên, cơ hồ khẳng định hắn nhất định sẽ cự tuyệt.

Quả nhiên Lý Huyền Băng nghe đến ‘nàng đúng là nữ nhân của ta’ thì sắc mặt khẽ biến, hai tròng mắt lộ ra vẻ phức tạp, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hàn Ngữ Phong, tựa hồ đang hỏi đây có phải là thật không?

Hàn Ngữ Phong đứng thất thần ở nơi đó? Tuy rằng nàng đã sớm biết kết quả nhưng giờ phút này nàng vẫn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

‘Nô tỳ cáo lui.’ Đủ rồi, đã đủ lắm rồi, bản thân đã làm nên tội gì mà phải chịu sự nhục nhã này, nàng xoay người bước ra ngoài.

‘Chờ một chút, ta nguyện ý.’ Lý Huyền Băng đột nhiên từ phía sau hô.

Một tiếng ta nguyện ý này làm Hàn Ngữ Phong đã ra gần khỏi cửa bỗng dừng cước bộ, xoay người lẳng lẳng nhìn hắn, không thể tin vào những gì vừa nghe thấy.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại càng khiếp sợ hơn, đứng dậy nhìn Lý Huyền Băng như nhìn quái vật, ‘Người thật sự nguyện ý?’

Lý Huyền Băng giống như cười ‘ta nói vậy không đủ rõ ràng sao? Ta ngay tại đây lặp lại một lần ta nguyện ý, ta vẫn còn muốn Hàn Ngữ Phong.’

Hàn Ngữ Phong nước mắt rơi, cảm động nhìn hắn, ân tình này sao nàng có thể nhận.

Lý Huyền Băng ôn nhu nhìn nàng, kéo tay nàng, ‘Ngữ Phong cùng ta đi thôi.’ Sau đó xoay người lại nói: ‘Vương gia ta đây cáo lui trước.’

Khi bóng dáng của Lý Huyền Băng đột nhiên biến mất ngoài cửa, một lúc sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới giật mình tỉnh lại, phần nô đuổi theo thì nhìn thấy Lý Huyền Băng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đi về phía trước, đột nhiên hắn ôm lấy Hàn Ngữ Phong, nổi giận rống lên : ‘Đi theo ta.’

81. Chương 081: Cố Ý Nhục Nhã

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 081: Cố ý nhục nhã

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi mang Hàn Ngữ Phong trở lại Lục Bình uyển, dùng sức ném nàng lên giường, sau đó dùng thân hình cường tráng của hắn áp sát trên người nàng, trong đôi mắt lửa giận đang bùng cháy: ‘Người rất đặc ý đúng không? Không ngờ mị lực của người lớn như thế, đến Lý Huyền Băng mà cũng phải lòng người.’

‘Người buông ra.’ Hàn Ngữ Phong dùng sức giấy dựa, lạnh lùng nhìn hắn: ‘Chẳng lẽ ta không nên đặc ý sao? Người đừng quên chúng ta đã giao ước, ta thắng người sẽ thả ta, đây là hứa hẹn của người.’

‘Chúng ta có giao ước sao? Thả người? Hứa hẹn của ta? Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cười lớn một tiếng, ‘Bổn vương có nói vậy sao? Chúng có đâu?’

‘Người.... người không phải nam nhân, nam nhân đã nói sẽ giữ lời....’ Hàn Ngữ Phong nhất thời tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn làm sao có thể vô sỉ như thế.

‘Bổn vương có phải nam nhân hay không người không phải rõ ràng hơn ai hết sao? Có cần bổn vương chứng minh cho người thấy không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, cúi đầu hôn cuồng bạo vào đôi môi nhỏ nhắn của nàng. Mặc kệ mọi thứ? Hắn sẽ không bao giờ thả nàng.

‘Ngô’ Tư Mã Tuấn Lỗi thở nhẹ một tiếng, nổi giận quát: ‘Nữ nhân chết tiệt, người dám cản bổn vương sao.’

‘Cản người thì sao?’ Hàn Ngữ Phong không sợ, nhìn hắn đầy căm hận, ‘Với người không giữ lời như người, ta chẳng những muốn cản mà còn muốn giết người.’

‘Người muốn làm Vương phi đến thế sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nổi giận, gắt gao cầm lấy cánh tay nàng, giọng giận dữ chất vấn.

Hàn Ngữ Phong sững sốt, Vương phi, nàng khi nào muốn làm Vương phi, nàng chỉ nghĩ phải rời khỏi nơi này. rời khỏi hắn, nhưng nàng chỉ cười mà không giải thích càng khiến hắn hiểu lầm.

Hiểu lầm, tốt lắm, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên : ‘Đúng vậy, ta muốn làm Vương phi thì sao? Đừng quên người thua cuộc, người phải để cho ta đi.’

‘Cho người đi, nằm mơ. Hàn Ngữ Phong, bổn vương nói cho người biết, có phải người muốn làm Vương phi đúng không? Nếu muốn làm Vương phi thì cũng phải là Vương phi của bổn vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen u ám chợt lóe ra ánh lửa thô bạo, những suy tư trong lòng vô tình thoát ra.

‘Ha ha Vương phi của người?’ Hàn Ngữ Phong như là vừa nghe chuyện cười nên càng cười càng lớn.

‘Người cười cái gì? Bổn vương nói người là Vương phi thì người chính là Vương phi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bị nàng cười, tức giận nói, dám nghi ngờ lời nói của hắn, nàng là người đầu tiên.

‘Đừng quên người đã đáp ứng sẽ cưới Châu nhi cô nương.’ Hàn Ngữ Phong lên tiếng nhắc nhở hắn.

‘Châu nhi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thể cứng đờ, nếu nàng không đề cập tới, hắn tựa hồ đã quên. Chuyện Châu nhi, hắn không thể không thực hiện, thế nhưng hắn cũng sẽ không buông tha cho Hàn Ngữ Phong. Trong lòng thấy phiền toái, bất an, hai người này hắn không biết nên lấy ai bỏ ai.

‘Ngữ Phong, người có ở bên trong không?’ Lý Huyền Băng trong thanh âm mang theo một tia lo lắng, Vương phủ hắn không quen đường nên rất lâu mới tìm đến được đây.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn lên tiếng, nhưng nhìn thấy tư thế mờ ám của mình và Tư Mã Tuấn Lỗi, mở miệng ra lại ngay lập tức ngậm lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mầu bán mị câu thần mang theo một tia tà ác, cười lạnh

Không có ai lên tiếng trả lời, chỉ nghe tiếng quần áo bị xé rách vang lên, Hàn Ngữ Phong hoảng sợ nhìn hần, hần muốn làm gì? Hần điên rồi sao? Lý Huyền Băng còn đang ở bên ngoài, nàng cuống quýt lấy tay che lại thân thể của mình.

Bàn tay Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng thoát hết quần áo trên người Hàn Ngữ Phong, còn không có khúc dạo đầu, hần đã nâng chân ngọc của nàng lên, lập tức động thân tiến vào . .

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, bối rối, mở to hai mắt nhìn nam nhân đang rong ruổi trên người mình, trong mắt mang theo sự cầu xin, thân thể đau đớn làm nàng không thể thốt nên lời.

Nhưng Tư Mã Tuấn Lỗi hoàn toàn không để ý tới sự đau đớn của nàng, ghen tuông cuồng liệt và phần nộ khiến cho hần liều lĩnh mạnh bạo ra vào thân thể nàng, hoàn toàn chiếm giữ nàng, một phút cũng không ngừng động thân tựa hồ như có ý để Lý Huyền Băng nghe thấy.

Nàng chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ như một con thú bị thương, trên mặt tràn đầy nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có một tia huyết sắc giống như một khúc gỗ nằm ở nơi đó, giống như thân thể này tựa hồ không phải của nàng.

Đứng ở ngoài cửa, Lý Huyền Băng mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng vang, mảy nhíu một chút, lại đi vào vài bước

‘Ngữ Phong người ở đâu? Ta vào được không?’

Hàn Ngữ Phong tuyệt vọng, nhắm mắt lại, nước mắt như mưa nhưng nàng gắt gao cắn môi không cho mình phát ra một chút thanh âm nào.

Ông trời ơi, tại sao không cho nàng chết ngay tại đây đi? Tại sao lại muốn nàng đối diện với tình huống khó xử và sỉ nhục như vậy?

Tay của Lý Huyền Băng vừa chạm tới cửa phòng liền ngừng lại, đột nhiên hần nghe trong phòng không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ, thổ dốc.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hần đột nhiên ửng hồng vì xấu hổ, nhanh chóng xoay người rời khỏi Lục Bình uyển.

Tình huống xảy ra trong phòng có thể nghĩ đây là do Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý muốn làm cho Lý Huyền Băng nhìn thấy.

Trong phòng cuối cùng cũng từ từ trở nên im lặng, bình ổn, trong không khí tràn ngập hơi thở và mùi vị hoan ái.

Hàn Ngữ Phong nhắm chặt hai mắt nước mắt theo khóe mắt chảy ra, toàn thân đau đớn, giữa hai chân nàng giống như bị xé rách, sự tra tấn này làm cho thân thể nàng gần như vỡ vụn.

Quần áo trên người Tư Mã Tuấn Lỗi còn chưa thoát ra hết, bây giờ càng trở nên hỗn độn, hần không phải là không hiểu được sự đau đớn của nữ nhân nếu như không có màn dạo đầu, nhưng hần thật không hiểu bản thân vì cái gì mỗi một lần gặp nàng đều trở nên mất tự chủ, không thể khống chế được tình cảm của mình.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Ngữ Phong cực kỳ bi thương, thống khổ đến muốn chết đi, trong con ngươi đen Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một tia phức tạp. Nàng rất nhỏ bé và yếu ớt, giống một đóa hoa nhỏ bị gió thổi mạnh liền ngã xuống.

Nước mắt trên mặt nàng còn chưa khô, rất nhanh khóe mắt lại tiếp tục đỏ lên, toàn thân đều là dấu vết của hần. Tất cả những dấu hôn khắc trên khắp thân thể nàng, đều là kiệt tác của hần.

Đối mặt với những ấn ký do chính mình lưu lại hần nhẹ nhàng nhếch môi mỉm cười, có một loại cảm giác không thể hiểu được mang tên thỏa mãn đang chảy xuôi vào lòng hần.. ...Đây là nữ nhân của hần, cho dù nàng có quật cường bao nhiêu, có muốn rời đi bao nhiêu, cũng đều phải thân phục ở dưới thân hần!

Hàn Ngữ Phong ánh mắt trống rỗng vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, giống như là không có linh hồn, đúng vậy, nếu nàng có thể lựa chọn, nàng nhất định không muốn thân thể đã bị hấn lãng nhục này là thân thể của mình.

82. Chương 082: Cầu Hôn?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 082: Cầu hôn?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Hàn Ngữ Phong?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn như trước gọi cả họ lẫn tên của nàng, nhưng trong thanh trầm thấp hàm ẩn một chút nhu tình.

Nghe tiếng của hấn, thân thể của nàng theo bản năng run lên. Nàng ngậy người, thần sắc thê lương, hai mắt mở to ngây dại nhìn lên không trung giống như không còn linh hồn, chỉ còn lại có thể xác, Hấn hình như có chút không đành lòng, cầm lấy áo choàng bên cạnh khoác lên người nàng.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài, vừa mới xoay người, sau lưng chợt truyền đến một giọng nói yếu ớt ——

‘Cơ thể của ta người vẫn còn vừa lòng sao?’

Tư Mã Tuấn Lỗi dừng cước bộ, bỗng dừng trở lại nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng, trống rỗng của nàng.

‘Nếu người vui đùa đủ rồi, nhục nhã cũng đủ rồi, vậy thì xin mời người thực hiện lời hứa hẹn mà thả ta ra.’ Hàn Ngữ Phong đầy bi thương, thanh âm mờ mịt giống như cũ.

Đôi mắt hấn lạnh lùng, âm u, hai tay hững hờ đặt trên trán, hơi thở tản ra không khí làm người ta lạnh thấu xương, nàng muốn rời hấn như vậy sao. Không thể theo ý của nàng được.

‘Hàn Ngữ Phong ta nói một lần cuối cùng.’ Thanh âm của hấn không quá cao cũng không quá thấp mà thâm trầm làm cho người ta sợ hãi ‘Bổn vương sẽ không thả người đi. Nếu muốn làm Vương phi thì cũng phải là Vương phi của bổn vương, cưới người thì có thể được, nhưng còn thả người thì.....người đừng có mơ tưởng.’

‘Ha hả.’ Nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng phát ra tiếng cười, đột ngột mà quái dị ‘Vương phi! Ta phải làm Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi người sao?’

‘Người biết vậy là tốt rồi!’ Đôi mắt sắc lạnh ngạo nghễ của hấn đối với nỗi thống khổ, bi thương của nàng dường như thờ ơ, đột nhiên xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng.

Hàn Ngữ Phong si ngốc đứng nhìn ngoài cửa sổ, rời khỏi nơi này giống như giống như một ảo mộng xa xôi, vĩnh viễn không thể thành hiện thực được.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng người trốn ở phía sau lưng cửa phòng nàng, Hàn Ngữ Phong vừa muốn quay người lại thì thấy người núp ở sau cánh cửa vươn đầu ngón tay đặt ở trên miệng ý bảo nàng im lặng.

Nàng nhìn rõ thì nhận ra người đó là Tư Mã Tuấn Dật, hấn tại sao lại trốn ở chỗ này? Hấn muốn trốn ai?

‘Tư Mã Tuấn Dật người mau ra đây cho ta, nếu không bản công chúa sẽ không bỏ qua cho người, dù người trốn ở chân trời góc biển nào ta cũng nhất định tìm được người!’ Một giọng nói duyên dáng vang lên, sau đó là một bóng người nho nhỏ xuất hiện trước mặt Hàn Ngữ Phong.

‘Công chúa.’ Hàn Ngữ Phong sợ hãi kêu lên một tiếng, trước mắt nàng dĩ nhiên là công chúa Lý Huyền Tuyết.

‘Hàn Ngữ Phong, người ở nơi này sao?’ Lý Huyền Tuyết thấy người trước mắt kỳ thật rất sững sốt, sau đó cười ngọt ngào ‘Ngữ Phong, người có nhìn thấy Tư Mã Tuấn Dật không?’

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng thật sự rất thích, mỉm cười nói ‘Công chúa muốn tìm hần sao?’

‘Ấn ! Ta xem trọng hần, ta muốn gả cho hần.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu không có một chút ngượng ngùng của một người con gái, cũng không chút tâm cơ nào, nàng thẳng thắn thừa nhận.

‘Ha ha.’ Hàn Ngữ Phong che miệng cười khê, vị công chúa này thật sự rất đáng yêu, nàng cũng đã sớm nghĩ đến, công chúa nhất định sẽ để mắt đến Tư Mã Tuấn Dật.

‘Người cười cái gì? Ta nói sai chuyện gì sao?’ Lý Huyền Tuyết khó hiểu nhìn nàng, tự hỏi không biết bản thân đã nói sai chuyện gì?

‘Không, Công chúa không có nói sai.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói, nàng quyết định giúp công chúa một chút, dùng ánh mắt ý bảo công chúa hãy tìm ở phía sau cửa.

Lý Huyền Tuyết mày nhíu một chút, một lúc sau chợt như bừng tỉnh, nhẹ nhàng nói : ‘Cám ơn.’

Lý Huyền Tuyết nhanh chóng chạy đến trước cửa, đột nhiên la lên một tiếng: ‘Tư Mã Tuấn Dật, ta xem người làm sao trốn đây?’

Tư Mã Tuấn Dật không thể không từ phía sau cửa đi ra, nén giận nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái. Hàn Ngữ Phong làm ra vẻ mặt vô tội ý nói ‘Không phải ta’.

‘Lý Huyền Tuyết, đủ rồi nha, người xem lại người đi, xem người có còn là công chúa nữa không, hết đến sông bạc lại đến tửu lâu, người như vậy có giống phong thái của một vị công chúa không ?’ Tư Mã Tuấn Dật không thể nhịn được nữa hướng về phía nàng quát lên.

‘Lại còn không phải bởi vì người sao, bởi vì người nên ta mới phải đi đến những chỗ đó, Lý Huyền Tuyết ta coi trọng người nên nhất định phải đuổi theo người, người cảm thấy có cái gì không ổn sao?’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Huyền Tuyết gương lên một chút.

‘Người.....’ . tức giận nhìn nàng, lại không thể có biện pháp gì đối phó nàng bởi vì nàng là công chúa của nước láng giềng, trừng phạt không được mắng không được, lại còn phải nhiệt tình tiếp đón.

‘Ta làm sao? Chỉ cần người không bỏ chạy, không trốn tránh ta thì ta cũng không cố sức truy đuổi người, không phải sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trên trán đều là mồ hôi.

Nhìn thấy làn da trắng nõn, mịn màng của nàng đỏ bừng lên, nàng từ nhỏ đã là một công chúa được nuông chiều, hiện tại cả ngày không ngại cực khổ đuổi theo mình, một chút cũng không lùi bước, Tư Mã Tuấn Dật bị bộ dáng lúc này của nàng đánh bại, vung tay nói : ‘Hồi phủ.’

‘Ngữ Phong, ta đi trước, hôm khác ta sẽ đến thăm người.’ Lý Huyền Tuyết vội vàng quay lưng lại nói.

‘Ấn! Vương gia cùng công chúa đi thông thả.’

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dạng kẻ trốn người truy của bọn họ trong lòng đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ.

‘Hàn cô nương, Vương gia gọi người đến tiền sảnh.’ Xuân Vũ vội vàng chạy vào nói.

‘Tiền sảnh.’ Hàn Ngữ Phong hơi hơi sững sốt ‘Xuân Vũ, có chuyện gì xảy ra sao?’

‘Chuyện này.....’ Xuân Vũ muốn nói lại thôi, khê thở dài ‘Hàn cô nương, vẫn là người nên tự mình đi xem.’.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Xuân Vũ, trong lòng Hàn Ngữ Phong đột nhiên cảm thấy lo lắng, bây giờ lại phát sinh chuyện gì nữa đây?

Đi đến hậu viện Hàn Ngữ Phong liền thấy bên ngoài bày ra rất nhiều đồ vật hồng hồng đỏ đỏ, đây chính là lễ vật để thành thân mà, nhưng là, cô nương nào muốn xuất giá? Và ai là tân lang?

‘Hàn cô nương, người đã đến rồi, ta phải chúc mừng người.’ Hàn Ngữ Phong tiến vào tiền sảnh thì đã thấy Châu nhi bước tới gần thân thiết nắm lấy tay nàng, vui vẻ hiện rõ trên mặt.

‘Chúc mừng ta?’ Hàn Ngữ Phong có chút khó hiểu giương mắt nhìn lên, liền thấy sắc mặt âm trầm lạnh lẽo của Tư Mã Tuấn Lỗi, ngồi bên cạnh hắn là Lý Huyền Băng đang tao nhã uống trà, nhìn thấy nàng liền gật đầu chào nàng.

‘Đúng rồi Hàn cô nương, Lý Vương gia cầu hôn người, chuyện này không đáng chúc mừng sao?’ Châu nhi cười giải thích.

‘Cầu hôn.’ Lý Huyền Băng đột nhiên sao lại tới đây? Đột nhiên sao lại cầu hôn nàng? Làm sao có thể như vậy? Hàn Ngữ Phong theo trực giác nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi, thấy trong đôi mắt hắn hiện lên đủ loại thần sắc, có hung ác nham hiểm, có thô bạo thâm trầm, nhìn thấy hắn như vậy, thân thể nàng không nhịn được mà bất giác trở nên run rẩy.

Lý Huyền Băng đột nhiên đứng dậy đi tới nắm lấy tay Hàn Ngữ Phong, nàng cũng không có rụt tay lại mà vẫn để cho Lý Huyền Băng tùy ý cầm lấy, đột nhiên một tiếng quát giận dữ vang lên.

‘Buông nàng ra.’

83. Chương 083: Yêu, Cho Nên Không Thèm Để Ý

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 083: Yêu, cho nên không thèm để ý

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nhoáng một cái đã thấy thân mình ở trong lòng ngực Tư Mã Tuấn Lỗi, muốn giãy dụa nhưng lại phát hiện bị hắn ôm quá chặt.

Châu nhi sửng sốt khi thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ôm nàng, đôi mắt đẹp đầy vẻ đau xót, hắn cư nhiên làm trò này, cư nhiên ôm người khác trước mặt nàng.

Lý Huyền Băng nhìn thấy một màn trước mặt, vẫn chưa tức giận, ôn nhu cười nói ‘Vương gia, người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ người đã quên lời nói ngày đó ở thư phòng sao? Ngữ Phong đã muốn là người của ta, người còn không mau buông nàng ra.’

Lời nói tuy không giận dữ, không uy nghiêm nhưng ý tứ lại thập phần sáng tỏ.

‘Vương gia không nói thì ta quên mất, ta còn đang muốn nói cho người biết, chuyện ở Lục Bình uyển người cũng đã thấy rồi, nàng không thể thành Vương phi của người, Vương gia còn không hiểu sao? Ta cũng là nghĩ cho Vương gia, nàng đã là nữ nhân của ta, giờ lại đem nàng trao cho người, không phải là nhục nhã Vương gia sao? Tư Mã Tuấn Lỗi dấu diếm huyền cơ trong lòng, ngực gắt gao ôm lấy Hàn Ngữ Phong tựa hồ tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn.

Mọi người đều sửng sốt, Vương gia muốn cưới Hàn Ngữ Phong vậy còn Châu nhi cô nương tính sao?

Châu nhi lão đạo lui về phía sau hai bước, tay ôm lấy ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không thể tin chuyện trước mắt, hắn... hắn muốn cưới nàng kia, vậy còn mình làm sao bây giờ?

‘Vương gia, đây là thật sao?’ một ngụm máu tươi từ trong miệng Châu nhi phun ra, thân thể loạn choạng, chậm rãi ngã xuống.

‘Châu nhi cô nương.’ Hàn Ngữ Phong thét một tiếng kinh hãi.

‘Châu nhi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phi thân một cái, bế Châu nhi từ trên mặt đất lên, sau đó rống to: ‘Mau truyền ngự y.’

Tiền sảnh hỗn loạn một trận, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Châu nhi trở lại Cư tình uyển.

Chờ đến khi tiền sảnh an tĩnh trở lại thì chỉ còn có Hàn Ngữ Phong và Lý Huyền Băng đứng ở nơi đó.

Nàng nhẹ nhàng tiêu sái đến phía trước hắn, không rõ ngày đó, ở ngoài Lục Bình uyển hắn đã biết những gì? Vì cái gì còn muốn thành thân với nàng?

‘Vương gia ta . . .’ Lời vừa ra khỏi miệng. Hàn Ngữ Phong đột nhiên phát giác căn bản mình không thể nói ra chuyện này.

‘Người là không phải muốn hỏi ta vì sao phải cầu hôn?’ Lý Huyền Băng giống như đang cười.

Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, hắn cứ nhiên biết trong lòng nàng đang nghĩ gì?

‘Không cần kinh ngạc, ngày đó tại thư phòng, hắn nói người là nữ nhân của hắn, ta bắt đầu hiểu được. Tuy ta có phần khiếp sợ nhưng ta cũng biết người vì cái gì lại cự tuyệt, thì ra vì người là nữ nhân của hắn. Nhưng ta vẫn nguyện ý, bởi vì ta muốn giúp người, ta không biết người và tên Tư Mã có những yêu hận gì, tại sao hắn phải khiêu khích ta như thế. nhưng ta biết trong lòng người nhất định có vô số ủy khuất, bằng không người sẽ không đào tẩu, cũng sẽ không có cơ duyên xảo hợp cứu ta một mạng đúng không?’ Lý Huyền Băng giải thích một phen làm cho Hàn Ngữ Phong càng thêm kinh ngạc.

Nàng lập tức hiểu rõ, hắn là người nào, việc này sao có thể không nhìn ra?

‘Nhưng Ngữ Phong, ta chỉ hỏi người một câu, người nguyện ý đi cùng ta không? Nếu người nguyện ý, ta nhất định đánh đổi tất cả để mang người theo.’ Lý Huyền Băng ôn nhu nói, hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, đợi nàng trả lời.

‘Vương gia người đã biết rồi sao có thể nói vậy? Người thật sự không ngại sao?’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng, không xác định hỏi.

Lý Huyền Băng cười lạnh nhạt, ‘Nếu ta nói không ngại, người sẽ cho là ta đang nói dối. Thật ra lúc ở bên ngoài Lục Bình Uyển ta rất đau lòng cùng mất mát, lần đầu tiên ta động tâm vì một cô gái nhưng người con gái ấy đã trở thành nữ nhân của người khác, lúc đó ta đã muốn buông tay, nhưng người không ngờ đâu, chỉ vì một câu nói của Tuyệt nhi mà ta đã khai thông tư tưởng.’

‘Công chúa nàng nói gì?’ Hàn Ngữ Phong trước mắt hiện lên khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

‘Tuyệt Nhi hỏi ta, hoàng huynh, người yêu Hàn Ngữ Phong đúng không? Nếu huynh chân thành yêu nàng, huynh sẽ không để ý, huynh thử ngắm lại mà xem, nữ nhân bên cạnh huynh nhiều như vậy, người nào mà không yêu thương huynh, nhưng huynh có thích các nàng không? Cho nên, lần đầu tiên của một nữ nhân thật sự quan trọng vậy sao?’ Lý Huyền Băng nói đến chỗ này tạm dừng một chút.

Hàn Ngữ Phong thấy hắn và công chúa đều không phải người thường, nên ý tưởng cũng không giống thường dân.

‘Ta bị nàng hỏi ngây ngẩn cả người, ta cũng tự hỏi mình là ta có để ý sao? Nhưng bởi vì yêu cho nên ta nguyện ý quên đi tất cả, vậy người có đồng ý theo ta không?’ Lý Huyền Băng nhìn nàng đầy thâm tình.

‘Ta . . .’ Hàn Ngữ Phong có chút quanh co, hắn đã nói rõ lòng mình thì nàng phải làm thế nào, hiện tại không phải nàng không nguyện ý mà là Tư Mã Tuấn Lỗi không để nàng đi.

‘Người sợ Tư Mã Vương gia không để người đi đúng không? Đừng lo lắng, chỉ cần người muốn, ta nhất định mang người đi.’ Lý Huyền Băng liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng đang lo lắng cái gì?

Hắn lại biết, Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên, nàng cảm tạ hắn đã yêu nàng, nhưng nàng cũng không quá vọng tưởng. Cho dù hắn không ngại, nhưng hắn làm sao có thể ngăn chặn được miệng của người đời, lại nói Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ không bỏ qua cho nàng, tại sao lại phải làm cho kẻ vô tội như hắn bị liên lụy.

‘Vương gia, Ngũ Phong thật sự cảm tạ Vương gia đã yêu mến, chỉ có điều, Ngũ Phong không thể đi cùng Vương gia.’

‘Người lại cự tuyệt.’ Lý Huyền Băng sắc mặt lập tức ảm đạm.

‘Vương gia, thực xin lỗi, Ngũ Phong không thể không cự tuyệt, cho dù Vương gia không chê Ngũ Phong, nhưng Ngũ Phong không thể để Vương gia liên lụy. Đúng rồi, ngọc bội này trả lại cho người.’ Hàn Ngũ Phong đột nhiên nhớ tới miếng ngọc bội, lấy ra định trả hẳn.

‘Ngũ Phong, không cần vội vàng cự tuyệt. Có lẽ một ngày người đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, lúc đó tới tìm ta, ta nhất định mang người đi.’ Lý Huyền Băng vẫn không nhận lại ngọc bội.

‘Vương gia, mời người thu hồi ngọc bội, nếu Ngũ Phong có một ngày muốn rời đi, nhất định Ngũ Phong sẽ đi tìm người. Vật quý trọng như vậy lại ở nơi này xem ra không thích hợp.’ Nàng một lần nữa đem ngọc bội đưa đến trước mặt hắn.

Lý Huyền Băng cười khổ một chút, thân thủ bắt đắc dĩ tiếp nhận ngọc bội, nàng nhất định phải hoàn toàn cự tuyệt hắn như thế sao.

‘Cám ơn Vương gia, Ngũ Phong cáo lui.’ Nàng nhẹ nhàng thi lễ, xoay người rời đi, hướng Cư Tình uyển.

84. Chương 084: Mệnh Ở Sớm Tối (*)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 084: Mệnh ở sớm tối (*)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Cư Tình uyển lại bắt đầu trở nên náo loạn.

Ngự y cẩn thận bắt mạch cho Châu nhi, rất sợ xảy ra sơ suất sẽ đầu lìa khỏi cổ, còn nha hoàn và hạ nhân thì khấn trương đứng trước cửa chờ đợi sai khiến.

Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt nghiêm trọng nhìn vào hai mắt nhắm chặt và khóe miệng trắng bệch vẫn còn lưu lại một ít máu tươi của Châu nhi, hắn thật không ngờ Châu nhi lại phản ứng mạnh như vậy. Hắn thừa nhận bản thân có chút tàn nhẫn, ích kỷ muốn ở trước mặt mọi người tuyên bố sẽ cưới Hàn Ngũ Phong, bởi vì hắn không biết phải làm sao để đối mặt với Châu nhi giải thích rõ ràng.

Hắn bắt ngờ tuyên bố chuyện này, mong là Châu nhi có thể hiểu được.

Thái y này giờ nhắm mắt lại, bây giờ rốt cuộc đã từ từ mở mắt ra, đứng dậy hướng về phía Tư Mã Tuấn Lỗi bẩm báo “Vương gia, Châu nhi cô nương nhất thời kích động, thương tâm quá độ, nhưng mà lần này thật sự rất nghiêm trọng, hơn nữa thể chất cô ấy lại yếu ớt, chỉ sợ phải tĩnh dưỡng thật lâu mới có thể khôi phục. Bây giờ hạ quan sẽ kê cho nàng vài thang thuốc.”

“Bốn vương đã biết, người lui xuống trước đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng phát tay.

“Dạ, hạ quan cáo lui.” Thái y trộm liếc nhìn hắn sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Hàn Ngũ Phong vừa đi đến Cư Tình uyển đã thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang lẳng lặng đứng trước giường Châu nhi, trong con người đen bần ra một tia phức tạp cùng hoang mang.

“Nhìn thấy nàng nằm ở nơi này, người không phải rất đau lòng sao, có cảm thấy mình thật tàn nhẫn không?” Hàn Ngữ Phong lặng lẽ đứng ở phía sau hắn, nói.

“Người rất đặc ý phải không?” Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người lại, sắc mặt âm trầm.

“Ta tại sao lại đặc ý? Ta thật không hiểu người vì cái gì tình nguyện làm nàng thương tổn, lại không chịu thả ta ra?” Hàn Ngữ Phong dường như còn ôm một chút hi vọng.

“Nói đi nói lại người vẫn là muốn rời khỏi bốn vương, nói cho người biết, không có khả năng đâu, bốn vương cưới người, cũng không có nói không cưới Châu nhi.” Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt một cái vạch trần nàng.

“Người cưới nàng, cưới nàng làm thiếp sao? Người không cảm thấy làm vậy là nhục nhã nàng sao? Người làm vậy, nàng ở vương phủ sao có thể ngẩng đầu nhìn người khác, ta nghĩ Châu nhi cho dù chết cũng không đồng ý làm thiếp, cho nên người hãy quên ý niệm đó đi. Ta và nàng, người chỉ có thể chọn một người mà thôi.” Trong lòng Hàn Ngữ Phong đột nhiên có một tia đặc ý, nàng sẽ buộc hắn thả nàng ra.

“Người nói nhiều như vậy chỉ là muốn bốn vương thả người, đã vậy bốn vương nói cho người biết, chuyện bốn vương cưới người đã định rồi, bốn vương sẽ giải thích với Châu nhi sau, không cần người quan tâm.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi cười lạnh, suy nghĩ của nàng vẫn còn ngây thơ lắm, chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra ngay.

“Người phải giải thích với Châu nhi thế nào, giải thích người vì sao không cưới nàng à? Người muốn giết chết nàng hay sao? Người làm vậy nàng sao có thể chịu được sự chỉ trích của mọi người?” Hàn Ngữ Phong tức giận hét to, hắn vì sao lại không chịu thả mình đi?

“Ai dám chỉ trích bốn vương lập tức hồn lìa khỏi xác.” Trong mắt Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một tia tàn ác.

“Người có thể không cho người ta nói trước mặt, vậy nếu người ta nói sau lưng thì người làm sao ngăn cản?” Hàn Ngữ Phong chán nản nhìn hắn, hắn thật sự không thể nói lý mà, chỉ biết dùng quyền thế áp bức người khác.

“Sau lưng ư? Bốn vương lại không nghe được, bốn vương quản hắn làm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy lời nói của nàng có chút buồn cười.

“Người thật sự là điên rồi, ta làm sao có thể cùng người giảng đạo lý chứ... Ngô...” Hàn Ngữ Phong đang thở phì phì nói không ngừng, đột nhiên môi đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi chặn lại.

Hàn Ngữ Phong sững sốt, cái miệng nhỏ đột nhiên hé ra cắn xuống, ai ngờ lại cắn vào khoảng không bởi vì môi của hắn đột nhiên rời đi.

“Hàn Ngữ Phong, người cho là người còn có thể cắn bốn vương sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi trong mắt hiện ra một tia đặc ý, hắn đã sớm đề phòng nàng sẽ sử dụng chiêu này.

Hàn Ngữ Phong hung hăng chà xát đôi môi cánh hoa của mình, trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên xoay người rời đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng giận dữ xoay người rời đi, nâng đầu lưỡi khẽ liếm một chút hương vị của nàng còn lưu lại trên môi hắn, khóe miệng gợi lên ý cười, nàng nhất định là của hắn.

Cả hai người bọn họ ai cũng không phát hiện người đang nhắm mắt nằm trên giường đôi bàn tay trắng như phấn gột sạch chặt lại.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Cảnh nhi đã ngủ say liền nhẹ nhàng rời khỏi, khi vừa đứng dậy liền cảm giác sau gáy tê rần, lập tức ngắt đi.

Hàn Ngữ Phong từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trong rừng cây rậm rạp có một dòng suối chảy xiết theo những phiến đá, hơi nước bốc lên những ngọn cây, mờ ảo bao bọc lấy những viên đá, khiến cảnh vật đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta nhìn thấy phải ngây người.

Nơi này thật đẹp quá. Nàng cũng không phát ra một tiếng sợ hãi, nàng hoàn toàn quên mất mình tại sao lại ở chỗ này.

“Sắp chết đến nơi mà người còn có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp sao?”. Một giọng nói châm chọc từ phía sau truyền tới.

“Sắp chết đến nơi?” Hàn Ngữ Phong sững sốt xoay người lại thì phát hiện một nam tử mang trang phục đen đang đứng cạnh dòng suối, chậm rãi lau chùi trường kiếm, ánh sáng lạnh lùng từ thân kiếm chiếu ra một đôi tử mâu

85. Chương 085: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 085: Tìm được đường sống trong chỗ chết

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Chờ một chút!” Hàn Ngữ Phong cuống quýt hô to.

Mũi kiếm dừng lại ngay trước ngực nàng, suýt chút nữa đã đâm vào, sau đó nàng mới phát giác toàn thân mình đều toát mồ hôi lạnh.

“Nói.” Nam tử lạnh lùng phun ra một chữ.

“Ta sắp chết rồi, có thể xin người một việc được không?” Hàn Ngữ Phong nghĩ tới Cảnh nhi, nàng không sợ chết, nhưng nếu nàng chết thì Cảnh nhi phải làm sao?

Nam tử nhíu mày suy nghĩ.

Hàn Ngữ Phong thấy hắn không có phản ứng liền nói tiếp “Ta có một đệ đệ tên là Cảnh nhi, hiện đang ở tại vương phủ, đại khái là người đi xem sẽ biết, ta hi vọng sau khi ta chết người có thể mang nó đem giao cho Vương gia Lý Huyền Băng của nước láng giềng, nói là Hàn Ngữ Phong trước khi chết cầu xin hắn hãy chăm sóc Cảnh nhi.”

“Ha ha ha...” Nam tử nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên cười ha hả.

“Người cười cái gì? Ta nói là sự thật.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên bị hắn cười, tự hỏi không lẽ mình đã nói sai gì sao?

“Người thật đúng là nữ nhân khờ khạo, muốn ta làm việc thì phải có vàng có bạc, người chết đến nơi rồi, giờ người có sao?” Nam tử ngừng cười, lạnh lùng nói, mua bán lỗ vốn là việc từ trước đến nay hắn không bao giờ làm.

“Bạc thì bây giờ ta không có, nhưng không có nghĩa là ta không kiếm đủ đưa cho người, hoặc là giết ta, hoặc là ta sẽ viết cho Lý vương gia một bức thư, người nhất định sẽ đưa bạc cho người.” Hàn Ngữ Phong thử đề nghị.

“Nếu hắn không đưa thì sao?” Ánh mắt nam tử chợt lóe lên, bàn tay nắm lấy vạt áo của nàng “Người không phải muốn cho hắn bắt ta chứ, mưu kế thật thâm độc.”

“Không phải, ta không có, thật sự không có, vậy người nói đi, ta phải làm sao bây giờ? Dù sao hiện tại ta cũng hai bàn tay trắng.”

Hàn Ngữ Phong vội vàng phe phẩy tay phủ nhận.

Đột nhiên tay của nam tử nâng cầm nàng lên, cẩn thận đánh giá một chút, sau đó buông nàng ra nói: “Ta có thể không giết ngươi, cũng có thể giúp ngươi cứu Cảnh nhi ra.”

“Điều kiện gì?” Hàn Ngữ Phong trong lòng vui vẻ.

“Làm nữ nhân của ta.” Giọng nói của nam tử vẫn lạnh như băng.

“Vậy ngươi vẫn là giết ta đi.” Hàn Ngữ Phong không hề suy nghĩ liền cự tuyệt, nhắm mắt lại nhận mệnh, Cảnh nhi, đừng trách tỷ tỷ.

Nam tử tửm mũi bán mị, chẳng qua hắn muốn trêu nàng một chút, hắn muốn nhìn xem nữ nhân này có chỗ nào đặc biệt có thể làm cho Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Lý Huyền Băng đều yêu thương, ngưỡng mộ nàng.

Trong đôi mắt hắn có vài phần khen ngợi, nếu là nữ nhân bình thường thì tại đây đã sống chết, sớm xin hãy cởi áo và thắt lưng ra để thiếp hầu hạ người, vậy mà nàng lại chọn cái chết.

Thế nhưng hắn vẫn muốn giết nàng, trường kiếm trong tay lại giơ lên lần thứ hai, đột nhiên một trận đau đớn kéo tới người hắn, làm thanh kiếm trên tay hắn rơi xuống mặt đất.

Bất thành linh nghe được âm thanh vang lên, Hàn Ngữ Phong mở mắt ra, nàng bị tình hình trước mắt làm cho hoảng sợ, thấy hắn cả người run rẩy lui về phía sau, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ngươi làm sao vậy? Có nặng lắm không?” Nàng chạy tới muốn đỡ hắn dậy.

“Cút ngay” Nam tử cắn răng chịu đựng cơn đau đớn, kịch liệt hô to một tiếng, hắn thật quá sơ suất, đã quên hôm nay là đêm trăng tròn, là đêm mà kỳ độc trong cơ thể sẽ bị phát tác.

Phản ứng đầu tiên của Hàn Ngữ Phong chính là muốn tìm đường trốn đi, mà đích thực nàng cũng đã làm như vậy, nhưng chỉ đi được một vài bước rồi lại quay về, nếu lỡ hắn chết thì sao? Chung quy vẫn là không nhẫn tâm.

Cầm khăn lụa lau mồ hôi trên trán hắn, hắn đã nhắm mắt lại, ánh mắt cực kỳ thống khổ, hơi lạnh từ thân thể hắn tản ra làm cho nàng cảm thấy thật lạnh, nếu hắn cứ tiếp tục lạnh như vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng đứng dậy chạy nhanh đi bốn phía tìm kiếm cành cây khô và đặt nó ở kế bên người hắn, sau đó châm lửa lên, có thể châm được lửa nàng còn phải cảm ơn những ngày sống ở thôn trang, chính họ đã dạy cho nàng.

Một đồng lửa.....Hai đồng lửa.....Ba đồng lửa.....Năm đồng lửa.....lần lượt được đốt lên chung quanh nam tử.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng canh giữ ở một bên, nhưng mơ mơ màng màng đã ngủ quên.

Một canh giờ trôi qua, nam tử cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra, quần áo trên người hắn sớm đã ướt đẫm mồ hôi, cả người vô lực, đứng dậy nhìn xung quanh liền thấy bốn phía chung quanh đều là ánh lửa còn Hàn Ngữ Phong thì đang dựa vào cây đại thụ ngủ say. Trên mặt, trên tay nàng đều lấm lem khói bụi.

“Bốn nữ nhân!” Nam tử lại hừ lạnh một tiếng, thời cơ tốt như vậy cũng không chạy trốn, chẳng lẽ chờ mình tới giết nàng sao? Nhưng không biết vì lý do gì mà trong lòng lại cảm thấy ảm áp.

Lần đầu tiên hắn không hoàn thành nhiệm vụ, cầm kiếm lên nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Một luồng sáng chói mắt làm cho Hàn Ngữ Phong tỉnh lại, mở to mắt nhìn sang bốn phía thì thấy các đồng lửa đã tắt từ lâu, ngay cả bóng dáng của nam tử cũng không thấy, nàng hơi sửng sốt “Hắn không giết mình sao?”

Nàng đứng dậy nhìn sang bốn phía núi rừng hoang vu, nàng phải trở về vương phủ vì Cảnh nhi đang ở đó.

Giờ phút này vương phủ cũng đang náo loạn, không tìm được tung tích của Hàn Ngữ Phong, nhưng hiện tại Cảnh nhi vẫn còn ở tại nơi này, nàng chạy trốn một mình là không có khả năng, nhưng vì sao lại tìm không thấy?

Tư Mã tuần lỗi sắc mặt tối tăm, gắt gao nắm chặt bàn tay. Nàng làm sao có thể trốn khỏi vương phủ vốn canh phòng cẩn mật như vậy, nhưng tìm khắp vương phủ cũng tìm không thấy.

Chẳng lẽ là Lý Huyền Bằng. Không! Không có khả năng, nàng sẽ không bỏ lại Cảnh nhi mà đi. Rốt cuộc là tại sao lại tìm không thấy?

“Người đâu?” Hần rống to lên.

Thị vệ vương phủ rất nhanh liền tập hợp chỉnh tề để chờ mệnh lệnh.

Các người tìm hết kinh thành cho bốn vương, nhất định phải tìm được Hàn Ngữ Phong mang về.

“Dạ.”

Hàn Ngữ Phong xoa xoa hai chân đang đau nhức, thật vất vả mới có thể về được đến cửa thành.

Nàng còn chưa kịp nói chuyện đã nhìn thấy một người mang giày đen tiến tới trước mặt, đó chính là Tư Mã Tuần Lỗi.

Sắc mặt Tư Mã Tuần Lỗi âm trầm khi nhìn thấy trên người nàng dính đầy tro bụi, trên mặt cũng lem luot dơ bẩn, tựa hồ như là rất mệt mỏi, không hiểu sao trong lòng hắn lại thấy nhói nhói. Chết tiệt! Nàng đã đi đâu? Làm sao mà bộ dạng lại thê thảm như vậy?

Không khí trong đại sảnh có chút trầm trọng, tất cả mọi người đều nhìn nàng chằm chằm, Hàn Ngữ Phong vẫn chưa nói lời nào, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua hắn, vừa muốn mở miệng giải thích thì đã bị Tư Mã Tuần Lỗi ôm đi về phía phòng ngủ.

Hàn Ngữ Phong thân thể cứng đờ, hắn lại muốn trừng phạt mình sao? Vội vàng giãy dụa hô: ‘Người nghe ta giải thích đã.’

‘Câm miệng.’

86. Chương 086: Tử Mâu? Phong Hồn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 086: Tử mâu? Phong Hồn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ta không phải chạy trốn, ta đang trở về.’ Hàn Ngữ Phong vừa giãy dụa vừa giải thích.

Tư Mã Tuần Lỗi không phút nào không để ý đến nàng, lập tức ôm nàng đến phòng, một tiếng ‘Bính’ vang lên, hắn đem nàng ném lên giường.

Hàn Ngữ Phong một mặt bước lùi vào trong, mặt khác vẫn mở miệng nói: ‘Ta không đào tẩu, ta bị người khác bắt đi.’

Tư Mã Tuần Lỗi im lặng một chút, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng, mặt lộ vẻ hoài nghi, ‘Bị người khác bắt đi mà sao bộ dạng lại thê thảm như vậy? Chẳng lẽ người ta bắt người chỉ là vì như vậy sao? Thật buồn cười.’

‘Người không tin sao?’ Hàn Ngữ Phong nhận ra hắn đang hoài nghi.

‘Người nghĩ ta nên tin người không? Bị bắt rồi sao còn có thể thả người trở về?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt chăm chọc, lời nói dõng dạc có trăm ngàn sơ hở.

‘Ta cũng không biết sao lại thế?’ Hàn Ngữ Phong cũng không hiểu được người kia sao lại thả mình, ‘Không biết vì sao hắn lại muốn giết ta? Rồi đột nhiên cả người hắn thống khổ nằm trên mặt đất, ta sợ hắn sẽ chết, mạo hiểm lau mồ hôi cho hắn, sợ hắn lạnh nên còn đốt thêm một số đồng lửa xung quanh, nhưng đến khi ta tỉnh lại thì không thấy tăm hơi bóng dáng hắn đâu nữa. Ta đành tự mình quay về.’ Mặc kệ hắn tin hay không, nàng vẫn đem sự tình nói lại một lần.

‘Nếu muốn giết người tại sao còn thả người?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hiển nhiên vẫn không tin.

‘Chuyện chỉ có vậy, tin hay không là tùy người. Đúng rồi, người kia có một đôi mắt màu tím.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ ra.

‘Mắt tím.’ Tư Mã Tuấn Lỗi toàn thân cứng đờ, nếu đích thực là mắt tím thì trong thiên hạ chỉ có một người, đó thiên hạ đệ nhất sát thủ của tổ chức Quỷ môn, môn chủ Phong Hồn.

Đôi mắt bán mị lóe sáng, người giang hồ gọi Phong Hồn là lãnh huyết vô tình, bách chiến bách thắng, có điều muốn hắn tự mình ra tay tối thiểu phải vạn lượng hoàng kim. Ai muốn giết nàng, Phong Hồn này chưa bao giờ thất thủ, như thế nào lại bỏ qua cho nàng?’

‘Tư Mã Tuấn Lỗi trong đầu liên tiếp nghĩ vẩn, đột nhiên nghĩ đến lần trong rừng cây, Hắc y nhân cũng là muốn giết nàng, vậy nàng rốt cục đã đắc tội với ai? Nàng sao lại đắc tội với người đó?’

Trước khi Hàn gia sụp đổ, nàng là một thiên kim tiểu thư, đến đại môn có lẽ cũng chưa từng đặt chân tới, rồi sau đó thì luôn ở trong vương phủ, rốt cuộc ai lại muốn giết nàng bằng mọi cách?’

‘Lời ta nói đều là sự thật.’ Hàn Ngữ Phong nhìn sắc mặt của hắn trầm xuống, thay đổi thất thường, lại lui thêm một bước vào trong.

Tư Mã Tuấn Lỗi mắt lạnh nhìn nàng một cái, đột nhiên nhớ tới tình trạng thân thể lúc này của nàng.

‘Không cần.’ Hàn Ngữ Phong kinh hô một tiếng, hắn lại muốn nhục nhã mình sao? Rồi nàng ngậy ngấn cả người khi trên tường xuất hiện một cái cửa ngầm.

‘Đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng đang ngậy ngấn liền kéo nàng đi vào sau cánh cửa.

‘Người muốn dẫn ta đi đâu?’ Hàn Ngữ Phong bị hắn lôi kéo, bất an không yên, hắn muốn dẫn mình vào trong đó? Nàng có chút sợ hãi.

‘Sợ thì câm miệng lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên xoay người, nổi giận quát một tiếng.

Hàn Ngữ Phong bị dọa, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn bốn phía, thầm nghĩ đây là đâu? Chung quanh đều đốt đuốc, đột nhiên nghĩ: không phải hắn đưa mình đến đây để giết người diệt khẩu chứ.

Nhưng lập tức, nàng bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc. Đây là một thắng địa ôn tuyền (suối nước nóng). Nơi này không khí ấm nóng, khói bốc lên như mây bay bay, hoa cỏ bên cạnh ôn tuyền giống như sương mù như ẩn như, làm cho cả một vùng thoạt nhìn giống như thế ngoại đào nguyên.

Trong lòng cảm thán một tiếng, rốt cuộc đúng là bậc đế vương, người bình thường sao có thể hưởng thụ cái cảm giác này.

‘Đi xuống.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng vẻ mặt sợ hãi, khóe miệng nhếch lên.

‘Đi xuống làm gì?’ Hàn Ngữ Phong sững sốt không rõ hắn có ý gì?

‘Còn có thể làm gì? Tắm rửa thân thể bẩn thỉu của người, bốn vương nhìn phát ngán rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nói, nữ nhân này sao có thể ngu ngốc đến vậy.

‘Tắm rửa?’ Hàn Ngữ Phong giật mình, hắn mang mình đến đây chỉ là muốn để mình tắm rửa, hắn tốt như vậy sao?

‘Đó là biểu tình gì? Không muốn sao? Không muốn thì cùng bốn vương trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt không hề không giận nói, vẻ mặt kinh ngạc kia của nàng là sao ?.

‘Không phải, ta . . .’ Hàn Ngữ Phong thì thào, giương mắt nhìn hấn. Hấn còn chưa đi, mình làm thế nào tắm được?

‘Người không thoải mái?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày, mặt nàng sao đột nhiên lại đỏ vậy?

‘Không phải.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu.

‘Vậy người làm sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không kiên nhẫn, bàn tay to duỗi ra, một tay ôm nàng vào lòng, tay kia sờ lên trán nàng, ‘Không nóng, người có bệnh sao?’

‘Ai bị bệnh?’ Hàn Ngữ Phong bỏ tay hấn ra, lui về phía sau từng bước, cả giận nói: ‘Người không đi, sao ta tắm đây?’

Tư Mã Tuấn Lỗi sững sốt nhìn nàng chằm chằm, sau một lúc lâu, tiện đà cất tiếng cười to, vừa cười vừa nói: ‘Người, trên người người, có nơi nào bồn vương chưa thấy qua, còn thẹn thùng cởi với không cởi? Không thì để bồn vương giúp người.’

Hàn Ngữ Phong giận dữ, trừng mắt nhìn hấn. Nàng biết hấn đã nói là nhất định sẽ làm, tay nàng cọ xát trên quần áo đã lâu mà vẫn không có cởi. Tư Mã Tuấn Lỗi không kiên nhẫn được nữa, đột ngột hướng nàng nhanh chóng đi tới, cánh tay bao quát không hề báo trước, đem nàng ôm lấy!

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong gắt gao túm chặt quần áo.

. Hàn Ngữ Phong kêu lên sợ hãi, giây tiếp theo hấn đưa nàng vào trong làn nước nóng, đột nhiên hét lên, một lúc sau thân thể mới đứng vững, nổi giận, trừng mắt nói: ‘Người điên rồi.’

‘Bồn vương cho người nửa canh giờ, sau nửa canh giờ, bồn vương sẽ quay lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Ngữ Phong nhìn xung quanh thấy hấn đã đi rồi, lúc này mới cởi hết bộ quần áo đã ướt sũng.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa rời đi, đột nhiên nghĩ đến chuyện có người muốn giết nàng, lo lắng liền xoay người trở lại, thấy ngay một màn hương diễm trước mắt.

87. Chương 087: Hàn Băng Độc.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 087: Hàn băng độc.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tại Quỷ môn, một cô gái áo xanh mắt ngọc mày ngài, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt lo lắng không ngừng nhìn xung quanh.

‘Phong ca ca sao còn chưa trở về’, hôm nay là ngày trăng tròn, một tháng trước đó, khi hấn bị nàng hạ độc, nàng đã nói cho hấn, hàn băng độc chỉ phát tác vào đêm trăng tròn, cho nên nàng mới tới tặng giải dược cho hấn, ngàn vạn lần hấn đừng gặp chuyện không may. Hai tay cô gái tạo thành hình chữ thập khê cầu nguyện.

Cửa phòng nhoáng một cái đã xuất hiện một bóng người, đặc biệt là cặp mắt màu tím kia, hai tròng mắt đã đỏ lên, vội vàng chạy đến đỡ lấy hấn.

‘Phong ca ca, người đi đâu? Sao ta tìm khắp nơi đều không thấy?’ Cô gái quan tâm hỏi, bộ dáng vẻ hối lỗi.

‘Yên tâm, ta không chết được.’ Phong Hồn lạnh lùng đẩy nàng ra, tự mình ngồi xuống, tuyệt không cảm kích. Hắn vẫn nhớ nàng nói hàn băng độc chỉ phát tác vào đêm trăng tròn là lời nói dối.

‘Phong ca ca vì sao người tình nguyện chấp nhận hàn băng độc, cũng không nguyện ý ta, thử hỏi như vậy ta có nên tức giận không? Chỉ cần người chấp nhận ta, ta liền giải độc cho người, nếu không về sau, vừa đến đêm trăng tròn, người sẽ bị độc hành hạ.’ Cô gái vẽ mặt bị thương, biểu tình cũng rất cố chấp.

‘Hỏa Vân Kiều, người nháo nhào như vậy đủ chưa, dù ta phải thừa nhận hàn băng độc cũng sẽ không chấp nhận người.’ Phong Hồn gầm lên giận dữ, chưa từng có ai dám uy hiếp hắn.

Hỏa Vân Kiều khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhìn hắn, hắn nhất định phải tuyệt tình như vậy sao? Phong Hồn, người cho là người hơn ta sao, Hỏa Vân Kiều ta coi trọng người là xem trọng người rồi, người không biết phân biệt tốt xấu như vậy đừng trách ta, người muốn bị hàn băng độc tra tấn như vậy thì tùy, ta không quản nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang khóc lóc thê thảm, Phong Hồn có chút động lòng, không phải hắn không thích nàng, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã coi nàng là muối muối của hắn rồi.

‘Vân Kiều, người đừng như vậy, người có biết ta chỉ coi người là muối muối...’

‘Không cần, ta không cần làm muối muối của người, ta muốn gả cho người.’ Hỏa Vân Kiều thô lỗ tức giận hô.

‘Tùy người.’ Phong Hồn biết không thể nói lý với nàng, sắc mặt lại lạnh như băng, xoay người đi vào, hắn cần nghỉ ngơi.

Hỏa Vân Kiều nhìn theo bóng dáng hắn, vẻ mặt quật cường. Phong Hồn, người sẽ phải suy nghĩ lại, ta cũng nhất định phải gả cho người. Chúng ta thử xem cuối cùng ai sẽ thắng.

Trên đỉnh núi trắng thanh gió mát, một thân tử y, con người đen tắp ra hàn quang sắc bén nhìn về đối diện, một thân hắc y mang khăn che mặt màu đen.

‘Vì sao không giết nàng? Vì sao phải thả nàng? Không phải người đòi lại công đạo cho ta sao?’ Hắc y nhân nhíu mày nhìn về phía Phong Hồn ở đối diện.

‘Phong Hồn ta, không cần phải đòi công đạo cho kẻ nào, người cũng không có tư cách chất vấn ta?’ Phong Hồn tử mẫu lạnh lùng đối với Hắc y nhân đang chất vấn không để ý chút nào.

‘Là người tự mình nói để trả ơn cứu mạng người đáp ứng làm cho ta một việc, vô luận là chuyện gì người cũng sẽ hoàn thành, vậy tại sao giờ lại nuốt lời?’ Hắc y nhân bật mặt tiếp tục chất vấn.

‘Nuốt lời?’ ‘Phong Hồn ta tuy không phải là danh môn chính phái, nhưng từ trước đến nay di ngôn chín đỉnh, cho nên khi người tìm ta, ta không có nói hai từ đáp ứng.’ Phong Hồn hừ lạnh, nếu không phải vì chuyện này thì hắn đã không quên lời dặn của Hỏa Vân Kiều.

‘Nhưng người không giết nàng mà lại còn để nàng không một vết tích quay trở về thì không phải là nuốt lời sao?’ Hắc y nhân bật mặt chằm chằm nói.

‘Người từng cứu ta một mạng, nàng cũng cứu ta một mạng, cho nên ta không thể giết nàng. Nhưng ta có thể giúp người làm một việc khác.’ Phong Hồn lạnh lùng giải thích nguyên do.

‘Nàng cứu người? Khi nào?’ Hắc y nhân bật mặt sững sốt, sự tình sao lại như vậy.

‘Chuyện này người không cần biết, nếu người cần ta làm chuyện gì, thì hãy tìm ta sau.’ Phong Hồn lạnh lùng, nói xong không đợi nàng trả lời, thân thể đã muốn bay ra xa.

Hắc y nhân bật mặt oán hận dậm chân một cái, bắt đầu đi xoay người rời đi.

Ở suối nước nóng Hàn Nữ Phong thoải mái dùng nước suối tưới lên da thịt non mịn của mình.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở trên cây, con người đen nhìn chăm chăm vào người con gái trong mây mù lượn lờ. Tại nơi suối nước nóng đây mây mù này, nàng giống như tiên nữ hạ phàm, vẻ thướt tha, dáng người bằng thanh ngọc khiết, mây mù bay lên bám vào những sợi tóc đen của như ngôi sao trên bầu trời đêm. Thân thể không tự chủ được, khẽ có biến hóa.

‘Chết tiệt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi khinh mắng một tiếng, tự nhiên lại tìm đến đây.

‘Ai’ Hàn Ngữ Phong cảnh giác lấy tay bảo vệ trước ngực, không biết đã sớm bị người ta xem hết.

‘Nửa canh giờ rồi còn không ra.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phi thân một cái, từ trên thân cây xuống bên suối nước nóng.

‘Người . .’ Hàn Ngữ Phong kinh hô, thì ra hắn vẫn ở trên cây, vậy chẳng phải là... : ‘Người đê tiện, dám nhìn lên.’

‘Đê tiện, nhìn lên. Bồn vương quang minh chính đại nhìn, bồn vương muốn xem cái dáng người khô quắt kia thì đẹp ở điểm nào.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý đánh giá nàng.

‘Người.’ Hàn Ngữ Phong chán nản nhìn hắn, nhìn bộ quần áo ướt bên cạnh, nàng do dự có nên mặc vào hay không, vì không còn bộ nào khác nữa.

Tư Mã Tuấn Lỗi theo ánh mắt của nàng lập tức hiểu, cởi áo choàng, ôm lấy Hàn Ngữ Phong từ trong nước, dùng áo khoác bao quanh thân thể nàng.

‘Trở về.’ Hắn nói xong rồi tự mình đi trước.

Hàn Ngữ Phong lấy tay gắt gao túm lấy áo khoác của hắn rồi đi theo phía sau.

‘Ồi.’ Hàn Ngữ Phong thét một tiếng kinh hãi, áo của hắn quá lớn lại quá dài, bất ngờ dẫm vào vạt áo, thân hình không tự chủ được ngã về phía trước. ngã về phía sau lưng hắn.

‘Phiền toái.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen đảo qua, thân thủ lại ôm lấy nàng.

88. Chương 088: Ta Không Lấy Chồng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 088: Ta không lấy chồng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong theo cửa ngầm trở lại phòng, phân phó nha hoàn đi Lục Bình uyển lấy quần áo cho nàng.

Hàn Ngữ Phong đem thân thể của mình vây kín bên trong cái áo khoác rộng thùng thình của hắn.

“Một tháng sau chúng ta sẽ thành thân.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở bên giường đột nhiên thốt lên một câu.

“Thành thân?” Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, không tin tưởng hỏi lại một câu: “Người không phải đang nói thật chứ?” Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ gả cho hắn.

“Người cảm thấy bồn vương không phải đang nói thật sao? Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ cau mày một chút.

“Ta không lấy chồng.” Hàn Ngữ Phong không hề nghĩ ngợi liền thốt ra.

“Người không lấy chồng? Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi bắn ra tia sắc bén tiến đến gần nàng “Người không phải muốn làm Vương phi sao?”

“Ta khi nào thì muốn làm Vương phi? Ta vì muốn người thả ta nên mới nói như vậy.” Hàn Ngữ Phong thuận miệng liền đem chân tướng sự việc nói ra

Tư Mã Tuấn Lỗi đôi mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm nàng rồi lại đột nhiên dịu xuống “Mặc kệ ngươi muốn hay không muốn, một tháng sau chúng ta vẫn thành thân.”

“Ta không lấy chồng.” Hàn Ngữ Phong không sợ chết nói một câu.

“Hàn Ngữ Phong.” Tư Mã Tuấn Lỗi bị nàng chọc đến tức giận, gầm lên một tiếng “Ngươi không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của bốn vương, lấy hay không lấy chồng không phải do ngươi định đoạt.”

“Tư Mã Tuấn Lỗi, muốn cưới ta cũng được nhưng ta có điều kiện.” Hàn Ngữ Phong cũng nổi giận, là hắn ép nàng cũng đừng trách nàng buộc hắn.

“Hàn Ngữ Phong, bốn vương có phải đã quá nuông chiều ngươi không? Ngươi có tư cách để ra điều kiện với ta sao? Nhưng bốn vương cũng muốn nghe xem.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm chọc.

“Hàn Ngữ Phong ta đã từng thề, một.....không.....làm thiếp, hai....phu quân của ta cũng không được nạp thiếp, nhưng mà Vương gia ngươi có thể làm như vậy không? Thúc Hà là người quyền rũ, Tiểu Vân lại ôn nhu động lòng người. Ngươi đành lòng sao?” Hàn Ngữ Phong khước mắt như đang cười, nếu hắn đáp ứng yêu cầu của nàng thì nàng khẳng định là bản thân đã gặp quỷ rồi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy bộ mặt lộ ra vẻ thích thú của nàng trong lòng đột nhiên muốn cười, muốn mượn thủ đoạn này để uy hiếp hắn sao? Hắn chậm rãi mở miệng: “Bốn vương....”

“Ngươi không đồng ý đúng không? Ngươi làm sao đành lòng bỏ các nàng? Nếu là ta, ta cũng luyến tiếc những mỹ nhân như vậy.” Hàn Ngữ Phong gần như vui mừng quá độ cắt ngang lời hắn.

“Bốn vương đồng ý.”

“Cái gì? Ngươi đồng ý?” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn chăm chăm thét lên kinh hãi lấy tay sờ sờ trên trán hắn, sau đó thì thào nói: “Quái lạ, không có phát sốt, tại sao lại nói mê sảng?”

“Hàn Ngữ Phong, bốn vương khi nào thì nói mê sảng, không phải là không cưới thiếp sao? Bốn vương đồng ý, ngày mai bốn vương liền đem các nàng đi, ngươi an tâm chờ làm Vương phi của bốn vương đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi dùng tay hất tay của nàng ra, hắn phải cố gắng nén cười khi nhìn thấy bộ dạng kích động của nàng.

“Ngươi có bệnh.” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn thật lâu, đột nhiên nói.

“Ngươi mới có bệnh. Bốn vương vẫn khỏe, nhớ kỹ, một tháng sau ngươi chính là Vương phi của bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nhìn lại nàng.

“Ta không lấy chồng.” Hàn Ngữ Phong nói lại một lần nữa, nhưng vì lo lắng nên giọng càng ngày càng yếu.

“Ngươi quyết định được sao? Ha ha ha...” Tâm tình của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên rất tốt, hắn cười ha hả.

“Ta không lấy chồng, không lấy chồng, ngươi có nghe thấy không? Hàn Ngữ Phong thở phì hô to.

“Vương gia, quần áo đã mang tới.” Ngoài cửa chợt vang lên thanh âm của Xuân Vũ.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên hôn nhẹ môi nàng một chút.....sau đó nhìn nàng, trong khước mắt mang theo ý cười “Bốn vương có từng nói qua ngươi thực rất đáng yêu không? Ha ha ha....” Hắn cười to, nói xong liền rời khỏi phòng

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ khi nhìn thấy hắn như vậy “Hắn điên rồi! Hắn nhất định là điên rồi!”

Cư Tĩnh uyển.

“Cô nương, ngươi ăn nhiều một chút đi, ngươi xem, sắc mặt của ngươi tái nhợt rất nhiều rồi, ngươi tội gì phải tự hành hạ bản thân như vậy?” Một tiểu nha hoàn trong tay bưng chén cháo đang an ủi, khuyên giải Châu nhi.

“Ta thật sự ăn không vô.” Châu nhi nhẹ nhàng lắc đầu, trong đôi mắt đẹp hiện lên đầy vẻ chua xót.

Tư Mã Tuấn Lỗi đi đến ngoài cửa, chợt dừng bước, sắc mặt trầm trọng, cuối cùng vẫn bước vào.

“Vương gia.” Tiểu nha hoàn thấy hắn liền vội vàng hành lễ.

Tư Mã Tuấn Lỗi phát tay ý bảo nàng lui xuống, tiểu nha hoàn liền vội vàng lui ra ngoài.

Châu nhi thấy hần tiến vào, sắc mặt ảm đạm, nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Châu nhi tại sao không chịu ăn uống?” Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở trước giường nhẹ giọng hỏi.

Châu nhi lộ ra vẻ mặt tươi cười vô cùng thâm trầm, trong giọng nói mang theo sự tuyệt vọng cực kỳ “Không muốn ăn.”

“Châu nhi, bốn vương không biết nên giải thích với người như thế nào? Để làm cho người có thể hiểu được.” Trên mặt Tư Mã Tuấn Lỗi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Vương gia không cần cùng Châu nhi giải thích, Châu nhi đều hiểu được, Châu nhi chỉ là một kẻ vô gia cư ăn nhờ ở đậu trong vương phủ, Vương gia không chê bai còn cho ta một mái nhà để trú chân, Châu nhi nên vô cùng cảm kích, sao lại dám si tâm vọng tưởng làm Vương phi.” Châu nhi sâu kín nói, tự hạ thấp thân phận mình.

“Châu nhi, người vẫn trách bốn vương ư, bốn vương thực xin lỗi người, nhưng mà Châu nhi à, bốn vương hy vọng người hiểu được từ giây phút người tiến vào vương phủ bốn vương không hề coi người là người ngoài, bốn vương không cho phép người nói mình chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu nữa, từ nay về sau vương phủ chính là nhà của người, người chính là nghĩa muội của bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy khó xử, không biết làm sao cho vẹn cả đôi đường, nên hần chỉ có thể nói lời xin lỗi với Châu nhi.

“Châu nhi không dám trách Vương gia. Vương gia cũng không cần phải xin lỗi Châu nhi. Vương gia nói như vậy, Châu nhi làm sao dám đương nổi?” Châu nhi vẻ mặt đáng yêu, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia lạnh lẽo.

“Châu nhi, về sau bốn vương nhất định sẽ bù đắp cho người, bây giờ người nghỉ ngơi cho thật tốt đi, hôm khác bốn vương lại đến thăm người.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng một cái sau đó chậm rãi xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hần rời đi, trên mặt Châu nhi hiện ra một chút lạnh như băng. “Tư Mã Tuấn Lỗi người làm sao có thể nhục nhã ta như thế rồi bây giờ lại thốt lời đường mật.”

89. Chương 089: Đồng Thời Mất Tích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 089: Đồng thời mất tích

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong đại sảnh của Vương phủ.

Thúy Hà cùng Tiểu Vân bất an đứng ở nơi đó, không biết hôm nay Vương gia cho tìm các nàng đến có chuyện gì không?

Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt lạnh nhìn các nàng, tuy rằng đối với các nàng không có tình yêu nhưng dù sao cũng từng là nữ nhân của mình, hần cũng không muốn bạc đãi các nàng.

“Đem đến đây!” một mệnh lệnh vang lên, người quản gia bên cạnh hần tiến tới, hai tay dâng lên một tập ngân phiếu.

“Thúy Hà, Tiểu Vân ngân phiếu này ta cho các người, về sau các người dùng nó để tự lo cho bản thân mình, các người có thể tự do, lập gia đình cũng tốt, một người sống cũng tốt, số bạc này cũng đủ cho các người sống thoải mái nửa đời sau.” Tư Mã Tuấn Lỗi tự mình đem ngân phiếu trao vào tay các nàng.

Thúy Hà cùng Tiểu Vân cầm ngân phiếu trên tay mà cả kinh, giọng nói trở nên run rẩy: “Vương gia, người làm vậy là có ý gì?”

“Bổn vương ý tứ đã rõ ràng, từ nay về sau các người được tự do, không còn là tiểu thiếp của bổn vương nữa.” Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút lạnh như băng, hân chán ghét nhất là nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu.

“Vương gia, thiếp thân rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Tại sao Vương gia đuổi chúng ta ra khỏi vương phủ.” Thúy Hà cùng Tiểu Vân đột nhiên cùng nhau quỳ xuống, nước mắt ở trong mắt từng đợt từng đợt tuôn ra, bộ dáng diễm đam đáng yêu, các nàng không rõ mình đã làm sai chuyện gì?

“Các người không có làm sai, là bổn vương cho các người được tự do, các người hãy thu thập hành trang, ngày mai rời khỏi vương phủ.” Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không kiên nhẫn khi nhìn thấy các nàng khóc sụt sùi, nước mắt các nàng làm cho hắn cảm thấy phiền chán, trước mắt đều hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường của Hàn Ngữ Phong.

“Vương gia, thiếp thân van cầu người, thỉnh Vương gia xem xét lại, nể tình chúng ta đã tận tâm hầu hạ Vương gia, xin người không cần đuổi chúng ta đi khỏi vương phủ, nếu người đuổi chúng ta, chúng ta còn có thể đi đâu?” Thúy Hà cùng Tiểu Vân cùng nhau quỳ xuống giữ chặt góc áo hắn, đau khổ cầu xin hắn, nếu bị Vương gia đuổi ra vương phủ các nàng làm sao sống.

“Quản gia.” Tư Mã Tuấn Lỗi chán ghét, nhìn bọn họ liếc mắt một cái, các nàng càng quý lụy thì càng làm cho hắn thêm khinh thường các nàng

“Dạ, Vương gia!” Quản gia lập tức hiểu, vẫy tay gọi hai tên gia đình đến, lời Thúy Hà cùng Tiểu Vân ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi đầu cũng không quay lại, nhanh chóng tiêu sái đi ra ngoài

Thúy Hà cùng Tiểu Vân nhìn thấy hắn tuyệt tình như vậy, càng khóc thảm thiết hơn nữa, tại sao các nàng ngày thường đều tìm mọi cách cẩn thận hầu hạ hắn, để cuối cùng đối lấy kết cục như vậy.

“Ai.....Đừng khóc..... Vương gia không phải cho các người ngân lượng nhiều như vậy sao? Về sau tìm một người tốt để thành thân, tạo lập gia đình.” Quản gia thở dài khuyên giải.

“Quản gia, Vương gia vì cái gì đột nhiên lại đuổi chúng ta đi? Tiểu Vân lau nước mắt hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Chuyện này.....”. Quản gia có chút do dự không biết mình có nên nói ra hay không?

“Quản gia, người hãy nói cho chúng ta biết đi, để cho chúng ta đi cũng hiểu được vì sao phải đi?” Tiểu Vân nói xong, xuất ra ngân phiếu nhét vào tay quản gia.

“Vương gia muốn lập Vương phi, còn về việc Vương gia muốn lập Châu nhi hay là Hàn Ngữ Phong thì kể làm hạ nhân như chúng ta cũng không được biết, bất quá ta có một câu muốn khuyên các người, kể thục thời mới là trang tuấn kiệt, tốt xấu gì Vương gia cũng không bạc đãi các người.” Quản gia nhìn vào tờ ngân phiếu nói, hắn đúng là ba phải, đường nào cũng nói được.

“Nhưng mà quản gia, Vương gia muốn lập Vương phi chúng ta đều biết, chúng ta cũng không phản đối, vậy thì tại sao lại đuổi chúng ta đi?” Tiểu Vân vẫn là không rõ, thân phận nàng cùng Thúy Hà không uy hiếp được đến Vương phi.

“Chuyện này ta cũng không biết.” Quản gia lắc đầu.

“Tiểu Vân tỷ, hãy quên đi, Vương gia đã quyết định rồi, người cũng biết rõ tính tình của Vương gia mà, chúng ta đi thôi, rời bỏ nơi này, chúng ta đi tìm một cuộc sống mới.” Thúy Hà ngược lại bình thản, lấy tay lay lay Tiểu Vân.

“Thúy Hà người cam tâm sao? Nhưng ta còn không cam tâm. Châu nhi là cái gì? Nàng chẳng qua cũng chỉ là muội muội của Mai nhi, Vương gia luôn luôn sủng ái nàng. Hàn Ngữ Phong là cái gì? Vương gia hận nàng vì cái gì lại muốn cưới nàng? Chúng ta bình thường ngoan ngoãn phục tùng luôn e sợ làm cho Vương gia mất hứng, mỗi ngày thật cẩn thận hầu hạ hắn, nhưng kết quả thì sao? Thính Vũ bị chết thảm trong tay hắn, hiện tại Vương gia lại vô duyên vô cớ từ bỏ chúng ta.” Tiểu Vân về mặt tức giận bất bình.

“Cam tâm thì sao? Không cam tâm thì sao? Chuyện này không phải chúng ta có thể quyết định được, không phải sao? Tiểu Vân tỷ, chúng ta đi đi, đi tìm cuộc sống của chúng ta, trở về thu thập đồ đạc đi.” Thúy Hà kéo tay Tiểu Vân, nàng cũng hận, nàng cũng oán, nhưng mà vẫn phải đối mặt với sự thật.

“Đúng rồi, Tiểu Vân phu nhân, Thúy Hà phu nhân hãy vui vẻ rời khỏi nơi này không phải tốt hơn sao?” Quân gia ở một bên cũng tiếp lời an ủi.

“Đi thôi, Tiểu Vân tỷ.” Thúy Hà nhìn thấy nàng không nói lời nào, liền kéo nàng đi ra đại sảnh.

Ban đêm, bên ngoài Lục Bình uyển có một bóng đen lặng lẽ tiêu sái tiến tới bên cửa sổ, trên tay cầm một ống trúc, từ bên ngoài thổi một đám khí vào phòng Hàn Ngữ Phong.

Trong lúc ngủ mơ Hàn Ngữ Phong không thoải mái nhíu mi một chút, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Ban đêm, bên ngoài Cư Tình uyển cũng có một cái bóng đen lặng lẽ tiêu sái tiến tới bên cửa sổ trên tay cầm một ống trúc, từ bên ngoài thổi một đám khí vào phòng của Châu nhi.

Châu nhi Vẫn chưa ngủ say, chỉ cảm thấy đầu một trận mê muội, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa.

Sáng sớm Tư Mã Tuấn Lỗi vừa mới rời giường, chuẩn bị đi vào triều.

Một tiểu nha hoàn vội vã chạy đến bên ngoài cửa phòng lo lắng bẩm báo: “Vương gia, không thấy Châu nhi cô nương.”

“Cái gì? Không thấy Châu nhi.” Tư Mã Tuấn Lỗi tâm cả kinh vội vàng mở cửa nói: “Sao lại như vậy?”

Tiểu nha hoàn bị dọa đến toàn thân run rẩy nói: “Sáng sớm nô tỳ đi hầu hạ Châu nhi cô nương thì đã không thấy nàng, nô tỳ tìm khắp khắp xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy nên mới vội vã đến bẩm báo Vương gia.”

“Vương gia, không xong rồi!” Lúc này, Xuân Vũ vẻ mặt lo lắng cũng chạy tới.

“Có chuyện gì mà kích động như vậy? Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt bình thản..

“Vương gia, sáng sớm nô tỳ thấy Cảnh nhi ngồi khóc, hỏi ra mới biết Hàn cô nương không thấy đâu cả, nô tỳ cẩn thận tìm kiếm chung quanh đều không có phát hiện ra nàng.” Xuân Vũ vội vàng hồi bẩm.

“Cái gì? Hàn Ngữ Phong cũng không thấy? Tư Mã Tuấn Lỗi kinh hãi.

90. Chương 090 Người Ngoài Ý Muốn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 090 Người ngoài ý muốn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong từ từ mở mắt ra, nơi này là nơi nào? Nàng vừa muốn động dậy một chút, đột nhiên phát hiện bản thân đã bị người ta trói lại, không thể cử động được, chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Châu nhi!” Hàn Ngữ Phong thét lên một tiếng kinh hãi khi phát hiện ra Châu nhi cũng đang nằm ngay bên cạnh mình.

“Châu nhi cô nương, người sao rồi? Mau tỉnh lại đi.” Hàn Ngữ Phong dùng thân thể của mình chạm vào Châu nhi, muốn kêu nàng tỉnh lại.

“Ngô....” Châu nhi thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở mắt ra, thấy người ở trước mặt mình, tâm cũng kinh hoảng “Hàn cô nương, người sao vậy? Tại sao người lại bị trói?”

“Xi...” Hàn Ngữ Phong cười khê một tiếng “Người xem lại chính mình đi, không phải cũng giống ta sao?”

Châu nhi cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện toàn thân cũng bị người ta trói chặt, nhìn đi nhìn lại bốn phía của căn phòng cũ, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ sợ hãi nói: “Chúng ta tại sao lại ở chỗ này? Ai đã bắt chúng ta tới đây?”

“Ta không biết, ta cũng vừa mới tỉnh lại thì đã phát hiện bản thân ở đây rồi.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, nàng cũng rất hoang mang.

“Không biết phải không? Ta nói cho các người biết nhé?” Đột nhiên một giọng nói oán hận từ ngoài cửa truyền vào.

Hàn Ngữ Phong và Châu nhi cùng nhau nhìn về phía người vừa đi tới, cả hai không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Là người!”

“Thật ngoài ý muốn phải không? Không nghĩ người đó là ta chứ gì?” Người đó đi tới trước mặt các nàng, và nhìn các nàng với vẻ mặt khinh miệt.

“Tiểu Vân phu nhân, tại sao lại bắt chúng ta?” Giọng nói của Châu nhi vẫn nhẹ nhàng như trước nhưng trong đôi mắt đẹp tràn đầy nghi vấn.

“Phu nhân? Thật là châm chọc, ta là phu nhân nhưng địa vị cũng chỉ cao hơn nô tỳ một chút thôi, còn về phần tại sao lại bắt các người, các người còn không rõ sao?” Tiểu Vân vẻ mặt cười châm chọc.

Hàn Ngữ Phong và Châu nhi nhìn nhau cùng lắc đầu “Chúng ta không biết.”

“Vậy thì các người cũng không cần biết, dù sao chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, các người cứ yên phận ở nơi này chờ Tư Mã Tuấn Lỗi đến.” Tiểu Vân hung hăng nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

“Hàn cô nương, ta biết vì sao Tiểu Vân phu nhân lại bắt chúng ta rồi!” Châu nhi sâu kín thở dài.

“Vì sao?” Hàn Ngữ Phong chăm chăm nhìn nàng.

“Ngày hôm qua ta nghe nha hoàn nói Vương gia đã đuổi Thúy Hà và Tiểu Vân ra khỏi vương phủ, nhất định là Tiểu Vân trong lòng bất bình cho nên mới bắt chúng ta đến đây, cũng là Vương gia đã quá tuyệt tình.” Châu nhi thở dài, trong giọng nói có sự đồng tình với Thúy Hà và Tiểu Vân.

Hàn Ngữ Phong trong lòng cả kinh, Tư Mã Tuấn Lỗi quả thật đã làm như vậy, thì ra tất cả đều do nàng, nàng chỉ vô tình nói ra để ép buộc hắn, nhưng nàng không phải thật sự muốn hắn làm như vậy.

“Hàn cô nương, người làm sao vậy?” Châu nhi nhìn thấy mặt nàng đột nhiên rất khó coi nên quan tâm hỏi, sau đó sắc mặt chợt ảm đạm “Hàn cô nương, người thật hạnh phúc, ta thật không ngờ Vương gia sẽ vì người mà làm như vậy, ta rất hâm mộ người.”

“Châu nhi cô nương, ta thật không muốn gả cho hắn, ta cũng không muốn phá hư chuyện của người.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng ảm đạm, tràn đầy ưu phiền, trong lòng cảm thấy áy náy, tuy rằng không phải lỗi của nàng, nhưng nàng thật sự không muốn làm thương tổn Châu nhi.

“Hàn cô nương, người không cần giải thích, ta hiểu mà.” Châu nhi thấy nàng cười ảm đạm, bản thân cũng miễn cưỡng cười.

Hàn Ngữ Phong nhìn nàng, không biết nên an ủi nàng như thế nào.

Trong vương phủ lúc này, tình hình vẫn đang hỗn loạn.

Tư Mã Tuấn Lỗi đôi mắt đăm chiêu ngồi ở đó, trong phòng của Hàn Ngữ Phong và Châu nhi đều lưu lại dấu vết của mê hương, đến tột cùng là ai lại có thể từ trong vương phủ mà bắt các nàng đi, hắn tự trách bản thân cũng quá sơ suất, đã biết có người ba lần bốn lượt muốn giết Hàn Ngữ Phong nhưng lại quên tăng cường phòng bị ở bốn phía phòng nàng.

Nhưng hắn cũng không rõ bọn người lần này sao lại bắt Châu nhi, nàng là người cơ thể suy nhược, nhiều bệnh, lại không tiếp xúc với người ngoài, ai lại bắt đi nàng?

Những nghi vấn cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu hắn.

“Vương gia! Vương gia! Vừa rồi ngoài cửa có người mang đến một phong thư.” Quản gia vội vàng chạy từ bên ngoài vào, hai tay cầm bức thư dâng lên cho hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng mở ra bức thư thì thấy trên đó viết “Nếu muốn cứu Châu nhi và Hàn Ngữ Phong thì tối nay giờ Tý một mình người đến đỉnh núi bên ngoài thành gặp mặt.”

“Ai đưa thư tới?” Tư Mã Tuấn Lỗi xem xong bức thư liền hỏi quản gia.

“Thị vệ canh cửa nói nó là do một thằng bé ăn mỳ đưa tới, đưa xong liền rời đi.” Người quản gia vội vàng bẩm báo.

“Truyền lệnh ta bảo mọi người không cần tìm nữa.” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh giọng phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Trong lòng quản gia tuy là có thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi đến, không biết trong bức thư viết cái gì?

Hàn Ngữ Phong cùng Châu nhi bị trói trong phòng, vừa đói vừa khát nên có chút buồn ngủ.

“Đứng dậy, đi theo ta.” Đột nhiên Tiểu Vân từ bên ngoài tiến vào, dùng chân đá tỉnh các nàng, sau đó thô lỗ túm lấy các nàng lôi ra ngoài.

“Tiểu Vân phu nhân, người muốn dẫn chúng ta đi đâu? Người chậm một chút, Châu nhi thân thể không được tốt.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Châu nhi liền vội vàng nói.

“Câm miệng, tới nơi rồi người sẽ biết.” Tiểu Vân không kiên nhẫn ngắt lời nàng.

Hàn Ngữ Phong mãi lo nói chuyện đến giờ phút này mới phát hiện nàng cùng Châu nhi đang ở giữa sườn núi, Tiểu Vân đang lôi các nàng hướng về phía đỉnh núi mà đi.

Đứng ở trên đỉnh núi, gió lạnh thổi tới làm cho Hàn Ngữ Phong không khỏi rung mình, nhìn qua bên cạnh thấy Châu nhi quần áo đơn bạc đang lạnh run.

“Châu nhi, người không sao chứ?” Hàn Ngữ Phong lo lắng hỏi, nàng biết Châu nhi thân thể không tốt.

“Ta không sao, không cần lo lắng.” Đôi môi Châu nhi tái nhợt nhưng vẫn miễn cưỡng nở một nụ cười.

Ánh mắt Tiểu Vân lạnh lẽo nhìn các nàng, trong mắt không có lấy một tia thương xót.

Hàn Ngữ Phong bất chợt quay đầu nhìn về phía sau, không khỏi hít một ngụm lạnh khí, đây là vách núi đen, Tiểu Vân mang các nàng đến đây có mục đích gì?

“Sợ sao? Người không cần sợ. Không phải người muốn xem Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ lựa chọn như thế nào sao? ” Tiểu Vân cười lạnh một tiếng.

Hàn Ngữ Phong còn chưa kịp hiểu được ý tứ xa xôi trong lời nói của nàng, liền nhìn thấy một thân ảnh đang từ xa đi tới, rõ ràng là Tư Mã Tuấn Lỗi.

91. Chương 091 Khiếp Sợ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 091 Khiếp sợ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trên đỉnh núi Phượng Hoàng, Tư Mã Tuấn Lỗi cao lớn mặc một cái áo trắng đứng ở nơi đó, hai mắt nhìn chăm chăm người đối diện.

“Nói đi, ngươi có điều kiện gì?” Hắn lạnh lùng mở miệng.

“Không hổ là Vương gia, nhìn thấy ta mà không ngạc nhiên sao?” Tiểu Vân châm chọc một tiếng, trong đôi mắt đẹp đều là oán hận.

“Tiểu Vân ngươi cũng rất tự tin, nhưng ngươi cũng quá coi thường bốn vương, bốn vương đã sớm biết là ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói ra một câu, môi cười lạnh.

“Ngươi biết là ta? Ngươi làm sao biết chứ?” Sắc mặt Tiểu Vân kinh ngạc.

“Ngươi đưa thư của ngươi tới, nét chữ đẹp như vậy, vừa thấy đã biết là chữ viết từ tay một người con gái, cho nên bốn vương kiểm tra, tự nhiên sẽ biết.” Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi khinh thường, vậy cũng không tra ra thì hắn đúng là quá vô dụng.

“Thì ra là thế chẳng qua là ta cũng không có muốn giấu diếm ngươi.” Tiểu Vân vẫn chưa hoảng sợ, biết nàng làm thì sẽ thế nào?

Tư Mã Tuấn Lỗi đau lòng nhìn thấy Hàn Ngữ Phong và Châu Nhi bị trói đứng ở nơi đó, trong tay Tiểu Vân cầm dây thừng ở trên người các nàng, lại nhìn vách núi phía sau các nàng, hắn dường như hiểu rõ Tiểu Vân muốn làm gì?

“Thế nào, không nở sao, Vương gia của ta, ngươi là yêu thương Châu nhi hay là yêu Hàn Ngữ Phong đây?” Tiểu Vân nhìn thấy ánh mắt hắn lóe lên sự yêu thương rồi nhanh chóng mang đây về hung ác tàn nhẫn.

“Tiểu Vân, ngươi nói đi, ngươi muốn thế nào mới đồng ý thả các nàng ra?” Tư Mã Tuấn Lỗi không nói nhiều với nàng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ta muốn thế nào ư? Vương gia nói ta phải muốn thế nào đây? Hai người các nàng ngươi chỉ có thể chọn một người, người còn lại sẽ cùng ta nhảy xuống dưới vách núi này.” Tiểu Vân nói rất nhẹ nhàng, trái tim nàng sớm đã chết cho nên nàng không có gì phải sợ nữa, nhưng nàng muốn cho Tư Mã Tuấn Lỗi phải khổ sở, chỉ có như vậy mới có thể xóa hết oán hận trong lòng nàng.

Hai người chọn một không chỉ Tư Mã Tuấn Lỗi sững sờ mà ngay cả Châu Nhi và Hàn Ngữ Phong cũng đều sững sờ không hiểu Tiểu Vân vì sao phải làm như vậy?

“Tiểu Vân phu nhân, người thả Hàn cô nương đi, ta bằng lòng cùng ngươi nhảy xuống dưới vách núi.” Châu Nhi đột nhiên nói.

“Không cần, thả Châu Nhi, ta cùng ngươi nhảy xuống.” Hàn Ngữ Phong lớn tiếng cự tuyệt, sao nàng có thể hy sinh Châu Nhi để giữ lại mạng sống của mình chứ.

“Không cần âm ỉ, tất cả cảm miệng cho ta, đây không phải là các ngươi lựa chọn, Châu nhi ngươi không muốn biết mình ở trong lòng Vương gia có trọng lượng bao nhiêu sao? Hàn ngữ Phong ngươi không muốn biết Vương gia rốt cuộc là hận hay yêu ngươi sao?” Tiểu Vân gầm lên giận dữ nhìn các nàng nói.

Lời của nàng làm cho Châu nhi cùng Hàn Ngữ Phong hơi hơi sững sờ.

Châu nhi lộ ra một tia cười khổ, vẫn còn quan tâm ta sao?

Hàn Ngữ Phong nghi hoặc không hiểu, hắn là hận mình vậy còn không tin sao?

“Tiểu Vân bốn vương tự hỏi Châu nhi và Hàn Ngữ Phong cưu mang ngươi không tệ, hai người không có thù oán gì với ngươi, ngươi thực ra vì cái gì lại làm như vậy?” Đứng đối diện, Tư Mã Tuấn Lỗi nói.

“Cưu mang ta không tệ? Vậy vì sao ngươi muốn đem ta đuổi ra vương phủ, chẳng lẽ Vương gia không hiểu đạo lý một người con gái thì không thể có hai phu quân sao? Hiện tại ngươi để ta ở chỗ nào?” Tiểu Vân cười lạnh một tiếng chất vấn.

"Người hận bốn vương là được rồi, người thả các nàng ra, cơ thể Châu nhi gầy yếu nhiều bệnh, người sao nhẫn tâm như vậy chứ." Tư Mã Tuấn Lỗi nỗ lực thuyết phục nàng thả các nàng ấy ra.

"Ha ha....." Tiểu Vân đột nhiên phát ra một tiếng cười điên cuồng, sau đó chăm chú nhìn hắn.

"Vương gia người là thật hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ, cơ thể Châu nhi nhiều bệnh sao? Người có biết Yêu Liên chết như thế nào không? Ai giết nàng không?"

"Ai?" Tư Mã Tuấn Lỗi chăm chú nhìn nàng chăm chăm, nàng biết sao?

"Người nhất định sẽ không tin, nàng chính là người trong cơ thể nhiều bệnh, Châu nhi cô nương." Tiểu Vân nhìn Châu nhi bên cạnh, trong mắt lạnh như băng.

"Châu nhi?" Trong ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi khiếp sợ, vì sao lại có thể chứ?

Hàn Ngữ Phong cũng khiếp sợ không thể tin được, nàng nhìn sang Châu nhi, vì sao có thể là Châu nhi chứ? Một người con gái nhỏ bé yếu ớt như vậy lại giết người, đánh chết, nàng cũng không tin.

"Tiểu Vân phu nhân, người vì sao lại muốn hãm hại ta?" Sắc mặt Châu Nhi tái nhợt và chấn động.

Tiểu Vân nhìn chăm chăm nàng đột nhiên phát ra một tiếng cười quái dị

"Châu nhi, không cần đóng kịch, cho dù người lừa được người khác nhưng người không lừa được ta đâu."

Châu nhi sững sốt ngạc nhiên nghi ngờ hỏi: "Tiểu Vân phu nhân, người nói vậy là có ý gì?"

Tiểu Vân vẫn cười to, khinh thường, nhìn chăm chăm nàng gần từng tiếng rõ ràng nói: "Châu Nhi, bệnh của người là thật ra là người giả vờ nhu nhược, Yêu Liên vì ghen tị Vương gia sủng ái Hàn Ngữ Phong nên từng nói qua sẽ tìm người hãm hại nàng, đương nhiên mục tiêu này chính là người, bởi vì chỉ có người mới có thể làm cho Vương gia tức giận chính là ta không nghĩ tới nàng thật sự làm như vậy, chẳng qua là thiếu chút nữa hại chết người, người ghi hận trong lòng, ngày Yêu Liên chết ta vừa lúc đi qua Cư Tình uyển thấy một một người áo đen nhỏ gầy chạy qua mà người còn không thừa nhận sao?"

"Người, người ngậm máu phun người." Châu Nhi vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ, thân thể đang run rẩy "Người có chứng cứ gì chứng minh là ta làm chứ."

Tiểu Vân cười lạnh nói: "Có một số việc không cần chứng cứ ví dụ như ta vẫn chưa tổ giác người bởi vì ta cảm ơn người tạo cơ hội cho ta và Vương gia tranh thủ tình cảm, mất đi một người thì đã sao? Nếu không người cho là ta vì sao không nói?"

"Người, người..." Châu nhi khó thở nói không ra lời chỉ thở dốc.

"Nói không nên lời sao? Về mặt Tiểu Vân lạnh lùng cứng rắn nói: "Được rồi, người tiếp tục giả bộ nhu nhược là chuyện của người, ta không hứng thú, với ta cũng không quan hệ."

"Ta không có, khụ khụ!" Mắt Châu Nhi trừng lên, thở dốc rồi ho khan vài tiếng mới từ từ thở được đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt tràn đầy vẻ đau đớn vô cùng, thân thể cũng lung lay sắp đổ.

Hàn Ngữ Phong vẫn khiếp sợ nếu Yêu Liên thật sự là do Châu nhi giết thì thế giới kia thật là đáng sợ, tâm tính thiện lương trở nên lạnh lẽo, hơn nữa ở trên núi, từng trận gió lạnh làm cho thân thể của nàng không ngừng run rẩy.

Mới Tư Mã Tuấn Lỗi không nói được một lời nào, ánh mắt nghi hoặc nhìn Châu nhi không biết có nên tin tưởng lời nói của Tiểu Vân hay không?

92. Chương 92 Hai Chọn Một

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 92 Hai chọn một

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Vương gia, Châu nhi không có làm, thật sự không có làm.” Mắt Châu nhi nhếch lên nhìn về phía hắc khê nói không quan tâm tới khuôn mặt trắng bệch, trên mặt nước mắt long lánh điềm đậm đáng yêu.

“Châu nhi nếu người không có làm, ta sẽ không để người ta đổ oan cho người.” Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi rất lạnh đậm.

“Tốt lắm các người không cần nói nữa, Vương gia, người suy nghĩ thế nào rồi? Người chọn Châu nhi hay chọn Hàn Ngữ Phong, nhẫn nại của ta chỉ có hạn.” Mắt Tiểu Vân lạnh lùng nhìn hắc khê trong tay cầm dây thừng lui lại phía sau mấy bước giống như đang uy hiếp.

“Chờ một chút, không có sự lựa chọn thứ ba sao, người thả các nàng, bốn vương cùng người nhảy xuống.” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay ngăn cản.

Tiểu Vân chăm chú theo dõi hắc khê đột nhiên tuôn ra một tiếng cười thỏa mái: “Vương gia người thực ra là vô tình hay là có tình đây, hãy bớt nói lời vô ích đi, người chọn ai hay là để các nàng cùng theo ta nhảy xuống.”

“Tiểu Vân phu nhân . . .” Hàn Ngữ Phong vừa muốn nói chuyện đã bị nàng cắt ngang.

“Câm miệng! Nơi này không có chỗ cho người nói chuyện.” Mắt Tiểu Vân lạnh lùng nhìn qua nàng.

Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi phát ra tia nhìn phức tạp chăm chú nhìn chằm chằm Châu nhi và Hàn Ngữ Phong ở đối diện, đột nhiên ra tiếng: “Người thả Châu nhi ra.”

Tiểu Vân giật mình nhìn hắc khê, không tin hỏi: “Người chắc chắn muốn chọn Châu nhi sao?”

Châu nhi càng không thể tin được nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, hắc khê chọn mình sao? Nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

Hàn Ngữ Phong rất bình tĩnh, trên mặt không có một tia gợn sóng, nàng biết hắc khê sẽ chọn Châu nhi.

“Bốn vương đã nói muốn người thả Châu nhi.” Giọng Tư Mã Tuấn Lỗi kiên định.

“Vương gia người thật sự bỏ qua Hàn Ngữ Phong, đừng quên phía sau chính là vách núi rất sâu, nhảy xuống cho dù là thi thể cũng không còn.” Tiểu Vân chỉ vào vách núi phía sau nói.

“Bốn vương rất rõ, không cần người giải thích, thả Châu nhi ra.” Tư Mã Tuấn Lỗi lớn tiếng nói.

“Tốt.” Tiểu Vân vừa dứt lời đẩy Châu nhi ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay đỡ lấy Châu nhi cởi bỏ dây thừng trên người nàng .

“Vương gia vì sao lại chọn ta?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Châu Nhi tái nhợt mang theo nước mắt.

“Bởi vì ta đã đồng ý với tỷ tỷ người, chiếu cố thật tốt cho người nên ta không thể để người xảy ra chuyện, người nghỉ ngơi một chút.” Tư Mã Tuấn Lỗi giúp nàng đi tới phía trước.

Châu nhi lộ ra một nụ cười khổ hắc khê cứu nàng bởi vì hắc khê đã hứa hẹn với tỷ tỷ.

“Vương gia hy vọng người không hối hận với lựa chọn hôm nay, có Hàn Ngữ Phong theo ta xuống hoàng tuyền, trên đường ta cũng sẽ không lẻ loi.” Tiểu Vân nói xong tay túm lấy Hàn Ngữ Phong từng bước một lui về phía sau.

Trái tim Tư Mã Tuấn Lỗi thắt chặt nhưng hắc khê không dám tiến lên sợ chọc giận nàng ,nàng liền nhảy xuống.

“Tiểu Vân phu nhân có thể chờ ta một chút không? Ta có lời muốn nói.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên lên tiếng, chết trong hoàn cảnh này nàng không yên lòng.

Mắt Tiểu Vân lạnh lùng nhìn nàng không trả lời nhưng vẫn dừng bước lại.

“Cám ơn.” Hàn Ngữ Phong biết nàng đồng ý quay đầu nói với Tư Mã Tuấn Lỗi: “Vương gia ta biết người hận ta, nhưng ta cầu xin Vương gia có thể đối xử tử tế với Cảnh Nhi được không, ta đây có chết cũng nhắm mắt.”

Mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng, nữ nhân chết tiệt, trong lòng nàng cuối cùng vẫn nghĩ đến Cảnh Nhi.

“Quên đi.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy hắn không nói lời nào bất đắc dĩ cười gượng một cái, mình thật là hồ đồ vì sao lại cầu xin hắn.

“Vương gia, người nhất định sẽ hối hận, hiện tại người cũng nên ném chút mùi vị đau lòng.” Tiểu Vân cười lạnh một tiếng lời Hàn Ngữ Phong lập tức nhảy xuống vách núi.

“Không được. . .” Tư Mã Tuấn Lỗi thét một tiếng kinh hãi, thân thể cũng bay nhanh nhảy xuống vách núi.

Tình huống xảy ra thình lình làm cho Tiểu Vân không lường trước được, tất cả nàng đã sớm có hoạch tốt ở bờ vách núi có sẵn dây thừng buộc chắc, khi mình nhảy xuống sẽ giữ chặt dây thừng sau đó lặng lẽ đi lên, chỉ là bây giờ, Tư Mã Tuấn Lỗi một tay kéo dây thừng của nàng, một tay giữ chặt dây trói của Hàn Ngữ Phong thành ra ba người bây giờ treo lơ lửng ở đây.

Dây thừng ở vách núi quay về, lắc lư xoạt xoạt, âm thanh dường như sắp đứt ra.

“Người mau buông tay, dây thừng sắp đứt.” Tiểu Vân hoảng sợ lấy chân dùng sức đá, muốn Tư Mã Tuấn Lỗi buông tay, chết đến nơi rồi mà nàng vẫn rất sợ.

“Người cũng sợ sao? Đây không phải là điều người muốn sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi châm chọc tuy rằng trong lòng hắn cũng rất lo lắng.

Hàn Ngữ Phong thật không ngờ hắn lại nhảy tới cứu nàng trong lòng ngũ vị hoàn toàn khó hiểu, đây là lần thứ hai, vì sao hắn lại làm như vậy?

Châu nhi ngơ ngác nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi phi thân nhảy xuống vách núi rất lâu mới khôi phục lại, hoảng sợ chạy đến vách núi thấy các nàng đang ở nơi cực kỳ nguy hiểm

“Cứu mạng, có ai không? Mau tới cứu người. Châu nhi ghé vào bên vách núi um tùm, bàn tay nhỏ bé vừa cầm chặt lấy dây thừng kêu cứu vừa muốn kéo các nàng.

“Vương gia, người ở nơi nào?” Dưới chân núi truyền đến từng đợt tiếng gọi ầm ỉ.

“Vương gia ở trong này, mau tới đây.” Châu nhi vui mừng hướng về phía dưới chân núi hô.

“Châu nhi cô nương, Vương gia đâu?” Quân gia mang theo một đám thị vệ đuổi tới đỉnh núi lo lắng hỏi.

“Vương gia ở dưới vách núi, nhanh đi tới cứu người.” Châu nhi đứng lên chỉ vào dưới vách núi.

“Mau.” Quân gia vung tay cho thị vệ nhanh ném dây thừng đi xuống.

Rất nhanh Tiểu Vân, Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong được cứu kéo lên.

“Đem cô ta giải đến địa lao cho ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ vào Tiểu Vân lạnh lùng phẫn nộ đích ra lệnh

“Dạ, Vương gia.” Hai thị vệ nhanh chóng áp giải nàng vẫn đang hoảng sợ không nói được gì đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi tự mình cởi dây thừng trên người Hàn Ngữ Phong, từ đầu đến cuối Hàn Ngữ Phong đều không nói gì nhiều, chuyện ngoài ý muốn khiến cho nàng trở nên hồ đồ.

“Hàn cô nương, người không có việc gì là ta an tâm rồi, Vương gia ta ... Sắc mặt Châu nhi tái nhợt, môi đã trắng bệch, lời nói còn chưa dứt, toàn thân đã mềm nhũn ngất đi.

93. Chương 93: Không Thể Tin Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 93: Không thể tin được

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy Châu nhi nằm hôn mê bất tỉnh, lại thấy lời nói của Tiểu Vân quanh quẩn ở bên tai.

“Vương gia người là thật hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ, cơ thể Châu nhi yếu đuối nhiều bệnh ư? Người có biết Yêu Liên chết như thế nào không? Ai giết nàng không?”

“Người nhất định sẽ không tin được, nàng chính là người nói là thân thể yếu đuối nhiều bệnh, Châu Nhi cô nương kia.”

Con mắt Tư Mã Tuấn Lỗi u ám sâu sắc làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc, sau Mai nhi, hắn đưa Châu nhi về phủ nhưng mà cho tới bây giờ hắn không hề xem qua thậm chí nghi ngờ nàng, luôn nghĩ nàng là người yếu đuối, cô đơn một mình.

Chính là việc Tiểu Vân nói nàng giết Yêu Liên, điều này làm cho hắn rất kinh ngạc, mặc kệ là lời nói của Tiểu Vân hay là muốn đòi lại sự trong sạch cho Châu nhi, hắn sẽ cẩn thận điều tra từng chuyện một.

Trong thư phòng .

“Vương gia, người có chuyện gì sai bảo ạ?” Thống lĩnh thị vệ Trương Ứng chấp tay cung kính hỏi.

Tư Mã Tuấn Lỗi vẫy tay cho Trương Ứng đi tới phía trước hắn rồi nhẹ nhàng ra sai bảo vài tiếng.

“Vương gia yên tâm tì chức nhất định hoàn thành nhiệm vụ Vương gia giao.” Trương Ứng nghe xong sai bảo cung kính nói.

“Tốt! Người đi đi cẩn thận đi nhanh về nhanh một chút.” Tư Mã Tuấn Lỗi gật gật đầu dặn dò nói.

“Dạ!”

Hàn Ngữ Phong một mình lặng lẽ đi đến địa lao ngoài vương phủ, nàng muốn nhìn Tiểu Vân, nàng biết vì sao Tiểu Vân hành động điên cuồng như vậy, bởi vì nàng cùng Thúy Hà bị Tư Mã Tuấn Lỗi đuổi ra khỏi phủ.

Đi vào địa lao âm u ẩm ướt này, nàng vẫn không tự chủ được rung mình một cái, nhớ tới lúc mình cũng bị giam trong địa lao.

Ở một góc nhà tù, Tiểu Vân quần áo thì bẩn thỉu, tóc thì rối bù ngồi ở chỗ kia nghe được tiếng bước chân mở to mắt lạnh lùng nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái.

“Người thấy ta thế nào như vậy còn chưa đủ sao, mà còn đến làm ta nhục nhã?”

“Ta đến xem người thế nào, người yên tâm ta sẽ thay người cầu xin Vương gia để hắn thả người, dù sao người cùng hắn cũng coi như đã từng là vợ chồng.” Hàn Ngữ Phong đứng ở phía ngoài nhà tù nhìn nàng nhẹ giọng nói.

“Người không hận ta sao? Ta thiếu chút nữa đã hại chết người, người sao lại tốt như vậy chứ?” Tiểu Vân cười lạnh một tiếng lộ vẻ không tin.

“Ta không hận người, người cũng nói là thiếu chút nữa thôi, ta như thế này không phải vẫn tốt sao? Cùng là nữ nhân, ta hiểu tâm tình của người, cho nên ta không trách người.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, có thể nhìn thấy trong mắt đều là thương hại.

“Ha ha...” Tiểu Vân đột nhiên cười ha hả sau đó nói: “Hàn Ngữ Phong người quả nhiên không giống Châu nhi, chẳng trách Vương gia lại yêu người.”

Hàn Ngữ Phong bởi vì câu nói kia của nàng ‘chẳng trách Vương gia lại yêu người’ sững sờ nhìn nàng, điều này nghe được so với chuyện Châu nhi giết người còn làm nàng khiếp sợ hơn.

“Thế nào? Người không tin sao?” Tiểu Vân nhìn nàng hỏi.

Hàn Ngữ Phong lắc đầu nói: “Vương gia đang ở chỗ Châu nhi, hắn sao có thể yêu ta chứ, hắn chỉ hận ta thôi, trên đỉnh núi không phải hắn lựa chọn Châu nhi, điều này không phải đã chứng minh tất cả sao?”

Sắc mặt Tiểu Vân nghi ngờ nhìn nàng rất lâu mới nói: “Hàn Ngữ Phong người là ngốc thật hay là giả ngốc, trên đỉnh núi hắn lựa chọn Châu nhi nhưng hắn lại lựa chọn cùng người sống chết có nhau, ngay cả sinh mệnh cũng có thể bỏ, chẳng lẽ điều này còn không phải là yêu sao? Nói thật ta rất hâm mộ người.”

Hàn Ngữ Phong sợ hãi lui về phía sau hai bước, có phải là Tiểu Vân nói thật không?

Rời địa lao, Hàn Ngữ Phong thần thờ bước đi, trong đầu đều là câu nói kia “hắn lại lựa chọn cùng người sống chết có nhau, ngay cả sinh mệnh cũng có thể bỏ, chẳng lẽ điều này còn không phải là yêu sao?”

Tư Mã Tuấn Lỗi về phủ thấy nàng hồn bay phách tán, kéo tay giữ chặt người nàng.

“Người đang làm cái gì thế?”

Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, cẩn thận nhìn hắn, muốn từ trong mắt hắn nhìn ra một chút dấu vết.

“Người đang nhìn cái gì? Bốn vương có chỗ không tốt sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi bị nàng nhìn có chút không được tự nhiên.

“Không có.” Hàn Ngữ Phong lấy lại tinh thần, cảm thấy rằng mình thật thất lễ.

“Vừa rồi người đi đâu?” Tư Mã Tuấn Lỗi thuận miệng hỏi.

“Ta đến địa lao.” Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng nói rồi cúi đầu nhìn lên hắn liếc mắt một cái, hắn có thể nổi giận hay không.

“Người đến địa lao làm gì?” Giọng điệu Tư Mã Tuấn Lỗi rất bình thản không có chút gì nổi giận.

“Vương gia ta có thể xin người một việc được hay không?” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ tới việc muốn thay Tiểu Vân cầu xin.

Nói đi. Trái tim Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên có chút vui mừng, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhỏ giọng mềm mại muốn cầu xin mình.

“Có thể thả Tiểu Vân phu nhân hay không? Dù sao nàng cũng là người người từng yêu, có thể khoan dung độ lượng chứ?” Hàn Ngữ Phong không nhìn ra thứ gì để hỏi bởi vì nàng không biết hắn có đồng ý hay không.

Một bên mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lộ ra một chút tính toán, “Người là thật tình sao? Nàng ta thiếu chút nữa hại chết người, người không hận nàng sao?”

“Vì sao lại hận nàng ấy? Đầu sỏ gây nên hình như là người, dù sao cũng là người vô tình nên mới có thể làm cho nàng có cử chỉ điên cuồng, cho nên muốn trách thì trách người.” Hàn Ngữ Phong nhìn ánh mắt hắn có chút trách móc.

“Trách ta ư?” Tư Mã Tuấn Lỗi hơi sững sốt, sau đó cười ha ha: “Không phải cũng nên trách người sao, dù sao cũng là người khiến bốn vương phế thếp, không phải người đã quên đây là điều kiện để người gả cho ta.”

“Người . . .” Hàn Ngữ Phong chán nản nhìn hắn, không thêm phản bác.

“Người thật sự muốn bốn vương thả nàng sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi lại còn hỏi lại một lần nữa.

“Ân!” Hàn Ngữ Phong khẽ gật đầu.

“Tốt, nhưng mà bốn vương có điều kiện, người đồng ý thì ta thả nàng.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý nói một nửa.

“Điều kiện gì?” Hàn Ngữ Phong đã biết hắn sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy mà.
“Đi theo giúp ta dùng bữa.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng đột nhiên nói.
“Dùng bữa ư?” Hàn Ngữ Phong không thể tin được nhìn hắn, đây là điều kiện của hắn sao?
“Thế nào? Người không muốn thì quên đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý đi.
“Không phải, ta đồng ý.” Trong lòng Hàn Ngữ Phong quýnh lên vội vàng giữ chặt ống tay áo của hắn.
“Vậy đi thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch miệng lên nói.
“Đi chỗ nào?”
“Đạp lao.”

94. 93

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 094 Cùng nhau dùng bữa

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tiểu Vân nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi xuất hiện trước mặt mình, nàng ngược đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn sau đó hai mắt nhắm lại, thu người ngồi trong góc .

“Người có thể đi rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi không để ý đến nàng, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Người thả ta sao?” Tiểu Vân đột nhiên mở to mắt nhìn như trước chằm chằm hắn, nàng không tin tên Vương gia tàn bạo vô tình kia lại thả nàng.

“Bổn vương không nghĩ sẽ thả người, nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Hàn Ngữ Phong.” Trong mắt Tư Mã Tuấn Lỗi tản ra hàn khí, nếu không phải vì Hàn Ngữ Phong thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Tiểu Vân nhìn thấy người ở phía sau hắn chính là Hàn Ngữ Phong, nàng thật không ngờ Ngữ Phong lại thay nàng cầu tình, thanh âm có chút nghẹn ngào “Cảm ơn.”

“Đi thôi, về sau hãy tự mình bảo trọng.” Hàn Ngữ Phong đi qua nâng nàng dậy.

Tiểu Vân chậm rãi đi ra khỏi nhà lao, đột nhiên xoay người đi đến trước mặt nàng nhẹ nhàng nói: “Đề phòng Châu nhi.” Sau đó xoay người rời đi.

Hàn Ngữ Phong nhìn theo bóng dáng của Tiểu Vân “Nàng ta là đang nhắc nhở mình sao? Châu nhi có thật sự đáng sợ như vậy không?”

“Nàng ta nói gì với người?” Tư Mã Tuấn Lỗi đi đến trước mặt nàng hỏi.

“Không có gì! Đi thôi.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu.

Tư Mã Tuấn Lỗi nghi hoặc nhìn nàng nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hàn Ngữ Phong trong lòng mang nhiều tâm sự, tiêu sái đi về Lục Bình uyển, vào phòng nàng mới phát hiện Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn đi theo sau nàng.

“Người đi theo ta làm gì?” Nàng nhún mắt nhíu mày hỏi.

“Ta đi theo người? Bỗng vương tới nơi này dừng bữa.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, nàng quên nhanh thật. Hàn Ngữ Phong lập tức nhớ lại.

“Người đâu? Đến đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi giương giọng hô.

” Dạ! Vương gia.” Một nô tỳ bên ngoài lên tiếng trả lời.

Rất nhanh từng khay thức ăn sơn hào hải vị được mang lên, đặt trên bàn.

Hàn Ngữ Phong xoay người đi ra ngoài.

“Người đi đâu vậy?” Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau hỏi.

“Ta đi gọi Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong trả lời.

“Tỷ tỷ, đệ đến rồi!” Cảnh nhi vừa vào cửa nghe nói tỷ tỷ đang tìm mình liền cầm đầu chạy tới.

“Cảnh nhi, chậm một chút, hấp tấp như vậy nếu lỡ té ngã thì sao?” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng trách cứ.

“Oa, tỷ tỷ, thật nhiều thức ăn ngon nha. Cảnh nhi ánh mắt sang lấp lánh khi nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn ngon, chạy đến muốn nếm thử một chút, đột nhiên nhìn sang bên cạnh thì thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang ngồi, sợ quá bèn chạy đến trốn phía sau Hàn Ngữ Phong.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhăn mặt, nhú mày. Hắn thật sự đáng sợ như vậy sao? Cố gắng hạ thấp giọng nói: “Đi ra, người trốn cái gì? Không muốn ăn sao?”

Cảnh nhi sợ không dám đi ra. Hàn Ngữ Phong dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó lôi ra.

Cảnh nhi chậm rãi đi ra, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, đột nhiên hỏi: “Người sẽ không đánh tỷ tỷ chứ?”

“Đánh tỷ tỷ.” Tư Mã Tuấn Lỗi sừng sốt, xem ra hắn đã để lại một bóng ma ám ảnh trong lòng của đứa trẻ này.

“Cái này cho ta ăn phải không?” Không đợi hắn nói chuyện, Cảnh nhi lại chỉ tay vào bàn đồ ăn hỏi.

“Là cho người ăn đó, mau ăn đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố gắng ôn nhu trả lời.

Cảnh nhi nuốt nước miếng nhưng không hề động đũa.

“Tại sao không ăn?” Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy kỳ quái liền hỏi.

“Không dám ăn.” Cảnh nhi lắc đầu sợ hãi khi nhìn hắn, ngoan ngoãn nói: “Trước kia người cũng không cho ta và tỷ tỷ ăn cơm.”

Nhớ tới những tháng ngày trước kia, trong mắt Hàn Ngữ Phong hiện ra một tia ưu thương.

Tư Mã Tuấn Lỗi sừng sốt, trước kia bọn họ không có cơm ăn sao? Trong con người đen trần ngập tức giận, rốt cục là ai làm như vậy? Hắn phân phó không cho bọn họ ăn cơm? khi nào

“Ăn đi, về sau không ai dám không cho các người ăn cơm. Người muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, không ai dám bắt người không được ăn.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy đau lòng, thì ra nàng đã sống đau khổ như thế, đây không phải đều là lỗi của hắn sao?

“Tỷ tỷ, có thể ăn được không?” Cảnh nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nàng.

“Có thể ăn, ăn đi Cảnh nhi.” Hàn Ngữ Phong đem nó đến ngồi gần mình.

“Ăn cơm.” Tư Mã Tuấn Lỗi sảng khoái nói.

“Nga.” Hàn Ngữ Phong vẫn không ngẩng đầu, nàng đang giúp Cảnh nhi gấp những thức ăn mà nó thích, sau đó thì bản thân mới ăn cơm.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa ăn vừa đánh giá cử chỉ nhỏ nhả xinh đẹp của nàng. Tuy rằng hiện tại nàng nghèo túng như thế, nhưng chung quy nàng vẫn là tiểu thư khuê các.

“Người không lo ăn cơm, nhìn ta làm cái gì?” Nhận thấy hấn cứ nhìn mình chăm chăm, Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên nhìn hấn. liếc mắt một cái.

“Ta no rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi buông bát, ngừng một chút rồi nói thêm: “Các người tiếp tục ăn đi.”

“Nga.” Đột nhiên Hàn Ngữ Phong nhìn thấy khoe miệng của Cảnh nhi dính đầy thức ăn bèn lấy khăn lụa ra lau cho nó.

Nhìn thấy động tác cẩn thận, dịu dàng của nàng Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cảm thấy có chút ganh tỵ với Cảnh nhi.

“Ngon quá tỷ tỷ, về sau nếu mỗi ngày đều được ăn ngon như vậy thì tốt quá!” Cảnh nhi vừa ăn vừa vui vẻ nói.

“Cảnh nhi, lúc ăn cơm không được nói chuyện có biết không?” Hàn Ngữ Phong có chút trách cứ, tuy rằng bọn họ hiện tại nghèo túng, nhưng không thể quên hết những phép tắc đã được tu dưỡng.

“Dạ, đệ biết rồi tỷ tỷ.” Cảnh nhi cúi đầu, quệt cái miệng nhỏ.

“Người đâu? Đi gọi quản gia đến đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng.

“Dạ.” Tên hạ nhân ngoài cửa lên tiếng trả lời.

Rất nhanh người quản gia liền nhanh chóng chạy đến nói: “Vương gia, người tìm lão nô.”

“Từ nay về sau Cảnh nhi muốn ăn cái gì thì phải cho nó ăn cái đó. Còn nữa, đi tìm một tiên sinh đến dạy chữ cho nó.” Tư Mã Tuấn Lỗi mệnh lệnh nói.

“Dạ! Lão nô lập tức đi làm ngay.” Quản gia sững sốt, vội vàng lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong kinh ngạc nhìn hấn, không rõ hấn vì cái gì phải làm như vậy? Chẳng lẽ giống như lời của Tiểu Vân nói, hấn yêu mình sao?

“Thái độ của người như vậy là sao? Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nói.

“Cám ơn.” Mặc kệ là nguyên nhân gì, tóm lại nàng phải cảm ơn hấn đã làm như vậy.

Lần này đổi lại, Tư Mã Tuấn Lỗi ngây ngẩn cả người, hấn không nghĩ tới nàng lại nói lời cảm ơn hấn.

Trong lúc đang trầm mặc, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói khó xử của Xuân Vũ.

“Châu nhi cô nương, Vương gia đã phân phó, trong lúc người đang dùng bữa không cho bất kỳ ai quấy rầy.

95. 94

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 095 Vô tình hay cố ý?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái, sau đó lên tiếng : ‘Châu nhi vào đi.’

Ngoài cửa lại không có thanh âm

‘Châu nhi ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nghi hoặc kêu lên, đứng dậy đi về phía cửa.

Xuân Vũ đứng ở cửa nhỏ giọng thưa : ‘Châu nhi cô nương đã đi rồi.’

Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại nhìn Hàn Ngữ Phong, không nói lời nào liền xoay người bước đi

Châu nhi vẫn chưa đi xa, Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bước ra khỏi Lục Bình uyển đã thấy một thân ảnh đơn bạc mảnh mai đập vào mắt..

‘Châu nhi.’

‘Vương gia.’Châu nhi chậm rãi xoay người, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ thương cảm u buồn.

‘Châu nhi người làm sao vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ nhíu mày, vì sao bộ dáng của nàng lại bi thương như vậy?

‘Vương gia lần này Châu nhi thật sự phải đi.’ Châu nhi nhắc mi ngược nhìn hắn, trên đỉnh núi Phượng Hoàng hắn đã làm cho trái tim nàng trở nên băng giá, đã hoàn toàn không còn hi vọng nữa.

‘Châu nhi vì sao nhất định phải đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hoang mang, hoàn toàn không hiểu được tâm tư của nàng.

‘Vương gia còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người đã nói gì với ta hay không? Người nói, người nhất định chăm sóc ta thật tốt, làm cho ta không lo đến cơm ăn áo mặc, ngay tại thời điểm đó ta đã yêu thích người, ta nghĩ người sẽ cưới ta, tuy rằng ta biết như thế là si tâm vọng tưởng, nhưng mỗi ngày ta đều hi vọng.’ Châu nhi nhìn vào đôi mắt đen của hắn, nàng có thể đi nhưng nàng muốn hắn phải hiểu được lòng mình.

‘Châu nhi, hiện tại bốn vương vẫn chăm sóc người thật tốt, có gì không giống như trước sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không hiểu, vì sao hắn không cưới nàng thì nàng nhất định phải rời đi.

‘Đó không phải là vấn đề, Vương gia có nhớ rõ Vương gia từng nói muốn thành thân với ta không?’ Châu nhi nâng mày nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi cả người sửng sốt, đúng là hắn có nói qua, nhưng là.....

Châu nhi hạ thấp mắt, tiếp tục nói : ‘Hiện tại Vương gia muốn thành thân với Hàn cô nương, Châu nhi làm sao còn có thể ở tại chỗ này ? Châu nhi không có cách nào đối mặt với sự chỉ trích của người khác, Châu nhi cũng không có biện pháp gì để không cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy Vương gia cùng Hàn Ngữ Phong ân ái ái.’

‘Châu nhi.....’ Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút hồi lỗi, dù sao cũng do bản thân nhất thời lỗ mãng, không chịu lo lắng chu toàn, thật không ngờ đã làm cho tâm tình của nàng trở nên phức tạp như vậy.

‘Vương gia không cần phải nói, Châu nhi đều hiểu được mà, ta còn muốn cảm ơn Tiểu Vân phu nhân đã làm cho ta hoàn toàn hiểu được một chuyện, trên đỉnh núi Phượng Hoàng người không để ý đến sinh tử liền phi thân xuống sườn núi, ta đã hiểu được đây chính là lúc ta nên rời đi.’ Châu nhi nhẹ nhàng cắt ngang lời hắn, trong đôi mắt đẹp có hăm mộ, có bi thương.

Tư Mã Tuấn Lỗi hé miệng nhưng không nói, sắc mặt có vài phần thâm trầm làm cho người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì ?

Đang trong lúc hắn đang trầm mặc thì có một giọng nói mềm nhẹ nhưng kiên định đột nhiên vang lên.

‘Châu nhi cô nương, người không thể đi. Vương gia sẽ cưới người.’

Hàn Ngữ Phong từ cửa Lục Bình uyển bước ra, hướng về phía bọn họ đi tới.

Châu nhi vẻ mặt chăm chú nhìn nàng, không rõ vì cái gì nàng lại nói như vậy ?

Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen bán mị, nàng đi ra làm cái gì? Hắn cưới ai, nàng có quyền định đoạt sao?

‘Châu nhi, thân thể của người không tốt, nếu lẻ loi một mình rời khỏi vương phủ người làm sao sống được?’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt, bi thương của nàng, tuy rằng ở trên đỉnh núi Tiểu Vân nói nàng giết Yêu Liên làm cho trong lòng nàng có chút ngăn cách đối với Châu nhi, nhưng là không có chứng cứ cho nên nàng vẫn nguyện ý tin tưởng Châu nhi là thật sự trong sạch.

‘Cám ơn người, Hàn cô nương, tâm ý này của người Châu nhi xin nhận, người không cần lo lắng chuyện Vương gia có cưới Châu nhi hay không, Châu nhi vẫn là rời đi vương phủ thì tốt hơn.’ Trong đôi mắt đẹp của Châu nhi chứa đầy nước mắt làm cho người ta cảm động.

‘Vương gia, người hẳn biết đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, người từng đáp ứng cưới Châu nhi thì người phải Châu nhi, không phải sao?’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí kiên định nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng vốn không muốn gả cho hắn.

Trong con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi cháy lên ngọn lửa âm u, thật khó phân biệt lúc này hắn đang nghĩ gì? Nữ nhân chết tiệt, nàng nói như vậy là có ý gì chứ?

‘Hàn cô nương, vậy còn người, Vương gia cũng nói muốn cưới người, không phải cũng nên nhất ngôn cửu đỉnh hay sao?’ Châu nhi mắt đẹp đảo nhanh, không biết lời nói của nàng có chân thật hay không?

Hàn Ngữ Phong sững sốt nói: ‘Phàm là chuyện gì cũng có trước có sau, nếu trước tiên Vương gia nói sẽ cưới người thì ta đây tự nhiên sẽ không có ý nghĩa.’

‘Hàn Ngữ Phong, người đùa đủ chưa ?’ Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi tóe lửa bắn về phía nàng, nàng như vậy đã muốn hắn cưới người khác.

‘Đùa ? Vương gia cho rằng ta đang đùa sao ? Ta không có, ta là thiệt tình.’ Ánh mắt Hàn Ngữ Phong không hề dao động, yên lặng chống lại ánh mắt sắc bén lạnh liệt của hắn, chỉ cần hắn cưới Châu nhi vậy thì bản thân không cần gả cho hắn, nếu thế thì nàng vẫn còn có hy vọng rời khỏi nơi này.

‘Người đang mưu tính chuyện gì ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi phát hiện ra ánh mắt của nàng sáng lên dị thường, trông như ánh sáng buổi bình minh.

‘Ta không có.’ Hàn Ngữ Phong cúi đầu, che dấu bản thân đang thấy chột dạ.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nghĩ đến nàng muốn rời đi, bàn tay to duỗi ra đem nàng ôm chặt vào lòng ngực, vì cái gì nàng lại muốn rời đi? Cúi mặt xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thốt ra một câu uy hiếp : ‘Người lại muốn rời khỏi bốn vương phủ sao? Nói cho người biết, không có khả năng, trừ phi bốn vương chết, nhưng dù cho bốn vương đã chết thì cũng muốn người chôn cùng ta, nhất định không cho người rời khỏi bốn vương.’

‘Người.....’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, vì cái gì hắn nhất định phải đối xử với mình như vậy ? Chẳng lẽ giống như lời của Tiểu Vân nói, hắn yêu mình sao ? Thật sự muốn mình làm thê tử hắn sao ?

‘Quay về phòng.’ Nhìn thấy bộ dạng quật cường của nàng, đột nhiên Tư Mã Tuấn Lỗi bay nhanh đến hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái, sau đó buông nàng ra, mệnh lệnh nói.

‘Không trở về.’ Hàn Ngữ Phong ngay lập tức cự tuyệt, dựa vào cái gì mà muốn nàng nghe lời hắn.

Hai người giằng co quyết liệt làm cho không khí dường như đang nóng lên.

Châu nhi đứng ở một bên, đôi bàn tay trắng như phấn gầy nắm chặt, nàng đã quyết định sẽ rời khỏi nơi này vì cái gì còn muốn nàng ở lại, trước mặt của nàng còn diễn trò ân ân ái ái. Hàn Ngữ Phong, người đến tột cùng là vô tam hay là cố ý ? Châu nhi hung hăng cắn môi ‘Đây là do người bức ta, đừng trách ta!’

96. 95

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 096 Cùng đi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương gia, Hàn cô nương các người không cần phải thay nhau bức bách ta nữa.’ Châu nhi đột nhiên lên tiếng, ‘Ta đã quyết định rồi, cùng lắm thì chờ đến lúc các người thành thân xong ta mới đi.’

Châu nhi nói xong, thân hình mảnh mai, toàn thân chậm rãi đi từng bước một. Bóng dáng đơn bạc, bi thương của nàng trong ánh hoàng hôn càng làm tăng thêm vẻ diễm đạm, đáng yêu.

Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng mềm nhũn, hắn không muốn vô tình với Châu nhi, có điều giữa nam và nữ không phải lúc nào cũng là tình yêu.

‘Có phải người không đành lòng, nếu khó xử như vậy thì cưới nàng đi.’ Hàn Ngữ Phong lạnh lùng nói một câu.

Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người nhìn thấy sắc mặt nàng xanh mét, cắn răng cả giận nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người ngoan ngoãn chờ làm Vương phi của bổn vương, người không muốn làm, bổn vương sẽ khiến cho người làm.’

‘Vì sao nhất định phải làm thế với ta? Người không phải hận ta sao, vì sao lại cho ta thân phận cao quý như vậy?’ Hàn Ngữ Phong không thêm ngẩng mặt nhìn hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi sừng sốt, ‘Hắn có hận nàng không? Nếu không thì tại sao hắn lại tra tấn nàng, hắn cũng không hiểu vì sao mình hận nàng? Nhưng khi nàng gặp nguy hiểm thì chính mình lại không màng sống chết mà cứu nàng, tưởng tượng đến việc sẽ mất đi nàng trong lòng thấy rất đau đớn, khi nghe được nàng muốn rời đi hắn lại thấy thật phần nộ.’

‘Không vì cái gì.’ Che dấu những buồn phiền bất an trong lòng, hắn nói câu này rồi nhanh chóng rời đi.

Hàn Ngữ Phong nhìn bóng dáng hắn rời đi, tâm đang mê hoặc chợt nghe tiếng nói Xuân Vũ từ phía sau vọng đến.

‘Hàn cô nương có thư của người.’

‘Thư của nàng.’ Hàn Ngữ Phong xoay người, tiếp nhận trong tay Xuân Vũ, hỏi: ‘Ai đưa tới?’

‘Hình như là công chúa nước láng giềng gửi tới.’ Xuân vũ không chắc lắm, vì đây chỉ là người khác giao lại cho nàng.

Lý Huyền Tuyết, Hàn Ngữ Phong nhớ tới cô gái đáng yêu kia, vội vàng mở phong thư ra. Chỉ thấy trên đó viết chữ: ‘Ngữ Phong buổi sáng ngày mai ta tới tìm người, theo ta đi dạo phố, giúp ta mua vài đồ vật để sau khi về nước tặng cho mẫu hậu cùng tỷ muội, ta không biết mua gì hết? Người nhất định phải giúp ta, sáng mai ta tới tìm người cùng đi. Lý Huyền Tuyết chấp bút.’

Hàn Ngữ Phong cất phong thư đi rồi nói với Xuân Vũ: ‘Xuân Vũ ngày mai công chúa nhờ ta cùng nàng đi mua một số đồ, người có thể chiêu cố Cảnh nhi một lát chứ?’

‘Àn, ta biết rồi. Hàn cô nương, ta ra ngoài trước.’ Xuân Vũ cúi đầu đi ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong cầm lá thư, đột nhiên nhớ ra, nàng phải nói qua việc này với Tư Mã Tuấn Lỗi một chút, bằng không thị vệ sẽ không để nàng ra ngoài.

Sáng sớm, Hàn Ngữ Phong thu thập đơn giản một chút rồi đứng chờ trước cửa Vương phủ.

Một chiếc xe ngựa xa hoa dừng trước cửa Vương phủ, Hàn Ngữ Phong định đi ra phía trước thỉnh an công chúa, đột nhiên cánh cửa mở ra, Lý Huyền Băng ôn nhu nói: ‘Ngữ Phong, lên xe đi.’

‘Vương gia, sao lại là người, công chúa đâu?’ Hàn Ngữ Phong sững sốt, sao lại là hắn.

‘Nga, Tuyết Nhi vừa định ra khỏi phủ thì Tuấn Dật Vương gia sai người kêu đi rồi.’ Lý Huyền Băng cũng không cố ý nói dối. Hắn biết, nếu không phải lấy danh nghĩa Tuyết Nhi đi thỉnh nàng, nàng định sẽ không đáp ứng, Tư Mã Tuấn Lỗi cũng sẽ không cho nàng đi.

‘Nguyên lai là như vậy.’ Hàn Ngữ Phong có chút do dự, công chúa không ở đây thì mình có cần đi không?

‘Sao vậy? Ngươi Phong, ngươi sợ ta ăn thịt ngươi sao? Tuy rằng Tuyết Nhi không đến, nhưng những đồ vật công chúa muốn mua ta lại không biết, vẫn cần phải có tham mưu.’ Lý Huyền Băng có chút hài hước nói.

Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút : ‘Được rồi.’ Sau đó lên xe.

Phố xá kinh thành phồn hoa vui như hội.

Hai bên ngã tư đường, các loại cửa hàng san sát. Phường tơ lụa, đồ cổ, quán tranh chữ, phấn son, ...cái gì cần có đều có. Lại càng không thiếu tạp kỹ múa kiếm, đùa giỡn với tinh tinh và những người làm xiếc hành tẩu giang hồ đã làm cho không khí của đường cái tưng bừng náo nhiệt.

Hàn Ngữ Phong cùng Lý Huyền Băng cùng nhau đi vào cửa hàng tơ lụa, trong cửa hàng các cuộn tơ lụa màu sắc sặc sỡ, chất liệu mềm mại trông rất mê người.

‘Rất được.’ Lý Huyền Băng cầm một cuộn vải lụa nói.

‘Àn, tơ lụa ở đây rất nổi tiếng, ngươi có thể mua một ít đưa vào hoàng cung, các công chúa, phi tử nhất định sẽ rất thích. ’ Hàn Ngữ Phong đề nghị.

‘Công tử và tiểu thư đây thật biết nhìn hàng, cửa hàng ta đều là quan lớn hoặc là hoàng thân quốc thích đến may quần áo. Các vị xem, ở đây có rất nhiều kiểu dáng và chất liệu.’ Chủ quán thấy khách mới tới quần áo đẹp đẽ, quý giá, vội vàng đi tới giới thiệu.

Lý Huyền Băng đột nhiên bị một bộ quần áo màu lam nhạt hình hoa lan hấp dẫn, liền cầm lấy nó hỏi: ‘Chủ quán , cái này bán thế nào.’

‘Công tử thật có mắt, đây là bộ mới ra, chất liệu vải quý hiếm giá không dưới một ngàn lượng bạc.’ Chủ quán hí hửng, vừa nhìn đã biết hắn là người có tiền, liền nâng giá lên hai trăm.

‘Tốt, ta lấy.’ Lý Huyền Băng sảng khoái đáp ứng.

‘Công tử đúng là có mắt nhìn, ta cam đoan vị tiểu thư này mặc quần áo này vào sẽ đẹp như tiên nữ giáng trần.’ Chủ quán vội vàng vuốt mông ngựa

Nàng mặc vào? Hàn Ngữ Phong sửng sốt, vội giải thích hiểu lầm cho chủ quán : ‘Cái này không phải mua cho ta.’

‘Ngươi Phong, ta đưa ngươi đi là muốn xem nó có hợp với ngươi không.’ Lý Huyền Băng xuất ra một ngân phiếu một ngàn hai, đưa cho chủ quán, rồi đặt bộ quần áo vào tay nàng.

‘Không, ta không thể nhận được?’ Hàn Ngữ Phong cống quít cự tuyệt, vật quý như vậy sao nàng dám nhận, dù là nàng cũng thực sự thích nó.

‘Ngươi Phong, cái này ta tặng ngươi chỉ vì tình bằng hữu, nếu ngươi không nhận thì ta hiểu ngươi không coi ta là bạn. Không thì ngươi cũng có thể coi đó là thù lao đã giúp ta, như vậy ngươi yên tâm nhận rồi chứ.’ Lý Huyền Băng nhìn nàng nói.

‘Cái này . . .’ Hàn Ngữ Phong vẫn do dự.

‘Tiểu thư, ngươi hãy nhận đi, đừng phụ tâm ý của công tử, nhanh nhanh thử xem, nhất định là rất đẹp.’ Đột nhiên phía sau, một nữ nhân tầm 30-40 tuổi từ trong đi ra, vội vàng kéo tay nàng vào trong, sợ nàng đổi ý.

97. 96

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chính văn 097 Ghen ghét dữ dội

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Băng lẳng lặng ở bên ngoài chọn lựa vật liệu may mặc, không quan tâm đến giá tiền làm cho chủ quán hào phóng mang đến tận xe ngựa.

Hàn Ngữ Phong có chút ngượng ngùng khi bị nữ chủ quán kéo ra.

‘Công tử, người xem vị tiểu thư này, quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, ngay cả ta là nữ nhân mà cũng ghen tỵ.’ Nữ chủ quán đi tới, vẻ mặt hâm mộ nói.

Lý Huyền Băng ánh mắt sáng ngời nhìn người trước mắt, nàng tươi mát tao nhã, bộ quần áo màu lam nhạt lại càng làm tôn lên vẻ cao quý thanh lịch, vòng eo nhỏ bị thắt chặt, làm cho nàng giống như đóa hoa lan ngạo nghễ, làm cho người ta không thể xâm phạm.

‘Thật đẹp.’ hần có chút si ngốc, vẫn không nhúc nhích, nhìn nàng chăm chăm.

‘Vương gia.’ Hàn Ngữ Phong thấp giọng nói.

‘Nga, thực xin lỗi, ta thất thố rồi. Là ở đây rất đẹp, đi thôi, chúng ta đi nơi khác xem.’ Lý Huyền Băng lấy lại tinh thần, tán thưởng nói.

‘Ấn, người chờ ta thay lại quần áo.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng gật đầu.

‘Như vậy là tốt lắm rồi, đi thôi.’ Lý Huyền Băng không để cho nàng có cơ hội thay quần áo, đi ra điểm môn, Hàn Ngữ Phong chần chừ một chút rồi đuổi theo.

Đi đến quầy bán ngọc thạch, trong quầy trưng ra rất nhiều trang sức ngọc thạch quý giá. Trên cây Ngọc trâm còn được trang trí thêm một viên ngọc bích thực là rực rỡ. ‘Ngữ Phong, giúp ta chọn một ít.’ Lý Huyền Băng nhìn thấy trong quầy toàn là ngọc khí quý giá tinh xảo liền nói.

‘Ấn.’ Đôi mắt đẹp của Hàn Ngữ Phong đảo qua, theo bên trong lấy ra một vòng tay ngọc bội . . và vài thứ tinh xảo khác, được những người thợ khéo tay tỷ mỉ tạo thành.

Sau đó cầm lấy một trâm ngọc tinh xảo đặc sắc nói: ‘Vương gia, vật này người có thể tặng cho hồng nhan tri kỷ của mình.’

Lý Huyền Băng tiếp nhận trâm ngọc, hần tuy có rất nhiều nữ nhân, nhưng lại không có hồng nhan tri kỷ.

Ánh mắt lưu lại ở chiếc trâm ngọc bích trong suốt, thấy ngọc chất ôn nhuận, rất là hoàn mỹ, rất xứng với nàng.

‘Chỗ này ta lấy.’ Lý Huyền Băng phân phó một tiếng, tùy tay buông một tập ngân phiếu lại, lẳng lẽ thu hồi trâm ngọc kia.

‘Công tử, tiểu thư đi thong thả, lần sau lại đến.’ Chủ quán thấy hần có nhiều ngân lượng lại mua nhanh bán nhanh nên cúi đầu khom lưng nói.

Lý Huyền Băng và Hàn Ngữ Phong đi khỏi điểm môn, quay lại chỗ xe ngựa, Hàn Ngữ Phong bất an không yên, nhìn lại bộ quần áo cực kỳ đẹp đẽ quý giá trên người mình, nếu người khác hỏi không lẽ nói là do nam nhân tặng.

‘Ngữ Phong, có thể cùng ta dùng bữa không?’ Lý Huyền Băng nhìn người trước mắt giống như tiên nữ, hần muốn ở cùng nàng thêm một chút nữa.

‘Chuyện này...’ Hàn Ngữ Phong do dự, đã không còn sớm nữa, nàng sợ Tư Mã Tuấn Lỗi phát hỏa, ngày hôm qua hần tuy đáp ứng rồi, nhưng lại nói thêm một câu, đi sớm về sớm.

‘Ta hiểu rồi, để ta tiễn người trở về.’ Lý Huyền Băng miễn cưỡng nói.

‘Cám ơn.’ Hàn Ngữ Phong cười cảm kích, cảm tạ hần đã thông cảm.

Không khí có chút xấu hổ, hai người lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, không nói lời nào.

‘Đúng rồi, Vương gia, lần trước ngươi vì sao lại bị thương?’ Hàn Ngữ Phong nhớ tới chuyện lần trước, mở miệng hỏi, phá vỡ không gian trầm tĩnh.

‘Lần trước ta đến đây cùng Hoàng Thượng thương thảo, có người không hy vọng ta sống trở về, nên ngay tại nơi thiết kế mai phục, kết quả ta vô ý trúng mai phục, thị vệ liều chết bảo vệ ta thoát thân, ta chỉ là một đường bỏ chạy liên gặp người, chuyện này đều là triều đình tranh quyền đoạt thế thôi, ngươi sẽ không cảm thấy hứng thú đâu.’ Lý Huyền Băng thản nhiên giải thích một chút, không nhiều lời hơn nữa.

‘Nga.’ Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ một tiếng, nàng cũng không cảm thấy hứng thú bởi vì đây là tranh đoạt quyền thế, biết nhiều chỉ hại người.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bên ngoài gã sai vặt bẩm báo: ‘Vương gia, tới vương phủ rồi.’

Lý Huyền Băng xuống xe ngựa, lấy tay nâng thân thể Hàn Ngữ Phong xuống dưới, nhoáng một cái nhẹ nhàng dùng xảo lực đem ngọc trâm kia gài lên búi tóc của nàng, khoe miệng khẽ cười, thật đúng là mỹ nhân xứng mỹ ngọc.

‘Ngữ Phong, hôm nay cảm ơn ngươi. Hôm nào ta lại đến thăm ngươi.’ Lý Huyền Băng đưa nàng tới cửa, nhìn nàng nói.

‘Không cần, thay ta vẫn an công chúa.’ Hàn Ngữ Phong môi nhợt nhạt, một trận gió nhẹ thổi qua, quần áo trên người theo gió bay bay, một lần làm cho hắc mễ mất thần trí.

Tư Mã Tuấn Lỗi từ trong cung trở về thấy một màn trước mắt, đâu biết nàng đẹp nhưng lại không ngờ nàng có thể đẹp đến mức làm người ta đui mù. Con người nhìn thấy miệng nàng tươi cười tuyệt đẹp, một Hàn Ngữ Phong như vậy hẳn chưa bao giờ thấy qua.

Khóe mắt đột nhiên hiện lên tia giận dữ, ở một bên Lý Huyền Băng đang nhìn Hàn Ngữ Phong, trên người nàng là một bộ quần áo lạ hoắc, lửa giận đột nhiên dâng lên. Nữ nhân chết tiệt, cư nhiên dám lừa hắc, nói là đi ra ngoài với công chúa, rõ ràng là hẹn hò với Lý Huyền Băng, còn dám mặc đồ nam nhân khác đưa cho. ‘Quay về vương phủ’, hắc gắt gao nắm chặt bàn tay.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn rảo bước tiến vào đại môn vương phủ, một tiếng gầm giận dữ vang lên phía sau.

‘Hàn Ngữ Phong.’

Hàn Ngữ Phong khẽ run lên, quay đầu lại, ánh mắt sắc bén tản ra lửa giận, trong lòng có chút sợ hãi, như thể nào lại gặp hắc ở đây?

Kéo lấy cánh tay của nàng, chỉ vào trang phục trên người nàng, lớn tiếng chất vấn: ‘Quần áo đó là sao? Chẳng lẽ bốn vương phủ không có quần áo cho người à?’

Hàn Ngữ Phong cắn cắn môi, nàng nên giải thích như thế nào?

Tư Mã Tuấn Lỗi lại lơ đãng nhìn thấy trâm ngọc trên đầu nàng, lưu loát rút nó ra, lãnh mầu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, hét to: ‘Cái này ở đâu? Nói.’

Hàn Ngữ Phong trâm ngọc trong suốt trong tay, sửng sốt: cái này không phải là vương gia Lý Huyền Băng mua sao? Như thế nào lại ở trên đầu nàng? Từ khi nào mà nàng không hề phát hiện.

Hàn Ngữ Phong kinh ngạc nhìn hắc, nàng nên giải thích như thế nào mới khiến hắc tin, chỉ sợ là việc giải thích càng khó nói, càng khiến hắc nghi ngờ thôi.

‘Là ta đưa cho nàng?’ Lý Huyền Băng đứng một bên đột nhiên lên tiếng, ánh mắt ôn nhu chống lại Tư Mã Tuấn Lỗi, hai trông mắt phần nộ.

98. Chương 98: Ngữ Phong Bị Thương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 98: Ngữ Phong bị thương

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Người . . .’ Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi tái nhợt, giọng nói lạnh như băng, ‘Lí Huyền Băng người rốt cuộc có ý gì? Ta nói cho người biết nàng là vương phi của ta, người chẳng lẽ không biết đến tị hiềm sao?’

‘Tư Mã Tuấn Lỗi ta đây cũng nói cho người biết, Ngữ Phong nàng còn không phải là vương phi của người, cho dù có là vương phi của người nếu nàng đồng ý đi cùng ta, ta cũng nhất định mang nàng đi.’ Khuôn mặt khô ngô của Lí Huyền Băng luôn chăm chú nhìn hắn, nếu Tư Mã Tuấn Lỗi còn đối xử thô bạo với nàng như vậy, hắn thật sự muốn mang nàng đi.

‘Lí Huyền Băng người đừng quá phận, ta tôn trọng người là bởi vì người là khách ở xa tới nếu người khẳng khẳng như vậy, đừng trách ta không khách khí.’ Âm thanh của Tư Mã Tuấn Lỗi hạ xuống mức cực thấp cố gắng không chế tâm tư cuộn trào mãnh liệt.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người nghĩ rằng ta sẽ sợ người sao? Đem trâm ngọc trả lại cho Ngữ Phong, đó là quà ta tặng nàng, người không có quyền quyết định.’ Lí Huyền Băng nhìn trâm ngọc trong tay hắn, thản nhiên nói, không chút nào đem uy hiếp của hắn để vào mắt.

Tư Mã Tuấn Lỗi nắm chặt tay, nắm mạnh “rắc” một , trâm ngọc theo tiếng đó mà gãy.

Trong chốc lát không khí xung quanh dường như trở nên u ám, ác liệt hơn, làm mọi người tập trung bên cạnh đông cứng lại, hơi thở nặng nề.

Khí lạnh trong mắt Lí Huyền Băng đột nhiên tan đi cười lạnh một tiếng: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi người có thể làm gãy, nhưng mỗi ngày ta đều phái người đi tặng nàng một cái hoặc là ta thành thật thỉnh cầu Hoàng Thượng đem nàng ban cho ta.’

‘Lí Huyền Băng, đây là người tự tìm chết.’ Một câu nói chọc giận Tư Mã Tuấn Lỗi, ngọn lửa tức giận trong đôi mắt bùng nổ, vận khí lạnh thấu xương khiến trâm ngọc trong tay bắn thẳng đến hướng Lí Huyền Băng.

‘Không được . . .’ Hàn Ngữ Phong cả kinh vội vàng lao người qua bắt chắt cái chết.

‘Ngữ Phong.’ Hai tiếng hô hoảng sợ đồng thời vang lên.

Lí Huyền Băng thấy nàng bỗng nhiên lao người qua không khỏi kinh hoàng ôm lấy thân thể nàng.

‘Ừ....’ âm thanh rất nhỏ vang lên, cây trâm sắc nhọn đâm vào da .

‘Đau quá.’ Hàn Ngữ Phong không khỏi kêu, chỉ thấy nửa đoạn trâm ngọc đã cắm vào bả vai của mình, máu tươi nhanh chóng tràn ra.

‘Ngữ Phong nàng thế nào rồi?’ Lí Huyền Băng đỡ lấy nàng, lo lắng kiểm tra, hắn không nghĩ nàng lại đột nhiên lao qua đây cứu mình, nhìn thấy nàng bị thương, tâm tính thiện lương cũng đau theo.

‘Ta không sao.’ Hàn Ngữ Phong gượng ép bày ra một khuôn mặt tươi cười không để hắn lo lắng.

‘Lại đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo nàng qua vừa hận vừa đau lòng khi nhìn thấy nàng, hắn không nghĩ tới chuyện nàng lại có thể dũng cảm đem bản thân mình ra đỡ cho một người đàn ông khác, càng không nghĩ mình lại làm nàng bị thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Ngữ Phong bỗng chốc khẽ nhăn lại, miệng vết thương có chút đau đớn.

‘Hồi phủ.’ Nhìn thấy nàng không khỏe Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay ra ôm lấy nàng đi vào bên trong.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi nếu người không biết quý trọng Ngữ Phong thật tốt, ta sẽ không tiếc tất cả mọi giá sẽ mang nàng đi.’ Lí Huyền Băng vẫn không cần lại ở phía sau hắn lên tiếng uy hiếp.

Bước chân Tư Mã Tuấn Lỗi dừng lại nhìn Hàn Ngữ Phong trong lồng ngực, đầu cũng không quay lại chỉ lạnh lùng nói một câu : ‘Người không có cơ hội đó đâu.’ Nói xong ôm nàng đi nhanh vào trong.

Lí Huyền Băng nhìn bóng hắt, trong mắt hiện lên một tia sáng phức tạp, khi Ngữ Phong bị thương nhìn thấy trong mắt hắt đau lòng, xem ra mình muốn mang Ngữ Phong đi cũng thật khó khăn, chẳng qua mình cũng có chút mong muốn sẽ không từ bỏ, xoay người đi vào trong xe ngựa.

‘Đi.’ Xe ngựa theo tiếng nói chạy đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong một mạch trở lại Lục Bình uyển nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống, nhìn vết máu còn lưu lại trên cánh tay mà thấy đau lòng.

‘Cố chịu đựng một chút.’ Lạnh lùng ra lệnh.

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong sợ hãi lui về phía sau.

‘Còn có thể làm gì chứ? Đương nhiên là giúp người lấy trâm ngọc ra.’ Mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn nàng.

Rút trâm ngọc ra chắc là rất đau, Hàn Ngữ Phong không khỏi thì thào ra tiếng: ‘Có phải rất đau hay không?’

‘Sợ đau sao? Biết sợ đau sao người lại không muốn sống mà đi chẵn thay cho hắt vậy.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nghĩ lại thấy trong lòng còn có chút tức giận, lại thấy nàng không chú ý nên rút mạnh trâm ngọc ra.

Hàn Ngữ Phong hét thảm một tiếng, một dòng máu tươi lập tức phun ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi đưa tay điểm huyết nói trên cánh tay của nàng sau đó đem Kim Sang được rắc lên miệng vết thương của nàng rồi băng bó lại.

Miệng vết thương đau đớn làm cho Hàn Ngữ Phong cắn chặt hàm răng không phát ra một tiếng kêu nào nhưng nước mắt lại lách cách lách cách đi xuống.

‘Đau thì kêu đi không cần chịu đựng, cho dù đau thì cũng là do người tự chuốc lấy.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đau lòng nhìn nàng trong lòng đã hết giận nhưng vẫn nhin không được ra tiếng.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Ngữ Phong nhìn chăm chăm hắt một lúc mới nói: ‘Vì sao người có thể dả thương Vương gia, hắt là Vương gia nước láng giềng người làm hắt bị thương sẽ làm hai quốc gia bất hòa, ngộ nhờ gây ra chiến tranh đến lúc đó sẽ chết rất nhiều người, ta sẽ cảm thấy phạm sai lầm rất lớn, nếu như vậy ta tình nguyện để người bị thương là ta hơn nữa hắt cũng là bằng hữu của ta, ta sẽ không cho người làm hắt bị thương.’

Cơ thể Tư Mã Tuấn Lỗi cứng nhắc, sắc mặt nặng nề, hắt không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng, bản thân mình đúng là nhất thời hồ đồ mới không nhin được ra tay làm hắt bị thương, nếu thật sự hắt bị thương hậu quả thật sự là thực phiền toái, ánh mắt biểu lộ khen ngợi với nàng.

Đồng thời cũng trong lòng cũng vui vẻ, nàng cứu hắt là bởi vì nguyên nhân này mà không phải vì nàng có tình cảm với hắt, phát hiện này làm cho tâm tình hắt rất tốt.

‘Còn đau không?’ Thanh âm mang theo mấy phần dịu dàng.

Hàn Ngữ Phong giật mình không thể tin được nhìn hắt, thanh âm kia là từ hắt phát ra sao?

‘Về mặt người như thế là sao? Không nhận ra bốn vương sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn thấy nàng, thanh âm cũng khôi phục bình thường ngang ngược và lạnh lùng.

Hàn Ngữ Phong thở ra lẩm bẩm nói: ‘Ta đã nói thế sao? Âm thanh kia sao có thể phát ra từ người chứ?’

‘Hàn Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gầm lên giận dữ, nữ nhân này luôn có biện pháp khơi mào tức giận của mình.

Hàn Ngữ Phong giương mắt nhìn hắt không hiểu sao hắt lại phát điên cái gì?

Lúc này cửa lại đột nhiên truyền đến âm thanh gấp gáp.

‘Vương gia thủ lĩnh thị vệ Trương Ung ở thư phòng có việc gấp cầu kiến.’

Trương Ung đã trở lại Tư Mã Tuấn Lỗi hơi sưng sốt có phải hẳn đã tra ra chuyện gì rồi hay không? Nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái: ‘Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, tối nay bổn vương đến xem ngươi.’ Nói xong nhanh chóng rời đi.

99. 98

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 99 Chuyện cũ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong thư phòng Vương phủ.

‘Trương Ung, điều tra thế nào rồi? Có phát hiện gì không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi tại chỗ, nhìn tên thị vệ trước mắt, ngữ khí mang vẻ cấp bách.

Trương Ung chấp tay cung kính, bẩm báo lại: ‘Vương gia, ty chức đã đi thăm dò cẩn thận. Hàng xóm xung quanh nơi ở trước của Châu nhi cô nương đều nói không biết nhiều về nàng. Chỉ biết là từ khi nàng đến đã không còn cha mẹ, chỉ có tỷ muội hai người, thân thể Châu nhi lại không tốt, nên rất ít khi xuất môn (ra khỏi cửa). Chỉ có điểm rất là kỳ quái. ’

‘Kỳ quái như thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày.

‘Đó là cứ đến mừng một hàng tháng lại có một người đến nhà nàng tặng rất nhiều bạc. Hàng xóm đã nhìn thấy đều khẳng định là không phải Mai nhi phu nhân, bởi vì đó là một người nam nhân. Hơn thế hàng xóm và nô tỳ ở đó còn nói những đồ mà Châu nhi dùng đều là những thứ tốt nhất, toàn là nhân sâm tuyệt liên cực kỳ trân quý, dược liệu cũng có rất nhiều loại. Mặt khác, cũng không có thêm manh mối gì bởi vì Châu nhi bình thường rất ít tiếp xúc với người khác. Ngoài ra, ty chức cũng điều tra về Tiểu Vân phu nhân, chuyện đêm đó bắt cóc Châu nhi cô nương và Hàn cô nương thì thị vệ trong phủ và người trong phủ đều nói không biết, bởi vì có một khoảng thời gian, bọn họ rất buồn ngủ, đó là do Tiểu Vân phu nhân mua mê dược ở bên ngoài. Thế nhưng ngoài điều đó ra, căn bản không thể có tác dụng đến vậy, nên ty chức đoán rằng nhất định có người âm thầm trợ giúp nàng. Nhưng vô luận ty chức tra hỏi Tiểu Vân phu nhân thế nào, nàng đều phủ nhận, nói rằng không có ai giúp đỡ mà chính nàng trộm xe ngựa, rồi chờ đến thời điểm thị vệ ngủ say mới đi, vì thế không phát giác ra nàng. Ty chức không phát hiện nàng nói dối, vì thế không lần ra được manh mối gì.’ Trương Ung cung kính nói, xong rồi đứng sang một bên.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày, nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Mai nhi.

‘Tuấn Lỗi, đi thôi. Các cô nương ở Bách Hoa lâu này rất xinh đẹp.’ Tư Mã Tuấn Dật kéo hẳn vào Bách Hoa lâu, sau đó chính mình tự đi tìm hoa khôi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt lạnh lùng, nhìn người bên này, quần áo cơ hồ cởi gần hết, trên mặt thì nồng nặc mùi phấn son, khiến hắn buồn nôn đến cực điểm, vừa định rời đi thì một thanh âm vang đến.

‘Công tử, làm ơn cứu mạng, ta bị lừa đến đây.’ Một nữ tử quần áo hỗn độn, đột nhiên chạy tới quỳ gối trước mặt hắn, khóc lóc nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi không nghĩ nên xen vào việc của người khác, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người. Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt, không biết vì sao tâm lại mềm nhũn, liền ném ra một tập ngân phiếu, lạnh lùng nói một câu: ‘Bổn vương mua nàng.’

‘Không cần bạc đâu Vương gia à, chỉ cần Vương gia thích thì ai dám ngăn cản.’

‘Cô nương, người đi đi.’ Ra khỏi Bách Hoa lâu, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy nàng vẫn đi theo mình, quay đầu lại nói, hắn không cần nàng phải báo đáp.

‘Không, công tử đã mua Mai nhi. Mai nhi chính là người của người, dù làm nô tỳ Mai nhi cũng cam tâm tình nguyện.’ nữ tử này tuổi tuy còn nhỏ nhưng vẻ mặt lại rất cố chấp.

‘Nếu vậy người hãy theo bổn vương về phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhận nàng.

Sự tình từ đó về sau, cứ tự nhiên như vậy mà tiếp diễn. Mai nhi ôn nhu, lương thiện, với người khác lại am hiểu, thân mật đúng mực, cũng không cùng tiểu thiếp tranh đoạt tình cảm, Tư Mã Tuấn Lỗi vì thế rất sủng ái nàng.

Cho đến ngày đó.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi trong thư phòng.

Mai nhi bưng một chén nhân sâm canh gà tiến vào, ôn nhu cười nói: ‘Vương gia, đây là Mai nhi cố ý dặn phòng bếp làm, để tẩm bổ cho người.’

‘Tốt lắm, mang lại đây, sao bổn vương có thể phụ tâm ý của Mai nhi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đôi mắt nhìn nàng lộ ra vẻ ôn nhu.

Mai nhi bưng canh gà, chậm rãi đưa về phía hắn. Hắn vừa muốn cầm lấy, nàng lại đột nhiên rút tay trở về, nói: ‘Vương gia rất nóng đó, để Mai nhi thổi cho người.’

‘Tốt, vẫn là Mai nhi lo cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười ôn nhu.

Mỹ nhân sắc mặt có chút khó coi, chậm rãi thổi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôn nhu, chăm chú nhìn nàng, thấy thân thể nàng có chút gầy yếu, đột nhiên nói: ‘Mai nhi, canh gà này để người tự bồi bổ thì hơn, xem người gầy yếu đến thế kia. Bổn vương thân thể rất khỏe mạnh, không cần dùng đến nó.’

Mai nhi sửng sốt, nhìn hắn chăm chú một lúc lâu mới nói: ‘Được, vậy Mai nhi sẽ ăn.’

Bưng bát lên, tay tạm dừng một chút, Mai nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười, rồi sau đó uống một hơi cạn sạch. Cầm chén để sang một bên rồi ngồi vào trong lòng hắn, ngọt ngào kêu một tiếng: ‘Vương gia, Mai nhi thực hạnh phúc.’

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, đột nhiên phát hiện mặt nàng biến sắc, chuyển sang màu xanh đậm, vội vàng hỏi: ‘Mai nhi, người làm sao vậy?’

Vừa dứt lời, ‘Oa’ một tiếng, một ngụm máu tươi trong miệng Mai nhi phun ra.

‘Mai nhi.’ Hắn thét một tiếng kinh hãi, sau đó hô to: ‘Người đâu, mau truyền ngự y.’

‘Vương gia . . .’ Mai nhi nằm trong lòng hắn, yếu ớt nói.

‘Mai nhi, người cố chịu đựng, ngự y sắp đến rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng không ngừng ho ra máu tươi, trong lòng có chút bối rối.

‘Vương gia, Mai nhi cảm ơn Vương gia đã sủng ái . . . Mai nhi biết . . . mình không thể qua được, chỉ là Mai nhi có một chuyện muốn nhờ . . . Vương gia . . . phải đáp ứng Mai nhi . . .’ Nói còn chưa dứt lời, Mai nhi lại phun ra một ngụm máu tươi.

‘Người nói đi, bổn vương nhất định đáp ứng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đau lòng ôm lấy nàng.

‘Mai nhi có một muội muội. Mai nhi hy vọng Vương gia . . . Có thể . . . Chiếu cố . . . Nàng .’ Cố gắng nói hết, hai mắt Mai nhi chậm rãi nhắm lại, tay lập tức buông xuôi xuống.

‘Không, Mai nhi . . ’ Tư Mã Tuấn Lỗi rống to một tiếng.

Lúc này, ngực y mới đến, nhanh chóng đến thử hơi thở của Mai nhi một chút, sau đó lắc đầu hồi bẩm: ‘Vương gia, Mai nhi phu nhân đã đi rồi, là do trúng độc được.’

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt xanh mét, nhìn người trong lòng ngực, không nói một lời, trên người phát ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

100. Chương 100: Cảnh Nhi Trúng Độc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 100: Cảnh nhi trúng độc

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Vương gia...” Trương Ung nhìn thấy Vương vẫn xuất thần không nói lời nào, đợi đã lâu rồi cuộc không nhận được mà kêu lên một tiếng.

Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức hồi phục lại tinh thần, nhìn Trương Ung nhẹ giọng phân phó: “Người lui xuống trước tiếp tục cẩn thận điều tra.”

“Dạ! Vương gia, tỳ chúc cáo lui trước.” Trương Ung cung kính lui ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại cuối đầu trầm tư, sau khi Mai nhi chết, hắn mới phát hiện thì ra nàng còn có một người muội muội, hắn cũng tra xét đã lâu nhưng không tra được ai là hung thủ. Có người đoán là do Mai nhi tự mình hạ độc thì hắn lập tức phủ nhận. Nếu là Mai nhi hạ độc thì tại sao nàng lại tự mình uống, mãi cho đến khi Trữ Vương suy sụp, hắn mới từ miệng đồng bọn của Trữ Vương moi ra được tin tức, thì ra là do Hàn Mộ Xuân sai người hạ độc hắn, nhưng Mai nhi lại oan uổng chết thay cho hắn.

Không biết vì cái gì hôm nay nhớ tới cái chết của Mai nhi, hắn lại cảm thấy kỳ hoặc như vậy, điểm đáng ngờ lớn nhất là việc Châu nhi làm sao ăn được nhân sâm cùng tuyết liên, vì hắn nhớ rõ lần đầu tiên hắn đến, chỉ nhìn thấy đó là một ngôi nhà nghèo nàn, xơ xác.

Việc này hắn cần phải điều tra rõ ràng thêm một chút, nhưng trước hết, lúc này hắn phải đi nhìn xem Hàn Ngữ Phong ra sao rồi.

Lục Bình uyển.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có đau lắm không?” Cảnh nhi thấy trên vai nàng lộ ra vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn mang đầy vẻ lo lắng.

“Cảnh nhi, tỷ tỷ không sao, là tỷ tỷ không cẩn thận bị vấp té, không có chuyện gì đâu, đệ không cần phải lo lắng” Hàn Ngữ Phong dịu dàng an ủi nó.

“Tỷ tỷ, vậy hôm nay đệ có thể ngủ cùng tỷ được không?” Cảnh nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chờ mong.

“Được!”

“Không được.” Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Tư Mã Tuấn Lỗi bước nhanh tiến vào phòng, nhìn thấy Cảnh nhi, cố gắng hạ thấp giọng nói: “Cảnh nhi, tỷ tỷ bị thương, nếu người ngủ chung ở đây, chẳng may đụng tới vết thương của nàng, tỷ tỷ sẽ đau lắm biết không? Tự mình đi ngủ đi.”

“Ân.” Cảnh nhi nhìn thấy hắc vẫn còn có chút sợ hãi, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhìn hắc, không hiểu vì sao hắc lại tới nữa?

Tư Mã Tuấn Lỗi đang tự mình cởi bỏ áo khoác và giày.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong cảnh giác nhìn hắc, phía sau hắc vẫn còn đang.....

“Làm gì ư? Đương nhiên là đi nghỉ ngơi rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí phần nộ, trừng mắt liếc nhìn nàng một cái. Ánh mắt của nàng như vậy là có ý gì chứ? Coi hắc là dã thú đang động dục sao?

Hàn Ngữ Phong cũng trừng mắt nhìn hắc: “Người buồn ngủ sao không trở về phòng mình mà ngủ, còn đến nơi này làm cái gì?”

“Bốn vương muốn tới thì sao? Còn cần đến sự cho phép của người sao? Đừng quên cả vương phủ này đều là của bốn vương, bốn vương thích ngủ ở chỗ nào thì ngủ ở chỗ đó.” Nói xong, Tư Mã Tuấn Lỗi lại nhìn nàng liếc mắt một cái.

Hàn Ngữ Phong xê dịch ra bên ngoài một chút, đối với biểu hiện có chút vô lại của hắc, bất mãn nói: “Người không phải vừa rồi nói với Cảnh nhi là ta đang bị thương, không thể đụng vào sao, vì sao giờ lại quên mất vậy?”

“Bốn vương là Cảnh nhi sao? Bốn vương là đứa trẻ sao? Hơn nữa, vì người bốn vương đã đem tất cả tiểu thiếp đuổi ra khỏi vương phủ, hiện tại bốn vương không đến nơi này thì biết đi nơi nào?” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng, sau đó ôm cổ nàng.

“Đau!” Hàn Ngữ Phong thét một tiếng kinh hãi, tức giận trừng mắt nhìn hắc: “Người ngủ nơi này, ta đi ngủ cùng Cảnh nhi.”

“Người tốt nhất là ngoan ngoãn nằm xuống cho bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi một tay ôm lấy thắt lưng nàng, một tay đặt trên bả vai nàng “nếu không, để miệng vết thương chảy máu thì đừng trách bốn vương.”

“Người có phải là người không vậy, thật là quá đáng mà?” Hàn Ngữ Phong thật là nổi giận, hắc thật đề tiện khi lấy vết thương của nàng để áp chế chính nàng.

“Ta không chỉ là người mà còn là một nam nhân, người có muốn nghiệm chứng một chút hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi, ý muốn chọc tức nàng.

“Hạ lưu, vô sỉ.” Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng mắng.

“Tinh thần của người cũng thật tốt, chỉ bằng chúng ta tìm chuyện gì khác làm để tiêu hao tinh lực một chút.” Tư Mã Tuấn Lỗi mở to mắt nhìn nàng, trong hai tròng mắt lưu động một tia hào quang.

Tâm Hàn Ngữ Phong cả kinh, vội vàng nói: “Không cần, ngủ thôi, lập tức ngủ thôi.”

“Sớm an phận không phải tốt lắm sao, đông dài cả nửa ngày.” Tư Mã Tuấn Lỗi hài lòng khi nhìn thấy nàng nằm ở bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tránh đi vết thương trên bả vai nàng. Một mùi hương toát ra từ thân thể nàng xông thẳng vào mũi hắc.

Hàn Ngữ Phong thân thể cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám, vì sợ làm cho thân thể hắc nổi lên biến hóa, nàng cũng sợ hắc đột nhiên thay đổi chủ ý.

Một đêm yên lặng trôi qua, bình minh cứ như vậy mà đến.

Lúc Hàn Ngữ Phong mở mắt ra thì Tư Mã Tuấn Lỗi đã rời khỏi phòng.

Sau khi cùng Cảnh nhi ăn sáng xong, Hàn Ngữ Phong một mình lẳng lặng ngồi trong phòng, còn Cảnh nhi thì đi nghe tiên sinh giảng bài.

“Hàn cô nương, người ăn một chút bánh đi, phòng bếp mới vừa làm, ngon lắm, nên bảo ta đem cho người.” Xuân Vũ mang một khay thức ăn thơm ngon mang đến.

“Cám ơn người, Xuân Vũ, người cũng ăn một ít đi.” Hàn Ngữ Phong nói xong liền cầm một cái bánh đưa cho nàng.

Xuân Vũ có chút cảm động nhưng vẫn kinh hãi nói: “Không cần đâu, đây là cố ý làm cho người ăn, ta làm sao dám ăn?”

“Cái gì vậy? Ta muốn ăn.” Lúc này, Cảnh nhi từ bên ngoài hào hứng chạy vào, thấy khay bánh trên bàn liền cầm lấy ăn.

“Cảnh nhi, chậm một chút, tiên sinh giảng bài xong rồi sao?” Hàn Ngữ Phong hỏi nó.

Cảnh nhi gật gật đầu, cái miệng nhỏ xíu chỉ lo chú tâm ăn.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dạng tham ăn của nó, mỉm cười bất đắc dĩ, cầm lấy miếng bánh đưa lên miệng, nói với Xuân Vũ: “Xuân Vũ, ăn đi.”

Vừa tính cắn vào miếng bánh, thì đột nhiên thấy Cảnh nhi té trên mặt đất, thống khổ ôm bụng kêu: “Đau quá!”

Hàn Ngữ Phong cùng Xuân Vũ cả kinh ném miếng bánh trong tay vội vàng nâng Cảnh nhi dậy, lo lắng hỏi: “Cảnh nhi, đệ sao vậy?”

Cảnh nhi vô lực, thống khổ, mở to mắt nhìn tỷ tỷ nói: “Đau bụng quá.” Sau đó ngất đi trong lòng ngực Hàn Ngữ Phong.

“Cảnh nhi....”

Một tiếng kêu thê thảm từ trong Lục Bình uyển phát ra làm vang vọng cả toàn vương phủ.

101. Chương 101: Vô Dược Khả Giải (không Có Thuốc Giải)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 101: Vô dược khả giải (Không có thuốc giải)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong bị Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt vào trong ngực, nhìn thấy Cảnh nhi gương mặt xanh xao, hai mắt nhắm chặt, toàn thân nàng run rẩy, cắn chặt môi ngăn không cho tiếng nức nở thoát ra khỏi miệng, tránh làm ảnh hưởng đến ngự y, nhưng trên mặt nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi...

Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi tái xanh, vẻ mặt thâm trầm, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận, trong lòng hết sức căng thẳng ôm chặt nàng.

Một lúc sau, ngự y mới đứng dậy, trên trán đầy mồ hôi, vẻ mặt áy náy hồi bẩm: “Vương gia, xin thứ lỗi cự thần tài sơ học thiển, không thể tìm ra hần trùng loại độc gì.”

Câu nói của ngự y làm cho thân hình Hàn Ngữ Phong mềm nhũn, không thể đứng vững, Cảnh nhi trúng độc, ngay cả ngự y cũng tìm không ra. Nàng lập tức cảm thấy tuyệt vọng.

Tìm không ra? Tư Mã Tuấn Lỗi mang nàng đặt ở bên giường Cảnh nhi, găm lên giận dữ: “Đồ phế vật, truyền lệnh của bốn vương, dân bộ cáo ai có thể giải được độc của Cảnh nhi bốn vương sẽ trọng thưởng.”

“Dạ!” Một tên hạ nhân lên tiếng trả lời rồi vội vàng rời đi.

“Vương gia, cừu thần đã kiểm tra qua khay bánh trên bàn đích thực là có độc, có lẽ nếu tìm được người hạ độc, nói không chừng hẳn sẽ có thuốc giải.” Ngự y ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Khay bánh trên bàn có độc? Trên đầu Tư Mã Tuấn Lỗi nổi đầy gân xanh, một lần nữa có người dám ở trong vương phủ của hắn hạ độc.

“Người đâu? Đem tất cả những người ở phòng bếp đã từng tiếp xúc qua khay bánh này gọi tới cho bốn vương, một người cũng không được thiếu.”

“Dạ! Vương gia.”

Bọn hạ nhân ở Lục Bình uyển quỳ rạp dưới đất, run như cầy sấy, nhìn lửa giận bùng cháy trong mắt Vương gia như muốn đem người ta cắn nuốt mà thân thể họ không ngừng run rẩy.

“Nói! Khay bánh này là do ai bỏ độc?” Ánh mắt sắc bén của Tư Mã Tuấn Lỗi bắn về phía các nàng.

“Hồi bẩm Vương gia, khay bánh này là do chúng nô tỳ cùng nhau làm, nhưng mà cho dù chúng nô tài có mười lá gan cũng dám hạ độc.” Một nô tỳ lớn tuổi vừa khóc vừa run rẩy bẩm báo.

“Vương gia, khay bánh là do nô tỳ đưa đến nhưng nô tỳ thật sự không có hạ độc, thỉnh Vương gia minh xét.” Xuân Vũ quỳ ở một bên, dập đầu khóc lóc thỉnh cầu.

Trong phòng lúc này chỉ toàn tiếng than khóc.

Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng đảo qua các nàng, nếu không để cho các nàng chịu chút đau khổ thì các nàng sẽ không khai ra, hắn hô to: “Lấy roi đến cho bốn vương.”

“Dạ! Vương gia.” Một tên gia đình ngoài cửa xoay người rời đi.

Bọn hạ nhân nghe đến roi, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, cùng nhau dập đầu cầu xin: “Vương gia, thật sự không phải nô tỳ làm, xin Vương gia minh xét.”

Tư Mã Tuấn Lỗi giương đôi mắt vô tình, lạnh như băng nhìn các nàng.

“Vương gia, roi đã mang đến.” Tên gia đình dùng hai tay cung kính dâng lên trước mặt hắn.

Roi trong tay Tư Mã Tuấn Lỗi được giương lên, lạnh lùng nói: “Hiện tại bốn vương cho các ngươi một cơ hội cuối cùng. Nói! Rốt cuộc là ai hạ độc? Nếu không nói thì một người bốn vương cũng không tha.”

Bọn hạ nhân nhìn nhau khóc ròng nói: “Vương gia tha mạng, nô tỳ thật sự không biết.”

“Xem ra không cho các ngươi nếm mùi đau khổ thì các ngươi sẽ không nói.” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa dứt tiếng thì roi dài trong tay đã hạ xuống.

“Không cần.” Hàn Ngữ Phong giờ phút này mới hồi phục tinh thần vội vàng chạy đến ngăn cản.

Tư Mã Tuấn Lỗi hơi sững sốt, khó hiểu nhìn nàng nói: “Người không muốn biết ai hạ độc? Người không muốn cứu Cảnh nhi sao?”

“Ta đương nhiên là muốn, nhưng nếu vì Cảnh nhi mà khiến người vô tội bị hàm oan thì ta đây sẽ cảm thấy trong lòng bất an, huống chi ngay cả ngự y cũng không biết đó là độc gì thì các nàng làm sao biết được? Cho dù các nàng là người trung gian nhưng nếu các nàng không thừa nhận người cũng không thể giết hết tất cả bọn họ. Vương gia thả họ ra đi, đừng để roi của người làm họ bị thương mà vẫn không tìm được người chủ mưu.” Hàn Ngữ Phong thái độ kiên định, cầm lấy roi dài trong tay hắn.

Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi phát ra tia nhìn phức tạp hoang mang, một lúc sau nhẹ buông roi dài trong tay xuống mặt đất, vung tay lên: “Tất cả các ngươi lui xuống.”

“Cám ơn Vương gia, cám ơn Hàn cô nương.” Tránh được một kiếp nạn, bọn hạ nhân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dập đầu tạ ơn.

“Mọi người mau đứng lên, Ngữ Phong chỉ xin các ngươi, nếu thật là có người trong nhóm các ngươi đã hạ độc, xin hãy xem như Cảnh nhi còn nhỏ đối với các ngươi cũng không thù không oán, xin đưa cho Ngữ Phong thuốc giải, Ngữ Phong vô cùng cảm kích.” Hàn Ngữ Phong nhìn bọn họ, trong đôi mắt đẹp đều là đau xót, Cảnh nhi là tất cả của nàng.

Bọn hạ nhân đều đồng loạt nhìn nàng, sau đó tất cả đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng đi đến bên giường Cảnh nhi, nhìn thấy gương mặt mà mình yêu thương, nước mắt nhịn không được lại chảy xuống, nàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó đặt trên mặt mình.

Nhìn thấy vẻ thương tâm muốn chết của nàng, nắm tay Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao siết chặt “Người yên tâm, bổn vương nhất định sẽ không để nó xảy ra chuyện.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói thúc giục của Tư Mã Tuấn Dật: “Lạc thần y, người mau cứu người.”

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong đồng thời sửng sốt “Thần y?” Rồi đột nhiên chợt dâng lên hi vọng.

Một ông lão râu tóc hoa râm đi vào trong phòng, liếc mắt nhìn thấy Cảnh nhi đang nằm trên giường, ánh mắt lộ ra một tia hào quang, lập tức nhẹ nhàng đến gần.

Hàn Ngữ Phong vội vàng tránh ra, Tư Mã Tuấn Lỗi vừa muốn nói chuyện đã bị Tư Mã Tuấn Dật lên tiếng ngăn cản, ý bảo hẳn không cần nói gì cả.

Ba người dường như ngừng thở, chăm chú chờ đợi kết quả chuẩn đoán của Lạc thần y.

Thật lâu sau Lạc thần y mới đứng lên nhìn bọn họ nói: “Tiểu hài tử là trúng độc ‘Tam thiên tú.’ “

“Tam thiên tú?” Mọi người đều sửng sốt, đây là loại độc gì?

“Lạc thần y, người đừng thừa nước đục thả câu, mau giải độc đi.” Tư Mã Tuấn Dật bắt mắt nói.

Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi cũng gật gật đầu, giải độc cho Cảnh nhi quan trọng hơn.

Lạc thần y lườm hắn một cái rồi nói: “Tầm bậy, nếu có thể giải được ta nhất định sẽ tận sức, nhưng mấu chốt là ta không giải được loại độc này.

“Cái gì? Người là thần y mà. Ngay cả người cũng không giải được sao?” Tư Mã Tuấn Dật chần động.

“Tiểu tử, người chưa từng nghe qua câu ‘thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’ sao?” Lạc thần y trừng mắt nhìn hắn nói.

Trong lòng Hàn Ngữ Phong vừa dâng lên một chút hi vọng thì ngay lập tức đều tan biến. Ngay cả thần y cũng không thể giải được độc của Cảnh nhi, như vậy Cảnh nhi không phải là... Nàng lão đảo lui về phía sau hai bước, thân hình mềm nhũn ngã đi.

102. Chương 102: Cầu Giải Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 102: Cầu giải được

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Thần y, nàng thế nào rồi, có xảy ra chuyện gì không?” Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên, nhìn Hàn Ngữ Phong đang hôn mê bất tỉnh, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, nàng chỉ là bị kích động dẫn đến khó thở, một lát sau sẽ tỉnh.” Lạc thần y nói xong lấy tay xoa bóp hai bên thái dương của Hàn Ngữ Phong, quả nhiên một lúc sau nàng đã từ từ mở mắt. Tỉnh lại thấy Lạc thần y đang ở trước mặt, nàng liền cuống quýt đứng dậy.

Nàng quỳ gối trên mặt đất đau khổ cầu xin: “Thần y, cầu xin người, người hãy cứu Cảnh nhi đi, chỉ cần cứu được nó, người muốn Ngũ Phong làm gì cũng được?”

“Cô nương, người đứng lên trước đi, ta nói ta không cứu được nó cũng không có nghĩa là người khác không cứu được nó.” Lạc thần y nâng Hàn Ngũ Phong đứng dậy.

Những hi vọng đã tắt trong lòng mọi người bây giờ đột nhiên sống lại.

“Lạc thần y, người nói mau, ai có thể giải độc?” Tư Mã Tuấn Dật đứng ở một bên, nhẩn nại không được liền thốt lời.

“Độc ‘Tam thiên túy’ này trên giang hồ chỉ có cao thủ dùng độc Hỏa Vân Kiều là có thể giải, các người phải đi cầu xin nàng mà thôi, tuy nhiên Hỏa Vân Kiều tính cách lạnh lùng, cũng không dễ dàng ra tay cứu giúp, về phần nàng có cứu hay không thì ta không dám nói trước, nhưng nếu các người muốn giải được ‘Tam thiên túy’ thì phải nhanh lên, vì độc này ý nghĩa như tên, các người chỉ có thời gian ba ngày.....” Lạc thần y còn chưa kịp nói xong đã bị ngắt lời.

“Thần y, người nói mau, hiện tại Hỏa Vân Kiều đang ở đâu? Chúng ta phải đi đâu mới có thể tìm được nàng?” Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng lo lắng, thời gian ba ngày quá gấp gáp, hiện tại đã qua nửa ngày.

“Nàng ở Hắc Vân cốc, từ đây đến đó mất ít nhất ba canh giờ, hiện tại các người vẫn còn đủ thời gian, chỉ sợ là nàng không chịu ra tay giúp đỡ.” Lạc thần y vẫn là có chút lo lắng.

“Tốt! Bây giờ chúng ta lập tức lên đường đến chỗ nàng, nơi này phiền thần y trông nom giúp, Tuấn Dật, chúng ta đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ta cũng muốn đi.” Hàn Ngũ Phong gọi hắt lại, nàng nhất định phải tự mình đem giải được về cứu Cảnh nhi.

“Người đừng đi, người ở nhà chăm sóc Cảnh nhi. Người yên tâm, bổn vương nhất định mang được thuốc giải về cho người.” Tư Mã Tuấn Dật nghĩ nàng đang lo lắng nên an ủi nàng.

“Không, ta muốn đi.” Hàn Ngũ Phong vẽ mặt quật cường.

Tư Mã Tuấn Lỗi quay lại nhìn chằm chằm nàng, tưởng nàng nói đùa, giằng co một chút rồi nói: “Vây đi thôi.”

“Àh, phải rồi Lạc thần y, nếu Hỏa Vân Kiều nhất định không chịu cho thuốc giải thì phải làm sao bây giờ? Ta cuối cùng có thể cướp hay không?” Vừa ra khỏi cửa Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên lo lắng quay đầu lại nói.

Lạc thần y liếc mắt nhìn hắt một cái: “Người không thể dùng vũ lực cướp được, các người đừng quên nàng là ai, đến lúc đó chết như thế nào người còn không biết, nếu nàng cố ý không giúp các người, các người chỉ còn có thể cầu xin một người, có lẽ các người có bạc thì sẽ giúp đỡ các người.”

“Hắn là ai vậy?” Mọi người cùng nhau nhìn thần y.

“Hắn chính là môn chủ của Quỷ môn – Phong Hồn, Hỏa Vân Kiều thích hắn, nếu các người có thể sử dụng tiền để lay động hắn, biết đâu hắn sẽ giúp các người, chuyển đi đến Hắc Vân cốc lần này của các người rất nguy hiểm, hãy ăn cái này vào thì những độc được tẩm thuốc không thể xâm nhập vào người các người.” Lạc thần y đột nhiên lấy ra ba viên thuốc đưa cho bọn họ.

“Hắn là Phong Hồn.” Hàn Ngũ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi đều sửng sốt, dù sao có thêm một cơ hội vẫn còn tốt hơn là không có gì.

“Thần y, cảm ơn người. Làm phiền người ở nhà chăm sóc Cảnh nhi dùm ta, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về trong vòng ba ngày.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền mang theo Hàn Ngũ Phong cùng Tư Mã Tuấn Dật rời khỏi vương phủ.

Trước cửa vương phủ, ba con tuấn mã đã được chuẩn bị sẵn, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tư Mã Tuấn Dật xoay người một cái liền phi thân lên lưng ngựa chờ đợi Hàn Ngũ Phong.

Hàn Ngũ Phong nhìn thấy bản thân mình cũng không cao hơn con ngựa trắng là bao nhiêu, nàng không biết phải làm sao để leo lên lưng nó. Nàng từ trước đến giờ chưa bao giờ cưỡi ngựa, phải làm sao bây giờ?

“Hàn Ngữ Phong người đứng ở đó làm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi quát lên khi nhìn thấy nàng vẫn đứng ở bên cạnh con ngựa trắng, chẳng lẽ nàng không biết thời gian thật quý giá sao?

“Ta....Ta không biết.” Hàn Ngữ Phong rớt cuộc lấp bắp, thanh âm rất nhỏ, gương mặt đỏ ửng ngượng ngùng nói ra.

“Cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi sững sốt, sau đó cất tiếng cười, giục ngựa chạy qua ôm lấy nàng phóng đi.

“Người làm gì vậy?” Hàn Ngữ Phong thét một tiếng kinh hãi, sau đó mới phát hiện bản thân đang ngồi phía trước hắn, nhưng lần này nàng không có giấy dựa mà ngoan ngoãn ngồi yên.

“Giá.....” Một tiếng vang lên, hai con ngựa chạy như bay về phía trước.

Hắc Vân cốc, sương khói lượn lờ, cây cối phát triển tươi tốt, hoa cỏ lại sắc sỡ ướt át, thoạt nhìn nơi này giống như một thế ngoại đào viên, nhưng có mấy người biết nơi này, khắp nơi tràn đầy sát khí, từng bước từng bước đều là độc vật, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng như chơi.

Ba người bọn họ đi thẳng một đường, cẩn thận nhẹ nhàng đi đến thì thấy trước mắt có một trúc ốc (nhà làm bằng tre) không lớn lắm, tên gọi Mỹ Nhân cư.

“Có người ở đây không? Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý đến đây có việc muốn nhờ, hi vọng Hỏa cô nương ra tay tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích. Tư Mã Tuấn Lỗi ở ngoài trúc phòng chấp tay nói.

Đợi đã lâu mà không thấy ai ra, cũng không nghe thấy thanh âm nào trả lời.

“Hỏa cô nương, tại hạ là Tư Mã Tuấn Dật hôm nay cố ý đến đây là có việc muốn nhờ, hi vọng cô nương mở lòng từ bi mà cứu một mạng người.” Tư Mã Tuấn Dật lại chấp tay nói.

Trong phòng vẫn như cũ, không có một chút thanh âm nào phát ra. Chẳng lẽ không có ai? Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tư Mã Tuấn Dật nghi hoặc nhìn nhau.

Đứng ở một bên Hàn Ngữ Phong có chút lo lắng, đột nhiên quỳ gối bên ngoài phòng nói: “Hàn Ngữ Phong lần nữa quỳ xuống cầu xin Hỏa cô nương, xin người hãy mở lòng từ bi mà cứu đệ đệ của ta, được như vậy Ngữ Phong sẽ vô cùng cảm kích. Nếu Hỏa cô nương chịu ra tay giúp đỡ, Ngữ Phong nguyện ý tan xương nát thịt để báo đáp ơn này.” Hàn Ngữ Phong nói xong không ngừng dập đầu van xin.

Trong phòng vẫn không phát ra một thanh âm nào.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy trên trán nàng tràn đầy máu tươi có chút đau lòng, đi đến bên nàng “Đứng lên, không cần dập đầu nữa.”

“Cứ để mặc ta, không cần lo cho ta.” Hàn Ngữ Phong hất tay hắn ra, vết thương trên vai làm cho nàng thật đau đớn nhưng nàng vẫn cố nhịn, nàng tin rằng: có công mài sắc có ngày nên kim.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa muốn kéo nàng đứng lên thì bị Tư Mã Tuấn Dật dùng thân thủ ngăn lại, nhìn hắn lắc đầu. Tư Mã Tuấn Dật cũng hi vọng hành động của Hàn Ngữ Phong có thể làm cảm động Hỏa Vân Kiều

Nhưng vào lúc này lại nghe tiếng trúc môn mở ra.

103. Chương 103: Khoanh Tay Đứng Nhìn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 103: Khoanh tay đứng nhìn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là nữ tử xinh đẹp dị thường.

Hỏa Vân Kiều ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía bọn họ, thấy Hàn Ngữ Phong trên trán đầy máu tươi, không có lấy một tia thương hại, cảm động nào, thanh âm lạnh vô cùng, nói: ‘Nói đi, có chuyện gì?’

Hàn Ngữ Phong trong lòng vui vẻ, nàng hỏi như vậy có phải là muốn cứu Cảnh nhi hay không, vội vàng nói: ‘Hàn Ngữ Phong ta một mình tới đây, muốn nhờ Hỏa cô nương cho ta thuốc giải tam thiên túy.

‘Tam thiên túy.’ Hỏa Vân Kiều trong lòng sững sốt, lại cười lạnh: ‘Sao ta phải giúp người?’

Lần này đổi lại, Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi đều ngây ngẩn cả người, đây là ý tứ gì? Thần y nói không sai, nàng quả nhiên lạnh lùng và vô tình.

‘Hỏa cô nương, nếu người khẳng định cứu được, người có yêu cầu gì Tư Mã Tuấn Lỗi ta nhất định hết sức giúp người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố nén tức giận trong lòng, cung kính nói.

‘Tư Mã Vương gia, đáng tiếc, Hỏa Vân Kiều ta không có chuyện gì là không làm được cả, cho nên không có chuyện ta phải đi cầu tình người khác.’ Hỏa Vân Kiều ánh mắt cười lạnh, ngữ khí khinh miệt nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu tức giận, trong lòng cho rằng nàng quá cuồng vọng.

‘Hỏa cô nương, chắc đã nghe qua những lời Phật nói ‘cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp’, người xinh đẹp cũng giống như tiên nữ, một cô nương xinh đẹp như vậy làm sao lại thấy chết mà không cứu, cô nương nhất định có tâm địa Bồ Tát?’ Tư Mã Tuấn Dật không phải là có tuyệt chiêu đối phó với nữ nhân sao? Tất cả đều ham hư vinh, chỉ cần tăng bốc nàng hai câu, nàng liền sẵn sàng giúp đỡ ngay.

Quả nhiên Hỏa Vân Kiều khoe miệng lộ nét cười, ánh mắt cũng trở nên quyến rũ, ‘Tư Mã Vương gia quá khen làm cho dân nữ rất vui, với danh hiệu Bồ Tát mà Vương gia gán cho ta nếu ta không cứu người thì không phải là uống phí sự khích lệ của vương gia sao?’

‘Hỏa cô nương là khẳng định cứu được.’ Tư Mã Tuấn Dật trong lòng vui vẻ, nữ nhân quả nhiên dễ dụ.

‘Vương gia người cho đây là đâu.’ Đột nhiên Hỏa Vân Kiều ánh mắt lạnh lùng bắn ra hàn khí bức người, trào phúng nói: ‘Người cũng quá xem thường Hỏa Vân Kiều ta, người nghĩ rằng ta giống các nữ tử bình thường khác? Hai câu nói ngọt có thể khiến ta mất phương hướng sao? Nói cho người biết, bốn cô nương ghét nhất là loại người như người, tự cho mình là đa tình.’

Không khí lập tức trở nên cứng nhắc, Tư Mã Tuấn Dật sắc mặt có chút khó coi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nắm tay gắt gao, đôi mắt bắt đầu trở nên thâm trầm, nếu không phải hôm nay là đến cầu nàng, sao có thể chịu để nàng châm chọc, làm khó dễ mình như thế.

‘Hỏa cô nương, vậy người hãy thiện tâm mà cho ta giải được, Ngữ Phong nhất định mang ơn.’ Hàn Ngữ Phong quỳ gối như trước ở nơi đó, dập đầu nói.

‘Không cần phải ở đó dập đầu, ta không làm chuyện thiện tâm, các người thôi đi.’ Hỏa Vân Kiều mắt lạnh đảo qua, nàng nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tuấn Dật nắm chặt tay, mâu trung lửa giận: ‘Ta khuyên các người, không cần ở trong này giương oai, hậu quả các người đã biết đó.’ Nói xong xoay người vào đi vào trúc ốc.

Nhìn cửa trúc môn đóng lại, Hỏa Vân Kiều trong mắt lạnh lùng, vô tình, Hàn Ngữ Phong nhất thời cảm giác được đất trời u ám, không có hi vọng, lập tức ngồi dưới đất nước mắt chảy dài, nhớ tới Cảnh Nhi.

‘Tuấn Lỗi, hiện tại sợ là chúng ta chỉ có thể đi Quỷ Môn tìm Phong Hồn.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn hắn, cố nén tức giận, không muốn phát tác, hắn thật muốn hủy đi nơi này, thu thập Hỏa Vân Kiều. Đáng tiếc.’

‘Được, việc này không nên chậm trễ. Chúng ta lập tức lên đường.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy Hàn Ngữ Phong, ba người ra khỏi cốc.

Trong một thị trấn nhỏ quanh quẽ, Hàn Ngữ Phong có chút nóng vội khi thấy hai người đối diện nhàn nhã uống trà ‘Không phải đi Quỷ môn tìm Phong Hồn sao? Sao lại đứng ở đây?’

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng một cái, giải thích nói: ‘Quý môn thực bí ẩn, đã hỏi thăm rồi nhưng không ai biết Quý môn ở nơi nào? Giang hồ đều biết ở trong thị trấn nhỏ này, chỉ cần có bức tranh mang dấu hiệu Quý môn, nhất định sẽ có người báo cáo Phong Hồn, đưa chúng ta đến tận nơi.’

‘Dấu hiệu của Quý môn, các người biết vẽ sao? Ở nơi nào?’ Hàn Ngữ Phong kỳ quái hỏi, nhìn xung quanh đột nhiên phát hiện trên tường có một cái bộ xương khô, có thể là dấu hiệu.

‘Là cái kia sao? Sao lại có dấu hiệu khủng khiếp như vậy?’ Hàn Ngữ Phong chỉ vào nó hỏi.

‘Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Dật nhẹ giọng cười nói: ‘Cái này mà khủng khiếp sao? Quý môn là gì? Là nơi mua bán việc giết người, dấu hiệu này với nó mà nói không phải tương xứng lắm sao?’

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, nhớ tới lần đó, Phong Hồn muốn giết nàng. Bên tai lại đột nhiên truyền đến một thanh âm cực lạnh đậm.

‘Nói đi, tìm ta có chuyện gì?’

Hàn Ngữ Phong giương mắt nhìn lại cặp mắt đặc biệt kia, tử mâu âm trầm rét lạnh.

‘Là người.’ Phong Hồn thấy nàng có chút kinh ngạc, nàng sao lại ở chỗ này, sao trên đầu lại có vết thương? Nhìn sang bên cạnh là hai vị vương gia quyền cao chức trọng Tư Mã Tuấn Dật và Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Thương thế của người đã tốt chưa?’ Hàn Ngữ Phong gật đầu mở miệng hỏi, nhớ tới bộ dạng đau đớn của hắn lần trước.

Phong Hồn không nghĩ là câu đầu tiên nàng hỏi lại là về thương thế của mình, nhìn thấy sự quan tâm trong ánh mắt không giống như đang giả vờ, đáng tiếc vết thương lạnh như băng thế nhưng trong lòng hắn lại có điểm ấm áp, tử mâu cũng hiện tia ôn nhu : ‘Không có việc gì.’

Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy bọn họ lúc đó, ánh mắt lưu động, bất đắc dĩ cười cười. Hắn đã sớm biết nàng bất tri bất giác trở thành tù binh, bị giam cầm, chỉ là bọn họ làm sao quen nhau được ?

Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen có chút phần nộ, nữ nhân chết tiệt, nơi này mà cũng trêu hoa ghẹo nguyệt.

‘Hai vị Vương gia, không biết tìm ta có chuyện gì?’ Phong Hồn ngữ khí hơi lạnh như băng, tử mâu đầy hàn khí cùng cảnh giác.

‘Không phải, là ta có việc muốn nhờ.’ Hàn Ngữ Phong đứng lên nhìn hắn, nói.

‘Người có chuyện gì?’ Phong Hồn có chút kinh ngạc, nàng không biết mình đang làm cái gì phải không ? ‘Àn, ta cầu người giúp ta nhờ Hỏa Vân Kiều cho ta giải được của Tam thiên túy.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu, nàng đem tất cả hi vọng ký thác trên người hắn.

‘Giải được? Người trúng độc?’ Phong Hồn tử mâu nhìn chằm chằm vào nàng, sao lại không giống như vậy.

104. Chương 104: Khiếm Tình

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 104: Khiếm tình

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Không phải là ta, người trúng độc là Cảnh nhi, chúng ta đi cầu xin Hỏa cô nương nhưng nàng lại không ra tay cứu giúp nên chúng ta không còn cách nào khác đành phải đến cầu người.’ Nhắc đến Cảnh nhi thì khóe mắt của Hàn Ngữ Phong, lệ lại chảy dài, không biết nó bây giờ thế nào ?

‘Cảnh nhi trúng độc ?’ Tử mâu của Phong Hồn hiện lên một tia nghi hoặc ‘Cảnh nhi là ai?’

‘Cảnh nhi là đệ đệ của ta.. Hàn Ngữ Phong mở miệng giải thích.

‘Một tiểu hài tử thì ai lại muốn hạ độc nó?’ Phong Hồn tử mâu bán mị (mê hoặc, quyến rũ) trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ là nàng?

‘Không biết.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu, nàng cũng không nghĩ ra, đến tột cùng là ai muốn sát hại mình?

Phong Hồn không nói tiếp, trong lòng hắn đã biết người đó là ai, họ có thể cho chính mình đi hạ sát nàng thì hạ độc đâu đã là gì.

‘Hiện tại, bất luận là ta cầu xin thế nào thì Hỏa cô nương cũng không chịu ra tay cứu giúp, chúng ta thật sự không còn cách nào cả, cho nên mới đến cầu xin người, chỉ cần người cứu Cảnh nhi dù hiện tại người giết ta, ta cũng cam tâm tình nguyện.’

‘Đây chính là tác phong của nàng.’ Phong Hồn rất hiểu Hỏa Vân Kiều, chỉ cần nàng không thích thì không ai có thể miễn cưỡng, nhưng chỉ cần nàng muốn thì cũng không ai có thể ngăn cản được.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy bọn họ nói chuyện, người ngoài nhìn vào còn tưởng bọn họ đang tâm tình, tán gẫu, thì tâm tình rất không vui, sắc mặt âm trầm nói: ‘Phong Hồn, chỉ cần người khẳng định có thể khiến Hỏa Vân Kiều chịu đưa thuốc giải, thì người muốn có bao nhiêu ngân lượng, chỉ cần nói ra bốn vương đều hai tay dâng cho người.’

‘Ngân lượng?’ Phong Hồn nhếch môi cười lạnh, tử mâu bắn ra tia sáng lạnh lẽo ‘Chính là hoàng kim vạn lượng ta cũng sẽ không đáp ứng.’

Hàn Ngữ Phong nghe hắn nói như vậy, nàng cười, sắc mặt lộ rõ vẻ tuyệt vọng, nàng biết Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều đều là hai kẻ lạnh lùng vô tình như nhau, nếu độc trong người Cảnh nhi không thể giải được thì cùng lắm nàng sẽ chết cùng với Cảnh nhi.

‘Vương gia, chúng ta đi thôi, ta muốn trở về xem Cảnh nhi, nếu nó biết ta không ở bên cạnh nó nhất định sẽ sợ hãi.’ Thân hình gầy yếu, cô đơn, tuyệt vọng chậm rãi đi ra ngoài.

‘Chờ một chút, Hàn Ngữ Phong.’ Phong Hồn ở phía sau gọi nàng lại, không biết tại sao hắn lại muốn giúp nàng, có lẽ là hắn cảm kích nàng vì hành động lần trước.

Hàn Ngữ Phong chậm rãi xoay người lại, trong mắt đẹp đầy ưu thương làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

‘Nhớ kỹ, người khiếm (thiếu) ta một món nợ ân tình đó. Chờ ta.’ Phong Hồn nhẹ nhàng đi đến gần nàng nói, sau đó thân thể nhẹ nhàng, phi thân bay đi.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, sau đó lộ ra vẻ vui mừng. Hắn đáp ứng rồi.

Hắc Vân cốc.

Hỏa Vân Kiều nhìn thấy người trước mắt thì có chút vui mừng, hắn không có lạnh lùng, vô tình như trước ‘Phong ca ca, người đến thăm ta sao ? Có phải người đã thay đổi chủ ý, muốn thành thân với ta không ?’

‘Vân Kiều, hôm nay ta tới là muốn người đưa cho ta thuốc giải của Tam Thiên túy.’ Phong Hồn ngữ khí vẫn lạnh như băng nhưng không có hàn khí.

‘Thuốc giải ? Lại là Tam Thiên túy sao ? Phong ca ca người muốn lấy thuốc giải này để làm gì ?’ Hỏa Vân Kiều có chút nghi hoặc, nàng biết bản thân hắn không có trúng độc, bởi vì hắn có trúng độc hay không nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra ngay.

‘Là bằng hữu của ta trúng độc.’ Phong Hồn ngữ khí lãnh đạm, không muốn giải thích nhiều.

‘Bằng hữu? Được thôi, thuốc giải thì ta có thể cho, nhưng Phong ca ca người Phong ca ca người phải đáp ứng thành thân cùng ta.’ Hỏa Vân Kiều lại lấy điều kiện ra để uy hiếp hắn.

‘Hỏa Vân Kiều, thuốc giải người có thể không cho, nhưng nếu vì thế mà bằng hữu của ta chết thì ta vĩnh viễn cũng không bao giờ tha thứ cho người bởi vì người có thể cứu hắn nhưng người lại khoanh tay đứng nhìn.’ Phong Hồn lạnh lùng uy hiếp ngược lại nàng.

‘Người.....’ Hỏa Vân Kiều giận dữ, trừng mắt nhìn hắn, vì sao nàng có thể lạnh lùng vô tình đối với bất luận kẻ nào nhưng đối với hắn thì nàng không thể nề hà bất kỳ chuyện gì, nàng biết nếu nàng không cho hắn cũng sẽ không cưỡng cầu nàng, nhưng nàng lại không muốn hắn hận nàng.

‘Cho hay không cho?’ Phong Hồn tựa hồ đã không còn nhần nại.

‘Cho, chờ một chút.’ Hỏa Vân Kiều vội vàng đi vào trong lấy ra một cái bình sứ màu trắng.

‘Vân Kiều, ân tình này của người ta sẽ nhớ rõ.’ Phong Hồn tiếp nhận bình thuốc giải, hắn biết nàng nhất định sẽ cho hắn.

‘Phong ca ca, ta không cần người ghi nhớ ân tình này, đây là ta cam tâm tình nguyện đưa cho người, chỉ là tại sao người lại nhất định phải đối xử với ta như vậy? Vì sao không thể đối xử với ta tốt hơn một chút?’

‘Vân Kiều, hôm khác ta đến thăm người.’ Phong Hồn cũng không trả lời, cầm lấy bình thuốc giải phi thân rời đi, hắn biết Vân Kiều đối với hắn tốt lắm, chỉ là hắn chưa từng nghĩ tới việc muốn thành thân cùng nàng.

‘Phong ca ca.....’ Hỏa Vân Kiều dậm chân tức giận, mọi một lần nàng hỏi như vậy hắn đều trốn tránh.

Hàn Ngữ Phong lo lắng nhìn về phía cửa, trong lòng có chút bất an, nàng không biết Phong Hồn có thể lấy được thuốc giải hay không ?

Đột nhiên thấy một bóng người phi thân vào, đứng thẳng ở trong phòng.

‘Phong Hồn, là người, người đã trở về.....’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy người đang đứng trước mắt thì có chút vui mừng, lại không biết phải làm sao để hỏi hắn chuyện thuốc giải.

‘Cho người, cầm về cứu đệ đệ của người đi.’ Phong Hồn, trong tay cầm bình thuốc giải màu trắng đưa cho nàng.

‘Cám ơn người.’ Hàn Ngữ Phong khước mắt rưng rưng. Cảnh nhi được cứu rồi.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên đột nhiên đi tới, hắn không muốn nàng thiếu nợ ân tình của Phong Hồn. ‘Phong Hồn, ân tình này của người bốn vương sẽ nhớ kỹ, về sau nếu có việc cứ tới tìm bốn vương, bốn vương nhất định sẽ trả lại cho người ân tình này.’

Phong Hồn không hề cảm kích nhìn hắn, tử mẫu lạnh lùng nói : ‘Vương gia, người lầm rồi, ta không phai là có ý giúp người, người ta giúp là nàng, nàng mới là người thiếu ta món nợ ân tình này, nàng mới là người phải trả.’ Phong Hồn chỉ tay vào Hàn Ngữ Phong

Tư Mã Tuấn Lỗi tử mẫu cũng lạnh lùng, người này muốn khiêu khích hắn sao ? Cười lạnh một tiếng nói : ‘Phong Hồn, ta quên nói cho người biết, nàng chính là Vương phi của ta, người nói xem, thê nữ phụ trả không phải là việc thiên kinh địa nghĩa sao? Cho nên ân tình này bốn vương sẽ thay nàng trả cho người.’

‘Đáng tiếc bây giờ nàng còn không phải, xin lỗi ta không tiếp các người được nữa.’ Phong Hồn nói xong thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

‘Chúng ta mau trở về thôi.’ Hàn Ngữ Phong có được thuốc giải, trong lòng đều nghĩ đến Cảnh nhi, nàng muốn nhanh chóng trở về cứu Cảnh nhi.

Đột nhiên từ xa xa bay tới một thanh âm: ‘Hàn Ngữ Phong nhớ kỹ, người thiếu ta một món nợ ân tình, ngày nào đó ta sẽ đến lấy lại.’

105. Chương 105: Tâm Nghi.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 105: Tâm nghi.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong khản trương khi nhìn thấy Lạc thần y đem thuốc giải từng ngụm từng ngụm đút cho Cảnh nhi nuốt xuống, tất cả mọi người đều lẳng lặng chờ đợi.

Sau hai ngày hôn mê, sắc mặt Cảnh nhi bắt đầu có biến hóa, vẻ mặt xanh đậm trước kia bây giờ đã từ từ trở lại bình thường.

“Khụ... Khụ.” Cảnh nhi đột nhiên ho khan ra tiếng, sau đó chậm rãi mở to mắt, ánh mắt nghi hoặc nhìn những người đang đứng trước mặt.

“Cảnh nhi, đệ sao rồi? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Hàn Ngữ Phong vẫn còn khản trương nắm lấy tay nó, sợ rằng chất độc vẫn còn sót lại trong cơ thể.

“Tỷ tỷ, đệ đói quá!” Cảnh nhi đột nhiên mở miệng nói ra những lời này.

“Ha ha ha.” Nghe lời nói hồn nhiên của nó mọi người đều không nhịn được cười, biết đói tức là không có việc gì cả rồi.

“Người đâu, tối bảo phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn ngon mang lại đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi cất giọng phân phó.

“Dạ! Vương gia.” Xuân Vũ đứng ở ngoài cửa lên tiếng trả lời.

Nhanh chóng rất nhiều thức ăn ngon được mang lên, Cảnh nhi vừa nhìn thấy thì ngay lập tức từ trên giường chạy xuống. Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dáng linh hoạt của nó thì biết là nó đã không sao.

“Thần y, cảm ơn người.” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lạc thần y thi lễ.

“Cô nương, xin mời đứng lên, lão phu đâu có giúp được gì?” Lạc thần y vội vàng nâng nàng dậy.

“Không cần cảm ơn hần, người cho là hần có lòng tốt như vậy sao? Bổng vương phải tốn rất nhiều bạc đó.” Tư Mã Tuấn Dật đứng ở bên hữu môi, chính mình đã mang năm nghìn lượng bạc sang mới có thể mời hần đến, nếu phải cảm ơn thì cũng nên cảm ơn mình chứ.

“Tiểu tử, người không cần nhỏ mọn như vậy, người là Vương gia, nhiều nhất chính là bạc, không phải người thì là ai?” Lạc thần y dáng vẻ thoải mái nói.

“Tứ Vương gia, Ngữ Phong cũng phải cảm ơn người, cảm ơn người đã ra tay tương trợ.” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng thi lễ với hần, là hần tìm được thần y nên đã cứu được Cảnh nhi một mạng.

“Ngữ Phong, người tính trả ơn bốn vương thế nào đây?” Tư Mã Tuấn Dật tà mị, bắt đầu trêu chọc.

“Ách...” Hàn Ngữ Phong thoáng hơi sững sốt, không nghĩ đến hần lại hỏi như vậy “Vương gia, người muốn Ngữ Phong trả ơn người thế nào?”

Tư Mã Tuấn Dật vừa muốn nói lấy thân báo đáp thì sao? Nhìn qua đã thấy con người sẫm đen ngoan độc của Tư Mã Tuấn Lỗi đang híp lại chăm chú theo dõi hần, Tư Mã Tuấn Dật ngay lập tức sửa lời nói: “Quên đi, quên đi, người bảo Tuấn Lỗi thay ta đưa cho thần y năm nghìn lượng bạc là được rồi.”

“Được, bốn vương đồng ý.” Tư Mã Tuấn Lỗi sáng khoái đáp ứng.

Năm nghìn? Nhiều như vậy sao? Hàn Ngữ Phong ngay ngắn cả người, hần không nói hai lời liền thần nhiên đáp ứng.

“Bây giờ cũng không còn sớm nữa, thần y chúng ta đi ra tiền sảnh chờ Tuấn Lỗi chiều cổ chúng ta thật tốt một phen.” Tư Mã Tuấn Dật nói xong liền kéo thần y ra khỏi Lục Bình uyển.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Cảnh nhi ăn như lang thôn hổ yết (ăn nhiều) liền vội vàng nói: “Cảnh nhi, chậm một chút, đệ vừa mới tỉnh lại không thể ăn nhiều được.”

“Nhưng mà đệ rất đói.” Cảnh nhi nhìn tỷ tỷ khó hiểu, tại sao tỷ tỷ không để cho hắn ăn no?

“Cảnh nhi ngoan, đừng ăn nữa, nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Hàn Ngữ Phong lấy đi cái bát trong tay hắn, nhẹ giọng nói: “Cảnh nhi hôn mê hai ngày mới vừa tỉnh lại nên không thể ăn no được.”

“Được rồi.” Cảnh nhi tuy là không hiểu nhưng cũng không dám cãi lời tỷ tỷ, quệt cái miệng nhỏ nhắn rồi đứng lên.

Độc của Cảnh nhi cuối cùng đã được giải, tảng đá đè nặng trong lòng nàng cũng được hạ xuống, sau đó nàng mới cảm thấy chính mình thật mệt mỏi quá, vết thương trên vai làm nàng đau đến nhăn mặt nhăn mày.

Ngồi ở một bên, Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn nhìn chăm chăm từng động tác rất nhỏ của nàng nên hắn có thể khẳng định vết thương trên vai nàng vừa đau.

“Lại đây.”

Hàn Ngữ Phong quay đầu nhìn lại thì thấy hắn đang đi đến, định làm gì đây?

Tư Mã Tuấn Lỗi tiến gần nàng, đưa tay hướng tới trước ngực nàng.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong khấn trương lấy tay che chắn trước ngực, hay là hắn muốn...?

“Người khấn trương như vậy làm gì? Ta chỉ muốn xem vết thương trên vai của người thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận khi nhìn thấy bộ dáng đề phòng của nàng.

“Không cần, để ta bảo Xuân Vũ giúp ta là được rồi.” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhõm thở ra nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi không thèm để ý đến lời của nàng, đi đến xé mở quần áo của nàng, cởi bỏ miếng vải băng bó, nhìn thấy miệng vết thương lại tràn ra máu tươi, ánh mắt hắn đau lòng, động thủ giúp nàng thay thuốc và băng bó lại thật tốt.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy quần áo lại bị hắn xé đi nên oán hận nhìn hắn, hắn có thù với quần áo hay sao vậy? Như thế nào mỗi lần đều phải phá hư quần áo của mình?

“Ánh mắt ngươi như vậy là sao? Ngươi không cảm tạ bốn vương, bốn vương còn chưa tính.” Tư Mã Tuấn Lỗi bất mãn nói.

“Cảm tạ ngươi cái gì? Cảm tạ ngươi phá hư quần áo của ta sao? Nô tỳ thật không có nhiều quần áo như vậy cho Vương gia người xé đâu.” Hàn Ngữ Phong không cười nhìn hắn, hắn nghĩ tất cả mọi người đều như hắn, đều có nhiều quần áo sao?

“Quần áo? Ngươi là để ý chuyện này?” Tư Mã Tuấn Lỗi thoảng hơi sững sốt, thì ra nàng không có quần áo để mặc, xem ra hắn đã rất sơ sót chuyện này, sau đó nói: “Ngày mai bốn vương phái người mang quần áo đến cho ngươi, ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt, bốn vương đi trước.”

Nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ra khỏi Lục Bình uyển, Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nằm xuống, nàng thật sự rất mệt mỏi nhưng lại không thể nào ngủ được, nàng biết độc được kia là dành cho chính mình, chỉ là Cảnh nhi ăn trước thôi, nàng hồi tưởng lại việc nửa đường bị tập kích, có người thuê Phong Hồn giết nàng, bây giờ lại thêm lần hạ độc này nữa, nghĩ tới làm nàng không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh. Ở vương phủ này, ngoại trừ Tư Mã Tuấn Lỗi ra, còn ai hận nàng như vậy? Chẳng lẽ là hắn, không, không đúng, nếu là hắn, hắn cũng sẽ không liều chết, cũng sẽ không lo lắng, thành tâm cùng nàng đi tìm thuốc giải cứu Cảnh nhi. Vậy thì rốt cuộc là ai? Ai lại đối với nàng hận thù sâu nặng, vài lần muốn hạ sát nàng?

Tất cả người trong vương phủ nàng đều nghĩ qua, trước kia có lẽ còn có thể nói là do tiểu thiếp của hắn ghen tỵ, nhưng lúc Cảnh nhi trúng độc các nàng đã không còn ở đây.

Châu nhi... Không biết vì sao cái tên này lập tức hiện lên trong đầu nàng. Không, không thể là Châu nhi, nàng phe phẩy đầu, không cho chính mình tin tưởng chuyện này.

106. Chương 106: Hoài Nghi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 106: Hoài nghi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở thư phòng, chuyện Cảnh nhi bị trúng độc hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua, không thể để cho nó bất minh như trong quá khứ vậy được. Hắn nhất định phải điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ai nhiều lần muốn giết Hàn Ngữ Phong, tại sao lại muốn giết nàng? Dám ở trong vương phủ của hắn gây ra sóng gió, hắn nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.

Xem ra hẳn phải âm thầm phái người đi mai phục tại Lục Bình uyển. Một là, có thể bảo vệ an toàn cho nàng. Hai là, cũng có thể âm thầm điều tra, nghe ngóng.

Bên ngoài Lục Bình uyển.

Châu nhi nhẹ nhàng dời bước đến bên ngoài cửa, thanh âm mềm mại vang lên: “Hàn cô nương, người đâu rồi? Ta có thể vào trong không?”

Đang chăm sóc Cảnh nhi, Hàn Ngữ Phong thoáng hơi sững sốt đi ra mở cửa nói: “Châu nhi cô nương, mời vào.”

Châu nhi mỉm cười gật đầu, đi đến bên giường Cảnh nhi dịu dàng hỏi: “Cảnh nhi đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Khỏe lắm, cảm ơn Châu nhi tỷ tỷ.” Cảnh nhi lễ phép đáp lời.

“Hàn cô nương, nhìn thấy Cảnh nhi ta cũng yên tâm, người sẽ không trách ta vì hiện tại ta mới đến thăm nó chứ? Ta là sợ quấy rầy các người.” Châu nhi nói nhỏ nhẹ, nhìn nàng.

“Châu nhi cô nương, người quá khách sáo rồi, mau mau ngồi xuống.” Hàn Ngữ Phong không biết tại sao? Từ sau chuyện xảy ra trên đỉnh núi, trong lòng nàng đối với Châu nhi có chút ngăn cách, tuy rằng cảm thấy được thái độ ôn nhu của Châu nhi nhưng lại làm cho người ta khó có cảm giác thân cận.

Châu nhi rõ ràng cũng cảm nhận được thái độ của nàng không giống như trước, sâu kín thờ dài: “Hàn cô nương, người không tin ta phải không? Ta thật sự không có giết Yêu Liên phu nhân, ta cũng không biết vì cái gì mà Tiểu Vân phu nhân lại đổ oan cho ta.” Nói xong trong đôi mắt đẹp lệ dâng ngập tràn giống như cực kỳ ủy khuất.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dáng ủy khuất đáng thương của nàng, vì sao thoát nhìn lại cảm thấy như đang làm ra vẻ? Lạnh nhạt cười nói: “Châu nhi cô nương, người cần gì phải để ý? Chân tướng của chuyện này rồi sẽ có một ngày bị phơi bày trước ánh sáng, chỉ cần người không có làm thì cứ thản nhiên đối mặt, huống chi Vương gia cũng sẽ điều tra rõ chuyện này để đòi lại công đạo cho Yêu Liên phu nhân, như vậy không phải cũng trả lại sự trong sạch cho người sao?”

“Vẫn là Hàn cô nương nói có lý, là ta suy nghĩ nhiều quá rồi, đúng vậy, chân tướng của sự việc sẽ có một ngày được rõ ràng, ta cần gì phải quá để ý, nghe người nói vậy tâm tình của ta tốt hơn nhiều. Cảm ơn người, Hàn cô nương.” Châu nhi sâu kín cười, trong lòng dường như được khai thông, rộng mở.

“Châu nhi cô nương thân thể người thế nào rồi?” Hàn Ngữ Phong không muốn cùng nàng dây dưa đề tài này nên lái sang chuyện khác.

“Ta tốt lắm, còn người? Ta nghe nói người cũng bị thương, không sao cả chứ?” Châu nhi tựa hồ cũng quan tâm hỏi.

“Không việc gì.”

Trong phòng đột nhiên thật sự im lặng.

“Hương Vân, mang vào đây.” Châu nhi hướng về phía cửa, nhẹ nhàng gọi.

Ngoài cửa có một tiểu nha hoàn tiến vào hai tay nâng một cẩm bố đỏ thẫm (khăn gấm thêu).

Châu nhi nhẹ nhàng cầm lấy nó mở ra trước mặt Hàn Ngữ Phong, trên mặt của chiếc khăn thêu hình cảnh liễu xanh biếc, lại thêm hình một đôi uyên ương đang vui đùa trên dòng sông, thêu rất sống động cứ như hình ảnh đang thật sự hiện ra trước mắt.

“Hàn cô nương, đây là ta tặng cho người, xin người đừng từ chối.” Châu nhi cầm cẩm bố trong tay đưa đến tay Hàn Ngữ Phong.

“Không, Châu nhi cô nương, món quà này ta sao có thể nhận? Người vẫn là để lại cho bản thân đi.” Hàn Ngữ Phong cuốn quýt cự tuyệt khi thấy đây chính là khăn voan hồng dùng cho nữ nhân khi chính mình xuất giá, nàng làm sao có thể nhận được? Nàng không hiểu được Châu nhi làm vậy là có ý gì?

“Hàn cô nương, người trước tiên đừng cự tuyệt. Người biết không? Khăn này từ lúc ta tiến vào vương phủ đã bắt đầu thêu, thời điểm đó ta một lòng nghĩ đến sẽ có một ngày Vương gia nhất định cưới ta, cho nên ta cứ từng ngày từng ngày thêu nó nhưng thật không ngờ tới ngày thêu xong thì mộng cũng tan biến, nhưng ta vẫn hi vọng người có thể đội nó cùng Vương gia bá đường thành thân như vậy cũng không uổng phí tâm huyết của ta, dù sao ta cũng là vì hấn mà thêu.” Châu nhi nhìn vào chiếc khăn voan hồng, cảm tình từ từ ngưng tụ giống như một cô gái hoài xuân.

“Châu nhi cô nương, một khi đã như vậy, thì ta càng không thể nhận được, người vẫn là thu hồi lại đi.” Hàn Ngữ Phong đem chiếc khăn voan thả lại trong tay Châu nhi.

“Hàn cô nương, người ghét bỏ nó sao?” Châu nhi mắt đẹp rưng rưng, bị thương làm cho sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hàn Ngữ Phong lập tức sững sờ, đứng ở nơi đó không biết có nên nhận hay không, cũng không biết phải làm thế nào để cự tuyệt? Nhìn thấy bộ dáng của Châu nhi, nàng làm sao có thể cự tuyệt, trong lòng thở dài nói: “Được rồi, ta sẽ nhận. Cảm ơn Châu nhi cô nương.”

“Ân, Hàn cô nương, ta đi về trước.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Châu nhi như có ý cười.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng cầm khăn voan trong tay nhìn theo bóng dáng rời đi của Châu nhi, nàng ta vì cái gì nhất định phải muốn chính mình nhận lấy.

“Trên tay người đang cầm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa đi vào, nhìn thấy trên tay nàng đang cầm cái gì đó liền hỏi.

“Không có gì.” Hàn Ngữ Phong hồi phục lại tinh thần đem đồ vật trong tay cất đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở chỗ kia, con người đen gầy nhìn chăm chăm nàng.

Cảm giác được hấn đang nhìn mình chăm chú, Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nói: “Người đến có việc gì sao?”

” Hàn Ngữ Phong, người có đoán được ai lại nhiều lần muốn hại người không?” Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc một chút, sau đó hỏi.

“Không phải là người sao? Ở vương phủ này chỉ có người là hận ta nhất, không phải sao?” Ánh mắt Hàn Ngữ Phong tỏ ra ngạc nhiên nhìn hấn, trong tia nhìn ẩn chứa vẻ trêu đùa.

“Hàn Ngữ Phong.” Tư Mã Tuấn Lỗi quát lên, nữ nhân này luôn luôn nghĩ cách chọc giận hấn.

Hàn Ngữ Phong cũng không sợ hãi nhìn lại hắn, nhưng ngữ khí cũng dịu đi một chút: “Ta cũng không biết, ta thật sự nghĩ không ra, ngoài ngươi ra còn có ai hận ta như vậy? Vậy ngươi cảm thấy người đó là ai?”

Tư Mã Tuấn Lỗi lắc đầu, vấn đề phức tạp này hắn cũng tra không ra.

“Ngươi cảm thấy Châu nhi là người thế nào?” Hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

“Châu nhi?” Hàn Ngữ Phong hạ mi, người hắn hoài nghi là Châu nhi? “Vương gia, ngươi thấy Châu nhi thái độ ôn nhu, đối với mọi người hòa nhã, tấm lòng cũng thật là thiện lương, ta cũng không rõ vì sao Tiểu Vân phu nhân lại nói nàng giết chết Yêu Liên phu nhân? Đến nước này chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi qua sao? Chẳng lẽ là.....” Nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác.

“Chẳng lẽ là cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng hỏi.

107. Chương 107: Khiêu Khích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 107: Khiêu khích

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi nói: “Vương gia, ngươi sở dĩ hận ta như vậy có phải vì phụ thân ta phái người hạ độc hại chết Mai nhi phu nhân?”

“Phải.” Tư Mã Tuấn Lỗi gật đầu, chính vì nguyên nhân này, nếu không sao hắn có thể tra tấn nhục nhã nàng như vậy.

“Vậy Vương gia có bao giờ nghĩ tới chưa? Vì sao Châu nhi lại không hận ta? Còn ba phiên bốn lượt thay ta cầu ngươi nương tình, đó không phải là kỳ lạ hay sao? Ta nghĩ mãi cũng không rõ? Ta từng tưởng nàng tâm địa thiện lương, không đành lòng để người đối với ta như vậy, nhưng nếu Yêu Liên thật sự là nàng giết, thì sao nàng có thể bỏ qua cho ta?” Hàn Ngữ Phong đem mọi nghi hoặc trong lòng mình nói ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc một chút: “Bổn vương cũng từng hỏi qua Châu nhi vấn đề này, nhưng Châu nhi nói ngươi là người vô tội, oan oan tương báo đến khi nào. Đây là giải thích của nàng, bổn vương thấy Châu nhi thiện lương, nàng nói vậy cũng có lý, không phải sao?”

“Vì thế nên ra rất cảm kích nàng ấy, chỉ là hiện tại, sự tình càng ngày càng quỷ dị, ta cũng không muốn nghi là Châu nhi. Nhưng Vương gia, ngươi có thấy nàng quá mức hoàn mỹ, không có một tia khuyết điểm?” Nàng hiện tại càng ngày càng nhận ra Châu nhi quá mức hoàn mỹ, không thể không nghi ngờ.

Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen bán mặt: “Châu nhi trừ bỏ thân thể không tốt, mặt khác không thể phủ nhận hạ nhân ở đây đều thích nàng.” Hắn cũng không phải không nghi ngờ Châu nhi, nhưng không có chứng cứ, hắn càng không muốn nghi Châu nhi đã làm việc này. Hắn tình nguyện tin tưởng Châu nhi, mong nàng đơn thuần chỉ là người thiện lương.

“Việc này, bổn vương sẽ điều tra rõ, bất quá không có chứng cứ rõ ràng, bổn vương vẫn tin Châu nhi trong sạch.”

“Ha ha.” Nghe hắn nói như vậy, Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút, hắn cũng biết là phải có chứng cứ cơ đấy.

“Ngươi cười cái gì? Bổn vương nói buồn cười lắm hay sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi trừng mắt liếc nàng một cái.

“Ta không thể cười sao? Vương gia, cười chẳng phải là điều tốt? Thì ra, Vương gia cũng biết đến hai chữ chứng cố này.” Nghĩ đến trước kia, hắn không phân biệt tốt xấu, nhớ đến oan ức của mình, Hàn Ngữ Phong thanh âm có chút lạnh như băng.

“Người . . .” Tư Mã Tuấn Lỗi bị nàng cho một câu như vậy thì nói không nên lời, nữ nhân này ngày càng làm càn, luôn khơi mào lửa giận của hắn. Như vậy sớm hay muộn hắn cũng không thể nhịn nổi được nữa.

“Không phải sao? Người trước kia khi nói đến oan uổng của ta có cần đến chứng cố?” Hàn Ngữ Phong mắt lạnh nhìn hắn, chuyện cũ như mới vừa trước mắt.

“Người . . .” Tư Mã Tuấn Lỗi lại bị nàng trách móc, nói không ra lời, con người đen tích tụ nộ khí.

Đang lúc giằng co, ở cửa thanh âm của Xuân Vũ truyền đến.

“Vương gia, Lý Vương gia đến.”

“Không gặp.” Tư Mã Tuấn Lỗi đang trong lúc tức giận, bắt nhãn quát lớn.

“Việc này...” Xuân Vũ thì thào đứng bên ngoài, sắc mặt khó khăn.

“Người còn có chuyện gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt không khỏi hờn giận.

“Lý Vương gia không phải muốn gặp Vương gia, hắn muốn gặp Hàn cô nương.” Xuân vũ nhỏ giọng hồi bẩm.

“Gặp ta?” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Xuân Vũ gật đầu.

“Lý Huyền Băng chết tiết.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng mắng, hắn tất nhiên biết mục đích của Lý Huyền Băng, đến vương phủ chỉ để gặp Hàn Ngữ Phong, hoàn toàn không để hắn trong mắt.

Lúc này Lý Huyền Băng đã muốn đi vào Lục Bình uyển, nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

“Vương gia.” Lý Huyền Băng trước mặt mỉm cười.

“Lý Huyền Băng người lại đến đây làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí không thể thân thiện nổi, hàm chứa địch ý.

“Ha hã, ta nghĩ Vương gia lầm rồi, ta đến thăm Ngữ Phong.” Lý Huyền Băng cười khê.

“Ngữ Phong, nghe nói Cảnh nhi trúng độc, ta đến xem thương thế của hắn đã tốt chưa?” Hắn trực tiếp bỏ qua Tư Mã Tuấn Lỗi, ôn nhu nhìn nàng.

“Cám ơn người, Lý Vương gia. Cảnh nhi không có việc gì, vết thương của ta cũng tốt.” Hàn Ngữ Phong nói.

“Vậy là tốt rồi, cái này thay ta đưa cho Cảnh nhi.” Lý Huyền Băng đột nhiên xuất ra một cái trống nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hàn Ngữ Phong tò mò hỏi.

“Ngữ Phong người đặt cái này ở mặt trên.” Lý Huyền Băng lại xuất ra một cái gậy nhỏ, đặt ở mặt trên, hình nhân lập tức quay tít, thật không khác gì tạp kỹ.

“Cám ơn người, người tìm được nó ở đâu vậy, Cảnh Nhân rất định sẽ rất thích.” Hàn Ngữ Phong kinh hỉ nói.

“Cái này các tiểu hài tử đều rất thích, ta nghĩ Cảnh nhi cũng vậy nên đã làm cho hắn một cái.” Lý Huyền Băng giải thích.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, nhìn hắn hỏi: “Tự người làm?”

“Ân, ta tự làm.” Lý Huyền Băng gật đầu.

“Cám ơn!” Hàn Ngữ Phong có chút cảm động, hắn lại tự tay làm ra vật này, trừ bỏ cảm ơn thì không có cách biểu đạt nào khác tình cảm của nàng lúc này.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên, thấy nàng không coi ai ra gì, nói chuyện với nhau hoàn toàn bỏ qua hắn, lại nhìn thấy tên kia một hai Ngữ Phong thân thiết, con người đen ngoan độc, giận dữ hết.

“Lý Huyền Băng, người nói xong rồi thì có thể ra về.”

“Vương gia, sao người còn ở đây? Nếu người có việc thì có thể đi, còn ta đi thăm Cảnh nhi đã.” Lý Huyền Băng tuyệt không để tâm đến lửa giận trong mắt hắn. Tựa hồ cố ý khiêu khích.

“Lý Huyền Băng, người đừng quên đây là vương phủ của bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi trừng mắt nhìn hắn.

“Nga, Vương gia không đề cập tới, thì ta cũng quên mất.” Lý Huyền Băng cố ý chọc giận hắn.

“Xi.” Hàn Ngữ Phong thấy Tư Mã Tuấn Lỗi bộ dáng tức tối, nhin không được cười ra tiếng, ánh mắt tán dương Lý Huyền Băng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn mang bộ dạng này.

“Hàn Ngữ Phong.” Tư Mã Tuấn Lỗi rống giận, nữ nhân chết tiết này dám cười sao.

Hàn Ngữ Phong liếc hắn một cái, cười mà hắn cũng quản luôn a.

108. Chương 108: Từ Hôn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 108: Từ hôn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nhớ tới ban ngày Tư Mã Tuấn Lỗi bị Lý Huyền Băng chọc tức, bộ dáng nổi trận lôi đình, Hàn Ngữ Phong nhin không được cười ra thành tiếng.

‘Hàn cô nương người đã ngủ chưa?’ Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Xuân Vũ.

‘Vào đi Xuân Vũ, có việc gì không?’ Hàn Ngữ Phong giơng giọng nói.

Xuân Vũ đẩy cửa vào: ‘Hàn cô nương, Vương gia mời người đi ra tiền sảnh.’

‘Tiền sảnh? Tối như vậy còn có chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong lòng nghi hoặc nhưng cũng không dám chần chừ, theo sát Xuân Vũ đi đến đó.

Khi tiến đến cánh cửa, nàng có chút sững sờ. Đại sảnh, một nam tử danh đứng đó, nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại thấy nàng, mắt đột nhiên sáng ngời.

Hàn Ngữ Phong nhìn hắn có chút nghi hoặc, tuy hắn không phải tuấn mỹ lắm nhưng biểu hiện lại đường hoàng, quần áo trên người không phải là hoa lệ phú quý thì cũng là con nhà giàu có.

‘Người là Hàn Ngữ Phong.’ Nam tử nhìn thấy nàng, liền hỏi.

‘Phải.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu, có điều chính nàng cũng không nhận ra hắn.

Ta là Mạnh Cổ Tuấn, người không nhớ sao?’ Nam tử giới thiệu về mình.

Mạnh Cổ Tuấn, cái tên này dường như rất quen thuộc, trong đầu đột nhiên lóe linh quang: ‘Người chính là Mạnh Cổ Tuấn ở Giang Châu?’

‘Là ta, xem ra người đã nhớ ra.’ Mạnh Cổ Tuấn gật đầu.

‘Có điều, hiện tại người. . . .’ Hàn Ngữ Phong do dự, hắc hắc biết giờ mình là nô tỳ ở đây, chẳng lẽ lại còn muốn cầu thân? Tuy là cha mẹ từ nhỏ định ra hôn ước, nhưng hiện tại chính mình thân hoàn bích cũng không còn, cũng không có tự do, hắc lại đến làm gì? Trừ phi là từ hôn.

‘Hai người nhận ra nhau là tốt rồi. Mạnh Cổ Tuấn, người người cũng gặp rồi, vậy hôm nay đến vương phủ rốt cục là muốn làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi trên cao, lạnh lùng nói, hắn hôm nay mới biết nàng đã có vị hôn phu.

‘Ta . .’ Mạnh Cổ Tuấn có một tia chần chừ, vốn hôm nay hắn tới là để từ hôn, muốn nàng trả lại ngọc bội cho mình. Thế nhưng khi nhìn thấy Hàn Ngữ Phong, hắn lại do dự. Nàng thế nào lại có thể xinh đẹp như vậy, làm hắn không nở buông tay.

‘Nói. .’ Tư Mã Tuấn Lỗi quát lạnh một tiếng.

‘Nàng là vị hôn thê của ta, ta nghĩ . . .’ Mạnh Cổ Tuấn giương mắt hướng Tư Mã Tuấn Lỗi, tuy có chút sợ hãi hắn hung ác nham hiểm, ánh mắt lạnh băng, nhưng nghĩ đến Hàn Ngữ Phong quốc sắc thiên hương, mỹ mạo yêu kiều, hắn trấn định nói: ‘Ta nghĩ, Vương gia nên thả nàng ra.’

Tư Mã Tuấn Lỗi ... khóe môi mỉm cười, đứng lên, chậm rãi đi xuống, lạnh lùng nói: ‘Thả ra, người có biết nàng phạm tội gì không?’ Tuy luật pháp có quy định, nô dịch có thể bị người ta lấy bạc mua lấy, nhưng hắn sẽ không cho người ta cơ hội đó.

Mạnh Cổ Tuấn thân mình run lên, nàng phạm tội mưu phản, có thể tru di cửu tộc. Thấy hắn ngày càng lùi về phía sau, Tư Mã Vương gia lãnh khốc tuyệt tình, hôm nay vừa thấy khí thế, quả nhiên làm cho người ta sợ hãi, mang theo uy nghiêm hoàng gia, làm cho người ta không rét mà run.

‘Vị hôn thê. Mạnh Cổ Tuấn, trước khi mở miệng người nên cân nhắc kỹ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thanh âm vững vàng, con người đen mang đầy hãn khí nhìn thẳng về phía hắn.

Mạnh Cổ Tuấn có chút hoảng sợ, hắn nói lời này là có ý gì? Hay là muốn hắn chịu liên lụy, hắn trong lòng kinh hoảng một trận.

‘Ta... ta là đến từ hôn. Ta muốn lấy lại ngọc bội của ta . .’ thanh âm của hắn ngày càng nhỏ, Tư Mã Tuấn Lỗi tới gần, thân hình cao lớn như mang theo một loại vũ khí vô hình, sắc bén, áp bách làm cho người ta nhẹn không được mà run rẩy.

‘Từ hôn? Tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh một tiếng, nam nhân yếu đuối như vậy cũng xứng với nàng sao?

Hàn Ngữ Phong đã sớm nghĩ đến, cho nên nàng cũng không kinh ngạc. Dù sao nàng cũng chưa từng gặp mặt hắn, nếu không phải hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện, nàng đã sớm quên có người này, có điều ngọc bội hiện giờ nàng cũng không giữ.

‘Mạnh Cổ Tuấn, thực xin lỗi. ngọc bội từ lúc triều đình tịch thu gia sản đã không còn? Cho nên ta cũng không có cách nào trả lại cho người.’ Hàn Ngữ Phong nói.

‘Quên đi, vậy từ nay về sau chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa. Vương gia ta xin cáo từ.’ Mạnh Cổ Tuấn trộm ngắm Tư Mã Tuấn Lỗi một cái, tuy rằng cái ngọc bội gia truyền kia thật đáng tiếc. nhưng hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

‘Chờ một chút.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên ở phía sau gọi hắn, rồi hướng ra cửa nói: ‘Người tới đây.’

‘Vương gia có gì phân phó?’ Một tên thị vệ đi đến, cung kính nói.

‘Người cầm kim bài của bốn vương đưa hắn đi tìm đại nội tổng quản Lưu công công, tìm cho hắn một khối ngọc bội.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tùy tay ném ra một kim bài, phân phó nói. hắn muốn Hàn Ngữ Phong cùng tên kia đoạn tuyệt quan hệ.

‘Dạ, Vương gia.’

‘Cám ơn Vương gia, cám ơn Vương gia.’ Mạnh Cổ Tuấn vội vàng tạ ơn, lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhìn bóng dáng như đang chạy trốn của hắn, cười khổ.

‘Sao vậy? Luyến tiếc?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười châm chọc, loại nam nhân này cũng xứng để nàng luyến tiếc sao?

‘Luyến tiếc? Ha hã.’ Hàn Ngữ Phong khẽ cười một tiếng, bất đắc dĩ nói: ‘Vương gia có hiểu cái gì gọi là lòng người dễ thay đổi? Mang than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dệt hoa trên gấm? Không, căn bản ta và

hắn không có gì, chỉ là hữu tình mà gặp mặt? Từ hôn ta đã sớm nghĩ tới, chỉ là nếu hắn kiên trì hơn một chút, thì ta sẽ rất cảm động. Nhưng nhìn bộ dạng sợ liên lụy của hắn làm ta có chút thất vọng? Ai cũng bo bo giữ lấy thân mình như vậy, dù sao tội của ta thì ta sẽ chịu.'

'Bổn vương sẽ không bo bo giữ mình.' Nhìn thấy ánh mắt ưu thương của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi lòng tràn đầy đau xót.

'Ách..' Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, hắn nói vậy là có ý tứ gì?

'Không rõ sao? Bổn vương sẽ không bao giờ bỏ người.' Tư Mã Tuấn Lỗi tăng thêm ngữ khí, đây là hứa hẹn của hắn.

'Vậy không bằng người thả ta ra.' Hàn Ngữ Phong một chút cũng không cảm kích, nếu hắn nói thả mình có lẽ nàng sẽ rất cảm động

'Hàn Ngữ Phong, người đời này kiếp này không thể rời khỏi nơi này.' Tư Mã Tuấn Lỗi cắn răng quát, hắn thực sự muốn bóp chết nàng.

'Ta quay về Lục Bình uyển.' Nghe hắn nói vậy, Hàn Ngữ Phong không quan tâm đến bộ dạng giận dữ của hắn, xoay người rời đi.

109. Chương 109: Tiễn Cung

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 109: Tiễn cung

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lục Bình uyển

Hàn Ngữ Phong cùng Cảnh nhi ở một bên xem tặng vật của Lý Huyền Băng.

'Hàn cô nương, đây là quần áo Vương gia cho người để thay.' Xuân Vũ hai tay đang cầm một bộ quần áo màu tím nhạt phía trên còn có một cây trâm cài tóc hình con bướm.

'Thay quần áo làm gì?' Hàn Ngữ Phong sững sốt đứng dậy, lập tức bị bộ quần áo xinh đẹp trước mắt hấp dẫn, lựa mỏng mềm mại xa hoa.

'Hàn cô nương mau thay đi, đừng để Vương gia chờ.' Xuân Vũ thúc giục nàng.

'Xuân Vũ, người có biết Vương gia muốn ta thay đồ để làm gì không?' Hàn Ngữ Phong một bên thay quần áo, một bên kỳ quái hỏi.

'Không biết, mau ngồi xuống, ta giúp người chải đầu.' Xuân Vũ kéo nàng ngồi xuống.

Hàn Ngữ Phong tùy ý nàng thay đổi cho mình.

'Trời ơi, Hàn cô nương thật sự hoàn mỹ.' Mặc xong đồ, Xuân Vũ nhìn nàng than một tiếng sợ hãi.

Hàn Ngữ Phong nhìn gương đồng, chính mình cũng không tin được, đây là mình sao?

Một thân áo hoa màu tím nhạt, khoác ngoài là sa y màu trắng mỏng manh làm lộ ra đường cong duyên dáng từ cổ đến xương quai xanh, tà váy như hoa vờn dưới trăng, nhẹ nhàng lay động khiến cho dáng đi càng thêm ung dung, ôn nhu. Mái tóc dài đen nhánh được dây buộc gọn lại ở phía sau và được cài thêm cây

trâm hình con bướm, một vài lọn tóc được xõa ra rơi xuống trước ngực nàng làm cho nhan sắc càng thêm kiều diễm, hai gò má được tô hồng như đóa hoa mềm mại đáng yêu, cả người nàng lúc thì như con bướm nhỏ chập chờn bay trong gió, lúc thì lại giống như một khối băng thanh khiết, lạnh lùng.

‘Đi thôi, Hàn cô nương, Vương gia đang chờ.’ Xuân Vũ kéo Hàn Ngữ Phong đang ngăn người đích đi đến phòng chính.

Nhìn Hàn Ngữ Phong xuất hiện trước mắt, Tư Mã Tuấn Lỗi trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, hẳn biết rằng con bướm chu sai này rất thích hợp với nàng.

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, che dấu tâm tư nhất thời ngơ ngác của mình.

‘Đi đâu?’

‘Hoàng cung.’

‘Cái gì?’ Hoàng cung, Hàn Ngữ Phong sửng sốt. Hắn muốn dẫn mình đến hoàng cung, nàng bèn dừng cước bộ hỏi hắn: ‘Vì sao lại muốn dẫn ta đi? Ta có thể không đi được không?’

‘Không thể, bởi vì ngươi là Vương phi của ta. Cho nên bốn vương phải dẫn ngươi đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi liền cự tuyệt, kéo tay nàng đi ra ngoài, hôm nay chính là hắn cố ý đưa nàng đi.

Hàn Ngữ Phong cứ như vậy bị hắn cưỡng tạo kéo lên xe ngựa, có chút tức giận nhìn hắn: ‘Vì sao phải đến hoàng cung?’

‘Bởi vì hoàng cung hôm nay có yến hội.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên nói.

Đưa Hàn Ngữ Phong tiến vào yến hội, ngay thời khắc Lý Huyền Băng liền phát hiện ra nàng, ánh mắt liền không thể rời khỏi. Hôm nay nàng thật đẹp.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, đối với mỗi người vẫn an, nàng chỉ mỉm cười thăm hỏi. Tư Mã Tuấn Lỗi thì nói chuyện cùng người khác. Nàng biết Tư Mã Tuấn Lỗi muốn nói cho người khác biết địa vị và thân thể của nàng, có phải hắn đang cao hứng hay không?

‘Ngữ Phong hôm nay thật đẹp, Tuấn Lỗi thật có phúc khí.’ Tư Mã Tuấn Dật đi tới, tà mị tươi cười như trước.

‘Vương gia, người phúc khí cũng tốt, công chúa rất đáng yêu.’ Hàn Ngữ Phong cười cười nói.

‘Tư Mã Tuấn Dật, người ở trong sao, báo hại ta đi tìm mãi.’ Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến, Lý Huyền Tuyết cũng đã ở ngay bên cạnh.

‘Công chúa hảo.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu chào hỏi.

‘Oa. Ngữ Phong, người thật xinh đẹp, đi với ta đi.’ Lý Huyền Tuyết kinh ngạc một tiếng, không phân trần vội kéo nàng bước đi, cũng không để ý đến Tư Mã Tuấn Dật bên cạnh.

‘Công chúa, người dẫn ta đi đâu?’ Hàn Ngữ Phong không thể không đi theo nàng, bởi vì công chúa có võ công nên khí lực rất lớn.

‘Tối rồi, hoàng huynh, ta đem Ngữ Phong đến. Người phải nắm chắc cơ hội nha.’ nói xong, Lý Huyền Tuyết đã kéo nàng đến trước mặt Lý Huyền Băng.

‘Lý Vương gia, xin chào.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng thi lễ, đây là lễ nghi gặp mặt mà nàng phải làm.

‘Ngữ Phong, người hôm nay rất đẹp.’ Lý Huyền Băng lại nhìn nàng đột nhiên nói. Mâu trung mang theo mấy phần ôn nhu.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt: ‘Cám ơn.’ Vì sao hôm nay ai nhìn thấy nàng đều nói những lời này.

Tư Mã Tuấn Lỗi tuy rằng đang nói chuyện với người khác, nhưng ánh mắt cùng tâm tư đều đặt trên thân thể nàng, thấy nàng bị công chúa kéo đến bên Lý Huyền Băng, hắn lập tức chạy đến giữ chặt tay nàng: ‘Trở về.’

Bị kéo quay về chỗ cũ, Hàn Ngữ Phong có chút tức giận nhìn hắn. Đúng lúc này.

‘Hoàng Thượng giá lâm.’ Trong cung, thái giám hô to một tiếng.

Đại sảnh lập tức tĩnh lặng, mọi người nhất loạt quỳ xuống: ‘Ngô hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.’

‘Bình thân, mọi người mời ngồi.’ Hoàng Thượng thanh âm trể trung mang theo uy nghiêm thần thánh không thể xâm phạm.

Tất cả mọi người trở lại chỗ ngồi của mình, đương nhiên Hàn Ngữ Phong ngồi cùng Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Hoàng huynh, nàng chính là Hàn Ngữ Phong?’ Hoàng Thượng liếc mắt một cái, phát hiện nàng ngồi bên cạnh Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Tội thân dân nữ Hàn Ngữ Phong tham kiến Hoàng Thượng.’ Nghe mình được hỏi, Hàn Ngữ Phong vội vàng đứng dậy quỳ lạy.

‘Miễn lễ, đứng lên đi, hoàng huynh cố ý muốn lập ngươi làm Vương phi, không hiểu ngươi có mị lực gì có thể làm cho hoàng huynh lãnh huyết của trăm động tình.’ Hoàng Thượng tựa hồ đối nàng rất hứng thú.

Hàn Ngữ Phong đứng dậy, xấu hổ đứng đó, không biết nên trả lời Hoàng thượng như thế nào.

‘Hoàng Thượng, người hỏi như vậy, người ta chỉ là người yếu đuối, sao dám trả lời? Hàn Ngữ Phong, người trước tiên lui xuống đi.’ Ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương ra tiếng giải vây.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương.’ Hàn Ngữ Phong lui trở lại chỗ cũ.

Ngồi bên kia Hoàng Thượng, Thần phi nhìn Hàn Ngữ Phong vẻ mặt không cười, nàng từng muốn Hoàng Thượng gả muội muội cho Tư Mã Tuấn Lỗi làm Vương phi, ai ngờ hắn liền cự tuyệt, hiện tại ngược lại muốn kết hôn với con gái của tội thân.

‘Hoàng Thượng, Hàn cô nương quốc sắc thiên hương, cầm kỳ thư họa nhất định cũng phi thường, chi bằng để nàng bộc lộ chút sở trường, cũng là để thần thiếp được mở rộng tầm mắt.’ Thần phi thanh âm tà mị, mềm mại không xương, nàng muốn Hàn Ngữ Phong xấu mặt trước mọi người để giải tỏa bức xúc trong lòng.

‘Hảo Thần phi, đề nghị này không tồi, ta nghĩ hoàng huynh cũng không để ý. Hàn Ngữ Phong người có bằng lòng hay không?’ Hoàng Thượng hỏi lấy lệ.

Nàng có thể cự tuyệt sao? Hàn Ngữ Phong nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi bên cạnh, hắn tựa hồ so với Hoàng Thượng còn chờ mong hơn.

Nhẹ nhàng tiêu sái đến giữa phòng, nàng thi lễ rồi nói: ‘Hoàng Thượng có thể mang cho ta một cây đàn không?’

‘Đương nhiên có thể, người đâu đem đàn lại đây.’ Hoàng Thượng giương giọng phân phó nói.

110. Chương 110: Trâm Hồ Điệp

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 110: Trâm hồ điệp

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Đàn rất nhanh đã được mang tới, Hàn Ngữ Phong ngồi giữa đại sảnh, bắt đầu gảy đàn, cất cao tiếng hát.

‘Ai yêu làm cho thiên hạ muôn phương tấu nhạc vàng bạc tán lòng người tỵ còn xem nước biếc thanh sơn.
Ai mộng vi giang sơn kiếm kê ấm lạnh nhật nguyệt ca thiên địa cổ kết thúc mưa gió ân oán.
Ai tình yêu chưa xong cổ kim truyền lưu Càn Khôn cùng dân chúng nhạc nghênh đón thái bình nhân gian.’
Cả đại sảnh như rơi vào trong mộng, đều hướng nàng ca ngợi.

Ca từ động lòng người, từng câu hát cùng với tiếng đàn êm dịu hòa hợp một cách kỳ diệu, khiến Hoàng Thượng chấn kinh, Tư Mã Tuấn Lỗi chấn kinh, rồi lần lượt đến từng người ở đây. Bọn họ không nghĩ nữ tử nhu nhược như vậy lại có thể xướng ra ca khúc có khí phách rung động tâm can như thế.

‘Hay lắm.’ Hoàng Thượng vỗ tay một tiếng, thế là theo sau là cả tràng vỗ tay nhiệt liệt.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ, tội nữ không dám nhận.’ Hàn Ngữ Phong vội vàng quỳ xuống nói.

‘Trẫm công tư phân minh, người muốn thưởng cái gì?’ sau ca khúc động lòng người, Hoàng Thượng hào phóng nói.

‘Hoàng Thượng, nàng không phải thành thân với Vương gia sao? Không bằng ban ngọc như ý nàng, cũng hàm ý nàng và Vương gia mọi chuyện như ý, trăm năm hòa hợp.’ Hoàng hậu ở một bên đề nghị nói.

‘Phải. Hoàng hậu nói rất đúng, vậy ban ngọc như ý cho nàng.’ Hoàng Thượng gật đầu, sau đó phân phó một công công: ‘Lấy ngọc như ý đến đây.’

‘Dạ, Hoàng Thượng.’

‘Hoàng Thượng, không thể ban một vật quý giá như vậy cho tội nữ, thần không xứng?’ Hàn Ngữ Phong cuống quýt cự tuyệt.

‘Sao lại không xứng? Chẳng lâu nữa ngươi sẽ là hoàng tẩu của trẫm, ta còn ghen tị với hoàng huynh được làm bạn với giai nhân như ngươi. Nếu không phải là hoàng huynh nhìn trúng, trẫm cũng muốn tuyển người vào cung.’ Hoàng Thượng nửa thật nửa đùa nói.

Hàn Ngữ Phong lại xấu hổ, quỳ gối nơi đó không biết trả lời thế nào?

‘Hàn cô nương, ngọc như ý đã lấy đến.’ Lúc này, công công lấy tay dâng ngọc như ý đến trước mặt nàng.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển.’ Hàn Ngữ Phong tiếp nhận ngọc như ý, trở lại bên cạnh Tư Mã Tuấn Lỗi.

Thần phi oán hận nhìn nàng, vốn định xả giận, không ngờ lại càng làm nàng thêm nổi bật.

Yến hội vẫn tiếp tục nhưng mọi người khi đàm luận trong lời nói và ánh mắt đều nói tới Hàn Ngữ Phong. Còn nàng thì lại bình tĩnh ngồi tại chỗ không chớp mắt, cũng chẳng để ý đến người bên cạnh.

Nhìn ánh mắt của mọi người từ bốn hướng đều tụ tập về phía Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên có chút hối hận, lẽ ra không nên mang nàng đến, hoặc là cũng không nên cho nàng biểu diễn tài nghệ, lại thành ra nổi bật như vậy.

‘Hoàng Thượng, thần còn có việc, xin cáo lui trước.’ Hắn rút cục nhịn không được, đứng lên nói.

‘Được, hoàng huynh, vậy ngươi hãy đi về trước đi.’ Hoàng Thượng nhìn hắn cười, ghen tị trong mắt hắn ai cũng đều nhận ra.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng, thần cáo lui trước.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền kéo Hàn Ngữ Phong lui đi ra ngoài.

Ngồi trên xe ngựa, Hàn Ngữ Phong nhìn ngọc như ý trong suốt trong tay, có thể thấy giá trị xa xỉ của nó, không khỏi than nhẹ, rốt cuộc đúng là bạc để vương.

‘Hàn Ngữ Phong, bốn vương không ngờ ngươi cũng biết nịnh nọt như vậy.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt châm chọc, nhớ tới câu nói đùa kia của Hoàng Thượng, hắn lại tức khí.

‘Nịnh nọt?’ Hàn Ngữ Phong sửng sốt một chút, không khỏi cười khẽ thành tiếng.

‘Ngươi cười cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng hiện tại càng ngày càng không sợ hắn.

‘Người nói ta nịnh nọt Hoàng Thượng là vô mông ngựa, vậy còn người là cái gì? Ngựa cũng không so sánh nổi.’ Hàn Ngữ Phong không nhịn được cười, đem tên của loài súc sinh này nói ra khỏi miệng.

‘Hàn Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi rống lên, con người đen gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nàng có phải cố ý hiểu sai ý hắn.

Hàn Ngữ Phong cũng trừng mắt nhìn hắn, trong mắt như trước mang theo ý cười, câu kia chính là ta cố ý nói đó.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên kéo nàng ôm lấy nàng, cúi đầu hôn vào đôi môi cánh hoa của nàng.

‘Ngô . .’ Hàn Ngữ Phong kịch liệt giãy dụa, hắn làm sao có thể nói thân(gần gũi) nàng liền hành động ngay.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại gắt gao ôm nàng, không để cho nàng có cơ hội giãy dụa.

Hàn Ngữ Phong mở to hai mắt, trừng mắt nhìn hắn, hắn một chút cũng không để ý, như trước hôn đôi môi hấp dẫn và ngọt ngào của nàng.

‘Vương gia, tới vương phủ rồi.’ Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bên ngoài người đánh xe nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi lúc này mới không tình nguyện buông Hàn Ngữ Phong ra.

‘Vô sỉ.’ Hàn Ngữ Phong thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ mẩn hận.

‘Sự vô sỉ của ta vẫn còn nhiều lắm, vừa rồi người không cảm nhận được sao? Hay là muốn thử lại lần nữa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giả bộ nói.

‘Không cần, ta phải xuống xe.’ Hàn Ngữ Phong cuống quýt bỏ chạy ra ngoài, cũng bất chấp hình tượng, lập tức nhảy xuống.

‘Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau thoải mái cười to.

Hàn Ngữ Phong đi vào vương phủ, lại không nghĩ khi đến hoa viên thì thấy Châu nhi ngồi ở chòi nghỉ mát nơi đó.

‘Châu nhi cô nương, người còn chưa ngủ sao?’ Nàng mở lời trước nói.

Châu nhi nghe thanh âm liền quay đầu lại, thấy nàng ôn nhu cười nói: ‘Hàn cô nương, quần áo của người thật đẹp.’ Nhưng đột nhiên thấy cây trầm hồ điệp trên đầu nàng, sắc mặt khế biến.

‘Châu nhi người làm sao vậy? Không thoải mái sao?’ Hàn Ngữ Phong thấy nàng sắc mặt đột nhiên không tốt, quan tâm hỏi.

‘Không có việc gì, ta đi về trước nghỉ ngơi. Hàn cô nương, gặp lại người sau.’ Châu nhi đứng lên hướng Cư Tình uyển đi tới.

Hàn Ngữ Phong thấy nàng đột nhiên rời đi, cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi đến Lục Bình uyển.

Trở lại Cư Tình uyển, sắc mặt Châu nhi một trở nên âm ngoan, đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào tường: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người dám cư nhiên đem trầm hồ điệp cho Hàn Ngữ Phong.’

111. Chương 111: Trâm Hồ Điệp(2)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 111: Trâm hồ điệp(2)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Chuyện cũ hiện lên trước mắt Châu nhi . . .

Trên phố xá ồn ào náo nhiệt, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Châu nhi dạo phố, chậm rãi thưởng thức không khí phồn hoa.

‘Công tử, tiểu thư, vào trong xem có gì vừa lòng không?’ Một chủ cửa hàng ngọc gọi họ.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng đầu nhìn thấy vậy thì kéo Châu nhi đi đến: ‘Châu nhi, chúng ta vào xem đi, chọn vài món người thích.’

Châu nhi ôn nhu gật gật đầu, rồi theo hắn đi vào.

Chủ quán vội vàng đem mọi thứ ra cho bọn họ chọn lựa, Châu nhi nhìn thấy các khối ngọc rực rỡ trước mắt, đều lắc đầu, không có cái nào vừa mắt nàng cả.

‘Vương gia chúng ta đi thôi.’ Châu nhi ôn nhu nói.

‘Ấn, vậy đi nơi khác xem.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng không hài lòng, gật gật đầu nói.

Chủ quán thấy bọn họ đều không hài lòng, quýnh lên nhớ tới bảo bối của cửa hàng, vội vàng nói ra tiếng: ‘Chờ một chút, nơi này còn có...’

Tư Mã Tuấn Lỗi và Châu nhi nghe vậy liền xoay người thì thấy chủ quán thật cẩn thận mang một cái hộp gỗ từ bên trong, nhẹ nhàng mở ra, hiện ra trước mặt bọn họ chính là khối ngọc trong suốt, tản ra lục quang, con bướm ngọc sai kia tựa hồ đang giương cánh muốn bay, con bướm trông rất sống động.

Ánh mắt Châu nhi lập tức bị nó hấp dẫn, ngọc sai này đẹp quá.

‘Công tử, tiểu thư, con bướm ngọc sai này chính là trấn điểm chi bảo (ngọc quý) của tiểu ****.’ Chủ quán cầm lấy nó, trong mắt tựa hồ có chút không nỡ, nếu không phải buôn bán ế ẩm, hắn cũng không muốn bán đi.

Châu nhi thích thú, nàng rất thích ngọc sai này, trong lòng tràn đầy hy vọng Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ mua tặng mình.

‘Được, ta lấy nó.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngay cả giá cũng không hỏi liền mua luôn.

Châu nhi vui mừng ra mặt, hắn thật sự mua, thế nhưng khi trở lại vương phủ, Vương gia không có ý đem con bướm ngọc sai đưa cho nàng, đau lòng và mất mát, nhịn không được nàng liền tìm hiểu xem hắn tặng nó cho ai.

Nhẹ nhàng tiêu sái đến thư phòng, Châu nhi liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang chuyên chú vẽ tranh. Đi vào thấy cư nhiên là bức họa tỷ tỷ, cái hộp gỗ có con bướm ngọc sai lẳng lặng đặt ở trên bàn. Nguyên lai hắn còn không có tặng cho ai, chỉ lẳng lẽ để ở một bên.

Một câu tuyệt bút, Tư Mã Tuấn Lỗi hoàn tất bức tranh, cầm lấy bức họa cẩn thận đoan trang.

‘Vương gia sao đột nhiên lại nhớ tới bức tranh tỷ tỷ?’ Châu nhi ôn nhu nhìn bức họa, tỷ tỷ trong bức họa nhìn rất thật.

‘Châu nhi người biết không? Hôm nay vừa nhìn thấy con bướm ngọc sai, bốn vương đã nghĩ đến tỷ tỷ của người, cho nên bốn vương không chút do dự liền mua lấy. Bốn vương đem bức họa tỷ tỷ đặt bên cạnh nó, bốn vương nghĩ nàng biết được cũng sẽ rất thích.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, xem nét mực rồi nhẹ nhàng mở hộp gỗ lấy ra con bướm ngọc sai, đặt lên trên bức họa.

‘Vương gia cảm ơn người. Ta nghĩ tỷ tỷ trên trời có linh thiêng nhất định cảm nhận được, tỷ ấy nhất định sẽ rất vui.’ Châu nhi cảm động, hốc mắt ướt át, cũng có chút ghen tị với tỷ tỷ, tâm càng thêm mềm mại, nước mắt càng nhiều hơn.

‘Ấn. Mai nhi là vì bốn vương mà chết, chỉ thế này thì có đáng là gì? Đúng rồi Châu nhi người có việc gì sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn áy náy với Mai nhi.

‘Không có việc gì, chỉ là đến thăm Vương gia, ta trở về đây.’ Châu nhi có chút không muốn, xoay người nhưng ra gần cửa thư phòng, cước bộ nhẹ nhàng lại, tâm tình cũng sung sướng. Nguyên lai hắn muốn tặng cho tỷ tỷ, tuy rằng hắn không tặng mình khiến nàng thất vọng, nhưng việc này không phải nói lên hắn là người tình sâu nghĩa trọng sao?

Châu nhi mâu trung lộ ác quang, nàng thật sự thật không ngờ, hôm nay lại nhìn thấy nó trên đầu Hàn Ngữ Phong, không ngờ Tư Mã Tuấn Lỗi lại đưa cho nàng, chẳng lẽ trước kia thâm tình ý trọng đối với tỷ tỷ đều là hư tình giả ý.

Nàng oán hận nói: ‘Hàn Ngữ Phong, ngươi đã lấy những thứ vốn thuộc về tỷ tỷ, vậy ngươi và tỷ tỷ cũng phải có kết quả giống nhau. Tư Mã Tuấn Lỗi ngươi càng yêu nàng, ta lại càng muốn nàng bị hủy.’

Hàn Ngữ Phong vừa trở lại Lục Bình uyển, đi vào phòng, rõ ràng quay đầu lại liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi phía sau mình, hoảng sợ lấy tay vuốt ngực quát: ‘Ngươi là quỷ sao, đi đường cũng không có thanh âm, lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng ta, định hù dọa chết người à.’

‘Sao ngươi biết quỷ đi đường không có thanh âm?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng chưa phát hỏa, thản nhiên hỏi lại một câu.

‘Ta . . .’ Hàn Ngữ Phong lập tức nghẹn lời, trừng mắt, ‘Ai biết quỷ rốt cuộc đi như thế nào, chẳng qua tất cả mọi người đều nói như vậy.’

‘Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại cười to thành tiếng, thấy nàng thở phì phì, tâm tình rất khoái trá.

‘Trả lại cho ngươi.’ Hàn Ngữ Phong thở phì phì, đem con bướm ngọc sai ném tới tay hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi trong tay cầm ngọc sai, đứng bất động, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng.

‘Ngươi còn muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong bị hắn nhìn, có chút sợ hãi, sao hắn còn không đi?

‘Chờ ngươi đem quần áo cởi ra, trả lại cho bồn vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên phun ra một câu.

‘Được, ngươi chờ đó.’ Hàn Ngữ Phong thuận miệng đáp lại, định làm vậy mới đột nhiên phát giác hắn vẫn còn ở đây, sắc mặt đỏ lên nói: ‘Hạ lưu, ngươi đi ra ngoài đi, ta thay quần áo rồi trả lại cho ngươi.’

‘Không cần, bồn vương sẽ chờ, cũng không vội.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại một phen áp đảo, ôm nàng vào lòng .

‘Không cần ngươi mau thả ta ra.’ Hàn Ngữ Phong giãy dụa, hắn lại muốn . .

‘Ồ ào quá.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tay cũng không an phận nữa.

Hàn Ngữ Phong giãy dụa càng ngày càng yếu ớt, rất nhanh bên trong một mảnh xuân sắc, trên mặt đất hỗn độn, nơi nơi đều là quần áo.

112. Chương 112: Đầu Đường Mất Tích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 112: Đầu đường mất tích

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi cầm trong tay con bướm ngọc sai lẳng lặng thả lại vào hộp gỗ.

Đây là hắn tặng cho Mai nhi, vì cái gì mà Hàn Ngữ Phong tựa hồ càng thích hợp làm chủ nhân của nó.

Lục Bình uyển

Cảnh nhi kéo tay Hàn Ngữ Phong, không ngừng làm nũng, cầu xin: ‘Tỷ tỷ, người không thể mang ta đi ra ngoài chơi một chút sao.’ Cảnh nhi chỉ muốn đi chơi.

‘Cảnh nhi, tiên sinh dạy người nhiều thứ, đã học xong hết rồi sao?’ Hàn Ngữ Phong đứng im nhìn hấn.

‘Học xong, thật sự đều đã học xong, tiên sinh còn khen ta. Không tin người có thể kiểm tra.’ khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi đều là tự hào.

‘Hàn cô nương, không bằng người mang Cảnh nhi đi ra ngoài chơi đi, hấn mỗi ngày đều chỉ ở trong vương phủ.’ Xuân Vũ đứng một bên nói hộ Cảnh nhi.

‘Tỷ tỷ, được không?’ Cảnh nhi tiếp tục nài nỉ.

Nhìn thấy Cảnh nhi trong mắt chờ đợi và cầu xin, Hàn Ngữ Phong không đành lòng, thở dài nói: ‘Được rồi, người chờ tỷ tỷ một chút.’

Hàn Ngữ Phong đi đến thư phòng của Tư Mã Tuấn Lỗi, nhưng lại do dự, đi hay không đi đều là do hấn quyết định, liệu hấn có nghĩ mình dẫn Cảnh nhi đi đào tẩu.

‘Người muốn làm môn thần(1) sao? Còn không tiến vào.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đã sớm chú ý tới nàng, nhìn nàng vẫn không tiến vào, không nhin được mở miệng nói.

Hàn Ngữ Phong đi vào thư phòng, nghĩ phải làm cách nào để mở miệng nói.

‘Nói đi, có chuyện gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng đầu nhìn nàng.

‘Ta có thể mang Cảnh nhi đi ra ngoài dạo chơi một chút, một lát là tốt rồi, ta cam đoan ta sẽ không đào tẩu.’ Hàn Ngữ Phong sợ hấn không đáp ứng, vội vàng cam đoan.

‘Bổn vương có nói người muốn chạy trốn đi sao? Vả lại người cũng từng trốn rồi đó chứ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, cái gì tới thì đã tới rồi.

‘Vậy người đồng ý.’ Hàn Ngữ Phong sắc mặt vui vẻ, nàng có thể mang Cảnh nhi đi ra ngoài chơi.

‘Đồng ý, nhưng mà . . .’ Tư Mã Tuấn Lỗi tạm dừng một chút.

‘Nhưng mà cái gì?’ Hàn Ngữ Phong sắc mặt khê biến, biết ngay là hấn sẽ không tốt như vậy, nói chuyện luôn kèm theo điều kiện.

‘Bất quá bổn vương đi cùng các người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong đứng lên.

‘Người cũng đi?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc nói, trong lòng đúng là bất mãn, hấn đi cùng, Cảnh nhi còn có thể vui vẻ sao?

‘Hay người không muốn ta đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi bới móc thiếu sót, nhìn thấy nàng tỏ thái độ, người khác muốn hấn bởi hấn còn không nguyện ý.

‘Không có, đi thôi.’ Nàng dám nói vậy sao? Đi được là tốt rồi, không phải làm Cảnh nhi thất vọng.

Cảnh nhi đứng trên đường hứng thú nhìn các cửa hàng mua bán.

‘Tỷ tỷ ta muốn ăn mút quả ghim thành xâu.’

‘Tỷ tỷ ta muốn cái mặt nạ kia.’

‘Tỷ tỷ ta muốn cái vòng cổ kia.’

Rất nhanh Cảnh nhi cầm trong tay một đồng đồ, hấn cao hứng, sôi nổi vừa ăn vừa ngắm cảnh.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong đi hai bên , đồng thời bảo hộ hấn.

‘Cảnh nhi, người đi chậm một chút.’

Phố xá phía trước náo nhiệt phi phàm, cả đám người vây quanh mấy người làm xiếc : phun hỏa, đùa giỡn đại đao, nuốt kiếm tạo thành từng đợt tiếng gào thét và vỗ tay ầm ĩ.

‘Tỷ tỷ phía trước đông quá, chúng ta mau đến xem.’ Cảnh nhi vừa nói vừa chạy.

Hàn Ngữ Phong khẩn trương đi theo hần, Cảnh nhi còn nhỏ cũng rất nhanh nhẹn, thân mình luồn qua thắt lưng của các đại nhân trước mắt, lập tức màn biểu diễn đã ở trước mắt.

Đám người ngày càng tụ tập nhiều, Hàn Ngữ Phong lại không thể chen vào được, sắc mặt lo lắng hô: ‘Cảnh nhi Cảnh nhi người ở đâu? Mau ra đây.’

‘Người ở đây, chờ bốn vương đưa hần ra.’ Nhìn thấy nàng lo lắng như thế, Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền tiến vào đám người.

Đường nhỏ bên cạnh đột nhiên hai người vẽ mặt phồng mồm trợn má, hùng hùng hổ hổ đi đến: ‘Mẹ nó, lão tử đúng là số con rệp, hôm nay tiền lại bay hết rồi.’

‘Tiền phi nghĩa thì đến rồi lại đi thôi.’ Vừa dứt lời, hai người đồng thời mất lộ tinh quang, không ngừng nhìn xung quanh, thấy Hàn Ngữ Phong đẹp quá, nếu bán vào hồng lâu, Hoa ma ma nhất định sẽ cho cái giá ngất ngưỡng.

Hai ánh mắt một suy nghĩ, hai người lập tức lặng lẽ tiến đến chỗ Hàn Ngữ Phong, mà lúc này lòng của nàng đều đặt trên người Cảnh nhi, không hề phát hiện ra.

Đám người bên trong và Cảnh nhi hưng phấn vỗ tay, xem đến nhập thần.

‘Cảnh nhi cùng ta đi ra ngoài.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chen vào đám người, liếc mắt một cái liền thấy Cảnh nhi, hần đi vào, giữ chặt Cảnh nhi, nhẹ giọng nói, ‘Đi thôi, ta không muốn lộ thân phận.’

‘Không cần, ta còn muốn xem.’ Cảnh nhi căn bản không nhìn hần, thân thể giãy dụa, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm tạp kỹ trước mắt, hoàn toàn bị hấp dẫn.

Hai tên nam tử cầm khăn mặt chạy tới phía sau Hàn Ngữ Phong, hai người nháy mắt một cái.

‘Ngô . . .’ Hàn Ngữ Phong miệng đột nhiên bị người ta bịt lại, không nói ra tiếng, nàng vừa định giãy dụa thì bị đánh một chưởng từ phía sau. Không thấy rõ người trước mắt, mà lúc này người chung quanh đều tập trung tinh thần vào biểu diễn, hoàn toàn không có chú ý tới bọn họ.

Hai tên nam nhân vội vàng mang Hàn Ngữ Phong nhanh chóng rời đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi đợi Cảnh nhi một hồi, nhìn hần hoàn toàn không có ý rời đi, trong lòng lo lắng cho Hàn Ngữ Phong đang chờ ở bên ngoài, thân thủ liền trực tiếp ôm lấy Cảnh nhi.

‘Thả ta xuống, ta còn muốn xem.’ Cảnh nhi giãy dụa hô to.

‘Câm miệng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi rốt cục nhịn không được, rống lớn một tiếng.

Cảnh nhi bị dọa quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, sợ hãi nhìn hần ủy khuất, nước mắt đảo quanh.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Cảnh nhi đi ra, mới phát hiện Hàn Ngữ Phong không thấy đâu.

‘Hàn Ngữ Phong người ở nơi nào?’ Ánh mắt tối sầm, trong lòng có chút hốt hoảng, nhìn xung quanh tìm kiếm.

‘Tỷ tỷ người ở nơi nào?’ Cảnh nhi nhìn không thấy nàng cũng có chút hốt hoảng, kêu to.

Không ai trả lời bọn họ, Hàn Ngữ Phong tựa hồ tựa như biến mất.

Tư Mã Tuấn Lỗi hối hận, lẽ ra hần nên mang theo thị vệ, sắc mặt âm trầm làm cho người ta sợ hãi, ôm Cảnh nhi cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Mỗi người đều lắc đầu, ai cũng không biết.

113. Chương 113: Bị Bán Vào Hồng Lâu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 113: Bị bán vào Hồng lâu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tại Hồng lâu.

‘Lưu Ba, Lý Tứ thật không tồi. Bằng lòng hai trăm hai không?’ Trên đầu gài hoa hồng, trên mặt dày mỡ, thân hình mập mạp, Hoa ma ma nhìn Hàn Ngữ Phong đang hôn mê, vừa lòng gật gật đầu, mặt hàng lần này thật tốt.

‘Hai trăm hai, Hoa ma ma, người cũng quá keo kiệt. Mặt hàng như vậy ít ra cũng phải ba trăm hai, người nếu không cần, chúng ta đem đến Bách Hoa lâu. ‘Lưu Ba uy hiếp Hoa ma ma, bà ta thật quá toan tính.

‘Được rồi, Lưu Ba. Xem như người lợi hại, cho người ba trăm hai, cầm lấy.’ Hoa ma ma khẽ cắn môi, nhưng ba trăm hai bây giờ lại được mặt hàng tốt như vậy, bà ta cũng không luyến tiếc lắm.

‘Đúng rồi, Hoa ma ma, huynh đệ chúng ta đây đi trước’. Lưu Ba đắc ý tươi cười, cầm ngân phiếu ba trăm hai cùng Lý Tứ xoay người rời khỏi.

Hàn Ngữ Phong tỉnh lại, phía sau lưng còn rất đau, nhìn trước mắt là một căn phòng đầy mùi hương phấn, ‘Đây là đâu?’

‘Cô nương, người tỉnh rồi, mau tới thay quần áo cho ma ma xem.’ Hoa ma ma vừa vào cửa thì thấy nàng trợn tròn mắt đánh giá xung quanh.

Thay quần áo? Ma ma? Hàn Ngữ Phong cả kinh vội vàng hỏi: ‘Xin hỏi đây là đâu? Ta phải về nhà tìm Cảnh nhi.’

‘Về nhà. Ha ha.’ Hoa ma ma như vừa nghe chuyện tiểu lâm, cười to.

‘Người cười cái gì? Về nhà thì rất kỳ quái sao?’ Hàn Ngữ Phong không rõ, hỏi.

‘Không kỳ quái, mỗi người đến đây đều nói muốn về nhà thế nhưng không ai có cơ hội quay về.’ Hoa ma ma vẻ mặt ý cười như cũ, nhưng trong mắt lại âm ngoan, lạnh như băng.

‘Vì sao?’ Hàn Ngữ Phong vẫn không hiểu được mình đang ở chỗ nào.

‘Cô nương người thật sự là ngây thơ, người có biết đây đâu không? Người cho nơi này muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?’ Hoa ma ma cười lạnh một tiếng.

‘Đây là đâu?’ Nàng đầu óc vẫn còn choáng váng.

‘Hồng lâu, biết không?’ Hoa ma ma nhìn nàng có chút hèn mọn.

‘Hồng lâu là cái gì? Tửu lâu sao?’ Hàn Ngữ Phong sửng sốt lắc đầu.

‘Tửu lâu.’ Hoa ma ma lại cười dữ dội nói: ‘Nói là tửu lâu cũng không sai, khách đến đây cũng đều uống rượu mua vui.’

‘Uống rượu mua vui? Hồng lâu?’ Hàn Ngữ Phong trong lòng có chút run sợ, ánh mắt hoảng sợ nhìn bà ta. ‘Chẳng lẽ đây là thanh lâu.’

‘Không tồi, người đoán đúng rồi, đây là thanh lâu. Hiện tại người biết phải làm gì rồi chứ.’ Hoa ma ma thấy nàng run rẩy, biết là nàng đã đoán ra.

‘Ta sao lại ở chỗ này? Người thả ta ra, ta sẽ đưa người bạc.’ Hàn Ngữ Phong có chút hoảng sợ nói.

‘Thả người, người đừng quá ngây thơ, bạc người có sao? Đừng quên người là do ta trả ba trăm hai mua được.’ Hoa ma ma ánh mắt lạnh lùng, mỗi người lần đầu tiên đến nơi đây đều là cái dạng này, thật phiền mà.

‘Ba trăm hai.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ tới lúc đang ở phố xá, đột nhiên bị đánh, chẳng lẽ mình bị bán đi lúc đó. Nghĩ vậy nàng đột nhiên tỉnh táo lại, nàng phải tự cứu mình.

‘Ta là Vương phi tương lai của Tư Mã Tuấn Lỗi, nếu người thả ta, Vương gia sẽ báo đáp người thật tốt.’ Nàng thấy Hoa ma ma ngữ khí cực kỳ uy nghiêm, nàng muốn lợi dụng thân phận này để nàng thả mình.

‘Vương phi?’ Hoa ma ma lại cười lạnh, hèn mọn nhìn nàng nói: ‘Người sao không nói là hoàng hậu? Muốn dùng tước vị này làm ta sợ sao? Người cũng không hỏi thăm xem Hoa ma ma ta là ai? Không chỉ nói người không phải Vương phi, cho dù người là Vương phi thật thì thế nào? Vào Hồng lâu của ta thì tất cả phải nghe lời ta.’

‘Người không tin sao? Vậy người có thể đến vương phủ hỏi một chút? Xem ta nói thật hay giả?’ Hàn Ngữ Phong tin Tư Mã Tuấn Lỗi không thấy nàng nhất định sẽ đi tìm.

‘Lão nương ta ăn no rửng mỡ hay sao, cho người nửa canh giờ thay quần áo, nếu không đừng trách lão nương ta không khách khí.’ Hoa ma ma không muốn cùng nàng dông dài, ánh mắt lạnh đảo qua rồi bước ra khỏi phòng.

‘Mở cửa.’ trong nháy mắt, Hàn Ngữ Phong thấy ở cửa có hai cái gã nam nhân cường tráng, hung thần ác sát đứng đó.

Tìm suốt một cái canh giờ vẫn không có tin tức của Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng có dự cảm xấu. Hàn Ngữ Phong sẽ không đào tẩu trừ phi có người bắt đi, vội ôm Cảnh nhi chạy một mạch về vương phủ.

‘Người cầm kim bài của bốn vương tới chỗ Cổ tướng quân, bảo hán ban lệnh ở toàn thành phải tìm cho bằng được Hàn Ngữ Phong.’

‘Dạ Vương gia.’ Nhận kim bài, hán chạy đi như bay.

Tư Mã Tuấn Lỗi đánh một quyền vào mặt bàn, con người đen thoát ra ngọn lửa nồng đậm, mặc kệ là ai bắt Hàn Ngữ Phong, hán nhất định đem thiên đao ra chém.

Tất cả quan binh trong kinh thành, bốn phương tám hướng, xuất động hết quan binh, đến từng nhà tìm kiếm.

Hàn Ngữ Phong nhìn chằm chằm quần áo trước mắt chưa kịp động đến, thì đột nhiên cánh cửa bị mở ra. Hoa ma ma thấy nàng vẫn chưa thay quần áo, trong mắt tức giận, dùng dùi sắt khỉ.

‘Người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vào Hồng lâu của ta mà còn ngang ngạnh, nói cho người biết, Hoa ma ma ta sẽ có biện pháp khiến người phải van xin tha thứ.’

Hàn Ngữ Phong vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt lại, cùng lắm thì nàng tình nguyện chết, nàng sẽ không bao giờ làm loại chuyện này.

‘Sao? Người nghĩ muốn chết thì ta không có biện pháp sao. Hôm nay ta cho người ném thử cái gì gọi là sống không được chết cũng không xong? Người đâu.’ Hoa ma ma cười lạnh một tiếng, cô nương nào mới đến đây mà chả là cái bộ dạng này, nhưng rồi cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn phục tùng cả. Nếu ngay cả bốn sự này cũng không làm được thì Hồng lâu sớm đã đóng cửa rồi.

Hàn Ngữ Phong có chút hoảng sợ, mở to mắt.

‘Đến đây, hoa ma ma.’ ở cửa đột nhiên xuất hiện bốn tên nam nhân cường tráng, vẻ mặt gian tà, tay cầm dây thừng đến gần nàng.

‘Các người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, đứng dậy muốn chạy ra khỏi cửa.

‘Người trở về đi, các ca ca sẽ hầu hạ người chu đáo.’ Một tên đại hán thân thủ liền ôm lấy nàng không đợi nàng giãy dụa, miệng bị bịt lại, tứ chi thì bị dây thừng buộc chặt.

Miệng không thể nói, thân thể không thể cử động, Hàn Ngữ Phong trong mắt hoảng sợ càng lớn, nhìn bốn tên nam nhân đang cười trước mắt, nàng thực sự chỉ muốn lập tức chết đi.

114. Chương 114: Hồng Lâu Kinh Hồn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 114: Hồng lâu kinh hồn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tại Hồng lâu.

Nam nhân đó tay đã muốn sờ đến trước ngực của nàng, Hàn Ngữ Phong tuyệt vọng, nhắm mắt lại, đúng lúc này ở cửa đột nhiên một tên nô tài chạy đến.

Hoang mang, rối loạn khẩn trương nói với Hoa ma ma: ‘Ma ma không tốt rồi.’

‘Đã xảy ra sự tình gì? Đừng kích động như vậy, từ từ nói.’ Hoa ma ma nhìn hẩn, trách cứ nói.

Tên nô tài nhẹ giọng nói bên cạnh tai Hoa ma ma: ‘Ma ma, dưới lầu có một đám quan binh nói là Vương phi bị mất tích, đang tìm trong toàn thành, có phải là...’ Nói xong liền nhìn sang Hàn Ngữ Phong đang bị cột ở đó.

‘Cái gì?’ Hoa ma ma biến sắc, cuồng quát phân phó: ‘Các người không được động vào nàng, ở đây canh chừng, chờ ta quay trở lại.’

‘Dạ, Hoa ma ma.’ Bốn người lui ra ngoài cửa.

Bị trói, Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng thở dài, mặc kệ mọi chuyện thế nào, ít nhất hiện tại đã tránh được một kiếp.

Trong đại sảnh Hồng lâu.

Cổ tướng quân mang theo mấy quan binh ngồi chờ.

‘Ai da, ngọn gió nào đã đưa Cổ tướng quân tới vậy? Để ta gọi mấy cô nương xinh đẹp đến hầu hạ cho người.’ Hoa ma ma vẻ mặt cười quyến rũ đi tới.

Cổ tướng quân vung tay lên. đứng dậy, nghiêm túc nhìn bà ta nói: ‘Bản tướng quân đến để làm chính sự, Vương phi bị mất tích. Nếu Hoa ma ma biết thì báo cho ta? Tốt nhất nên nói chi tiết, Vương gia lãnh khốc người cũng biết, đừng để đến lúc tính mạng chẳng còn mà không hay.’

Hoa ma ma sắc mặt cứng đờ, vội vàng cười đáp: ‘Tướng quân cũng biết nói đùa, Vương phi sao có thể ở chỗ Hồng lâu này, Vương phi bộ dáng ra sao ta còn không biết.’

‘Nhìn cho kỹ, đây là bức họa của Vương phi.’ Không có khả năng ở của Hồng lâu của bà, Cổ tướng quân cười lạnh, ai chẳng biết không thể, nhưng đi điều tra ở các nhà dân mà không có tin tức gì, quan binh đành phải đi từng nơi truy xét, sau đó tiện tay mở ra một bức họa.

Nhìn rõ người trong bức họa, Hoa ma ma sắc mặt biến đổi làm cho người ta sợ hãi, thân thể lay động một chút, trời ạ nàng thật sự là Vương phi. Trong lòng thầm mắng cái tên Lưu Ba chết tiệt đã hại mình, hiện tại làm sao bây giờ? Nói đến Vương gia tuyệt tình, kết cục khẳng định là một chữ tử, hiện tại chỉ có cách không nhận đến cùng .

‘Vương phi quả nhiên là xinh đẹp như hoa, bất quá ta cam đoan, người này không có ở Hồng lâu của ta.’

‘Phải không? Vậy là tốt rồi, bất quá nếu có manh mối gì nhất định phải báo cho bản tướng quân? Vậy ta đi trước.’ Cổ tướng quân đứng dậy.

‘Đi thông thả, Cổ tướng quân không tiễn, lần sau lại đến.’ Hoa ma ma ở sau hô.

Nhìn thấy thân ảnh hần biến mất ở cửa, khuôn mặt biến sắc vội vàng chạy về hậu viện.

Cổ tướng quân vừa ra khỏi cửa, sắc mặt chuyển sang khó coi, vừa rồi Hoa ma ma kia sắc mặt thay đổi dù nhỏ, nhưng đều không có thoát khỏi mắt hần, xem ra Vương phi nhất định ở Hồng lâu. Vừa rồi sở dĩ án binh bất động, là sợ đứt dây động rừng, làm cho bọn họ chó cùng dứt giậu, giết người diệt khẩu.

Hần liền gọi một quan binh tới, bí mật giao phó: ‘Tướng quân, ty chức đã hiểu, lập tức sẽ đi.’

‘Người gọi người tới vây quanh chỗ này, một người cũng không cho chạy thoát.’ Cổ tướng quân lạnh giọng hạ lệnh.

‘Dạ tướng quân.’

Trong vương phủ, Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm, đợi tin tức.

Đột nhiên quần gia mang theo thần sắc kích động, quan binh đi đến nói: ‘Vương gia, có tin tức.’

‘Cái gì? Có tin tức, nói mau, người đang ở đâu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tâm hỉ lo lắng hỏi.

‘Vương gia, tướng quân hoài nghi Vương phi ở bên trong Hồng lâu, có điều Hoa ma ma không thừa nhận, tướng quân sợ làm bừa sẽ làm tổn hại đến Vương phi, cho nên ty chức đến xin chỉ thị của Vương gia?’ Quan binh cung kính hồi bẩm.

‘Hồng lâu, thanh lâu lớn nhất kinh thành, nàng cư nhiên đang ở Hồng lâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu trung là hai ngọn lửa hung ác, nắm chặt thanh đao trong tay. Đột nhiên rống một tiếng.

‘Còn chờ gì nữa? Cùng bọn vương đến Hồng lâu, bọn vương phải hủy chỗ này.’

Quần gia cùng quan binh bị dọa đến run lên, vội vàng đuổi theo ở phía sau.

Hoa ma ma cấp tốc chạy tới hậu viện, trong sương phòng, sắc mặt lo lắng, phân phó nói: ‘Trương Hổ, Lý Báo, các người đem nàng dìm xuống đáy sông, nhớ phải cẩn thận, không để người khác phát giác biết không?’

‘Hoa ma ma, sao lại phải giết nàng?’ Trương Hổ không rõ, mỹ nhân như nàng nhất định là rất đáng giá, sao lại phải đem đi xử tử.

‘Đừng hỏi, các người làm ngay đi? Mau đem nàng đi.’ Hoa ma ma lo lắng, không kiên nhẫn phân phó lần nữa.

‘Vậy chúng ta đi cửa sau.’ Trương Hổ và Lý Báo đã vác Hàn Ngữ Phong chuẩn bị đi.

‘Chờ một chút, không cần đi cửa sau, vào mật thất đi.’ Hoa ma ma gọi bọn họ lại, với kinh nghiệm của mụ, hiện tại nơi này chỉ sợ đều đã bị giám thị, giờ không được để xảy ra sơ suất gì, tay day day lên trán một hồi.

‘Hoa ma ma nơi này có mai phục sao, sao chúng ta không biết?’ Trương Hổ kinh ngạc hỏi, trong mắt lộ vẻ bội phục.

‘Vô nghĩa, các người thì biết sao? Vậy Hoa ma ma ta là cái gì? Đi mau.’ Nàng ánh mắt trừng nhìn Hàn Ngữ Phong, để nàng lại đây thêm khắc nào thì nguy hiểm khắc nấy.

‘Chúng ta đi.’ Trương Hổ và Lý Báo nâng Hàn Ngữ Phong đưa vào mật thất.

Nhẹ tay nhấn vào, cửa mật thất liền đóng lại, căn phòng trở lại như cũ, Hoa ma ma nói ở Hồng lâu không tìm thấy người thì cũng không có biện pháp làm khó bà ta.

Quan binh đột nhiên xông vào Hồng lâu, mọi người đều sợ hãi tránh sang một bên, không biết đã xảy ra chuyện gì ?

‘Nói, Hoa ma ma ở đâu?’ quan binh kéo áo một tên giúp việc hét.

‘Ồ . . . Ở sương phòng phía sau.’ Tên này run rẩy đáp, cực kỳ sợ hãi.

115. Chương 115: Hồng Lô Kinh Hồn (2)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 115: Hồng lô kinh hồn (2)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hoa ma ma vừa muốn xoay người rời đi, cửa phòng đột nhiên bị phá, Tư Mã Tuấn Lỗi cả người tản ra âm lãnh bức người, mâu quang đầy hàn khí, làm cho người ta sợ hãi, tiêu sái tiến vào. Phía sau quan quân vây quanh Hồng lô bắt đầu tìm kiếm.

‘Không biết Vương gia đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.’ Hoa ma ma, trấn định lại, khuôn mặt tươi cười đón chào.

‘Bổn vương không có thời gian đôi co với ngươi, nói mau, Vương phi ở nơi nào? Nếu nàng bình an vô sự bổn vương còn có thể lưu lại cho ngươi một mạng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm vào bà ta, con người đen hoang mang âm ngoan, hẳn chỉ muốn Hàn Ngữ Phong bình an vô sự.

‘Vương gia, ta thật sự chưa thấy qua Vương phi, nếu nhìn thấy Vương phi, có mười lá gan ta cũng không dám giấu đi nàng.’ Hoa ma ma trong lòng bối rối, nhìn hẳn có chút sợ hãi.

‘Ngươi không nói? Bổn vương không có thời gian dằng dài với ngươi, nếu ngươi không nói, bổn vương lập tức lấy mạng của ngươi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ dùng lực đạo tóm lấy cổ bà ta, hẳn biết chỉ hoãn thêm một chút thời gian nữa, thì Hàn Ngữ Phong sẽ thêm một phần nguy hiểm.

‘Vương ... Gia . . . Ta thật sự không biết.’ Hoa ma ma sắc mặt đỏ bừng, gian nan nói cho hết lời, nàng đã quyết tâm không tiết lộ, không nói ra thì còn có thể giữ được mạng sống.

‘Vương gia, đã lục soát kỹ nhưng không phát hiện Vương phi.’ Cổ tướng quân đi đến, nhỏ giọng nói.

Không phát hiện người, liệu nàng có gặp bất trắc. Nghĩ vậy Tư Mã Tuấn Lỗi trong mắt hàn khí càng đặc hơn, buông Hoa ma ma ra, đột nhiên giương giọng nói: ‘Phân phó xuống, ai cung cấp manh mối về Vương phi thưởng một ngàn hai hoàng kim.’

‘Dạ Vương gia.’ Một tên quan binh lên tiếng trả lời, đi đến ngoài cửa ở phía dưới lầu hô to: ‘Ai cung cấp manh mối về Vương phi sẽ được Vương gia thưởng một ngàn hai lượng hoàng kim.’

‘Một ngàn hai lượng hoàng kim.’ dưới lầu xôn xao một trận, người bình thường một tháng cũng không kiếm nổi trăm lượng, tên nô tài kia tâm động, liền chạy lên trên lầu: ‘Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân biết.’

‘Nói.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn tên nô tài quỳ gối trước mặt, lạnh giọng ra lệnh, ai cũng không thể hiểu được trong lòng hẳn đang lo lắng như thế nào.

Hoa ma ma nhìn tên nô tài trước mặt, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, xong rồi, hết thấy đều xong rồi.

‘Vương gia, Hoa ma ma quả thật đưa Vương phi giam trong sương phòng tại đây. Khi Cổ tướng quân tới, Vương phi còn đang bị trói.’ tên nô tài thân thể run rẩy nói.

‘Người giờ ở đâu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm đồm tra hỏi hần, nàng thật sự ở trong này sao, màn tra tấn ở thanh lâu hần cũng rất hiểu biết .

‘Không biết, nhưng tiểu nhân cũng không thấy ai mang Vương phi đi ra ngoài.’ Tên này khẳng định trả lời.

‘Người còn dám lừa bỗ vương, không ai ra ngoài sao giờ lại không thấy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi giận tím mặt.

‘Vương gia tiểu nhân nói đều là sự thật.’ tên nô tài gào khóc thảm thiết.

‘Vương gia, ta có thể khẳng định lời hần nói là thật.’ Cổ tướng quân ở một bên nhăn mày nhíu mặt, hần cũng khẳng định không có ai từ nơi này đi ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt sừng sốt, đột nhiên nhìn về phía Hoa ma ma bên cạnh: ‘Nói. Người đem Vương phi đến chỗ nào?’

‘Ta chưa từng gặp Vương phi, oan uổng nha. Vương gia, là tên nô tài kia ham tiền thưởng nên mới nói bừa, người phải làm chủ cho ta.’ Hoa ma ma là người đàn bà chanh chua, bộ dáng khốc lớn luôn mồm kêu oan uổng.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn vậy, trong lòng giận dữ, đánh một chưởng vào ngực, bà ta phun ra một ngụm máu tươi rồi thân hình run rẩy ngã xuống đất.

‘Vương gia người đánh chết ta cũng không sao, còn có Vương phi của người chôn cùng ta, dù sao ta vẫn có lời.’ Hoa ma ma khoe miệng vẫn chảy máu, cười lạnh nói.

‘Người. Đáng chết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong lại đánh thêm một chưởng, Hoa ma ma hộc máu mà chết.

‘Vương gia hiện tại nên làm gì bây giờ?’ Cổ tướng quân mặc dù có chút trách cứ hần không nên đánh chết bà ta, đánh chết cũng chẳng khác nào mất đi manh mối cứu Vương phi, nhưng lại không dám mở miệng, dù sao hần cũng là Vương gia.

Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen ngoan mị đột nhiên nghĩ đến mật thất, nơi này hần là có mật thất, nếu không Hàn Ngữ Phong sẽ không vô cơ biến mất.

‘Người đâu, xem xét nơi này thật kỹ cho bốn vương, nhất định có mật thất.’

‘Mật thất.’ Cổ tướng quân không thể không bội phục hần, chạy nhanh đi phân phó mọi người cùng nhau lục soát kỹ càng. Tư Mã Tuấn Lỗi thì nóng vội lo lắng, đứng ở trên lầu chờ đợi .

Bỗng nhiên không biết là ai trong lúc vô ý ở bên giường động vào nút nào đó, làm cơ quan mở ra, hết thấy mọi người đều sững sốt.

Tư Mã Tuấn Lỗi dẫn đầu tiêu sái đi xuống, Cổ tướng quân và binh lính đi theo phía sau.

Trương Hổ và Lý Báo kéo Hàn Ngữ Phong bị trói chặt, cơ quan này nguyên lai vẫn thông đến sông đào ngoài thành, không trách được Hoa ma ma nói đem nàng ném xuống sông.

Đi đến chỗ sông đào, Lý Báo nhìn thấy Hàn Ngữ Phong xinh đẹp như hoa, sắc tâm nổi lên, lặng lẽ đến bên người Trương Hổ: ‘Hổ ca, người xem, cứ như vậy để nàng chết đi thì rất đáng tiếc. Chi bằng làm cho chúng ta cùng vui sướng sau đó mới đem nàng ném xuống sông.’

Trương Hổ cũng vốn háo sắc, nghe được đề nghị của Lý Báo, lập tức ăn nhip với nhau: ‘Như vậy đi? Người đẹp như vậy mà chỉ để ném xuống sông ta cũng rất luyến tiếc.’

Hai người trao đổi cái ánh mắt, cùng nhau cười vang, đi tới chỗ Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong tay bị buộc chặt, miệng cũng bị bịt lại, ánh mắt sợ hãi nhìn bọn họ từng bước một đi đến, cuống quýt lui về phía sau, xoay người định bỏ chạy.

‘Mỹ nhân người chạy đi đâu?’ Lý Báo xoay người một cái đã đến trước mặt nàng, ở phía sau thì Trương Hổ từng bước tới gần.

‘Mỹ nhân ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta sẽ rất ôn nhu, ha ha.’ Trương Hổ cười lớn, thân thủ đã bắt lấy cánh tay nàng.

Lý Báo cũng từ phía sau ôm lấy nàng, Roạt một tiếng, quần áo trên người bị kéo xuống, lộ ra bờ vai nõn nà. Hàn Ngữ Phong miệng không thể kêu, thân thể không thể gãy dựa, chỉ có tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

116. Chương 116: Hồng Lâu Kinh Hồn (3)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 116: Hồng lâu kinh hồn (3)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Báo đột nhiên dừng lại, đôi tay thô ráp cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Người đẹp như vậy thì giọng nói nhất định là rất thánh thót, dịu dàng. Chi bằng người nói cho gia nghe, để cho gia mở rộng tầm mắt.” Hắn nói xong liền một tay kéo miếng vải bịt miệng của nàng ra.

“Buông ta ra, đồ súc sinh.” Có thể phát ra thanh âm, Hàn Ngữ Phong lập tức mở miệng mắng.

“Buông người ra, mỹ nhân người nhìn xem, người thật đẹp, nhìn thấy da thịt trắng trẻo mịn màng của người ta thật muốn cắn một cái.” Trương Hồ vuốt ve cảnh xuân đang lồ lộ bên ngoài cửa nàng, trong mắt đều là dục hỏa.

“Lấy bàn tay bẩn thỉu của người ra.” Hàn Ngữ Phong phun một ngụm nước bọt lên mặt của hắn.

“Ba.” Trương Hồ vung tay tát vào miệng nàng, mắng: “Con mẹ nó, người rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt vậy thì đừng trách ông không khách khí, Lý Báo còn chờ gì nữa, mau cởi quần áo nó ra.”

“Được, đúng rồi Hồ ca, người trước hay là ta trước.” Lý Báo một bên lấy tay dùng sức xé bỏ quần áo trên người nàng, một bên nở nụ cười đề tiện, thương lượng với Trương Hồ.

“Chúng ta cùng tiến lên, ha ha.”

Hàn Ngữ Phong vô lực gãy dựa dưới ánh mắt thèm khát của bọn họ, nàng muốn chết để bảo vệ sự trong sạch, nhưng vừa mới mở miệng ra, còn chưa kịp cắn xuống thì cảm lập tức đã bị Lý Báo kẹp chặt.

“Như thế nào? Muốn cắn lưỡi tự sát, ta nói cho người biết, cho dù người cắn lưỡi tự sát, ta cũng sẽ không buông tha người, giam thi (xxx với xác chết) người đã nghe qua chưa? Ta cũng đã làm không ít lần rồi.” Lời nói của Lý Báo thật thâm trầm đáng sợ.

“Giam thi?” Trong mắt Hàn Ngữ Phong càng hiện lên vẻ sợ hãi, đây là cái dạng người gì vậy? Trong lòng cảm thấy thật ghê tởm. Nàng nhìn thấy con sông bảo vệ thành cách đó không xa đột nhiên nở nụ cười quỷ rởn nói: “Nhị vị đại ca, ta bị trói chặt như vậy thì thật không thoải mái, chi bằng các người thả ta ra để ta hầu hạ các người thật tốt.”

“Thật ư? Mỹ nhân đã nghĩ thông suốt rồi sao?” Lý Báo dừng lại đôi tay đang xé bỏ quần áo của nàng để cởi dây thừng trên người nàng, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Khi đã được tự do Hàn Ngữ Phong vội vàng đứng lên lấy tay giữ chặt lại quần áo đã bị bọn họ xé ra trước đó, nàng cười quỷ rởn nói: “ Nhị vị đại ca, nơi này thật không tốt chi bằng chúng ta đi đến chỗ kia đi.” Nàng lấy tay chỉ vào bờ sông cách nơi này không xa.

“Được, vậy ta nghe lời mỹ nhân.” Trương Hổ than thủ giữ chặt tay nàng.

Hàn Ngữ Phong ghé tởm đến mức buồn nôn nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống để cùng với bọn họ đi đến bờ sông cách đó không xa, âm thầm nở nụ cười.

“Mỹ nhân, tới nơi rồi, chúng ta bắt đầu nhanh đi, ta đợi không được nữa rồi.” Lý Bảo đứng ở bên cạnh vội vàng ôm lấy Hàn Ngữ Phong.

“Chờ một chút, để ta cởi quần áo.” Hàn Ngữ Phong đưa tay chậm rãi hướng về trước ngực, sau đó dùng một cái xoay người chạy về hướng bờ sông muốn nhảy xuống tự vẫn nhưng đột nhiên có người ở phía sau ôm chặt nàng lại sau đó ném nàng lên mặt đất.

“Ba.” Hàn Ngữ Phong lại bị tát thêm một cái nữa, nàng cố chịu đựng đau đớn lùi lại về phía sau.

“Người muốn đem chúng ta ra làm trò đùa, người còn quá non tay đi, người cho ta là kẻ ngu ngốc sao? Hiện tại đến lượt ta cùng người chơi đùa nhé.” Trương Hổ nói xong liền nháy mắt với Lý Bảo.

Hai người không nói lời nào nữa nhanh chóng cùng nhau động thủ xé bỏ quần áo trên người Hàn Ngữ Phong làm lộ ra bên trong một cái yếm đỏ thắm.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy hai gương mặt tràn đầy dục vọng trước mắt thì sợ hãi tuyệt vọng kêu to một tiếng: “Không được.....”

Tư Mã Tuấn Lỗi mới vừa đi đến thì bên tai liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nàng, tiếng kêu vang vọng giữa bầu trời đêm tĩnh mịch, hắn chạy nhanh đến bờ sông, nhìn thấy tình cảnh trước mắt làm cho máu trong người hắn đều đông cứng lại.

“Ba...Ba...” Hai chân liền đá văng Trương Hổ cùng Lý Bảo, nhìn thấy khuôn mặt nàng bị đánh đến sưng to, quần áo thì bị xé rách lửa giận trong mắt hắn bốc lên ngàn ngạt, muốn đem người khác ra cắn nuốt. Hắn cởi áo khoác bao bọc lại thân thể nàng sau đó ôm lấy nàng.

“Tránh ra, không được đụng vào ta.” Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, lệ chảy dài, kịch liệt giãy dụa.

“Đừng sợ, Ngữ Phong. Là ta đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôn nhu ở bên tai nàng an ủi.

Dường như nghe được thanh âm rất quen thuộc Hàn Ngữ Phong mở mắt ra thì nhìn thấy trước mặt chợt xuất hiện Tư Mã Tuấn Lỗi, lập tức ôm lấy hắn khóc rống: “Ta sợ lắm.”

‘Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.’ Tmtl đau lòng nhìn nàng, hắn làm sao có thể để cho nàng gặp phải sự lăng nhục như thế này một lần nữa.

Cổ tướng quân nhìn thấy tình cảnh trước mắt lập tức vung tay lên ra lệnh cho bọn thị vệ đang đuổi theo đằng sau lập tức lui trở về, hắn không thể để cho người ta nhìn thấy bộ dạng lúc này của Vương phi.

Đi đến hướng bọn Trương Hổ, Lý Bảo đang nằm trên mặt đất ôm bụng thống khổ, nhanh tay bắt lấy bọn họ, muốn đem bọn họ lạng lẹ áp tải đi.

‘Chờ một chút, không cần phiền phức như vậy.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gọi Cổ tướng quân lại, buông Hàn Ngữ Phong ra, đỡ nàng đứng lên, sau đó thân thủ rất nhanh hướng đến cổ của Trương Hổ, Lý Bảo chỉ thấy bọn họ uốn éo và sau đó một tiếng răng rắc vang lên đã thấy Trương Hổ, Lý Bảo nằm chết thảm trên mặt đất.

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ khi nhìn thấy có hai người chết trước mặt mình, nàng không thể tin được Tư Mã Tuấn Lỗi lại thần nhiên giết chết bọn họ. Cổ tướng quân tuyệt nhiên không hề ngăn cản, tựa hồ như đã quen với cách hành xử của hắn.

‘Vương gia, vậy mặc tướng cáo lui.’ Cổ tướng quân biết mình hiện tại ở đây chỉ là dư thừa nên xin phép lui xuống.

‘Được.’

Tư Mã Tuấn Lỗi lại ôm lấy Hàn Ngữ Phong, nàng lẳng lặng tựa vào trước ngực hắn, nhớ tới vừa rồi thiếu chút nữa đã bị người ta làm nhục, hình ảnh ấy cứ hiện ra trước mắt làm nàng không kiềm chế được mà rơi lệ, nghĩ đến mà sợ hãi nếu như hắn đến chậm một chút thì không biết bây giờ nàng đã thành ra cái bộ dạng gì nữa ?

‘Cảnh nhi đâu ? Cảnh nhi có sao không ?’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ tới Cảnh nhi, vội vàng ngẩng đầu hỏi.

‘Cảnh nhi không sao, người không cần lo lắng, người tốt nhất là lo lắng cho chính mình đi, nó tốt hơn người nhiều.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, đã thành ra cái bộ dạng này mà còn lo lắng cho Cảnh nhi.

Nghe được Cảnh nhi không sao là nàng an tâm, đột nhiên nàng lại nhớ tới chuyện xảy ra vừa rồi, nhin không được lại rơi lệ.

‘Đừng khóc, người khóc thật sự rất xấu a.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy đau lòng nhưng vẫn an ủi nàng, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng liền có cảm giác khản trương.

‘Tại sao lâu như vậy người mới đến cứu ta ? Ta thật sợ lắm người biết không ?’ Hàn Ngữ Phong vẫn không có ngẩng đầu lên nhìn hắn, gắt gao dựa vào ngực hắn, nghe được tiếng tim đập của hắn nàng cảm giác thật là an toàn.

Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi sững sốt, đây là lần đầu tiên nàng làm nũng với hắn, khoe miệng khê nhếch lên, tâm tình cũng trở nên thật tốt, nói : ‘ Lần sau sẽ không như vậy nữa.’

117. Chương 117: Là Hận Hay Yêu?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 117: Là hận hay yêu?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong đi thẳng về vương phủ, nhẹ nhàng đặt nàng nằm ở trên giường.

‘Vương gia, để nô tỳ hầu hạ Hàn cô nương.’ Xuân Vũ đứng ở một bên nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi suy nghĩ một chút, để Xuân Vũ giúp nàng thay đổi quần áo cũng tốt, vừa đứng lên muốn rời đi thì tay đột nhiên bị Hàn Ngữ Phong nắm chặt lại, nhìn nàng mắt nhắm chặt, thân thể vẫn còn run rẩy như trước, hắn sững sốt sau đó nói: ‘Xuân Vũ, người lui xuống trước đi.’

‘Dạ ! Vương gia, nô tỳ cáo lui.’ Xuân Vũ lặng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

Tư Mã Tuấn Lỗi cởi bỏ giày, leo lên giường gắt gao ôm chặt để truyền hơi ấm cho nàng, dịu dàng nói bên tai nàng: ‘Người an toàn rồi, kẻ ác đã bị trừng phạt thích đáng.’

Hàn Ngữ Phong vẫn đang mơ mơ màng màng, trong lòng vẫn còn sợ hãi, gắt gao tựa vào trước ngực hắn, túm chặt lấy quần áo của hắn, bên tai nàng đều là giọng nói âm trầm đáng sợ kia.

“Như thế nào? Muốn cắn lưỡi tự sát, ta nói cho người biết, cho dù người cắn lưỡi tự sát, ta cũng sẽ không buông tha người, giam thi (xxx với xác chết) người đã nghe qua chưa? Ta cũng đã làm không ít lần rồi.”

Nàng rống to lên một tiếng, phóng thích nỗi sợ hãi trong lòng của mình.

‘Người làm sao vậy? Hàn Ngữ Phong, người mau tỉnh lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lay lay vai của nàng, muốn gọi nàng tỉnh lại.

Hàn Ngữ Phong chợt mở to mắt, nhìn thấy trước mặt mình là Tư Mã Tuấn Lỗi, sợ hãi trong mắt dần dần bị đẩy lui xuống. ‘Oa...’ nàng ôm hắn khóc lớn lên.

Nàng khóc thật lâu, cho đến khi tiếng khóc chậm rãi rồi ngừng hẳn thì rốt cuộc nàng cũng đã ngủ say.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, thâm tình nói: ‘ Ngủ đi, về sau sẽ không bao giờ....xảy ra chuyện như vậy nữa, bổn vương nhất định bảo vệ ngươi thật tốt, không cho ngươi phải chịu một chút thương tổn nào.’

Hàn Ngữ Phong trong lúc ngủ mơ hoàn toàn không biết thời điểm nàng gặp phải đau khổ cũng chính là thời điểm nàng tiếp nhận được một phần thâm tình.

Một ngày mới rốt cuộc đã bắt đầu.

Hàn Ngữ Phong chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy trước mắt tất cả đều quen thuộc, nàng biết không phải nàng đang nằm mơ, nàng thật sự đã trở lại, Tư Mã Tuấn Lỗi đã cứu nàng.

Nhìn bên người vẫn còn lưu lại hơi ấm, nàng biết hẳn vừa mới rời đi, hẳn đã bồi nàng một buổi tối, những lời nói ôn nhu phát ra bên tai nàng có phải là do hẳn nói không ?

Nàng thật sự không hiểu, vì cái gì trong lúc nàng gặp phải nguy hiểm thì người đầu tiên nàng nghĩ đến lại là Tư Mã Tuấn Lỗi, mình không phải hận hẳn sao ? Tại sao khi hẳn xuất hiện trước mặt mình, lúc đó trong lòng nàng có cảm giác thật là an toàn.

‘Hàn cô nương, ngươi tỉnh rồi, có muốn tắm rửa hay không, nước ta đã chuẩn bị xong rồi.’ Xuân Vũ đi vào thấy nàng đang mở to mắt, ngăn người nên gọi nàng.

Hàn Ngữ Phong cúi đầu nhìn lại quần áo trên người mình thì thấy quần áo vẫn còn hỗn độn, rách nát, gập gật đầu nói: ‘Được, Xuân Vũ, cảm ơn ngươi.’

‘Hàn cô nương, ngươi quá khách sáo rồi, Xuân Vũ thật không dám nhận, ngươi không bao lâu nữa sẽ là Vương phi rồi. Ta đi chuẩn bị nước ấm cho ngươi.’ Xuân Vũ đột nhiên có chút hối hận vì lúc trước đã gây bất hòa với nàng, ai biết được sẽ có ngày nàng lại trở thành Vương phi, địa vị cao quý như vậy.

Hàn Ngữ Phong thoải mái tắm rửa sau đó thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ đã thấy Cảnh nhi từ ngoài chạy vào.

‘Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy ? Tìm không thấy tỷ đệ rất sợ hãi.’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi khẽ nhăn lại, Hàn Ngữ Phong ôm nó vào trong lòng ngực.

‘Cảnh nhi, đừng sợ, tỷ tỷ bây giờ không phải vẫn tốt lắm sao? Đi thôi, mau đến chỗ tiên sinh học đi.’ Hàn Ngữ Phong vuốt đầu nó, trong mắt lộ rõ vẻ sủng ái.

‘Ấn, tỷ tỷ, đệ đi trước đây.’ Cảnh nhi nghe lời nàng, chạy nhanh ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong trở lại phòng nhìn thấy Xuân Vũ đang sắp xếp lại phòng liền hỏi: ‘Vương gia làm thế nào tìm được ta?’

‘Hàn cô nương, ngươi biết không? Vương gia đối với ngươi thật tốt biết bao nhiêu, ngày hôm qua không thấy ngươi, Vương gia dường như phát điên lên, điều động quan binh lục soát toàn thành để tìm ngươi, ngày hôm qua nghe có người nói ngươi ở Hồng lâu, ban đêm liền lập tức đi đến Hồng lâu, san bằng nơi ấy, Hoa ma ma điều ngoa, gian xảo, không có chuyện ác nào mà không dám làm cũng bị chết thảm, thật sự là có rất nhiều người phải cảm ơn ngươi.’ Ánh mắt Xuân Vũ nhìn nàng với vẻ hâm mộ, nàng thật hạnh phúc khi được Vương gia hết mực sủng ái.

‘Cảm ơn ta? Tại sao?’ Hàn Ngữ Phong có chút nghi hoặc.

‘Ha ha...’ Xuân Vũ khẽ cười một chút, sau đó nói: ‘Ai ai cũng đều biết Hồng lâu là do Vương gia phái người san bằng, nghe nói hậu thuẫn của Hồng lâu chính là vị ca ca của một Ái phi mà Hoàng Thượng sủng ái, người bình thường không ai dám đắc tội, chỉ có thể nén giận. Nhìn thấy bọn họ làm xằng làm bậy, ức hiếp người dân lương thiện cho nên Vương gia vì ngươi đem Hồng lâu hủy đi, còn ra tay giết chết Hoa ma ma. Người nói đi, mọi người có phải nên cảm ơn ngươi hay không?’

‘Hoa ma ma.’ Trước mắt Hàn Ngữ Phong lại hiện lên khuôn mặt độc ác ghê tởm của bà ta, bà ta đã chết rồi sao? Mặc dù trong lòng có chút thương tiếc nhưng nàng cũng không thể làm gì được, có rất nhiều cô nương đều bị phá hủy trong tay bà ta, Hồng lâu đúng là không nên tồn tại, nhưng nàng không nghĩ tới Tư Mã Tuấn Lỗi lại vì nàng mà gây chiến với nhiều người.

‘Hàn cô nương, có phải có chút cảm động hay không? Hẳn là ta nên đổi cách xưng hô, gọi người là Vương phi.’

‘Vương phi?’ Hàn Ngữ Phong không hiểu nhìn nàng.

‘Hàn cô nương, người còn không biết sao? Sáng nay Vương gia đã phân phó, ba ngày sau sẽ cử hành đại hôn cho nên hiện tại từ trên xuống dưới của vương phủ đều bề bộn nhiều việc, xem như ta là người đầu tiên chúc mừng người.’ Xuân Vũ ở một bên giải thích.

‘Đại hôn?’ Hàn Ngữ Phong sửng sốt, nàng thật sự phải gả cho hắn sao? Không phải nói một tháng sau mới thành thân sao? Tại sao lại đột nhiên đổi ý?

‘Đang suy nghĩ cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tiến vào phòng, liền thấy nàng đang sững sờ suy nghĩ.

Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên nhìn hắn, như còn không tin vào sự thật, hỏi: ‘Người thật sự muốn thành thân với ta sao?’

‘Bổn vương có khi nào nói dối không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hỏi ngược lại nàng.

‘Tại sao? Tại sao nhất định phải cưới ta?’ Tuy rằng hắn vẫn nói muốn thành thân với nàng, nhưng nàng thật sự không rõ hắn tại sao lại muốn thành thân với nàng?

‘Cưới chính là cưới. Không tại sao cả.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí không hề giận nói, nữ nhân này thật là ngu ngốc mà, không lẽ bảo hắn nói là hắn thích nàng sao?

Hàn Ngữ Phong theo dõi hắn, trong lòng đột nhiên nghĩ đến, tất cả mọi người đều nói hắn yêu nàng, chẳng lẽ đây là yêu sao? Lần đầu tiên hắn tình nguyện khiêu nhai cũng không giao mình ra, lần thứ hai hắn khiêu nhai là vì cứu mình, chuyện xảy ra ngày hôm qua cũng là hắn cứu nàng. Lòng của nàng bắt đầu hoang mang, nàng thật sự không rõ hắn là hận mình hay là yêu mình.

(*) Khiêu nhai: Nhảy vực.

118. Chương 118: Đại Hôn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 118: Đại hôn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Cũng không thể không lấy chồng sao?’ Hàn Ngữ Phong nhìn hắn có chút lo lắng.

‘Người nói đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mày kiếm nhíu lại, tuần mâu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nàng hỏi không phải vô nghĩa sao?

Gần như không có khả năng phản đối, Hàn Ngữ Phong không muốn khiêu khích tính nhẫn nại của hắn, chỉ có thể tự mình tranh thủ đề ra điều kiện với hắn: ‘Muốn ta đồng ý cũng được, nhưng ta có mấy điều kiện sau, người có chấp nhận không?’

‘Điều kiện? Người nói xem.’ Con người đen bán mị của Tư Mã Tuấn Lỗi liếc nhìn nàng, nữ nhân có thể gả cho hắn làm Vương phi chỉ sợ đã sớm vui đến phát khóc, còn nàng lại dám cứ nhiên ra điều kiện với hắn, nhưng hắn cũng muốn nghe thử xem điều kiện của nàng là gì?

‘Sau khi thành thân ta vẫn muốn ở tại Lục Bình uyển, nếu không có sự đồng ý của ta thì người không thể tùy tiện chạm vào ta, còn có...’ Hàn Ngữ Phong đang lải nhải huyền thuyên đột nhiên phát hiện sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi càng ngày càng thâm trầm, lập tức ngậm miệng lại.

‘Tiếp đi, tại sao không nói tiếp? Còn có cái gì?’ Mặt hắn thâm trầm, cổ nén tức giận đang trỗi dậy trong lòng.

‘Như vậy là đủ rồi, người có đồng ý không?’ Hàn Ngữ Phong thức thời, chờ cho tâm tình hắn tốt lên thì mới nói tiếp.

‘Đồng ý.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng muốn ở tại Lục Bình uyển cũng được, hắn có thể đến ở đây cùng nàng, nhưng nàng lại nói là nếu không có sự đồng ý của nàng thì hắn không được chạm vào nàng, nói thế thì chẳng khác nào nàng trực tiếp nói hắn mọi lần đều ép buộc nàng, bất kể nàng có đồng ý hay không?

‘Người thật sự đồng ý?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi lại hắn, thấy hắn hôm nay nói chuyện với nàng tốt như vậy, nàng có cảm giác hắn đang có âm mưu gì khác.

‘Bốn vương đã từng nói dối người sao? Như vậy người tốt nhất nên ngoan ngoãn chờ gả cho bốn vương đi.’

Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, nàng hiện tại không thể nói gì được nữa rồi.

Mới chớp mắt đã qua ba ngày, hôm nay đã đến ngày đại hôn rồi, Vương gia thật sự rất vui sướng.

Hàn Ngữ Phong tùy ý để cho nha hoàn thay hỉ phục đỏ thắm cho mình, sau đó lẳng lặng ngồi chờ ở nơi đó.

Trong Cư Tình uyển, Châu nhi tức giận khi nhìn thấy trong vương phủ nơi nơi treo đèn kết hoa rực rỡ đến chói mắt, Hàn Ngữ Phong mất tích bỗng nhiên lại trở về, đúng là trời không chiều lòng người, đã như vậy thì nàng ta chỉ còn cách tự mình động thủ.

Lý Huyền Băng lặng lẽ tiến vào Lục Bình uyển, nhẹ nhàng đi đến bên nàng, nhìn thấy nàng toàn thân hỉ phục đỏ thắm, Hàn Ngữ Phong thật xinh đẹp động lòng người, hắn lộ ra một tia cười khổ, nàng thật sự phải thành thân rồi sao?

Hàn Ngữ Phong nghe có tiếng bước chân, liền quay đầu nhìn lại, thấy hắn, nàng có chút kinh ngạc kêu lên: ‘Vương gia. Là người.’

‘Sao vậy? Ngữ Phong nhìn thấy ta thì giật mình sao?’ Lý Huyền Băng che dấu cõi lòng đang đau đớn của mình.

‘Không phải, ta thật sự rất vui.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu cười khê.

‘Ngữ Phong, người thật sự phải gả cho hắn sao?’ Tuy rằng tất cả sự thật đều đã hiện ra trước mắt nhưng hắn vẫn còn ôm một tia hi vọng.

‘Kỳ thật ta có lấy chồng hay không thì có gì khác nhau đâu? Nếu có khác thì chẳng qua là hơn người ta ở danh hiệu Vương phi thôi, có đôi khi ta thật sự suy nghĩ, ta có phải là nên cảm ơn hắn đã cho ta một thân phận cùng địa vị cao quý như vậy không?’ Hàn Ngữ Phong vẫn còn có chút hoang mang.

‘Nếu người muốn thân phận cùng địa vị như thế thì ta cũng có thể cho người.’ Lý Huyền Băng thử nói.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, nàng không có ý đó, ‘Vương gia, người hiểu lầm rồi.....’ Lời còn chưa nói xong thì đã nghe ngoài cửa truyền đến một thanh âm trào phúng, khinh miệt.

‘Lý vương gia, người tự tiện diện kiến Vương phi của bốn vương, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là lời xì xào bàn tán sao?’ Thân ảnh cao lớn của Tư Mã Tuấn Lỗi xuất hiện ở cửa.

‘Ta cùng Hàn Ngữ Phong quang minh chính đại gặp gỡ, không cần phải quan tâm đến lời xì xào bàn tán.’ Lý Huyền Băng cũng quay về phía hắn, lạnh lùng trào phúng nói.

‘Lý Huyền Băng, người đừng nên quá phận, đừng quên hôm nay nàng chính thức thành Vương phi của ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút kinh ngạc cùng phần nộ nhìn hắn.

‘Chuyện này còn chưa nhất định đâu Tư Mã Tuấn Lỗi, nếu hiện tại ta mang nàng đi, người nói xem nàng còn có thể là Vương phi của người không?’ Lý Huyền Băng lại một lần nữa lên tiếng uy hiếp.

Tư Mã Tuấn Lỗi càng lúc càng tức giận, mà Lý Huyền Băng cũng không hề sợ hãi, cùng hắn đối đầu, tình hình của bọn họ trong lúc đó hết sức căng thẳng.

‘Hàn cô nương, ta có thể vào trong không?’ Ngoài cửa truyền đến thanh âm ôn nhu của Châu nhi.

‘Châu nhi cô nương, ta ở đây, xin mời vào.’ Hàn Ngữ Phong nhìn bọn họ liếc mắt một cái, cất giọng nói.

Châu nhi nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào, sững sốt khi nhìn thấy bọn họ, lập tức thì lễ nói : ‘Lý vương gia cát tường. Vương gia cát tường.’

‘Châu nhi cô nương, tìm ta có việc gì sao?’ Hàn Ngữ Phong nhìn nàng hỏi.

‘Àn, chính là.....’ Châu nhi nhìn vào bọn họ, không thể mở miệng.

‘Ngữ Phong, ta ra ngoài trước, hôm khác ta lại đến thăm người.’ Lý Huyền Băng là người thông minh liền hiểu ra ngay, vừa dứt lời liền xoay người rời đi, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn Châu nhi rồi lại nhìn qua Hàn Ngữ Phong sau đó cũng xoay người đi ra ngoài.

‘Châu nhi cô nương, người có thể nói, bọn họ đều ra ngoài hết rồi.’ Hàn Ngữ Phong nhìn Châu nhi nói.

‘Thật ra cũng không có gì, hôm nay là ngày đại hôn của người và Vương gia, ta muốn đến xem người đội khăn voan uyên ương trông sẽ như thế nào?’ Trong mắt của Châu nhi đều là ưu thương cùng bất đắc dĩ.

Hàn Ngữ Phong hiểu được Châu nhi hẳn là đang rất đau lòng nên lấy khăn voan hồng đội lên đầu mình, đột nhiên ngửi được một cỗ mùi hương nồng đậm nhưng nàng lại không hề để ý đến.

Châu nhi nhìn thấy nàng đang đội chiếc khăn voan hồng, ánh mắt lạnh lùng, tay chậm rãi nâng lên muốn ngay lập tức lấy mạng của nàng.

‘Châu nhi cô nương, người thấy có đẹp không? Lúc này Hàn Ngữ Phong đột nhiên nâng chiếc khăn voan hồng lên.

‘Àn, đẹp lắm. Hàn cô nương, người thật hạnh phúc.’ Trong nháy mắt Châu nhi lại khôi phục bộ dạng nhu nhược như trước kia.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Hàn Ngữ Phong không biết nên nói cái gì để an ủi nàng.

‘Hàn cô nương, ta thật lòng chúc phúc người, ta đi trước đây.’ Châu nhi nhẹ nhàng dời bước, thân hình cô đơn gầy yếu biến mất ở trước cửa.

Hàn Ngữ Phong bất đắc dĩ than nhẹ

‘Vương phi, Vương phi mau chuẩn bị, giờ lành đã đến, nên chuẩn bị bái đường thành thân.’ Xuân Vũ vội vàng chạy vào giúp nàng sửa sang lại quần áo, đội khăn voan hồng lên, sau đó nâng nàng ra khỏi Lục Bình uyển.

Bên ngoài đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt bỗng lập tức im lặng, phía dưới khăn voan Tư Mã Tuấn Lỗi đưa bàn tay ra ‘Lại đây.’ Hàn Ngữ Phong hơi hơi sững sốt, không phải là cả hai cùng cầm hồng trù (sợi dây màu hồng) sao? Nàng do dự một chút rồi vẫn đặt tay vào tay hắn.

Nhất bái thiên địa.

Nhị bái cao đường.

Phu thê giao bái.

Đưa vào động phòng.

Tất cả nghi lễ đều đã xong, Hàn Ngữ Phong được đưa vào trong tân phòng. Nàng không phát hiện ở phía sau, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng với vẻ mặt ôn nhu, Lý Huyền Băng gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng dáng của nàng, còn trong mắt của Tư Mã Tuấn Dật lại chứa đầy ưu thương.

119. Chương 119: Huyết Nhiễm Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 119: Huyết nhiễm đêm động phòng hoa chúc

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi cúi chào khách bên ngoài, lặng lẽ trở lại tân phòng, đi vào bên trong, nhanh tay vén hồng voan tinh xảo trên đầu nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng nổi bật dưới ánh nến, hắn không khỏi có chút si ngốc.

Hàn Ngữ Phong cúi đầu, trong lòng lại nghĩ đến tối nay có nên ở chung với hắn không ?

Một hồi sau, Tư Mã Tuấn Lỗi mới hồi phục tinh thần, đi qua cầm lấy chén rượu trên bàn, cầm một chung đưa cho nàng nói: ‘Chúng ta nên uống chén rượu giao bôi.’

Hàn Ngữ Phong tiếp nhận chén rượu, nhìn hắn : Rượu giao bôi uống thế nào?’ cái này chỉ là nghe nói đến, nàng không biết, mà cũng không có ai kể với nàng.

‘Sao? Có vấn đề gì sao? Để bổn vương dạy người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đem chén rượu nuốt hết vào miệng, rồi cúi đầu hôn lên môi nàng.

Hàn Ngữ Phong ánh mắt mở thật to nhìn hắn, rượu giao bôi uống như thế này sao? Còn hết sức nghi hoặc nhưng hắn đã đem rượu trong miệng đưa đến miệng nàng, nàng cũng không tự chủ từ từ nuốt xuống.

‘Cay quá.’ nàng đẩy hắn ra, vội vàng đến bên bàn trà lấy nước uống.

‘Giờ đến lượt người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy mặt nàng hồng hồng, bộ dáng rất là đáng yêu, cảm giác trên đùa nàng thực thích, chỉ vào chén rượu nói.

‘Đến lượt ta cái gì?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu không rõ, nhìn hắn.

‘Giờ đến lượt người, rượu giao bôi tên như ý nghĩa, chính là trao đổi, cho nên đến phiên người cho ta uống.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, mâu trung tràn đầy chờ mong.

‘Ách..’ Hàn Ngữ Phong sắc mặt càng đỏ hơn, nàng phải làm với hắn như vừa rồi sao, nàng không làm.

‘Nếu người không làm, chúng ta cũng đừng quên một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, nương tử đến đây đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền ôm lấy eo nàng.

Hàn Ngữ Phong tâm cả kinh, nói: ‘Ta làm, ta làm.’

‘Tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông nàng ra, khoe miệng lộ ra nụ cười hoàn mỹ, hắn chính là thích nàng như vậy.

Hàn Ngữ Phong chậm rãi cầm lấy chén rượu, chậm rãi ngậm vào trong miệng, chậm rãi tiêu sái tiến đến bên hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng cố ý làm chậm động tác, tuyệt không nóng vội, dù sao đêm nay còn nhiều thời gian.

Rốt cục Hàn Ngữ Phong không thể không chậm rãi tiến tới môi hắn, nâng cốc chậm rãi đưa đến miệng hắn, Tư Mã Tuấn Lỗi một ngụm liền uống hết, cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, dùng sức hút lấy hương thơm của rượu còn lưu lại trong miệng nàng.

Hàn Ngữ Phong dùng sức muốn đẩy hắn ra, hắn lại ôm chặt nàng hơn, hai người gắt gao dán lại cùng nhau, tựa hồ đều có thể cảm nhận độ ẩm thân thể đối phương

Tư Mã Tuấn Lỗi hơi thở có chút gấp gáp, thân thể phản ứng cũng thành thực, hắn cũng không muốn nhin, ôm lấy Hàn Ngữ Phong đi đến bên giường.

‘Không cần . . .’ Hàn Ngữ Phong giãy dụa, muốn đứng dậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không cho nàng cơ hội phản kháng, trực tiếp áp môi ngăn chặn tiếng nói của nàng . .

Rất nhanh, trên mặt đất hai kiện hỉ phục đỏ thẫm lẳng lặng nằm ở nơi đó, không để ý tới hai người đang triền miên.

Đêm dài yên tĩnh, tình cảm mãnh liệt qua đi, ai cũng đều lẳng lặng mà ngủ.

Đột nhiên một thanh âm truyền thẳng vào tai Hàn Ngữ Phong: ‘Giết Tư Mã Tuấn Lỗi, giết Tư Mã Tuấn Lỗi’, ở dưới giường xuất hiện một thanh chủy thủ...

Hàn Ngữ Phong mở to mắt, ánh mắt si ngốc đứng dậy, thân thủ đụng đến cái gì đó cứng rắn, lạnh lẽo kia, thanh âm đó lại vang lên bên tai lần thứ hai: ‘Giết Tư Mã Tuấn Lỗi, giết Tư Mã Tuấn Lỗi.’

Hàn Ngữ Phong ánh mắt lạnh lùng nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi bên cạnh, gươm thanh dao nhỏ trong tay hung hăng đâm thẳng xuống.

Ngực đột nhiên đau nhói, Tư Mã Tuấn Lỗi chợt mở to mắt, liền thấy Hàn Ngữ Phong tay cầm dao nhọn hung hăng đâm mình, máu trên ngực trong nháy mắt trào ra.

Đột nhiên thấy máu tươi Hàn Ngữ Phong tỉnh táo lại một chút buông tay ra hoảng sợ lui về phía sau. ‘Không.’ nàng sao lại có thể giết người?

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên rút dao nhọn ra, máu phun ra thêm một chút, sau đó hắn dùng tay điểm huyết lại, tạm thời cầm máu.

‘Hàn Ngữ Phong, ngươi hận bốn vương đến vậy sao? Không ngờ ngươi lại ngoan độc như thế, ngươi nguyện ý gả cho bốn vương, nguyện lai là chờ bốn vương sợ ý, mới cho bốn vương một nhát chí mạng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay băng bó trước ngực, con ngươi đen âm ngoan thô bạo, hắn tâm cũng lạnh thấu xương.

‘Không, ta không có, ta thật sự không muốn giết ngươi, ta cũng không biết vì sao lại thế này?’ Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, nói năng có chút lộn xộn, nàng cũng giải thích không rõ ràng lắm, bởi vì nàng cũng không biết mình vì sao lại đâm hắn? Sao tay nàng lại có con dao này.

‘Ngươi không biết tại sao? Ngươi muốn báo thù phải không? Tốt lắm, bốn vương tại đây chờ ngươi báo thù.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đem huyết đao kia trở lại tay nàng.

‘Không phải, ta không có.’ Hàn Ngữ Phong thất kinh, lập tức ném nó xuống.

Tư Mã Tuấn Lỗi mâu trung đều là đau xót, hắn không thể tưởng tượng một khắc trước vẫn còn cùng hân ân ân ái ái, vậy mà nữ nhân này ngay sau đó liền đem dao nhọn đâm vào ngực hân, nàng thật ngoan độc.

‘Ta thật sự không muốn giết ngươi, ta cũng không biết sao lại thế này? Ngươi hãy tin ta, ta thật sự không biết.’ Tuy rằng giải thích không rõ, nhưng Hàn Ngữ Phong vẫn muốn giải thích.

‘Tin tưởng? Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng cười to, hân rất muốn tin nàng, nhưng hân nên tin tưởng nàng thế nào đây?

Hàn Ngữ Phong cảm giác một cỗ lãnh khí theo đáy lòng dâng lên, bước chậm đến gần hân, hân sẽ không tin, nàng lại không thể nào giải thích được, nước mắt cứ như vậy chảy xuống như mưa.

‘Mặc quần áo vào, nếu ngươi không muốn bị người ta thấy cái bộ dạng này.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng yêu nàng, dù sau dao này biến yêu thành hận, nhưng hân cũng không đành lòng đối xử tệ bạc với nàng.

Hàn Ngữ Phong cuống quýt lấy lại tinh thần, nhìn thân thể của mình, vội vàng mặc quần áo, cuối cùng đành phải mặc hỉ phục đỏ thẫm kia, bởi vì trong phòng không có quần áo của nàng.

‘Người đâu, đem Vương phi giam vào đại lao cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giương giọng nói vọng ra ngoài cửa.

120. Chương 120: Có Miệng Cũng Khó Giải Thích

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 120: Có miệng cũng khó giải thích

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Địa lao ẩm thấp dưới ánh nền tạo ra không gian mờ mờ ảo ảo.

Hàn Ngữ Phong bị thẩm nhìn sang bốn phía, đây đã là lần thứ mấy nàng tới địa lao, chỉ sợ lúc này nàng sẽ không thể dễ dàng ra ngoài như trước, nhưng nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại lấy chủ thủ đâm Tư Mã Tuấn Lỗi.

Sắc trời lộ ra một tia sáng, Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm đi vào địa lao con người đen bắn ra tia âm trầm, nhìn chằm chằm nàng.

Hàn Ngữ Phong nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu thì nhìn thấy hắn, trong mắt không có một tia sợ hãi và hồi lỗi nào. Nếu nàng không thể chứng minh mình trong sạch, như vậy sẽ theo sự xử trí của hắn.

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi lửa giận dâng lên, hung hăng nói, trong thanh âm hỗn loạn, cảm xúc phức tạp: ‘Hàn Ngữ Phong người không cần biểu hiện vô tội như vậy, vết thương của bốn vương là giả sao?’

Hàn Ngữ Phong đã rõ, nhắm hai mắt lại, nếu hắn không tin mình thì nàng có nói gì cũng đều là dư thừa .

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng im lặng, hoàn toàn kháng cự, muốn chọc giận hắn mà, tiện tay cầm lấy roi da trong địa lao.

‘Hàn Ngữ Phong người làm cho bốn vương rất thất vọng.’ rồi cùng với đó, một tiếng xé gió vang lên, thanh âm khiến người khác phải hoảng sợ.

‘Ta không muốn giết người.’ Hàn Ngữ Phong mở to mắt, nhìn roi da trong tay hắn, thanh âm kia khắc sâu vào lòng nàng, thân thể phát run, khuôn mặt trắng bệch, vô lực giải thích lại một lần nữa.

‘Ha ha người không có.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười đến cuồng ngạo, hắn đã tận mắt chứng kiến, rồi còn vết thương trên người có thể là giả sao?

Hàn Ngữ Phong trong mắt lộ vẻ bi thương, trống rỗng. Nàng biết lúc này đây mình có nói gì cũng vô dụng.

‘Người đâu, đến đây canh chừng nàng cho tốt, bất luận là kẻ nào cũng không cho phép đi vào.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng, nói những lời giận dữ này, ném roi da trong tay xuống, xoay người rời đi.

Phía sau thị vệ nhìn thấy bóng dáng Vương gia rời đi, trên mặt đất là chiếc roi da, vậy Vương gia nói canh chừng nàng cho tốt là có ý gì? Chẳng lẽ là mình phải chiếu cố nàng thật tốt, phải, nhất định là như vậy.

‘Hàn Ngữ Phong ám sát Tư Mã Tuấn Lỗi.’ tin tức đó chỉ trong một đêm đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mỗi người đều kinh ngạc đồng thời cũng nuối tiếc thay cho nàng, sao không làm Vương phi mà lại chọn con đường chết.

Cửa Địa lao, Tư Mã Tuấn Dật và Lý Huyền Băng cũng đồng thời đi tới.

‘Tránh ra, để ta đi vào.’ Lý Huyền Băng ngữ khí lạnh như băng, sắc mặt lo lắng, hoàn toàn không ôn nhu như bình thường.

‘Thực xin lỗi, Lý Vương gia, Vương gia đã phân phó, dù là ai cũng không được phép tiến vào.’ Thị vệ chặn ở cửa, không có ý muốn rời đi.

‘Ta nói lại một lần nữa, tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.’ Lý Huyền Băng nắm tay nắm chặt, không cho hắn vào thì hắn đành phải ra tay thôi.

‘Thực xin lỗi.’ Thị vệ nói còn chưa nói xong, thân mình đã mềm nhũn liền ngồi phịch xuống mặt đất.

Tư Mã Tuấn Dật thu hồi thân thủ, quay sang Lý Huyền Băng: ‘Nói những điều vô nghĩa này làm gì, đơn giản là đi vào thôi’.

Tại địa lao, tên thị vệ nhặt chiếc roi da trên mặt đất, hung hăng lại gần Hàn Ngữ Phong.

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong có chút hoảng sợ, lui về phía sau.

Chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, roi da đã như độc xà hướng nàng trực tiếp đánh tới!

—— xé rách không gian, quá đau đớn, nàng hét thảm một tiếng. Trên người hỉ phục lên tiếng trả lời, vô số vết thương nứt ra, chảy máu.

Bỗng dừng một tiếng hét vang lên: ‘Dừng tay! Ai cho phép người dụng hình.’

‘Vương gia ta. Ta là . . .’ Hộ vệ cả kinh nhìn Tư Mã Tuấn Dật trước mắt, đang muốn giải thích.

‘Còn không mau biến.’ Tư Mã Tuấn Dật sắc mặt xanh mét.

‘Đau quá. .’ Hàn Ngữ Phong thân mình mềm nhũn té trên mặt đất. Hỉ phục đỏ thắm làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của nàng, trên người một loạt các vết máu làm người khác phải ghê sợ.

‘Ngữ Phong người thấy thế nào?’ Lý Huyền Băng thân thủ ôm lấy nàng, ánh mắt đau lòng đồng thời cũng tràn đầy vẻ hung ác, Tư Mã Tuấn Lỗi sao có thể đối xử với nàng thế này.

‘Ta không sao, cảm ơn các người.’ Cố nén từng trận đau đớn, Hàn Ngữ Phong trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

‘Ngữ Phong, rốt cuộc sao lại thế này?’ Lý Huyền Băng không thể tin nàng lại có thể ám sát Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ta...’ Hàn Ngữ Phong vừa muốn giải thích, Tư Mã Tuấn Dật liền ngắt lời nàng.

‘Trước đi ra ngoài, vết thương của nàng cần phải được bôi thuốc.’

‘Phải.’ Lý Huyền Băng gật đầu, ôm nàng rồi cùng Tư Mã Tuấn Dật ra khỏi địa lao.

Mới ra đến cửa địa lao, liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen chớp động, ánh mắt hung ác nham hiểm, nhìn chằm chằm vào Hàn Ngữ Phong đang được Lý Huyền Băng ôm.

Lý Huyền Băng lại coi thường hắn, ôm Hàn Ngữ Phong định tiếp tục đi.

‘Buông nàng ra.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vươn tay cánh tay ngăn cản đường đi của hắn.

‘Buông nàng?’ Lý Huyền Băng nhìn hắn cười ‘Chẳng lẽ người muốn đánh chết nàng mới vui vẻ hay sao?’

Tư Mã Tuấn Lỗi khề cau mày, hắn đánh nàng khi nào? Lơ đãng thấy trước ngực nàng toàn là máu tươi, trong con người đen, đau lòng chột lóe lên, là tên chết tiệt nào dám đánh nàng? Nhưng hắn cũng không nói điều này ra.

‘Đó là chuyện của bốn vương, không cần người quản, đưa nàng cho ta.’

‘Cho người, để xem người có đủ bản lĩnh không đã?’ Lý Huyền Băng lần này không thể nhường nhịn hắn, mình nhất định phải mang nàng đi.

‘Tốt lắm, các người không cần ở đó cãi lí, Vương gia, Ngữ Phong là Vương phi của Tuấn Lỗi, dù có bị oan thì người cũng không có đủ tư cách để mang nàng đi. Bây giờ tốt nhất là phải chữa trị cho nàng, chúng ta muốn biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì?’ Tư Mã Tuấn Dật đứng trung gian giữa bọn họ.

Lý Huyền Băng nhìn người trong lòng ngực, sắc mặt đã cực kỳ tái nhợt, miệng vết thương máu tươi vẫn tràn ra, dù Tuấn Dật nói gì cũng không muốn buông Hàn Ngữ Phong ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói một tiếng, ôm Hàn Ngữ Phong xoay người rời đi.

121. Chương 121: Mê Hương Thảo(*) 1

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 121: Mê hương thảo(*) 1

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Đi thôi Lý Vương gia.’ Thân ảnh Tư Mã Tuấn Lỗi đã đưa Hàn Ngữ Phong đi xa.

‘Đi vào trong đó?’ Lý Huyền Băng ngẩng đầu nhìn hắn.

‘Đương nhiên, đến tân phòng của bọn họ, người không cảm thấy kỳ quái sao? Hàn Ngữ Phong sao tự nhiên lại ám sát Tuấn Lỗi?’ Tư Mã Tuấn Dật vừa đi vừa nói chuyện.

‘Được, đi thôi.’ Lý Huyền Băng đi theo hắn, bộ dạng hoài nghi, đang thăm đánh giá.

Trong tân phòng vẫn là một mảnh hỗn độn, loang lổ vết máu, trên bàn chén rượu táo đỏ long nhãn, trên mặt đất kia còn có thanh chủy thủ đầy huyết.

Tư Mã Tuấn Dật nhặt chủy thủ lên, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Lý Huyền Băng cẩn thận xem kỹ trong phòng, đột nhiên thấy chiếc khăn voan đỏ thắm dưới đất, không tự chủ được nhặt nó lên, trong đầu hình dung ra dáng vẻ của Hàn Ngữ Phong lúc đó.

Mây đột nhiên nhíu lại, vội vàng cầm lấy nó cẩn thận xem kỹ, vội hoảng hốt: ‘Không phải chứ..’

Vội vàng cầm chén rượu trên bàn cẩn thận xem một chút, hoảng sợ lui về phía sau hai bước, đây là mưu kế hạ độc.

‘Người làm sao vậy? Lý Vương gia.’ Tư Mã Tuấn Dật thấy hắn sắc mặt dị thường, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì?

‘Tứ Vương gia đi thôi, ta đã biết nguyên nhân rồi?’ Lý Huyền Băng kéo hắn đi ra khỏi phòng tiến đến đại sảnh.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm nàng đến Lục Bình uyển, gọi một tiếng Hàn Ngữ Phong, vải dẹt trên người đã rách nát, máu tươi thấm đẫm.

Nàng nhíu mày, vội vốc cùng miệng vết thương lẫn lộn, cọ sát với nhau, đau đớn đến toàn thân lại đổ mồ hôi lạnh.

Tư Mã Tuấn Lỗi động tác rất nhanh, trên thân liền hiện ra các vết thương nhìn đến ghê người, vết máu khô lại, càng thêm trong suốt.

Tia đau lòng biến mất rất nhanh, hắn cầm lấy thuốc bột đi đến.

Hàn Ngữ Phong cắn môi, không cho mình phát ra một thanh âm đau đớn nào, trái tim băng giá chứa nhiều đau khổ, tình cũng không còn, hai tay của nàng dùng sức nắm thành nắm, mười ngón tay trở nên trắng bệch.

‘Người cũng biết đau?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói châm chọc, tay dùng sức đung chạm đến vết thương của nàng, hẳn muốn nàng đau đớn, nàng bị thương, nhưng vết thương của hắn ngoài đau đớn về thể xác, hẳn còn rất đau lòng.

‘Người giết ta đi.’ Hàn Ngữ Phong cắn răng chịu đựng nói, nàng thật sự không muốn sống nữa, nàng không thể chịu nổi sự tra tấn khổ cực này nữa rồi.

‘Hàn Ngữ Phong, đừng tưởng bốn vương không dám giết người!’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận rồi đột nhiên bùng nổ, lập tức hướng tới trán nàng định xuống tay

Đôi môi trở nên trắng bệch, thần nhiên cười khê như chế giễu, lại như dứt khoát, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần bóp cổ một cái nàng sẽ chết, thế nhưng bộ dạng nghiêm nghị thánh khiết lại càng làm lửa giận trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi thêm cuồng liệt. Nàng hiện tại đã vậy còn đổi trắng thay đen! Là nàng muốn giết hắn trước, giờ ngược lại là hắn nhẫn tâm cướp đi sinh mạng của nàng.

‘Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy, bốn vương càng muốn người phải sống.’ Tư Mã Tuấn Lỗi âm lãnh cả giận nói, chưởng phong đã tới gần trán nàng rồi đột nhiên dừng lại.

‘Vương gia, Vương gia, Lý Vương gia cùng Tứ Vương gia ở phía trước phòng chờ người, hình như đã phát hiện ra điều gì?’ Ngoài cửa quần gia lo lắng hồi bẩm.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái, rồi nhanh chóng rời đi, không biết bọn họ phát hiện ra cái gì?

Tại đại sảnh, Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở trên cao, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ: ‘Nói đi, có chuyện gì?’

‘Tuấn Lỗi, người đã nhìn kỹ thanh chủy thủ chưa?’ Tư Mã Tuấn Dật cầm chủy thủ trong tay đưa đến cho hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi tiếp nhận chủy thủ, ánh mắt lạnh lùng, tối hôm qua, Hàn Ngữ Phong dùng nó đâm vào ngực mình, tình cảnh lại xuất hiện trước mắt, ngữ khí cũng lạnh như băng: ‘Tuấn Dật, có gì kỳ quái sao?’

‘Ha ha.’ Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên nở nụ cười, nhìn hắn nói: ‘Thật sự là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường. Người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Tuấn Lỗi người hãy xem kỹ chủy thủ kia.’

‘Nghe hắn nói như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại nhớ tới chuyện cũ, nhìn rõ thanh chủy thủ mới phát hiện vấn đề. Hắn cư nhiên không phát giác ra, thật sự là quá sơ suất, thanh chủy thủ này rất nhỏ, lại tinh xảo, chiều dài này chỉ có thể làm người ta bị thương chứ không thể mất mạng.

‘Tuấn Lỗi người đã phát hiện vấn đề phải không?’ Tư Mã Tuấn Dật thấy hắn sắc mặt khê biến, chỉ biết hắn đã hiểu được, lại nói một lần nữa. ‘Nếu người cho rằng Hàn Ngữ Phong muốn ám sát người, nhưng thanh chủy thủ này chỉ đủ để làm người bị thương, chẳng lẽ nàng không rõ hậu quả sau đó sao? Trừ phi là có người cố ý muốn nàng làm người bị thương, rồi mượn tay người giết nàng.’

Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình chấn động, chuyện này có thể sao? Chần chừ nói: ‘Đúng là thanh chủy thủ này Hàn Ngữ Phong đã dùng đâm vào ngực ta, vậy điều này giải thích thế nào?’

‘Điểm này ta cũng không nghĩ ra.’ Tư Mã Tuấn Dật lắc đầu.

‘Ta biết.’ từ khi đến vẫn đứng lặng im, Lý Huyền Băng đột nhiên nói.

‘Người biết?’ Tư Mã Tuấn Lỗi và Tư Mã Tuấn Dật cùng nhau nhìn hắn.

‘Các người xem vật này, có thể nhận ra mùi của nó không.’ Lý Huyền Băng cầm khăn hồng voan trong tay.

Tư Mã Tuấn Lỗi cẩn thận lấy nó, ngửi kỹ? có một mùi rất thơm, đưa cho Tư Mã Tuấn Dật, hắn cũng nhận ra như vậy.

‘Có cái gì không đúng sao?’ Tư Mã Tuấn Dật nghi hoặc hỏi.

‘Các người không hỏi nó tại sao vẫn còn lưu lại mùi này sao?’ Lý Huyền Băng tin bọn họ trí tuệ sâu sắc nhất định sẽ nhận ra.

‘Có gì không đúng sao?’ Tư Mã Tuấn Dật càng thêm nghi hoặc, nữ nhân không phải vẫn thường dùng hương liệu sao?

‘Loại này mùi gọi là mê hương thảo, sau khi dùng thì lưu lại mùi này.’ Lý Huyền Băng mở miệng giải thích.

‘Mê hương thảo?’ Tư Mã Tuấn Lỗi và Tư Mã Tuấn Dật nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe đến tên loại này.

122. Chương 122: Mê Hương Thảo 2

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 122: Mê hương thảo 2

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Băng nhẹ gật đầu lại tiếp tục giải thích: ‘Mê hương thảo’ tên như ý nghĩa, chính là nắm giữ linh hồn con người, nó có thể phóng xuất ra một loại chất độc mê hoặc lòng người, bất quá nó cũng có nhược điểm là phải phối hợp với rượu mới có thể phát huy tác dụng. Ngày hôm qua là đêm động phòng hoa chúc, rượu giao bôi nhất định phải uống, cho nên có người trước tiên đem độc hạ ở khăn voan hồng, khi uống rượu nó mới có tác dụng.’

Tư Mã Tuấn Lỗi và Tư Mã Tuấn Dật vô cùng khiếp sợ nhìn hắn, nguyên lai Hàn Ngũ Phong bị người ta hạ độc.

‘Nhưng sao nàng lại trúng độc? Ta còn không hiểu được vì sao nàng lại ám sát Tuấn Lỗi?’ Tư Mã Tuấn Dật nghe có chút hồ đồ.

‘Rất đơn giản, chất độc của ‘mê hương thảo’ chỉ dùng để ngủ, không phải để ăn, đem độc hạ ở khăn hồng voan của Ngũ Phong, đương nhiên hương khí độc sẽ bị nàng hít vào, chờ đến khi khăn voan được lấy ra thì nàng cũng đã hấp thu khá nhiều độc khí rồi. Sau đó thì chắc chắn hai người lại uống rượu giao bôi, vậy thì khả năng trúng độc là hoàn toàn có thể xảy ra? Ngũ Phong khi đó bị người ta không chế mà hoàn toàn không biết gì, loại độc này kỳ diệu ở chỗ đó.’ Lý Huyền Băng giải thích rất rõ ràng .

‘Lý Vương gia người sao lại biết?’ Tư Mã Tuấn Dật có chút hoài nghi nên đành hỏi thẳng.

‘Ha hã, Vương gia người chẳng lẽ hoài nghi ta là người hạ độc.’ Lý Huyền Băng cười nhạt, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của hắn: ‘Bởi vì có người cũng từng dùng phương pháp này để ám sát ta.’

‘Cái gì?’ Tư Mã Tuấn Dật kinh ngạc.

‘Vậy có thể giải độc không?’ Khiếp sợ qua đi, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng hỏi, đây mới điều hắn quan tâm nhất.

‘Không cần, loại này độc không cần giải được, được phát tác một thời gian cũng tự nhiên được giải, người hạ độc cũng thật âm ngoan. Nếu không có ai biết thì Ngũ Phong cũng chỉ có thể bị oan uổng cả đời.’ Lý Huyền Băng lắc đầu nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi.

Tư Mã Tuấn Lỗi tâm thoảng chùng xuống, cũng may là nàng không có việc gì, đột nhiên ánh mắt lại âm trầm: ‘Ai dám ở vương phủ của hắn không chỉ một ... mà ... mà hạ độc đến ba lần?’

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người phải giấu lại chuyện lần này, rõ ràng là có người muốn mượn dao giết người, muốn người giết chết Ngũ Phong. Không biết ai lại hận nàng như vậy, nếu người không thể bảo hộ được nàng, thì hãy để ta mang nàng đi.’ Lý Huyền Băng ngữ khí nghiêm túc, thật sự nói.

‘Lý Huyền Băng người lại muốn tại đây uy hiếp ta sao, người dựa vào cái gì để uy hiếp ta? Ngũ Phong, nàng là Vương phi của ta, ta sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Chỉ cần ta không cho phép, nàng đều không được đi, người cho là người có thể mang nàng đi khỏi Thiên triều sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh, hần nghĩ mình là ai vậy?

‘Hy vọng như thế, cáo từ.’ Lý Huyền Băng biết khi mà hần biết được chân tướng, nhất định sẽ không hiểu lầm Hàn Ngũ Phong nữa.

‘Không tiễn.’ Hần hừ lạnh nói.

‘Tuấn Lỗi, ta cũng có việc, cáo từ.’ Tư Mã Tuấn Dật biết mình ở đây cũng là dư thừa.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt trầm trọng, trở lại Lục Bình uyển.

Hàn Ngũ Phong nghe tiếng mở cửa rất nhỏ, cố ý nhắm mắt lại, không nghĩ lại là hần.

Hần nhẹ nhàng tiêu sái tiến đến bên giường, nhìn mặt nàng tái nhợt, miệng vết thương trước ngực đã muốn bị quần áo che mất, hần đau lòng, lấy tay vuốt ve gương mặt của nàng. Đều do hần phần nộ che mất lý trí, khiến nàng vô tội lại bị phạt oan uổng.

Cảm giác được hần, Hàn Ngũ Phong đột nhiên mở to mắt nhìn lại hần, tràn đầy thương tiếc cùng đau đớn, trong lòng run lên, hần thương hại mình sao?

‘Người có biết khăn hồng voan là do ai đưa tới?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên hỏi đến tung tích của chiếc khăn hồng voan, hần nhớ rõ nàng hình như cũng tự chuẩn bị cho mình một chiếc.

Hàn Ngũ Phong sững sốt, sao hần lại đột nhiên hỏi về cái này, nghi hoặc nói: ‘Có vấn đề gì sao?’

‘Người có biết người vì sao lại ám sát bốn vương không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, nhớ là nàng đã từng cố giải thích.

‘Ta thật sự không biết?’ Hàn Ngũ Phong giương mắt nhìn hần, sao hần lại hỏi như vậy, chẳng lẽ hần biết.

‘Người bị người hạ độc, cho nên bị người ta khống chế, mới có thể ám sát bốn vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí lạnh nhạt.

‘Cái gì? Hạ độc?’ Hàn Ngũ Phong chấn động, nàng bị người ta hạ độc lúc nào, sao một chút cảm giác đều không có.

‘Không cần khiếp sợ, độc bị người ta hạ trên khăn hồng voan, người có nhận ra mùi không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng một cái.

‘Mùi? Ngửi được, nhưng hiện tại hình như không còn.’ Hàn Ngũ Phong đột nhiên nhớ tới mùi hương nồng đậm kia.

‘Đây là độc dược này có tên là ‘Mê hương thảo’ một khi được kết hợp với rượu thì người sẽ bị người ta khống chế, thế nên người cũng không biết hành vi của mình, vì thế bốn vương muốn biết nguồn gốc của nó?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu nhìn chăm chăm nàng, muốn rõ đáp án.

‘Chiếc hồng voan này có độc.’ Hàn Ngũ Phong tay khê run rẩy, đây là Châu nhi cố ý đưa cho nàng, lòng cả kinh, chẳng lẽ là Châu nhi? Không, đồ vật này là Châu nhi đưa đến, sao Châu nhi có thể tự mình hạ độc? Người kia rốt cuộc là ai? Là ai luôn muốn đẩy nàng vào chỗ chết? Thế nhưng hiện tại, Châu nhi vẫn là khả nghi nhất.

Nhìn thấy trong mắt nàng chỉ toàn sợ hãi và sợ hãi, Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ‘Không cần sợ, bốn vương sẽ bảo vệ người.’

‘Ha hã.’ Hàn Ngũ Phong đột nhiên cười lạnh, đẩy hần ra, chất vấn nói: ‘Người bảo hộ ta? Người không tra tấn ta, ta đã cảm tạ người lắm rồi. Nếu người tín nhiệm ta một chút, trên người ta đã không có những nhát roi vô tội này rồi.’

Đối mặt với sự chỉ trích của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi á khẩu không trả lời được, có điều ba chữ ta xin lỗi hần sẽ không bao giờ nói.

‘Người còn chưa nói cho bổn vương biết khăn hồng voan kia là ai đưa cho người?’ Hần liền đổi đề tài, hiện tại điều hần quan tâm nhất chính là tìm ra kẻ đã hãm hại nàng.

‘Châu nhi tặng cho ta.’ Hàn Ngữ Phong trả lời chi tiết.

‘Châu nhi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sững sốt, là Châu nhi sao? Con người đen tảo ra tia hoang mang làm người ta không thể biết hần đang nghĩ gì.

‘Người không tin sao?’ Hàn Ngữ Phong cười lạnh, nếu hần có thể tin nhiệm mình như với Châu nhi, thì hôm nay nàng cũng sẽ không vô cớ bị đánh.

‘Bổn vương sẽ điều tra rõ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng. Mặc kệ thế nào, hần vẫn không thể tin được là Châu nhi.

‘Đó là chuyện của người, giờ ta phải nghỉ ngơi.’ Hàn Ngữ Phong nói xong, lại nhắm mắt lại, không để ý tới hần. Nàng chỉ biết hần không muốn tin, thậm chí hoài nghi người đó là Châu nhi.

123. Chương 123: Thử Lòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 123: Thử lòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng nhắm mắt lại, đau lòng nhìn nàng, cũng lặng lẽ nằm xuống ôm lấy nàng.

‘Người làm gì?’ Hàn Ngữ Phong mở to mắt đề phòng nhìn hần.

‘Người nghĩ bổn vương sẽ làm gì? Đương nhiên là ngủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi liếc nàng một cái. Đó là ánh mắt gì?

‘Ngủ? Bây giờ?’ Hàn Ngữ Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời lên cao, đúng là thời điểm giữa trưa, hần cứ nhiên lại buồn ngủ.

‘Sao thế? Bổn vương muốn ngủ cũng cần người phê chuẩn sao? Ai đêm qua đã đâm bổn vương một đao, bổn vương cả đêm đều không nghỉ ngơi chút nào.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc, bộ dáng bất mãn nói.

‘Việc đó không thể trách ta, người cũng biết là ta thân bất do kỷ.’ Hàn Ngữ Phong thanh âm rất nhỏ, mặc kệ thế nào, con dao nhỏ kia cũng là do mình đâm tới.

‘Không cần dong dài, câm miệng lại. Bổn vương mệt rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt nàng, cũng rất cẩn thận tránh vết thương trên ngực nàng.

‘Người câm miệng, buồn ngủ có thể đi chỗ khác mà ngủ.’ Hàn Ngữ Phong bị hần chọc giận, rõ ràng là hần có lỗi. không để cho mình giải thích, thôi thì cũng không tính, giờ cứ nhiên lại hét lên với nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nổi giận nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người cứ nhiên dám kêu bổn vương câm miệng, còn dám đuổi bổn vương đi.’

‘Ta vì sao lại không dám? Đây là phòng của ta.’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí cương ngạnh.

‘Phòng của người? Người quên người là Vương phi của bốn vương sao, xem ra ta phải khiến người nhớ kỹ thân phận của mình.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu bắn ra một tia hào quang.

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong nhìn hấn cảnh giới.

‘Người là Vương phi của ta, đương nhiên là phải làm việc của Vương phi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, tay liền sờ lên ngực của nàng.

‘Chờ một chút.’ Hàn Ngữ Phong cả kinh, hấn lại muốn....

Tư Mã Tuấn Lỗi tay tạm dừng tại, nhìn nàng khoe miệng nhếch lên.

‘Vương gia, ta bị thương.’ Hàn Ngữ Phong lộ ra vẻ đáng thương, sau đó lại giả bộ như quan tâm đến hấn: ‘Vương gia, người cũng bị thương, cần hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta cùng đi ngủ thôi.’ Nói xong vội vàng nhắm mắt lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi khoe miệng hoàn mỹ cong lên, ôm chặt nàng rồi cũng từ từ nhắm mắt lại.

Hàn Ngữ Phong thân mình cứng đờ, cũng không dám động đây, tùy ý hấn ôm.

Ba ngày qua, Hàn Ngữ Phong cũng không ra khỏi phòng, chỉ đứng ở Lục Bình uyển.

Nàng đem tất cả chuyện tình cẩn thận suy nghĩ, tuy rằng nàng không có chứng cứ chứng minh người hạ độc là Châu nhi, nhưng Châu nhi vì cái gì ở ngày đại hôn, lại cố ý đến xem nàng, khăn hồng voan này không phải rất khả nghi sao? Còn nữa, nếu là nữ tử bình thường, khi Tư Mã Tuấn Lỗi nói cưới nàng lúc sau lại đổi ý, đi cưới người khác, chỉ sợ đã xấu hổ không chịu nổi tìm đến cái chết. Vì sao Châu nhi đau xót như vậy nhưng đồng thời lại rất bình tĩnh? Còn có thể đem khăn chính mình thêu tặng cho nàng.

Hàn Ngữ Phong càng nghĩ càng thấy sợ, nếu là Châu nhi, như vậy có phải là nàng báo thù cho tỷ tỷ, cũng bởi vì Tư Mã Tuấn Lỗi cưới mình nên ghen tị, oán hận, muốn trả thù.

‘Vương phi ta có thể vào không?’ Thanh âm của Châu nhi đột nhiên vang lên ở ngoài cửa, làm nàng giật mình.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, là Châu nhi, nàng tới đây làm cái gì? Giương giọng nói: ‘Vào đi, Châu nhi cô nương.’

‘Châu nhi tham kiến Vương phi.’ Châu nhi đẩy cửa tiến vào, lập tức thi lễ, tâm mặc dù không muốn nhưng giờ đây thân phận của nàng đã khác trước.

‘Châu nhi cô nương, người quá khách khí rồi, có việc gì sao?’ Hàn Ngữ Phong trong khoảng thời gian ngắn còn chưa thích ứng khi người ta gọi nàng là Vương phi.

‘Châu nhi là tới chào từ biệt Vương phi. Châu nhi đã nói với Vương gia và Vương phi rồi, sau khi đại hôn kết thúc, liền rời khỏi vương phủ.’ Châu nhi ôn nhu nói, đôi mắt đẹp buồn xuống, làm cho người ta không hiểu rốt cuộc nàng đang suy nghĩ điều gì?

‘Châu nhi cô nương người rời khỏi nơi đây thì chỉ cần đi nói với Vương gia là được, cũng không cần nói cho ta biết.’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt không mang theo một tia tình cảm nào, cũng không có ý giữ lại. Nàng càng ngày càng cảm giác Châu nhi đáng sợ.

‘Châu nhi nghe vậy thì sửng sốt, nàng vốn tưởng rằng Hàn Ngữ Phong sẽ giữ nàng lại, cho dù chỉ là khách khí, ai biết nàng lại lạnh như băng, hay là nàng đã phát hiện ra chuyện gì?’

‘Vương gia không có ở đây, ta nói với Vương phi không phải cũng giống nhau sao? Vậy Châu nhi cáo từ.’ Châu nhi cười mềm nhẹ, trong mắt hàn khí tụ lại.

‘Châu nhi cô nương, chờ một chút, người nên cầm lại vật này.’ Hàn Ngữ Phong gọi nàng lại, đặt chiếc khăn voan hồng kia vào tay nàng.

Châu nhi ánh mắt lạnh lùng, ngữ khí cũng trở nên đông cứng nói: ‘Vương phi, đây là ý tứ gì?’

‘Châu nhi cô nương, người đừng đa tâm, ta không có ý gì cả ? Đây là chiếc khăn người ‘dụng tâm’ làm ra, nên trả lại cho người, người cũng hiểu là ý gì chứ?’ Hàn Ngữ Phong cười lạnh nhạt, hai chữ dụng tâm đặc biệt nhấn mạnh, nàng cố ý muốn thử lòng Châu nhi.

‘Vương phi thật sự biết nói đùa, Châu nhi sao có thể hiểu ý của Vương phi?’ Châu nhi đột nhiên ôn nhu cười, trong lòng cười lạnh thầm nghĩ: ‘Hàn Ngữ Phong, người muốn thử ta sao, người còn quá non.’

‘Châu nhi người hận ta sao?’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nói.

‘Vương phi nói đùa sao, Châu nhi sao lại hận người. Châu nhi vì lý do gì mà hận người?’ Châu nhi trấn định, giống như đang cười, làm cho người ta không thể nhìn ra kẽ hở.

‘Châu nhi cô nương không cần quá để ý, ta chỉ là tùy tiện nói thôi. Bởi vì dù sao Vương gia cũng vốn muốn kết hôn với người.’ Hàn Ngữ Phong cố ý nhắc tới việc này, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng của Châu nhi.

‘Vương phi quá lo rồi, Vương gia muốn kết hôn với ai. Ta và người không ai có quyền quyết định đúng không?’ Châu nhi sâu kín nói, trong mắt hung quang chợt lóe, nàng cố ý nói vậy không phải là khiêu khích mình hay sao.

‘Châu nhi cô nương hiểu được là tốt rồi.’ Tuy rằng trong mắt nàng tia hung ác chợt lóe nhưng Hàn Ngữ Phong vẫn nói rành mạch, lúc này ở cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Các người đang nói chuyện gì?’

124. Chương 124: Cùng Nhau Đến Chơi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 124: Cùng nhau đến chơi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong cùng Châu nhi đồng thời xoay người lại, đã thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đi vào cửa.

“Vương gia, Châu nhi tới đây là để từ biệt Vương phi. Châu nhi phải rời khỏi vương phủ.” Châu nhi nhẹ giọng nói, trong lời nói vừa yêu vừa hận.

“Châu nhi, người phải đi sao? Vì sao nhất định phải đi? Người có thể sống cả đời ở trong vương phủ, người biết không?” Tư Mã Tuấn Lỗi dường như không thể lý giải nỗi tâm tư của Châu nhi.

“Châu nhi biết, Châu nhi thật sự rất cảm ơn Vương gia, nhưng Châu nhi không có lý do gì để tiếp tục ở lại.” Châu nhi trong lòng cười lạnh cùng bi ai. Nếu nàng ở lại vương phủ cả đời, chẳng lẽ phải trở mặt nhìn hắt cùng Hàn Ngữ Phong ân ân ái ái, tự tra tấn mình sao?

Hàn Ngữ Phong đứng một bên, mắt lạnh nhìn Châu nhi, nàng thật tình phải đi sao?

“Châu nhi, nơi người từng ở trước kia hiện tại đã không thể ở được nữa, chỉ bằng người ở lại vương phủ thêm một thời gian nữa, để bốn vương tìm cho người một tiểu viện yên tĩnh, sạch sẽ, sau đó người mới dọn đi có được không? Yên tâm đi, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Tư Mã Tuấn Lỗi trầm tư nói.

“Chuyện này....” Châu nhi chần chừ trong giây lát, nhìn hắt một cái rồi nói: “Được rồi, Vương gia. Vậy Châu nhi phải quấy rầy người thêm một thời gian nữa, hiện tại Châu nhi quay về Cư Tình uyển trước.”

“Được, Châu nhi, người hãy trở về nghỉ ngơi cho thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ gật đầu, nhìn theo bóng dáng Châu nhi, ánh mắt thâm trầm phức tạp.

Châu nhi ra khỏi Lục Bình uyển ánh mắt liền trở nên ngoan lành, đây là tự hấn cho nàng cơ hội, Hàn Ngữ Phong, lần này người may mắn tránh được một kiếp, vậy người cứ chờ xem, rất nhanh sẽ biết ngay thôi.

“Tại sao không để Châu nhi đi?” Đột nhiên Hàn Ngữ Phong nhìn hấn hỏi, những lời nói vừa rồi của hấn thật ra chỉ là viện cớ, cái gì mà chờ hấn tìm được tiểu viện yên tĩnh sạch sẽ? Hấn là ai chứ? Chỉ cần hấn nói một câu thì không đầy một canh giờ, khẳng định người ta sẽ dâng lên đến cửa cho hấn.

“Lỗi tai của người để ở đâu, không nghe thấy bốn vương nói gì sao? Không cho nàng đi là vì bốn vương còn chưa tìm được nơi tốt nào.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi xuống, liếc mắt nhìn nàng một cái, hấn không thể phủ nhận Châu nhi là người bị tình nghi nhiều nhất, tuy rằng hấn thật sự hi vọng người đó không phải là nàng nhưng hấn cũng không thể để nàng đi, hấn phải nhanh chóng điều tra tất cả mọi việc thật tường tận.

Thấy hấn một mực phủ nhận, nên Hàn Ngữ Phong cũng không vạch trần hấn, chỉ yên lặng ngồi sang một bên.

Vài ngày sau.

Lý Huyền Tuyết một thân quần áo đỏ rực, chạy thẳng một mạch vào Lục Bình uyển kêu to: “Hàn Ngữ Phong, à không, Vương phi.”

“Công chúa, sao người lại tới đây?” Hàn Ngữ Phong vừa mở cửa ra đã thấy Lý Huyền Tuyết đáng yêu đứng ở trước mặt.

“Ta đến thăm người, không chỉ có ta mà còn có hoàng huynh ta cùng Tư Mã Tuấn Dật nữa.” Lý Huyền Tuyết dường như rất vui vẻ, sau đó lại lặng lẽ nói: “Bọn họ là cố ý chờ Hoàng Thượng triệu kiến Vương gia thì mới đến thăm người.”

“Tuyết nhi, muội đang nói cái gì đó?” Lý Huyền Băng cùng Tư Mã Tuấn Dật vừa bước tới cửa.

“Tứ vương gia, Vương gia, Công chúa xin mời vào.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bọn họ, thực sự rất vui mừng.

“Ngữ Phong, thương thế của người đã tốt hơn chưa?” Lý Huyền Băng ôn nhu nhìn nàng, quan tâm hỏi.

“Tốt lắm, cảm ơn Vương gia, nếu không nhờ người, Ngữ Phong vĩnh viễn cũng không thể hiểu được tại sao mình lại ám sát Tư Mã Tuấn Lỗi.” Hàn Ngữ Phong thật lòng cảm ơn hấn.

“Ngữ Phong, người thanh giả tự thanh, không cần phải cảm ơn ta.” Lý Huyền Băng cười ôn nhu.

“Ha ha ha. Bất quá ta còn phải cảm ơn người.” Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút, nói với hấn. Hấn luôn luôn có thể trấn an lòng người.

Về mặt Tư Mã Tuấn Dật dường như không hề hờn giận, nhìn Lý Huyền Tuyết đang ngồi bên cạnh, thực sự bất đắc dĩ.

“Tư Mã Tuấn Dật, sắc mặt người như vậy là sao? Người không vui khi ta đến cùng người, hay là trách ta làm người mất hứng khi gặp Ngữ Phong?” Lý Huyền Tuyết bất mãn nhìn hấn.

Tư Mã Tuấn Dật không có để ý đến nàng, nhìn Hàn Ngữ Phong nói: “Ngữ Phong, thương thế của người có tốt hơn không?”

“Tốt lắm.” Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói với hấn: “Tứ vương gia, người không cần phải như vậy, công chúa thật sự rất đáng yêu.”

Tư Mã Tuấn Dật tà mị, trong đôi mắt hiện lên một tia đau xót, công chúa quả thật rất đáng yêu, đáng tiếc trong lòng hấn đã có một người, một người mà hấn vĩnh viễn cũng không thể yêu.

“Các người đang nói cái gì? Ta cũng muốn nghe nữa.” Lý Huyền Tuyết tò mò tiến lại gần.

“Công chúa, chúng ta đang nói người thực đáng yêu a.” Hàn Ngữ Phong nhìn nàng nói.

“Thật sao?” Mặt Lý Huyền Tuyết hơi hơi đỏ lên, mắt liếc trộm Tư Mã Tuấn Dật một cái.

“Hiếm khi các người lại có mặt tất cả ở đây, hôm nay ta bảo phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, các người có thể ở lại dùng cơm chứ?” Hàn Ngữ Phong thật tình muốn giữ bọn họ lại.

“Tốt quá!” Lý Huyền Tuyết dường như rất cao hứng.

“Xuân Vũ.” Hàn Ngữ Phong hướng về phía cửa, cất tiếng gọi.

“Vương phi có gì sai bảo ạ?” Xuân Vũ tiến vào, cung kính nói, không còn tùy tiện như trước nữa.

“Xuân Vũ, người bảo phòng bếp chuẩn bị một ít rượu cùng thức ăn. Hôm nay công chúa cùng nhị vị Vương gia sẽ ở lại đây dùng bữa.” Hàn Ngữ Phong phân phó.

“Dạ! Vương phi.” Xuân Vũ nghe xong liền lui ra ngoài.

“Ngữ Phong đánh đàn cho chúng ta nghe một lát đi, lần trước ở trong cung người thật sự làm cho chúng ta rất kinh ngạc.” Lý Huyền Băng đối với tiếng đàn của nàng nhớ mãi không quên.

“Ân, Ngữ Phong rất vinh hạnh.” Hàn Ngữ Phong nói xong liền sai nha hoàn vào trong vương phủ lấy đàn đến, nhẹ nhàng gảy lên một khúc nhạc êm tai, tiếng đàn khi thì vút cao, khi thì uyển chuyển ngân nga, làm cho tâm tình người nghe thật sự sáng khoái, giống như đang ngắm cảnh hoa tươi nở rộ, non xanh nước biếc...

“Quá tuyệt vời! Ngữ Phong, ta thật sự rất bội phục người.” Lý Huyền Tuyết vừa vỗ tay vừa nói.

Cả Tư Mã Tuấn Dật lẫn Lý Huyền Băng đều cảm thấy ưu thương, nàng tài sắc vẹn toàn, nhưng đều không thuộc về bọn họ.

“Vương phi, thức ăn đều đã chuẩn bị xong, có thể dọn lên chưa ạ?” Lúc này Xuân Vũ từ bên ngoài hồi bẩm vào.

“Tốt lắm, người đem thức ăn đến đây, hôm nay chúng ta phải dùng bữa ở Lục Bình uyển.” Hàn Ngữ Phong hướng về phía Xuân Vũ nhẹ giọng phân phó.

“Dạ! Vương phi. Ta đi làm ngay.”

125. Chương 125: Cực Phẩm Xuân Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 125: Cực phẩm xuân được

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Những thức ăn sơn hào hải vị rất nhanh được đem lên đây bàn, Xuân Vũ đứng ở một bên rót rượu vào cốc cho bọn họ.

“Ngữ Phong rất vui khi có thể kết giao bằng hữu với các người, chúng ta cùng nhau cạn một ly.” Hàn Ngữ Phong cầm lấy chung rượu nói.

“Được.” Lý Huyền Băng, Lý Huyền Tuyết và Tư Mã Tuấn Dật cũng cầm lấy chung rượu.

Hàn Ngữ Phong vừa nâng chung rượu đưa lên miệng thì đột nhiên Cảnh nhi từ bên ngoài chạy tới, sà vào lòng nàng làm cho chung rượu trong tay đổ không còn một giọt.

“Cảnh nhi, tại sao lại lỗ mãng như vậy?” Hàn Ngữ Phong có chút trách móc nó.

“Tỷ tỷ, cái này bị rớt hư rồi.” Trên tay Cảnh nhi đang cầm hình nhân tạp kỹ mà Lý Huyền Băng đã tặng cho nó, nước mắt lưng tròng, đây chính là món đồ chơi mà hắn thích nhất.

“Đưa ta xem.” Lý Huyền Băng buông chén rượu còn chưa kịp uống xuống, cầm lấy món đồ trong tay Cảnh nhi, xem qua một chút, sau đó cười nói: “Cảnh nhi không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng giúp người sửa lại nó.”

“Đại ca ca, người đã lâu rồi không có đến thăm Cảnh nhi nha.” Lúc này Cảnh nhi mới phát hiện ra Tư Mã Tuấn Dật đang ngồi ở kế bên.

“Thế nào? Cảnh nhi có muốn ta thường xuyên đến thăm không?” Tư Mã Tuấn Dật khẽ cười ra tiếng, tâm tình rất là sáng khoái.

“Cảnh nhi đương nhiên muốn rồi, Đại ca ca đối với Cảnh nhi là tốt nhất.” Cảnh nhi gật gật đầu nói, nó thực sự rất thích.

Lý Huyền Tuyết thấy Tư Mã Tuấn Dật vui vẻ tươi cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm nên trong lòng có chút buồn bực, bao giờ hắn mới có thể cười vui vẻ như vậy với mình, nàng mân mê cái miệng nhỏ nhắn, cầm chung rượu nói: “Tư Mã Tuấn Dật, chúng ta cạn ly.” Nói xong liền một mình uống cạn.

Lúc này Cảnh nhi và Hàn Ngữ Phong vẫn còn chăm chú nhìn Lý Huyền Băng đang sửa chữa hình nhân tạp kỹ, Tư Mã Tuấn Dật cầm chung rượu lên uống.

“Được rồi, Cảnh nhi nhìn xem, nó đã được sửa xong rồi này.” Một hồi lâu sau Lý Huyền Băng đem món đồ chơi đã được sửa xong đưa cho Cảnh nhi.

Cảnh nhi cầm lấy nó, làm cho hình nhân trên bề mặt xoay vòng, hưng phấn kêu lên: “Tỷ tỷ, được rồi, thật sự sửa được rồi. Cảm ơn người, Lý ca ca.”

“Cảnh nhi, có đói bụng không? Mau ăn cơm đi.” Hàn Ngữ Phong dịu dàng hỏi Cảnh nhi.

“Tỷ tỷ, đệ không đói bụng, đệ đi ra ngoài chơi, thị vệ đại ca vẫn còn đang chờ đệ.” Cảnh nhi nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhìn theo bóng dáng đang cầm đầu cầm cổ chạy của nó mỉm cười yêu thương, quay đầu nói: “Vương gia, chúng ta ăn cơm đi.”

Nàng cùng Lý Huyền Băng vừa ngồi xuống liền phát hiện sắc mặt đỏ ửng lạ thường của Lý Huyền Tuyết, trên đầu còn chảy rất nhiều mồ hôi.

“Tuyết nhi, muội sao vậy?” Lý Huyền Băng lấy tay sờ lên trán của nàng.

Đột nhiên lúc này Tư Mã Tuấn Dật cũng cảm thấy trong người thật khác thường, thân thể lạnh lẽ phát sinh phản ứng, loại cảm giác này hắn rất quen thuộc.

“Không xong rồi, rượu này có xuân dược.” Hắn đột nhiên hô to, sắc mặt thay đổi rõ rệt.

“Xuân dược?” Hàn Ngữ Phong sững sờ đứng ngay tại chỗ, không kịp có phản ứng gì.

“Hoàng huynh, ta khó chịu quá, ta rất nóng.” Lý Huyền Tuyết cau mày, tay không tự chủ được mà cởi bỏ quần áo trên người.

Lý Huyền Băng nhanh tay điểm huyết của nàng, tuy rằng thân thể không thể cử động nhưng sắc mặt lại ngày càng thêm đỏ ửng, trên trán mồ hôi chảy thành từng dòng từng dòng, dường như rất khó chịu.

Bên kia Tư Mã Tuấn Dật có nén phản ứng khác thường của cơ thể, sắc mặt cũng từ từ ửng đỏ như Lý Huyền Tuyết, thống khổ ngồi trên mặt đất, từ trong người lấy ra một cái giống như pháo hoa, quát: “Mau phóng nó lên trời.”

Lý Huyền Băng không đợi hắn lặp lại lần nữa, nhanh chóng đi đến bên trong viện châm lửa, rất nhanh trên bầu trời liền cháy bùng hỏa hoa kêu cứu.

“Tứ vương gia, người có khỏe không?” Đến lúc này Hàn Ngữ Phong mới kịp thời lấy lại bình tĩnh, chạy lại muốn nâng hắn dậy.

“Tránh ra, không nên chạm vào ta.” Tư Mã Tuấn Dật cắn răng rống giận, hắn cũng sắp nhịn không nổi nữa.

Hàn Ngữ Phong bị hấn dọa đến mức nguyên ở một chỗ, tay chân luống cuống “Tại sao lại như vậy?”

“Lý vương gia, mau điểm huyết đạo của ta.” Tư Mã Tuấn Dật hướng về phía cửa, thấy Lý Huyền Băng đang đi vào, liền hô to.

Lý Huyền Băng ra tay điểm huyết trên người hấn, nhìn qua bên cạnh thì thấy Lý Huyền Tuyết đang chau mày, sắc mặt dường như rất thống khổ.

“Làm sao bây giờ? Hiện tại phải làm sao bây giờ?” Thanh âm của Hàn Ngữ Phong có chút run rẩy, ánh mắt bất lực nhìn về phía Lý Huyền Băng.

“Ngữ Phong không cần lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp.” Hấn mở miệng an ủi nàng nhưng kỳ thật trong lòng hấn lo lắng không kém gì nàng, hấn hy vọng người mà Tư Mã Tuấn Dật cầu cứu sẽ nhanh chóng đến sớm hơn một chút.

Lúc này Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết tựa hồ đã muốn rơi vào tình trạng hôn mê, sắc mặt cực kỳ thống khổ.

“Tiểu tử, ngươi lại làm sao vậy?” Ngoài cửa đột nhiên truyền vào thanh âm của một ông lão.

“Lạc thần y, là người.” Hàn Ngữ Phong trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, vội vàng nói thêm: “Thần y, mau cứu bọn họ.”

Lạc thần y đi vào, nhìn thấy của Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết sắc mặt đỏ bừng, thống khổ, khẳng định là đã trúng xuân dược ‘tình chàng ý thiếp’.

“Thần y, thế nào rồi? Người mau cho bọn họ uống thuốc giải đi.” Lý Huyền Băng nhìn thấy Tuyết nhi như vậy thì trong lòng rất lo lắng.

Thần y đứng lên lắc đầu, sắc mặt trầm trọng nói: “Loại mị xuân dược này có tên gọi ‘tình chàng ý thiếp’, cực kỳ bại hoại, nói cách khác là không có thuốc giải.”

“Cái gì? Không có thuốc giải?” Hàn Ngữ Phong sắc mặt đại biến, bối rối hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Thần y, người hãy nghĩ cách đi, người nhất định có cách mà.”

“Thần y, van xin người hãy tìm biện pháp đi.” Trong lòng của Lý Huyền Băng cũng nóng như lửa đốt, nếu không có thuốc giải thì Tuyết nhi phải làm sao bây giờ?

“Biện pháp không phải là không có nhưng không biết các người có đồng ý hay không? Và bọn họ có nguyện ý hay không?” Lạc thần y chần chờ một chút, sau đó nói.

“Thần y, người nói xem đó là biện pháp gì?” Hàn Ngữ Phong lo lắng thúc giục, còn cái gì so với cứu mạng quan trọng hơn?

“Thần y, nhất định phải làm như vậy sao? Thật sự không có biện pháp khác sao?” Lý Huyền Băng vẫn còn không tin đây là sự thật, nhìn thần y, hấn biết biện pháp mà thần y nói đến chính là cái gì.

“Không có, chỉ có thể làm như vậy. Quyết định nhanh một chút đi, bọn họ không thể trì hoãn lâu hơn nữa, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Thần y lặp lại một lần nữa.

126. Chương 126: Bất Đắc Dĩ Thành Toàn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 126: Bất đắc dĩ thành toàn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nhìn thấy vẻ thống khổ dị thường của Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết, Hàn Ngữ Phong đứng ở một bên không nghe được hai người bọn họ đang nói cái gì, nên lo lắng hỏi : ‘Các người đang nói cái gì? Có biện pháp gì rồi? Nhất định phải như vậy sao?’

‘Ngữ Phong, người ra ngoài trước đi.’ Lý Huyền Băng ôm lấy Tuyết nhi, hẳn biết Tuyết nhi thích Tư Mã Tuấn Dật, làm như vậy coi như là theo ý nguyện của nàng.

Hàn Ngữ Phong vẫn còn chần chờ một lát để xem hẳn cùng thần y muốn làm gì, sau cùng vẫn lui ra ngoài, thần y cũng theo sau nàng đi ra.

Lý Huyền Băng đem Tuyết nhi đặt lên giường rồi thân thủ giải khai huyết đạo cho Tư Mã Tuấn Dật, sau đó cũng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa thật kỹ.

Sắc mặt của Hàn Ngữ Phong đỏ bừng lên, nàng đã hiểu được biện pháp mà bọn họ đang nói tới là cái gì. Rất nhanh trong phòng liền truyền ra thanh âm rất nhỏ, đó là tiếng của quần áo đang bị người ta cởi ra.

‘Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước, bọn họ phải mất ít nhất một canh giờ thì chất độc mới có thể giải hết.’ Thần y nói xong liền đi ra ngoài trước.

Hàn Ngữ Phong vẫn còn có chút không yên tâm, nhìn vào trong phòng, lo lắng hỏi : ‘Bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?’

‘Sẽ không, đi thôi Ngữ Phong.’ Lý Huyền Băng ôn nhu nhìn nàng, trong ánh mắt cất giấu một tia lo lắng.

Sau khi Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hoàng Thượng đàm đạo chuyện quốc sự xong, liền chạy về vương phủ.

‘Vương gia, người đã trở về.’ Thị vệ canh cửa cung kính nói.

‘Có người tới sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ là thuận miệng hỏi.

‘Dạ bẩm Vương gia, có Công chúa, Tứ vương gia cùng Lý vương gia đến thăm.’ Thị vệ vội vàng hồi bẩm.

‘Cái gì?’ Lý Huyền Băng lại tới, sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên trở nên rất khó coi, hẳn khẳng định là tới tìm Ngữ Phong, bước nhanh vào trong vương phủ hẳn một mạch đi thẳng đến Lục Bình uyển, đến nơi thì thấy cửa phòng đóng chặt, trong lòng nhất thời giận dữ, bây giờ rõ ràng là ban ngày ban mặt bọn họ đóng cửa để làm cái gì? Sau đó lại nghe trong phòng truyền ra thanh âm rên rỉ, đứt quãng, khiến cho người ta nghe thấy phải mặt đỏ tai hồng, sắc mặt hẳn trở nên xanh mét, cả người bùng nổ tức giận, vận chân khí vào bàn tay, hẳn muốn giết bọn họ, họ dám cư nhiên ở trong vương phủ của hắn làm ra chuyện xấu xa như thế.

‘Bính.’ Hắn đập cửa xong vào thì thấy có hai thân hình đang triển miên dây dưa trong chần, thân ảnh của hắn giống như gió xoáy chạy nhanh tới trước giường, bàn tay xuất ra chưởng nhưng sau đó khi đã nhìn ra được người thì hắn đột nhiên dừng lại, tại sao lại là Tuấn Dật cùng công chúa? Bọn họ làm sao lại ở chỗ này.... Sắc mặt đại biến, hắn vội vàng đóng cửa lui ra ngoài, rời khỏi Lục Bình uyển.

Mà lúc này Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết bởi vì vẫn độc còn chưa giải hết nên không có nhận biết được người đột nhiên tiến vào rồi lại đột nhiên đi ra là Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Vương phi đâu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi gọi một tiểu nha hoàn lại, giọng nói âm trầm hỏi.

‘Vương...Vương phi đang ở tiền sảnh.’ Tiểu nha hoàn nhìn thấy sắc mặt của Vương gia thật làm cho người ta sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy hồi đáp, không biết ai lại chọc giận Vương gia.

‘Đại sảnh?’ Tư Mã Tuấn Lỗi bước nhanh về hướng đại sảnh liền thấy Hàn Ngữ Phong cùng Lý Huyền Băng và Lạc thần y đang ngồi ở chỗ kia.

Sắc mặt âm u không thể nhận ra hẳn đang nghĩ gì, ánh mắt phát ra tia nhìn sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Ngữ Phong, nàng cùng Lý Huyền Băng liệu có phát sinh sự tình gì hay không ?

‘Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?’ Ngữ khí của hắn thật thâm trầm đáng sợ.

‘Vương gia, ta thật sự không biết, vương phủ của người rất cuộc có bao nhiêu chuyện quỷ dị nữa, nếu không phải độc được thì lại là xuân được, nơi này xem ra thật đáng sợ, có rất nhiều chuyện kỳ quái xảy ra vậy mà Vương gia người vẫn có thể bình an vô sự.’ Lý Huyền Băng nhếch môi châm chọc, trong lòng có chút oán trách, Tuyệt nhi là muội muội mà hắn yêu thương nhất lại vô tội phải chịu tội, hắn có thể khẳng định người hạ độc không phải có ý định muốn hạ độc Tuyệt nhi.

‘Xuân được?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sửng sốt, chẳng lẽ Công chúa cùng Tuấn Dật là bởi vì bị trúng xuân được nên mới có thể....., hắn không khỏi nghi hoặc nhìn về phía thần y.

Lạc thần y gật gật đầu nói: ‘Đúng vậy Vương gia, mà loại xuân được này lại không có thuốc giải, chỉ có thể.....’ Lạc thần y không có tiếp tục nói, hắn biết Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ hiểu.

‘Ta bảo nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn để tiếp đãi Vương gia cùng Công chúa, ai ngờ trong rượu đã bị người ta hạ xuân được, may mắn là ta cùng Lý vương gia còn chưa có uống.....’ Hàn Ngữ Phong lên tiếng giải thích, đến đây đột nhiên dừng lại, trong mắt lộ ra tia sợ hãi, nếu nàng cùng Lý vương gia cả hai đều uống rượu thì sẽ như thế nào? Nàng có thể khẳng định xuân được kia là muốn hạ chính mình, thân thể đột nhiên run rẩy, vô lực ngồi xuống ghế, là ai đã hạ? Có phải Châu nhi không?

‘Ngữ Phong, người làm sao vậy?’ Lý Huyền Băng nhìn thấy sắc mặt nàng đang hồng hào bỗng trở nên trắng bệch thì có chút lo lắng.

‘Ngữ Phong người làm sao vậy?’ Lý Huyền Băng nhìn thấy mặt nàng trở nên trắng bệch thì có chút lo lắng.

Tư Mã Tuấn Lỗi mày kiếm hơi nhíu lại một chút, đi qua cầm lấy tay của nàng, các ngón tay thật lạnh, lại còn run rẩy.

‘Người làm sao vậy?’ Ngữ khí đã không còn âm trầm như trước nữa.

Hàn Ngữ Phong gắt gao giữ chặt tay hắn nói: ‘Người có cảm thấy chuyện này thật sự đáng sợ không? Xuân được này là có người cố ý muốn hạ ta, tuy nhiên lại làm liên lụy Công chúa và Tứ vương gia, con người này thật là ngoan độc, nếu ta uống chung rượu kia thì hậu quả sẽ như thế nào? Sợ là chỉ có con đường chết.’

Thân mình của Tư Mã Tuấn Lỗi hoàn toàn chấn động, nàng nói đúng, nếu nàng uống rượu và thật sự cùng nam nhân khác.....Thì hắn nhất định phần nộ đến mức không chút lưu tình mà đánh chết nàng, còn nếu như không còn cách nào khác thì nàng sẽ tự vẫn để bảo vệ sự trong sạch.

‘Vương gia, người tốt nhất nên điều tra cho rõ, đến tội cùng là ai, tại sao lại dùng phương pháp thâm độc như vậy để dồn Ngữ Phong vào chỗ chết? Ta cũng hi vọng người có thể cho ta một cái công đạo, vì dù sao Tuyệt nhi cũng là ở vương phủ của người gặp chuyện không may.’ Lý Huyền Băng lạnh lùng nói, hắn thật sự rất lo lắng, hắn cũng cực kỳ hận kẻ hạ độc kia.

‘Người cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng và cho người một cái công đạo.’ Thanh âm của Tư Mã Tuấn Lỗi cũng cực kỳ lãnh đạm.

‘Tốt rồi, bây giờ cũng đã gần sắp qua hết một canh giờ, chúng ta mau đi xem qua Công chúa cùng Tứ vương gia. Vương phi, người đem cái này cho công chúa uống đi.’ Lạc thần y lấy ra một viên thuốc bỏ vào trong tay Hàn Ngữ Phong.

‘Đây là cái gì?’ Hàn Ngữ Phong không rõ hỏi, không phải đã nói là không có thuốc giải sao?

‘Nó sẽ giúp Công chúa hồi phục thân thể, Công chúa bị trúng xuân được khẳng định là thân thể phải bị hao tổn rất nhiều.’ Lạc thần y tận tình giải thích.

Hàn Ngữ Phong nghe xong là hiểu ngay, sắc mặt lại bắt đầu đỏ lên, cầm viên thuốc đi về hướng Lục Bình uyển.

127. Chương 127: Trước Tiên Động Phòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 127: Trước tiên động phòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Dật lặng lẽ mở to mắt, thần trí đã khôi phục lại, cảm giác cả người vô lực. Đột nhiên nhìn xuống dưới thân mình, Lý Huyền Tuyết sắc mặt trắng bệch, nhưng toàn thân là một loạt các dấu vết xanh tím, nhìn xuống phía dưới là vết máu, hắn lập tức hiểu được đã xảy ra sự tình gì, hắn và nàng bởi vì cùng kết hợp ở một chỗ nên mới giải được xuân dược.

Sắc mặt trở nên xanh mét, chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy. Nếu hôm nay chỉ là một nữ tử bình thường, hắn cũng sẽ không để ý, đáng tiếc nàng lại là Công chúa. Nếu là Lý Huyền Tuyết, hắn không thể không cười, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mọi người đứng ở bên ngoài Lục Bình uyển, không biết có nên hay không, nhưng đã nghe được bên trong thật im lặng, không có bất kỳ thanh âm nào.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Tư Mã Tuấn Dật sắc mặt tái nhợt, chỉ kịp dùng áo khoác bao lấy thân thể, loạng choạng đi ra, nhìn mọi người ở cửa thì sửng sốt, sau đó rống giận hét, trong lòng đầy tức giận: ‘Lạc lão nhân, ngươi không phải là thần y sao? Xuân dược ngươi cũng giải không được, ngươi còn tự xưng là thần y sao, ta thấy là lang băm đúng hơn.’

‘Tiểu tử, ngươi cho thần y là có thể chữa được tất cả bệnh sao, lại nói ngươi cũng không có thiệt hại còn ở đó mà rống giận cái gì?’ Lạc thần y tuyệt không để ý, tựa hồ còn có chút vui sướng khi thấy hắn gặp họa.

‘Ngươi . . .’ Tư Mã Tuấn Dật cắn răng hận đến chết, Lạc lão nhân làm sao hiểu được tâm tư của hắn.

‘Tứ Vương gia, mặc kệ thế nào thì Tuyết Nhi đã là người của ngươi thì ngươi phải chịu trách nhiệm.’ Lý Huyền Băng ở một bên nhìn hắn, nghiêm túc nói.

‘Ngươi yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm.’ Hắn còn có thể không chịu trách nhiệm sao?

‘Tuấn Dật, ngươi thế nào? Có khỏe không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hắn, quan tâm hỏi.

‘Tuấn Lỗi tìm cho ta một gian phòng, ta muốn nghỉ ngơi một chút.’ Cả hai chân hắn đều vô lực, hắn đã ra sức phấn đấu suốt một canh giờ rồi.

‘Được, Người đâu, đến dìu Tứ vương gia đình nghỉ ngơi, thuận tiện chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ cho hắn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gương giọng hô.

‘Dạ ! Vương gia.’ Hai tên thị vệ đi tới dìu Tư Mã Tuấn Dật đi nghỉ.

Lý Huyền Băng lo lắng cho Tuyết Nhi, vừa định rảo bước tiến vào phòng thì bị Hàn Ngữ Phong gọi lại.

‘Vương gia ngươi nên chờ ở bên ngoài, để ta vào xem.’

Lý Huyền Băng dừng cước bộ lại, hắn cũng không thích hợp đi vào. Tuyết Nhi hiện tại chỉ sợ không muốn gặp ai, là hắn nhất thời nóng vội nên sơ sót.

‘Ngữ Phong, cảm ơn ngươi, giúp ta chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi.’

‘Ta sẽ làm vậy, Vương gia các ngươi nên đến đại sảnh đi, nơi này có ta đủ rồi.’ Hàn Ngữ Phong đi vào phòng, nói xong đóng cửa phòng lại.

Hàn Ngữ Phong nhìn cảnh tượng trong phòng không khỏi hít một ngụm lạnh khí, Tư Mã Tuấn Dật sao lại thô lỗ tàn bạo đến thế, trên mặt đất đều là các mảnh nhỏ từ quần áo công chúa, mà nàng thì tựa hồ còn hôn mê bên trong.

Vội vàng lấy ra viên thuốc thần y đưa nhét vào miệng công chúa, lấy chén nước giúp nàng nuốt nó xuống.

Hàn Ngữ Phong đứng dậy lấy ra bộ quần áo sạch sẽ của chính mình, đến bên giường, nhẹ nhàng lật chăn, nàng lại hít một ngụm lạnh khí, công chúa một thân toàn vết thương, giữa hai chân đều là máu.

‘Xuân Vũ, người đi lấy nước ấm lại đây.’ Hàn Ngữ Phong hướng về phía ngoài cửa hô.

‘Dạ Vương phi.’

Rất nhanh Xuân Vũ liền bưng một chậu nước ấm đi đến.

‘Xuân Vũ người nhẹ nhàng lau khô cho nàng, rồi thay bộ quần áo sạch.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng phân phó nói.

‘Dạ, Vương phi, người tránh ra, để ta làm.’ Xuân Vũ cầm khăn mặt, nhẹ nhàng lau người cho nàng, đang lau thì Lý Huyền Tuyết đột nhiên trở mình, mặt nhăn mày nhíu, chậm rãi mở to con ngươi.

‘Công chúa người đã tỉnh.’ Hàn Ngữ Phong yên tâm, nàng không có việc gì là tốt rồi.

‘Ta làm sao vậy? Đau quá.’ Lý Huyền Tuyết vừa định đứng dậy, liền phát giác cả người mình đau nhức, cúi đầu thì chân động, cả thân thể đầy vết thương lại còn có một mảng máu.

‘Ngữ Phong, ta làm sao vậy?’ Nàng bối rối nhìn Hàn Ngữ Phong hỏi.

‘Không có việc gì, công chúa không phải sợ, người chỉ là cùng Tứ Vương gia trước tiên động phòng hoa chúc.’ Hàn Ngữ Phong an ủi nàng nói.

Cùng Tư Mã Tuấn Dật động phòng hoa chúc? Lý Huyền Tuyết ngây ngẩn cả người, không rõ hỏi: ‘Sao lại thế này?’

‘Thực xin lỗi công chúa, bởi vì người cùng Tứ Vương gia đều trúng xuân dược, cho nên các người không thể không cùng ở một chỗ.’ Hàn Ngữ Phong có chút xin lỗi, dù sao bọn họ cũng vô tội mà bị liên lụy.

‘Xuân dược?’ Lý Huyền Tuyết nhớ tới mình lúc uống rượu đột nhiên cảm giác được thân thể quá nóng, còn có một loại khát vọng khó hiểu, nàng cũng không rõ là khát vọng cái gì? Rồi chuyện sau đó nàng không nhớ nổi, chẳng lẽ là.... bất quá nàng trong lòng cảm thấy có chút may mắn, dù sao cũng là cùng người mình thích ở chung một chỗ.

‘Công chúa, công chúa, người không sao chứ.’ Hàn Ngữ Phong thấy nàng không nói lời nào, nghĩ nàng trong lòng nghĩ quẩn, vội lo lắng hỏi.

‘Ngữ Phong, ta không sao, chỉ là thân thể đau quá.’ Lý Huyền Tuyết phục hồi tinh thần, động vào thân thể, không nhận được mảy mềnh lại.

‘Công chúa, người cẩn thận một chút, có thể không đau sao? Để Xuân Vũ giúp người mặc quần áo.’ Hàn Ngữ Phong than nhẹ một tiếng, nàng có thể tưởng tượng ra.

Xuân Vũ ở một bên tận lực, động tác ôn nhu giúp công chúa mặc quần áo, lại thu thập sạch sẽ trên giường.

Hàn Ngữ Phong giúp nàng nằm lại, rồi định đi ra ngoài: ‘Công chúa, người nghỉ ngơi một chút, ta ra ngoài trước, không quấy rầy người. Nếu người có việc thì kêu một tiếng, ta lập tức sẽ đến.’

‘Àn.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu nhìn Hàn Ngữ Phong, đến lúc nàng ra cửa lại đột nhiên nói: ‘Chờ một chút.’

‘Công chúa, còn có chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu nhìn nàng.

‘Tư Mã Tuấn Dật, hắn . . .’ Lý Huyền Tuyết rất muốn biết hắn nghĩ sao, hắn có định cưới mình không? Nhưng rồi lại nói không ra lời.

Hàn Ngữ Phong hiểu rõ, cười khẽ một chút nói: ‘Công chúa yên tâm, người chờ làm tân nương đi.’

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Huyền Tuyết hơi hơi đỏ lên.

128. Chương 128: Mệnh Ở Sớm Tối

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 128: Mệnh ở sớm tối

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt trầm trọng, ngồi ở phía trên đại sảnh. Đầu tiên là có người âm thầm trợ giúp Vân nhi đem người ra khỏi vương phủ, rồi đến Cảnh nhi trúng độc, sau đó là Ngũ Phong ám sát mình, đến bây giờ lại là sự kiện xuân được, sự tình liên tiếp xảy ra, đều là ý đồ của kẻ muốn lấy mạng Hàn Ngũ Phong. Giờ hắn không thể thờ ơ, cũng có chút lo sợ, có lẽ tiếp theo nàng sẽ không dễ dàng tránh thoát như trước.

‘Vương gia đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy? Chẳng lẽ người trong lòng không hoài nghi ai sao? Vương phủ của người thật đúng là ngọa hổ tàng long.’ Lý Huyền Băng cố ý châm chọc nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh một tiếng: ‘Sao người biết kẻ hạ độc nhất định là người trong vương phủ.’

‘Chẳng lẽ không đúng sao?’ Lý Huyền Băng cười lạnh, ‘Tất cả mọi chuyện như được sắp đặt sẵn vậy, hôm nay chúng ta cũng chỉ là đột nhiên đến thăm, nếu không phải là người trong vương phủ, thì chẳng lẽ lại có người mỗi ngày canh ở vương phủ của người chờ hạ độc sao?’

‘Chẳng lẽ không thể?’ Tuy rằng hắn nói có lý, nhưng Tư Mã Tuấn Lỗi không đời nào thừa nhận trước mặt hắn.

‘Ta đã nói đến nước này, có nghe hay không là tùy người.’ Lý Huyền Băng biết hắn trong lòng không phục, cũng không muốn nhiều lời.

Ban đêm đúng hẹn, Tư Mã Tuấn Dật, công chúa và Lý Huyền Băng sau khi tỉnh dưỡng thật tốt và dùng qua bữa tối, rồi cùng nhau rời khỏi vương phủ.

Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngũ Phong cùng nhau trở lại phòng.

Nghĩ tới mình ở vương phủ, mỗi bước đi đều như đi trên lớp băng mỏng, nàng không khỏi than nhẹ, nếu không trốn đi có phải mình sẽ là mục tiêu tiếp theo.

‘Bắt đầu từ ngày mai bốn vương phải rời vương phủ, phỏng chừng vài ngày mới có thể trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nói.

‘Người phải đi ra ngoài?’ Hàn Ngũ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, sao đột nhiên như vậy.

‘Sao? Người luyện tiếu bốn vương sao? Yên tâm không lâu đâu, rất nhanh sẽ trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu trung có một tia ảm áp, nàng quan tâm hắn sao?’

‘Ai luyện tiếu người, ta chỉ cảm thấy rất đột nhiên thôi.’ Hàn Ngũ Phong sắc mặt đỏ lên, hắn luôn cố ý bề cong sự thật.

‘Không có gì là đột nhiên cả. Đúng rồi ngày mai người tiễn bốn vương xuất môn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thần nhiên đòi hỏi.

‘Àn.’ Hàn Ngũ Phong mặc dù không tình nguyện, nhưng nghĩ đến hắn phải rời khỏi đây vài ngày nên cũng đáp ứng.

‘Người trước tiên ngủ đi, bốn vương vào thư phòng còn có việc phải làm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lên đi ra cửa.

Cư Tình uyển.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở ngoài cửa, tâm tình phức tạp, bồi hồi thật lâu rồi mới đi vào.

‘Vương gia, sao người lại tới đây?’ Châu nhi thấy hắn, có vẻ vui mừng, thì ra hắn vẫn quan tâm mình.

‘Châu nhi, bốn vương đến xem thân thể người như thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trước sau như một, vẫn là ôn nhu quan tâm.

‘Hoàn hảo, Châu nhi cảm ơn Vương gia quan tâm.’ Châu nhi ngữ khí mất tự nhiên, mang vẻ xa cách, quan tâm nàng thì sao, trái tim hắn vẫn đặt ở nơi khác rồi.

‘Châu nhi tình dưỡng thân thể cho thật tốt, bốn vương hôm khác lại đến thăm người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt bất đắc dĩ, hắn thật sự không thể lý giải, chẳng lẽ đơn giản là hắn không cưới nàng, lập tức trong lúc đó nàng hoàn toàn thay đổi bộ dạng hay sao ?

‘Vương gia đi thông thả, Châu nhi không tiễn.’ Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Châu nhi lại tự hỏi một lần nữa, nàng đã làm tốt chưa? Là nàng không đủ ôn nhu, là nàng không đủ mỹ mạo, vì sao hắn lại cố ý làm tổn thương mình.

Sáng sớm, thái dương chậm rãi lên cao, Hàn Ngữ Phong đứng ở cửa vương phủ nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi cưỡi con ngựa trắng, chạy như bay rời đi.

Hàn Ngữ Phong xoay người trở lại phòng, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói của Tiểu Vân phu nhân lúc rời đi, cùng với lời nói này mọi chuyện vẫn tiếp tục xảy ra. Không, nàng không thể ngồi chờ chết, cho dù phải chết nàng cũng muốn biết vì sao lại chết, nghĩ vậy liền hướng về phía ngoài cửa, giơ giọng hô: ‘Xuân Vũ.’

‘Vương phi, người có gì sai bảo?’ Xuân Vũ lên tiếng trả lời, chạy vào trong.

‘Xuân Vũ, ta có thể tin nhiệm người không?’ Hàn Ngữ Phong còn lo lắng, nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Xuân Vũ sững sờ, không rõ nàng vì sao lại hỏi như vậy, nói: ‘Vương phi thấy Xuân Vũ không thể tin nhiệm được sao?’

‘Không phải, ta không thể lựa chọn được, ta nhất định phải tin nhiệm người. Xuân Vũ, ta muốn nhờ người một việc, có thể chứ?’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

‘Vương phi, mời nói, Xuân Vũ nhất định sẽ không phụ lòng tin của người.’ Xuân Vũ chứng tỏ lòng mình nói.

‘Cảm ơn người, Xuân Vũ. Ta chỉ muốn người giúp ta lưu ý đến Châu nhi, hoặc là người có thể tìm một người đánh tin trong phủ, tỷ muội hỗ trợ nhau, có tình huống gì thì nói lại với ta.’ Hàn Ngữ Phong cũng không biết làm như vậy đúng hay không? Chỉ mong trực giác trong lòng nàng không sai.

‘Giám sát Châu nhi cô nương.’ Xuân Vũ mặc dù có chút hoài nghi, nhưng nàng cũng không muốn biết, vội vàng nói: ‘Yên tâm đi Vương phi, Xuân Vũ biết phải làm gì rồi!’

Cư Tình uyển

Châu nhi nhìn thấy ngoài cửa sổ kia có người trốn sau bụi hoa. Hai ngày nay, nàng đã phát hiện có người ở đó, tựa hồ đang giám sát mình, trong lòng cười lạnh. Hàn Ngữ Phong ngẫu nhiên tìm được đường sống trong chỗ chết, người nếu không ngoan ngoãn, ngược lại phải người đến giám thị ta, xem ra người chán sống rồi. Ta đây sẽ tự tiễn người một đoạn đường.

Đêm đen yên tĩnh

Buổi tối, Hàn Ngữ Phong vừa mới ngủ, liền cảm thấy cửa mở ra một chút, có bóng người tiến vào.

‘Ai?’ Nàng kinh hoảng thét lên.

‘Sao? Sợ ư. Hôm nay chính là ngày giỗ của người. Ngoan ngoan chịu chết đi.’ Bóng người lập tức vọt đến trước mặt nàng, trong tay cầm một thanh chủy thủ, ở trong đêm đen lờ lờ tỏa sáng.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy Hắc y nhân đi vào, trong mắt sợ hãi, đây là người đã nhiều lần muốn hại chết mình sao? Ngữ khí không thể bình tĩnh hỏi: ‘Người là người muốn giết ta, thực ra người là ai? Vì sao lại muốn giết ta?’

‘Dù biết cũng phải chết? Không cần phải ... biết nhiều như vậy, chịu chết đi.’ Hắc y nhân ánh mắt lạnh lùng, giơ lên đao nhọn trong tay, liền hướng ngực Hàn Ngữ Phong đâm tới.

129. Chương 129: Điều Tra Vương Phủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 129: Điều tra vương phủ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, sững sờ đứng ở nơi đó, quên cả trốn tránh. Thanh chủ thủ lóe ánh sáng, nhoáng lên một cái đã đến trước ngực nàng, biết lúc có chạy cũng không thoát, nàng sợ hãi nhắm mắt lại.

‘Ba’ một tiếng, chủ thủ rơi xuống, trong phòng đột nhiên sáng lên, Hắc y nhân bị ám khí bắn trúng cổ tay, nhìn thấy ngoài cửa đột nhiên có người đi vào.

Nghe được thanh âm này, Hàn Ngữ Phong mở to mắt nhìn, đột nhiên thấy một người xuất hiện trước mắt mình, kinh hãi (vui mừng) cùng nghi hoặc, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

‘Người nên lộ chân tướng đi, bản vương thật muốn biết người đã gây sóng gió ở vương phủ suốt thời gian qua là ai?’ Từ Mã Tuấn Lỗi ánh mắt lộ tinh quang, nhìn chăm chăm vào Hắc y nhân, đột nhiên thân thủ muốn tháo khăn che mặt của hắn xuống.

Hắc y nhân cuống quýt trốn tránh, thân thủ chụp vào yết hầu của hắn. Từ Mã Tuấn Lỗi quay đầu, tay dùng sức ném phi tiêu trúng vào bả vai Hắc y nhân. Hắc y nhân lão đảo lui về phía sau hai bước, lấy tay giữ chặt chỗ bị phi tiêu đâm trúng.

‘Bản vương khuyên người nên khoanh tay chịu trói, có lẽ bản vương sẽ lưu mạng sống lại cho người.’ Từ Mã Tuấn Lỗi thanh âm lãnh đạm, đi bước một tới gần nàng.

Hắc y nhân lộ ra hung quang, lui về phía sau, đột nhiên xuất hiện một làn sương khói, sau đó hắn nhảy ra ngoài cửa sổ mà chạy, chờ sương khói tán đi hết thì người cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tiếng vang của đạn khói kinh động đến thị vệ trong vương phủ.

‘Có thích khách, bảo hộ Vương phi.’ Thị vệ cùng nhau xông vào Lục Bình uyển, lại thấy Từ Mã Tuấn Lỗi ở đó.

‘Tham kiến Vương gia, ty chức bảo hộ không chu toàn, thỉnh Vương gia thứ tội.’ Bọn thị vệ cùng nhau thỉnh tội.

‘Đứng lên đi, các người lập tức lục soát khắp vương phủ cho ta. Ta tin hắn còn chưa chạy ra khỏi vương phủ, ngoài ra gọi tất cả mọi người tập trung tại đại sảnh, bản vương có chuyện muốn nói.’ Từ Mã Tuấn Lỗi mâu quang thâm trầm, ra mệnh lệnh.

‘Dạ, ty chức lập tức làm ngay.’ Thị vệ trong lòng nghi hoặc, hôm nay Vương gia làm sao vậy? Chẳng lẽ Vương gia hoài nghi thích khách người trong vương phủ, cũng không dám chần chừ, vội vàng lui ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, vương phủ đèn đuốc sáng trưng, thị vệ cẩn thận tìm kiếm thích khách trong vương phủ.

Hàn Ngữ Phong đôi mắt đẹp phức tạp, nhìn chăm chăm vào Tư Mã Tuấn Lỗi. Lúc này, hắn lại cứu mình một mạng, còn mình khi nhìn thấy hắn thì lại rất an tâm, đây là tại sao?

Tư Mã Tuấn Lỗi đi đến bên giường, nhìn Hàn Ngữ Phong quan tâm nói: ‘Người thế nào rồi?’

‘Ta không sao.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu, nàng chỉ là có chút nghi hoặc, nhìn hắn hỏi: ‘Sao người lại đột ngột trở về?’

‘Vì cứu người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng, mâu trung có mấy phần nhu tình, hắn cũng vì muốn cứu nàng.

‘Cứu ta? Sao người biết ta sẽ gặp nguy hiểm?’ Hàn Ngữ Phong lòng lại thêm một điều nghi vấn.

‘Thực đông dài, không nên hỏi nữa. Mặc quần áo vào rồi cùng bốn vương ra đại sảnh.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng liếc mắt một cái, sắc mặt có chút trầm trọng, ánh mắt phức tạp thâm trầm.

‘Nga.’ Hàn Ngữ Phong tuy rằng không biết hắn định làm cái gì? Nhưng nàng có linh cảm rất mãnh liệt, hôm nay tựa hồ sẽ phát sinh chuyện quan trọng.

Trong đại sảnh Vương phủ

Hạ nhân gồm gia đình, nha hoàn đều đứng ở nơi đó, trong lòng bất an, không biết Vương gia gọi tất cả bọn họ đến đợi ở đây để làm gì?

Châu nhi sắc mặt như thường lệ, cũng lẳng lặng đứng một bên.

‘Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong vừa bước vào đại sảnh, mọi người liền cùng nhau vãn an.

‘Tất cả đứng lên.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo Hàn Ngữ Phong ngồi xuống phía trên cao của đại sảnh.

‘Tạ ơn Vương gia, tạ ơn Vương phi.’ Mọi người cùng nhau đứng lên, trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

‘Đêm nay có người muốn ám sát Vương phi, may mắn bốn vương đúng lúc có mặt, Gần đây vương phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên bốn vương hoài nghi thích khách ở ngay tại đây. Vừa rồi thích khách bị thương bên vai trái, các người hẳn đã hiểu ý của bốn vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng, ánh mắt đảo qua mọi người.

Mọi người run lên, Vương gia đây là muốn kiểm tra, bất quá cũng yên tâm, không làm việc ác thì sẽ không sợ.

Hàn Ngữ Phong cũng hiểu được hắn định làm gì? Tuy nhiên người nàng hoài nghi là Châu nhi, hắn sẽ kiểm tra Châu nhi sao?

Đại sảnh

Một bên Xuân Vũ kiểm tra thân thể các nha hoàn, một bên gia đình, thị vệ đều để lộ ra bả vai trái, Tư Mã Tuấn Lỗi đi qua kiểm tra nhưng không thấy ai bị thương ở vai.

Bọn nha hoàn đều kiểm tra xong, Xuân Vũ đi đến, hồi bẩm: ‘Vương gia không phát hiện ai bị thương ở vai trái.’

‘Một người cũng không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen híp lại: ‘Đã kiểm tra tất cả mọi người ở vương phủ chưa?’

‘Vương gia chỉ có . . .’ Xuân Vũ chần chừ, Châu nhi cô nương thân phận đặc biệt, Vương gia không phân phó, nàng cũng không dám đi kiểm tra.

‘Chỉ có cái gì? Nói.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen sắc bén nhìn về phía nàng.

‘Vương gia, chỉ có Châu nhi cô nương còn chưa kiểm tra.’ Xuân Vũ bị dọa, vội vàng hồi bẩm.

Châu nhi. Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt phức tạp nhìn về phía Châu nhi, ánh mắt của mọi người trong vương phủ lúc này cũng đồng loạt nhìn về phía nàng.

‘Vương gia không tin Châu nhi sao?’ Châu nhi nhìn hắn, đôi mắt đẹp trong suốt, nước mắt chảy xuống, bộ dạng điềm đậm đáng yêu, tựa hồ đã bị ủy khuất rất lớn.

Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu không nói gì.

‘Châu nhi cô nương, thanh giả tự thanh. nếu không phải người thì kiểm tra một chút cũng đâu có sao?’ Hàn Ngữ Phong cũng thật sự muốn nhìn vai nàng là có hay không có vết thương? Rốt cuộc có phải là nàng hay không?

‘Ha ha.’ Châu nhi thất vọng, nở nụ cười thê thảm, nước mắt giống như chuỗi trân châu bị đứt, từng giọt từng giọt rơi xuống: ‘Vương phi nói rất đúng, thanh giả tự thanh, nhưng Châu nhi thật không ngờ, Vương gia, Vương phi lại hoài nghi Châu nhi.’

‘Châu nhi bốn vương chỉ . . .’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy nàng bộ dạng tuyệt vọng như thế, cũng không đành lòng, muốn giải thích.

‘Vương gia không cần giải thích, nếu Vương gia hoài nghi Châu nhi. Châu nhi sẽ chứng minh cho các người xem.’ Châu nhi nói xong, thân thủ cởi luôn quần áo của chính mình.

130. Chương 130: Kinh Hoàng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 130: Kinh hoàng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nhìn thấy nàng ở trước mặt mọi người cởi bỏ quần áo, Hàn Ngữ Phong vội vàng ngăn cản nàng: ‘Châu nhi cô nương, tốt nhất nên vào trong.’

‘Không cần, Châu nhi không thẹn với lòng, Châu nhi muốn tất cả mọi người làm minh chứng cho mình.’ Châu nhi liền cự tuyệt, tay nàng cũng nhẹ nhàng cởi áo trên bả vai trái.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, cùng chờ đợi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nắm chặt tay, nếu có vết thương ở đó thật, thì hắn phải làm sao.

Hàn Ngữ Phong tâm tình phức tạp, nàng hy vọng tìm được kẻ kia, nhưng không muốn làm tổn thương người khác, đặc biệt người đó lại là Châu nhi.

Châu nhi chậm rãi để lộ ra vai trái, mọi người ánh mắt đều mở thật to, nhưng chỉ nhìn thấy làn da trắng như tuyết, không có một tỳ vết nào chứ đừng nói là vết thương.

Tư Mã Tuấn Lỗi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bàn tay cũng thả lỏng ra. Cho dù thế nào, không phải Châu nhi là tốt rồi.

‘Mọi người đã nhìn rõ chưa? Châu nhi cáo lui.’ Châu nhi mặc lại quần áo, ủy khuất đến cực điểm, xoay người rời đi.

‘Chờ một chút, Châu nhi cô nương, thực xin lỗi? Ta không nên hoài nghi người.’ Hàn Ngữ Phong giữ chặt tay nàng, trong lòng rất áy náy. Nàng sao lại hoài nghi Châu nhi, bây giờ không biết nên đối mặt với Châu nhi như thế nào.

‘Vương phi, người quá coi trọng Châu nhi rồi, Châu nhi làm gì có thân phận ấy?’ Châu nhi trong lòng rõ ràng, sao dám trách cứ Vương phi.’ Châu nhi trong lời lạnh lùng, cầm tay nàng hất sang bên cạnh.

‘Châu nhi, bỗng vương tiên người trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đi xuống dưới, trong lòng thấy cực kỳ có lỗi, hẳn biết việc mình hoài nghi đã làm thương tổn nàng.

‘Vương gia, xin dừng bước, Châu nhi không thể nhận nổi.’ Châu nhi từ chối, trong thanh âm có chút lạnh lùng. Từ khi bị bắt kiểm tra vai trái, tâm nàng đã lạnh rồi, Tư Mã Tuấn Lỗi lại có thể đối xử với nàng như thế.

Đối mặt với sự xa cách cùng lạnh lùng, Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong có chút xấu hổ, không biết phải làm sao. Nhưng ngay lúc này, cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm tà mị trào phúng.

‘Châu nhi cô nương người trình diễn đủ rồi đó, cũng nên lộ bộ mặt thật của mình đi.’

Mọi người cùng nhau nhìn về phía người vừa tới, Tư Mã Tuấn Lỗi nghi hoặc nói: ‘Tuấn Dật người đang nói cái gì vậy?’

Tư Mã Tuấn Dật tiêu sái tiến vào phòng, đứng trước mặt Châu nhi, châm chọc nói: ‘Châu nhi cô nương mỗi ngày đều phải giả cái bộ dạng ôn nhu, nhu nhược này, mỗi ngày đều phải che dấu bộ mặt thật của chính mình, không cảm thấy vất vả sao.’

Châu nhi bộ dạng hoang mang khó hiểu, nhìn hắn nói: ‘Châu nhi không biết, Tứ Vương gia đang nói chuyện gì? Châu nhi cũng không hiểu vì sao Tứ vương gia lại nói như vậy?’

‘Phải không? Châu nhi cô nương đêm nay không thể giết chết Vương phi có phải là đáng tiếc hay không?’ Tư Mã Tuấn Dật ép hỏi lần thứ hai.

‘Tứ Vương gia người đang nói chuyện gì? Châu nhi một câu nghe cũng không hiểu.’ Châu nhi vẻ mặt vô tội.

Hàn Ngữ Phong rốt cục cũng hiểu được ý của Tư Mã Tuấn Dật, các nàng đã hiểu lầm Châu nhi rồi, nàng không muốn Tuấn Dật cũng hiểu nhầm như vậy, vội vàng giải thích: ‘Tứ Vương gia, người thật sự hiểu lầm, Châu nhi không phải thích khách. Chúng ta đã xác nhận rồi, thích khách bị Vương gia đả thương, nhưng Châu nhi thì không hề bị thương.’

‘Không bị thương?’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong, đột nhiên ra tay đánh vào vai trái của nàng, Châu nhi nhất thời không phòng bị, vai trái đã trúng một chưởng thật mạnh, lập tức ngã xuống mặt đất.

‘Tuấn Dật người làm gì vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cuống quýt muốn nâng Châu nhi dậy, lại phát hiện vai trái của nàng máu tươi đang tràn ra, sao lại có thể như vậy.

Châu nhi cuống quýt muốn dùng quần áo che đi, nhưng đã quá muộn rồi.

‘Châu nhi, chẳng lẽ đến giờ người cũng chưa muốn nói thật sao?’ Tư Mã Tuấn Dật tà mị, đôi mắt lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

Châu nhi gặp sự tình này, đột nhiên ánh mắt lạnh lùng, tay lấy ra đạn khói, muốn diễn lại trò cũ. Tư Mã Tuấn Dật lại ra tay cực nhanh, điểm huyệt nàng, hắn đã sớm đề phòng trước rồi.

‘Tứ Vương gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi rõ ràng trên vai Châu nhi còn không có gì mà. Hàn Ngữ Phong chung quy cũng không hiểu được.’

Tư Mã Tuấn Dật ấn vào vai trái của Châu nhi, vai trái lại tràn ra máu tươi, trên vai được đắp chút dược mỏng, động đến thì vết thương trên vai Châu nhi lập tức hiện ra, làm cho người ta không khỏi chấn động, việc này thật huyền diệu.

Tư Mã Tuấn Lỗi bước nhanh đến, tuấn mầu gắt gao nhìn chăm chăm Châu nhi, vết thương kia là sao? Thật là nàng? Vì sao?

Hàn Ngữ Phong thân mình nhẹ nhàng run rẩy một chút, Châu nhi thật sự là đáng sợ, trong vương phủ không ai có thể tin được, nhìn Châu nhi ngày thường nhu nhược thiện lương, không ngờ Châu nhi cô nương lại là thích khách, còn muốn ám sát Vương phi.

‘Chuyện tới bây giờ ta không cần phải giải thích nữa. Không sai, là ta muốn ám sát Vương phi, nhưng ta không rõ sao Vương gia lại đột nhiên trở về, còn Tứ vương gia lại đột nhiên phát hiện ra?’ Châu nhi vẻ mặt bình tĩnh, không chút kinh hoảng.

‘Châu nhi, ngươi có biết đi đêm cũng có ngày gặp ma, tựa như ngươi vài lần muốn đẩy Vương phi vào chỗ chết, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không hoài nghi ngươi sao?’ Nhưng Tuấn Lỗi lại thủy chung không muốn tin, thậm chí không muốn hoài nghi người đó là ngươi, nếu không phải ngươi lần này hạ xuân dược, làm cho ta vô tội bị oan, ta cũng sẽ không buộc Tuấn Lỗi thử ngươi. Tuy nhiên không ngờ ngươi so với sự tưởng tượng của chúng ta còn lợi hại hơn, có thể che dấu vết thương. Nếu không phải ta đột nhiên đi đến phòng của ngươi thì cũng không phát hiện ra bí mật này.’ Tư Mã Tuấn Dật ánh mắt tà mị, lạnh như băng.

‘Ha ha, một khi đã như vậy, ta không lời nào để nói.’ Châu nhi đột nhiên cười ha hả, nàng cẩn thận như thế nhưng vẫn bại trong tay bọn họ.

‘Châu nhi cô nương, ngươi vì sao lại phải làm như vậy? Ngươi có phải là muốn báo thù cho tỷ tỷ? Hay là bởi vì hận Vương gia cưới ta?’ Hàn Ngữ Phong giờ phút này trầm nghĩ, vẫn không hiểu được nguyên nhân Châu nhi năm lần bảy lượt muốn giết nàng.

‘Nếu các ngươi đã biết, ta không lời nào để nói, muốn chém muốn giết tùy các ngươi.’ Châu nhi không trả lời nàng, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt chịu chết.

‘Muốn chết cũng dễ thôi, để ta giúp ngươi.’ Tư Mã Tuấn Dật liền ra tay hướng đến yết hầu của nàng...

131. Chương 131: Bộ Mặt Thật Của Châu Nhi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 131: Bộ mặt thật của Châu nhi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Tuấn Dật, dừng tay lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bên cạnh vội vàng ra tay ngăn cản.

‘Tuấn Lỗi, chẳng lẽ ngươi vẫn không đành lòng sao? Nàng cũng không phải là Châu nhi trước kia mà ngươi nhìn thấy. Nàng là nữ nhân có tâm địa rắn rết. Tư Mã Tuấn Dật buồn bực, nhìn hẩn quát.

Châu nhi ánh mắt phức tạp nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, hẩn sao lại làm thế?

‘Châu nhi nói cho bọn vương biết, Yêu Liên là người giết sao?’ Hẩn ngữ khí trầm trọng cùng bi thống, hẩn không nghĩ nàng từ trước đây đã là hung thủ giết người.

‘Phải.’ Châu nhi thổ lộ nói, hiện giờ nàng chẳng cần giấu diếm điều gì nữa.

‘Vì sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình chấn động quá, con ngươi đen lạnh lẽo.

‘Muốn trách chỉ có thể trách cô ta lại đi ghen tị với Hàn Ngữ Phong và ta, muốn nhất tiễn hạ song điều, có thể hại chết ta đồng thời trừ bỏ Hàn Ngữ Phong, cho nên rất đáng chết.’ Châu nhi sắc mặt âm trầm, nàng tuyệt không hối hận khi giết Yêu Liên.

‘Người hãm hại Hàn Ngữ Phong, là vì báo thù cho Mai nhi sao? Vậy người trước giờ khoan dung, độ lượng không muốn liên lụy người vô tội đều là lừa bịp vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen lóe ra hai luồng lửa giận ,Châu nhi sao có thể tâm cơ đến thế.

‘Ha hả. ‘Châu nhi đột nhiên nở nụ cười có chút thâm, ‘Lừa Vương gia? Châu nhi sao có thể lừa người? Người đối xử tốt lại chân thành với Châu nhi ngoại trừ tỷ tỷ ra, thì chỉ có mình người. Châu nhi hôm nay sở dĩ biến thành cái dạng này, tất cả cũng bởi vì người.’

‘Bởi vì bịp vương?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, tuần mâu âm trầm đầy vẻ nghi hoặc.

‘Vương gia người lãnh khốc, vô tình. Nhưng mỗi một nữ nhân gặp người đều không thể tự chủ được mà yêu thương người. Châu nhi từ nhỏ cùng tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau, biết hết mọi điều âm lạnh trên thế gian. Sự sủng ái của người, ôn nhu của người cũng khiến Châu nhi không thể tự kiềm chế mà yêu người. Châu nhi không nghĩ người sẽ cưới ta, chỉ cần im lặng ở bên cạnh người, hàng ngày được nhìn thấy người là đã hạnh phúc lắm rồi.’ Châu nhi ánh mắt đầy thâm tình, đột nhiên lại sững sờ nhìn thấy Hàn Ngữ Phong, oán hận nói: ‘Chính là sự xuất hiện của nàng, Vương gia tra tấn, nhục nhã nàng nhưng đồng thời cũng bị nàng hấp dẫn, tình yêu dành cho nàng càng ngày càng lớn. Châu nhi không thể khống chế được sự ghen tị, Châu nhi có thể chịu được việc người không thực sự thương ai, nhưng không thể chịu được việc trong lòng người có bóng hình người khác. Châu nhi cũng rất đau khổ, không thể nín nhịn được nữa. Châu nhi cũng không phải trời sinh lãnh huyết vô tình. Châu nhi không muốn bức nàng chết, chỉ muốn ép nàng rời khỏi người.’

Mỗi câu nói của Châu nhi đều làm cho mọi người ở đây khiếp sợ. ‘Muốn nàng rời đi’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên hỏi: ‘Chẳng lẽ, lần đó ở miếu Quan Âm, người cố ý để cho ta chạy thoát.’

Châu nhi mặt lạnh liếc nàng, nói: ‘Người nói thử xem, nếu không phải ta cố ý mang người ra khỏi vương phủ, cố ý để cho người chạy đi, người cho là người có cơ hội trốn thoát sao? Có điều ta đã xem nhẹ cảm tình của Vương gia đối với người, không ngờ hẳn lại bằng mọi giá để tìm người.’

‘Chẳng lẽ lần ở rừng cây đó cho đến tất cả mọi chuyện về sau cũng là do một tay người làm ra ư?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không thể tin được, Châu nhi đột nhiên trở nên xấu xa trong mắt hắn.

‘Là ta, ta không muốn để nàng quay về, ta không muốn người yêu nàng, nhưng ta đã thất bại. Cho nên ta nghĩ lấy lui làm tiến, bức người đồng ý cưới ta. Người có biết lòng ta kích động bao nhiêu khi biết ta được gả cho người không, nhưng người lại nói là người phải lấy nàng, khi đó lòng ta rất đau, tứ phân ngũ liệt, đau tận xương cốt, người sao có làm tổn thương ta như thế? Lòng ta căm hận không thể tha thứ cho nàng, nên ta thỉnh Phong Hồn đến ám sát nàng, vốn tưởng rằng không thể thất bại, lại không ngờ hôm sau nàng bình an vô sự trở lại. Lúc này Tiểu Vân phụ nhân muốn bắt ta và Hàn Ngữ Phong, ta cố ý trợ giúp nàng, muốn mượn tay Tiểu Vân giết chết Hàn Ngữ Phong. Nhưng người định không bằng trời định, nàng lại tránh được một kiếp, mà lúc đó ta cũng hiểu Vương gia yêu nàng biết bao nhiêu, ta thật ghen tị. Vì thế ta lại hạ độc một lần nữa, nhưng Cảnh nhi lại trúng độc. Ta ngựa mặt lên trời thét dài, mỗi một lần Hàn Ngữ Phong đều tránh thoát, chẳng lẽ thật sự là lão thiên gia đã giúp nàng. Lòng ta càng lạnh hơn, ta quyết định buông tha nên mới định rời khỏi nơi này, nhưng cũng là người đã bức ta?’ Châu nhi kích động rống to, gương mặt xinh đẹp giờ phút này cũng tái nhợt, vụn vụn .

‘Bức người? Bịp vương bức người khi nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi mày kiếm nhíu chặt, hắn đã làm gì mà khiến Châu nhi kích động như thế.

Một bên, Hàn Ngữ Phong và Tư Mã Tuấn Dật lại nghi hoặc, khó hiểu nhìn chằm chằm nàng.

‘Trâm hồ điệp đó người còn nhớ không?’ Ánh mắt Châu nhi lạnh lùng nhìn bọn họ, chính bọn họ đã làm mọi chuyện trầm trọng hơn.

‘Trâm hồ điệp?’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ tới lần đến hoàng cung, Tư Mã Tuấn Lỗi đưa cho mình, vội vàng hỏi: ‘Có quan hệ gì sao?’

‘Người có biết trâm hồ điệp đó là của ai không?’ Châu nhi lạnh lùng hỏi lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, thì ra nàng để ý chuyện này.

‘Ai?’ Hàn Ngữ Phong mở miệng lắc đầu.

‘Đó là Vương gia tặng cho tỷ tỷ ta, sao hắn có thể đem thứ đó để người gài lên đầu? Hắn có thể phụ tâm ý của ta, nhưng hắn không thể phụ tỷ tỷ. Nếu hắn yêu người như thế, ta sẽ làm cho hắn phải hận người.’ Châu nhi nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói.

Hàn Ngữ Phong nhất thời rùng mình, run rẩy theo lòng bàn chân dâng lên, không khỏi lui về phía sau hai bước, nói: ‘Cho nên người mới hạ độc muốn ta ám sát vương gia, lại hạ xuân dược để hủy hoại thanh danh của ta.’

‘Không tồi, chỉ tiếc ta lại một lần thất bại trong gang tấc. Lý Huyền Băng phát hiện ra Mê hương thảo, rượu chứa xuân dược thì lại phát tác trên người Tứ Vương gia và công chúa, tất cả người đều tránh được. Hàn Ngữ Phong, mạng của người thật sự rất lớn, có nhiều quý nhân tương trợ, Tứ Vương gia, Lý Vương gia thậm chí là cả Phong Hồn.’ Châu nhi cũng nghi hoặc, sao nàng lại tốt số như vậy? Vì sao mọi người đều cam tâm tình nguyện giúp nàng?

‘Châu nhi, nhiều việc đến vậy, nhưng người đã che dấu tốt lắm. Vì sao lại không thể kìm chế được mà phải tự mình ra tay?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không hiểu, khôn khéo như nàng mà cũng có thể phạm phải cái sai lầm nhỏ này sao.

‘Tứ Vương gia, đây là châm chọc ta sao? Chẳng lẽ người không có nghe nói qua kẻ cơ trí thường hay nghĩ nhiều sao? Ta chỉ là không ngờ Vương gia lại muốn thử ta, nếu đã ở trong tay các người rồi, ta cũng không lời nào để nói.’ Châu nhi lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm Tư Mã Tuấn Lỗi: ‘Vương gia, người giết Châu nhi đi, Châu nhi nguyện ý chết trong tay của người.’

132. Chương 132: Tìm Chỗ Khoan Dung Mà Độ Lượng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 132: Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tất cả mọi người đều ngừng thở nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi để xem hắn sẽ đối xử hay trừng phạt Châu nhi như thế nào? Hắn thật sự sẽ giết nàng sao?

‘Châu nhi, bốn vương chỉ muốn biết người làm sao học được võ công, lại còn biết dụng độc? Còn có nam nhân mà mừng một hàng tháng hay mang đồ đến cho người, hắn là ai? Mai nhi thật sự là vì bốn vương mà chết sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen thâm trầm phức tạp liếc nhìn nàng, hắn muốn cởi bỏ những nghi hoặc đã tồn tại trong lòng lâu lắm rồi

Châu nhi khiếp sợ, mở to hai mắt nhìn hắn, hắn làm sao biết được việc này, thì ra là hắn đã âm thầm điều tra mình, trong đôi mắt đẹp chợt bùng lên ngọn lửa phẫn nộ.

‘Vương gia, người cư nhiên đi điều tra ta, lại còn hoài nghi tỷ tỷ, uống công tỷ tỷ yêu người, người làm sao có thể đối xử tỷ tỷ như vậy? Tỷ tỷ lấy sinh mạng của mình để đổi lấy sinh mạng của người, vậy mà người lại còn hoài nghi tỷ tỷ, Tư Mã Tuấn Lỗi, người thật là tuyệt tình.’ Trong lời nói của Châu nhi tràn đầy hận ý, nàng không thể chịu đựng được khi hắn hoài nghi tỷ tỷ.

‘Bốn vương cũng không muốn hoài nghi, chỉ là các người rất khả nghi, hiện tại bốn vương muốn biết hết tất cả mọi chuyện.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng có chút lạnh lùng.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh khốc và vô tình của hắn thì tâm của Châu nhi hoàn toàn tuyệt vọng, nàng và tỷ tỷ đều yêu thương hắn như vậy, đổi lại kết cục cuối cùng lại thế này.

‘Vương gia, Châu nhi không còn gì để nói, cũng không có gì để khai báo.’ Châu nhi nhắm mắt lại, bộ dạng như nói ‘tùy người xử lý’.

Tư Mã Tuấn Lỗi mím môi, con người đen thâm trầm âm u, không biết là đang suy tư về chuyện gì.

‘Tuấn Lỗi, nếu nàng đã không chịu nói thì hãy quên đi, dù sao chỉ với một lần phạm tội của nàng thì cũng đủ để chúng ta xử tử nàng, người không cần cùng nàng dài dòng, lãng phí thời gian.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy thái độ ngông cuồng của nàng thì thấy rất phản cảm, không kiên nhẫn thốt lời.

‘Hàn Ngữ Phong, người muốn xử lý như thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

‘Ta?’ Hàn Ngữ Phong sững sốt một chút, tại sao hắn lại hỏi nàng?

‘Châu nhi muốn sát hại người, cho nên chuyện này do người quyết định.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích đơn giản.

Hàn Ngữ Phong nhìn Châu nhi, nàng không có rộng lượng như vậy, Châu nhi đã vài lần muốn hãm hại nàng, nàng không có cách nào tha thứ cho Châu nhi, nhưng khi nhìn thân hình gầy yếu đơn bạc, khuôn mặt trắng bệch không có một chút sắc huyết của Châu nhi, nàng lại có một tia đồng tình, cứ như Châu nhi nói, chính cô ta cũng không phải trời sinh đã lãnh huyết vô tình, chỉ là vì nhất thời ghen tỵ nên lầm đường lạc lối, bảo nàng giết Châu nhi, nàng không thể xuống tay, cũng không thể giậu đổ bìm leo, thở dài ôn nhu nói: ‘Vương gia, nếu ta đã bình an vô sự vậy thì hãy thả Châu nhi đi.’

‘Ngữ Phong, người thật sự muốn thả nàng, cho dù người giết nàng thì cũng là trừng phạt đúng người đúng tội, không ai có thể trách người.’ Tư Mã Tuấn Dật không thể lý giải nổi hành động lúc này của nàng, làm người không thể quá lương thiện.

‘Tứ vương gia, nên tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Châu nhi chỉ là nhất thời lầm đường lỡ bước, ta tin tưởng sau này nàng nhất định sẽ hiểu rõ.’ Hàn Ngữ Phong ôn nhu cười

‘Nếu người đã nói vậy thì cứ quyết định vậy đi.’ Tư Mã Tuấn Dật giải huyết đạo cho nàng rồi thả nàng đi. Tư Mã Tuấn Dật lạnh lùng nói một câu.

‘Châu nhi, ta hy vọng người về sau hãy sống cho thật tốt.’ Tư Mã Tuấn Dật bất đắc dĩ giải khai huyết đạo cho nàng.

Khi thân thể có thể cử động, Châu nhi lập tức băng bó vết thương trên vai trái của mình, oán hận nhìn Hàn Ngữ Phong, giọng nói lạnh như băng: ‘Đừng tưởng rằng người buông tha ta thì ta sẽ mang ơn người.’ Nói xong liền hướng theo cửa vương phủ mà rời đi.

Nhìn Châu nhi giận dữ rời đi mà không có lấy một chút cảm kích, Tư Mã Tuấn Dật nhìn Hàn Ngữ Phong nói: ‘Ngữ Phong, người buông tha nàng như vậy, người cam tâm sao? Người đã quên mình từng chịu quá nhiều khổ sở sao?’

‘Không có gì gọi là không cam tâm hay không cam lòng. Nếu phải truy cứu thì cứ xem như ta thay cha ta chuộc tội đi.’ Hàn Ngữ Phong lạnh nhạt cười, chẳng lẽ giết chết Châu nhi thì nàng sẽ an tâm sao?

‘Quên đi, việc đã đến nước này mà người cũng không muốn truy cứu thì thôi vậy. Ta quay về phủ trước.’ Cứ như vậy mà buông tha Châu nhi, Tư Mã Tuấn Dật quả thật có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lời.

‘Tất cả mọi người lui xuống đi.’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bọn hạ nhân vẫn còn đứng ở đại sảnh thì nhẹ giọng phân phó.

‘Dạ! Vương phi.’ Mọi người cùng nhau lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong trở lại Lục Bình uyển liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt u ám, rốt cục nhìn không được mà nói: ‘Nếu đã lựa chọn không truy cứu, muốn cho người ta một con đường sống thì cần gì phải nghĩ nhiều, hao tổn tinh thần?’

Tư Mã Tuấn Lỗi nâng khóe môi, không nói nữa lời, đột nhiên không biết đang nghĩ gì mà thốt ra: ‘Nữ nhân ghen tỵ lại dùng thủ đoạn ghê gớm, sắc mặt điên cuồng thật là xấu xa và dễ tiện.’

Hàn Ngữ Phong nở nụ cười yếu ớt, châm biếm nói: ‘Người xứng đáng bị như vậy, nếu không phải người nơi nơi lưu tình, muốn ban phúc cho người ta thì tại sao lại có kết cục như vậy?’

Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng: ‘Người vui sướng khi thấy người gặp họa, muốn châm biếm bốn vương sao?’

‘Ta mới không có tâm tình để làm chuyện như vậy.’ Hàn Ngữ Phong vô tội nói, nàng mới chính là nguyên nhân hại người lớn nhất, người Châu nhi muốn sát hại chính là nàng.

‘Sau khi Mai nhi qua đời, bốn vương tuân thủ lời hứa, mang Châu nhi về vương phủ chăm sóc.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đổi đề tài.

‘Nga.’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu đáp, nàng không rõ hắn vì sao lại nói chuyện này với mình.

‘Bốn vương đối nàng chăm sóc giống như người nhà, cho tới bây giờ bốn vương đối với nàng không hề có một tia tà niệm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên nhắc môi nói tiếp.

‘Nga.’ Hàn Ngữ Phong lại khẽ lên tiếng.

‘Người ‘nga’ cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi rũ mắt xuống trách mắng nàng, đó là thái độ gì chứ?

‘Vương gia, ngài tiếp tục nói đi, ta đang nghe.’ Hàn Ngữ Phong cố ý ngoan ngoãn, biểu hiện cung kính nói.

‘Người nghe? Người cho là bốn vương nói cho người nghe sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi bất mãn liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng chính là cố ý mà.

‘Không muốn nói thì đừng nói, ta cũng không muốn nghe đâu.’ Hàn Ngữ Phong bĩu môi.

Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng phức tạp lại không thể nói ra lời, tối nay Châu nhi đột nhiên biến thành..... hắn không biết người thường ngày ôn nhu, suy nhược đối với mọi người hòa nhã thiện lương lại có thể trở nên âm hiểm ngoan độc đến vậy? Hiện tại hắn phát hiện, hắn đối với Châu nhi hiểu biết đã ít lại càng thêm ít.

133. Chương 133: Bị Ám Sát Tại Thư Phòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 133: Bị ám sát tại thư phòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên không nói lời nào, Hàn Ngữ Phong ngồi vào phía đối diện hắn, nhìn hắn hỏi: ‘Uy, Người nói ra ngoài làm việc thật ra là vì muốn thử Châu nhi phải ko?’

‘Ai là Uy, người kêu ai vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi bất mãn nhìn nàng, nàng xưng hô vậy là sao?

‘Vương gia.’ Hàn Ngữ Phong cung kính kêu lên.

‘Bốn vương ra ngoài không phải là vì thử Châu nhi mà chủ yếu là để bắt kẻ có ý đồ sát hại người, không ngờ lại chính là nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên giải thích, trong đôi mắt có rất nhiều sự thất vọng.

‘Vậy là người vẫn giấu mình ở trong vương phủ?’ Hàn Ngữ Phong kinh ngạc, giương mắt nhìn hắn, hai ngày kia hắn sống thế nào? Trong lòng đột nhiên có chút cảm động, hắn làm như vậy là vì nàng sao?

‘Án.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh nhạt trả lời một tiếng, không ở trong vương phủ thì làm sao biết lúc nào nàng xảy ra nguy hiểm mà ra tay cứu.

‘Người vì sao lại hoài nghi cái chết của Mai nhi?’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nghĩ lại chuyện này.

‘Chỉ là ta cảm giác cái chết của Mai nhi tựa hồ không đơn giản.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi trở nên thâm trầm.

‘Như vậy có phải là, không phải cha ta hạ độc hại người.’ Hàn Ngữ Phong có chút vui mừng, nàng vẫn không tin cha mình lại làm như vậy.

‘Không phải.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức phủ định, hiện tại tất cả mới chỉ là suy đoán của hắn.

Hàn Ngữ Phong ảm đạm một chút, không hề nói thêm gì nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy ngoài trời hơi hơi sáng, một đêm đầy sức ép, nàng bất tri bất giác lấy tay che miệng ngáp, nàng mệt mỏi quá rồi, nàng muốn đi ngủ.

‘Người mệt mỏi thì đi nghỉ đi, bốn vương phải vào triều sớm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói khi nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của nàng.

‘Àn.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu.

Châu nhi rời khỏi vương phủ, từ vương phủ chạy thẳng về phía rừng cây, sắc mặt hung ác phần nộ, tung chưởng vào một gốc cây đại thụ, bởi vì dụng sức mà vết thương trên vai trái của nàng máu lại tràn ra, nhưng nàng vẫn không để ý, ngửa mặt lên trời rống giận: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người đối xử với ta như thế, uống công tỹ muội ta thật lòng với người, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.’

Trong rừng cây.

Phong Hồn vẫn là một thân áo xanh, cả người tản ra hàn khí, trong tử mâu không hề mang theo một tia cảm tình khi nhìn thấy người đối diện chính là Châu nhi, lạnh giọng hỏi: ‘Người tìm ta có chuyện gì?’

‘Hừ.’ Châu nhi hừ lạnh một tiếng nói: ‘Tìm người thì có thể có chuyện gì? Đương nhiên là giết người.’

‘Người lại muốn giết ai?’ Phong Hồn mắt lạnh nhìn chằm chằm nàng, một nữ tử xinh đẹp như vậy nhưng trong lòng đều nghĩ đến việc giết người.

‘Người yên tâm, không phải là Hàn Ngữ Phong, lần này ta muốn người giúp ta giết chết Tư Mã Tuấn Lỗi.’ Châu nhi cắn răng nói ra từng chữ từng chữ, tràn đầy oán hận khi nói đến cái tên này.

‘Người nhẫn tâm?’ Phong Hồn cười lạnh.

‘Chuyện này không cần người lo, nhớ rõ, người thiếu ta một món nợ ân tình, lần trước người đã buông tha Hàn Ngữ Phong, lúc này đây ta hy vọng người có thể tuân thủ lời hứa hẹn.’ Châu nhi cũng lạnh lùng nói.

‘Chả trách người ta đều nói, ác độc nhất là lòng dạ đàn bà, người không phải rất thương hắn sao. Bây giờ lại nhẫn tâm bảo ta đi giết hắn.’ Phong Hồn lạnh lùng châm biếm, nữ nhân này đúng thật là tâm như rắn rết.

‘Đúng, là ta thương hắn, nhưng hắn lại đi yêu một người khác, nếu ta đã không thể có hắn thì ta đây sẽ phá hủy hắn.’ Đôi mắt đẹp của Châu nhi lộ ra một tia hung ác, trước kia nàng đối với hắn là yêu, hiện tại chỉ còn là hận.

‘Được, ta nhận lời người.’ Đối với Quỷ môn của hắn mà nói, Hoàng Thượng hắn cũng dám giết thì một Vương gia có nghĩa lý gì. Phong Hồn nói xong liền phi thân rời đi.

Châu nhi gắt gao nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, tung một chưởng vào thân cây bên cạnh, hung hăng nói: “Tư Mã Tuấn Lỗi, người đừng trách ta, muốn trách thì trách người, không nên đi điều tra ta, không nên hoài nghi tình yêu của tỹ tỹ đối với người.”

Ban đêm Tư Mã Tuấn Lỗi đang ở trong thư phòng chăm chú xem tấu chương, đột nhiên nghe thấy tiếng động rất nhỏ phát ra từ phía cửa sổ, hắn lập tức cảnh giác kêu lên: “Ai đó?”

Vừa dứt lời thì một thanh trường kiếm đã chỉ ngay vào ngực hắn, đối diện với tuấn mầu của hắn là một đôi tử mâu lãnh khốc vô tình, hắn trấn tĩnh trở lại, nhếch môi cười lạnh: “Phong Hồn, là ai mua chuộc người để ám sát bốn vương? Không biết bốn vương đáng giá bao nhiêu bạc?”

“Không hổ là Vương gia, đến giờ phút này mà mặt không đổi sắc, tâm không động, lại còn có thể nói đùa, nhưng tiếc là ta không thể trả lời Vương gia, hẳn là người cũng biết quy tắc của Quý môn ta.” Trong mắt Phong Hồn ánh lên một tia khen ngợi.

“Vậy hôm nay người nhất định phải lấy mạng bốn vương?” Tròng mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

“Vương gia, người nói xem.” Phong Hồn nhếch môi châm chọc, không lấy mạng hẳn thì mình đến đây làm gì?

“Muốn vậy thì phải xem người có bản lĩnh hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi cất giọng châm chọc, vừa dứt lời trong tay liền nháy mắt rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Không thấy bóng người chỉ thấy binh khí giao nhau lóe sáng, nháy mắt cũng đã qua mấy chục chiêu.

“Có thích khách, bảo vệ Vương gia.” Tiếng đánh nhau làm kinh động toàn bộ vương phủ, bọn thị vệ nhanh chóng vây quanh thư phòng.

“Phong Hồn, bốn vương khuyên người hãy buông tay chịu trói, bốn vương niệm tình người lần trước đã tặng thuốc giải nên tha cho người một mạng.” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa đánh vừa nói.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, người cũng quá xem thường Phong Hồn ta, nếu ta ngay cả ra vào vương phủ của người mà cũng không đủ bản lĩnh thì ta còn có mạng sống tới hôm nay sao?” Phong Hồn tử mẫu lạnh lùng, nhiệm vụ của sát thủ chính là giết người, nếu ngay cả tính mạng của mình cũng không giữ được thì làm sao mà đi giết người.

“Người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách bốn vương không khách sáo. Người đâu, tiến lên cho Bốn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi không hề dong dài, lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ! Vương gia.” Bọn thị vệ đồng loạt lao lên.

Phong Hồn võ công cao cường nhưng thị vệ lại rất đông nên hẳn không muốn dây dưa để tránh lãng phí thể lực, nhanh chóng đánh ngã một đám thị vệ, sau đó phóng ám khí về phía Tư Mã Tuấn Lỗi, rồi lập tức phi thân chạy ra khỏi vương phủ.

Tư Mã Tuấn Lỗi không hề đề phòng liền bị ám khí bắn vào trước ngực.

“Vương gia, Vương gia bị thương, mau đi gọi thái y.” Bọn thị vệ kinh hoảng hô to.

Lúc Hàn Ngữ Phong đuổi tới thư phòng thì chợt nghe thấy những lời này vội vàng chạy nhanh đến đỡ lấy hắn, nàng nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi hỏi: “Người bị thương?”

134. Chương 134: Trêu Đùa.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 134: Trêu đùa.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nghe vậy Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng đầu nhìn nàng, nàng quan tâm mình sao?

“Tất cả các người lui xuống.” Nhìn thấy hạ nhân và thị vệ vẫn còn đứng trong phòng, hắn lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ! Vương gia.” Bọn hạ nhân và thị vệ lập tức lui ra ngoài, trong thư phòng đột nhiên thật im lặng, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ cởi bỏ quần áo của mình để lộ ra lồng ngực cường tráng, Hàn Ngữ Phong nhìn vào ngực của hắn cũng không thấy vết thương nào, chỉ thấy một điểm nhỏ hồng hồng.

“Người cầm lấy.” Tư Mã Tuấn Lỗi lấy ra một thanh chủy thủ tinh xảo đưa tới trong tay nàng.

“Để làm gì?” Nàng cầm thanh chủy thủ xoay xoay hỏi.

“Cho người cơ hội giết bổn vương.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí như đang nói thật nhưng trong mắt lại lóe ra tia trêu đùa.

“Người điên rồi, muốn ta giết người sao?” Hàn Ngữ Phong tay cầm chủy thủ có chút run rẩy, tức giận nhìn hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy tay nàng đâm vào trong ngực của mình, máu tươi lập tức chảy tràn ra.

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ kêu lên, nước mắt lập tức chảy ra: “Người có sao không? Có chết hay không? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không muốn giết người.”

Nhìn thấy nàng rơi lệ, bối rối, tay chân luống cuống, Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng cảm thấy thật ảm áp, nàng có để ý đến mình.

“Mau lên, miệng vết thương có một cây kim châm, nếu không muốn bổn vương chết thì người mau rút nó ra.” Tư Mã Tuấn Lỗi dùng tay vạch ra miệng vết thương, vội vàng phân phó.

“Kim châm?” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy vết máu mơ hồ trên miệng vết thương, thật sự trong đó có một cây kim châm sao? Chẳng lẽ hắn muốn đâm mình là để lấy nó ra? Tay run rẩy hướng về phía hắn, nhưng dù làm thế nào cũng không lấy ra được.

“Người cố ý phải không? Cố ý hại chết bổn vương để cùng Lý Huyền Băng cao bay xa chạy, nhưng mà người cứ yên tâm, bổn vương dù chết cũng nhất định mang người chôn cùng.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý chọc giận nàng, thật sự là vô dụng mà, chỉ là một vết thương mà đã hù dọa nàng thành cái bộ dạng này.

“Người...” Hàn Ngữ Phong cắn răng nhìn hắn, tay tự nhiên không còn run nữa lập tức nắm lấy kim châm dùng một chút lực kéo nó ra, để qua một bên, sau đó dùng sức một chút huých vào miệng vết thương của hắn.

“Ngô...” Đột nhiên bị đau, Tư Mã Tuấn Lỗi nhăn mặt nhíu mày, lại nhìn thấy biểu hiện đặc ý của nàng, hắn quát: “Hàn Ngữ Phong, người chán sống.”

“Đây là cái gì?” Hàn Ngữ Phong thật thông minh, cầm lấy kim châm đối đề tài.

“Truy mệnh đoạt hồn châm.” Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích, nữ nhân này cũng thông minh, biết đối đề tài để không làm mình tức giận.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn mở miệng thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm bấm báo của quản gia: “Vương gia, Vương phi, đại phu đã đến.”

“Cho hắn vào.” Tư Mã Tuấn Lỗi cất giọng nói.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Đại phu đẩy cửa vào, cung kính hành lễ.

“Miễn lễ. Người mau giúp bổn vương băng bó vết thương đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi phát tay nói.

“Dạ! Vương gia.” Đại phu vội vàng đứng dậy, đắp thuốc lên miệng vết thương cho hắn, sau đó cẩn thận băng bó lại.

“Người lui ra, bảo quản gia dẫn người đi lĩnh thưởng.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại phát tay nói.

“Tạ ơn Vương gia, tạ ơn Vương phi.” Đại phu lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Thầy thuốc đi rồi, Hàn Ngữ Phong mới bất mãn nhìn hắn nói: “Người chính là cố ý phải không?”

“Cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi sưng sốt, không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Sao ngươi không chờ đại phu đến giúp ngươi rút châm? Vì sao lại làm ta hoảng sợ?” Hàn Ngữ Phong tức giận, trừng đôi mắt đẹp nhìn hắn.

“Ngươi cho rằng bốn vương còn có tâm trạng để đùa giỡn với ngươi sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó giải thích: “Đây là truy mệnh đoạt hồn châm, châm này một khi ở trong cơ thể sẽ tiến thẳng đến tim vì thế chắc chắn sẽ chết mà không thể nghi ngờ, nếu chờ đại phu đến thì chỉ sợ vết thương của ta không phải là chỉ cần một dao này.”

Nguyên lai là như vậy, Hàn Ngữ Phong liếc mắt nhìn hắn một chút, nói thẳm: “Vậy sao ngươi không nói thẳng ra, vì sao phải làm ta sợ?”

“Ngươi không phải rất hận bốn vương sao? Bốn vương muốn biết có phải ngươi rất hận ta không.” Trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy thật an ủi, nàng rốt cuộc là không đành lòng xuống tay giết hắn.

“Ngươi đi chết đi.” Hàn Ngữ Phong hiểu ra đã bị hắn đùa giỡn thì tức giận vô cùng, lại lấy tay vỗ vào miệng vết thương của hắn, sau đó chạy nhanh ra khỏi thư phòng.

Phía sau truyền đến thanh âm đau đớn cùng tiếng rống giận dữ của Tư Mã Tuấn Lỗi: “Hàn Ngữ Phong, lần này ngươi chết chắc rồi.”

“Ha ha ha.” Chạy ra khỏi thư phòng, Hàn Ngữ Phong nhin không được xoay người cười lớn, hắn nghĩ mình dễ dàng để hắn khi dễ như vậy sao?

Đột nhiên vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi, mặt đang hầm hầm tức giận.

“Ngươi... Không phải ngươi đang ở trong thư phòng sao? Làm thế nào mà ngươi...” Hàn Ngữ Phong giật mình khi nhìn thấy hắn, đột nhiên nghĩ đến, hắn chắc chắn là dùng khinh công rồi.

“Vừa chạy vừa cười, có phải rất đắc ý hay không? Bốn vương đã nói qua, lần này ngươi chết chắc rồi.” Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên ôm lấy nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Mau buông ta xuống, không được đánh ta.” Hàn Ngữ Phong sợ hãi giãy dụa.

“Hiện tại biết sợ rồi sao? Vừa rồi trêu đùa bốn vương, dũng khí chạy đi đâu hết rồi? Yên tâm, bốn vương không đánh ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm chọc.

“Vậy ngươi muốn làm cái gì?” Hắn không đánh nàng, Hàn Ngữ Phong cảm thấy nhẹ lòng.

“Bốn vương ăn ngươi.” Vừa dứt lời Tư Mã Tuấn Lỗi đã đem nàng ném vào phòng.

“Không được.” Hàn Ngữ Phong bị đau, lấy tay xoa xoa người mình.

“Không được?” Con ngươi đen của Tư Mã Tuấn Lỗi thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng.

Hàn Ngữ Phong bị hắn dọa đến sợ hãi, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, nàng cười, vội vàng đứng dậy, dịu dàng nói: “Phu quân, ngươi đang bị thương, ta là suy nghĩ cho ngươi thôi.”

Môi của Tư Mã nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, hắn biết nàng rõ ràng chỉ nói cho có lệ, nhưng hai tiếng phu quân ngọt ngào phát ra từ miệng nàng làm cho hắn trong lòng vui sướng, phần nộ đều tan biến hết.

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhắm mắt lại nói: “Ngủ.”

135. Chương 135: Trùng Phạt.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 135: Trùng phạt.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm thân hình mềm mại của Hàn Ngữ Phong trong lòng, khóe miệng nhếch lên, một tiếng gọi phu quân không đủ, hắn ngày càng muốn hai người thân thiết hơn nữa. Hắn cũng đồng thời cười nhạo chính mình, từ khi nào hắn lại để ý đến việc một nữ nhân gọi hắn như thế nào. Cúi xuống nhìn người trong lòng ngực, ôm nàng trong lòng hắn thấy rất thỏa mãn.

Bị hắn ôm trong ngực, Hàn Ngữ Phong làm gì cũng không thấy buồn ngủ, chỉ nghe thấy tiếng hắn hít thở đều đều, biết hắn cũng giống mình đều không ngủ được. Nghĩ đến việc hôm nay hắn bị ám sát tại thư phòng, lòng nghi hoặc, Châu nhi không phải đã đi rồi sao? Hơn nữa, Châu nhi chỉ muốn ám sát mình, còn lần này lại là hắn, vậy kẻ đó là ai?

‘Người đã ngủ chưa?’ Lấy tay vỗ nhẹ vào người hắn, nàng nhẹ giọng hỏi.

‘Làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí rất nhẹ nhàng, lại không che dấu được vui sướng trong lòng.

‘Buổi tối hôm nay là ai muốn ám sát người? Người có biết không?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn.

‘Phong Hồn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nói ra hai chữ.

Phong Hồn? Là hắn, Hàn Ngữ Phong sửng sốt nói: ‘Hắn vì sao lại muốn giết người?’

‘Giết người vì tiền, Phong Hồn là sát thủ, cái này còn phải giải thích sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trắng trợn liếc nàng một cái, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu.

‘Người đã nói có người muốn giết người? Đó là ai?’ Hàn Ngữ Phong thật sự nghĩ không ra ai lại muốn giết hắn, chẳng phải thỉnh Phong Hồn tối thiểu phải vận lượng hoàng kim sao?

‘Không biết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chau mày, chính là Châu nhi sao? Đây mới chỉ là người hắn hoài nghi trước mắt thôi.

‘Ta biết rồi.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nói, ánh mắt nhìn hắn có chút hèn mọn.

‘Người biết? Là ai?’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang nghi hoặc nhìn nàng.

‘Ha hả.’ Hàn Ngữ Phong cười lạnh, nhìn hắn từ trên xuống dưới nói: ‘Người vô tình, tàn bạo như vậy, khả năng lớn nhất chính là nữ nhân từng bị người làm tổn thương.’

‘Nghe người nói như vậy, bốn vương phát giác có một người rất khả nghi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi híp hai tròng mắt, nhìn nàng nói.

‘Ai?’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt lóe hào quang, nàng vừa nhắc tới mà hắn đã biết nhanh như vậy.

Người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ thở ra một tiếng.

‘Ta?’ Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, không rõ ý tứ trong lời hắn.

‘Không phải là người sao? Trong tất cả nữ nhân của Bốn vương, chỉ có người hận bốn vương nhất, bốn vương nghĩ tới nghĩ lui trừ người ra, tựa hồ không có ai khác.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý nói, sau đó che dấu ý cười ở khóe miệng.

Nhìn thấy khóe mắt hắn lơ đãng biểu lộ ý cười, Hàn Ngữ Phong biết mình lại bị hắn trêu đùa, bộ dáng như bình tĩnh nói: ‘Ngữ Phong đa tạ Vương gia nhắc nhở, tuy rằng ta không hạ thủ được, ta cũng không nghĩ là tìm Phong Hồn đến ám sát người, nhưng giờ ta đã biết rồi.’

‘Người có vận lượng hoàng kim sao? Người thỉnh được Phong Hồn sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng, trào phúng nói.

‘Không có? Hàn Ngữ Phong cố ý giả bộ thất vọng, lắc đầu, ánh mắt trào phúng, cố ý chọc giận khí hắn nói: ‘Lấy thân báo đáp, người nói hắn có đồng ý không?’

‘Hàn Ngữ Phong, có phải hai ngày nay bốn vương đối với người quá tốt, người lại bắt đầu ngông nghênh.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen chớp động, hừng hực lửa giận. Chết tiệt, nàng cứ nhiên dám nói với hắn, sẽ lấy thân báo đáp nam nhân khác, xem ra ở không cho nàng biết nàng là ai thì chỉ sợ về sau càng vô pháp vô thiên.

‘Người đối tốt với ta sao? Sao ta không biết?’ Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói thầm.

‘Bây giờ người sẽ biết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, xoay người áp lên môi nàng, bá đạo mang theo mấy phần ôn nhu, thường thức vị ngọt lành của nàng, luôn làm hắn cảm thấy tốt đẹp.

Nhìn ánh mắt hắn nồng đậm, Hàn Ngữ Phong có chút sợ hãi. Tình cảnh bị hắn tàn bạo trước kia lập tức trở lại trước mắt, cổ sức đẩy hắn ra nói: ‘Không cần.’

‘Hiện tại người không có tư cách cự tuyệt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý xem nhẹ hoảng sợ trong mắt nàng, lấy tay giữ chặt nàng, đặt đầu ở phía trước ngực của nàng. Nếu nàng dám khiêu khích hắn thì nàng cũng nên biết trước sẽ có hậu quả này, tuy là nói vậy nhưng động tác của hắn cũng rất mềm nhẹ.

‘Ngô.’ Hàn Ngữ Phong thở nhẹ ra thành tiếng, một loại cảm giác khác thường ở trên người, làm cho nàng vô lực.

‘Hàn Ngữ Phong, người nên nhớ kỹ, người là của bốn vương. Về sau đừng để bốn vương nghe người nói vậy, nếu không bốn vương mỗi ngày đều trừng phạt người, cho người không thể xuống giường được.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bá đạo ở bên tai nàng ra mệnh lệnh, nghĩ đến việc nàng ở chung một chỗ với nam nhân khác, làm cho hắn ghen tức dữ dội.

‘Người đề tiện.’ Hàn Ngữ Phong khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, giận trừng mắt nhìn hắn, hắn chỉ biết uy hiếp nàng.

‘Bốn vương đề tiện? đề tiện còn ở phía sau nữa cơ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bàn tay nhẹ nhàng xẹt qua thân thể nàng, hắn muốn làm cho nàng nhẹn không được, run rẩy một chút.

Hàn Ngữ Phong có chút buồn bực, thân thể của mình sao lại miễn cảm như vậy? Vì sao lại không thể tự điều khiển?

Nhìn nàng cắn môi, cố ý không muốn phát ra tiếng, Tư Mã Tuấn Lỗi vừa buồn cười vừa tức giận, quyết định không tra tấn nàng nữa. kỳ thật đây là hắn tra tấn chính mình.

Tĩnh lược

Tĩnh cảm mãnh liệt qua đi, Hàn Ngữ Phong vô lực nằm đó, đôi mắt đẹp giận dữ, trừng mắt nhìn hắn.

‘Hiện tại người có biết người là nữ nhân của ai chưa, nhớ kỹ từ nay về sau, nếu tái phạm, bốn vương sẽ trừng phạt người như vậy.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dắc ý, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

‘Ta không phải của người, ta là chính ta.’ Hàn Ngữ Phong tức giận dùng sức hất tay hắn ra.

‘Vẫn còn nói, bốn vương trừng phạt người rất nhẹ nên tinh thần tốt lắm sao?; Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu tà mị nhìn chăm chăm nàng.

‘Không nói, ta muốn đi ngủ.’ Hàn Ngữ Phong lui lui đầu, nàng vẫn là kẻ thức thời, là trang tuấn kiệt.

‘Sớm như vậy không phải tốt hơn sao.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, rất vừa lòng thái độ của nàng.

Hàn Ngữ Phong trong lòng mắng thầm, nhưng rất nhanh hết ỉu rĩ, nàng thoải mái nằm trong lòng hắn, chìm vào giấc ngủ.

136. Chương 136: Có Phải Là Yêu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiến

Chương 136: Có phải là yêu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi tay ôm cả thân hình ấm áp của nàng vào lòng rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Hàn Ngữ Phong cả người đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt thì sợ hãi cực điểm.

Nàng mơ thấy mình đứng trong bóng tối, tay kéo Cảnh nhi không ngừng chạy trốn, sợ dừng lại sẽ bị một nhóm quái thú đằng sau đuổi đến, sợ bị quái thú cắn chết ăn luôn, nên nàng chỉ có cách không ngừng kéo tay Cảnh nhi mà chạy.

‘Tỷ tỷ ta không chạy nổi nữa, ta mệt lắm rồi.’ Cảnh nhi thở phò, dừng bước lại.

Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, lập tức trước mặt xuất hiện quái thú, liền kéo Cảnh nhi về phía trước: ‘Không được, chạy mau.’

Nhưng định kéo Cảnh nhi đi thì bàn tay nhỏ bé đã tuột khỏi tay nàng.

‘Tỷ tỷ cứu ta.’ Phía sau là tiếng la hoảng sợ của Cảnh nhi.

Hàn Ngữ Phong cuống quýt quay đầu lại, đã thấy quái thú cắn vào cái cổ non mịn của Cảnh nhi.

‘Tĩnh, tĩnh, mau tĩnh lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vỗ nhẹ vào khuôn mặt của nàng, may mắn gắt gao nhấn lại, nàng tựa hồ như đang gặp ác mộng.

Hàn Ngữ Phong vẫn chưa tỉnh lại, cơn ác mộng trong đầu vẫn đang hành hạ nàng, thân thể hô hấp gấp tốc, mồ hôi lạnh như mưa, làm ướt hết cả vạt áo của nàng.

‘Ngữ Phong tỉnh lại đi, đừng sợ, chỉ là nằm mơ thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng trấn an nàng, tay luồn ra phía sau lưng nàng nhẹ nhàng vuốt.

‘Cảnh nhi.’ Nàng trong mộng phát ra một tiếng tê tâm liệt phế, thân thể không ngừng run rẩy, thần sắc bất an, hoảng sợ và tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi.

‘Ngữ Phong, không phải sợ, Cảnh nhi không có việc gì, Cảnh nhi tốt lắm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tay tiếp tục ôn nhu vỗ nhẹ sau lưng nàng: ‘Gloan, có ta ở đây, người không cần sợ, ta sẽ bảo vệ các người.’

Hàn Ngữ Phong mi mang theo nước mắt trong suốt, bỗng nhiên run rẩy một chút, chậm rãi mở to hai mắt.

Tư Mã Tuấn Lỗi tay bỗng nhiên cứng đờ, giờ có bỏ tay ra cũng không kịp, sắc mặt vài phần xấu hổ.

Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, tựa hồ vẫn còn đang trong giấc mơ, hồi lâu mới phục hồi tỉnh, nàng mới giật mình phát giác khi mình gặp ác mộng, có phải hắn vỗ nhẹ lưng mình, trấn an mình không? Thanh âm ôn nhu kia có phải là hắn?

‘Ta...’

‘Tĩnh rồi, người vừa mơ thấy chuyện gì vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi rút tay về, tiện thể hỏi luôn, kỳ thật hắn rất muốn biết nàng có nghe lời hắn nói hay không, nếu nàng nghe thấy thật thì hắn còn mặt mũi nào nữa?

‘Không có gì?’ Hàn Ngữ Phong thần nhiên nói, lòng còn sợ hãi, xoay người đưa lưng về phía hắn nói: ‘Ta ngủ thêm một chút.’

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm phía sau lưng nàng, trong lòng phỏng đoán, chắc là nàng không nghe thấy đâu.

‘Ta vừa rồi không nghe được cái gì?’ Hàn Ngữ Phong đưa lưng về phía hắn, khóe miệng nhếch lên đột nhiên nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân thể chuyển sang vô cùng cứng nhắc, sắc mặt từ hồng biến thành tím, rồi từ tím chuyển sang xanh.

Hàn Ngữ Phong lại đột nhiên xoay người lại, vùi đầu vào ngực hắn nói: ‘Ngủ đi, trời vẫn còn chưa sáng.’

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói được một lời nào, tay lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhìn nàng ngoan ngoãn dịu dàng nằm trong lòng mình, khoe miệng thân nhiên tươi cười, nếu có thể như vậy cả đời thì thật tốt quá? Hắn đột nhiên bị ý nghĩ của chính dọa đến hoảng sợ, tại sao hắn lại nghĩ vậy, phải chăng đây chính là yêu? Hắn yêu nàng?

Tâm tình phức tạp, chờ nàng ngủ say mới nhẹ nhàng xuống giường, đứng ở bên giường nhìn dung nhan của nàng khi say ngủ một hồi lâu rồi mới đi ra cửa.

‘Vương phi uống canh tổ yến đi.’ Sáng sớm Xuân Vũ đã bưng điểm tâm đi đến.

‘Canh tổ yến? Xuân Vũ sáng sớm đã đem canh tổ yến đến cho ta sao? Ta làm sao ăn nổi, đổi lại thành những món như thường ngày đi.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng phân phó .

‘Không được đâu Vương phi, đây là Vương gia cố ý dặn dò, người có thể ra mà xem.’ Xuân Vũ cười nói chỉ vào cái bát nhỏ.

‘Cái gì vậy?’ Hàn Ngữ Phong tò mò đi theo nàng ra ngoài.

Liền thấy bên ngoài có rất nhiều hòm to hòm nhỏ, không khỏi giật mình nói: ‘Xuân Vũ đây là đồ gì? Sao lại ở đây?’

‘Vương phi, đây là là lộc nhung(1), đây là đông trùng hạ thảo, đây là hà thủ ô...’ Xuân Vũ chỉ vào từng thứ một, rồi cười thật tươi nói: ‘Đây là Vương gia đã dặn trong buổi sáng hôm nay phải đưa đến cho Vương phi, người trong một tháng phải ăn hết.’

‘Cái gì? Một tháng ăn hết những thứ này, hắn nghĩ ta là lợn sao.’ Hàn Ngữ Phong bất mãn nói, nghi hoặc hắn vì sao đột nhiên lại tốt như vậy? Chẳng lẽ là bồi thường sao?

‘Ha ha.’ Xuân Vũ cười khẽ một chút nói lại: ‘Vương phi, Vương gia đối với người thật sự có lòng, Xuân Vũ vào phủ mười năm cũng chưa từng thấy Vương gia đối với vị phu nhân nào như thế. Cho dù là Mai nhi phu nhân trước kia cùng Châu nhi cô nương cũng không có như vậy.’

Xuân Vũ nói xong mới phát giác mình đã lỡ lời, bắt giác nhìn nàng.

‘Xuân Vũ khi nói chuyện với ta cũng không cần phải kiêng dè, ta vẫn nhớ rõ ân tình của người, trước kia đã chiếu cố ta rất nhiều.’ Hàn Ngữ Phong nhìn nàng nói.

‘Cám ơn người, Vương phi, Xuân Vũ về sau nhất định tận tâm tận sức hầu hạ người. Ta sẽ cất những thứ này đi.’ Xuân Vũ cảm động, nước mắt chực rơi.

Hàn Ngữ Phong không nói gì, nhìn Xuân Vũ thu những vật liệu trân quý này, trong lòng hiện lên những câu nói của Tư Mã Tuấn Lỗi tối hôm qua.

‘Ngữ Phong, tỉnh, tỉnh, đừng sợ chỉ là nằm mơ.’

‘Ngữ Phong, không phải sợ, Cảnh nhi không có việc gì, Cảnh nhi tốt lắm.’

‘Ngoan, có ta ở đây, người không cần sợ, ta sẽ bảo vệ các người.’

Thật khó tưởng tượng lời nói ôn nhu như vậy lại thốt ra từ miệng một tên tàn bạo vô tình như hắn. Nếu như không phải chính tai nàng nghe thấy, thì nàng không thể tin hắn lại có thể thay đổi như thế, nhưng việc này cũng khiến nàng có chút không thể thích ứng.

137. Chương 137: Không Thể Làm Được

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 137: Không thể làm được

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Gió lạnh thổi qua trên đỉnh núi, Châu nhi đứng đối diện với Phong Hồn. . ‘Vì sao lại không giết hắn?’ Châu nhi sắc mặt hung ác chất vấn.

‘Người nghĩ rằng ta và người sẽ có cơ hội thành công sao? Hơn nữa, cũng là do Tư Mã Tuấn Lỗi phước lớn mạng lớn.’ Phong Hồn lạnh lùng nói, ai quy định hắn phải ra tay thì nhất định phải thành công.

‘Người...., Phong Hồn đã ra tay thì có loại võ công nào có thể ngăn cản, trừ phi người cố ý thủ hạ lưu tình. Ta thấy rất kỳ quái, người trên giang hồ nổi danh lãnh huyết vô tình, giờ cư nhiên lại lưu tình là vì sao?’ Châu nhi hừ lạnh nói, hắn lại có thể tha cho Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Phong Hồn ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là thủ hạ lưu tình, hắn đã trúng truy mệnh đoạt hồn châm của ta, không chết thì là do hắn mạng lớn.’ Phong Hồn tử mẫu lạnh lùng, còn chưa từng có người nào dám nghi ngờ hắn.

‘Ha ha.’ Châu nhi cười lạnh, mâu trung bắn ra quang mang sắc bén nói: ‘Truy mệnh đoạt hồn châm, vì sao trên đó lại không có độc? Không có độc thì truy mệnh đoạt hồn châm còn có thể đoạt mệnh sao? Ai cũng biết chỉ cần chạm vào nó thì đã xong mạng rồi, Tư Mã Tuấn Lỗi cũng khẳng định đã chết rồi. Vậy còn không phải người hạ thủ lưu tình sao?’

‘Đó là chuyện của ta, người không cần phải quản? Chỉ cần cuối cùng ta có thể giúp người là được rồi.’ Phong Hồn tử mẫu lạnh lùng, hắn ghét nhất là bị người khác khoa tay múa chân trước mặt.

‘Ta không quản chuyện của người, ta chỉ cần người giúp ta giết Tư Mã Tuấn Lỗi.’ Châu nhi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nghĩ đến hỏi: ‘Người không giết hắn có phải là vì Hàn Ngữ Phong? Nếu thật sự là bởi vì nàng thì người giết hắn không phải là nhất cử lưỡng tiện.’

Phong Hồn tử mẫu lạnh như băng, nhìn nàng âm hiểm giảo trá như vậy, cũng khó trách Tư Mã Tuấn Lỗi không thương nàng. Nếu không phải bởi vì nàng đã từng cứu hắn, ngay cả liếc mắt một cái hắn cũng không nguyện ý.

‘Ta hy vọng người mau chóng giúp ta giết hắn trước.’ Châu nhi lạnh lùng nói, sau đó xoay người rời đi, biết tranh luận cùng hắn cũng không thể đem lại kết quả mà nàng muốn.

Vương phủ – Lục Bình uyển.

‘Vương phi, Tứ Vương gia ở phía trước muốn đến đây thỉnh an.’ Xuân Vũ tiến vào hồi bẩm.

Tư Mã Tuấn Dật? Hắn đến đây? Hàn Ngữ Phong vội vàng đứng dậy nói: ‘Đi thôi.’

Nàng vội bước tiến vào đại sảnh, đến cửa liền thấy thân hình anh tuấn cao ngất của hắn ở nơi đó quay lưng về phía mình.

‘Tứ Vương gia, người đã đến rồi.’ Hàn Ngữ Phong lễ độ nho nhã, dù sao thân phận hiện tại của bọn họ cũng không giống trước, giờ nàng đã là hoàng tẩu của hắn.

‘Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Dật nghe vậy chậm rãi xoay người lại, nhìn nàng nói: ‘Ta lẽ ra phải gọi người là hoàng tẩu, nhưng ta đã quen gọi Ngữ Phong rồi, người có để ý không?’

‘Không sao? Ta thực thích người gọi ta là Ngũ Phong, còn hơn là hoàng tẩu gì đó, hy vọng chúng ta vẫn là quan hệ bằng hữu.’ Hàn Ngũ Phong mỉm cười, nàng vẫn khắc ghi ân cứu mạng của hắn, thời điểm nàng gặp khó khăn nhất thì chính hắn đã cứu nàng.

‘Cám ơn, một tháng sau ta sẽ thành thân với công chúa.’ Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên tà mị nói, đôi mắt cúi xuống, che giấu ưu thương.

‘Người thành hôn với công chúa, chúc mừng người. Công chúa thực đáng yêu, các người nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn.’ Hàn Ngũ Phong thật sự vui mừng chúc phúc.

‘Có sự chúc phúc của người, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.’ Tư Mã Tuấn Dật nở nụ cười, nhưng trong đó lại ẩn chứa sự bất đắc dĩ và đau xót. Công chúa thực sự rất tốt nhưng cũng chỉ là tốt mà thôi, tâm hắn đã bị hấp dẫn bởi một người khác, từ lúc nàng ngoái đầu lại nhìn hắn mỉm cười, nàng đã chiếm cứ trái tim hắn. Tuy rằng hắn cố che dấu, hắn thuyết phục chính mình nàng là nữ nhân của Tuấn Lỗi, nhưng hắn không thể ngăn mình không nhớ đến nàng, tâm hắn thật sự rất đau. Hôm nay khi hắn quyết định lấy công chúa, hắn đột nhiên muốn nhìn nàng một lần nữa, chỉ một cái nhìn là tốt rồi. Từ nay về sau hắn sẽ cất giấu tâm sự này thật sâu trong lòng, nàng vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Hàn Ngũ Phong ngược mắt nhìn hắn, thấy Tuấn Dật có chút xấu hổ, không hiểu tại sao hắn lại nhìn mình như vậy?

‘Tuấn Dật người đã đến rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi một bước đã tiến vào đại sảnh, liền thấy thần sắc mất tự nhiên của hai người.

‘Tuấn Lỗi, người đã về, ta đến để báo cho người một tiếng, một tháng sau ta sẽ tổ chức đại hôn với công chúa, ai bảo chúng ta đã động phòng rồi, giờ chỉ còn nước thành thân thôi. Tư Mã Tuấn Dật khôi phục lại bộ dáng tà mị.

‘Tuấn Dật, chúc mừng người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy trong mắt hắn có tia ưu thương, thanh âm chúc mừng cũng mang theo không ít chua xót.

‘Cám ơn người, những điều nên nói đã nói hết, ta cáo từ trước.’ Tư Mã Tuấn Dật thản nhiên nói, nhìn qua Hàn Ngũ Phong, cước bộ bước nhanh rời đi.

‘Người có biết Tuấn Dật vì sao lại kêu bốn vương bằng tên mà không gọi hoàng huynh không? Tư Mã Tuấn Lỗi thu hồi ánh mắt, nhìn nàng mở miệng hỏi.

‘Vì sao?’ Hàn Ngũ Phong tò mò nhìn hắn, sao nàng biết được?

‘Bốn vương so với Tuấn Dật chỉ sinh sớm hơn một ngày, tuy rằng chúng ta không phải do cùng một mẫu phi sinh ra, nhưng tình cảm từ nhỏ của chúng ta đã rất tốt. Tuấn Dật nói chúng ta nên làm bằng hữu tốt nhất, mà không phải là huynh đệ, bởi vì hoàng cung không có thân tình. Sau phụ hoàng lại muốn nhường ngôi vị hoàng đế cho bốn vương, từ đó đến nay có vài người ghen tỵ muốn ám sát bốn vương, nhưng đều có Tuấn Dật âm thầm tương trợ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên kể lại.

‘Nga.’ Hàn Ngũ Phong đáp nhẹ một tiếng, không rõ vì sao hắn lại kể lại cho mình chuyện đó.

‘Lúc đó bốn vương đã thăm thề rằng: ‘Chỉ cần là Tuấn Dật thích, bốn vương nhất định sẽ tặng cho hắn, nhưng bây giờ bốn vương lại không thể làm được.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt kim nén đau thương, ngữ khí thương cảm, Tuấn Dật, thực sự xin lỗi, riêng nàng thì không thể được.

‘Các người cùng thích cái gì sao?’ Hàn Ngũ Phong tò mò, ở bên cạnh hắn lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy chuyện này.

Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự muốn bóp chết nữ nhân ngu ngốc này, bọn họ đều vì nàng mà âm thầm ưu thương, còn nàng thì vẻ mặt lại vô tội, dường như chẳng biết cái gì cả.

‘Người nói đi, vì sao lại không thể cho hắn?’ Hàn Ngũ Phong sốt ruột, thúc giục hắn.

‘Hàn Ngũ Phong, người câm miệng lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên quát to, nàng muốn hắn nói cái gì? Nói bọn họ đều thích nàng sao? Nói mình không thể đem nàng tặng cho Tuấn Dật sao?

‘Giận gì mà giận chứ? Không nói thì không nói, ta đây về phòng.’ Hàn Ngữ Phong bắt mãi nói, rõ ràng là hấn nói trước, đúng thật là hỉ nộ vô thường. Nàng giận dữ trừng mắt liếc một cái rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng lượn lờ của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên mắng nói: ‘Ta thấy không chỉ có Tuấn Dật, còn có Lý Huyền Bằng, Phong Hồn, người rút cuộc khiến ta phải đối đầu với không ít nam nhân?’

138. Chương 138: Phản Thương Chính Mình (đả Thương Chính Mình)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 138: Phản thương chính mình (Đả thương chính mình)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Ban đêm

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa trở lại Lục Bình uyển liền phát hiện có điểm dị thường.

‘Nếu đã đến đây thì hãy uống chén trà, nếu không người khác còn tưởng rằng bốn vương tiếp đãi khách không chu đáo.’ Nhìn lên trên nóc nhà, hấn giương giọng nói.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi quả nhiên nội lực thâm hậu, Phong Hồn bội phục.’ Phong Hồn từ trên nóc nhà nhún một cái, đã đứng vững vàng trên mặt đất.

‘Phong Hồn, quả nhiên là người, còn muốn ám sát bốn vương sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn, hấn dù muốn giết mình cũng không dễ dàng như vậy.

‘Vương gia, người nói đi, Quý môn ta chưa khi nào không hoàn thành nhiệm vụ?’ Phong Hồn tử mầu lạnh như băng, chẳng qua là đối thủ lần này của hấn quá cường đại.

‘Có thích khách, bảo hộ Vương gia.’ Nghe thấy động tĩnh, bọn thị vệ liền đồng thời xông tới.

‘Các người tất cả lui ra, bốn vương không phân phó thì không được động thủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bàn tay to vung lên, ra lệnh.

‘Tuân lệnh.’ Bọn thị vệ lên tiếng trả lời, thối lui ra ngoài, thủ trước cửa Lục Bình uyển.

Vẫn còn chưa nghỉ ngơi, Hàn Ngữ Phong nghe ngoài cửa có tiếng nói chuyện, mở ra liền thấy một đôi tử mầu, có chút kinh hỉ nói: ‘Phong Hồn, là người.’ Nàng vẫn còn nhớ ân cứu mạng của hấn, hấn đã tặng thuốc giải cho Cảnh nhi.

‘Người có khỏe không?’ Phong Hồn gật đầu, tử mầu tuy rằng vẫn lạnh như băng nhưng lại vui đi không ít hàn khí.

‘Ta vẫn khỏe, đã trở rồi, người đến có việc gì sao?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc nhìn hấn, muộn như vậy hấn còn đến vương phủ để làm gì?

Nhìn thấy bọn họ không coi ai ra gì, tự nhiên nói chuyện với nhau, Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng sinh tức giận, nữ nhân chết tiết này còn giả bộ không biết đây là tình huống gì, không khỏi quát to: ‘Hàn Ngữ Phong, hấn đến để ám sát bốn vương.’

‘Ám sát?’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên nghĩ đến lần trước hấn ở thư phòng gặp chuyện, chẳng lẽ lần này cũng là đến để làm hấn bị thương? Không khỏi nhìn chằm chằm Phong Hồn ánh mắt như muốn hỏi.

Phong Hồn cứng ngắc, hắn nghĩ mình không cần phải dấu diếm nhưng lại không thể nói ra cho nàng biết.

‘Vì sao nhất định phải giết người? Người thiếu bạc sao?’ Hàn Ngữ Phong thủy chung không thể hiểu được hắn vì sao lại phải làm sát thủ? Giết người thì một ngày nào đó sẽ bị người giết.

Phong Hồn bị nàng hỏi vậy, không biết nên khóc hay nên cười. Vấn đề này hắn nên trả lời thế nào? Hắn là cô nhi, lại có đôi mắt không giống người thường, mỗi người nhìn thấy hắn đều cho hắn là yêu nghiệt, cho nên hắn không sợ giết người, cũng chẳng quan tâm đến người hắn giết là ai? Hắn cũng không để ý đến việc ngày nào đó mình sẽ bị người khác giết chết.

‘Bởi vì ta là yêu nghiệt, cho nên rất thích hợp để giết người.’ trầm mặc hồi lâu hắn mới lạnh lùng nói ra những lời này, tử mâu che dấu nội tâm đau xót.

‘Yêu nghiệt? Đó là do đôi mắt của ngươi sao? Ta lại thấy đó là đôi mắt xinh đẹp, vì sao ngươi không nghĩ là mình thật may mắn, ông trời ưu ái nên mới tặng nó cho ngươi, người thường đâu thể có được nó? Ta thực hâm mộ.’ Hàn Ngữ Phong mắt sáng lên, thực sự là tử mâu của hắn rất đẹp.

Phong Hồn không thể tin vào tai mình, nàng lại nói đôi mắt của hắn rất đẹp, chưa từng có người nào nói với hắn như vậy? Ngay cả người thân nhất của mình, sự phụ của hắn cũng không nói như vậy? Tử mâu lộ ra một loại ôn nhu nhìn nàng, lời của nàng làm ấm áp trái tim đã lạnh như băng từ hai mươi mấy năm trước.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên, tuấn mâu híp lại, ánh mắt âm hiểm, nữ nhân chết tiệt này dám ở trước mặt hắn khen một nam nhân khác là xinh đẹp, vậy mặt mũi hắn biết để ở đâu. Tên Phong Hồn chết tiệt cũng cứ nhiên dám dùng cái ánh mắt đen tối ấy nhìn nàng.

‘Hàn Ngữ Phong, lại đây.’ Khẩu khí chân thật đáng tin, ra lệnh nói.

‘Làm gì?’ Hàn Ngữ Phong bất mãn nhìn về phía hắn, hắn lại phát điên vì chuyện gì.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ đột nhiên đem nàng ôm vào trước ngực, khiêu khích nhìn Phong Hồn nói: ‘Có phải phát giác ‘Vương phi’ của bốn vương cũng không giống người thường.’ Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ Vương phi.

‘Không giống người thường.’ Phong Hồn tử mâu cười như không cười, nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy ghen tỵ.

Hàn Ngữ Phong có chút ngượng ngùng, giãy dụa trong lòng hắn, hắn lại định làm gì? Nhưng Tư Mã Tuấn Lỗi lại gắt gao ôm chặt nàng trong ngực, không cho nàng cử động.

‘Vương gia chúng ta hãy bớt sàm ngôn đi? Người cũng hiểu ý đồ của ta rồi, ta đây không khách khí nữa.’ Phong Hồn mâu quang đột nhiên lạnh lùng, tuy rằng không muốn giết hắn. Nhưng đã đáp ứng với Châu nhi rồi, hắn nhất định phải làm vì lời hứa hẹn của hắn.

Nhìn thấy Phong Hồn đột nhiên ra tay, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong xoay người một cái, đặt nàng sang một bên rồi phi thân nghênh chiến.

Hàn Ngữ Phong lo lắng, nhìn hai bóng người chuyển động rất nhanh trước mắt, nàng không thể biết được tình hình trong đó ra sao.

‘Mau dừng lại, đừng đánh nữa.’ Nàng lớn tiếng hô, ngoài cửa bọn thị vệ cũng lo lắng, nhưng vương gia đã dặn nếu không có chỉ thị của vương gia thì không được động thủ.

Trước mắt chợt lóe lên, hai thân ảnh đang dây dưa đột nhiên tách ra, chỉ thấy hai người đồng thời vận khí chưởng lực mang theo mười phần công lực định đánh tới đối phương.

‘Không, đừng.’ Hàn Ngữ Phong hô to một tiếng, chạy lại chắn giữa bọn họ, nàng không muốn bọn họ ẩu đả, cũng không muốn ai trong hai người bị thương.

‘Ngữ Phong, tránh ra.’ Hai người đồng thời hô to, chưởng lực nếu đánh tới thân thể của nàng thì không có gì khác ngoài cái chết, nhưng giờ nàng can bản cũng không kịp phản ứng nữa rồi.

Hai người đồng thời cuống quít vận nội lực, đột nhiên thu hồi chưởng lực, ngược lại hai người đều đồng thời tự đả thương chính mình, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, sau đó cả hai đều lảo đảo lui về phía sau vài bước

Hàn Ngữ Phong bị dọa đến thất kinh, tại sao có thể như vậy?

‘Các người có sao không?’ Nàng nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi rồi lại nhìn Phong Hồn, đều do nàng không tự lượng sức, lo lắng không chu toàn, nếu không phải vì nàng, có lẽ bọn họ đã không bị thương.

Hai người nhìn nàng, đồng thời nhắm mắt dưỡng thần, ngồi dưới đất vận công chữa thương.

Hàn Ngữ Phong mắt đẹp hàm chứa nước mắt trong suốt, đứng ở một bên, không biết nên làm gì bây giờ?

Lúc lâu sau bọn họ mới mở to mắt, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng nước mắt lưng tròng, bộ dáng vừa đau thương vừa tức giận, trách cứ nói: ‘Khóc cái gì? Bổng vương còn chưa chết đâu.’

‘Thực xin lỗi, ta không có ý.’ Trong lòng Hàn Ngữ Phong cực kỳ áy náy.

‘Ngữ Phong không cần lo lắng, chúng ta không có việc gì.’ Phong Hồn cũng không nhẫn tâm trách cứ, an ủi nói, hẳn biết đó do nàng có lòng tốt.

139. Chương 139: Chịu Đựng Như Nhau

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 139: Chịu đựng như nhau

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Đám thị vệ xông vào vây quanh cửa ra vào, tất cả đã sẵn sàng, chỉ sợ hấn chạy thoát.

Phong Hồn lạnh lùng nhìn qua bọn họ, nhẹ nhàng đứng dậy.

‘Nghe lệnh bổng vương, tất cả lui ra, để hấn đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng đứng lên, bàn tay to vung lên, ra lệnh nói.

‘Dạ! Vương gia.’ Thị vệ mặc dù có chút chần chừ, nhưng là mệnh lệnh của Vương gia, không ai dám trái lời, tất cả đều lui ra ngoài.

Phong Hồn tửu mâu nhìn sang Hàn Ngữ Phong, thấy nàng đang theo dõi hấn, thanh âm cực lạnh nói: ‘Ta sẽ còn trở lại.’ Nói xong phi thân mà đi.

‘Bổng vương đợi người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về bóng dáng rời đi của hấn, giọng giọng quát.

Hàn Ngữ Phong giúp hấn trở lại phòng, cẩn môi, nhìn hấn bất an nói: ‘Người có sao không?’

‘Người hy vọng bổng vương có sao hay không? Người nhảy vào giữa là muốn cứu ai?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mầu sắc bén, nhìn chằm chằm nàng, đôi mắt bùng lên hai ngọn lửa giận dữ.

‘Đương nhiên là muốn cứu người.’ Nhìn thấy bộ dáng tức giận của hấn, Hàn Ngữ Phong lần này thông minh hơn, thật ra ta muốn cứu cả hai.

‘Nữ nhân ngu xuẩn, người ở đó nguy hiểm thế nào không. Nếu chúng ta không đồng thời thu chưởng, chỉ sợ mạng người đã không còn rồi.’ Nghe nàng nói như vậy, tuy rằng trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn hét lớn, nàng rốt cuộc có ý thức được sự nguy hiểm lúc đó không.

Hàn Ngữ Phong lén lút nhìn hần, hần vì chuyện này mà tức giận sao? Sau đó lẩm bẩm nói: “Chính là . . Ta sợ . .”

‘Người sợ cái gì? Nhớ kỹ cho dù bốn vương chết cũng không muốn người bị thương . .’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói ra lời này lập tức ngăn cả người, hần vừa mới nói chuyện gì? Sắc mặt lập tức hồng lên.

Đôi lông mày dày của Hàn Ngữ Phong nhíu lại, tâm như bị nổ lớn. Nàng cũng bị lời nói của hần làm sợ đến ngây người, đôi mắt đẹp khẽ nhúc nhích, hần nói vậy là có ý gì?

‘Bốn vương còn chưa nói xong, bốn vương không muốn người bị thương, bốn vương muốn người phải hoàn hảo không có khuyết điểm nào để chôn cùng bốn vương.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lời nói cố ý nói lạnh như băng, che dấu sự hoảng hốt và xấu hổ của chính mình.

Hàn Ngữ Phong tâm tình lập tức thoải mái, mày liễu thả lỏng, nhất thời chu môi nói: ‘Ta không nghĩ tự nhiên người lại tốt như vậy? Thì ra là, ... Hại ta hoảng sợ.’

Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu không nói gì, tuần mâu thâm trầm phức tạp, câu nói kia là hần vô tình thốt ra, tựa hồ như đó là những điều hần nghĩ trong lòng, lúc nàng đột nhiên vọt tới giữa hai người, hần bị dọa đến hoảng hốt. Thà rằng hần tình nguyện chết, chứ hần không thể chịu được việc nàng bị thương.

‘Người thật sự không có việc gì sao?’ Hàn Ngữ Phong thấy hần không nói gì, có chút lo lắng hỏi, dù sao vừa rồi hần còn thổ huyết.

‘Đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên kéo nàng đi.

‘Đi đâu?’ Hàn Ngữ Phong vừa bị hần kéo đi, vừa hỏi.

Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay cái nút trên tường, kéo nàng vào phòng....

Hàn Ngữ Phong sững sốt một chút, nàng biết nơi này thông với ôn tuyền(1), chẳng lẽ hần muốn đến tắm ở ôn tuyền?

‘Thất thần gì chứ? Đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo nàng, rồi đi vào.

‘Người tắm rửa, kéo ta vào làm gì?’ Hàn Ngữ Phong không khỏi nhíu mày, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, không lẽ hần định.. .

‘Ai nói ta tắm rửa, bất quá đề nghị này của người cũng không tồi. Vốn bốn vương muốn đến ôn tuyền để chữa thương, vậy thuận tiện tẩy qua một chút cũng được. Bất quá người đừng quên bốn vương vì người mà bị thương, nên người phải hầu hạ bốn vương tắm rửa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu môi, nụ cười thập phần tà ác.

‘Không cần.’ Hàn Ngữ Phong quả quyết cự tuyệt.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không để ý đến nàng, vẫn kéo nàng đi, trong nháy mắt đã tới ôn tuyền. Tuy rằng đây đã là lần thứ hai đến nơi này, nhưng nàng vẫn bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, còn hần lặng lẽ cởi bỏ quần áo.

‘Người định làm gì?’ Hàn Ngữ Phong khôi phục tinh thần, đã thấy hần cả người không một mảnh vải đứng trước mắt mình, vội vàng lấy tay che mắt lại.

‘Người nghĩ bốn vương sẽ làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không để ý tới nàng, bước vào ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe tiếng hần đã xuống nước, Hàn Ngữ Phong trộm mở hai ngón tay, nhìn qua khe hở, liền thấy hần toàn thân chìm trong ôn tuyền, mắt thì nhắm lại chỉ lộ ra một cái đầu.

Hàn Ngữ Phong yên tâm, bắt đầu nhìn sang bốn phía: thấy toàn hoa hoa thảo thảo, dù sao cũng đã đến đây, không bằng thưởng thức một chút.

Tư Mã Tuấn Lỗi chậm rãi mở to hai mắt, liền trông thấy nàng ngồi xổm chỗ hoa cỏ, khéo miệng mi mắt mang theo ý cười, cầm hoa tươi trong tay, nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi, cảnh tượng này quả nhiên tuyệt đẹp.

Hàn Ngữ Phong lơ đãng quay đầu thì thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang ở đó ngóng nhìn nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi thu hồi ánh mắt, ra lệnh nói: ‘Lại đây giúp ta chà xát thân thể.’

‘Không muốn.’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt cố nhẫn nhịn, nhìn hoa trước mắt mà không để ý đến hắn, bởi vì hắn một câu cũng không thể không nói đến chuyện đó.

‘Tốt lắm vậy bốn vương và người cùng nhau tắm.’

‘Người. . .’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, cắn răng nói: ‘Được, ta hầu hạ người tắm rửa.’ Nếu hôm nay nàng không chà đi một tầng da của hắn, nàng sẽ không mang họ Hàn.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa lòng, khoe môi cong lên nhìn người đang đi đến gần.

Hàn Ngữ Phong tức giận, đôi bàn tay trắng như phấn âm thầm nắm chặt lại. Nàng lúc này mới phát hiện ôn tuyền bên cạnh cư nhiên tròn tròn, không có góc cạnh. Tầng đá dựng thành một hình tượng oai dũng, ôn tuyền này được thiết kế nước từ trên cao chảy xuống thấp, thật là kỳ diệu, trong nháy mắt đã tiến đến gần chỗ hắn.

Nàng do dự một lúc lâu, cắn môi không tình nguyện, đột nhiên nói: ‘Vương gia, không có khăn tắm thì sao tẩy? Hay là thôi đi.’

‘Đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không biết từ nơi nào đột nhiên lấy ra một chiếc khăn tắm, ném tới tay nàng.

Hàn Ngữ Phong theo bản năng bắt được nó, oán hận đến gần hắn, bắt tay vào việc, dùng sức liều mạng mà xoa xoa kỳ kỳ.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại giống như đang hưởng thụ, miễn cưỡng nói: ‘Tốt lắm, lực đạo này rất tốt, tiếp tục đi.’

140. Chương 140: Nguyên Ý Nhẫn Nại.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 140: Nguyên ý nhẫn nại.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Tiếp tục thì tiếp tục.” Hàn Ngữ Phong giận dữ, tuy rằng tay đã ê ẩm nhưng nàng vẫn dùng hai tay cố sức chà xát thật mạnh, chết tiệt, hắn là một Vương gia từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, theo lý mà nói thì da thịt phải rất non mềm, nhưng nàng chà xát cả nửa ngày mà ngay cả một dấu ửng đỏ cũng đều không có.

“Vốn tưởng rằng người mềm yếu vô lực, hiện tại xem ra bốn vương đã nhìn lầm người.” Biết nàng cố ý nên Tư Mã Tuấn Lỗi thanh thoi chọc tức nàng.

“Câm miệng, nếu còn nói nhảm ta chà xát cả miệng người.” Hàn Ngữ Phong hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó tức giận nói.

Dường như cảm nhận được nàng đang nổi giận đùng đùng, khoe miệng của Tư Mã Tuấn Lỗi càng nhếch lên cao, xoay người lại nói: “Tốt lắm, bây giờ nên chà xát phía trước.”

“Chà xát phía trước?” Hàn Ngữ Phong không thể tin được, tức giận trừng mắt nhìn hắn, rõ ràng là hắn cố ý, nàng lập tức cự tuyệt nói: “Không làm.”

“Tốt, vậy bốn vương sẽ chà xát cho người, bốn vương rất thích cống hiến sức lực.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong thì ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm vào ngực nàng.

Hàn Ngữ Phong trừng mắt giận dữ, hắt lại muốn uy hiếp nàng, tốt lắm, nàng nhìn thấy miệng vết thương trên ngực hắt còn chưa hoàn toàn bình phục nàng liền dùng sức chà xát lên trên.

“Hàn Ngữ Phong.” Đột nhiên bị đau đón làm cho Tư Mã Tuấn Lỗi giận dữ, đứng dậy hét lên.

Bỗng nhiên bị hắt rống một tiếng, Hàn Ngữ Phong sững sờ đứng ở nơi đó, tay cầm khăn tắm vẫn để nguyên trên bụng hắt, bất thành linh hắt đứng dậy kiểm tra lại miệng vết thương.

Tư Mã Tuấn Lỗi cả người sững sốt, lập tức cười nhạo nói: “Nguyên lai là người muốn chà xát ở nơi đó, vậy sao không nói sớm? Cần gì phải dong dài lâu như vậy?”

“Tư Mã Tuấn Lỗi.” Hàn Ngữ Phong vừa thẹn vừa giận, nhin không được rống to lên: “Người không biết xấu hổ.”

Nàng rút cuộc chịu không được nữa, tức giận giống như núi lửa phun trào, nàng tiện tay cầm lấy khăn ướt trong tay ném lên đầu của hắt.

Tư Mã Tuấn Lỗi không hề đề phòng bị khăn ướt rơi vào nửa bên đầu của hắt, vẻ mặt nhất thời cứng đờ.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dạng buồn cười của hắt, thì thật sững sốt sau đó rất nhanh liền định thần trở lại, phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn.

Nhưng mới vừa cước bộ còn chưa kịp đi xa liền cảm thấy thân hình của mình không bước tiếp được, lập tức đã bị hắt ném vào trong ôn tuyền.

“Hàn Ngữ Phong, người dám trêu đùa bốn vương?” Tư Mã Tuấn Lỗi hét lên, đem khăn ướt ném xuống phía dưới, con người đen phát ra tia giận dữ.

“Ai trêu đùa người, là người quá đáng trước, sao lại trách ta?” Hàn Ngữ Phong cố gắng đứng lên không muốn thân thể của mình bị ướt sũng, bất mãn phản bác lại lời hắt, thậm nghĩ đến bộ dạng buồn cười vừa rồi của hắt, nàng không những hết giận mà trên môi còn ửng đỏ ý cười.

Tư Mã Tuấn Lỗi lại nhìn thấy quần áo ướt sũng đang dán chặt vào thân hình nhỏ nhắn lả lướt của nàng thật làm người ta hưng phấn, trước mắt hắt hiện lên một cảnh xinh đẹp động lòng người, từng giọt từng giọt nước từ trên người nàng rơi xuống làm bùng nổ lên một cỗ tình cảm mãnh liệt đang chiếm lấy suy nghĩ của hắt.

Hắt giống như kẻ mê muội khẩn trương kéo thấp vạt áo của nàng, nhất định phải xem được nơi phi thường xinh đẹp của nàng.

Nhận thấy được ý đồ của hắt, Hàn Ngữ Phong muốn giãy dụa đẩy hắt ra nhưng thân thể của hắt vẫn không hề suy chuyển một chút nào, đầu óc chợt lóe linh quang nói: “Hôm nay ta không thể.”

Bàn tay không an phận của hắt dừng lại một chút, sau đó buông nàng ra.

Hàn Ngữ Phong thoáng yên lòng, đột nhiên cảm giác được tay hắt không hề báo động trước mà chạm vào người mình, nàng kêu lên một tiếng sợ hãi: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Kiểm chứng một chút xem người có thật sự không thể hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhắc mi, hắt biết nàng đang nói dối.

“Người hạ lưu.” Hàn Ngữ Phong kinh hoảng gạt tay hắt ra, tức giận trừng mắt nhìn hắt, trong mắt cũng có một tia ngượng ngùng khi lời nói dối bị hắt vạch trần.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Ngoan, đừng ầm ĩ.” Tâm mắt chậm rãi đảo qua đôi môi cánh hoa ướt át của nàng, cúi đầu bá đạo che lại.

Hàn Ngữ Phong không thể nói chuyện, hai tay dùng sức đẩy hắt ra, nhưng hắt dường như hoàn toàn không có cảm giác, nụ hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, nóng bỏng, triển miên.

Sau một lúc Tư Mã Tuấn Lỗi rời khỏi đôi môi cánh hoa của nàng, hôn lên vành tai nàng...

“Không được... Hôm nay không thể được... Không được.” Hàn Ngữ Phong nhìn thấy ánh mắt nóng rực của hắt, đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, không biết nguyên nhân này có làm hắt buông tha chính mình không?

“Tại sao hôm nay không được?” Tư Mã Tuấn Lỗi cố nén hỏa dục trong lòng, thanh âm khàn khàn hỏi.

“Bởi vì hôm nay ngươi bị thương...” Mắt đẹp lay động, Hàn Ngữ Phong khẽ cắn đôi môi cánh hoa.

Tư Mã Tuấn Lỗi chợt sững sốt, hắn không nghĩ đến nàng sẽ nói ra nguyên nhân này, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng không giống như đang giả vờ quan tâm hắn.

“Được không?” Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng truy hỏi.

Đột nhiên cảm động hoàn toàn thay thế hỏa dục, Tư Mã Tuấn Lỗi buông nàng ra tự mặc quần áo vào, sau đó đem áo khoác chuyển tới tay nàng: “Thay quần áo đi, chúng ta trở về.”

Hàn Ngữ Phong hơi hơi sững sốt, hắn thật sự đồng ý, liền vội vàng cởi bộ quần áo ướt sũng ra và thay bằng áo khoác của hắn.

Hai người trầm mặc trở về, Hàn Ngữ Phong lặng lẽ đi theo phía sau hắn.

Nếu lần sau Phong Hồn lại đến thì hãy ở yên trong phòng. Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng.

Hàn Ngữ Phong ngẩn ngơ, đột nhiên nghĩ đến trước lúc Phong Hồn đi đã từng nói là sẽ quay trở lại.

“Hắn còn muốn đến ám sát ngươi sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Có cần phải tăng cường thị vệ trong phủ hay không?”

“Không cần.” Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên trả lời, trong lòng cảm thấy ảm áp, nàng thật sự quan tâm hắn.

“Tại sao không cần? Hay là ngươi đã có biện pháp đối phó hắn rồi?” Hàn Ngữ Phong cả kinh, nàng không hi vọng hắn xảy ra chuyện đồng thời cũng không hi vọng Phong Hồn xảy ra chuyện.

“Nếu bốn vương có biện pháp đối phó hắn, ngươi muốn như thế nào?” Đột nhiên Tư Mã Tuấn Lỗi dừng cước bộ, quay đầu nhìn chằm chằm nàng.

“Nếu có thể được thì không cần giết hắn. Hãy tha cho hắn.” Trong mắt Hàn Ngữ Phong mang theo một tia thỉnh cầu.

Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mầu bán mị, nhìn chằm chằm nàng châm biếm: “Thả hắn? Hắn vẫn như cũ, sẽ đâm bốn vương bị thương, giết người thì có rất nhiều phương pháp, chẳng hạn như hạ độc, dùng ám khí... Nói cách khác, không phải hắn chết thì là bốn vương chết.”

Hàn Ngữ Phong cả kinh, xem ra suy nghĩ của nàng quá đơn giản, nàng nên làm gì bây giờ?

141. 140

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 141 Toàn tâm bảo vệ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nhìn chằm chằm vào nàng, thấy trong đôi mắt đẹp của nàng có giạt mình, có bất an làm cho lòng của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên có chút ghen tỵ, cảm thấy không thoải mái, nàng rốt cuộc là quan tâm Phong Hồn hay là quan tâm hắn.

‘Bốn vương cảm thấy rất kỳ quái.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hơi nhíu mày một chút, đột nhiên nói.

‘Kỳ quái? Kỳ quái như thế nào? Hàn Ngữ Phong nâng mắt, nghi hoặc hỏi.

‘Phong Hồn luôn luôn đạt được mục đích, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ thì hắn không từ bất cứ thủ đoạn gì, nhưng lần này hắn lại hai lần quang minh chính đại đến ám sát bốn vương, lần trước dùng tuyệt mệnh đoạt hồn châm cũng không có độc, hắn biết rõ phần lớn thị vệ trong vương phủ võ công đều không phải hạng tầm thường, hắn căn bản không có nhiều cơ hội để thành công...’ Mày kiếm của Tư Mã Tuấn Lỗi hơi nhúu lại, điểm ấy hắn thật sự nghĩ không ra, nếu nói Phong Hồn không muốn giết mình thì sao hắn lại ba lần bảy lượt tìm đến vương phủ, hắn tại sao lại làm như vậy?

‘Quang minh chính đại ám sát?’ Người nói là Phong Hồn không muốn giết người sao?’ Trong mắt Hàn Ngữ Phong mang theo một tia vui mừng, như vậy thì bọn họ không cần phải chém giết lẫn nhau.

‘Không muốn giết bốn vương thì hắn tới đây làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng một cái, thật sự là nữ nhân ngu ngốc mà.

Hàn Ngữ Phong cũng không trả lời hắn, Phong Hồn không muốn giết hắn, hắn cũng không muốn giết Phong Hồn, bằng không sẽ không nhân lúc Phong Hồn bị thương mà ra lệnh cho thị vệ thả hắn, xem ra là nàng đã lo buồn vô cớ rồi, nghĩ vậy nên trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, cước bộ cũng nhẹ nhàng không ít....

Phong Hồn một mình đứng lặng trên đỉnh núi, gió nhẹ thổi vào gương mặt hắn ánh trăng sáng tỏ soi rõ thân ảnh của hắn, đôi mắt mâu ngóng nhìn về một hướng xa xôi, khóe miệng không tự giác mà chột mím cười thoải mái.

‘Yêu nghiệt? Đó là do đôi mắt của người sao? Ta lại thấy đó là đôi mắt xinh đẹp, vì sao người không nghĩ là mình thật may mắn, ông trời ưu ái nên mới tặng nó cho người, người thường đâu thể có được nó? Ta thực hâm mộ.’

Những lời này dường như khắc sâu vào trong lòng hắn, lần đầu tiên trong đời hắn quyết tâm phải bảo vệ một người, hắn phải cả đời bảo vệ nàng, âm thầm bảo vệ nàng.

‘Phong ca ca, thì ra người ở nơi này.’ Phía sau chột truyền đến giọng nói ngọt ngào của Hỏa Vân Kiều

‘Sao người lại tới đây?’ Phong Hồn xoay người, tử mâu không hề mang theo một tia dịu dàng khi nhìn thấy nàng.

‘Phong ca ca, người cười cái gì? Người thật sự mỉm cười nha.’ Hỏa Vân Kiều thấy trên khóe miệng của hắn nụ cười còn chưa biến mất, hắn cười thật sự vui vẻ, thật sự mê người, thì ra hắn còn có thể cười. Theo trí nhớ của nàng, từ lần đầu tiên nàng gặp được hắn cho đến bây giờ hắn đều vĩnh viễn mang một bộ dáng lạnh như băng, vô tình, bộ dáng mà nàng đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế để khiến hắn cười nhưng lại không một lần thành công, nàng đã từng nghĩ đến hắn sẽ không bao giờ cười, nhưng mới vừa rồi nàng lại thấy hắn cười, tuy rằng nụ cười rất nhẹ, rất nhanh.

‘Cười?’ Phong Hồn ngẩn người, hắn có cười sao? Cho tới bây giờ hắn cũng không biết cái gì gọi là cười? Cười làm cho hắn có cảm giác sinh mệnh của mình ở trong mắt người khác là hèn mọn, lãnh khốc, cho nên hắn hoàn toàn lạnh lùng.

‘Phong ca ca, người thật sự nở nụ cười.’ Vẻ mặt của Hỏa Vân Kiều thật sự xúc động, trong đôi mắt đẹp đã long lanh nước mắt, Phong ca ca của nàng rốt cuộc đã nở nụ cười, sau đó như chột nghĩ đến chuyện gì, nàng hỏi: ‘Phong ca ca, người vừa rồi suy nghĩ cái gì?’

Đang nghĩ cái gì? Thân mình Phong Hồn cứng đờ, chẳng lẽ là bởi vì chuyện này nên hắn mới có thể mỉm cười sao?

‘Mau nói cho ta biết đi, Phong ca ca.’ Hỏa Vân Kiều lo lắng thúc giục, nàng thật sự rất muốn biết, để về sau có thể làm cho hắn mỉm cười.

‘Không có gì.’ Phong Hồn thản nhiên trả lời.

‘Người gạt ta, làm sao lại không có? Chỉ là người không muốn nói cho ta biết thôi.’ Hỏa Vân Kiều vừa bất mãn vừa nũng nịu nói, tại sao hắn vĩnh viễn đều đối xử với mình như vậy, nếu không phải là vô tình, cự tuyệt, thì cũng là thản nhiên không quan tâm, lúc nào cũng duy trì khoảng cách.

‘Đừng làm loạn nữa, mau trở về thôi.’ Phong Hồn dường như không kiên nhẫn, tự mình xoay người rời đi.

‘Phong ca ca, ta nhất định sẽ biết.’ Hỏa Vân Kiều chậm rãi đi ở phía sau, vẻ mặt tức giận.

Phong Hồng vừa mới phi thân về tới chân núi thì đã nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Châu nhi đứng chắn ở trước mặt hắn, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện.

‘Người chính là cố ý có phải không?’ Châu nhi nghiêng rằng, lên tiếng chất vấn.

‘Người không có tư cách chất vấn ta, ta chỉ là hứa hẹn với người, cũng không cam đoan nhất định sẽ giết Tư Mã Tuấn Lỗi, người đề cao ta quá rồi.’ Tử mâu của Phong Hồng bắn ra tia nhìn lạnh như băng.

‘Phong Hồng, người đừng quên thân phận của người, người làm nghề gì? Người đã hứa sẽ giúp ta rồi, thì phải không tiếc hết thảy mọi thứ mà hoàn thành, trừ phi người bị giết, nếu không, người cả đời đều phải đi để hoàn thành lời hứa của mình.’ Trong đôi mắt đẹp của Châu nhi bắn ra tia nhìn hung ác, sắc bén, nàng sẽ không để hắn có thể tiếp tục làm trái lời mình.

‘Người muốn uy hiếp ta sao? Cái chết cho tới bây giờ ta còn không sợ, nhưng mà ta phải cảm ơn người đã nhắc nhở, ta đây liền chuẩn bị dùng thời gian cả đời để đi hoàn thành lời hứa hẹn với người.’ Tử mâu của Phong Hồng phát ra tia lạnh lẽo, nhếch môi cười lạnh.

‘Người....’ Châu nhi bị hắn chọc tức đến mức nghẹn lời, nhưng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn mà không thể có biện pháp gì, nàng biết nếu lấy thực lực của bản thân thì bất luận thế nào cũng không bao giờ giết được Tư Mã Tuấn Lỗi.

Phong Hồng nhìn nàng với ánh mắt hèn mọn và không cười, loại nữ nhân ích kỷ lại ngoan độc nếu không chiếm được tình yêu của người ta thì sẽ không tiếc hết thảy mọi thứ mà đi hủy diệt.

‘Phong Hồng, nếu trong vòng ba ngày mà người không thay ta giết Tư Mã Tuấn Lỗi thì ta đây sẽ đi giết Hàn Ngữ Phong, người thấy thế nào?’ Châu nhi đột nhiên lên tiếng uy hiếp, nàng đã hoàn toàn có thể khẳng định là hắn vì Hàn Ngữ Phong nên mới hạ thủ lưu tình.

‘Người thử xem, đừng nói là người giết nàng, cho dù là người chỉ làm bị thương nàng một cọng tóc, thì không còn nghi ngờ gì nữa, người chính là kẻ thù số một của Quỷ môn tá.’ Phong Hồng đối mặt với nguy hiểm còn không sợ, lại có thể dễ dàng để người ta uy hiếp hay sao, nếu vậy thì hắn đã không thể tồn tại trên đời này.

‘Ha ha ha....’ Châu nhi đột nhiên phát ra một tràng cười điên cuồng, sau đó lên tiếng hừ lạnh nói: ‘Phong Hồng, người nghĩ rằng ta sợ chết sao? Ta đã sớm coi nhẹ cái chết, cho nên người tốt nhất nhớ kỹ lời ta nói, ta đã nói được thì nhất định làm được.’

Nói xong lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi xoay người rời đi.

142. 141

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 142 Cố ý chọc giận

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nghe Xuân Vũ hồi bẩm là có Lý vương gia đến thăm liền vội vàng đi vào tiền sảnh.

‘Ngữ Phong, gần đây có khỏe không?’ Lý Huyền Bằng nhìn thấy nàng vừa vào tới liền mỉm cười dịu dàng hỏi.

‘Ta khỏe. Vương gia cùng Công chúa thì sao?’ Hàn Ngữ Phong đứng cách hắn một khoảng, khẽ gật đầu, lễ phép chào hỏi, vì dù sao hiện tại nàng cũng là gái đã có chồng.

‘Chúng ta vẫn khỏe.’ Trong mắt của Lý Huyền Băng có chút thất vọng, hắn rõ ràng cảm giác được nàng có ý duy trì khoảng cách.

Hàn Ngữ Phong yên lặng đứng ở nơi đó, đột nhiên không biết nên cùng hắn nói chuyện gì?

‘Hai ngày nữa ta phải quay về nước, hôm nay đặc biệt đến đây để từ biệt người.’ Lý Huyền Băng đột nhiên lên tiếng nói.

‘Người phải đi? Vì sao? Không phải Công chúa và Tứ vương gia sẽ thành thân sao?’ Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, nâng mắt nhìn hắn.

‘Chính là bởi vì bọn họ thành thân nên ta mới phải về nước, nhưng ta sẽ còn trở lại để tặng quà xuất giá cho Tuyết nhi, ta và Tuyết nhi về nước là để chuẩn bị đồ cưới cho ngày thành thân, dù sao nàng cũng là Công chúa nên những lễ nghi này không thể thiếu.’ Lý Huyền Băng lên tiếng giải thích.

‘À, vậy Ngữ Phong chúc Vương gia cùng Công chúa lên đường bình an.’ Thì ra là như vậy.

‘Kỳ thật lần này ta đến....’ Lý Huyền Băng đột nhiên tạm dừng, sau đó nở nụ cười bất đắc dĩ.

‘Cái gì?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc nhìn hắn, hắn muốn nói cái gì?

‘Kỳ thật lần này ta đến chủ yếu là vì tìm người.’ Lý Huyền Băng nâng mắt nhìn nàng chằm chằm, cho dù là thất vọng trở về thì hắn cũng muốn nói cho nàng biết.

‘Tìm ta?’ Hàn Ngữ Phong lại nghi hoặc.

‘Àn, Ta muốn mang người về nước, nhưng ta thật không ngờ, thân phận của người lại làm cho ta không thể tưởng tượng được.’ Lý Huyền Băng gật đầu, trong ánh mắt mang theo đau xót.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên hiểu được ý tứ của hắn, thật là thế sự khó lường, hắn thật tao nhã, chính là người phụ quân trong tưởng tượng của nàng, nếu bọn họ có thể gặp nhau sớm hơn, nhưng mà không có Nếu.

‘Lý vương gia đại giá quang lâm, bốn vương không có tiếp đón từ xa, thật là thất lễ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên xuất hiện ở phía cửa đại sảnh, ngữ khí không được vui, bước nhanh đến chỗ bọn họ.

‘Vương gia thật là khách sáo, ta làm sao dám để Vương gia tiếp đón.’ Ánh mắt của Lý Huyền Băng chợt lóe lên.

‘Không dám để cho bốn vương tiếp đón, vậy dám để cho Vương phi của bốn vương tiếp đón sao?’ Con người đen bán mị của Tư Mã Tuấn Lỗi có vẻ châm biếm, nhìn thấy bọn họ đứng chung một chỗ, hắn cảm thấy thật không thoải mái.

‘Vương gia, người lầm rồi, ta đến thăm bằng hữu, không phải là đến thăm Vương phi của người.’ Lý Huyền Băng đối với hắn cũng không có hảo cảm, sau đó quay đầu nhìn nàng nói: ‘Ngữ Phong, ta đây xin cáo từ, người hãy bảo trọng.’

‘Vương gia cũng bảo trọng, đi đường cẩn thận.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu nói.

‘Cám ơn, ta sẽ cẩn thận.’ Lý Huyền Băng dừng cước bộ lại, trong lòng cảm thấy chấn động chỉ vì một câu quan tâm đơn giản của nàng.

Nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của hắn đối với nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi nảy sinh tức giận, nhếch môi châm chọc: ‘Người muốn đi sao, có cái gì mà không thể cho bốn vương nghe được.’

Hàn Ngữ Phong tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn lại phát điên sao, bọn họ có chuyện gì mà không thể cho hắn nghe được chứ?

“Vương gia có phải đã ăn nhiều dấm chua quá hay không? Nên ăn ít một chút để tránh ảnh hưởng tới sức khỏe.” Lý Huyền Băng châm chọc khiêu khích khi nhìn thấy vẻ mặt ghen tỵ khó chịu của hắn, nếu phải ghen tỵ thì người đó là hắn mới đúng bởi vì dù sao bây giờ nàng cũng đã là Vương phi của hắn.

“Dấm chua? Bồn vương chưa bao giờ ghen.” Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh nói.

“Thật không?” Lý Huyền Băng không cười nhìn hắn, đột nhiên đi qua nắm lấy tay Hàn Ngữ Phong khẽ hôn một cái, sau đó nhìn về phía hắn với ánh mắt khiêu khích.

Hàn Ngữ Phong bị dọa đến sững sờ, đứng chôn chân tại chỗ, trừng lớn ánh mắt nhìn hắn.

“Lý Huyền Băng, ta phải giết ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt tái xanh phi thân lao về phía trước.

“Ta đây không đấu với ngươi, xin cáo từ.” Lý Huyền Băng cũng thi triển khinh công phi thân rời đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêng răng xoay người lại liền thấy nàng còn ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa, tròn mắt phun lửa giận rống lên: “Hàn Ngữ Phong.”

Hàn Ngữ Phong đột nhiên bị hắn hù dọa liền phục hồi lại tinh thần, nhìn vào khuôn mặt tái xanh của hắn, ngoan ngoãn nói “Có chuyện gì?”

“Có chuyện gì? Ngươi còn dám hỏi bồn vương có chuyện gì sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi tới gần nàng, Lý Huyền Băng chết tiệt, dám cư nhiên hôn nàng, mà nàng cũng không tránh.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên hiểu được hắn vì sao lại phát hỏa, lui về phía sau lẩm bẩm nói: “Ngươi tức giận cái gì? Ta cũng không biết hắn sẽ làm như vậy?”

“Người đâu? Đem một chậu nước ấm đến đây.” Bỗng nhiên Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn về phía cửa phân phó.

“Dạ! Vương gia.” Nha hoàn ở bên ngoài lên tiếng trả lời.

Hàn Ngữ Phong nghi hoặc nhìn hắn, hắn cần nước ấm để làm gì?

“Vương gia, nước ấm đã mang đến.” Nha hoàn nhanh chóng bưng một chậu nước nóng đi vào.

“Đặt ở nơi đó, các người đều lui hết ra ngoài.” Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ tay vào cái bàn, mệnh lệnh nói.

“Dạ! Vương gia.” Nha hoàn vội vàng lui ra ngoài.

“Ngươi muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong cảnh giác đề phòng hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói một lời, cầm lấy bàn tay mà bị Lý Huyền Băng hôn, lập tức thả vào trong nước ấm, dùng sức lau chùi thật mạnh.

“Đau quá, ngươi điên rồi.” Hàn Ngữ Phong nhíu mày la lên, muốn rút tay về thì tay lại càng bị hắn gắt gao nắm chặt, bàn tay đáng thương của nàng bị hắn cọ xát đến mất một lớp da.

“Đau cũng phải chịu đựng.” Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không phòng thủ, hắn không thể chịu được trên thân thể của nàng có mùi của nam nhân khác, nhất là Lý Huyền Băng.

“Đồ điên.” Hàn Ngữ Phong mắng hắn, đột nhiên nâng mắt nhìn hắn nói: “Có phải là ngươi để ý tay của ta bị Lý vương gia hôn không? Ngươi thật sự để ý phải không?”

Giống như bị người ta vạch trần tâm sự, thân hình của Tư Mã Tuấn Lỗi nhất thời cứng đờ, muốn che giấu xấu hổ nên quát: “Bồn vương không nhỏ mọn như vậy.”

“Người đâu, đem hai chậu nước ấm vào đây.” Hàn Ngữ Phong cũng hướng về phía cửa phân phó.

“Dạ! Vương phi.” Tiểu nha hoàn ở ngoài cửa vẻ mặt nghi hoặc, hôm nay Vương gia với Vương phi làm sao vậy? Tại sao lại cần nhiều nước ấm như thế?

143. 142

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 143 Không thể không nhận

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Rất nhanh hai chậu nước ấm đã được bưng vào.

“Đi lấy mã xoát(1) đến cho ta.” Hàn Ngữ Phong lại phân phó.

“Dạ! Vương phi.” Tiểu nha hoàn vội vàng chạy nhanh ra ngoài, mã xoát nhanh chóng được lấy đến, lần này tiểu nha hoàn cũng thật hiểu chuyện, liền lui ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

“Người lấy mấy thứ này làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi khó hiểu nhìn nàng.

“Người nói xem?” Hàn Ngữ Phong vẽ mặt cười cười nhìn hắn, cầm lấy mã xoát đánh giá hắn rồi nói tiếp: “Chà xát như người thì làm sao tốt bằng thứ này.”

“Hàn Ngữ Phong, người dám chà xát thử một cái xem.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên hiểu ra, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nàng.

“Tại sao ta lại không dám? Ta cũng muốn chà xát những nơi mà người đã bị người ta hôn qua.” Hàn Ngữ Phong nhìn lại mu bàn tay của mình đã bị hắn chà xát đến đỏ ửng, nàng chỉ là rút kinh nghiệm của lần trước, lần này nàng dùng mã xoát.

“Người để ý?” Tư Mã Tuấn Lỗi không hề tức giận mà ngược lại trong lòng còn cảm thấy vui mừng, nàng là để ý hắn.

“Ai thèm để ý người?” Hàn Ngữ Phong liếc mắt, lúc này nàng chỉ muốn báo thù.

“Được rồi, vậy bốn vương phối hợp cùng người.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố nhịn cười, đứng dậy bắt đầu cởi quần áo ra.

“Người làm gì vậy?” Hàn Ngữ Phong nhú mày khó hiểu, hắn cởi quần áo ra làm gì?

“Người không phải muốn chà xát những nơi mà bốn vương đã bị người ta hôn qua sao? Bốn vương nghĩ hết nửa ngày cũng nghĩ không ra có nơi nào chưa bị người ta hôn qua, thế nên đành phải cởi hết cho người chà xát.” Tâm tình của Tư Mã Tuấn Lỗi thật tốt, khéo môi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

“Người hạ lưu, vô sỉ.” Sắc mặt của Hàn Ngữ Phong ửng đỏ lên.

“Người muốn chà xát nơi nào trước, có cần bốn vương nói cho người biết không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn vào thân thể chính mình nói.

“Người đi chết đi.” Hàn Ngữ Phong xấu hổ và giận dữ mắng hắn, tiện tay đem mã xoát ném về phía hắn.

Dường như đoán được ý định của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại, nhanh tay chụp được nó, nhìn bộ dạng vừa thẹn vừa tức của nàng, hắn thoải mái cười ha hả.

“Cho người cười này.” Lại bị hắn trêu đùa nên Hàn Ngữ Phong tức giận chạy đến bưng thau nước ấm lên tạt vào người hắn.

Ai ngờ hắn lại phi thân, nhẹ nhàng vọt đến bên người nàng, tức giận trừng mắt nói: “Hàn Ngữ Phong, người dám dùng nước tạt bốn vương, người chết chắc rồi.”

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong chậm rãi lui về phía sau.

“Người muốn chạy trốn sao? Lại đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn ra ý đồ của nàng, đột nhiên nhanh tay ôm lấy nàng.

“Cứu mạng.” Hàn Ngữ Phong theo bản năng kêu to lên.

“Bính.” Cửa bị phá ra, một đám thị vệ cùng hạ nhân xông vào, hô to: “Bảo vệ Vương gia. Bảo vệ Vương phi.”

Đột nhiên tất cả đều ngẩn người, Vương gia y phục không chỉnh tề ôm lấy Vương phi trong một tư thế cực kỳ mờ ám, mà đôi bàn tay trắng như sứ của Vương phi đánh vào người Vương gia dù nhìn thế nào cũng giống như là đang liếc mắt đưa tình. Vẻ mặt của Vương gia xanh mét khi thấy bọn họ đột nhiên xông vào.

“Cút hết ra ngoài cho bốn vương.” Tư Mã Tư Lỗi quát.

“Xin lỗi, thỉnh Vương gia và Vương phi cứ tiếp tục.” Thị vệ kinh sợ vội vàng lui ra ngoài mà trong lòng cực kỳ ủy khuất, đây là đại sảnh bọn họ làm sao biết Vương gia sẽ... Sao có thể trách bọn họ được chứ?

“Ha ha ha.” Nhìn thấy bộ dạng lúng ta lúng túng của Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong lập tức hết giận cười lớn.

“Cười vui lắm sao?” Tròng mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi xẹt lên tia lửa giận.

“Không vui, không thấy buồn cười chút nào cả.” Hàn Ngữ Phong cố nhịn cười, nàng cũng không dám chọc giận hắn nữa, nếu không người bị thiệt sẽ chính là bản thân mình thôi.

“Thật không?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên ôm lấy nàng đi về hướng Lục Bình uyển. Hôm nay hắn nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng.

Bị hắn ném lên giường, Hàn Ngữ Phong nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, liền lui vào bên trong nói: “Người muốn làm gì?”

“Người nói đi. Đương nhiên là hoàn thành nốt chuyện lần mà chúng ta còn chưa hoàn thành.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền kéo nàng qua, bá đạo hôn lên môi nàng.

Hàn Ngữ Phong quay đầu đi, tròng mắt nhìn hắn nói: “Không được, hiện tại rõ ràng là ban ngày.”

“Ai quy định ban ngày thì không được? Đây là Vương phủ của bốn vương, tất cả đều do bốn vương định đoạt.” Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng một cái, vừa nhìn đã biết ngay nàng muốn viện lý do này để từ chối.

“Không...” Hàn Ngữ Phong còn chưa kịp nói hết câu thì môi đã bị hắn chặn lại, dịu dàng và triền miên...

Môi lưỡi dây dưa làm cho ánh mắt của Tư Mã Tư Lỗi tràn đầy vẻ kích động cùng dục vọng, như có lửa đang thiêu đốt xung quanh thân thể hắn. Thân thể gắt gao dán chặt vào nàng như muốn đem khát vọng của chính mình truyền sang người nàng....

Hôn cho đến khi đôi môi nàng trở nên ửng ửng, ửng đỏ mới buông ra, tay dừng lại ở phía trước ngực nàng ra sức vuốt ve, Hàn Ngữ Phong giãy dụa ngược lại càng làm cho hắn gia tăng lực đạo.

“Đau quá.” Hàn Ngữ Phong đau đến bật ra tiếng.

Nghe được thanh âm kêu lên đau đớn của nàng, tay của Tư Mã Tuấn Lỗi dịu lại một chút, tay còn lại thì nhẹ nhàng mân mê bờ môi mềm mại của nàng.

“Tỷ tỷ.” Vừa nghe một tiếng kêu vang lên thì đã thấy Cảnh nhi đẩy cửa tiến vào.

Thân thể nhất thời cứng đờ, Tư Mã Tuấn Lỗi bất đắc dĩ phải dừng tay, hắn thật muốn đem Cảnh nhi đá văng ra ngoài.

“Tỷ tỷ, các người đang làm cái gì? Đánh nhau phải không?” Cảnh nhi hiếu kỳ nhìn bọn họ, nhìn thấy quần áo bọn họ hỗn độn, không giống như vừa mới đánh nhau.

“Cảnh nhi, có chuyện gì sao?” Hàn Ngữ Phong vội vàng đứng dậy sửa sang quần áo đúng lúc Cảnh nhi vừa chạy tới, dịu dàng hỏi nó.

“Àn, tỷ tỷ, hôm nay tiên sinh khen đệ, đệ cho tỷ xem thơ đệ viết này.” Cảnh nhi tự hào lấy ra tờ giấy đưa đến trước mặt nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên, cố gắng hết sức nhẹ giọng nói: “Cảnh nhi, người đi ra ngoài trước, bốn vương có chuyện muốn nói với tỷ tỷ người.”

“Cảnh nhi không thể nghe được sao?” Lòng hiếu kỳ của Cảnh nhi lại trỗi dậy.

“Không được.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhin không được hét to lên, chết tiệt, về sau hắn muốn đem Cảnh nhi tổng khứ đi.

“Tỷ tỷ.” Cảnh nhi nước mắt lưng tròng trốn ở sau lưng Hàn Ngữ Phong.

“Người làm gì vậy?” Hàn Ngữ Phong giận dữ trừng mắt nhìn hắn, hắn có thể hung dữ với nàng nhưng hắn không thể hung dữ với Cảnh nhi.

“Đáng ghét.” Tư Mã Tuấn Lỗi mắng một tiếng, đập cửa đi ra ngoài.

Vừa vào thư phòng đã thấy Phong Hồn lạnh lùng ngồi ở bên trong.

(1) bông tấm bằng lông ngựa

144. 143

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 144 Ba ngày lấy mạng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi sững sốt một chút, lập tức châm biếm nói: “Phong Hồn, tại sao hôm nay ban ngày ban mặt lại đến ám sát bốn vương?”

“Vương gia, có ai quy định ám sát nhất định phải ra tay vào buổi tối không? Phong Hồn ta từ trước đến nay không làm việc theo quy củ.” Phong Hồn cũng cười lạnh một tiếng.

“Nói đi, có chuyện gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề.

“Tư Mã Tuấn Lỗi quả nhiên không phải tầm thường.” Trong tử mẫu của Phong Hồn hiện ra vài phần khen ngợi, hắn cứ nhiên biết chính mình hôm nay đến đây không phải để ám sát.

“Rất đơn giản, bốn vương cũng không phải kẻ ngu ngốc, nếu người muốn ám sát thì cần gì phải ngồi đây đợi ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêm mặt, nhìn hắn một cái nói.

“Ta đến là nói cho người trước một tiếng, trong vòng ba ngày ta sẽ lấy mạng người.” Ánh mắt Phong Hồn lạnh lùng nói.

“Ba ngày? Tốt, bốn vương bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đợi người, hơn nữa bốn vương cũng muốn xem người có đủ bản lĩnh hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu chặt mày kiếm, hắn cố ý đến thông báo cho mình biết sao?

“Vậy thì người cứ chờ đó, xin cáo từ.” Phong Hồn vừa dứt lời thì đã không thấy thân ảnh đâu nữa.

Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng ngồi ở bên bàn suy đoán ý tứ trong lời nói của Phong Hồn, mặc kệ là thế nào, hắn cũng phải cẩn thận đối phó.

Lục Bình uyển.

“Tỷ tỷ, ta có phải là rất giỏi không?” Cảnh nhi đem tất cả những gì học được nói hết một lần cho tỷ tỷ, sau đó ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đắc ý hỏi.

“Ân, Cảnh nhi là giỏi nhất.” Hàn Ngữ Phong vuốt vuốt đầu của nó một cách yêu thương.

“Tỷ tỷ, vậy ta đi ra ngoài chơi.” Cảnh nhi nói xong, nhanh như chớp liền chạy ra bên ngoài.

“Cảnh nhi cẩn thận coi chừng ngã.” Hàn Ngữ Phong chạy tới cửa hô to.

“Biết rồi, tỷ tỷ.” Cảnh nhi trả lời mà đầu vẫn không quay lại.

Hàn Ngữ Phong chỉ còn biết cười cười, hiện tại Cảnh nhi chính là nguồn an ủi lớn nhất của nàng. Vừa quay đầu lại, nàng ngạc nhiên, sững sốt khi nhìn thấy Phong Hồn đứng ở bên trong.

Tử mâu của Phong Hồn phức tạp nhìn nàng.

“Phong Hồn, thương thế của người có tốt không? Có xảy ra chuyện gì không?” Hàn Ngữ Phong lấy lại tinh thần, dùng ánh mắt quan tâm hỏi hần.

“Tốt lắm, không có việc gì.” Phong Hồn trả lời đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa. Hần không thể để lộ cảm tình của mình quá nhiều.

“Người...” Chần chờ một chút, sắc mặt của Hàn Ngữ Phong có chút khấn trương, đột nhiên trong lòng lo lắng, hôm nay hần đến đây có phải để ám sát Tư Mã Tuấn Lỗi hay không?

“Ta không đến ám sát hần.” Nhìn ra vẻ lo lắng của nàng, Phong Hồn mở miệng giải thích.

Hàn Ngữ Phong thở ra nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đến đây để ám sát là tốt rồi.

Nhìn thấy sắc mặt của nàng đột nhiên dịu đi, Phong Hồn trầm mặc một lúc rồi mở miệng nói: “Người thực sự quan tâm hần?”

Hàn Ngữ Phong ngẩn người, nàng phải trả lời câu hỏi này như thế nào? Quan tâm? Nàng quan tâm Tư Mã Tuấn Lỗi sao? Nàng không biết, nhưng nàng khẳng định mình không hy vọng hần gặp chuyện, như vậy thì có tính là quan tâm không?

“Nhất định phải như vậy sao?” Nàng không rõ, hơi hơi nâng mắt nhìn hần.

“Nhất định phải như vậy.” Phong Hồn cứng ngắt gật đầu, tuy rằng hần không muốn làm cho nàng thương tâm nhưng đây là quy tắc của giang hồ hần không có cách nào thay đổi, cũng không thể thay đổi, trừ khi hần chết.

“Không có biện pháp nào có thể thay đổi sao?” Hàn Ngữ Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi lại, nhất định sẽ có cách.

“Ngữ Phong, nếu Tư Mã Tuấn Lỗi chết thì người có thương tâm không? Người có hận ta không? Nếu có thể đem mạng của người để đổi lấy mạng của hần, người có bằng lòng không?” Tử mâu của Phong Hồn nhìn chằm chằm nàng, liên tiếp hỏi ra những vấn đề quan trọng, nếu hần vì không muốn nàng bị thương mà giết chết Tư Mã Tuấn Lỗi, nhưng nếu Tư Mã Tuấn Lỗi chết lại làm cho nàng thương tâm, hận mình đến thấu xương thì còn có ý nghĩa gì nữa.

“Ta sẽ thương tâm, ta cũng sẽ hận người, nhưng ta bằng lòng lấy tính mạng của chính mình để đổi mạng của hần, chỉ cần các người không xảy ra chuyện gì.” Hàn Ngữ Phong kiên định gật đầu.

“Ta hiểu rồi, ta biết nên làm thế nào.” Trong lòng Phong Hồn run lên, hần đã đoán trước kết quả sẽ là như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt của hần trở nên thê lương, Hàn Ngữ Phong cũng nhẹ nhàng nói: “Nếu hần thương tổn người ta cũng sẽ hận hần, cho nên các người đều phải sống khỏe mạnh.”

“Cám ơn, người hãy chú ý giữ gìn sức khỏe.” Tử mâu của Phong Hồn khẽ lay động, có những lời này của nàng thì hần nhất định phải toàn tâm bảo vệ nàng.

Thời gian ba ngày chớp mắt đã đến, đêm nay chính là đêm cuối cùng. Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở trong thư phòng chờ Phong Hồn.

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, một bóng người lặng yên đi đến đứng trước mặt hần.

“Khinh công của Phong Hồn quả nhiên xuất thần nhập quỷ làm bốn vương thật sự bội phục.” Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt bình thản ngồi bên bàn.

“Hôm nay ta tuân thủ lời hứa, đến đây chỉ là vì nói cho người một chuyện, ta quyết định buông tha, không ám sát người nữa.” Phong Hồng vẫn lạnh lùng nói.

“Tại sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi bỗng nhiên sửng sốt, hẳn phải biết rằng nếu buông tha cho mình thì chẳng khác nào hẳn đem bản thân hẳn ra đứng mũi chịu sào, sát thủ một khi hứa hẹn sẽ không đổi ý, cái gì đã làm cho hẳn tình nguyện đem tính mạng ra để đặt cược.

“Nhìn dáng vẻ của người dường như là không được vui, nếu đã như vậy thì ta đây sẽ ám sát người.” Phong Hồng nhếch môi châm chọc, hẳn tựa hồ cũng không tin mình sẽ buông tha hẳn.

“Người cho là bản vương sợ người sao? Bản vương khó gặp được một đối thủ cân tài cân sức như người nên thật sự rất có hứng thú, đột nhiên người nói không chơi đương nhiên làm cho bản vương thất vọng.” Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự có chút thất vọng, hẳn đối với Phong Hồng càng ngày càng có hứng thú.

“Vương gia thực sự thất vọng sao? Ta chỉ nói là không ám sát người chứ không có nói trò chơi chấm dứt, bởi vì ta cũng rất có hứng thú với Vương gia.” Phong Hồng lạnh lùng phản kích.

Đột nhiên lúc này có một giọng nói lạnh lùng mang theo căm hận từ cửa thư phòng truyền đến: “Ám sát hay không ám sát không phải do các người quyết định.” Châu nhi ăn mặc như một hạ nhân, từ từ tiến vào, tay cầm chủy thủ đặt trên cổ Hàn Ngữ Phong.

“Châu nhi?” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên chấn động, thật sự là nàng, tại sao chỉ vì hẳn không thương nàng, nàng lại biến thành như vậy, hơn một năm ở chung, hẳn cũng thật lòng đối đãi nàng, sao nàng lại nhẫn tâm như thế?

145. 144

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 145 Không ai nợ ai

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Châu nhi, người buông nàng ra.’ Phong Hồng tử mẫu lạnh lùng, hàn khí bức người nhìn về phía nàng, chẳng lẽ nàng đã quên lời chính mình đã nói.

‘Phong Hồng, người có tư cách gì mà ra lệnh cho ta. Hôm nay ta mới biết được thế nào là nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được. Sát thủ mặt lạnh cư nhiên cũng biết đổi ý, giờ người không đáng tin cậy nữa, cho nên ta tự mình ra tay, giờ tốt nhất người nên tránh ra.’ Châu nhi lạnh lùng, nhìn hẳn không cười.

Thị vệ gắt gao vây quanh ngoài thư phòng, nhưng cũng không dám tự tiện hành động, bởi vì Vương phi đang ở trong tay Châu nhi.

‘Châu nhi, tại sao chứ? Có thể cho bản vương một lý do?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt thâm trầm phức tạp, hẳn vẫn không muốn thừa nhận, trăm phương nghìn kế cũng không tin Châu nhi muốn giết hẳn.

‘Tại sao ư? Người có thể hỏi ta là tại sao ư?’ Châu nhi ánh mắt đỏ lên, nước mắt chảy dài, hung hăng nói: ‘Vương gia, người phụ ta và tỷ tỷ, cho nên người phải trả giá. Nếu không chiếm được tình yêu của người thì ta cũng không cho kẻ khác có được.’

Bị nàng kẹp chặt hai bên, Hàn Ngữ Phong không thể tin được. Nhận ra tình yêu của nàng thật cực đoan, không chiếm được thì hủy diệt (không ăn được thì đập đổ).

‘Châu nhi cô nương.’ Hàn Ngữ Phong vừa muốn lên tiếng thì đã bị Châu nhi hung hăng đánh.

‘Người cầm miệng lại, nơi này không đến lượt người lên tiếng, nếu không ta cho một đao thì xong.’ Thanh chủy thủ trên tay Châu nhi lại đến gần nàng thêm một chút.

‘Châu nhi người muốn thế nào mới có thể thả nàng ra?’ Phong Hồng tử mâu phát ra tia lạnh lùng, trong nháy mắt đầy hàn khí tụ lại.

‘Sao? Người muốn cứu nàng, vậy người hãy giết Tư Mã Tuấn Lỗi, ta sẽ giữ lại mạng cho nàng.’ Châu nhi ánh mắt hèn mọn muốn uy hiếp hẳn.

‘Được.’ Vừa dứt lời, Phong Hồng thanh kiếm trong tay vung lên, hướng đến Tư Mã Tuấn Lỗi, chỉ cần dùng một chút lực thì có thể xuyên thấu qua ngực hẳn, Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không trốn không tránh, vẫn đứng im tại chỗ.

‘Không, đừng.’ Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, hô to.

Phong Hồng do dự, tạm dừng tay nhưng đầu không quay lại, lời nói của nàng vẫn quanh quẩn ở bên tai.

‘Nếu người làm vậy, ta không chỉ thương tâm mà còn sẽ hận người, ta nguyện ý dùng sinh mạng của chính mình đổi lại mạng của hẳn, chỉ cần người đồng ý.’

Đột nhiên thanh kiếm trong tay lại dùng lực, nếu hôm nay hẳn chỉ có thể chọn một thì hẳn sẽ không chút do dự mà giết chết Tư Mã Tuấn Lỗi, đồng thời sẽ bảo vệ chu toàn cho nàng, cũng không sợ nàng sẽ hận hẳn.

Châu nhi thì lạnh lùng, đầy oán hận, nhìn nàng đau khổ chắc chắn Châu nhi sẽ rất đắc ý.

‘Không, Phong Hồng, đừng làm vậy.’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy mũi kiếm đã xuyên qua lớp quần áo của Tư Mã Tuấn Lỗi, liền hoảng sợ hô lên.

Phong Hồng tạm dừng tay, hẳn vẫn không thể đem lời nàng coi như gió bên tai mà liều lĩnh đâm hẳn.

Tư Mã Tuấn Lỗi tâm lại lạnh như băng đến cực điểm, hẳn từng đã hy vọng, cho dù hẳn không yêu Châu nhi, nhưng hẳn nhiệt tình đối đãi cẩn thận, quan tâm chiếu cố đến nàng hơn một năm qua, không ngờ đổi lại nàng lại đối với hẳn như thế.

‘Không cần dài dòng, Phong Hồng người giết hay không giết đây, đừng trách ta đối nàng không khách khí.’ Châu nhi tựa hồ không kiên nhẫn nổi nữa, trên tay thoáng dùng lực, trên cổ Hàn Ngữ lập tức xuất hiện một vết máu.

‘Người dám.’ Phong Hồng cùng Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt đồng thời căng thẳng, lửa giận trong mắt làm cho người ta phải sợ.

‘Châu nhi người đừng làm vậy, hận bốn vương cũng được, người hãy buông tha cho nàng, bốn vương tự mình động thủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí kịch liệt, yên lặng liếc nhìn Hàn Ngữ Phong, đột nhiên đoạt lấy thanh kiếm trong tay Phong Hồng.

Thân thể Châu nhi run rẩy một chút, rõ ràng nàng rất hận hẳn, nhưng vì sao khi nhìn thấy hẳn cầm kiếm, tâm lại không đành lòng. Không, nàng không thể, cùng lắm thì nàng chết cùng với hẳn, hôm nay việc nàng trà trộn vào vương phủ không thể để thành vô ích được, ánh mắt giận dữ hung hăng nhìn hẳn nói: ‘Tốt.’

Tư Mã Tuấn Lỗi chậm rãi gơ thanh kiếm lên định đâm vào ngực mình.

‘Không, Tư Mã Tuấn Lỗi, người không thể, không thể chết được, người mà chết thì ta phải làm sao bây giờ?’ Hàn Ngữ Phong tê tâm liệt phế, bật thốt hô lên, nàng không thể tưởng tượng hẳn chết ở ngay trước mặt mình, càng không thể để hẳn vì cứu mình mà phải chết.

Tư Mã Tuấn Lỗi dừng tay một chút, khóe miệng thần nhiên tươi cười, con người đen nhìn nàng vô cùng dịu dàng.

‘Người chết thì ta phải làm sao bây giờ?’ Nguyên lai nàng đối với hẳn cũng hữu tình, chỉ cần như vậy cũng đủ rồi.

Nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, Châu nhi sinh hận, thật sự buồn cười, vậy mà vừa rồi nàng còn không đành lòng.

Phong Hồn ở một bên bình tĩnh nhìn nàng, hần đang tìm cơ hội . .

‘Châu nhi, người giết ta đi, không cần dùng ta để uy hiếp hần.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên dùng sức cầm lấy tay đang giữ thanh chủ thủ của nàng, hướng chính mình đâm tới, nếu nhất định phải chết thì hãy để người chết là nàng.

‘Người định làm gì?’ Châu nhi cuống quýt, dùng sức làm cho thanh chủ thủ cách nàng một đoạn, không ngờ nàng cứ nhiên lại không sợ chết, nàng chết rồi thì mình lấy cái gì ra để uy hiếp bọn họ?

Ngay lúc hai người giãy dụa dây dưa, Phong Hồn và Tư Mã Tuấn Lỗi trao đổi ánh mắt, đồng thời ra tay.

Tư Mã Tuấn Lỗi đánh một chưởng vào vai Châu nhi, thanh chủ thủ rơi xuống đất, Phong Hồn cũng kéo Hàn Ngữ Phong sang bên cạnh.

Châu nhi lão đảo lui về phía sau hai bước, lấy tay bịt lại vết thương trên bả vai, ánh mắt không phục hung ác nhìn bọn hần chằm chằm, thị vệ chạy nhanh đến bắt nàng lại, chờ Vương gia xử lý.

‘Thế nào? Có đau không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy Hàn Ngữ Phong, chưa hết kinh hoảng, đau lòng nhìn đến vết máu trên thân thể nàng.

Hàn Ngữ Phong lắc đầu, chỉ đau một chút thôi.

‘Giải nàng vào địa lao.’ Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Châu nhi, đột nhiên hần không muốn tự thuyết phục chính mình nữa, chỉ muốn một chưởng đánh chết nàng, lần này hần sẽ không buông tha cho nàng, không thể để nàng lại một lần nữa làm tổn thương đến Ngữ Phong.

‘Dạ Vương gia.’ Thị vệ áp tải Châu nhi đi ra ngoài.

Phong Hồn đột nhiên ra tay, tốc độ cực nhanh đến chỗ tên thị vệ, cướp đi Châu nhi trong tay hần, ôm nàng phi thân rời đi, thanh âm lạng lạng vang lên trên không trung.

‘Ta nợ nàng một mạng, cho nên hôm nay ta phải dẫn nàng đi.’

146. 145

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 146 Muốn bồi thường

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Ngoài thành, trong rừng cây

Phong Hồn buông Châu nhi ra.

‘Tuy rằng người cứu ta nhưng ta sẽ không cảm tạ người đâu.; Châu nhi đứng đó lạnh lùng nói.

‘Ta không cần người phải cảm tạ. Ta đã nói rồi, ta nợ người một mạng, hôm nay đã trả lại cho người, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai, nếu người còn có ý muốn làm tổn thương đến Hàn Ngữ Phong, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình mà giết người, người nên tự giải quyết chuyện này cho tốt.’ Phong Hồn tử mâu rét lạnh vô tình, nhìn chằm chằm nàng, nói xong xoay người rời đi.

Phía sau, Châu nhi cười lạnh một tiếng: ‘Ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ, có rất nhiều phương pháp có lẽ so với giết người còn làm cho người ta đau khổ gấp bội.’ Nàng sẽ để cho bọn họ nếm thử, cái gì gọi là sống không bằng chết!

Trong Lục Bình uyển

Tư Mã Tuấn Lỗi thật cẩn thận đắp loại dược tốt nhất lên vết thương của nàng, tay không lơ là một giây.

‘Người nhẹ tay thôi, đau quá, hay là để cho Xuân Vũ đến đây đi.’ Hàn Ngữ Phong nhện không được thở nhẹ ra thành tiếng.

‘Thật là yếu ớt, mới chỉ như vậy đã không chịu nổi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí khinh thường, tay lại càng thêm nhẹ nhàng, cẩn thận hơn.

‘Vương gia, nếu không thì để nô tỳ băng bó cho Vương phi.’ Xuân Vũ ở một bên nhỏ giọng nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại, mắt lạnh đảo qua Xuân Vũ. Xuân Vũ bị dọa đến run rẩy, vội vàng lui ra ngoài, nàng cũng không dám làm Vương gia tức giận.

‘Tốt lắm, vết thương cũng không sâu, hai ba ngày sẽ lành.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông tay, đột nhiên nghĩ đến tình thế cấp bách lúc đó, lời nói của nàng khi đó dường như là thật lòng, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

‘Người ở đó cười trộm cái gì?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu lại, liền thấy khóe miệng hắn đang cười trộm.

‘Cười trộm? Bốn vương cười một cách quang minh chính đại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bất mãn nhìn nàng, nàng dùng từ này có ý gì, hắn mà phải cười trộm sao?

‘Vậy xin hỏi Vương gia, người đang cười cái gì? Chẳng lẽ ta bị thế này rất buồn cười sao?’ Hàn Ngữ Phong nhăn mặt nhíu mày đi đến giường đồng nhìn một chút, hắn cười bộ dáng của mình lúc này sao? Hoàn hảo mà, thật sự là kỳ quái, vậy hắn đang cười cái gì?

‘Hàn Ngữ Phong, bốn vương không ngờ thì ra người lại để ý bốn vương như thế.’ Khóe mắt Tư Mã Tuấn Lỗi dấu không được ý cười.

‘Ta để ý người?’ Hàn Ngữ Phong nhất thời ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn hắn, nàng để ý hắn khi nào?

‘Không, Tư Mã Tuấn Lỗi người không thể, không thể chết được, người mà chết thì ta phải sao bây giờ? Còn nhớ người trong tình thế cấp bách mà nói ra những lời này không? Tư Mã Tuấn Lỗi thâm tình ôn nhu nhìn nàng.

Hàn Ngữ Phong ánh mắt tròng lên, nhìn hắn mà không thể tin nổi, đây là chính nàng nói ra sao? Nàng nói lúc nào, sao nàng không nhớ? Không, câu nói như vậy nhất định không phải nàng nói.

‘Người nhất định nghe lầm rồi, ta chưa khi nào nói như thế.’ Nàng thề thốt phủ nhận.

‘Nghe lầm? Tai bốn vương không điếc, sao có thể nghe nhầm?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nhìn nàng.

Hàn Ngữ Phong cẩn thận hồi tưởng lại màn phát sinh vừa rồi. Trời à, nàng đã nói như vậy thật sao? Hắn chết thì nàng làm sao bây giờ? Nàng không phải vẫn luôn hy vọng rời khỏi hắn sao? Sắc mặt hoảng hốt chuyển sang màu tím.

Nhìn sắc mặt nàng đột biến, Tư Mã Tuấn Lỗi biết nàng nhất định đã nhớ ra? Khóe miệng hơi nhếch lên: ‘Nhớ rồi à.’

‘Muốn làm gì? Ta chưa từng nói vậy.’ Hàn Ngữ Phong xấu hổ quát.

‘Được rồi, người chưa từng nói, là bốn vương nói.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên bộ dạng giống như một tiểu hài tử, không muốn dây dưa về đề tài này nữa, cũng chẳng để ý đến việc nàng khẩu thị tâm phi(1), dù sao hắn cũng đã nghe được rõ ràng.

Hàn Ngữ Phong cả người một run run, hắn ngữ khí có vẻ tốt, biết thân biết phận, nằm xuống nói: ‘Ta muốn ngủ.’

‘Được, bốn vương cùng người ngủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng cởi áo ra, nằm xuống ôm lấy nàng.

Hàn Ngữ Phong không cự tuyệt, bởi vì nàng biết cự tuyệt cũng vô dụng, tốt nhất là theo ý hấn.

Nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên một màn trong thư phòng. Châu nhi dùng chính mình để uy hiếp hấn, hấn cư nhiên vì nàng mà dùng kiếm chỉ vào chính mình, tâm tình của nàng cực kỳ phức tạp, nàng càng không thể tưởng tượng ra, mình lại có thể nói những lời đó.

Trộm ngược lên nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, trán rộng, mày kiếm, mũi cao, không thể nghi ngờ gì nữa, hấn thực anh tuấn, lại không người nào có quyền thế và địa vị như hấn. Người như vậy rất dễ khiến người ta yêu, nhưng cũng không dễ dàng yêu người khác, nhưng hấn đối với mình như vậy là vì cái gì? Sâu kín thở dài, lòng của nàng rất rối loạn.

Tư Mã Tuấn Lỗi nghe được tiếng thở dài rất nhỏ kia, hấn lại đau lòng lại thương tiếc, hấn thực sự không biết trước kia sao mình lại có thể ra tay với nàng, vết thương trên người nàng có thể chữa khỏi, nhưng vết thương hấn để lại trong lòng nàng thì vĩnh viễn không bao giờ có thể lành. Làm sao có thể khiến nàng quên, có thể làm phai nhạt tất cả mọi chuyện trước kia.

‘Hàn Ngữ Phong, người hận bốn vương sao?’ hấn phát hiện nàng còn chưa ngủ liền nói.

‘Hận.’ Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, ngược mắt nhìn hấn, kiên định hỏi đáp, tuy rằng không biết vì sao hấn lại hỏi vậy? Đã không ít lần ở trước mắt bao người, hấn tàn nhẫn cưỡng bức nàng, từ đó về sau khiến nàng luôn gặp ác mộng. Cái loại nhục nhã này so với đau đớn thân thể càng thêm khắc sâu, khi roi da kia quất lên người nàng, vừa đau đớn thể xác, vừa tổn thương tinh thần, thử hỏi sao nàng lại không hận.

‘Người hiện tại vẫn trách bốn vương? Mọi chuyện đã xảy ra rồi thì có muốn cũng không thay đổi được, người không nên canh cánh trong lòng!’ Tư Mã Tuấn Lỗi ảo não nói. Thực xin lỗi, ba chữ này chung quy hấn vẫn không nói ra được.

‘Đã qua cho nên ta phải quên hết không còn một mảnh sao? Cho dù ta muốn quên cũng không thể quên được!’ Hàn Ngữ Phong không khỏi tức giận. Hấn sao có thể nói thoải mái như vậy! Hấn căn bản không ý thức được hấn đã làm tổn thương nàng nhiều đến thế nào!

‘Vậy người muốn sao?’ Kỳ thật hấn muốn nói hấn sẽ bồi thường cho nàng.

‘Ta muốn sao? Ta muốn người cũng phải chịu khổ giống ta!’ Cầm giận thốt ra, Hàn Ngữ Phong chính mình cũng ngẩn người. Vốn tưởng rằng nàng đã đem hận ý cùng sự không cam lòng này vĩnh viễn khóa chặt dưới đáy lòng, bởi vì nàng không thể trả thù, cũng chưa từng nghĩ sẽ đi trả thù, nhưng thì ra không phải hoàn toàn như vậy, đáy lòng nàng vẫn oán hận như trước.

‘Khổ như nàng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng lặp lại. Đột nhiên hấn đứng dậy, xuống giường mặc quần áo, rồi đi ra phòng ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhìn vào cảnh cửa rộng mở, có phải hấn thẹn quá thành giận cho nên mới phát tay áo rời đi?

(1) Khẩu thị tâm phi, ý nghĩa là miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác, miệng và tâm không thống nhất với nhau.

147. 146

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 147 Trả nợ cho người

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nhìn chằm chằm vào cửa phòng đang rộng mở, có phải hấn thẹn quá hóa giận nên mới phất tay áo bỏ đi?

Chỉ chốc lát sau, Xuân Vũ có chút kích động chạy vào, ngữ khí lo lắng nói: ‘Vương phi và Vương gia đã xảy ra chuyện gì sao? Vương gia đang cầm roi đi đến.’

Hàn Ngữ Phong lại sửng sốt, chẳng lẽ chỉ vì những lời nói vừa rồi của mình, khiến hấn thẹn quá hóa giận nên muốn dùng roi quất mình.

‘Vương phi cho dù thế nào, Vương gia cũng sai rồi, người không cần phải nhẫn nhục chịu đựng.’ Xuân Vũ vội vàng khuyên bảo.

Không đợi Hàn Ngữ Phong nói, Tư Mã Tuấn Lỗi đã chạy tới cửa phòng, trầm giọng ra lệnh nói: ‘Xuân Vũ đi ra ngoài.’

‘Vương gia, xin . . .’ Xuân Vũ thập phần lo lắng nhìn hấn, định thay Vương phi cầu tình thì đã bị hấn chặn miệng.

‘Đi ra ngoài, đừng để bốn vương phải nói lại lần thứ hai.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dường như không còn kiên nhẫn.

‘Xuân Vũ, người đi ra ngoài đi.’ Hàn Ngữ Phong thản nhiên nói, nếu thật sự hấn muốn đánh nàng, thì cũng không tránh khỏi. Xuân Vũ có thể ngăn cản sao?

‘Dạ! Vương phi.’ Xuân Vũ bất đắc dĩ lui ra ngoài, trong lòng thầm cầu nguyện, đừng để Vương gia trừng phạt Vương phi, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quái, không phải gần đây Vương gia với Vương phi chung sống tốt lắm sao? Vì sao lại đột nhiên đi lấy roi?

Tư Mã Tuấn Lỗi đi vào phòng, gắt gao đóng cửa cửa phòng, sắc mặt thâm trầm, mày kiếm nhíu lên.

Hàn Ngữ Phong trong lòng run lên, hấn thật sự trừng phạt mình sao, vội vàng đứng dậy mặc áo khoác, nhìn hấn cười lạnh, chế giễu nói: ‘Vương gia muốn trừng phạt ta sao, chẳng lẽ ta hôm nay đã nói điều không nên nói làm người tức giận.’

‘Người nói rất đúng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng, có một số việc đã xảy ra thì không ai có thể thay đổi, cũng không có biện pháp để làm cho người ta quên được.

Hàn Ngữ Phong không nói tiếp được, hấn nói như vậy là có ý gì? Châm chọc nàng sao?

‘Người chẳng phải đã nói muốn bốn vương cũng chịu khổ giống người sao, nhưng có một số việc hiện tại không thể làm được. Tuy nhiên, bốn vương đã từng sai người đánh người bằng roi, vì thế hôm nay người có thể đòi trở về.’ Nói xong Tư Mã Tuấn Lỗi cầm trường tiên(1) trong tay đưa cho nàng.

‘Người muốn ta đánh người.’ Hàn Ngữ Phong kinh ngạc, hấn cư nhiên dùng phương thức này để tỏ vẻ xin lỗi, nhưng cái này không phải là quá mức hay sao?

Nhìn trường tiên, nghĩ đến việc sẽ dùng cái này để làm đau thân thể hấn, không khỏi run rẩy.

‘Lúc trước bốn vương quả thật đã khiến người oan uổng, cho nên hiện tại cho phép người đòi lại cho đến khi thấy đủ thì thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí tuy cứng rắn nhưng cũng có vẻ thành khẩn. Kéo tay nàng tới, đặt trường tiên vào tay nàng, một tích tắc sau liền nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Cầm lấy roi, Hàn Ngữ Phong trong lòng do dự, không lẽ thật sự phải quất hấn sao? Làm vậy liệu mình có thoải mái không? Chỉ sợ vẫn là không. Mọi chuyện trước đây tất cả đã khắc cốt ghi tâm, không phải chỉ là vết thương ngoài da, bóng đen đó bao phủ trong lòng, khiến nàng luôn gặp ác mộng.

Khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như vậy, thật không muốn buông tha cho hấn, gắt gao nắm chặt roi trong tay, nhưng cuối cùng, nàng vẫn buông ra, nàng không thể hạ thủ được.

‘Hiện tại đánh người thì sao? Ta không muốn tự biến mình thành người lãnh khốc tàn bạo giống người.’ Ném roi trong tay xuống, Hàn Ngữ Phong hơi nhíu mày. Nếu nàng đánh hấn thì không phải đau mà là giải thoát cho hấn, nàng không cần, nàng muốn hấn cả đời phải thấy áy náy mỗi khi đối diện với nàng, đây là sự trừng phạt lớn nhất dành cho hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi chậm rãi mở to hai mắt ngóng nhìn, thấy nàng chăm chú nhìn mình rất lâu. Chỉ cần lòng nàng có hân, cho dù là cả yêu lẫn hận, cho dù nàng chỉ có một chút cảm tình với hân, hân đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi. Hân nguyện dùng cả quãng đời còn lại để bù đắp cho nàng, bảo vệ nàng, yêu thương nàng, làm cho nàng quên tất cả mọi chuyện đau khổ trước đây.

‘Ta tuy rằng không đánh người, nhưng ta có một yêu cầu, hi vọng người có thể đáp ứng.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên mở miệng, cơ hội tốt thế này nàng không thể bỏ qua.

‘Nói đi, chỉ cần là yêu cầu hợp lý, bốn vương sẽ đáp ứng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi như nhìn ra tâm tư của nàng, chẳng may nàng lại nói về sau không cho hân đụng vào nàng, thì trăm triệu lần hân cũng không đáp ứng.

Hàn Ngữ Phong do dự một chút, nàng không biết yêu cầu này có hợp lý không, có làm hân giận không? Hân liệu có đáp ứng không?

‘Sao còn chưa nói?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày, thấy nàng cắn môi do dự, thật ra là chuyện gì mà lại khiến nàng khó nói như vậy.

‘Quên đi, có nói người cũng không đáp ứng đâu? Ta không nói thì hơn.’ Hàn Ngữ Phong thở dài, ánh mắt đầy ưu thương.

‘Người không nói sao biết bốn vương sẽ không đáp ứng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí mang theo mệnh lệnh, chỉ cần không phải là chuyện kia thì hân sẽ đáp ứng nàng, bởi vì hân không muốn thấy nàng ưu thương, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Hàn Ngữ Phong cắn môi hung hăng nói: ‘Ta muốn... đưa Cảnh nhi đi dâng hương cho phụ mẫu, có thể chứ?’ Thanh âm cuối cùng trở nên rất nhẹ.

Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen bán mị, một việc con con như thế mà cũng phải do dự lâu đến vậy sao? Nhưng hân dường như đã quên mất, hân và cha nàng có cừ hận. Đúng là nghĩ đến cừ hận này, thì hân không thể đồng ý được.

‘Người không đáp ứng đúng không.’ Hàn Ngữ Phong sắc mặt ảm đạm, thấy hân không nói lời nào, nghĩ hân nhất định không đồng ý, dù sao nàng cũng không ôm nhiều hy vọng.

‘Người tính khi nào thì đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng.

‘Cái gì?’ Hàn Ngữ Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì vui mừng, nhìn hân nói: ‘Người đồng ý sao? Cảm ơn, ta có thể đi ngay ngày mai không?’

‘Có thể, nhưng bốn vương sẽ đi cùng người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gật đầu, nhớ đến việc lần trước, hân không dám để nàng xuất môn một mình nữa.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong vội đáp ứng, việc hân có thể quên cừ hận với phụ thân, có thể để cho nàng đi vượt qua mọi suy đoán của nàng(2), làm nàng mang ơn hân.

‘Tuy nhiên, Bốn vương cũng có một yêu cầu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người đen nhìn nàng, khóe môi mỉm cười nhếch lên, có thể nàng sẽ cự tuyệt, tuy là có chút đê tiện, nhưng là không còn biện pháp nào khác.

(1)roi da

(2)nguyên văn: bất khả tư nghị

148. 147

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 148 Bái tế cha mẹ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Người nói đi.’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt có chút tức giận, bất mãn nhìn hắn, biết ngay là hắn không thể dễ dàng đồng ý như vậy, quả nhiên có điều kiện kèm theo

‘Bổn vương muốn ngày mai người cùng ta đến Kỳ Lân cư trước.’ Tư Mã Tuấn Lỗi rốt cục nói ra ý hắn.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong giận dữ trừng mắt nhìn hắn, không tình nguyện nói. Biết ngay hắn sẽ tìm cơ hội mà nhưng nàng có thể cự tuyệt sao?

‘Giờ đi ngủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cực kỳ vừa lòng, kéo nàng đến bên giường.

Nhưng còn Cảnh nhi thì làm sao bây giờ? Kỳ Lân cư có nhà kè đó sao? Hàn Ngữ Phong đột nhiên nghĩ đến Cảnh nhi, nàng không thể để Cảnh nhi một mình đứng đó.

‘Yên tâm đi, bên cạnh Kỳ Lân cư có Trúc Diệp uyển, để hắn ở đó lại rất gần. Người lúc nào cũng có thể nhìn thấy hắn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích, hắn đã sớm muốn đem Cảnh nhi đến nơi đó, nếu để hắn ở lại Kỳ Lân cư, thì hắn cũng không cam đoan sự tình ngày đó còn có thể phát sinh vài lần nữa.

Thấy hắn đã lo chu toàn mọi chuyện, Hàn Ngữ Phong có chút buồn bực, nằm xuống. Nàng có cảm giác như bị hắn lừa vậy, nhưng dù sao nàng cuối cùng cũng có thể cùng Cảnh nhi đến tế bái phụ mẫu, coi như tâm nguyện của nàng cũng đạt được.

Hai người lẳng lặng nằm, đều trầm mặc đắm chiêu không nói gì.

‘Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng gọi, thanh âm phiêu dăng.

‘Àn.’ Hàn Ngữ Phong thân mình cứng đờ, thản nhiên nói, đây là lần đầu tiên nàng nghe hắn gọi tên mình ôn nhu đến vậy.

‘Ta muốn người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân hình xoay người qua, đôi mắt cháy rực như lửa, tay giữ chặt lấy eo của nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Thân thể Hàn Ngữ Phong cứng đờ, khi hắn vừa nói chữ “ta” thì đã có một bàn tay không lương thiện thọc vào yếm đào của nàng có ý đồ xấu.

‘Không được như vậy.’ Bản năng thôi thúc nàng đẩy tay hắn ra, muốn cự tuyệt hắn.

‘Cho ta được không? Để cho ta yêu người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói nhỏ, hơi thở ấm áp bên tai nàng, nhưng tay hắn thì đặt ở thắt lưng của nàng vuốt nhẹ, môi hôn lên mái tóc của nàng, chậm rãi chuyển dời đến hai má của nàng.

‘Không cần.’ Hắn đột nhiên ôn nhu làm cho nàng có chút sợ hãi.

‘Ngoan nào.’ Môi Tư Mã Tuấn Lỗi bỗng nhiên che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng bá đạo xông vào miệng của nàng thân mật mà liếm, mà hôn bộ răng trắng trẻo của nàng, rồi dây dưa quấn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng.

‘Ngô . . .’ Hàn Ngữ Phong chỉ có thể phát ra thanh âm rất nhỏ, không ý thức vận vẹo thân hình của mình, ma sát rất nhỏ như vậy lại khiến ham muốn của hắn với nàng càng thêm mãnh liệt.

Hắn than nhẹ một tiếng, bàn tay thô ráp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, lưỡi của nàng càng khiến không khí thêm nóng bỏng.

Bàn tay hắn đi qua cơ thể nàng, chậm rãi vuốt ve cái vành tai hồng hồng của nàng, sau đó đôi môi lạnh dần dần di chuyển tới liếm cổ nàng, rồi quyến luyến xuống vai nàng, tay kia dịu dàng kéo áo của nàng cởi ra từng chút từng chút một.

Đột như lên cảm giác mát mát làm cho Hàn Ngữ Phong lấy lại tinh thần, cuống quýt lấy tay che ở trước ngực.

‘Ngũ Phong, cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, thực sự hấn không thể chịu nổi nữa.

Nhìn ánh mắt hấn ôn nhu thâm tình, Hàn Ngũ Phong hoảng hốt thất thần, hấn đã xoay người đè lên người nàng.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Ngũ Phong tỉnh lại trên giường, không thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ở bên cạnh.

‘Vương phi, người tỉnh rồi sao?’ Xuân Vũ ở ngoài nhẹ nhàng gõ cửa kêu.

‘Xuân Vũ vào đi, ta tỉnh rồi.’ Hàn Ngũ Phong giơ tay đáp.

Xuân Vũ trong tay cầm một bộ quần áo trắng muốt, đi phía sau là một tiểu nha hoàn, trong tay bưng chậu rửa mặt.

‘Vương phi, mau thay quần áo đi, Vương gia và Cảnh nhi đều đang đợi người.’ Xuân Vũ chuẩn bị quần áo cho nàng.

‘Chờ ta?’ Hàn Ngũ Phong đột nhiên nghĩ ra, vội vàng đứng dậy, hôm nay nàng và Cảnh nhi đi bái tế cha mẹ.

Rửa mặt, mặc bộ quần áo kia, vội đi ra khỏi cửa.

Cửa Vương phủ

Chỗ xe ngựa chờ lộ ra hai chiếc đèn lồng màu trắng, gã sai vặt bên cạnh tay cầm tế thư, Tư Mã Tuấn Lỗi một thân áo xanh, Cảnh nhi giống nàng, một thân trắng. Nguyên lai hấn để bụng như thế, cư nhiên lại chuẩn bị y phục cho nàng và Cảnh nhi, những đồ cần thiết khác cũng đã được chuẩn bị tốt.

‘Tỷ tỷ sao người lại lâu như vậy?’ Cảnh nhi đã sớm tỉnh ngủ, ‘Người lớn như vậy mà giờ này vẫn còn ngủ, chẳng lẽ buổi tối người không ngủ sao?’ Cảnh nhi bất mãn quệt cái miệng nhỏ nhắn, trong đôi mắt nhỏ của hấn ánh lên hình bóng nàng.

‘Không có đâu Cảnh nhi, tỷ tỷ ngày hôm qua chỉ ngủ muộn thôi.’ Hàn Ngũ Phong sắc mặt nóng lên, nhẹ giọng nói.

‘Tốt lắm, Cảnh nhi, lên xe.’ Họ Tư Mã tuần khéo miệng mang theo một tia tà ác, nhìn nàng liếc mắt một cái. Tối hôm qua, nàng một muốn chết rồi, thân thủ ôm lấy Cảnh nhi.

Hàn Ngũ Phong trừng trừng nhìn hấn, rồi cũng lên xe ngựa.

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó nói

‘Dạ Vương gia.’ Xe ngựa lập tức chuyển động.

‘Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?, Cảnh nhi ngồi trên xe không rõ hỏi.

‘Thăm phụ mẫu.’ Hàn Ngũ Phong đôi mắt đẹp thoáng có nước mắt.

‘Phụ mẫu? Người không phải đã nói bọn họ ở trên thiên đường sao? Người nói muốn dẫn Cảnh nhi đi tìm bọn họ, chẳng lẽ chúng ta bây giờ đến thiên đường sao? Cảnh nhi đột nhiên nhớ tỷ tỷ trước kia đã từng nói qua: thiên đường rất đẹp, rất thuần khiết, ánh mắt đột nhiên đầy vẻ mong chờ.

‘Này . . .’ Hàn Ngũ Phong không ngờ Cảnh nhi vẫn còn nhớ những lời này, bây giờ nàng nên giải thích thế nào để làm Cảnh nhi hiểu.

‘Cảnh nhi, thiên đường rất xa, phụ mẫu ở nơi đó sẽ thực hạnh phúc khoái hoạt, chúng ta không đi quấy rầy bọn họ, được không?’ Nàng chỉ có thể nói như thế.

‘Phụ mẫu không nhớ Cảnh nhi, không nhớ tỷ tỷ sao? Nhưng Cảnh nhi nhớ bọn họ.’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh nhi đầy vẻ hồn nhiên, khó hiểu hỏi.

149. 148

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 149 Sự thật khó hiểu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nước mắt theo khoeo mắt Hàn Ngữ Phong chảy xuống, nàng ôm cổ Cảnh nhi, nàng không muốn tàn nhẫn nói với Cảnh nhi rằng không phải phụ mẫu không nhớ hân, nhưng nếu vậy cũng đồng nghĩa với việc để cho hân biết họ đã qua đời.

‘Tỷ tỷ người đừng khóc, Cảnh nhi không hỏi nữa. Tỷ tỷ nói gì Cảnh nhi cũng nghe lời.’ Cảnh nhi ngắt đầu, dùng bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng.

‘Cảnh nhi ngoan.’ Hàn Ngữ Phong cầm tay hân, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một nụ tươi cười. Cảnh nhi vẫn như thế, luôn làm cho nàng vui mừng.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở một bên, mâu trung phức tạp, bất đắc dĩ, Hàn Mộ Xuân sao có thể sinh ra một nữ nhân như thế này.

‘Vương gia tới nơi rồi.’ Xe ngựa chậm rãi ngừng lại

‘Chúng ta xuống đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng một cái, ôm lấy Cảnh nhi xuống xe.

Hàn Ngữ Phong đưa mắt nhìn lại nơi này, một mảnh hoang vắng, nơi nơi đều hoang vắng, mộ phần phía trước thì xiêu xiêu vẹo vẹo, trên mộ bài cũ nát có viết tên người chết, nàng biết nơi đây đều là loạn thần mang tội phải xử tử, bởi thế không ai dám đến viếng mộ, nên càng làm tăng thêm vẻ âm trầm hoang vắng, mộ phần của phụ mẫu ở đây sao?

‘Vương gia, tìm được rồi, thỉnh người đi cùng ty chức.’ Một tên thị vệ đi đến trước mặt Tư Mã Tuấn Lỗi cúi bái lại.

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng nói.

Hàn Ngữ Phong gật đầu, kéo Cảnh nhi đi theo Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Tới rồi Vương gia, chính là nơi này.’ Thị vệ lấy tay chỉ vào một mộ phần nói.

Hàn Ngữ Phong thân thể có chút run rẩy, nhìn mộ bài trước mắt, chữ viết đã trở nên rất nhạt nhòa, nhưng vẫn có thể nhận ra chữ viết trên đó, chính là Hàn Mộ Xuân và Hàn Lý Thị, hai cái tên đơn giản khắc trên đó.

Tư Mã Tuấn Lỗi nháy mắt một cái, tên thị vệ đặt té thư rồi cùng hân lặng lẽ ly khai, đứng ra xa xa, chỉ còn lại nàng và Cảnh nhi.

‘Phụ mẫu, Ngữ Phong và Cảnh nhi đến thăm hai người, hai người có khỏe không?’ Hàn Ngữ Phong lấy tay vuốt mộ bài, nước mắt một lần nữa chảy xuống, kéo Cảnh nhi quỳ xuống.

Cảnh nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc, phụ mẫu ở nơi nào? Nơi này chính là thiên đường sao? Cảm thấy lời nói của tỷ tỷ có chút không đúng.

‘Phụ mẫu, Ngữ Phong tốt lắm, Cảnh nhi cũng tốt lắm, các người yên tâm đi, Ngữ Phong nhất định chăm sóc Cảnh nhi thật tốt . .’ Hàn Ngữ Phong vừa nói vừa lấy ra tế thư, điểm tâm cùng rượu nhạt đặt trên mặt đất.

‘Tỷ tỷ ta muốn ăn.’ Cảnh nhi nói xong, cầm lấy một khối điểm tâm, định đặt lên miệng.

‘Không được, Cảnh nhi ngoan, đây là chuẩn bị cho phụ mẫu, nếu người muốn ăn thì chờ đến khi trở lại vương phủ, tỷ tỷ làm cho người ăn có được không?’ Hàn Ngữ Phong vội vàng lấy lại điểm tâm trong tay hắn.

‘Được rồi.’ Cảnh nhi lòng thực không muốn.

‘Phụ mẫu, về sau Ngữ Phong và Cảnh nhi sẽ thường đến thăm các người.’ Hàn Ngữ Phong nói xong, kéo Cảnh nhi trên mặt đất, dập đầu ba cái, sau đó nhổ sạch cỏ dại chung quanh mộ phần, nếu có thể đưa phụ mẫu đến một nơi khác thì thật tốt, nàng biết việc này có chút si tâm vọng tưởng, tội mưu phản là tội lớn, nhưng từ đầu đến cuối nàng cũng không hiểu được, phụ thân cả đời thông minh nhưng sao lại có thể có lúc hồ đồ như thế.

Nước mắt lưng tròng, nhìn lại lần cuối, Hàn Ngữ Phong kéo Cảnh nhi nói: ‘Cảnh nhi. chúng ta đi thôi.’

‘Bái tế xong rồi à?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng đi đến, nhẹ giọng hỏi.

‘Ân, chúng ta trở về đi.’ Hàn Ngữ Phong gạt đầu, nhìn thấy phụ mẫu cô linh phải nằm lại tại nơi thê thảm này, lòng của nàng thật đau, thật khó thở.

‘Tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lên tiếng, sau đó nhìn thị vệ ở bên cạnh mà phân phó: ‘Các người đem mộ phần của Hàn Mộ Xuân đến một địa phương yên tĩnh, mai táng cho tốt.’

‘Dạ Vương gia.’ Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

‘Cám ơn người.’ Hàn Ngữ Phong thật sự thực cảm động, đôi mắt đẹp đầy nước mắt lại rưng rưng.

‘Lên xe đi, hồi phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Cảnh nhi lên, che dấu mâu thuẫn trong lòng, hắn sợ dĩ làm như vậy bởi vì không muốn nhìn nàng khổ sở, nhưng lòng hắn lại thực sự không muốn như vậy, dù sao Hàn Mộ Xuân từng muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Trên quãng đường về phủ

Trên mã xa, Cảnh nhi mơ mơ màng màng, nằm trên ghế mà ngủ.

Hàn Ngữ Phong trộm ngược mắt nhìn hắn, hắn sao lại làm như vậy? Mặc kệ là vì sao? Lòng của nàng quả thật rất cảm động và ấm áp, một loại tình cảm khó hiểu nhen nhóm trong lòng.

Tựa hồ nhận ra ánh mắt nhìn chăm chú của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng.

Hàn Ngữ Phong cuống quýt cúi đầu, nhẹ nhàng nói: ‘Ta không biết phụ thân ta ở bên ngoài ra sao? Nhưng ở nhà hắn là một phu quân tốt, một phụ thân tốt, hắn thực sự rất yêu mẫu thân, cho nên ngoài mẫu thân ra, tiểu thiếp cũng chưa từng có. Hắn cũng rất thương ta và Cảnh nhi, có thể nói trong nhà tràn ngập ấm cúng và hạnh phúc. Ta nghĩ người tốt như phụ thân trên đời này rất hiếm, từ lúc nhỏ ta đã thề rằng sau này mà thành gia thất nhất định phải tìm người giống như phụ thân. Nhưng ta không thể tưởng tượng được, tại sao vô nhiên vô cớ phụ thân lại tạo phản...’

Lòng có chút kinh hãi, đây là lần đầu tiên nàng thổ lộ tâm sự lòng mình với hắn, sau đó lại bình tĩnh, thì ra đây là lý do mà nàng không muốn làm thiếp cũng không muốn hắn nạp thiếp. Tư Mã Tuấn Lỗi thấy kỳ quái, nếu lúc trước Trữ vương tạo phản thành công, Hàn Mộ Xuân sẽ là công thần, từ trước đến nay, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, muốn trách thì phải trách hắn đã chọn sai chủ tử, thế nhưng hắn cũng không thể tưởng tượng Hàn Mộ Xuân đối với nữ nhân lại một lòng một dạ như vậy.

‘Có lẽ hắn có nỗi khổ riêng.’ Trầm mặc một chút, hắn mới nói, hắn cũng không muốn phá hỏng hình tượng hoàn mỹ về phụ thân trong lòng nàng.

‘Có lẽ vậy.’ Hàn Ngữ Phong trong mắt là bất đắc dĩ và ưu thương.

Tư Mã Tuấn Lỗi không đành lòng, ngồi nhích lại gần nàng, tay vòng qua eo nàng, để nàng tựa đầu vào vai mình.

Suốt dọc đường không nói gì, nhưng không khí lại ấm áp dị thường.

Mới vừa xuống xe ngựa, thị vệ liền lặng lẽ hồi bẩm bên tai Tư Mã Tuấn Lỗi, mắt hắn trầm xuống.

Hàn Ngữ Phong nhú mảy, có chút lo lắng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

150. 149

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chính văn 150 Thúy Hà hồi phủ.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thị vệ nhẹ giọng bẩm báo ở bên tai Tư Mã Tuấn Lỗi xong thì lặng lẽ lui xuống.

‘Xảy ra chuyện gì sao?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn.

‘Không có chuyện gì cả. Người đâu, đưa Vương phi về Lục Bình uyển trước.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi chợt lóe lên, giọng phân phó.

‘Dạ! Vương gia.’ Một tên thị vệ lên tiếng trả lời, sau đó cung kính nói với nàng: ‘Vương phi, xin mời.’

Hàn Ngữ Phong có chút nghi hoặc nhìn hắn một cái, vì sao lại muốn nàng về phòng ngay? Tuy do dự một chút nhưng nàng vẫn bước đi.

Nhìn thấy nàng đi khỏi thì vẻ mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức trầm xuống, đi nhanh về phía đại sảnh của vương phủ.

Vẻ mặt của Thúy Hà bất an nhìn về phía cửa, đột nhiên nghe được tiếng bước chân quen thuộc, sắc mặt trở nên tái nhợt, không khỏi lấy tay sờ sờ cái bụng nhô lên của mình, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi từ ngoài cửa đi vào liền vội vàng hành lễ: ‘Vương gia.’

Ánh mắt sắc bén của Tư Mã Tuấn Lỗi đảo nhanh qua mặt nàng sau đó liếc nhanh đến bụng nàng, thanh âm lạnh như băng hỏi: ‘Đứa nhỏ mấy tháng rồi?’

‘Hồi bẩm Vương gia, đứa nhỏ được hơn bốn tháng.’ Giọng nói của Thúy Hà có chút sợ hãi và run rẩy.

‘Người khẳng định đứa nhỏ là con của bản vương? Bản vương nghe nói sau khi người rời khỏi vương phủ thì đã lập gia đình.’ Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi phát ra tia nhìn sắc bén vô cùng, nàng có phải là đang đùa giỡn hắn, hay đây là quỷ kế của nàng?

‘Vương gia, Thúy Hà đúng là đã lập gia đình, nhưng tính từ ngày Thúy Hà rời khỏi vương phủ đến nay chỉ được ba tháng nhưng đứa nhỏ đã hơn bốn tháng rồi. Tên nam nhân lòng dạ hẹp hòi kia khi biết đứa nhỏ không phải là máu thịt của mình liền đuổi Thúy Hà đi, mà Thúy Hà lại không có ngân lượng, thật sự là không còn cách nào khác mới đến tìm Vương gia, xin Vương gia hãy nể tình đứa nhỏ mà thu nhận và giúp đỡ Thúy Hà.’ Thúy Hà quỳ trên mặt đất vừa nói vừa khóc.

‘Hơn bốn tháng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hí mắt lại, nàng nói không sai, nàng rời khỏi vương phủ đến nay cũng mới hơn ba tháng. Cho dù là lập tức thành thân thì đứa nhỏ cũng không thể hơn bốn tháng được, chẳng lẽ đứa nhỏ thật sự là con của hắn? Chính hắn vẫn không thể tin được, tại sao lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này.

Bây giờ hắn làm sao ăn nói với Hàn Ngữ Phong đây? Khó khăn lắm mối quan hệ của bọn họ mới được cải thiện như vậy, không nghĩ đến vừa mới trở nên tốt đẹp như vậy thì tự nhiên lại bị người ta đâm ngang.

‘Vương gia, Thúy Hà không phải trở về để phá hỏng mối quan hệ của người cùng Vương phi, Thúy Hà chỉ là muốn đứa nhỏ có nơi để cư trú, Vương gia nhất định cũng không đành lòng nhìn thấy cốt nhục của mình lưu lạc bên ngoài phải không?’ Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn nên Thúy Hà vội vàng giải thích.

‘Thúy Hà, trước hết ngươi hãy dọn đến ở tại biệt viện của vương phủ, bốn vương sẽ phái người đến chăm sóc ngươi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc nói, chuyện này hắn còn cần phải điều tra một chút, nếu vẫn chưa xác định được kết quả thì hắn không muốn để cho Hàn Ngữ Phong biết.

‘Cám ơn, Vương gia.’ Thúy Hà vội vàng tạ ơn, ít nhất hắn cũng không tàn nhẫn đến mức hủy hoại đứa nhỏ, cho nên trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

Hàn Ngữ Phong đi đến Lục Bình uyển thì thấy Xuân Vũ đang ở bên trong sắp xếp lại đồ đạc.

‘Xuân Vũ, ngươi đang làm gì vậy?’ Nàng đi vào trong phòng hỏi.

‘Vương phi, người đã trở về, Vương gia ra lệnh, nói muốn đem đồ đạc của người chuyển đến Kỳ Lâm cư, người thấy thế nào? Người không biết sao?’ Xuân Vũ khó hiểu nhìn nàng.

‘Nghe...Ta biết, ngươi làm đi.’ Hàn Ngữ Phong ngồi ở một bên chợt nhớ tới đêm qua đã đồng ý với hắn,

Xuân Vũ quay đầu lại len lén nhìn nàng với sắc mặt khó hiểu? Tại sao lại bình thường như vậy, hoàn toàn không có một chút khổ sở cùng thương tâm, chẳng lẽ Vương phi không nhìn thấy Thúy Hà, cũng không biết chuyện nàng ta mang thai? Hay căn bản là nàng không quan tâm?

‘Vương phi, người đi thẳng về phòng sao?’ Xuân Vũ buông thứ đang cầm trong tay ra, xoay người lại, do dự thật lâu mới mở miệng hỏi.

‘Àn, có chuyện gì sao?’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng trong lòng đột nhiên nghi ngờ, còn thấy thị vệ ở trước cửa lặng lẽ hồi bẩm, chẳng lẽ trong phủ xảy ra chuyện gì?

‘Không có, không có, Vương phi, ta đi sắp xếp đồ đạc đây.’ Xuân Vũ cuống quýt nói, nàng không cần lắm chuyện, cứ như vậy là tốt rồi.

‘Không có? Xuân Vũ ngươi nhất định là có chuyện gì giấu ta, mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong giữ chặt nàng, nghiêm túc hỏi.

‘Vương phi, không phải Xuân Vũ không muốn nói cho người biết, nếu người muốn biết thì hãy tự mình đi đến tiền sảnh đi.’ Xuân Vũ không đành lòng giấu diếm nàng.

‘Tiền sảnh?’ Hàn Ngữ Phong sửng sốt một chút rồi vội vàng chạy ra cửa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người đều tỏ ra thần bí.

Thúy Hà vừa mới bước ra khỏi cửa tiền sảnh thì đã thấy Hàn Ngữ Phong đi đến.

‘Thúy Hà tham kiến Vương phi.’ Thúy Hà thấy Hàn Ngữ Phong liền vội vàng hành lễ.

‘Thúy Hà phu nhân, là người à.’ Hàn Ngữ Phong hơi kinh hãi, tuy rằng Thúy Hà đã không còn là tiểu thiếp của Tư Mã Tuấn Lỗi nữa nhưng nàng vẫn theo thói quen gọi nàng ta là Thúy Hà phu nhân.

‘Vương phi, người không thể xưng hô như thế, gọi ta Thúy Hà là tốt rồi.’ Thúy Hà kinh sợ nói, hiện tại địa vị của nàng cùng Hàn Ngữ Phong đã cách nhau một trời một vực rồi.

Ánh mắt của Hàn Ngữ Phong chợt dừng lại nơi cái bụng đang hơi nhô lên của Thúy Hà, tâm cả kinh nói: ‘Ngươi mang thai?’

‘Àn.’ Thúy Hà gật gật đầu.

‘Đứa nhỏ là con của Vương gia? Hàn Ngữ Phong chần chờ hỏi, nếu không phải thì Tư Mã Tuấn Lỗi bảo nàng nhanh chóng trở về phòng để làm gì? Chẳng trách mọi người thấy nàng đều giấu giấu diếm diếm.

‘Dạ phải, Vương phi. Nhưng xin Vương phi cứ yên tâm, ta không phải trở về để cùng người tranh giành tình cảm của Vương gia, ta chỉ là không muốn cốt nhục của Vương gia lưu lạc bên ngoài.’ Thúy Hà có chút hoảng sợ nhìn nàng, sợ nàng làm tổn hại đứa nhỏ của mình.

‘Ta hiểu rồi, hiện tại người ở đâu?’ Tim Hàn Ngữ Phong đột nhiên cảm thấy ê ẩm, cố gắng che dấu tình cảm của mình.

‘Vương gia đã an bài cho ta đến ở biệt viện, ta đang muốn đi qua đó.’ Thúy Hà vội vàng nói.

‘Tại sao lại đến biệt viện? Hiện tại người không phải cần bồi bổ thân thể thật tốt sao? Nếu ở vương phủ thì người mới có thể được chăm sóc tốt.’ Hàn Ngữ Phong cảm thấy kinh ngạc.

‘Đây là mệnh lệnh của Vương gia, Thúy Hà sao dám làm trái, ta nghĩ Vương gia là không muốn Vương phi phiền lòng cho nên mới bảo ta đi đến biệt viện.’ Thúy Hà nhìn nàng, chần chờ một lát rồi mới nói.

Bởi vì nàng? Hàn Ngữ Phong sững sờ kéo nàng lại nói: ‘Người không cần đi, ta đi tìm Vương gia nói chuyện.’

151. Chương 151: Sự Thật Bất Đắc Dĩ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 151: Sự thật bất đắc dĩ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn còn ngồi ở trong đại sảnh đột nhiên nhìn thấy Thúy Hà quay trở lại, ánh mắt lạnh lùng nói: “Sao người còn chưa đi?”

“Vương gia, ta...” Thúy Hà do dự nhìn Hàn Ngữ Phong ở phía sau.

“Là ta để nàng ở lại, nàng đang mang thai nếu ở lại vương phủ thì sẽ được chăm sóc tốt hơn.” Hàn Ngữ Phong vừa bước vào cửa đã nhìn hần nói.

“Người biết khi nào?” Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi thâm trầm phức tạp.

“Vừa mới biết.” Trong mắt Hàn Ngữ Phong chợt lóe ưu thương, hốc mắt đột nhiên nóng lên, vì sao nàng lại để ý chuyện này chứ?

“Người muốn nàng ở lại vương phủ?” Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao nhìn chằm nàng, hần làm vậy là quan tâm đến cảm nhận của nàng, chẳng lẽ nàng đối với chuyện này một chút cảm giác cũng không có?

“Phải.” Đột nhiên trong lòng cảm thấy thật khổ sở nhưng nàng vẫn quật cường ngẩng cao đầu.

“Người đâu, mang Thúy Hà đến nơi nàng từng ở trước kia hầu hạ thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng nổi giận hướng về phía cửa hô to, nàng thật sự đối với hần không có lòng sao? Không có thương tâm cũng như ghen tỵ sao? Vì sao lại không để ý đến?

“Dạ! Vương gia. Nô tỳ tuân lệnh.” Ngoài cửa, tiểu nha hoàn trước kia hầu hạ Thúy Hà vui vẻ tiến vào.

“Cám ơn Vương gia. Cám ơn Vương phi.” Thúy Hà cảm kích nói, sau đó cùng tiểu nha hoàn lui ra ngoài.

Ánh mắt lạnh lùng của Tư Mã Tuấn Lỗi đảo nhanh qua khuôn mặt không có chút biểu tình của nàng, sau đó đi qua trước mặt nàng để bước ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng chậm rãi quay về Lục Bình uyển.

“Vương phi, tất cả đồ đạc ta đều đã thu xếp xong, bây giờ chúng ta chuyển qua bên ấy.” Xuân Vũ vừa ôm đồ đạc đã chuẩn bị tốt vừa nói.

“Bỏ đồ xuống đi Xuân Vũ, không cần chuyển, ta không đi Kỳ Lân cư.” Hàn Ngữ Phong gọi Xuân Vũ lại, thản nhiên nói.

“Vương phi, người không vui, tất cả đều do Xuân Vũ lắm mồm.” Bản thân Xuân Vũ có chút hối hận, tại sao lại nói cho nàng biết, nếu không nói thì nàng chắc chắn không biết chuyện của Thúc Hà.

“Chuyện không liên quan đến người, người không cần tự trách mình.” Hàn Ngữ Phong nhìn Xuân Vũ nói.

“Vương phi, Vương gia quả thật là rất quan tâm người, điều này tất cả mọi người đều nhìn thấy, chẳng lẽ người một chút cảm giác cũng không có sao? Chuyện của Thúc Hà phu nhân chỉ là chuyện ngoài ý muốn, mặc kệ thế nào thì người vẫn là Vương phi, là người mà Vương gia yêu nhất cho nên người không cần làm khó bản thân.” Xuân Vũ nhìn nàng, trong mắt chứa đầy chua xót, nhẹ nhàng mở miệng an ủi, khuyên giải.

“Xuân Vũ, nữ nhân tại sao nhất định phải chịu đựng việc nam nhân có tam thê tứ thiếp?” Khóe môi Hàn Ngữ Phong nhếch lên chua xót, chẳng lẽ trên đời này không có tình yêu độc nhất vô nhị giống như cha mẹ nàng sao, đã yêu là chỉ yêu duy nhất một người.

Xuân Vũ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nàng, Vương phi tại sao lại hỏi như vậy? Hiện tại nữ tử chỉ có thể dựa vào nam tử để sinh tồn cho nên mới phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tùy ý nam tử quyết định mọi việc, bao gồm cả tam thê tứ thiếp. Đây là quy luật từ xưa đến nay rồi, không ai có thể thay đổi được.

‘Cần hỏi của ta rất kỳ quái phải không?’ Hàn Ngữ Phong tự chế giễu mình, có phải nàng đã trở nên lòng tham không đáy, Tư Mã Tuấn Lỗi đã cho nàng danh phận và địa vị cao cao tại thượng rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn hắt vớt bỏ cốt nhục của chính mình, mà cho dù hắt thật sự làm vậy thì nàng có thể cảm thấy yên tâm, thoải mái sao?

‘Không phải đâu, Vương phi. Nam nhân có quyền thế không phải ai cũng đều tam thê tứ thiếp sao? Vương gia đối với Vương phi như vậy là đã tốt lắm rồi, bởi hắt rõ ràng đã vì người mà đuổi các nàng khác ra khỏi vương phủ, nhưng Xuân Vũ cảm thấy thật kỳ quái, Vương phi vẫn cảm thấy như vậy là chưa đủ sao?’ Về mặt của Xuân Vũ đây nghi hoặc, không hiểu Vương phi còn muốn so đo cái gì.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên sững sốt, nàng cảm thấy không đủ sao? Chỉ sợ là Xuân Vũ đã nói thật khách sáo, không có nói nàng lòng dạ hẹp hòi, ghen tỵ. Chỉ là cho dù là tất cả nữ nhân đều bấm bụng chịu đựng việc này, nhưng trong lòng nàng liệu có thực sự chịu đựng được không?

‘Xuân Vũ, nếu cho người hai lựa chọn, một bên là làm thiếp cho người có quyền có thế, một bên là làm thê tử của một người bình thường, suốt đời yêu thương người thì người muốn gả cho người nào?’ Nàng nghiêm túc hỏi Xuân Vũ, nếu là nàng, nàng nhất định muốn gả cho một người bình thường.

‘Ta muốn gả cho người có quyền thế cho dù là làm tiểu thiếp cũng vui lòng.’ Xuân Vũ cũng trả lời thật nghiêm túc.

‘Tại sao?’ Hàn Ngữ Phong giật mình ngẩng đầu lên, hiện tại cũng có người cam tâm tình nguyện làm tiểu thiếp sao, nàng vẫn luôn nghĩ những người đó cũng là do bất đắc dĩ hoặc thân bất do kỷ, vì dù sao tiểu thiếp không có địa vị gì, chẳng qua chỉ là cao hơn nha hoàn một chút.

‘Ha ha ha...’ Xuân Vũ cười khê một chút nói: ‘Vừa nhìn Vương phi đã biết người chưa từng ném qua khổ sở, người không thể biết được nỗi khổ của người bình thường.’

‘Ta biết bọn họ tuy là sống kham khổ một chút, nhưng vợ chồng lại ân ái sống đến bạc đầu giai lão, như vậy không phải tốt hơn sao? Hàn Ngữ Phong nhớ tới cuộc sống của mẹ mình lúc trước, cuộc sống bình thường thản nhiên ấy làm cho nàng thực sự hâm mộ.’

‘Kham khổ? Vương phi, người làm sao biết? Cuộc sống trong gia đình của người bình thường là khó khăn đến cỡ nào, không nói người khác mà nói chính ta đây này, từ lúc ta còn nhỏ đã chưa từng nhìn thấy cha mẹ ân ái, mỗi ngày bọn họ đều mặt ủ mày ê, nghĩ cách phải làm thế nào để nuôi sống con mình? Phải làm sao kiếm đủ bạc để duy trì miếng cơm manh áo trong nhà, thứ mà ta nghe được nhiều nhất chính là tiếng thở dài của đương gia (người quản lý gia đình), cho đến khi ta bị bán vào vương phủ, ta nhìn thấy nước mắt trong mắt nương cùng ánh mắt có chút nén giận, không nở của cha, một người nam nhân mà phải bán con gái của mình để duy trì cuộc sống, thì xin Vương phi thử nói xem, bọn họ có ân ái hay không?’

Trong mắt Xuân Vũ dày đặc ưu thương, nếu nương lúc trước cho dù là làm thiếp của người ta cũng không muốn cốt nhục chia lìa.

‘Xuân Vũ. Ta xin lỗi, ta không cố ý.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói, nàng không nghĩ thân thể của Xuân Vũ lại như vậy, lại càng không ngờ thì ra mọi việc đều không giống như trong tưởng tượng của nàng.

‘Vương phi, nhà hoàn trong phủ nhiều như vậy, xuất thân của mỗi một người đều chua xót như vậy, thật ra không có cha mẹ nào nhẫn tâm đem bán con gái của mình cho người ta để làm nô tỳ, thật sự là họ chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc nên mới làm như vậy, vì thế nếu có người đồng ý thu nhận chúng ta làm thiếp thì chúng ta rất mang ơn. Cho nên Vương phi, người đã hạnh phúc hơn chúng ta rất nhiều rồi, vì dù sao Vương gia cũng sủng người nhất, nếu người cảm thấy không vui thì hãy đưa nàng ta đến ở nơi khác.’ Xuân Vũ khuyên giải an ủi nàng, trong vương phủ có rất nhiều người ao ước được như nàng, chỉ có mình nàng sống trong phúc mà lại không biết hưởng.

152. Chương 152 : Cảm Thấy Êm Ấm

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 152 : Cảm thấy êm ấm

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong cười khổ, thì ra đây là lý do mà các nàng cam nguyện làm thiếp, vậy mà nàng lại còn thần nhiên so đo với Thúy Hà và đứa nhỏ.

‘Thực xin lỗi Vương phi, ta không nên nói những lời này.’ Xuân Vũ nhìn nàng với vẻ mặt hối lỗi, tự trách bản thân đã quá lắm lời.

‘Ta thật vui vẻ, Xuân Vũ, cảm ơn người đã thật lòng nói cho ta biết những chuyện này, người ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một mình để suy nghĩ một lát.’ Hàn Ngữ Phong lấy tay day day thái dương nói.

‘Dạ được, Vương phi.’ Xuân Vũ biết nàng muốn chính mình bình tĩnh suy nghĩ một chút nên nhẹ nhàng đóng cửa cẩn thận rồi lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên nở nụ cười bình thản, có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại nàng chỉ cần bảo vệ tâm mình thật tốt, không cho nó bị tổn thương thì mọi việc còn có gì đáng phải lo lắng.

Mãi cho đến khi trời tối mà Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn không xuất hiện.

‘Vương phi, dùng bữa tối đi, nên ăn nhiều một chút, phải lấy sức khỏe của bản thân làm trọng.’ Xuân Vũ đứng ở một bên thấy nàng chậm chạp không chịu động đũa, liền thúc giục.

‘Đúng rồi tỷ tỷ, tại sao người lại không ăn, người xem Cảnh nhi đã ăn no rồi.’ Cảnh nhi buông đũa, lấy tay chỉ chỉ vào bụng của mình mà nói.

‘Cảnh nhi là ngoan nhất.’ Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút, vuốt vuốt đầu của nó.

‘Tỷ tỷ, ta đây về phòng trước, ta còn phải viết bài cho xong, hôm nay tiên sinh bảo ta phải viết chữ.’ Cảnh nhi nhảy ra khỏi ghế.

‘Được, vậy Cảnh nhi đi đi.’ Hàn Ngữ Phong vừa dứt lời thì Cảnh nhi cũng đã chạy đi ra ngoài.

‘Xuân Vũ, ta không đói bụng cũng không muốn ăn, người đem tất cả xuống đi, còn nữa người hãy chăm sóc Cảnh nhi giúp ta.’ Sắc mặt Hàn Ngữ Phong có chút mệt mỏi.

‘Vương phi, Cảnh nhi đã có người chăm sóc, người vẫn nên ăn một chút đi.’ Xuân Vũ lại tiếp tục khuyên giải, an ủi.

‘Không cần, Xuân Vũ người có đói không? Nếu đói thì người ăn đi.’ Hàn Ngữ Phong đứng lên, nói xong liền đi về phía giường. Nàng không muốn ăn, thật sự là ăn không vào.

‘Vương phi, chuyện này sao ta dám?’ Xuân Vũ cũng không biết phải làm sao.

Ở cửa phòng hiện ra một thân ảnh cao lớn, phát phát tay ý bào Xuân Vũ lui ra.

Hàn Ngữ Phong nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nàng thật muốn ngủ một chút, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn biết, như vậy thì nàng sẽ không cảm thấy phiền não, có lẽ sáng mai tỉnh dậy cái gì cũng đều quên hết, bây giờ nàng không muốn tự mình chuốc lấy phiền não nữa.

‘Tại sao lại không ăn cơm tối?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đi đến bên giường nhìn thấy gương mặt tái nhợt mệt mỏi của nàng, đau lòng lên tiếng, hắn cũng hận chính bản thân mình không chịu thua kém, vốn dĩ muốn đến để hỏi tội nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của nàng thì tâm không khỏi chùn xuống.

Thình lình nghe được tiếng nói làm cho nàng kinh ngạc, mở to mắt ra. Sau khi bình tĩnh trở lại, thái độ của nàng lạnh nhạt đến cực điểm: ‘Người đến đây làm gì?’

‘Người nói thử xem.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm chọc, nàng quên nhanh thật.

‘Ta làm sao biết được?’ Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, có lẽ vì tâm tình đột nhiên thay đổi nên nàng lại bắt đầu cự tuyệt sự gần gũi của hắn.

‘Tại sao không chuyển đến Kỳ Lân cư? Đừng quên đêm qua chính miệng người đã đồng ý.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố nén lửa giận trong lòng, lên tiếng chất vấn, muốn thay đổi chủ ý thì cũng phải xem hắn có đồng ý hay không?

‘Ta đổi ý không muốn chuyển nữa, không được sao?’ Hàn Ngữ Phong vẫn nhắm chặt mắt lại, dường như có chút hờn dỗi, thì ra là hắn đang nói chuyện này.

‘Đổi ý, đương nhiên có thể? Nếu người có thể đổi ý vậy thì ta cũng có thể đổi ý không cho cha mẹ người có chỗ an thân phải không? Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí thực lạnh nhạt, lại đem lý do chí mạng này ra để uy hiếp nàng.

‘Người đề tiện.’ Hàn Ngữ Phong mở mắt ra, tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn cư nhiên dùng cha mẹ của nàng để uy hiếp nàng.

‘Ta đề tiện, vậy còn người, người đã nói chuyển giờ sao lại không chuyển? Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn nàng.

‘Ngày mai ta chuyển, bây giờ ta muốn ngủ, không muốn nghĩ gì nữa.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt liếc hắn một cái, nghiêng răng nói.

‘Tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trả lời dứt khoát, sau đó nằm xuống giường.

‘Người quay về Kỳ Lân cư mà ngủ, ta muốn ngủ một mình.’

‘Ta ngủ ở nơi nào người quản được sao?’

‘Người quay về Kỳ Lân cư mà ngủ, ta muốn ngủ một mình?? Ta ở trong này người không muốn sao?’

‘Không muốn.’ Hàn Ngữ Phong nói xong liền đột nhiên ngồi dậy.

‘Người muốn làm gì?’ Đôi mày rậm của Tư Mã Tuấn Lỗi nhăn lại. Nàng muốn chết phải không, dám dùng bộ dáng lạnh lùng này nói chuyện với hắn, làm cho hắn cực kỳ không quen, cực kỳ thấy khó chịu. Hắn đến đây không phải muốn cùng nàng cãi nhau.

‘Không có gì, ta muốn đi thăm Cảnh nhi.’ Hàn Ngữ Phong nói xong liền mặc áo khoác đi ra ngoài.

‘Hàn Ngữ Phong, người muốn chiến tranh lạnh cùng ta phải không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ nhanh chóng nắm chặt lấy cổ tay nàng kéo trở về, tức giận nói.

‘Ta chỉ là không muốn tranh cãi cùng người, chỉ muốn được sống yên tĩnh.’ Biểu hiện của Hàn Ngữ Phong bình tĩnh lạ thường. Chỉ cần nàng không để cho hấn ảnh hưởng đến cảm xúc của mình thì lòng của nàng sẽ không rầu rĩ, không ê ẩm, sẽ không bị cái cảm giác khó chịu này quấy nhiễu.

‘Hàn Ngữ Phong, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Có cái gì bất mãn thì người nói ra đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo nàng quay về bên giường, rốt cuộc là nàng bất mãn chuyện gì? Thúy Hà là do nàng nhất quyết muốn lưu lại thì cần gì phải biểu hiện vẻ mặt không vui như thế.

‘Ta không có bất mãn chuyện gì, cũng không có tư cách bất mãn.’ Thái độ Hàn Ngữ Phong vẫn thờ ơ, lãnh đạm như trước.

‘Người không phải là để ý chuyện của Thúy Hà chứ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Hàn Ngữ Phong không hề hé môi lên tiếng, đúng là nàng để ý, thực sự để ý nhưng nàng chán ghét cảm giác này của bản thân mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không có lấy một tia biểu tình, khóe môi cong lên rất nhanh.

‘Hàn Ngữ Phong, người rốt cuộc là muốn gì? Thúy Hà là do người giữ lại.’ Hấn cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà lớn tiếng rít gào ‘Nếu người nói không thích thì ta sẽ không cho nàng tiếp tục ở lại, người không cần ở trước mặt ta giận dữ. Đừng làm cho ta hiểu lầm người có tình cảm với ta, cho nên mới ghen tỵ như vậy.’

Thân hình mảnh mai của Hàn Ngữ Phong khẽ run lên, trong đôi mắt không tự chủ mà hiện lên một tầng nước mắt. Nàng yêu hấn? Làm sao có thể? Không có đâu! Nàng sẽ không phát sinh tình cảm với hấn, lại càng không ghen tỵ với nữ nhân có đứa nhỏ của hấn, nàng chỉ là có chút không thoải mái mà thôi.

153. Chương 153 : Thăng Thấn Trò Chuyện Với Nhau

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 153 : Thăng thấn trò chuyện với nhau

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tay Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nắm lấy bả vai, xoay người nàng lại đối diện với mắt hấn, giận dữ hỏi: “Hàn Ngữ Phong, ta hỏi thật người một lần nữa, rốt cục là người đang để ý cái gì? Nếu người thật sự có một chút tình ý đối với ta, ta sẽ cho người quyết định tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện đứa nhỏ trong bụng của Thúy Hà.”

“Ai muốn quyết định chuyện của người?” Hàn Ngữ Phong ra sức vặn vẹo thân thể để thoát khỏi tay hấn, tức giận nói: ” Tương lai đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà chính là Tiểu vương gia, ta có tư cách gì mà quyết định chứ?”

“Nói vậy thì người có để ý chuyện Thúy Hà có hài tử của ta phải không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nắm chặt cảm nàng, không để cho nàng né tránh, muốn nàng thừa nhận lòng mình “Chẳng lẽ thừa nhận có tình ý đối với ta khó khăn như vậy sao?”

Rất khó khăn! Vô cùng khó khăn! Nàng dùng sức đẩy tay hấn ra, gần như không kiềm chế được hô: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người không nên ép ta, người có biết....người có biết ta muốn gì không?’

‘Ta biết người muốn cái gì? Ta đã cố gắng làm hết sức vì người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc phát ra tiếng, nàng cũng không phải không hề có cảm giác đối với hấn.

‘Người biết thì sao? Nhưng mà người không thể làm được cho ta.’ Nàng giãy dụa, đem mâu thuẫn ở trong lòng nói ra, nàng sắp không thở nổi. ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, từ ‘duy nhất’ đối với ta rất quan trọng, ta không muốn phu quân của ta hai lòng, ta muốn giống như cha mẹ, có một tình yêu đến chết cũng không xa rời, người có hiểu không? Ta thừa nhận ta thật tham lam, nam nhân của ta phải hoàn toàn thuộc về ta, ta không muốn chia xẻ cùng nữ nhân khác. Ta cũng không muốn làm một trong ‘tam thê tứ thiếp’ của người. Chẳng lẽ tình yêu không phải là toàn tâm toàn ý yêu duy nhất một người sao?’

Nàng nói một hơi ra hết những lời trong lòng làm cho căn phòng trong phút chốc trở nên tĩnh mịch.

Trầm mặc thật lâu, sau đó vẻ mặt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm ngưng, không thể nhìn ra là vui mừng hay tức giận. Hắn dừng một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: ‘Ngữ Phong, người không phải là cũng muốn công bằng sao, người muốn ta ‘duy nhất’ yêu người, nhưng người có đối ta có như vậy hay không?’

Nàng ngẩn người thật lâu, than nhẹ một tiếng, tâm tình kích động vừa rồi đã dần dần lắng lại, sau đó nói: ‘Thôi, chúng ta không cần tranh cãi chuyện này nữa, sự thật rõ ràng, đó là thứ người muốn, ta không thể làm cho người. Ta nghĩ người cũng không thể làm cho ta. Một khi đã như vậy thì chúng ta cần gì phải tranh cãi về vấn đề này.’ Có lẽ bọn họ đều không hiểu yêu một người là như thế nào? Không biết cái gì gọi là yêu cũng không biết phải yêu như thế nào?

Ta nghĩ người không phải là không làm được mà chính là người sợ hãi không dám mở rộng lòng mình để tiếp nhận ta. Tròng mắt của hắn trở nên u ám lạnh lùng, khuôn mặt khô ngô lộ ra vài phần dửng dưng ‘Ngữ Phong, thử tin tưởng ta đi. Hãy để cho ta bảo vệ người.’

Nàng cười nhạt, từ chối cho ý kiến. Đây chính là lời nói ngọt ngào của hắn sao? Nhưng tại sao nàng không thấy ngọt ngào mà chỉ cảm thấy chua xót. Hắn làm sao làm được cho nàng đây? Hắn có thể không muốn nữ nhân của hắn, cốt nhục của hắn sao? Nếu hắn thật sự bạc tình bạc nghĩa như vậy thì nàng nhất định sẽ khinh thường hắn. Nói thẳng ra thì cô ta chính là kẻ đã gây ra mâu thuẫn, rối rắm này.

‘Cho ta một ít thời gian cũng như cho chúng ta một cơ hội.’ Giọng nói trầm thấp dửng dưng của Tư Mã Tuấn Lỗi vang lên.

‘Người muốn làm như thế nào?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng cũng không ôm hy vọng gì.

‘Ta sẽ nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.’ Tư Mã Tuấn Lỗi biết những lời này không thấu đáo, không đủ sức thuyết phục nhưng đây đã là thành ý lớn nhất của hắn. Vốn tưởng rằng chuyện này đã có kết cục hoàn mỹ, đời này kiếp này hắn có thể mang đến hạnh phúc cho nàng, nhưng bỗng dưng Thúy Hà xuất hiện làm cho hắn lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, muốn có được kết cục hoàn hảo trừ phi phải làm cho đứa nhỏ biến mất.

Hắn giơ tay lên vuốt ve sợi tóc bên tai nàng. Động tác tay nhẹ nhàng giống như chứa đựng một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

‘Không được làm hại đứa nhỏ.’ Hàn Ngữ Phong thở dài lên tiếng, nàng không phải là một người tàn nhẫn, mỗi sinh mệnh bé nhỏ đến với thế giới này đều thật là quý giá, chúng nên được cha mẹ yêu thương che chở, nàng không thể để cho hắn vì mình mà làm tổn hại đứa nhỏ, nếu hắn làm vậy thì cả đời nàng cũng không thể yên lòng.

Tay Tư Mã Tuấn Lỗi cứng ngắc đặt trên tóc nàng, nàng dường như có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người có nhiều nữ nhân bên cạnh như vậy, người có yêu bọn họ không? Mai nhi, Thúy Hà, Tiểu Vân, Yêu Liên hay thậm chí là cả Châu nhi.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên chuyển đề tài, hướng mắt nhìn hắn, hắn làm cho nàng có cảm giác trái tim của mình nảy lên từng đợt từng đợt, không khí lúc này làm cho nàng hít thở không thông.

‘Không có.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trả lời không chút do dự, hắn biết cảm giác của hắn đối với bọn họ là gì.

‘Ha ha...’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên khẽ cười một tiếng, hắn trả lời rõ ràng như vậy, nàng có nên vì bọn họ mà cảm thấy bị ai hay không? Đôi mắt đẹp của nàng nhìn hắn chăm chú, nói: ‘Nếu không thương sao người lại nạp các nàng ấy làm thiếp?’

‘Bọn họ tự nguyện đi theo ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trả lời rất nhanh chóng. Những nữ nhân kia đều dùng trăm phương nghìn kế để bỏ lên giường hắn mà hắn lại là nam nhân, sao lại không làm chứ.

Hàn Ngữ Phong than nhẹ một hơi, chuyện này cũng giống như Xuân Vũ đã nói, im lặng một lúc nàng mới nhẹ giọng hỏi: ‘Vậy Mai nhi thì sao? Người cũng không yêu nàng sao? Nếu không yêu thì tại sao lại hận ta như thế?’

‘Mai nhi ư?’ Thân hình Tư Mã Tuấn Lỗi chấn động một chút, ánh mắt thâm thúy, ảm đạm ‘Mai nhi là một nữ tử có trí tuệ phi thường, biết khi nào thì nên lui khi nào thì nên tiến, biết lúc nào thì nên làm nũng, cũng không quần lầy ta, cũng không cùng các nữ nhân khác tranh giành tình cảm, cũng không vì được sủng ái mà kiêu ngạo, lên mặt với mọi người. Ta chưa từng gặp qua nữ tử nào hoàn mỹ như vậy, ta từng nghĩ là ta yêu nàng nhưng hiện tại mới biết được, đó không phải là yêu.’

Trước kia hắn chưa từng nghĩ qua, nhưng hiện tại hắn không thể phủ nhận, tình yêu là một loại cảm giác huyền diệu. Ban đầu hắn đối với Hàn Ngữ Phong chỉ có một cảm giác chính là hận thù mãnh liệt nhưng cho tới bây giờ nó lại là cảm giác rung động mãnh liệt. Giống như kiếp trước, nhân duyên đã rất sâu đậm, làm cho hắn kiếp này có muốn xem nhẹ cũng thật khó khăn.

Hàn Ngữ Phong nở nụ cười thản nhiên, nghe hắn khen ngợi Mai nhi không dứt, nàng không nghĩ hắn lại nói thoải mái đến như vậy, nếu không thương thì tại sao lại có ấn tượng sâu sắc đến thế? Mặc kệ thế nào thì Mai nhi cũng có một vị trí không nhỏ trong lòng hắn.

154. Chương 154 : Thăng Thăng Trò Chuyện Cùng Nhau 2

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 154 : Thăng thăng trò chuyện cùng nhau 2

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đột nhiên cười nhạo chính mình, nhắc tới một cái đã làm cho lòng của nàng trở nên ẽ ảm.

Khi nữ tử đặt sai tình cảm của mình vào một nam nhân thì sẽ như vậy. Nàng bình thản thở dài, các nàng đáng thương cũng thật đáng buồn, yêu một người nam nhân không yêu mình, cho nên nàng không thể dễ dàng giao trái tim của mình cho hắn, nhưng nàng cũng không biết trái tim của mình bây giờ có thuộc về mình không?

‘Người trách móc ta sao thay các nàng ấy? Ta không có trái tim cho nên đã phụ lòng bọn họ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không có một chút tình cảm và thương xót nào đối với các nàng.

Hàn Ngữ Phong không muốn tiếp tục dây dưa về đề tài này cho nên nhếch mắt hỏi: ‘Đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà được mấy tháng rồi?’

Tư Mã Tuấn Lỗi sửng sốt, giọng nói có vẻ cứng ngắc, mắt tự nhiên: ‘Hơn bốn tháng.’

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong lên tiếng, cúi mặt xuống không có nói thêm gì nữa. Chuyện này giống như một nhánh cây cắm thẳng vào lòng mình, một khi chạm đến thì sẽ cảm thấy rất đau. Nàng vẫn không nên biết nhiều, có đôi khi không biết lại càng hạnh phúc, biết càng nhiều thì sẽ càng.....

Thấy vẻ mặt ảm đạm của nàng, dường như cảm giác được nỗi đau của lòng nàng, trái tim của Tư Mã Tuấn Lỗi cũng run lên, sắc mặt cũng trầm xuống vài phần. Hắn hạ giọng, nghiêm túc nói: ‘Ngữ Phong, ta hứa với người, sau khi Thúy Hà sinh hạ đứa nhỏ xong, ta sẽ đem nàng rời khỏi phủ.’

Hàn Ngữ Phong ngăn người, nâng mắt nhìn hắn, hắn làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, đột nhiên tức giận nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, ngươi muốn để Thúy Hà và đứa nhỏ đều hận ngươi sao? Ngươi làm sao có thể tàn nhẫn mà chia cách mẫu tử bọn họ?’

‘Hàn Ngữ Phong, ngươi nhất định phải tốt bụng như vậy sao? Nhất định phải tử thân cho mình như vậy sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng rống lên giận dữ, hắn hận sự lương thiện của nàng, tại sao nàng không ích kỷ một chút, vì cái gì mà lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác.

‘Ta không tốt bụng, một chút cũng không lương thiện, ta chỉ là không đành lòng, không đành lòng vì bản thân mình mà làm thương tổn người khác.’ Hàn Ngữ Phong ra sức lắc đầu, nếu làm như vậy nàng cũng không thể yên lòng được.

‘Ta sẽ đem nàng an bài ở biệt viện, phái người chăm sóc nàng cùng đứa nhỏ, vĩnh viễn cũng không cho bước chân vào vương phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đỡ lấy bả vai của nàng, ánh mắt thâm trầm nói.

‘Không cần, ngươi muốn người ta nói ta ghen tị, nói ta lòng dạ hẹp hòi sao? Ngay cả một đứa nhỏ cũng không tha.’ Hàn Ngữ Phong nghiêm mặt cự tuyệt, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

‘Hàn Ngữ Phong, thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, ngươi rốt cuộc muốn ta phải làm như thế nào đây? Phải làm sao thì ngươi mới có thể vừa lòng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thét lớn hướng về phía nàng, trong mắt không còn kiên nhẫn, chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi, nàng bảo hắn phải làm sao bây giờ?

Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, sững sốt, nàng đang làm cái gì? Nàng rốt cuộc đang so đo cái gì? Rốt cuộc là không cảm thấy thoải mái cái gì?

‘Ngươi nói đi, chỉ cần ngươi nói ra, ta nhất định sẽ làm ngay.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lay người nàng, hỏi lại một lần nữa.

Hàn Ngữ Phong vẫn đứng yên nơi đó, vẫn không hề nhúc nhích, nàng nên nói gì bây giờ? Chính nàng cũng không hiểu được bản thân nàng muốn gì?

‘Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Lỗi ta thề cả đời sẽ không chạm vào nữ nhân khác, từ nay về sau chỉ có Hàn Ngữ Phong là nữ nhân duy nhất của ta.’ Hắn kiên định, hùng hồn, ngữ khí chắc chắn thành khẩn, đôi mắt thâm trầm giống như đêm tối lại dường như đang lóe lên ánh sáng, nhìn nàng không hề chớp mắt, nhìn thấy ánh mắt của nàng như đang cất giấu điều đặc biệt gì đó, có lẽ hắn nên hứa hẹn với nàng để nàng có thể yên tâm.

‘Không nên tùy tiện hứa hẹn này nọ với nữ nhân, bởi vì nữ nhân thực sự rất cố chấp.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nở nụ cười, ngữ khí cũng rất bình thản, nếu nàng tin thì nhất định sẽ chấp nhất, cuối cùng sẽ yêu thích hắn.

‘Tin ta, việc ngươi phải làm chính là tin ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hi vọng nàng sẽ yên tâm, không muốn nhìn thấy ánh mắt chứa đầy ưu thương, bởi vì không thể nở nụ cười của nàng. Nói đi nói lại cũng là hắn sợ nàng sẽ bỏ đi, sẽ rời xa hắn.

‘Ai.....’ Nhẹ nhàng thở dài, ngay cả chính mình nàng còn không tin tưởng thì làm sao có thể tin tưởng hắn, có thể tin tưởng hắn sẽ đem Thúy Hà cùng đứa nhỏ bỏ đi không?

Không khí nặng nề cùng bất đắc dĩ lại tràn ngập trong phòng, cả hai người đều im lặng, không lên tiếng.

‘Ngươi nghỉ ngơi đi, đêm nay ta quay về Kỳ Lân cư, nhớ rõ, ngày mai phải chuyển đến.’ Thật lâu sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới nâng mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, âm trầm. Có một số việc gấp không thể chần chừ, hắn chỉ có thể dốc toàn lực để làm.

‘Ừ.’ Nàng mỉm cười đáp lại, trong mắt hiện lên một tia nhợt nhạt cùng đau thương. Đây là lần đầu tiên nàng và hắn có thể thẳng thắn, thành khẩn trao đổi, tuy rằng thảo luận nhưng cũng một số việc cũng không có đáp án, không giải quyết được bởi vì sự thật đã không thể thay đổi.

Mong chờ nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lên quay đầu lại nói: ‘Nhớ dùng cơm tối rồi hãy đi ngủ, ta bảo Xuân Vũ mang vào cho ngươi.’

Nhìn thấy hần nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đi ra khỏi phòng, nàng khẽ nhếch khóe môi sau đó chậm rãi buông xuống, một đêm cô độc yên tĩnh làm cho trong lòng người ta cảm thấy chua xót.

Thì ra tình thật sự có thể làm tổn thương con người, thì ra yêu có thể làm cho người ta không biết nên làm thế nào?

Sáng sớm mặt trời bé nhỏ vừa ló dạng.

Đứng ở trước cửa Hà Tĩnh uyển, trong lòng Hàn Ngữ Phong cảm thấy thật khó chịu, phức tạp, đau đớn càng ngày càng lan tràn trong lòng nàng.

‘Vương phi, người thật sự muốn đem những thứ Vương gia cho tặng cho Thúc Hà phu nhân sao? Những thứ này đều trân châu quý phẩm đó.’ Xuân Vũ ở phía sau nàng, hai tay đang cầm một hộp gì đó, giọng nói dường như đang rất bất mãn, Vương phi thật là....tại sao lại phải làm mình thiệt thòi thế chứ?

‘Nàng cần dùng hơn so với ta, không phải sao?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu lại cười nhạt.

‘Vương phi nói được là được mà.’ Xuân Vũ không ngừng hy vọng, người tốt nhất định sẽ được ông trời phù hộ, nàng mong ông trời nhanh nhanh ban cho Vương phi một đứa nhỏ.

‘Đi thôi, chúng ta đi vào thôi, để lúc sau cho nàng có mà dùng.’ Hàn Ngữ Phong không hề do dự cất bước đi vào, chuyện gì nên đối mặt thì nhất định phải đối mặt.

Tiểu nha hoàn hầu hạ Thúc Hà đang đứng ở cửa, nhìn thấy nàng tiến vào liền vội vàng hành lễ: ‘Nô tỳ tham kiến Vương phi.’

‘Đứng lên đi! Phu nhân của người đã thức dậy chưa?’ Hàn Ngữ Phong thuận miệng hỏi.

‘Dạ bẩm Vương phi, đã dậy, sáng sớm Vương gia đã mang theo ngự y đến bắt mạch cho phu nhân.’ Tiểu nha hoàn cung kính, thành thật hồi đáp.

‘Sáng sớm?’ Khóe miệng Hàn Ngữ Phong chợt nhếch lên một nụ cười thâm trầm, thì ra là hần quan tâm như thế.

155. Chương 155 : Thản Nhiên Ưu Thương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 155 : Thản nhiên ưu thương

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ta đi bẩm báo phu nhân, nói Vương phi tới thăm.’ Tiểu nha hoàn xoay người muốn vào trong.

‘Chờ một chút, không cần, nếu Vương gia ở đây rồi, ta cũng không quấy rầy. Hôm khác ta sẽ đến, người cất những thứ này đi, nói nàng bảo trọng thân thể.’ Hàn Ngữ Phong nói xong, bảo Xuân Vũ đem đồ giao cho tiểu nha hoàn.

Hàn Ngữ Phong mang theo Xuân Vũ xoay người rời đi, chợt nghe tiếng bước chân và tiếng nói chuyện từ trong phòng truyền ra.

‘Vương gia, đứa nhỏ đã được bốn tháng rồi, tình trạng cũng rất tốt, không cần phải lo lắng.’ Ngự y vừa đi vừa hồi bẩm nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói gì, trên mặt không có một tia biểu tình, xem ra lời Thúy Hà nói đều là sự thật, đứa nhỏ này đúng là của hắn.

‘Ngũ Phong, người tới đây làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa ngẩng đầu đã thấy trước phòng nàng đang định rời đi, liền hỏi.

‘Ta đến thăm Thúy Hà. Hàn Ngũ Phong không thể không quay đầu, đổi mặt nhìn hắn, cố nở nụ cười.

‘Cựu thần(1) tham kiến Vương phi.’ Ngự y ở bên vội vàng hành lễ.

‘Ngự y, mau đứng dậy, không cần đa lễ.’ Hàn Ngũ Phong vội vàng nói, nàng nhất thời vẫn không thích ứng được việc người khác thi lễ với nàng.

‘Cám ơn Vương phi, Vương gia, nếu không có chuyện gì khác, cựu thần xin cáo lui.’

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vung tay lên, ánh mắt đột nhiên dừng ở tiểu nha hoàn, vật trong tay kia không phải là hắn đưa cho nàng sao? Nàng mang tới nơi này làm gì?

‘Những thứ này là người đưa tới?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay chỉ vào, mâu quang sắc bén bức người. Chết tiệt, nàng cứ nhiên dám đem đồ hắn tặng đưa cho người khác.

‘Là ta nghĩ Thúy Hà cần nó hơn ta, cho nên ta định đưa nó cho nàng.’ Hàn Ngũ Phong khẽ gật đầu, không muốn giấu diếm, vì dù sao nàng cũng không có ý định ăn nó.

‘Ai cho người làm như vậy? Ai bảo người làm như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên bắt lấy cánh tay của nàng, lên tiếng chất vấn, mâu trung chớp động, cực kỳ tức giận. Nàng lại không thèm để ý đến tâm ý của hắn.

‘Ai nói ta không thể làm như vậy?; Hàn Ngũ Phong ngơ ngác nhìn hắn hỏi ngược lại, hắn tức giận gì chứ, chẳng lẽ lại để ý đến những thứ này sao?’

‘Xuân Vũ, cầm những thứ này lại đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông nàng ra, quay đầu hạ lệnh.

‘Dạ Vương gia.’ Xuân Vũ thật vui sướng, thân thủ tiếp nhận lại, nàng vốn cũng không muốn Vương phi tặng những thứ này cho Thúy Hà.

‘Người làm cái gì vậy?’ Hàn Ngũ Phong giận dữ nhìn hắn, đã cho rồi làm sao có thể thu hồi lại.

‘Làm gì, người nói đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mâu nhìn chằm chằm nàng, hỏi lại, nàng lại còn hỏi hắn định làm gì.

‘Ta sao biết?’ Hàn Ngũ Phong ánh mắt có chút trốn tránh, thấp giọng nói.

‘Xuân Vũ, những thứ này hằng ngày để Vương phi tắm bổ, nếu không thấy thì ta sẽ hỏi tội người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng uy hiếp Xuân Vũ.

‘Người . .’ Hàn Ngũ Phong trừng mắt nhìn hắn. Hắn thật thông minh, biết lấy Xuân Vũ để bắt ép nàng, ngữ khí không dịu đi chút nào tiếp tục nói: ‘Ta đã tặng cho nàng rồi, sao có thể thu hồi?’

‘Nơi này không cần người quan tâm, ta sẽ phái người chuẩn bị cho nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí chân thật, đáng tin nói.

‘Tùy người.’ Hàn Ngũ Phong thấy hắn cố chấp như thế, xoay người muốn đi, chợt nghe thanh âm từ phía sau truyền đến.

‘Thúy Hà tham kiến Vương phi.’ Thúy Hà đột nhiên từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng thi lễ.

‘Người đang mang thai, về sau không cần hành lễ, mau đứng lên đi.’ Hàn Ngũ Phong vội vàng xoay người lại, tay nâng nàng đứng lên.

Thúy Hà có vẻ không muốn, thân hình nhích sang bên cạnh, tiểu nha hoàn thấy thế vội vàng chạy ra đỡ lấy nàng.

Hàn Ngũ Phong đỡ nàng đứng dậy, tay cứng đờ, nàng kiêu dè mình sao? Sợ nàng làm đứa nhỏ bị thương, khóe miệng cười tươi nhưng trong đó là vài phần chua xót và chế giễu.

‘Chúng ta đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nói xen vào.

Hàn Ngữ Phong giương mắt nhìn về phía hắn, sắc mặt hắn có điểm cứng nhắc, vẻ mặt cứng rắn tựa hồ không quá tự tại. Hắn có để ý không? Chuyện bây giờ là do hắn gây nên, nhưng hắn cũng không có cách nào để đổi mặt.

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dặt tay nàng.

Hàn Ngữ Phong không giãy dụa, vốn định quay đầu lại, dặn Thúy Hà chú ý thân thể, nếu nàng cố ý lảng tránh thì mình cũng không cần làm điều thừa.

‘Vương gia đi thông thả, Vương phi đi thông thả.’

Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn nắm tay nàng, đi đến hậu hoa viên, Hàn Ngữ Phong mới nhẹ nhàng rút tay trở về, bình tĩnh nhìn hắn nói: ‘Người vẫn nên trở về chăm sóc Thúy Hà đi.’ Không phải sáng nay hắn rất khẩn trương, đi mời ngự y đến bắt mạch cho Thúy Hà sao?

Tư Mã Tuấn Lỗi chăm chú nhìn nàng, đột nhiên khoe miệng cong lên, thần nhiên tươi cười: nàng ghen sao? Nàng cũng để ý ư?

‘Sáng sớm nay ta mời ngự y là muốn hắn xem đứa nhỏ có phải đã bốn tháng hay không.’ Hắn thần nhiên mở miệng giải thích.

‘Người hoài nghi sao? Hoài nghi đứa nhỏ trong bụng nàng không phải là của người.’ Hàn Ngữ Phong đôi mi thanh tú khẽ nhúc.

‘Không nên hoài nghi sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi hỏi lại.

‘Có lẽ nên.’ Hàn Ngữ Phong cười nhạt, nhưng trái tim lại cảm thấy một trận băng giá, sùng ái nhất thời qua đi thì sẽ thẳng tay vứt bỏ, giờ còn nghi ngờ đứa nhỏ trong bụng nàng sao.

‘Thúy Hà ra phủ sau đó tái giá.’ Tư Mã Tuấn Lỗi căn bản không muốn giải thích, nhưng nhìn thấy mắt nàng có vẻ thất vọng, liền nói.

Hàn Ngữ Phong ngạc nhiên, sững sốt, Nhanh như vậy sao? Nàng mới rời khỏi vương phủ mấy tháng đã lập gia đình, xem ra nàng cũng không phải thật sự yêu Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ngữ Phong chúng ta không cần nói về chuyện này.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm thấp nói. Có lẽ hắn thận sự bạc tình, hắn không nghĩ Thúy Hà sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hắn và nàng. Hắn đối Thúy Hà hiện tại chỉ có thể là trách nhiệm, Thúy Hà mang thai, kỳ thật hắn cũng không thấy một tia vui sướng nào, ngược lại hắn chỉ cảm thấy rất phiền, nhưng cũng không thể nề hà, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận chuyện này mà thôi.

‘Được, không tranh luận.’ Hàn Ngữ Phong cười yếu ớt, mâu quang có chút ảm đạm, giờ tranh luận cũng có ý nghĩa gì?

(1) • [từ cũ] quan to của triều đại trước còn lại, trong quan hệ với triều đại sau

156. Chương 156 : Chuyển Đến Kỳ Lân Cư

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 156 : Chuyển đến Kỳ Lân cư

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong chuyển đến Kỳ Lân cư, ngồi ở bên giường, lẳng lẳng nhìn Xuân Vũ đem những đồ này cất đi.

‘Vương phi người biết không? Phòng của Vương gia bất luận kẻ nào cũng không được vào, cho dù là Mai nhi phu nhân trước kia cũng không ngoại lệ, thế nên có thể thấy được, người quan trọng thế nào trong lòng vương gia.’ Tâm tình Xuân Vũ tựa hồ thực khoái trá.

‘Phải không?’ Hàn Ngữ Phong thần nhiên lên tiếng, ở trong mắt người khác nàng hẳn là không biết phân biệt lòng người.

‘Vương phi đã thấy rồi đó, mặc kệ thế nào? Người là Vương phi, ở vương phủ này ngoài Vương gia thì người là lớn nhất.’ Xuân Vũ an ủi nàng.

‘Xuân Vũ người ở lại đây, ta muốn đi đến chỗ này một lát.’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy, muốn đi xem chỗ ở của Cảnh nhi.

‘Àn, Vương phi người có việc gì cứ bảo ta.’ Xuân Vũ nói xong, lại bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Hàn Ngữ Phong đi ra sân, thấy tả hữu hai bên đều là thông lộ, nàng rẽ phải mà đi, ai ngờ đi vào thì thấy đó là thư phòng của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ty chức tham kiến Vương phi.’ Thị vệ ở thư phòng thấy nàng đến, vội vàng cung kính hành lễ nói.

‘Không cần đa lễ, ta có thể đi vào không?’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng hỏi.

Thị vệ sửng sốt Vương phi hỏi hẳn sao? Vội vàng nói: ‘Đương nhiên có thể .Vương phi, mời vào.’ Thị vệ vội vàng mở cửa.

Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, thấy trên bàn học là trang giấy, bèn cầm lấy đọc, trên đó viết: ‘tà dương chi đầu điều tê ngọn cây cỏ động gió thu không ngớt dịch âm lượn lờ đoạn trường thiên nhai phiêu linh cô độc đối ảnh độc sầu y nhân không thấy lấy rượu độc chấm tư sầu túy đỉnh núi.’ (thơ T_T)

Đây là bài thơ nàng thích nhất, cái này có thể thay rượu giải sầu, vừa ưu thương, lại đoạn trường đau xót khiến cho người ta phải đau lòng, trước kia nàng vẫn không rõ vì sao lại thấy đau lòng, vì sao người ta có thể viết ra loại thơ ưu thương như thế này.

‘Vương phi, Vương phi, người ở đâu?’ Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng la của Xuân Vũ.

‘Xuân Vũ, ta ở trong này. Hàn Ngữ Phong lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài.

‘Vương phi trở về ăn bổ thư(1).’ Xuân Vũ nói.

‘Bổ thư.’ Hàn Ngữ Phong sửng sốt, đột nhiên nhớ tới lời Tư Mã Tuấn Lỗi nói buổi sáng: ‘Trở về đi.’

Trở lại Kỳ Lân cư.

‘Vương phi ăn đi.’ Xuân Vũ đem bổ thư tới trước mặt nàng.

Hàn Ngữ Phong quét mắt bàn một lượt, giật mình hỏi: ‘Xuân Vũ, người xác định tất cả chỗ này đều phải ăn.’ sau đó thầm đếm: ‘Một hai ba bốn năm, năm bát đều phải uống.’

Xuân Vũ lưu loát nói: ‘Đương nhiên, đây là Vương gia dặn dò, tổ yến là dưỡng nhan, nhân sâm là bổ thân, đông trùng hạ thảo là...’

‘Tốt lắm Xuân Vũ, người không cần nói nữa, đây không phải là hẳn chính ta sao?’ Hàn Ngữ Phong tức tối, không phải là hẳn vì chuyện hồi sáng mà cố ý đùa cợt nàng chứ.

‘Vương phi, nếu là trêu cợt, người khác còn ước gì được Vương gia trêu cợt đó.’ Xuân Vũ nhún vai cười đáp.

‘Xuân Vũ, ta hỏi người, nhiều như vậy sao có thể ăn hết, như vậy có phải là vấn đề hay không?’ Hàn Ngữ Phong nhìn nàng nói.

Xuân Vũ sửng sốt, vấn đề này nàng không nghĩ đến, chính là buổi sáng Vương gia nói nàng phải đem bổ thư để Vương phi ăn, mỗi thứ đều làm một chén.

‘Vương phi thấy sao? Do dự một chút, không xác định hỏi.

‘Đương nhiên, bổ thư nhiều như vậy cơ thể của ta sao tiếp nhận hết được? Người còn nói không phải hấn cố ý chinh ta, không bằng Xuân Vũ, người ăn một chút đi.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, đề nghị nói.

‘Không được, điều này sao có thể?’ Xuân Vũ cuống quýt xua tay, bổ thư trên quý như thế sao nàng có tư cách để ăn.

‘Người ở sau lưng nói xấu ta đúng không?’. Tư Mã Tuấn Lỗi tiêu sái tiến vào.

‘Vương gia.’ Xuân Vũ hạ thấp người, thực thức thời liền lui ra ngoài.

‘Cái gì mà sau lưng, ta là quang minh chính đại mà nói, người xem này, ta ăn chỗ đó rốt cuộc là để bồi bổ hay là để mất mạng?’ Hàn Ngữ Phong lấy tay chỉ vào năm bát bổ thư trước mặt hỏi.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt cứng đờ, hấn dặn Xuân Vũ làm mấy thứ này cho nàng ăn, ai ngờ Xuân Vũ cư nhiên lại làm mỗi loại một chén.

Đem hai chén trong đó đến trước mặt nàng nói: ‘Tổ yến cùng đông trùng hạ thảo, người ăn đi, những thứ còn lại để đó.’

Hàn Ngữ Phong lấy tay tiếp nhận chén, ai biết tay lại bị trượt, nàng theo bản năng muốn đỡ nó, thì đã nghe ‘Ba’ một tiếng, cái chén rơi vỡ tan, nàng vội ngồi xuống lấy tay nhặt các mảnh vỡ, đột nhiên ngón tay vừa chạm đến vết sắc của mảnh vỡ, máu liền chảy ra.

‘Người làm gì? Ai cho người nhặt lên.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đau lòng kéo nàng lên, cầm lấy ngón tay bị thương phóng tới miệng mút nhẹ.

Một loại cảm giác tê tê và ấm áp theo ngón tay chậm rãi truyền đến lòng nàng.

‘Tốt lắm lần sau đừng lỗ mãng như vậy? Việc đó để bọn hạ nhân làm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bỏ tay nàng ra, trách cứ nói.

‘Ấn.’ Hàn Ngữ Phong thu hồi ngón tay, không nhiều lời, cầm lấy bổ thư trước mặt, chậm rãi ăn.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng cầm lấy một chén, cùng nàng từ từ ăn.

Màn đêm từ từ buông xuống .

Hàn Ngữ Phong bất an, đứng ngồi không yên, nàng chuyển đến Kỳ Lân cư này rồi thì có phải từ nay về sau, nàng phải chung giường với hấn hàng đêm, nàng không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với hấn.

Khi hấn bước vào phòng, liền nhìn thấy bộ dạng cô đơn bất an của nàng.

‘Sao còn chưa ngủ?’ Hấn lên tiếng hỏi.

Nghe thấy tiếng nói, Hàn Ngữ Phong xoay người, yên lặng nhìn lại hấn.

‘Đột nhiên thay đổi chỗ ở nên ta không ngủ được.’ Nàng thản nhiên nói, nhưng nàng cũng không trông mong vào việc hấn sẽ để nàng quay lại Lục Bình uyển.

‘Ta ngủ cùng người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo tay nàng nói, nàng cũng sợ hãi sao?

Hàn Ngữ Phong sững sốt, hấn rốt cuộc là rõ hay không rõ, chính là bởi vì hấn nên nàng mới không thể ngủ được.

(1) là thuốc(hiện đại gọi nôm na là thực phẩm chức năng) để bồi bổ cơ thể bị suy nhược

157. Chương 157 : Mười Năm Chuyện Cũ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 157 : Mười năm chuyện cũ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Thất thần để làm gì, đã là lão phu thê với nhau, chẳng lẽ người còn thẹn thùng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng bất động liền nói.

‘Lão phu lão thê, người biết dùng từ hay không?’ Hàn Ngữ Phong bĩu môi nhìn hấn liếc mắt một cái, lão phu lão thê? Cái từ mới đẹp làm sao, nhưng lại từ trong miệng hấn nói ra làm nàng có cảm giác đau xót.

‘Không cần nghiền ngẫm từng chữ một, mau cởi đồ đi ngủ đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tựa hồ không kiên nhẫn nổi, thân thủ muốn cởi bỏ vạt áo của nàng.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người dừng tay lại.’ Hàn Ngữ Phong thấy hành động này của hấn, vội bỏ tay hấn ra, đứng dậy muốn rời đi.

‘Người muốn đi đâu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ rất nhanh nắm chặt lấy cổ tay nàng.

‘Đi xem chỗ ở mới của Cảnh nhi, ta sợ hấn không quen cho nên đi xem hấn.’ Hàn Ngữ Phong đã sớm nghĩ viện cớ này để rời đi.

‘Cảnh nhi đã ngủ rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi biết nàng lấy Cảnh nhi làm cớ, cho nên cố ý đến thăm hấn trước, liếc mắt nhìn nàng một cái nói.

‘Sao người biết?’

‘Ta đã qua xem hấn rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng, xem nàng còn muốn như thế nào nữa?

Hàn Ngữ Phong chán nản nhìn hấn, không thể không trở lại bên giường, cởi áo khoác, đột nhiên phát hiện trên giường có đến hai cái chăn, ánh mắt sáng lên, vội vàng quăn chăn quanh người, rồi nằm xuống nói: ‘Ngủ thôi.’

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng như vậy liền ném cái chăn còn lại ra, nói: ‘Chết tiệt, ai lại để ở đây những hai cái chăn.’

Hàn Ngữ Phong khóe môi gợi lên nụ cười yếu ớt, gắt gao giữ lấy cái chăn.

Tư Mã Tuấn Lỗi buồn bực cái chăn kia, nhìn chăm chăm sau lưng nàng, hấn vì sao lại phải chịu ủy khuất chứ? Đột nhiên kéo chăn của nàng ra, rồi ôm chặt lấy nàng.

‘Người định làm gì? Tư Mã Tuấn Lỗi ,sao người có thể vô lại như vậy?’ Hàn Ngữ Phong xoay người, giận dữ nhìn hấn.

‘Người nói ta vô lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người tà mị nhìn chăm chăm nàng, ‘Ta đây liền vô lại cho người xem.’

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong sợ hãi giãy dụa, ánh mắt nóng rực của hấn thoát nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

‘Người nói xem, ta muốn.....’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý kéo dài âm cuối, nhìn nàng chăm chăm.

‘Không được muốn.’ Hàn Ngữ Phong thốt ra, bàn tay nhỏ bé duỗi ra che cái miệng của hấn lại, nàng có đàn độn đến đâu cũng biết hấn đang muốn cái gì.

Tư Mã Tuấn Lỗi khóe miệng hàm chứa ý cười, mặc kệ nàng che miệng hấn, đột nhiên xoay người áp lên người nàng, định hôn lên môi nàng.

Lúc này ngoài cửa truyền đến một thanh âm thập phần hống hách.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người lặn ra đây cho ta.’

Tuấn mâu đột nhiên nhú lại, miệng thầm mắng: ‘Chết tiệt sao nàng lại đột nhiên trở về.’

Hàn Ngữ Phong cũng sửng sốt, cả Thiên triều chỉ sợ ngay cả Hoàng Thượng cũng không dám gọi hần như vậy. Ai lại to gan như vậy, chẳng những gọi thẳng danh tính, mà còn dám bảo hần lẩn ra.

Nhưng nàng cũng rất vui vẻ, mặt tươi cười nói: ‘Người không cần lo cho nàng ấy, chúng ta tiếp tục.’

‘Hàn Ngữ Phong người không nên vui sướng khi thấy người khác gặp họa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trừng mắt nàng liếc mắt một cái, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng.

Cửa phòng bị một cước đá văng, thanh âm nổi giận ùng ùng truyền đến: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi người cư nhiên không nghe lời ta.’

Tư Mã Tuấn Lỗi lúc này mới không tình nguyện đứng dậy, nhìn người vừa tới thản nhiên nói: ‘Toàn Vũ sao người đột nhiên lại trở về?’

‘Toàn Vũ?’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy, lúc này mới thấy rõ, người mới tới là một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, búi tóc để lộ tóc mai, đôi mắt lạnh lùng kín đáo liếc qua, làn da nhẵn mịn như ngọc, ánh sáng nhu hòa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn càng thêm vẻ kiều diễm, sợi tóc hai bên má theo gió mềm nhẹ vương vào mặt tăng thêm vài phần phong tình, xinh đẹp như vậy nhưng đôi mắt đẹp lại phun trào lửa giận, trừng mắt nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi.

Hàn Ngữ Phong nghi hoặc, bọn họ có quan hệ gì? Đột nhiên, bàn tay Toàn Vũ duỗi ra, bay thẳng về phía ngực nàng.

Nàng không khỏi hút một ngụm lãnh khí, nàng không kịp trốn tránh, mà có trốn tránh cũng không xong . .

‘Toàn Vũ người định làm gì?’ Đúng lúc này, Tư Mã Tuấn Lỗi ra tay ngăn cản, nhìn nàng giận dữ hỏi.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người còn nhớ trước kia người đã nói gì không?’ Toàn Vũ thu hồi thân thủ, giận dữ chất vấn hần.

‘Nói cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhăn mặt nhíu mày, hần đã từng nói cái gì? Hàn Ngữ Phong cũng nhìn hần đầy nghi hoặc.

‘Người cư nhiên đã quên? Tư Mã Tuấn Lỗi, ta vì những lời đó mà phải rời đi suốt mười năm.’ Toàn Vũ tựa hồ không thể tin nổi, lão đảo lui về phía sau vài bước, mười năm kia là vì cái gì?

‘Rời đi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trong đầu lập tức nhớ ra, mười năm trước, khi bảy tuổi, Toàn Vũ luôn thích đi theo hần, chỉ cần không thấy hần sẽ khóc. Mà quy củ của hoàng cung thì chỉ cho phép hoàng tử tập võ, công chúa không thể, cho nên khi hần và Tuấn Dật luyện võ cùng nhau, nàng luôn ở một bên nhìn trộm. Tuấn Dật cố ý trêu chọc nàng, nàng cũng nước mắt lưng tròng, nhớ lại thời gian đó, hần đã bị nàng làm phiền rất nhiều.

‘Người không cần đi theo ta?’ Tư Mã Tuấn Lỗi – hơn mười tuổi, quay đầu lại về Toàn Vũ ở phía sau, không kiên nhẫn kêu to.

‘Tuấn Lỗi, người không thích ta sao?’ Toàn Vũ nước mắt lại chảy ra, nàng kêu Tuấn Dật ca ca nhưng lại không gọi hần là ca ca, bởi vì khi trưởng thành nàng muốn làm Vương phi của hần.

‘Ai thích người? Luôn khóc suốt suốt, bộ dáng thì yếu đuối, ta thích người có võ công, còn người thì sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, thuận miệng nói. Dù sao hoàng cung sẽ không bao giờ để cho nữ tử được học võ, như vậy nàng sẽ không thể mỗi ngày đi theo mình.

‘Nhưng nơi này không cho nữ tử học võ công.’ Toàn Vũ thừa dịp nói.

‘Đó là chuyện của người, người đã không có biện pháp học, vậy người về sau không cần phải đi theo ta như vậy, ta sẽ chán ghét người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, nhìn nàng một cái, rồi quay đầu bỏ chạy.

Lần này, Toàn Vũ không đuổi theo sau, rồi trong vài ngày tiếp theo cũng không thấy xuất hiện trước mặt bọn họ. Tư Mã Tuấn Lỗi có chút đắc ý, nàng rốt cục cũng không đi theo mình nữa, rốt cục cũng thoát khỏi nàng.

158. Chương 158 : Lời Nói Đùa Hay Là Hứa Hẹn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 158 : Lời nói đùa hay là hứa hẹn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Đột nhiên có một ngày Toàn Vũ chạy đến trước mặt hắn, đã không còn giống lúc trước, sự yếu đuối biến mất, ánh mắt trở nên kiên định vô cùng: ‘Tuấn Lỗi, ta phải đi rồi. Người chờ ta mười năm, sau mười năm ta sẽ trở về tìm người. Nhớ kỹ, nhất định phải chờ ta, ta sẽ học võ nghệ thật giỏi rồi mới trở về.’

‘Tốt lắm, người đi nhanh đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không kiên nhẫn, tự tiện đáp ứng, chỉ cần về sau không thấy nàng là tốt rồi.

Tiểu Toàn Vũ tựa hồ lưu luyến, đột nhiên kiễng chân hôn lên má hắn một cái, sau đó mới nói: ‘Nhớ rõ, nhất định phải chờ ta. Ta sẽ trở về...’ Sau đó vừa đi từng bước vừa quay đầu lại, rồi biến mất trước mặt hắn. .

Trong cuộc sống về sau, nàng tựa hồ đã phai nhạt trong tâm trí hắn, mà chuyện này hắn cũng dần quên mất.

Đã lâu rồi hắn mới gặp lại nàng, nhìn nàng nói: ‘Toàn Vũ, trước kia chỉ là lời nói đùa mà thôi.’

‘Người nghĩ người nói vậy là xong sao?’ Toàn Vũ đầu tiên là vui mừng, cả kinh sau đó trừng mắt nhìn hắn nói: ‘Cái gì mà lời nói đùa, đó là hứa hẹn. Người hứa hẹn với ta, hiện tại ta đã trở về cho nên người phải thực hiện lời hứa lúc trước. Người không phải đã nói không thích nữ tử nhu nhược không có võ công sao? Sao người lại lấy nàng ta?’

‘Toàn Vũ người đừng tích cực như vậy. Đó là lời nói trước đây, bây giờ chúng ta đã trưởng thành thì đương nhiên cũng sẽ biến.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thái độ tựa hồ không cho là đúng, hướng chỉ hắn căn bản là chưa từng thích nàng.

‘Ta tích cực thì sao, lần này ta trở về chính là vì muốn gả cho người.’ Toàn Vũ đôi mắt đẹp thật sự kiên định nhìn hắn.

‘Đừng gây náo loạn nữa Toàn Vũ, ta đã có Vương phi rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thần tình không kiên nhẫn nổi nữa.

‘Ai gây náo loạn, ta không có, có Vương phi thì sao? Ta vẫn có thể gả cho người, cùng lắm thì ta ủy khuất một chút, làm sủng phi đi. Chỉ cần có thể gả cho người là ta đã thấy vui rồi.’ Toàn Vũ nói xong liền tự nhiên mà ôm lấy tay hắn, tuy rằng vừa đến đã nghe chuyện hắn lập Vương phi làm cho nàng thực tức giận, nhưng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, hướng chỉ hắn lại còn là Vương gia.

Vẫn đứng ở một bên, Hàn Ngữ Phong giật mình nhìn Toàn Vũ, nàng sao có thể cam tâm làm sủng phi? Nhìn khí chất cao quý tản ra trên người nàng thì đã có thể thấy thân phận của nàng cực kỳ tôn quý.

‘Toàn Vũ, buông ra, người đi về trước đi. Ngày mai ta gặp người sau.’ Nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái, Tư Mã Tuấn Lỗi không lưu dấu vết, lấy tay của nàng ra khỏi người mình..

‘Được, ngày mai ta chờ người.’ Toàn Vũ cũng không để ý, sau đó hướng về phía Hàn Ngữ Phong ngọt ngào cười nói: ‘Tỷ tỷ, đã làm cho người bị sợ hãi. Muội muội hôm nào lại đến thăm người nha.’

Hàn Ngữ Phong chờ dẫn nhìn nàng, không biết nên phản ứng thế nào, nàng chuyển thái độ quá nhanh.

Thân ảnh Toàn Vũ biến mất ở cửa, nàng mới hồi phục tinh thần, kỳ quái hỏi: ‘Toàn Vũ là ai? Người và nàng rốt cục là quan hệ gì? Thanh mai trúc mã?’

‘Sao? Người ghen tị.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nháy nháy mắt trêu tức nói.

Hàn Ngữ Phong bĩu môi, không cho là đúng nói: “Ai ăn dấm chua của người chứ, cùng lắm ta chỉ là tò mò thôi.’

‘Thì ra người lại rộng lượng như vậy? Về sau ta có tam thê tứ thiếp thì người cũng sẽ không để ý đúng không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý nói.

‘Người vốn cũng tam thê tứ thiếp rồi còn gì, người muốn sao thì muốn? Ta sẽ không để ý.’ Hàn Ngữ Phong buồn bực nhìn hắn, đương nhiên có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải hưu (ly dị) nàng trước đã.

‘Nếu thật vậy, thì ta sẽ cưới Toàn Vũ.’

‘Người yêu ai cưới ai, nói với ta làm gì?’

Thấy nàng bộ dáng buồn bực, Tư Mã Tuấn Lỗi tâm tình sung sướng, khẽ cười.

‘Người cười cái gì mà cười? Người rốt cuộc có nói chuyện về Toàn Vũ hay không?’ Hàn Ngữ Phong không khỏi giận dữ, liếc mắt một cái, vốn là cùng hắn nói chuyện đứng đắn, nhưng chính hắn lại làm cho mọi chuyện trở nên không đứng đắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi ý cười trên môi chậm rãi biến mất, nói: ‘Lúc trước, Toàn Vũ là con của trấn quốc Đại tướng quân, phụ hoàng cảm động và nhớ thương Đại tướng quân một lòng trung quân ái quốc mà qua đời, cho nên để nàng tiến cung. Nhưng không biết tại sao nàng lại luôn thích đi theo ta, ta lại ngại nàng làm phiền, nên ta đã nói là không thích nữ tử tử nhu nhược, không biết võ công, thế rồi một ngày nàng đột nhiên rời đi. Trước khi đi dặn ta chờ nàng mười năm rồi nàng sẽ trở về.’ Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: ‘Vốn tưởng rằng chỉ là nói đùa, không ngờ nàng lại cho là thật.’

‘Càng không nghĩ tới nàng thật sự trở về là để gả cho người.’ Hàn Ngữ Phong nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi gật đầu, coi như cam chịu.

‘Nàng lớn lên rất đẹp, ngay cả ta là nữ nhân mà nhìn cũng động tâm, người không rung động trước nàng sao?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn, dù sao cũng đã mười năm không gặp, mười năm có thể làm cho một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa biến thành một cô gái duyên dáng yêu kiều.

‘Thiên hạ này nữ nhân xinh đẹp đâu chỉ là trăm ngàn, nếu vậy thì chẳng lẽ ta phải yêu hết tất cả sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng, đầu óc nàng có bệnh không, lại hi vọng hắn đi yêu người khác, sau đó nói: ‘Ta chỉ coi nàng là muội muội.’

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong thần nhiên đáp, câu này coi như lời giải thích đi.

‘Không cần suy nghĩ nữa, ngủ đi. Mọi chuyện ta sẽ giải quyết tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng bình tĩnh, nhưng nghĩ đến Toàn Vũ hắn lại lo lắng một phen, liền kéo nàng qua ôm vào trong ngực.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng nằm trong lòng hắn, đột nhiên cảm khái, rốt cuộc tình là gì? Lại có thể làm người ta suy nghĩ lung tung, mất ăn mất ngủ. Tình yêu thật sự có sức mạnh lớn như vậy sao? Có thể khiến người ta nửa tỉnh nửa mê, cũng có thể làm người ta tan nát cõi lòng?

‘Ta sẽ không lấy Toàn Vũ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm đỉnh đầu của nàng, đột nhiên nói, để nàng an tâm mà cũng vì hắn đã có người trong lòng.

Kinh ngạc, Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, đây là lời hứa hẹn của hắn với mình sao?

Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt không chuyển, nhìn nàng thật lâu, trong ánh mắt chứa tình cảm ấm áp mà mềm mại, Hàn Ngữ Phong xấu hổ cúi đầu. Thấy hắn nhìn mình như vậy làm nàng không được tự nhiên, giống như có một thứ gì đó định cản nàng, còn nàng thì theo bản năng mà né tránh.

Yên tĩnh tràn ngập cả căn phòng, trong bóng tối, chỉ có hơi thở, nâng khuôn mặt của nàng lên, chậm rãi hạ môi xuống.....

159. Chương 159 : Cự Tuyệt

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 159 : Cự tuyệt

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đi đến hoa viên, từ xa đã thấy Thúy Hà mang theo ưu thương, lẳng lặng đứng đó, làm cho người ta có cảm giác thê lương vô hạn. Nàng nhú mày một chút, nàng ta không được vui sao? Nàng đang mang trong mình cốt nhục của Vương gia, thông minh tài trí hơn người, sao một chút biểu tình vui sướng cũng không có?

Chậm rãi tiêu sái tiến lại gần, nàng nhẹ nhàng nói: ‘Thúy Hà, người có tâm sự?’

Nghe thấy tiếng nói, Thúy Hà cả kinh cuống quýt quay đầu, hoảng sợ nói: ‘Thúy Hà tham kiến Vương phi.’

‘Thúy Hà, ta nói rồi, không cần hành lễ.’ Hàn Ngữ Phong vừa định đỡ nàng dậy thì nhớ tới lần trước nàng đã né tránh mình, nên đành thu tay lại.

‘Vương phi, người đến ngắm hoa sao? Vậy Thúy Hà không quấy rầy nữa.’ Thúy Hà tựa hồ không muốn nhiều lời với nàng, vội vàng muốn rời đi.

‘Thúy Hà, người sợ ta sao? Sợ ta vì ghen tị mà làm cho đứa nhỏ trong bụng người bị thương.’ Hàn Ngữ Phong trực tiếp nói ra lòng mình, chẳng lẽ trong mắt nàng ta, nàng thực sự đáng sợ như thế sao?

Thúy Hà sửng sốt, không nghĩ nàng lại có thể nói trắng ra như vậy, vội vàng quay lại nói: ‘Vương phi nói đùa rồi. Thúy Hà chưa từng nghĩ như vậy, cũng không dám nghĩ như vậy, chỉ là nghĩ đến chuyện trước kia nên cảm thấy rất hổ thẹn với Vương phi, không biết làm sao có thể đối mặt với người.’

‘Thì ra là như vậy. Người đừng lo lắng nhiều, chuyện quá khứ ta đã sớm quên rồi.’ Hàn Ngữ Phong cuối cùng cũng bình tĩnh nói.

‘Thúy Hà còn hổ thẹn, thỉnh Vương phi thứ lỗi.’ Thúy Hà thân mình cúi xuống nhưng trên mặt không hề có biểu hiện áy náy.

‘Sức khỏe của người quan trọng hơn, trở về nghỉ ngơi đi.’ Cảm nhận được sự xa cách của nàng, Hàn Ngữ Phong thần nhiên nói.

‘Cám ơn Vương phi.’ Thúy Hà nói xong xoay người lui ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong nhìn thân ảnh của nàng, cảm giác Thúy Hà từ lúc trở về có phần không giống trước. Nàng cũng không thể nói rõ đó là cái gì, có lẽ nữ nhân khi có mang đều như vậy.

Phủ Tướng quân.

Tư Mã Tuấn Lỗi trước giờ lên triều, liền đi đến nơi ở của Toàn Vũ.

‘Tuấn Lỗi, người đã đến rồi, mau tới đây.’ Toàn Vũ nghe hạ nhân bẩm báo, vội vàng đi ra đón hân, vui mừng nói.

‘Vương gia, tiểu thư, xin mời dùng trà.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa mới ngồi xuống, nha hoàn đã dâng trà nóng tới.

‘Người mau đi ra ngoài, không cần người hầu hạ.’ Toàn Vũ phân phó nói.

‘Dạ tiểu thư.’ Nha hoàn liền lui ra ngoài.

‘Toàn Vũ, ta vẫn tốt lắm. Mười năm trước, sao ngươi đột nhiên lại rời đi. Mười năm đó ngươi đã đi đâu? Học võ công của ai?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng hỏi.

‘Từ lần ngươi nói chỉ thích nữ tử có võ công, lúc sau ta đột nhiên nhớ ra có một lần khi ta xuất môn, đã gặp một lão nhân quần áo rách nát, tay liền cầm điểm tâm đưa cho hần. Ai biết hần lại đột nhiên bắt lấy ta, nói muốn ta cùng hần đi tập võ, thời gian là mười năm. Ta đương nhiên không chịu, cho hần là người xấu liên liệu mạng mà giãy dụa. Không có biện pháp nào, hần đành thả ta ra, để lại cho ta một cái ống trúc tinh tế, nói về sau ta nhất định sẽ muốn tìm hần, khi đó chỉ cần thổi cái ống đó lên, hần nhất định sẽ đến đưa ta đi.’ Toàn Vũ thần nhiên giải thích, khi đó nàng phải suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm.

‘Lão nhân kia là ai?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhú mày ra mời nhất định là cái thể ngoại cao nhân.

‘Điên thần y.’ Toàn Vũ nhớ tới sự phụ cổ quái rất giống tiểu hài tử của mình, lần nào cũng đều làm nàng tức giận, cả ngày thì điên điên khùng khùng luôn nhận mình là thần y. Nhưng suốt mười năm đó, nàng đã học được một thân y thuật và võ công, rồi sau đó mới xuống núi.

Điên thần y? Tư Mã Tuấn Lỗi mày nhú một chút, đột nhiên nhãn tình sáng lên nói: ‘Chẳng lẽ chính là truyền thuyết trong chốn giang hồ, thần long kiến thủ bất kiến vĩ (1): Diên lão nhân.’

‘Phải không? Ta cũng không rõ.’ Toàn Vũ không chắc chắn, gật gật đầu. ‘Thời gian mười năm trên núi, bọn ta căn bản không gặp người ngoài, nên càng không biết sự phụ thì ra nổi danh như thế.’

‘Vậy không phải là người cũng biết y thuật sao?’

‘Không biết, ta chưa từng chữa cho ai.’ Toàn Vũ lắc đầu, nàng trước kia đều là ở trong núi chữa bệnh cho động vật, bởi vì chưa từng chữa cho ai, nên nàng cũng không biết y thuật của mình ở mức nào? ‘Dù sao những động vật bị các bệnh thông thường, trúng độc, gãy xương... ta đều có thể chữa tốt, sau đó sự phụ mới nói ta đã học xong nên có thể xuống núi.’

Tư Mã Tuấn Lỗi sững sờ, không rõ những lời này của nàng là có ý gì?

‘Tuấn Lỗi, ngươi đến tìm ta sớm như vậy là có việc gì sao?’ Toàn Vũ lại đột nhiên chuyển đề tài, trong lòng có chút mừng thầm, chẳng lẽ hần cố ý đến thăm mình, dù sao bọn họ cũng đã mười năm không gặp.

‘Toàn Vũ, lần này ta đến là để nói rõ cho ngươi biết: ‘ta sẽ không cưới ngươi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu kiên định vô cùng, nói từng chữ một. Có một số việc cần phải kiên quyết thì mới có thể làm nàng hiểu tâm ý của hần, cũng là để tránh phiền toái về sau.

‘Tại sao?’ Toàn Vũ sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, khó có thể nghĩ là hần đến đây từ sớm là vì muốn cự tuyệt mình.

‘Bởi vì ta không muốn ngươi chịu ủy khuất, huống chi ta chỉ coi ngươi là muội muội.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tận lực nói, cố gắng không xúc phạm đến nàng.

‘Lấy cớ, đây đều là lấy cớ, hay là ngươi đã yêu người khác, là Vương phi của ngươi sao?’ Toàn Vũ cảm xúc có chút kích động, nàng đau khổ đợi mười năm, đổi lại chỉ là một câu không muốn nàng ủy khuất, của hần.

‘Toàn Vũ, ngươi thông minh như vậy, lại một thân y thuật và võ công, ta tin ngươi về sau sẽ gặp được người tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không phủ nhận, cũng chẳng khác nào cam chịu.

Cái gì mà người tốt, ta không cần. Tư Mã Tuấn Lỗi, ta mặc kệ, dù sao đời này ta nhất định phải gả cho ngươi.’ Toàn Vũ đứng lên, kích động hướng về phía hần hô to. Mười năm đó nàng một lòng học tập cũng chỉ là để chờ đến ngày xuống núi tìm hần.

‘Toàn Vũ, ta đã nói rồi, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận, ta đi về trước.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang lạnh lùng, hần đã đáp ứng Hàn Ngữ Phong thì nhất định sẽ không phụ lòng nàng.

Vừa mới xoay người ra ngoài, liền cảm giác phía sau có một trận gió mang theo mùi phấn công lực đánh đến.

(1) Chỉ sự bí ẩn, thoát ẩn thoát hiện, không rõ tin tức.

160. Chương 160 : Thèm Ngủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 160 : Thèm ngủ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Toàn Vũ người muốn làm gì?’ Theo bản năng Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người lại, đưa hai tay lên tiếp chưởng, nhưng hắn chỉ dùng bảy phần công lực vì hắn không muốn làm thương tổn nàng.

Cảm giác được hắn vẫn chưa dùng toàn lực, Toàn Vũ dừng tay lại trừng mắt nhìn hắn nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, hôm nay chúng ta luận võ một cách công bằng, nếu người thắng thì từ đây về sau ta quyết không quấy rầy người nữa, còn nếu như ta thắng thì người phải thành thân với ta.’

‘Được.’ Tư Mã Tuấn Lỗi sáng khoái đáp ứng, vừa rồi tiếp chưởng của nàng cảm nhận được rằng võ công của nàng tuy không kém nhưng nếu so sánh với hắn thì kém khá xa.’

‘Chờ một chút, ba ngày sau chúng ta mới tỷ thí.’ Nhìn thấy mặt hắn không đổi sắc, Toàn Vũ có chút chán chừ, tuy nói là bản thân khổ luyện mười năm nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng người khác quyết đấu bao giờ, nàng cần có thời gian để nắm chắc phần thắng.

‘Tùy người, ta đi trước đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi xoay người rời đi.

Kỳ Lâm cư.

‘Vương phi, thừa dịp trời nóng người hãy uống nhân sâm canh gà đi.’ Xuân Vũ bưng một chén canh gà hạ nhiệt đi đến.

Chén canh vừa mới được đặt trước mặt, Hàn Ngữ Phong ngửi được mùi thơm của canh gà thì đột nhiên cảm thấy dạ dày không thoải mái, vội vàng dùng tay che miệng lại, tránh qua một bên.

‘Vương phi? Người sao vậy?’ Xuân Vũ cuống quýt đỡ lấy nàng hỏi.

‘Không có gì! Đại khái là gần đây ăn quá nhiều bổ thư cho nên hiện tại ngửi thấy mùi canh gà lại cảm thấy buồn nôn.’ Hàn Ngữ Phong buông tay, hít thở không khí, hiện tại nàng thấy thoải mái hơn nhiều.

‘Vậy ta đặt nó ở đây, Vương phi chờ lát nữa hãy uống.’ Xuân Vũ đem chén canh gà để qua một bên.

‘Ừ, được.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, đột nhiên phát hiện sắc mặt Xuân Vũ vàng như nền, bộ dạng không có tinh thần nên quan tâm hỏi: ‘Xuân Vũ, người không khỏe sao? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?’

‘Không có, Vương phi, Ta vẫn khỏe, không có chỗ nào không thoải mái cả.’ Sắc mặt Xuân Vũ đột nhiên đỏ lên, vội vàng nói.

‘Nếu không tại sao sắc mặt lại như vậy? Có cái gì ngượng ngùng thì cứ nói với ta. Nếu thấy không khỏe thì hãy mau đi tìm đại phu hoặc là đi nghỉ ngơi.’ Nhìn thấy mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, Hàn Ngữ Phong biết chắc nàng nhất định xảy ra chuyện nên nghiêm túc hỏi.

‘Vương phi, ta là...đến ngày...cho nên hơi đau bụng một chút, cũng không có chuyện gì đâu.’ Xuân Vũ then thùng, sắc mặt càng ngày càng đỏ, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ.

‘Đến ngày?’ Hàn Ngữ Phong bỗng nhiên hiểu ra. ‘Xi.’ Cười một tiếng rồi nói: ‘Chuyện ngày thì có gì mà ngượng ngùng? Người nhanh nhanh đi nghỉ ngơi một chút, không cần hầu hạ ta. Đúng rồi, người đi tìm đại phu để ông ấy kê cho người một vài thang thuốc.’

‘Nhưng mà, Vương phi.....’ Xuân Vũ có chút chần chừ, nàng chỉ là một nô tỳ, tuy rằng Vương phi đối xử với nàng thật tốt nhưng nàng cũng không thể không biết chừng mực.

‘Không nhưng nhị gì cả? Ta là Vương phi, ta ra lệnh cho người đi nghỉ ngơi.’ Hàn Ngữ Phong biết nàng đang lo lắng cái gì?

‘Cám ơn, Vương phi, bây giờ ta lui xuống nghỉ ngơi một chút, người có việc gì cứ cho người gọi ta.’ Xuân Vũ cảm động nói, sau đó lui đi ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong ở phía sau cười cười, không biết hai ngày gần đây tại sao lại cảm thấy mệt mỏi quá? Nàng thấy buồn ngủ quá.

Khi Tư Mã Tuấn Lỗi xong xuôi công việc thì trời không còn sớm nữa, đã đến lúc dùng bữa tối. Hắn đứng dậy trở lại Kỳ Lâm cư.

Vừa đến cửa liền nhìn thấy nàng đang ngủ say sưa, khóe miệng hắn mang theo nụ cười yêu thương, nàng cũng thật là, có thể cứ nhiên ngủ cho đến khi trời tối mà cũng không tỉnh dậy.

‘Ngữ Phong, tỉnh lại đi, đến giờ dùng bữa tối rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đi đến bên giường, nhẹ nhàng lay lay người nàng, thanh âm dịu dàng kêu lên.

‘Thật là ồn!’ Hàn Ngữ Phong không tình nguyện mở mắt ra, nhìn thấy hắn thì bất mãn nói: ‘Có việc gì sao?’ Nàng còn muốn ngủ.

‘Người nói đi, người không đói bụng sao? Đến giờ dùng bữa tối rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bực mình, vừa buồn cười nhìn nàng.

‘Dùng bữa tối? Hiện tại là lúc nào rồi?’ Hàn Ngữ Phong cả kinh, nàng chỉ mới ngủ có một lát thôi mà.

‘Người nói thử xem? Trời đã tối rồi.’

Hàn Ngữ Phong vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thật sự trời đã tối rồi, ngượng ngùng cúi đầu, nàng làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại ngủ say như vậy?

‘Vương gia, Vương phi, bữa tối đã được chuẩn bị xong, xin mời dùng.’ Xuân Vũ ở bên ngoài hồi bẩm.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy trên bàn đầy món ăn sơn hào hải vị nhưng một chút cảm giác thèm ăn cũng đều không có, ngay cả dưa cũng không muốn động, miễn cưỡng ngồi qua một bên.

‘Làm sao vậy? Món ăn không hợp khẩu vị của người sao? Người muốn ăn cái gì? Ta bảo bọn họ làm cho người ăn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng ngồi bất động ở nơi đó, quan tâm hỏi.

‘Không cần, ta không muốn ăn, tất cả đều tại người.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, nén giận nói,

‘Trách ta? Tại sao lại trách ta?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhăn mặt nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

‘Không trách người thì trách ai, không có việc gì lại cho ăn nhiều bổ thực đến như vậy, hại ta không ăn uống được gì cả.’ Hàn Ngữ Phong nghĩ, có lẽ do bản thân ăn quá nhiều bổ thực cho nên thừa chất bổ, mới có thể làm cho nàng không thể ăn uống được gì.

‘Vậy sao? Vậy ngày mai hãy dùng lại, qua một thời gian rồi ăn tiếp.’ Hắn không nghĩ tới vấn đề này.

‘Ừ!’

Đột nhiên có một tiểu nha hoàn vẽ mặt kích động từ ngoài cửa chạy vào.

‘Có chuyện mà kích động như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí không hề giận dữ, hắn không thích trong lúc dùng bữa bị người ta quấy rầy.

‘Vương gia, không tốt rồi. Thúc Hà phu nhân ngắt xỉu.’

‘Phu nhân ngắt xỉu, sao người không đi tìm đại phu, đến tìm bốn vương thì có lợi ích gì?’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi thâm trầm, quát lớn.

‘Đã đi mời đại phu rồi, nhưng nô tỳ sợ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn cho nên đến bẩm báo Vương gia.’ Tiểu nha hoàn khúm núm bất an đứng ở một bên, chẳng lẽ nàng đến nhầm chỗ sao? Phu nhân chính là

có mang cốt nhục của Vương gia, nàng dám không đến bẩm báo sao? Nhưng nhìn xem bộ dáng Vương gia dường như không quan tâm.

Tư Mã Tuấn Lỗi không khỏi liếc nhìn Hàn Ngữ Phong một cái rồi nói: ‘Ta đi xem thử.’

‘Ta cũng muốn đi xem.’ Nàng đột nhiên đứng lên, chiếu theo lệ thường, nàng là Vương phi thì cũng nên quan tâm một chút.

‘Vậy thì đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gật gật đầu.

161. Chương 161 : Xấu hổ thổ lộ Lòng Minh.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 161 : Xấu hổ thổ lộ lòng mình.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong vừa đến Hà Tĩnh uyển thì thầy thuốc liền vội vàng chạy tới.

‘Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.’ Thầy thuốc thở hổn hển hành lễ.

‘Không cần đa lễ, người mau vào xem đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phát tay ra lệnh.

‘Dạ, Vương gia.’ Đại phu vội vàng tiến vào nội ốc.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng ngồi ở một bên, hần hần là quan tâm, cho dù hần không thương Thúc Hà nhưng đứa nhỏ cũng là cốt nhục của hần, bỗng nhiên nàng cảm thấy một nỗi đau đang lan tràn trong lòng.

‘Hồi bẩm Vương gia, phu nhân không có trở ngại gì, chỉ là khí huyết không thông mới dẫn đến ngất xỉu, chỉ cần hạ thần kê cho phu nhân vài thang thuốc bổ huyết là sẽ không có việc gì.’ Lúc này đại phu từ trong phòng đi ra bẩm báo, sau đó ngồi ở một bên kê khai đơn thuốc.

‘Nếu nàng đã không có việc gì thì ta đây về trước.’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy nói, nhẹ nhàng xoay người bước đi, Thúc Hà sẽ không muốn nhìn thấy nàng, nàng cũng không muốn tự làm bẽ mặt mình, chẳng lẽ lại nhìn bọn họ ân cần hỏi han sao?

‘Ta cùng người trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau đột nhiên giữ chặt tay nàng.

Hàn Ngữ Phong quay đầu lại, nhẹ nhàng rút tay về, nói: ‘Người vẫn là nên đi thăm nàng đi, dù sao nàng cũng có mang hài tử của người, người nên quan tâm nàng một chút.’

‘Ta biết, ta sẽ phái người hầu hạ nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi miễn cưỡng nói cho có lệ.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, thái độ của người như vậy là sao?’ Hàn Ngữ Phong nhắc nhanh đôi mi thanh tú.

‘Vậy người hi vọng thái độ của ta như thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thẳng vào nàng, chẳng lẽ một chút cảm tức nàng cũng không có sao? Chẳng lẽ nàng không biết là hần không muốn ở trước mặt nàng mà quan tâm nữ nhân khác sao? Nếu hần làm vậy sẽ khiến nàng thương tâm khổ sở, hần không muốn nhìn thấy nàng thương tâm.

‘Quên đi, người hoàn toàn không hiểu được ta.’ Hàn Ngữ Phong nhếch môi cười nhạt, ánh mắt có chút ảm đạm, đều là nữ tử nên nàng biết rõ, người chăm sóc tốt nhất chính là phu quân của mình, ở bên cạnh làm bạn với mình, chỉ cần một lời thăm hỏi ân cần hoặc là yên lặng làm bạn thôi cũng đã vui lắm rồi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi, không trả lời mà kéo nàng bước đi, hần hiểu nàng nhưng hần không nghĩ sẽ làm như vậy, hần chỉ muốn được ở bên cạnh nàng, chẳng lẽ nàng thật sự không hiểu sao?

Một loại cảm giác thương tâm tràn ngập trong lòng.

Hàn Ngữ Phong để cho hần tùy ý ôm mình, nàng đột nhiên khẽ cười, cảm giác thật tốt lắm, nàng thật không ngờ tới sẽ có một ngày nàng lại rộng lượng để cho nam nhân của mình quan tâm đến nữ nhân khác.

Đối với tình yêu duy nhất, nàng đã dần dần mất hết hi vọng, không còn ôm ảo tưởng gì nữa, thì ra mộng tưởng có thể phai dần theo thời gian.

Khóe miệng chợt nhếch lên một nụ cười khổ.

Nhìn thấy khóe miệng nàng toát ra vẻ ưu thương, hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của nàng, dường như cảm giác được lòng nàng đang lạnh như băng, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt lấy nàng, muốn truyền hơi ấm cho nàng.

‘Ngữ Phong.’ Hần đột nhiên kêu lên.

‘Ừ.’ Nàng đáp nhẹ một tiếng.

‘Ngày mai ta mang người đi ra đào lâm ngoài thành xem hoa đào, người thích không?’ Hần thầm nghĩ muốn làm cho nàng vui vẻ một chút, rời khỏi nơi phiền toái này, tạm thời quên đi một số chuyện khiến người ta phiền não, đi đến một nơi thuộc về bọn họ.

‘Hoa đào? Ta rất thích.’ Hàn Ngữ Phong sững sốt một chút rồi nói, nàng dường như đang nhìn thấy được hoa đào nở hoa.

‘Vậy thì ngủ đi, ngày mai chúng ta khởi hành sớm.’

‘Ngày mai người không lâm triều sao?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên hỏi.

‘Không đi, bởi vì Công chúa đã trở lại, buổi tối Tuấn Dật sẽ thành thân, buổi tối ta tiến cung để đảm nhiệm chức vụ là tốt rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích.

‘À.’ Thì ra công chúa đã trở lại, vậy chắc là Lý Huyền Băng cũng đã trở lại, nhớ tới nụ cười như gió xuân của hần, nàng cảm thấy thật ấm áp.

‘Người đang suy nghĩ cái gì?’ Nhìn thấy khóe miệng đang tươi cười của nàng Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy không vui, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, hỏi nàng, nàng có phải là đang suy nghĩ về Lý Huyền Băng hay không?

‘Người thật là bá đạo mà, ta suy nghĩ cái gì người cũng muốn quản sao? Ta không nói cho người.’ Hàn Ngữ Phong bất mãn trừng mắt nhìn hần, cổ họng tức hần.

‘Người khẳng định là không muốn nói cho ta biết chứ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mầu lộ ra một tia cười tà ác.

‘Người muốn làm gì?’ Hàn Ngữ Phong lập tức cảnh giác hỏi.

‘Người nói đi, đương nhiên là trừng phạt người rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi làm bộ áp sát lên người nàng.

‘Không được, ta mệt mỏi quá, ta muốn ngủ.’ Hàn Ngữ Phong vội vàng đẩy hần ra, nhắm mắt lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi cười khẽ một chút, ôm chặt nàng, thấy dáng vẻ khấn trương của nàng, hần chỉ nghĩ muốn hù dọa nàng một chút.

Trầm mặc đã lâu, rốt cuộc Tư Mã Tuấn Lỗi cố lấy dũng khí, quyết tâm nói cho nàng biết những ý nghĩ trong lòng của mình.

‘Ngữ Phong, ta muốn nói cho người biết tâm của ta.....’ Hần nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

Đã lâu mà Hàn Ngữ Phong vẫn như cũ không có phản ứng gì, vẫn rúc vào trong lòng ngực hần, không có nhúc nhích.

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi chợt biến đổi, nàng có ý gì chứ? Hần đã nói như vậy mà nàng ngay cả một chút phản ứng cũng đều không có, làm cho mặt mũi hần không biết để ở chỗ nào?

‘Hàn Ngữ Phong.’ Nhịn không được hô to lên một tiếng, nâng mặt của nàng lên, lúc này mới phát hiện nàng đã ngủ say mà lại ngủ không nhúc nhích tí nào.

‘Chết tiệt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhịn không được mắng lên một tiếng, nàng cứ nhiên ngay tại lúc hấn thổ lộ lòng mình mà ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng.

‘Hàn Ngữ Phong chậm rãi mở mắt ra, liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang nhìn chăm chăm nàng.

‘Ngươi làm sao vậy? Mới sáng sớm liền nhìn chăm chăm người ta.’

‘Đêm qua ngươi có nghe được bốn vương nói gì hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, chần chờ rồi cuộc cũng lên tiếng hỏi.

‘Nói cái gì? Ngươi nói cái gì?’ Hàn Ngữ Phong nhăn mặt nhíu mày, đêm hôm qua hấn có nói cái gì sao? Tại sao nàng lại không nhớ rõ.

‘Không nhớ rõ thì thôi, rời giường đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buồn bực xoay người bước xuống giường.

Hàn Ngữ Phong bất mãn nhìn hấn, sáng sớm mà hấn phát điên cái gì chứ? Tức giận cái gì chứ?

162. Chương 162 : Đào Lâm Diễn Trò

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 162 : Đào lâm diễn trò

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi nắm tay Hàn Ngữ Phong đi ra khỏi vương phủ, nàng nhếch mắt nhìn lại, tại sao chỉ có một con ngựa trắng? Còn Cảnh nhi đâu?

‘Ngươi đang tìm cái gì?’ Thấy nàng nhìn xung quanh, Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày hỏi, hấn nhớ là mình đã không quên bất kỳ đồ vật nào cả.

‘Cảnh nhi đâu? Tại sao Cảnh nhi không ở đây?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi.

‘Hôm nay nó không đi cùng chúng ta.’ Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không vui và bất mãn, trong lòng của nàng chỉ có Cảnh nhi, ngắm hoa là lúc bọn hấn một mình ở chung với nhau, hấn sợ mang Cảnh nhi đi sẽ phá hỏng bầu không khí. Nói xong thân thủ liền ôm lấy nàng phi thân lên ngựa.

‘Giá...’ Một tiếng kêu vang lên, con ngựa nghênh ngang lao về phía trước.

Tốc độ của ngựa rất chậm, Hàn Ngữ Phong biết đây là hấn có lòng chăm sóc, sợ nàng không khỏe, tựa vào trước ngực hấn, nhàn nhã thưởng thức phong cảnh ngoài thành, dường như quên hết tất cả những phiền não, tâm tình thật sự tốt hơn rất nhiều.

Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu thì nhìn thấy khóe miệng đang nở nụ cười của nàng, cảm nhận được sự vui sướng của nàng làm cho tâm tình hấn trong nháy mắt cởi mở hơn rất nhiều, xem ra mang nàng đi ra ngoài là đúng.

Sau khi đi qua một con đường nhỏ, Hàn Ngữ Phong bị cảnh sắc trước mắt làm cho ngây người. Đẹp quá, khắp núi đồi đều là màu hồng, màu đỏ của hoa đào, dưới ánh mặt trời, khắp nơi chỉ toàn hoa là hoa, nàng nhắm mắt lại, cảm nhận cảnh đẹp của thiên nhiên.

‘Chúng ta đi xuống.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm nàng phi thân xuống ngựa, dừng lại trong Đào lâm (rừng hoa đào).

Hàn Ngữ Phong đột nhiên chạy về phía trước, nhẹ tay lướt qua những cành hoa đào, chạy hết bên này đến bên kia, một thân quần áo màu tím xuyên qua giữa một rừng hoa màu hồng trông giống như một tiên nữ hạ phàm khiến cho người ta không thể không ngẩn ngơ, tiếng cười quanh quẩn bên tai lại cũng khiến cho người ta nghi hoặc, cảnh đẹp này có phải thật sự tồn tại ở nhân gian hay không?

Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi say mê nhìn theo thân ảnh của nàng, nàng chạy động thì giống như một con thỏ đang chạy, tĩnh thì lại giống như một xử nữ, xử nữ này làm cho hắn không thể không thương.

Một trận gió nhẹ thổi qua làm cho những cánh hoa đào tung bay trong gió như một trận mưa hoa.

‘Mãn thụ cùng kiêu rục rỡ hồng vân chi đan màu chúc xuân dung.

Khi nào kết chỉ ngàn năm thật đem kì nhân gian tạo hóa công.’

Hàn Ngữ Phong không khỏi nhẹ nhàng ngâm lên hai câu thơ này, chuyển động thân hình, phất ống tay áo, xoay tròn đứng lên.

‘Đẹp quá.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhin không được, phần khích kêu lên một tiếng, chỉ sợ dưới trần gian này chưa bao giờ gặp cảnh như vậy, nàng chính là tiên tử trong lòng hắn.

Đột nhiên Hàn Ngữ Phong cảm thấy choáng váng, thân mình loạng choạng đứng không vững.

‘Ngữ Phong, ngươi làm sao vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vội vàng phi thân về phía trước ôm lấy nàng, ánh mắt lo lắng.

Nàng lẳng lẳng dựa vào trước ngực hắn, chờ cho cơn choáng váng qua đi, sau đó mới mở mắt ra, thân thể nhẹ nhàng đứng thẳng lên cười nói: ‘Ta không sao, có thể là do lâu lắm rồi không chạy nhảy cho nên không thích ứng kịp.’

‘Ngươi múa thật là đẹp, sao từ trước tới giờ không nghe ngươi nói qua?’ Hiện tại càng ngày hắn càng cảm thấy nàng thật quyến rũ, làm cho người ta mê muội.

‘Ngươi cũng chưa từng hỏi ta mà?’ Hàn Ngữ Phong phản bác lại lời hắn.

‘Như vậy thì vẫn là sai lầm của ta rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch mi, hắn làm sao biết được nàng lại đa tài đa nghệ như thế?

‘Ngươi nói đi.’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn hắn, trước kia hắn luôn luôn tra tấn chính mình thì làm sao mà có thời gian tìm hiểu xem nàng biết cái gì?

‘Được. Hàn Ngữ Phong, hiện tại ta trình trọng hỏi ngươi, ngoại trừ ca hát, đánh đàn, nhảy múa, ngươi còn biết cái gì nữa?’ Về mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự nghiêm túc, hắn không muốn mỗi một lần bọn họ bên nhau nàng đều làm cho hắn cảm thấy bất ngờ cùng vui sướng, hắn muốn biết tất cả về nàng.

‘Ta đã vẽ rất nhiều bức tranh, còn biết làm thơ, nhóm lửa.....’ Hàn Ngữ Phong giống như đang hồi tưởng về quá khứ, sau đó nói: ‘Những điều nên biết ta đều biết.’

Trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy nghi hoặc, nàng là thiên kim tiểu thư biết cầm kỳ thư họa cũng là chuyện thường tình, nhưng còn khiêu vũ và nhóm lửa thì làm sao mà nàng biết được?

‘Tại sao ngươi lại học nhiều thứ như vậy? Chẳng lẽ những thứ này đều là do ngươi yêu thích sao?’

Hàn Ngữ Phong lắc đầu ‘Không phải, là cha mẹ ta muốn ta học, cha nói học nhiều thì sẽ tốt cho bản thân, tuy nói ta sinh ra trong gia đình phú quý nhưng đôi khi phú quý cũng khiến người ta trở nên bất đắc dĩ, chẳng may Hoàng Thượng muốn ta tiến cung hoặc là muốn gả ta cho những người thuộc hoàng thân quốc thích, nường nói làm như vậy chỉ là vì tương lai của ta, nếu có một ngày ta phải cùng nữ nhân khác tranh giành tình cảm của một nam nhân, nếu ta đa tài đa nghệ thì có thể làm cho ta không mất đi sự sủng ái.’ Trong mắt nàng lộ ra một tia ưu thương, đây chính là chua xót của nữ nhân.

‘Điểm này thì ta thật bội phúc cha ngươi, thì ra hắn đã sớm đoán trước ngươi sẽ được gả cho hoàng thân quốc thích, nhưng không biết hắn có đoán được ngươi sẽ gả cho Vương gia không?’ Trong mắt Tư Mã Tuấn

Lỗi có chút đùa giỡn, cũng có chút đau lòng, vốn tưởng rằng thiên kim tiểu thư thì mười ngón tay không dính một hạt bụi, đến ngay cả cơm cũng có người dâng lên tận miệng, an nhàn, sung sướng, nhưng thật không ngờ nữ nhân cũng không dễ làm như thế.

‘Như vậy thì không có, nhưng thật ra cha nghĩ ta phải gả cho Hoàng Thượng.’ Hàn Ngữ Phong nhìn hắn nói, quên đi, Vương gia thì đã là gì chứ?

‘Người ư? Gả cho Hoàng Thượng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đánh giá nàng thật hèn mọn.

‘Ta thì làm sao? Ta tài mạo song toàn không xứng với Hoàng Thượng sao?’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, chỉ cần nàng có lòng muốn gả cho Hoàng Thượng thì cũng là sủng phi, chỉ là nàng không thích ‘tam thê tứ thiếp’, huống chi Hoàng Thượng lại có ba nghìn sủng phi, khó trách vì sao lại xảy ra biến cố.

‘Hàn Ngữ Phong, người xem lại mình đi, ngực không ra ngực, eo không ra eo, vậy mà muốn gả cho Hoàng Thượng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đang nói hăng say đột nhiên bị nàng ngắt lời.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người im miệng cho ta, nếu ta xấu xí như vậy thì người hừ ta đi.’ Sắc mặt Hàn Ngữ Phong ửng đỏ, khó thở tức giận trừng mắt nhìn hắn, chỉ biết trong miệng của hắn thì không bao giờ nghe được lời hay.

‘Hừ? Cho dù ngực người có nhỏ cũng không sao, ta mỗi ngày đều nỗ lực xoa bóp cho người, eo của người to thì cũng không sao bởi vì cánh tay của ta đủ dài mà? Dù sao ta sờ mãi cũng quen rồi, cho nên vẫn cứ dùng tạm thôi.’ Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi tươi cười xấu xa, cố chọc giận nàng.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người đi chết đi.’ Hàn Ngữ Phong không thể nhịn được nữa, nàng là đồ vật này nọ sao? Cái gì mà dùng tạm chứ? Nàng tức giận dùng chân đá một cước vào giữa hai chân hắn.

163. Chương 163 : Vô Cùng Để Ý

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 163 : Vô cùng để ý

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngô.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bị nàng đá, đau đến không che được nỗi thống khổ mà lên tiếng.

Hàn Ngữ Phong giật mình khi nhìn thấy sắc mặt hắn đỏ lên, thấy hắn lấy tay che lại nơi bị đau, hay là nàng đá trúng....của hắn rồi?

‘Hàn Ngữ Phong, người muốn cho ta tuyệt tử tuyệt tôn sao? Đây chính là mạng của ta a.’ Sau khi đau đớn dịu đi, Tư Mã Tuấn Lỗi mới hét lớn.

‘Là do người không né tránh, chuyện này đâu có liên quan đến ta. Lại nói, người làm sao tuyệt tử tuyệt tôn, đứa con trong bụng Thúy Hà không phải của người sao?’ Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói thầm, nói xong nàng mới phát hiện ra nàng cư nhiên lại nhắc tới Thúy Hà, chẳng lẽ trong lòng của nàng một mục đích ý chuyện này sao?

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cứng ngắc, thì ra nàng thực có để ý nhưng mà hôm nay hắn không muốn cùng nàng đàm luận đề tài không vui này, cho nên nói: ‘Người phải bồi thường cho ta.’

‘Bồi thường cho người? Làm sao bồi thường? Không lẽ cho người đá lại ta một cước?’ Hàn Ngữ Phong nhìn chăm chăm hắn hỏi.

‘Ta đá người một cước người chịu được sao? Hiện tại chỉ cần người bồi thường ta bằng cách làm cho nó không đau nữa là được.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn vào thân dưới, cười thực tà ác.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người thật quá đáng.’ Hàn Ngữ Phong nổi giận lại đạp về phía trước, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy chân ngọc của nàng vào trong thân thể hắn.

‘Người khoa chân múa tay như vậy có thể đối phó được ai? Thế nào? Có bồi thường hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu nhìn nàng.

Hàn Ngữ Phong tức giận nghiêng rằng nhưng lại không có biện pháp gì, ai bảo nàng sợ hãi hắn chứ, không thể không hạ thấp giọng nói: ‘Muốn ta bồi thường người thì trước hết người phải buông ta ra thì ta mới có thể bồi thường được chứ.’

‘Được.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông nàng ra, cảm giác được tay hắn vừa buông ra, Hàn Ngữ Phong vội vàng xoay người bỏ chạy, muốn nàng bồi thường sao? Nghĩ thật là hay à.

‘Hàn Ngữ Phong, người thật xảo trá.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cổ quát lên, trên thực tế hắn chỉ cần nhẹ nhàng đuổi tay ra là có thể bắt nàng trở về.

‘Ta xảo trá thì sao?’ Hàn Ngữ Phong chạy xuyên qua mấy cây hoa đào, sau đó quay đầu lại đắc ý nhìn hắn.

‘Thì sao? Đương nhiên là trừng phạt người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền đuổi theo nàng.

‘Người dám?’ Hàn Ngữ Phong bị hắn dọa nên nắm váy lên mà bỏ chạy.

‘Người nói xem ta có dám hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau chậm chậm đuổi theo. Hắn thích nhìn thấy nàng chạy trốn trong rừng hoa đào, thích nhìn thấy những cách hoa đào lướt qua thân thể nàng.

Trong một rừng hoa đào màu hồng, một thân ảnh màu trắng đuổi theo một thân ảnh màu tím chạy xuyên qua từng cây hoa đào với tiếng cười trong vắt.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, tại sao người không đuổi kịp ta? Thật là chậm chạp.’ chạy đã lâu mà thấy hắn vẫn chưa đuổi kịp nàng, Hàn Ngữ Phong xoay người cười châm chọc, kỳ thật nàng biết là hắn cố làm vậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy mồ hôi toát ra trên trán nàng, biết nàng mệt mỏi hắn liền phi thân về phía trước ôm lấy nàng, nói: ‘Có mệt hay không? Có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút không?’

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong thật sự cảm thấy mệt mỏi.

Lặng lẽ tựa vào trong ngực hắn, cùng hắn ngồi dưới cây hoa đào, nhanh tay bắt được những cánh hoa đào bị gió thổi bay trong lòng bàn tay, khoe miệng Hàn Ngữ Phong hiện lên một nụ cười thoải mái, nếu mỗi ngày đều có thể hạnh phúc như vậy thì thật tốt, không có phiền não, không có ưu sầu.

‘Sang năm, vào lúc hoa đào nở rộ, ta lại mang người đến đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng hứa hẹn.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong trả lời một tiếng, sang năm? Thật là lâu quá, sang năm thì Thúy Hà đã sinh ra đứa nhỏ rồi, than nhẹ một tiếng, nàng tại sao lại làm khó chính mình chứ? Bây giờ cứ tận hưởng hạnh phúc đi.

‘Sao người lại thờ dài?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy đau lòng, hắn biết nàng đang suy nghĩ cái gì? Đang để ý cái gì?

‘Không có, chỉ là hơi mệt một chút.’ Hàn Ngữ Phong nhúc nhích thân thể, tìm một tư thế thoải mái, tựa vào ngực hắn, nhắm mắt lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc trên trán nàng, nếu bọn họ có một đứa nhỏ thuộc về bọn họ, thì nàng liệu có để ý hay không?

‘Ngữ Phong, người có muốn chúng ta có một đứa con không?’ Trầm mặc đã lâu rồi cuộc hắn cũng hỏi ra những suy nghĩ ẩn chứa trong lòng.

Nhưng đáp lại câu hỏi của hắn chính là tiếng hít thở đều đều của nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi có chút cười khổ, ở mỗi lần hắn muốn nói chuyện quan trọng thì nàng lại thản nhiên mà ngủ.

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hôn nhẹ vào môi nàng một cái, nhảy lên con ngựa trắng, chậm rãi trở lại vương phủ.

‘Vương gia, người đã trở lại.’ Thị vệ thấy hân ôm Vương phi xuống ngựa liền vội vàng hành lễ.

‘Đứng lên đi.’ Thanh âm của Tư Mã Tuấn Lỗi rất nhẹ, dường như sợ đánh thức người đang nằm trong lòng ngực hân.

Ôm nàng đi thẳng một mạch về Kỳ Lâm cư, đem nàng đặt vào trong chăn, sau đó xoay người hướng về phía Xuân Vũ phân phó: ‘Chờ Vương phi tỉnh người hãy để nàng dùng bữa, và nói cho nàng biết là bốn vương đã tiến cung.’

‘Dạ! Vương gia.’ Xuân Vũ cúi thấp người nói.

Sáng sớm, Hàn Ngữ Phong vừa mới dùng xong bữa sáng đã thấy Xuân Vũ chạy vào bẩm báo: ‘Vương phi, Lý vương gia đến thăm, hiện đang chờ ở tiền sảnh.’

‘Hân đến đây?’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy đi về phía tiền sảnh.

Vừa bước đến tiền sảnh, Hàn Ngữ Phong nhìn thấy trên mặt hân vẫn còn mang theo nét phong trần mệt mỏi, nhưng lại mỉm cười nhìn nàng.

‘Vương gia cùng Công chúa đi đường tốt chứ?’ Nàng đi qua hỏi.

‘Tốt, tất cả đều tốt. Ngữ Phong, người thì sao, có khỏe không?’ Lý Huyền Băng vẫn trước sau như một nhìn chăm chăm nàng, trong mắt hiện ra một tia đau lòng.

‘Ta khỏe.’ Hàn Ngữ Phong khẽ gật đầu.

‘Thật không?’ Giọng nói của Lý Huyền Băng hoài nghi, sau đó dường như thuận miệng nhắc tới: ‘Ta nghe nói tiểu thiếp trước kia của hân hiện đang mang thai, phải không?’

Hàn Ngữ Phong ngẩn người một chút, không phải đêm qua hân mới đến đây sao? Tại sao lại biết được? Sau đó mỉm cười nói: ‘Phải.’

‘Ngữ Phong, người không để ý sao?’ Lý Huyền Băng gắt gao nhìn chăm chăm nàng, muốn nhìn ra tia đau lòng trong mắt nàng.

Hàn Ngữ Phong chum chim môi không trả lời, nàng để ý, vô cùng để ý.

164. Chương 164: Cho Ai Cơ Hội?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 164: Cho ai cơ hội?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngữ Phong, người yêu Tư Mã Tuấn Lỗi sao? Người sẵn lòng chịu đựng tất cả sao?’ Lý Huyền Băng dường như cũng không muốn như vậy, nhất định ép hỏi nàng.

‘Ta....’ Hàn Ngữ Phong không biết trả lời vấn đề này như thế nào?

‘Nếu người yêu hấn, ta đây không ngại chúc các người bạch đầu giai lão.’ Tạm dừng một lát, Lý Huyền Băng dường như cố gắng lấy lại dũng khí, thấp giọng nói: ‘Nếu người không yêu hấn, không sẵn lòng chấp nhận tất cả, vậy thì hãy cho ta một cơ hội, để ta mang người đi.’

Hàn Ngữ Phong kinh ngạc nhìn hấn, hoàn toàn nói không ra lời. Nàng không nghĩ hấn lại có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ hấn đã quên rằng nàng chính là Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ngữ Phong, ta biết người muốn cái gì? Mà người cũng xứng đáng để nhận tình yêu trọn vẹn, tin tưởng ta, ta sẽ yêu người cả đời, một đời chấp tử tay, cùng tử giai lão(*)’. Trong mắt của hấn lóe ra một tia âm áp, dịu dàng mê hoặc lòng người.

‘Ta...’ Hàn Ngữ Phong trong lòng xúc động, mở miệng muốn nói gì đó nhưng không thể nói nên lời.

Ở cửa phòng xuất hiện một thân ảnh cao lớn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: ‘Lý vương gia cũng thật nhàn rồi, mới sáng sớm đã đến thăm vương phủ của ta.’

Trong lòng Hàn Ngữ Phong run lên, quay đầu nhìn lại cánh cửa đang khép hờ, gương mặt không chút thay đổi, rõ ràng chính là Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ta vốn cũng rất nhàn rồi, hôm nay cố ý tới đây là muốn tặng một ít đặc sản của Lâm quốc cho Ngữ Phong.’ Lý Huyền Băng một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, tuy rằng hấn biết vừa rồi Tư Mã Tuấn Lỗi nhất định nghe được những lời đó, nhưng hấn cũng không để ý, hấn chính là muốn cùng với Tư Mã Tuấn Lỗi cạnh tranh công bằng.

‘Vậy ta đây thay mặt Vương phi cảm ơn Lý vương gia, người nhất định còn có việc, ta đây sẽ không giữ người lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đi qua ôm Hàn Ngữ Phong, ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Huyền Băng hạ lệnh đuổi khách.

‘Được rồi, ta đây cáo từ trước, Ngữ Phong, hôm khác ta lại tới thăm người.’ Lý Huyền Băng trực tiếp nhìn về phía nàng nói, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của hấn.

‘Vương gia, cảm ơn tặng phẩm của người.’ Hàn Ngữ Phong lễ phép nói lời cảm ơn, lại cảm giác được bàn tay ở bên hông mình đang từ từ siết chặt, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt thâm trầm của hấn.

Trong nháy mắt thân ảnh của Lý Huyền Băng đã biến mất ở cửa đại sảnh.

‘Ta về phòng trước.’ Hàn Ngữ Phong bộ dạng phục tùng, hạ mi mắt, nhẹ giọng nói. Tư Mã Tuấn Lỗi không hề nói một tiếng, nàng không biết trong lòng hấn đang suy nghĩ cái gì? Lúc này hấn cảm thấy áp lực hay là phần nộ? Hay là còn có một cảm xúc nào khác?

Lúc này Xuân Vũ lại hoang mang, hoảng hốt từ bên ngoài chạy vào: ‘Vương phi, không tốt rồi.....’. Lại đột nhiên nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi, sắc mặt chợt biến đổi, lập tức ngậm miệng lại, bây giờ nhìn thấy người này nàng làm sao nói được, nàng vốn định muốn cầu xin Vương phi.

‘Xuân Vũ, có chuyện gì vậy? Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi nàng, rất ít khi thấy nàng kinh hoảng như vậy.

Xuân Vũ không dám mở miệng, hoảng sợ nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Nói.’ Mặt Tư Mã Tuấn Lỗi không chút thay đổi, quát lạnh một tiếng.

‘Vương gia tha mạng. Vương gia tha mạng.’ Xuân Vũ bị dọa đến kinh hoảng vội quỳ trên mặt đất ra sức dập đầu.

‘Xuân Vũ, mau đứng lên đi, sao lại kinh hoảng như thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong nâng nàng dậy hỏi.

‘Vương phi, người hãy cứu Xuân Hồng đi, van xin người hãy cứu lấy Xuân Hồng.’ Xuân Vũ nước mắt rơi như mưa, vừa khóc vừa nói.

‘Xuân Hồng là ai? Người nói cho rõ ràng.’ Hàn Ngữ Phong bị nàng làm cho rối loạn nên có chút lo lắng, nha hoàn trong vương phủ nàng cũng không nhận biết được nhiều.

‘Vương phi, Xuân Hồng và nô tỳ cùng nhau vào vương phủ cho nên tình cảm rất tốt so với người khác, nàng ấy phụ trách quét dọn thư phòng của Vương gia, nhưng mà hôm nay nàng không cẩn thận...không cẩn thận...’ Xuân Vũ không dám nói tiếp.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đứng lại bước nhanh về phía thư phòng.

‘Xuân Vũ, người nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Ngữ khí của Hàn Ngữ Phong cực kỳ lo lắng ‘Áp a ập ứng sẽ hại chết người đó.’

‘Vương phi, Xuân Hồng không cẩn thận đã đánh vỡ cây trầm hồ điệp, xin người nhất định phải cứu nàng.’ Lúc này Xuân Vũ mới nói ra tình hình thực tế.

Hàn Ngữ Phong sững sốt, nàng nhớ rõ Châu nhi đã từng nói qua Trâm hồ điệp là do Tư Mã Tuấn Lỗi mua cho Mai nhi, liền vội vàng nâng Xuân Vũ đứng lên, nói: ‘Người đứng lên trước, ta đi xem sao?’

Vừa đi đến gần cửa thư phòng nàng liền nhìn thấy một tiểu nha hoàn đang quỳ gối bên ngoài thư phòng, cả người run rẩy, nước mắt rơi lã chã làm ướt hết cả vạt áo, trong mắt biểu lộ vẻ hoảng sợ cùng tuyệt vọng, dường như hôm nay khó mà tránh khỏi cái chết.

‘Người là Xuân Hồng?’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng hỏi.

‘Nô tỳ Xuân Hồng tham kiến Vương phi, xin Vương phi cứu mạng nô tỳ, nô tỳ là không cẩn thận nên mới đánh rơi.’ Xuân Hồng vội vàng dập đầu trước nàng, giọng nói run rẩy.

‘Xuân Hồng, người đứng lên đi, ta biết người không phải cố ý, người đi xuống trước, ta sẽ thay người cầu xin Vương gia, không cần lo lắng.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng an ủi, tram ngọc tuy quý nhưng làm sao quan trọng hơn mạng người.

‘Cám ơn Vương phi. Cám ơn Vương phi.’ Xuân Hồng tạ ơn rồi lui xuống.

Nhẹ nhàng tiến vào thư phòng, Hàn Ngữ Phong liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi trong tay đang cầm cây Trâm hồ điệp đã gãy làm hai, trên mặt đóng băng gần như không có biểu tình.

Khóe miệng Hàn Ngữ Phong nhếch lên một tia cười khổ, hắn thực để ý.

‘Ta biết đây là lễ vật người tặng cho Mai nhi, có ý nghĩa phi thường, nhưng mà Xuân Hồng cũng không phải cố ý, dù sao cũng đã vỡ rồi, không thể hàn gắn lại được, người không cần trừng phạt nàng có được không?’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí rất nhẹ cầu xin.

‘Ta đương nhiên biết Xuân Hồng không phải cố ý, cho dù nàng có mười lá gan cũng không dám đánh vỡ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nói.

‘Vậy là người không trách nàng, không trừng phạt nàng.’ Hàn Ngữ Phong ngẩn người, từ khi nào hắn lại trở nên hiểu chuyện như vậy?

‘Ta có nói trừng phạt nàng sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng đầu, yên lặng nhìn nàng, ánh mắt u ám khó phân biệt.

Hàn Ngữ Phong không nói tiếp, hắn cũng không nói gì, nhưng mà sắc mặt của hắn thâm trầm làm cho người ta khó mà phân biệt được, ai có mắt đều nhìn thấy hiện tại hắn đang tức giận, ánh mắt đột nhiên bị bức tranh đặt trong hộp gỗ để trên bàn thu hút, nhất thời tò mò nàng thò tay lấy ra.

(*)Chấp tử tay, cùng tử giai lão: Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão: *Nắm chặt tay em(nhau), Cùng em(nha) sống đến già*

165. Chương 165 : Hai Người Thổ Lộ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 165 : Hai người thổ lộ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong chậm rãi mở nó ra, nàng chỉ cảm thấy nữ tử này ngày thường bộ dáng thướt tha khéo léo, chân mày tinh xảo, xanh mượt một màu, miệng tỏa ra mùi hương vô cùng quyến rũ, đôi mắt như nước mùa thu, da thịt mịn màng óng ánh, cử chỉ thanh tao lịch sự. Môi không cần tô mà đỏ như thiếu nữ trong tranh, chúm chím như quả hạnh. Phẩm hạnh đoan trang, dung mạo xinh đẹp, trong tranh, nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt trên tay cầm một cành hoa mai.

Bên cạnh là một nam nhân tay cầm một cành mai cứng cáp, không thể nghi ngờ, người này khẳng định là Tư Mã Tuấn Lỗi, nhìn chữ viết đề trên đó, nàng có thể nhìn thấy tâm tình bi thống của hắn lúc đó.

‘Nàng là Mai nhi phải không? Quả nhiên thật đẹp, đáng giá để vẽ nên bức tranh trân quý này, có thể dùng nó để hoài niệm nàng.’ Hàn Ngữ Phong cười yếu ớt, che dấu chua xót trong lòng.

‘Cũng không phải, ta không có hoài niệm nàng, ta chỉ thấy áy náy, thời khắc mà ta biết nàng vì ta mà chết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí âm trầm, mâu quang thản nhiên nhìn qua khuôn mặt nàng.

‘Kỳ thật người chắc hẳn là rất yêu nàng, nếu không sao có thể vẽ nên bức tranh giống người thật như đúc thế này, như vậy là trân quý rồi.’

Đã từng như vậy. Sau khi Mai nhi đi, hắn đau lòng muốn chết, không thôi tự trách mình, hắn đã từng nghĩ đó có phải là yêu?

Hàn Ngữ Phong đem bức họa cuộn lại, nhẹ nhàng nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng người chưa từng thực lòng với ai. Nếu người có thể yêu nàng, ta nghĩ Mai nhi mặc dù chết nhưng cũng hạnh phúc.’

‘Thực lòng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, yên tĩnh nửa ngày mới nghe được thanh âm trầm thấp của hắn: ‘Ta không biết cái gì là tâm, cái gì là yêu? Cho đến gần đây ta mới từ từ suy nghĩ tới.’

Hàn Ngữ Phong lắng lắng nghe, cũng không có ý thúc giục hắn.

‘Trước kia, trong cuộc sống ta không thể yêu ai, bởi vì ta vô tâm, đối với mọi người đều luôn luôn hoài nghi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi khước môi nhếch lên đầy chua xót.

‘Vô tâm.’ Hàn Ngữ Phong khẽ nhún mày, nàng không hiểu con người sao lại phải vô tâm? Nàng chỉ biết lúc này, thân hình cao lớn thẳng tắp thoạt nhìn tựa hồ tản ra hơi thở u lạnh, cô tịch.

‘Hôm nay Lý Huyền Băng đã nói một câu cực kỳ êm tai.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tiếng nói trầm ổn, chậm rãi nói: ‘Chấp tử tay cùng tử giai lão.’

‘Ta không hiểu.’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc ngược mắt nhìn hắn, hắn nói lời này có ý tứ gì?

Hắn bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, nàng tay về phía nàng, nhẹ nhàng lấy lại bức tranh, rồi cúi đầu nói: ‘Ta đối với Mai nhi là thích, là ngưỡng mộ, đối với Thúy Hà chỉ có thể là trách nhiệm, đối người khác ta không có lòng dạ nào, cũng không có ý gì, ta nói như vậy người có hiểu không?’

‘Hiểu.’ Hàn Ngữ Phong chớp đôi mắt đẹp, hắn đang nói hắn không thể nề hà sao?

‘Chấp tử tay cùng tử giai lão, ta tựa hồ không có tư cách này.’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông ngọc trầm trong tay, tay nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt của nàng, ngữ khí tự giễu nói.

Không biết vì sao hốc mắt Hàn Ngữ Phong nhưng lại bắt đầu đỏ lên, cái mũi nóng lên, nàng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi khước môi cười lên một cách âm trầm.

Hàn Ngữ Phong nhìn thấy hấn không hề tươi cười, có chút lo lắng. Nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: ‘VẬY còn ta, người còn chưa nói người đối với ta thế nào? Từng có dụng tâm?’

‘Ngữ Phong.’ Hấn đột nhiên kêu tên nàng, con người đen lóe ra vẻ phức tạp.

‘Ấn.’ Hàn Ngữ Phong nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lại tuần mâu của hấn.

‘Dụng tâm của ta đối với người chính là yêu người.’ Thanh âm hấn rất thấp, thấp đến nỗi không thể nghe rõ.

Hàn Ngữ Phong suy nghĩ xuất thần, ngóng nhìn hấn, đôi mắt ướt ướt, chớp mắt một cái giọt nước mắt nóng hổi liền rơi xuống hai má, nàng không biết mình vì sao lại khóc, chỉ là cảm nhận được lòng mình cũng rất đau.

‘Không thoải mái sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt của nàng, cũng không muốn biết đáp án trong lòng nàng.

‘Không có.’ Hàn Ngữ Phong dùng sức lắc đầu, nàng biết hấn nhất định hiểu rồi.

‘Đây là thơ người viết phải không? Dịch âm lộn lờ đoạn trường thiên nhai phiêu linh cô độc, vì sao lại viết bài thơ bi thương như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lấy ra bài tùy bút đề thi mà ngày trước nàng đã để lại ở thư phòng.

‘Là ta muốn biết tại sao một nữ tử tài hoa hơn người cũng có thể yêu say đắm? Tại sao tình yêu mới có thể khiến người ta thương tâm cùng đau đớn? Cũng có thể nói, ta vẫn luôn hướng đến một tình yêu như vậy.’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt có chút mê ly.

Cái gì gọi là yêu? Cái gì gọi là tình? Trên thế giới này rốt cục có tồn tại cái gọi là tình yêu hay không?

Hai người cùng nhau trầm mặc rất lâu.

Tư Mã Tuấn Lỗi đem ngọc trâm để vào hộp gỗ, sau đó hướng về phía ngoài cửa, giương giọng phân phó nói: ‘Người đâu.’

‘Vương gia, có gì phân phó?’ Một tên thị vệ lên tiếng trả lời.

‘Tìm một chỗ đem cái này chôn đi.’ Hấn chỉ vào hộp gỗ, phân phó nói.

‘Dạ Vương gia.’ Thị vệ cầm hộp gỗ lui ra ngoài.

‘Vì sao phải làm như vậy?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi.

‘Có một số việc quá khứ thì hãy để cho nó thành quá khứ, hướng chi ta căn bản vô tâm, lưu lại cũng chẳng để làm gì.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh nhạt đáp lại, bởi vì trong lòng hấn cũng không có vị trí cho người khác nữa.

‘Vậy người có thể tha thứ Xuân Hồng hay không? Nàng không cố ý...’ Hàn Ngữ Phong nói sang chuyện khác, nàng không muốn nói về vấn đề này nữa.

‘Người là Vương phi ở đây, sự tình của vương phủ người có thể làm chủ, người nói sao thì xử trí như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không trực tiếp trả lời nàng.

‘Ừ, ta đây về phòng trước.’ Hàn Ngữ Phong đã hiểu ý trong lời hấn nói.

‘Được.’

Hàn Ngữ Phong thất thần, trở lại Kỳ Lâm cư, ngơ ngác ngồi ở bên giường, trong vòng một ngày cư nhiên lại có đến hai nam tử nói với nàng những lời khiến nàng thực cảm động.

‘Chấp tử tay, cùng tử giai lão.’

‘Dụng tâm của ta đối với người chính là yêu người.’

166. Chương 166 : Đau Lòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 166 : Đau lòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương phi Vương phi.’ Nhìn thấy nàng xuất thần, Xuân Vũ ở một bên nhỏ giọng kêu, nàng thật sự lo lắng, chuyện của Xuân Hồng không biết Vương gia quyết định thế nào?

‘Cái gì?’ Hàn Ngữ Phong hoàn hồn, thấy nàng liền hỏi: ‘Xuân Vũ, người gọi ta?’

‘Vương phi, Vương gia có đồng ý hay không, có xử phạt Xuân Hồng không?’ Xuân Vũ trong mắt đầy lo lắng.

‘Hắn sẽ không truy cứu, người bảo Xuân Hồng yên tâm.’ Hàn Ngữ Phong lúc này mới phát giác mình cư nhiên đã quên nói cho Xuân Vũ biết chuyện này.

‘Vương phi, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người.’ Xuân Vũ cao hứng nói tạ ơn, ánh mắt chứa lệ quang, chuyện này đối với Xuân Hồng mà nói thật đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết.

‘Xuân Vũ người nên đi tạ ơn Vương gia, là hắn không truy cứu, sao lại tạ ơn ta?’ Hàn Ngữ Phong cười nhạt một chút.

‘Vương phi, chỉ cần người nói, Vương gia làm sao lại không đáp ứng? Vương phi ở trong lòng Vương gia có địa vị hết sức quan trọng.’

‘Phải không? Sao ta không biết?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc, trong lòng hắn nàng thực sự lớn đến vậy sao?

‘Đương nhiên, Vương phi ta muốn đi nói cho Xuân Hồng trước, bằng không khi biết Vương gia không xử phạt, chính cô ta lại bị hù chết trước.’ Xuân Vũ nói xong vội vàng chạy ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Xuân Vũ cùng Xuân Hồng đi đến.

‘Vương phi, nô tỳ cảm ơn ân cứu mạng của người.’ Xuân Hồng quỳ trên mặt đất, cung kính dập đầu ba cái.

‘Xuân Hồng, người đứng lên đi, không cần cảm tạ, vốn cũng không có chuyện gì? Dù có quý trọng đến đâu cũng không thể so với mạng người, không phải sao?’ Hàn Ngữ Phong mỉm cười phân phó nói.

‘Cảm ơn Vương phi.’ Xuân Hồng đứng dậy rời khỏi phòng.

‘Vương phi, người có biết hạ nhân ở đây đều nói sao không?’ Xuân Vũ thực thần bí nói.

‘Nói chuyện gì?’

‘Hiện tại đều nói thà rằng đắc tội với Vương gia còn hơn đắc tội với Vương phi.’ Xuân Vũ nhin không được cười rộ lên.

‘Phải không? Vậy Xuân Vũ người đi đắc tội với Vương gia cho ta xem.’ Hàn Ngữ Phong cố ý trêu nàng.

‘Vương phi, người không nói đùa chứ, nô tỳ không có gan để đi đắc tội với Vương gia.’ Xuân Vũ sắc mặt cứng đờ nói.

‘Ha ha nhìn dáng vẻ khẩn trương của người kìa. Xuân Vũ, đi chuẩn bị một số đồ cho ta, chúng ta đi thăm Thúc Hà.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên chuyển đề tài, lần trước khi Thúc Hà té xỉu, đến bây giờ nàng vẫn chưa gặp mặt. Mặc kệ thế nào, tóm lại phải đi trước đã.

‘Vương phi, người thật sự muốn đi sao? Chính nô tỳ cảm giác nàng cũng không muốn thân cận với người.’ Xuân Vũ nói, ‘Vương phi cần gì phải tự hạ thấp thân phận đến thăm nàng.’

‘Ta biết, có lẽ nàng sợ ta ghen tị, chỉ cần lòng ta không thẹn với mình, tùy nàng ta nghĩ sao cũng được?’ Hàn Ngữ Phong thần nhiên nói.

Cùng Xuân Vũ đi đến Hà Tình uyển, Hàn Ngữ Phong cứ nhiên đi thẳng đến cửa phòng ngủ.

Cánh cửa đã khép, chỉ có một khe hở nhỏ, nhưng cũng đủ để người ta nhìn thấy bên trong.

Nàng lẳng lặng đứng ở cửa phòng, Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở mép giường, cúi đầu nói chuyện với Thúy Hà đang nằm ở đó. Ngữ khí hần nhu hòa mang theo ý an ủi. Thúy Hà khoe môi tươi cười, tựa hồ thực vui sướng, thực thoải mái, gắt gao nắm lấy tay Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Vương gia đứa nhỏ tốt lắm, đại phu nói nó có thể là con trai.’ Thúy Hà thanh âm tràn ngập ôn nhu, hoàn toàn không có vẻ quyến rũ như bình thường.

‘Con trai hay con gái đều tốt, chỉ cần tịnh dưỡng thân thể thật tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuy rằng trên mặt không có một tia cảm tình, nhưng ngữ khí lại rất ôn nhu.

‘Ừ, cảm ơn Vương gia đã quan tâm.’ Thúy Hà mỉm cười xấu hổ.

Một màn trước mắt khiến lòng nàng rất đau, thực rất đau.

Lặng yên không một tiếng động, nàng liền xoay người rời đi, không muốn quấy nhiễu bọn họ bàn luận chuyện cha mẹ con cái.

Đôi mắt trong suốt của nàng như có thêm một tầng tro bụi, đầy ảm đạm, tình cảm dù có sâu đậm bao nhiêu cũng không bằng cốt nhục tình thâm, huyết mạch tương liên.

‘Vương phi.’ Nhìn thấy sương mù trong mắt nàng, Xuân Vũ có chút đau lòng, gọi nàng nhưng lại không biết phải an ủi nàng thế nào.

‘Xuân Vũ chúng ta đi ra ngoài một chút đi.’ Hàn Ngữ Phong đem nước mắt ngăn lại, không cho nó chảy xuống.

‘Dạ.’ Xuân Vũ đáp.

Phổ xá kinh thành phồn hoa.

‘Vương phi người xem này, thật đáng yêu.’ Xuân Vũ cầm một con búp bê sứ nói.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong thần nhiên đáp lời, mắt không chớp lấy một cái.

Xuân Vũ có chút nhụt chí, theo dọc đường đi liên tục chỉ vào những thứ đẹp mắt nhằm muốn làm cho Vương phi vui vẻ, nhưng mỗi lần như vậy chỉ là một cái liếc mắt thần nhiên, hoàn toàn không hấp dẫn được sự chú ý của nàng.

Đầu đường cái, Toàn Vũ buồn bực đi trên đường, suốt hai ngày nay nàng đi tìm người để tỷ thí võ công, nhưng người ta đều nghĩ đầu óc nàng có vấn đề, không phải né tránh thì cũng cố ý thua, làm nàng tức muốn chết.

Lơ đãng ngẩng đầu lên liền thấy phía trước là Hàn Ngữ Phong, nàng không phải Vương phi của Tuấn Lỗi sao? Sao lại ở chỗ này? Về mặt sao lại hoảng hốt như vậy?

Đột nhiên phía sau nàng một chiếc xe đẩy chứa rơm cao ngất vọt đến, người đẩy xe thì không nhìn thấy phía trước, miệng chỉ hô to: ‘Tránh ra, tránh ra.’

Xuân Vũ bên cạnh Hàn Ngữ Phong cả kinh, vừa định kéo nàng sang, không ngờ đã có người nhanh hơn mình một bước, nắm tay Vương phi kéo sang một bên.

‘Vương phi người không sao chứ.’ Xuân Vũ khẩn trương đánh giá toàn thân nàng, may mà không có chuyện gì.

‘Toàn Vũ, là người, cảm ơn người.’ Hàn Ngữ Phong lúc này mới phục hồi tinh thần, lại nhìn thấy chiếc xe đẩy ngay sát bên người, vội cảm kích nói.

‘Không cần.’ Toàn Vũ vừa muốn buông nàng ta, đột nhiên lại nắm chặt cổ tay nàng lại, nàng có thai sao?

‘Toàn Vũ, không bằng chúng ta đi uống chén trà đi.’ Hàn Ngữ Phong vẫn chưa phát giác sự khác thường của nàng, rút tay nói.

‘Được, ngay tại đây đi.’ Toàn Vũ nhìn quán trà bên cạnh nói, vừa lúc mình có chuyện muốn nói với nàng, muốn xem xem nàng có mị lực gì mà lại có thể mê hoặc Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ừ.’

167. Chương 167 : Khinh Thường

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 167 : Khinh thường

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Gian phòng u tĩnh, Hàn Ngữ Phong và Toàn Vũ tạo nhã thưởng trà.

‘Người là Hàn Ngữ Phong phải không?’ Toàn Vũ buông chén trà, nhìn nàng hỏi.

‘Phải.’ Hàn Ngữ Phong gật gù đầu, cười đáp, nhìn dịch ý trong mắt nàng cũng biết đó là vì Tư Mã Tuấn Lỗi.

Toàn Vũ không cười, cẩn thận đánh giá nàng, một lúc sau mới nói: ‘Trừ bỏ vẻ ngoài của người, thì không hiểu Tuấn Lỗi thích người ở điểm nào?’

‘Ha hã.’ Hàn Ngữ Phong nghe vậy đột nhiên nở nụ cười, nàng cũng thật sự rất đáng yêu, nghĩ thế nào liền nói thế ấy.

‘Người cười cái gì? Không phải sao?’ Toàn Vũ bị nàng cười nên có chút căm tức.

‘Toàn Vũ, ta hỏi người, người thích Tư Mã Tuấn Lỗi ở điểm gì? Trừ bỏ quyền thế bên ngoài, ta cũng nhìn không ra hắn có cái gì đáng giá để người thích. Huống chi trên đời này người có quyền có thế không phải chỉ có mình hắn.’ Hàn Ngữ Phong nhin cười, dùng khẩu khí của chính nàng ta để hỏi ngược lại.

Toàn Vũ đột nhiên sững sốt, nàng thích Tư Mã Tuấn Lỗi ở điểm gì? Chưa từng có người hỏi nàng như vậy, đến cả nàng cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Nàng chỉ biết lúc trước khi vừa mới tiến cung, nàng nhát gan lại hay khóc, người khác đều khi dễ nàng, trêu cợt nàng, chỉ có hắn là không, từ đó về sau nàng đều thích đi theo hắn.

‘Vậy tại sao người lại thích hắn?’ Một lúc sau Toàn Vũ mới nhìn nàng hỏi.

‘Ta . . .’ Hàn Ngữ Phong ngơ ngác, sau đó nói: ‘Ta có nói ta thích hắn sao?’ Mặc dù lòng thấy có điểm không đúng nhưng nàng không muốn phải thừa nhận.

‘Nếu như người không thích hắn, vậy người tặng hắn cho ta đi.’ Toàn Vũ trực tiếp nói, tuy rằng nàng cũng không rõ là thực ra mình thích hắn ở điểm nào? Nhưng đây là mục tiêu từ mười năm trước của nàng.

‘Ha hã, Toàn Vũ vậy người đã hỏi hắn chưa, hắn thích người sao? Không phải ta muốn cho là có thể cho.’ Hàn Ngữ Phong lại cười khê ra tiếng, nàng tuy khờ dại nhưng lại có điểm đáng yêu, phỏng chừng nếu Tư Mã Tuấn Lỗi mà biết các nàng đang ở đây đàm luận chuyện đem hắn tặng cho ai, nhất định sẽ tức giận, sắc mặt cũng xanh mét.

Toàn Vũ sắc mặt biến thành khó coi, oán hận trừng mắt nhìn Hàn Ngữ Phong. Nàng nhất định là cố ý, rõ ràng biết Tư Mã Tuấn Lỗi đã cự tuyệt mình, vội đứng dậy nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người cố ý nhục nhã ta đúng không?’

‘Nhục nhã người, ta không có.’ Hàn Ngữ Phong nhú mày, không biết mình vừa rồi đã nói gì khiến nàng tức giận.

‘Người có.’ Toàn Vũ tức giận vung ống tay áo, ai ngờ bất tri bất giác mang theo nội lực.

Hàn Ngữ Phong trực giác thấy một trận gió mạnh vọt tới, nhắc thân thể của nàng lên, đẩy lui xuống cuối phòng, mà cửa sổ cũng bị gió làm mở ra, thân thể của nàng theo phía cửa sổ bay thẳng ra ngoài.

‘Vương phi . . .’ Xuân Vũ bị dọa, kêu to một tiếng, chạy đến bên cửa sổ.

Toàn Vũ lúc này mới kinh hoàng phát giác mình vô tình đã làm cái gì? Không tốt, nàng còn có thai, liền không nghĩ nữa, trực tiếp phi thân ra ngoài.

Lý Huyền Băng đi qua nơi này, nhìn lên không trung thấy có thân ảnh đang rơi xuống, liền phi thân lên ôm lấy nàng.

‘Ngữ Phong sao lại là người?’ Lúc này mới thấy rõ người trong lòng ngực.

‘Vương gia cảm ơn người.’ Hàn Ngữ Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó đứng thẳng lên, thân thể lặng lẽ rời khỏi vòng tay của hắn.

Toàn Vũ thấy có người tiếp được nàng, cũng nhẹ nhõm từ từ hạ xuống mặt đất, nhìn nàng mười phần hối lỗi nói: ‘Ta không cố ý.’

‘Vương phi, Vương phi người có hay không sự tình? Xuân Vũ từ trên lầu chạy xuống dưới, nhìn thấy Lý Huyền Băng tiếp được Vương phi thì yên lòng, sau đó quay đầu nhìn Toàn Vũ tức giận mắng: ‘Người muốn Vương phi ngã chết sao? Không ngờ tâm địa của người lại độc ác như vậy, muốn làm nữ nhân của Vương gia có đúng không, người đừng nằm mơ.’

‘Xuân Vũ ta tin Toàn Vũ không cố ý đâu.’ Hàn Ngữ Phong vội vàng ngăn nàng lại.

‘Vương phi người thật thiện lương, ta thấy nàng rõ ràng là cố ý.’ Xuân Vũ thở phì phì, trừng mắt nhìn nàng.

‘Người . . .’ Toàn Vũ chưa từng trải qua chuyện này, tốt xấu gì nàng cũng thiên kim tiểu thư của tướng quân phủ, hiện tại ở trên đường cư nhiên bị một nha hoàn mắng, huống chi cũng không phải nàng cố ý. Tay dùng sức hướng Xuân Vũ định đánh.

. . .

Xuân Vũ bị dọa, vội vàng lấy tay che mắt.

Lý Huyền Băng đột nhiên ra tay nắm lấy đôi bàn tay trắng như phấn của nàng, theo như Xuân Vũ nói, hẳn hiểu được là Ngữ Phong sợ dĩ ngã xuống từ cửa sổ là do nữ tử tên Toàn Vũ này làm.

‘Người là ai? Định làm gì? Buông ra.’ Toàn Vũ trừng mắt, lúc này mới nhìn rõ hắn, diện mạo thực tuấn mỹ, dù nàng đã miễn dịch với mỹ nam, nhưng hắn so với Tuấn Dật, Tuấn Lỗi cũng chẳng kém là bao.

‘Người là tiểu thư nhà ai, ngay cả một chút giáo dưỡng cũng không có, cư nhiên dám dả thương Vương phi.’ Lý Huyền Băng nói lý rất lưu tình, hắn cũng có ấn tượng với nàng, nhưng vì Ngữ Phong nên khiến hảo cảm ấy biến mất sạch.

‘Người dám nói ta không có giáo dưỡng.’ Toàn Vũ hận cực điểm, nàng hận nhất là người khác nói những lời này, bởi vì nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ.

‘Chẳng lẽ không đúng sao?’ Lý Huyền Băng khước miệng mang theo sự khinh bỉ.

‘Ta liều mạng với người.’ Toàn Vũ giận dữ, tay kia lập tức hướng đến đánh vào người hắn.

Lý Huyền Băng cũng lập tức ra chiêu, muốn bắt lấy đôi bàn tay trắng như phấn kia, ai ngờ nàng lại rút chiêu về, làm hắn không kịp thu tay liền chạm vào trước ngực nàng.

Hai người đồng thời sững sốt, Lý Huyền Băng cuống quýt buông nàng ra, vừa muốn nói đã bị nàng chặn lại. ‘Người muốn chết, dám khinh thường bốn tiểu thư.’ Toàn Vũ sắc mặt ửng đỏ, vừa then vừa giận, rất nhanh liền ra tay.

‘Khinh thường người? Người đáng giá để ta khinh thường sao?’ Lý Huyền Băng nghĩ muốn trêu đùa nàng một chút, liền thành thạo cùng nàng so chiêu, cười đáp.

Nhìn thấy hai người vung tay, Hàn Ngữ Phong lo lắng hô: ‘Vương gia, Toàn Vũ, mau dừng lại.’

Vẫn dùng toàn lực liều mạng cùng hắn, Toàn Vũ dần dần cảm giác được mình lực bất tòng tâm, lại nhìn vẻ mặt nhàn nhã của hắn, đành cắn răng, tay chính lấy thuốc bột hất thẳng hướng Lý Huyền Băng.

168. Chương 168 : Vô Cùng Nhục Nhã

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 168 : Vô cùng nhục nhã

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Vẫn dùng toàn lực liều mạng cùng hắn, Toàn Vũ dần dần cảm giác được mình lực bất tòng tâm, lại nhìn vẻ mặt nhàn nhã của hắn, đành cắn răng, tay chính lấy thuốc bột hất thẳng hướng Lý Huyền Băng.

Lý Huyền Băng không nghĩ tới nàng sẽ dùng cách này nên không kịp trốn tránh, chỉ cảm thấy một mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, nhất thời thân mình mềm nhũn rồi hôn mê bất tỉnh, Toàn Vũ nhanh tay đỡ được hắn.

‘Vương gia, người làm sao vậy? Toàn Vũ, hắn chính là Vương gia nước láng giềng.’ Hàn Ngữ Phong vội vàng chạy tới, nhìn nàng lo lắng, nhắc nhở nói.

‘Ta cần biết hắn là ai sao? Dù sao dám khinh thường bốn tiểu thư, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, cáo từ.’ Toàn Vũ nói xong, lấy tay ôm hắn, phi thân mà đi, nàng muốn chinh hắn một chút, cho hắn biết thế nào là hậu quả của việc chọc giận nàng.

‘Toàn Vũ . . ?’ Hàn Ngữ Phong không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Toàn Vũ và hắn biến mất trước mắt mình.

‘Vương phi, hiện tại phải làm sao bây giờ?’ Xuân Vũ cũng hoảng hốt, không biết nên làm sao.

‘Quay về vương phủ mau.’ Hàn Ngữ Phong bước nhanh, hy vọng Toàn Vũ không làm chuyện gì khác người với hắn, nếu không sẽ....

Một hồi mới về đến vương, phủ Hàn Ngữ Phong liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt âm trầm ngồi ở Kỳ Lân Cư, tựa hồ đang đợi nàng.

‘Người đã đi đâu?’ Mâu quang gắt gao nhìn nàng, ngữ khí lạnh như băng, chẳng lẽ nàng không biết hắn rất lo lắng sao? Tối thiểu cũng phải báo cho hắn một tiếng.

‘Khoan hãy hỏi, người nhanh đi tìm Toàn Vũ, nàng bắt Lý Vương gia đi rồi.’ Hàn Ngữ Phong giờ phút này không thể nghĩ nhiều như vậy, ôm lấy cánh tay của hắn, khẩn trương nói.

‘Người nói cái gì? Toàn Vũ bắt Lý Huyền Băng đi, sao lại có chuyện này?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận, nhíu mày nhìn nàng.

Hàn Ngữ Phong hít sâu một hơi, sau đó đem chuyện tình ở trên đường gặp Toàn Vũ, sau đó là Lý Huyền Băng, rồi hiểu lầm giữa bọn họ, đơn giản nói lại một lần. Không chú ý tới sắc mặt xanh mét của hắn, sau đó thúc giục hắn nói: ‘Người mau đi đi, đừng để Toàn Vũ làm chuyện không hay, nếu không sẽ thành vấn đề giữa hai đất nước.’

‘Hàn Ngữ Phong, về sau người dám một mình xuất môn, ta liền nhốt người lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận trừng mắt nhìn nàng quát, tuy rằng bây giờ nàng lạnh lạnh đứng trước mặt mình, nhưng khi nghe chuyện nàng rơi xuống từ trên cửa sổ kia, trong nháy mắt hắn bị dọa đến nhảy dựng lên.

‘Người quát cái gì? Còn không mau đi.’ Hàn Ngữ Phong cũng hướng về phía hắn thét lên, hắn quát cái gì quát? Còn không mau đi, bọn ta thì vội muốn chết.

‘Người nóng vội như vậy làm gì? Người lo lắng cho Lý Huyền Băng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng đột nhiên không thoải mái, nàng cứ nhiên ở trước mặt hắn đi lo lắng cho nam nhân khác.

‘Tùy người nghĩ sao, cứu hay không cứu, để xảy ra sự tình rồi thì đừng trách ta không nhắc nhở trước.’ Hàn Ngữ Phong có chút hờn dỗi nói, giờ này rồi mà hắn còn so đo với mình.

‘Người uy hiếp ta?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuần mâu bán mị, lá gan của nàng hiện tại càng lúc càng lớn.

‘Ai dám uy hiếp người, quên đi, người có đi hay không?’ Hàn Ngữ Phong tuy rằng ngoài miệng nói không để ý nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

‘Được, đứng trong vương phủ chờ ta trở lại.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, bước nhanh rời đi, hắn đương nhiên cũng biết sự tình rất trọng yếu.

Trong phủ tướng quân.

Toàn Vũ đặt Lý Huyền Băng ngồi lên ghế ở thư phòng, dùng dây thừng trói hắn thật chắc, lại cầm bút lông vẽ hình con rùa trên khuôn mặt tuần tú đó.

‘Ha ha.’ Đang cười đắc ý, đột nhiên thấy hắn mở mắt, lạnh lùng nhìn nàng nói: ‘Người muốn làm gì?’

‘Người tỉnh rồi sao, mê hương của ta rất đặc biệt, phải hơn một canh giờ mới tỉnh lại, điều này nằm ngoài dự tính của ta.’ Đôi mắt đẹp của Toàn Vũ nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ liều quá ít, rõ ràng khi dùng với loài thỏ, nó có thể ngủ trên ba canh giờ, vì thế nàng đã phải chỉnh bớt liều lượng lại. Nhưng mà nàng đã quên, có thể so sánh con người với động vật sao?

‘Thả ta ra, người không biết ta là ai sao?’ Bây giờ hắn mới phát hiện mình bị buộc chặt ở trên ghế. Lý Huyền Băng mâu trung bắn ra hàn quang, trong lòng hối hận không thôi, không nghĩ nhất thời lại bị rơi vào tay một nữ nhân.

‘Uy hiếp ta sao? Ta cần gì phải biết người là ai? Ai bảo người khinh thường bốn tiểu thư.’ Toàn Vũ không cho là đúng, hung hăng nhìn hắn.

‘Người như vậy đáng giá để ta khinh thường sao, nữ nhân bên cạnh ta tùy tiện lấy ra một người so với người cũng xinh đẹp gấp bội. Huống chi nhỏ như vậy, nắm trong tay cũng chẳng có cảm giác gì.’ Lý Huyền Băng hèn mọn nhìn nàng trêu đùa.

‘Người vô sỉ.’ Toàn Vũ nổi giận, lấy chân hung hăng đá vào người hắn cho đến khi hết giận mới thôi.

‘Người, nữ nhân điên này, ta sẽ không bỏ qua cho người.’ Lý Huyền Băng chịu đau, nhúu mày uy hiếp.

‘Đó là chuyện sau này, bây giờ người đang ở trong tay ta, người lo ta không thả người sao?’ Toàn Vũ trong tay đột nhiên đem đoản đao ra, đắc ý ở trước khuôn mặt tuần tú của hắn khoa tay múa chân. Trước kia khi ở trên núi, chỉ có động vật nên một chút hứng thú cũng không có, hiện tại rốt cục cũng có người để mình trêu đùa.

‘Đoản đao thì sao, người định hù dọa ai? Người nghĩ rằng ta sẽ bị người dọa sao?’ Lý Huyền Băng chỉ nhìn ánh mắt của nàng cũng biết là nàng muốn hù dọa mình.

‘Vây người xem đây.’ Toàn Vũ đột nhiên cầm đoản đao ở trên đầu của hắn múa may vài cái, sau đó lẳng lặng nhìn hắn, hắn dám xem thường mình, thanh chủy thủ đó chém sắt như chém bùn sẽ làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Sau một hồi công phu, trên đầu Lý Huyền Băng, tóc dài nhất tề ‘xoát xoát’ rơi xuống, chỉ còn lại một đầu tóc ngắn.

Hắn sưng sốt một chút rồi nổi giận nói: ‘Nữ nhân chết tiệt, ta phải giết ngươi.’ Liền kéo ghế hướng nàng tập kích.

Phải biết rằng việc cạo đầu ở vương triều của hắn là một loại vô cùng nhục nhã.

Toàn Vũ bị dọa đến sưng sốt, vội vàng trốn tránh, nàng không rõ vì sao hắn lại giận dữ đến vậy? Nàng chẳng qua chỉ là bỏ dùm hắn mấy cọng tóc thừa thôi? Nhưng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng hô phần nộ của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Toàn Vũ, ngươi ra đây cho ta.’

169. Chương 169 : Thất Lễ Nghiêm Trọng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 169 : Thất lễ nghiêm trọng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Nghe trong phòng có tiếng đánh nhau, Tư Mã Tuấn Lỗi một cước đá văng cánh cửa, liền thấy Lý Huyền Băng tóc tai bù xù, trên mặt còn có hình một con rùa thật to, lại bị buộc chặt ở trên ghế, vẻ mặt phần nộ đang liều mạng với Toàn Vũ.

‘Vương gia, Toàn Vũ, mau dừng tay.’ Hắn phi thân một cái đến chỗ bọn họ, cời trói cho Lý Huyền Băng.

‘Nữ nhân chết tiệt, ngươi muốn chết.’ Lý Huyền Băng phóng một chưởng về phía ngực Toàn Vũ.

‘Lý Huyền Băng, ngươi dừng tay lại. Toàn Vũ, còn ngươi đi ra ngoài.’ Tư Mã Tuấn Lỗi xuất chưởng tiếp chưởng lực của hắn, một bên phân phó nàng.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, hôm nay nếu ngươi không để ta giết nàng, ta nhất định không để yên cho ngươi đâu, thậm chí không tiếc mà khai chiến giữa hai quốc gia.’ Lý Huyền Băng một bên tiếp tục ý đồ, một bên uy hiếp nói.

‘Lý Huyền Băng, ngươi là một nam nhân, sao lại đi so đo với nữ nhân.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn cũng thấy Toàn Vũ làm hơi quá đáng.

‘Tuấn Lỗi ngươi tránh ra, ta không sợ hắn đâu.’ Toàn Vũ ở một bên cũng không chấp nhận, mở miệng nói.

‘Toàn Vũ, ngươi đi ra ngoài cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu giận dữ, trừng mắt nhìn nàng. Nàng còn không biết mình đã gây ra phiền phức thế nào đâu.

Toàn Vũ không tình nguyện mở cửa rồi đi ra ngoài, lúc này ngoài thư phòng đều là bọn hạ nhân vây quanh ngóng xem.

‘Lý Vương gia, Toàn Vũ không hiểu chuyện, mong ngươi bao dung tha thứ cho nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dừng lại, ôm quyền nói.

‘Không hiểu chuyện? Một câu không hiểu chuyện là đủ sao? Ta sẽ không buông tha cho nàng.’ Lý Huyền Băng oán hận, cắn răng nói, lại đột nhiên phát hiện ở ngoài cửa đều là bọn hạ nhân che miệng cười trộm.

‘Mang một chậu nước sạch đến đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mắt lạnh hung hăng đảo qua bọn họ, phân phó nói.

‘Dạ Vương gia.’ Một tiểu nha hoàn lên tiếng trả lời.

Rất nhanh liền bưng một chậu nước trong đến, hành lễ nói: ‘Vương gia, nước đây.’

‘Đặt ở nơi này rồi lui ra.’

‘Dạ.’

‘Lý Vương gia rửa mặt trước, sau đó ta sẽ tiễn người trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hẩn nói.

Lý Huyền Băng nghi hoặc nhìn hẩn, sao lại rửa mặt, tẩy cái gì chứ, nhưng vẫn cúi đầu xuống chậu nước, nhưng vừa nhìn thì đã thấy một hình rùa thật to, sắc mặt hẩn nhất thời xanh mét, tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, cổ nén tức giận, đứng dậy hung tợn nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, trong vòng 3 ngày, ngươi đem Toàn Vũ đưa đến phủ đệ của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.’

Nói xong tẩy qua khuôn mặt, rồi xoay người giận dữ rời đi.

‘Toàn Vũ ngươi lấy ra đây cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhất thời nổi giận hét ra một tiếng, khiến bọn người ở chỗ cửa sổ đều chấn động.

Cả người tản ra tức giận, đi ra khỏi thư phòng, túm lấy áo một hạ nhân: ‘Tiểu thư nhà ngươi đâu?’

‘Tiểu thư... tiểu thư... ở tiền sảnh.’ Hạ nhân nhìn vào mắt hẩn, bị dọa đến run lên.

Tiền sảnh

Toàn Vũ nghĩ đến con rùa trên mặt hẩn liền nhẹn không được mà nở nụ cười, thật xứng đáng, ai bảo hẩn khinh thường nàng, đây là hẩn tự chuốc lấy.

‘Toàn Vũ ngươi còn cười được sao, ngươi có biết người chọc đến ai không, sẽ rất phiền phức đó?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt tức giận, tiêu sái tiến vào chất vấn nàng.

‘Tuấn Lỗi, hẩn đi rồi còn có thể gây phiền phức sao? Người yên tâm, ta sẽ tự mình giải quyết.’ Hẩn thì có thể làm được gì chứ? Cùng lắm thì để hẩn chớp tới trên đầu một lần.

‘Tốt, đây là người nói. Người tự giải quyết thì đến lúc đó ta xem người giải quyết thế nào?’ Thấy nàng không biết hối cải, Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận, phất tay áo mà đi.

Kỳ Lâm cư.

Hàn Ngữ Phong bất an không yên, ngồi tại chỗ thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, Toàn Vũ sẽ không làm gì hẩn chứ?

Đảo mắt liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi một thân tức giận, sắc mặt âm trầm, tiêu sái tiến vào.

‘Làm sao vậy? Đã xảy ra sự tình gì?’ Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng hỏi, trong lòng rồi đột nhiên có dự cảm không tốt.

‘Người không phải muốn hỏi Lý Huyền Băng có sự tình gì hay không chứ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí không tốt, mâu quang hiện lên một tia ghen tị.

‘Người.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hẩn, sau đó quát: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, ngươi là đồ hỗn đản.’ Bực mình ngồi xuống bên giường, không thèm để ý tới hẩn.

‘Toàn Vũ hơi quá đáng, nàng cư nhiên vẽ trên mặt Lý Huyền Băng hình con rùa, còn còn cắt cả tóc trên đầu hẩn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên mở miệng nói.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt, Toàn Vũ cư nhiên quá phận, nàng không thể tưởng tượng người tao nhã như hẩn lại bị nhục nhã như vậy thì sẽ phản ứng như thế nào?

‘Hắn bảo ta trong vòng 3 ngày, phải đem Toàn Vũ đưa đến phủ đệ của hắn, nếu không hắn sẽ không khách khí.’ Hắn lại tiếp tục nói.

‘Người lo cho Toàn Vũ hay là lo hắn sẽ làm khó Toàn Vũ?’ Hàn Ngữ Phong có thể nghe ra ngữ khí lo lắng của hắn.

‘Ta lo lắng, không đem Toàn Vũ đến chỗ hắn thì hắn sẽ không bỏ qua, nếu đem Toàn Vũ đến lại sợ Toàn Vũ bị thương tổn, sống không bằng chết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang ảm trầm, không biết chuyện này nên giải quyết sao?

Có thể sao? Lý Vương gia sẽ làm khó Toàn Vũ, làm cho nàng sống không bằng chết sao? Hàn Ngữ Phong thật sự nghĩ không ra, người ôn nhu như hắn thì có thể dùng biện pháp gì để tra tấn người?

‘Người không tin đúng không, nghe đồn có nữ nhân phản bội hắn, trốn đi theo người khác, vì thế hắn bỏ hết quần áo của nàng, trói tay chân, bịt miệng lại, rồi để binh lính xếp hàng trước nàng ba ngày ba đêm.....’ Tư Mã Tuấn Lỗi nâng mi nhìn nàng nói.

Hàn Ngữ Phong không khỏi rung mình một cái, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ, việc tàn bạo này mà hắn cũng có thể làm được sao? Đánh chết nàng cũng không tin.

‘Có lẽ hắn chỉ là nhất thời tức giận, sẽ không thật sự làm khó Toàn Vũ.’ Nàng chần chừ một chút nói, dù sao Toàn Vũ cũng không phải là nữ nhân của hắn, cũng chỉ là vui đùa chứ chưa gây ra thương tổn gì.

‘Hắn sẽ không tha thứ cho Toàn Vũ. Người có biết quốc gia bọn họ, tóc của nam nhân không thể tùy tiện cắt đi, quốc gia bọn họ mỗi năm lại có một ngày lễ, chỉ có ngày đó mới có thể cắt ngắn, nếu không chính là bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa. Mỗi người đều phải tuân thủ, nhất là người trong hoàng thất.’ Hắn chính là đang lo lắng điểm này.

Hàn Ngữ Phong nâng mắt nhìn hắn, tâm càng ngày càng trầm, nguyên lai sự tình lại nghiêm trọng như thế.

170. Chương 170 : Muốn Trốn Tránh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 170 : Muốn trốn tránh

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nhíu mắt nhìn hắn, lòng càng ngày càng trầm, thì ra sự việc lại nghiêm trọng như thế.

‘Vậy phải làm sao bây giờ?’ Nàng cũng lúng túng về vấn đề tôn nghiêm của quốc gia, chuyện này chỉ sợ sẽ không dễ giải quyết như vậy.

‘Không cần lo lắng, nếu đến lúc đó vẫn không giải quyết được thì có hai biện pháp, thứ nhất chính là giao Toàn Vũ ra, thứ hai là thỉnh Hoàng Thượng thay mặt triều đình để can thiệp, nhưng nếu không vạn bất đắc dĩ thì nhất định sẽ không đi bước này.’ Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi thật nhạt, tâm cũng rất lo lắng.

‘Toàn Vũ có biết sự việc nghiêm trọng như vậy không?’ Hàn Ngữ Phong hỏi.

‘Không biết, ta không nói cho nàng biết, chờ ngày mai ta đến nói chuyện với Lý Huyền Băng xem có thể cho nàng một con đường sống hay không?’

‘Ừ, tất cả đều do ta.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên hối hận, tự trách mình, nếu không phải do nàng thì có lẽ bọn họ sẽ không gặp nhau, cũng sẽ không phát sinh ra sự việc này.

‘Người đang trách ta sao? Nếu đã đến Hà Tình uyển thì tại sao lại không tiến vào?’ Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thẳng vào nàng, đột nhiên chuyển đề tài, tiếng nói trầm thấp khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc, tuy rằng bước chân của nàng rất nhẹ nhưng hắn vẫn biết nàng tới, lúc hắn muốn đi ra để giải thích thì phát hiện nàng không có trong vương phủ.

‘Ta không muốn quấy rầy các người cho nên không tiến vào.’ Hàn Ngữ Phong sững sốt, thì ra hắn biết, sau đó nở lên một nụ cười chua xót nói: ‘Chúc mừng người, Thụy Hà nói đứa nhỏ có thể là con trai.’

‘Ừ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không giấu diếm vì hắn biết nàng nhất định nghe được, khuôn mặt cương nghị hoàn toàn không có một chút vui sướng, đứa nhỏ này cho dù có là con trai nhưng lại không phải là đứa nhỏ mà hắn mong muốn.

‘Người không vui sao?’ Hàn Ngữ Phong nhắc đôi mi thanh tú, nhẹ giọng hỏi.

‘Không phải.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên lắc đầu không nói thêm gì nữa. Hắn hẳn là nên vui mừng chứ, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy càng thêm trầm trọng. Hắn cảm giác được nỗi áp lực vô hình kia lại tăng thêm vài phần.

Hàn Ngữ Phong chậm rãi từ bên giường đứng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn anh tuấn tiêu sái, thân thể cường tráng, khuôn mặt thanh nhuận, cái mũi cao, thẳng tắp, đôi môi lạnh băng cùng với cặp mắt đen như mực, một đôi mắt thâm u không nhìn thấy đáy. Dường như hắn đem tất cả vui mừng cùng tức giận, bi phẫn cùng ưu thương, mệt mỏi cùng sầu muộn ẩn sâu bên trong đôi mắt tối đen, sâu như vực thẳm kia, bất luận kẻ nào cũng đều nhìn không ra được.

Nàng đã gây ra cho hắn áp lực rất lớn phải không? Nhưng mà áp lực trong lòng nàng cũng rất sâu rất nặng, đến nỗi làm cho nàng muốn chạy trốn khỏi nơi này, nàng sắp không chịu đựng nổi sự đau lòng kéo dài này rồi.

‘Ta muốn bàn chuyện này cùng người?’ Ánh mắt Hàn Ngữ Phong kiên định nhìn hắn nói.

‘Chuyện gì?’ Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng, mày rậm nhíu lên. Biểu hiện bình tĩnh lạ thường của nàng làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, nàng giống như đang hạ quyết tâm để quyết định một việc gì đó.

‘Ta muốn chuyển đến ở tại biệt viện của vương phủ.’ Ngữ điệu của Hàn Ngữ Phong rất chậm, từng lời nói ra thực rõ ràng, nàng nghĩ nếu không nhìn thấy thì sẽ không đau lòng.

‘Người muốn rời khỏi nơi này, người không muốn đem xỉa đến tình cảm của ta, suy đến cùng, người đem nó đặt ở chỗ nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm giọng hỏi lại.

‘Tình cảm có thể không chế, chính là chôn chặt ở trong lòng.’

‘Người sai rồi, tình cảm không thể khống chế, hoàn toàn không thể khống chế nó ra khỏi tâm của mình.’ Trên môi Tư Mã Tuấn Lỗi hiện lên một nụ cười yếu ớt, có vẻ như châm biếm nhưng thực chất là thê lương.

Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn, nhìn thấy nụ cười của hắn như có một sự châm chọc cùng chua xót đang tiến nhập vào lòng của nàng, tuy rằng không đau thật kịch liệt nhưng lại đau từ từ và liên tục không ngừng.

‘Ngữ Phong, ta biết trong lòng người có ta, tại sao người không chịu làm theo lòng mình.’ Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút âm trầm, cúi đầu nói.

‘Đúng là lòng ta có người.’ Hàn Ngữ Phong thành thật trả lời, không hề phủ nhận tình cảm của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thản nhìn không ra một tia cảm xúc nào ‘Nhưng người có biết ta muốn cái gì không? Ta thực ích kỷ, thực tham lam, ta muốn những thứ của ta thì phải thuộc về ta hoàn toàn, nhưng người đã không thể thuộc về ta, cho nên ta chỉ có thể buông tay, thu hồi lại lòng của mình bởi vì ta thực sự để ý.’

‘Người cảm thấy có thu hồi lại kịp không?’ Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi bắt đầu trở nên phức tạp, giống như bị ngàn mũi nhọn bi ai bắn vào. Nàng có thể kịp thu hồi lại tình cảm của mình nhưng hắn thì dường như không thể.

‘Ta thấy còn kịp, hãy để cho ta một mình lẳng lặng suy ngẫm.’ Ánh mắt của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình tĩnh giống như vô đau vô thương.

‘Người là muốn rời khỏi vương phủ hay là muốn tu thư(1).’ Khóe môi của hắn xẹt lên một nụ cười lãnh liệt, giấu đi tất cả tình cảm trong mắt.

‘Ta không cần tu thư, ta chỉ là muốn được một mình yên tĩnh.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu, nàng chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này, không muốn nhìn hắn cùng với Thúy Hà ở chung một chỗ, nàng biết hắn cũng sẽ không cho nàng tu thư, mà nàng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó, bởi vì lòng của nàng đã đi lạc rồi.

‘Ta sẽ không cho người rời đi, mặc kệ tình cảm của người có thể thu hồi hay không, ta cũng sẽ không cho người rời khỏi ta dù chỉ là nửa bước.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thái độ kiên quyết. Hắn lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cao ngất lạnh thấu xương, mặt nạ cứng rắn bình tĩnh trên mặt hắn cuối cùng cũng gỡ xuống làm lộ ra một vẻ u ám cùng bi thương.

Khi thân ảnh của hắn biến mất dần trong tầm mắt thì cũng là lúc nước mắt trong mắt nàng từng đợt từng đợt chảy ra, nàng không muốn, thật sự không muốn đem hắn và chính mình bức đến nông nỗi này.

Chỉ là nàng không thể chịu đựng được bên cạnh hắn còn có một nữ nhân, mà còn là một nữ nhân đang có mang đứa nhỏ của hắn, nếu nàng không đành lòng làm thương tổn người khác thì nàng chỉ có thể làm chính mình bị thương tổn.

Nhưng chuyện làm cho nàng lo lắng hơn cả chuyện này chính là chuyện của Lý Huyền Băng cùng Toàn Vũ.

Trong biệt quán.

Sắc mặt của Lý Huyền Băng cực kỳ thô bạo, con người đen tắn ra khí lạnh bức người, nhìn chằm chằm vào Tư Mã Tuấn Lỗi nói: ‘Người không cần nói nữa, nếu ba ngày sau mà ta vẫn không nhìn thấy Toàn Vũ vậy thì chúng ta hãy gặp nhau ở triều đình, lúc đó ta sẽ đem chuyện này biến thành chuyện của hai quốc gia.’

‘Lý Huyền Băng, nếu ta đem Toàn Vũ đến đây cho người, người sẽ làm như thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm giọng hỏi lại.

‘Người nói đi.’ Khóe miệng của Lý Huyền Băng gợi lên một nụ cười hung tàn, nhục nhã hắn như vậy thì hắn làm sao có thể buông tha nàng.

Tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên trầm xuống.

(1) tu tại gia(biệt viện)

171. Chương 171: Ngữ Phong Cầu Tình

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 171: Ngữ Phong cầu tình

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên trầm xuống.

‘Chẳng lẽ sự việc không còn cách cứu vãn, không thể tha thứ được sao?’ Trầm mặt một chút hắn mới trầm giọng hỏi.

‘Có.’ Lý Huyền Băng trả lời thật thoải mái.

‘Cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không cảm thấy một tia vui sướng nào, hẳn sẽ không dễ dàng tha thứ cho Toàn Vũ như vậy.

‘Người trực tiếp đem thi thể của nàng đến đây cho ta.’ Ánh mắt Lý Huyền Băng lộ ra tia hung ác, cho nàng chết một cách thống khoái như vậy là hẳn đã khai ân với nàng lắm rồi.

Tư Mã Tuấn Lỗi theo dõi biểu hiện của hắn, xem ra hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Toàn Vũ, chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp khác mà thôi, đột nhiên dừng dậy nói: ‘Một khi đã như vậy thì ta đây cáo từ trước.’

‘Không tiễn, nhớ kỹ người chỉ có thời gian ba ngày, hiện tại đã hết một ngày rồi.’ Lý Huyền Băng ở phía sau lên tiếng nhắc nhở.

Bước chân của Tư Mã Tuấn Lỗi dừng lại một chút, sau đó rời đi.

Hắn đi thẳng một mạch đến Kỳ Lâm cư, ngồi ở bên bàn sắc mặt thâm trầm làm cho người ta sợ hãi.

‘Làm sao vậy? Lo lắng chuyện của Toàn Vũ sao?’ Hàn Ngữ Phong khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi hắn.

‘Lần này Toàn Vũ hơi quá đáng, Lý Huyền Băng bị nhục nhã như thế tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, hẳn cho ta ba lựa chọn, một là đem Toàn Vũ đưa đến phủ đệ của hắn cho hắn xử trí, hai là trực tiếp đem thi thể Toàn Vũ đến đó, còn ba là hẳn sẽ biến chuyện này thành chuyện của hai quốc gia.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí trầm trọng.

Tâm Hàn Ngữ Phong đột nhiên cả kinh, xem ra Lý Huyền Băng thật sự tức giận, dường như nhất định phải xử tử Toàn Vũ, chuyện này thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

‘Vậy người có tính toán gì không? Người định làm sao bây giờ?’

‘Còn chưa nghĩ ra, ta muốn ngày mai tiến cung cùng Hoàng Thượng thương lượng một chút xem có biện pháp nào bình ổn chuyện này, làm cho hắn không truy cứu nữa hay không.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang bán mị, chuyện này thật sự rất khó giải quyết, hẳn muốn bình ổn chuyện này mà lại không gây thương tổn cho Toàn Vũ.

‘Nhất định sẽ có biện pháp, đừng quá lo lắng.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng an ủi, nàng thật sự không tin Lý Huyền Băng sẽ bức tử Toàn Vũ, hẳn có phải chỉ muốn hù dọa nàng hay không?

‘Ừ, đừng nói chuyện này nữa, cho dù là không có cách nào thì cũng là Toàn Vũ tự mình tìm đến chỗ chết, nếu nàng đã có gan làm thì phải có gan gánh vác hậu quả.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm xuống.

Hàn Ngữ Phong không nói tiếp, nàng biết hắn chỉ là tức giận nên mới nói ra những lời như thế, nếu hắn thật sự nghĩ như vậy thì sẽ không cảm thấy phiền não cùng bất an.

Nàng đã nghĩ muốn tìm Lý Huyền Băng cầu tình, nhưng không biết hắn có nể mặt nàng hay không? Quên đi, vẫn là chờ ngày mai Tư Mã Tuấn Lỗi trở về rồi mới nói sau.

Sáng sớm, ngay cả điểm tâm Hàn Ngữ Phong cũng không có tâm tình ăn, ngồi đợi Tư Mã Tuấn Lỗi lâm triều trở về.

Lo lắng chờ đợi đến gần giữa trưa thì mới nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắn xuất hiện ở trước cửa phòng.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra sắc mặt âm trầm khó phân biệt của hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

‘Hoàng Thượng cùng các vị đại thần đều đồng ý không thể biến chuyện này thành chuyện của hai quốc gia được, mà chỉ có thể âm thầm giải quyết, tất cả mọi người đều nhất trí là giao Toàn Vũ cho Lý Huyền Băng xử lý.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không đợi nàng mở miệng, liền lên tiếng trước.

‘Vậy ư?’ Kỳ thật không cần hắn nói, Hàn Ngữ Phong nhìn sắc mặt của hắn cũng đã đoán được, đột nhiên nàng nghiêm túc nhìn hắn đề nghị: ‘Nếu thật sự không có biện pháp chi bằng để cho ta đi thử xem sao?’

‘Người?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng, nàng là muốn lợi dụng tình cảm của Lý Huyền Băng đối với nàng sao?

‘Ừ, ta đi thử xem, cũng có thể hấn sẽ nguyện ý tha thứ cho Toàn Vũ hay cũng có thể sẽ tìm ra được biện pháp giải quyết khác.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, kỳ thật nàng không muốn lợi dụng tình cảm của hấn đối với chính mình, nếu làm vậy sẽ chỉ khiến nàng cảm thấy thiếu nợ hấn nhiều hơn.

‘Được, ta đi cùng người.’ Thật lâu sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới nói, nếu có thể cứu được mạng Toàn Vũ, thì hấn sẽ không bao giờ để nàng thua thiệt trong bất kỳ chuyện gì.

Hấn không cùng nàng đi vào biệt quán của Lý Huyền Băng, mà ngồi trên xe ngựa, chờ ở bên ngoài.

‘Ngữ Phong, người đã đến rồi?’ Sau khi nghe hạ nhân hồi bẩm, hấn liền tự mình ra đón.

‘Vương gia cát tường.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng thi lễ, sau đó ngược mắt lên liền nhìn thấy đầu tóc ngắn cũn cỡn của hấn.

‘Mau vào trong ngồi.’ Lý Huyền Băng di chuyển thân mình tránh qua một bên để cho nàng vào trước.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong không có khách sáo đi trước, nhẹ nhàng tiến vào.

Khi ngồi vào bên trong đại sảnh, Lý Huyền Băng buông chén trà nóng trong tay ra, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: ‘Ngữ Phong, hôm nay người tới thăm ta sao?’

‘Phải.’ Hàn Ngữ Phong khẽ gật đầu, sau đó nói: ‘Ta cũng là thay Toàn Vũ đến đây để giải thích, cầu tình.’

‘Ngữ Phong, nếu người đến thăm ta thì ta thực sự hoan nghênh, nếu người đến đây để thay nàng ta biện hộ vậy thì không cần nói nữa, nàng ta làm cho ta vô cùng nhục nhã, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha.’ Nhắc tới Toàn Vũ, vẻ mặt của Lý Huyền Băng lại tràn đầy hận ý, trong ánh mắt lộ ra tia hung ác.

Trong nhất thời Hàn Ngữ Phong không biết làm sao để mở miệng, một lúc lâu sau mới nói thêm: ‘Vậy người sẽ xử trí Toàn Vũ như thế nào? Sẽ giết nàng sao?’

‘Sẽ không.’ Lý Huyền Băng hồi đáp rõ ràng từng chữ, giết nàng chẳng phải là tốt cho nàng lắm sao, hấn phải từ từ tra tấn, hành hạ nàng để giải bớt nỗi hận trong lòng.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong thoáng thả lỏng tâm, đột nhiên nghĩ đến những lời Tư Mã Tuấn Lỗi từng nói qua chuyện hấn trừng phạt nữ nhân bất trung, trong lòng lại cảm thấy bất an: ‘Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết khác sao?’

‘Ngữ Phong, người tại sao lại thay nữ nhân kia cầu tình, dường như ngày đó ta nghe được chuyện nàng thích Tư Mã Tuấn Lỗi phải không?’ Lý Huyền Băng đột nhiên chuyển đề tài.

‘Ừ, nàng cùng Tư Mã Tuấn Lỗi quen biết từ nhỏ, sau đó nàng đi học võ công, mất hết mười năm, hiện tại trở về là muốn gả cho hấn.’ Hàn Ngữ Phong thành thật trả lời không chút giấu diếm.

‘Nếu như vậy thì tại sao người lại muốn thay nàng cầu tình?’ Lý Huyền Băng bị nàng làm cho hồ đồ, nàng sẽ không thiện lương đến mức này chứ, hay là nàng hoàn toàn không cần Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Bởi vì ta tin tưởng Toàn Vũ không phải cố ý vũ nhục người, nàng chỉ là không rõ tóc đối với người có ý nghĩa như thế nào nên mới có thể vô tình thương tổn người.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng giải thích, hi vọng hấn có thể tha thứ cho Toàn Vũ một lần.

172. Chương 172 : Ép Người Quá Đáng.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 172 : Ép người quá đáng.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngũ Phong, nếu người nói vậy người hẳn là hiểu được cắt tóc đối với ta mà nói nhục nhã ra sao? Nếu nàng đâm ta một kiếm thì ta đều có thể tha thứ cho nàng, không truy cứu, nhưng mà đây là tóc, có ý nghĩa phi phạm đối với ta, mọi thứ trên thân thể đều do cha mẹ ban cho, vậy mà nàng tước nó không hề nương tay, nàng làm vậy chẳng khác nào gây thù với ta, nếu ta không xử trí nàng, ta khó có thể ăn nói với phụ hoàng mẫu hậu ta.’ Ánh mắt Lý Huyền Băng sắc bén hung ác, nắm tay siết chặt.

Hàn Ngũ Phong tuy rằng cảm thấy cách nói này của hắn có chút hoang đường, nhưng dù sao đó cũng là tập tục của bọn họ, nàng hẳn là nên tôn trọng nó, không thể tùy ý đi phê phán, huống chi lúc này sự việc đang lâm vào cục diện bế tắc.

‘Vương gia nếu sự việc thật sự đã không thể quay lại như trước kia, Ngũ Phong khẩn cầu người không cần tàn nhẫn nhục nhã nàng, có được không?’ Nàng thở dài sau đó mở miệng khẩn cầu.

‘Tàn nhẫn nhục nhã? Ngũ Phong, người đang ám chỉ cái gì?’ Lý Huyền Băng ngây người một lúc, không rõ ý tứ của nàng.

‘Chính là.....;Sắc mặt của Hàn Ngũ Phong ửng đỏ, không biết nên nói với hắn như thế nào?

‘Ta hiểu rồi, Ngũ Phong, có phải người đã nghe không ít lời đồn đại về ta?’ Lý Huyền Băng đột nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

Hàn Ngũ Phong không khẳng định cũng không phủ nhận, tuy rằng nàng không biết những lời đồn đó là thật hay giả nhưng nàng hi vọng hắn sẽ không cần đối đãi với Toàn Vũ như vậy.

‘Người tin sao?’ Hắn đột nhiên nhìn nàng hỏi.

‘Không tin, ta tin tưởng người nhất định trừng phạt nàng nhưng ta không tin người lại nghĩ ra phương pháp tàn bạo như vậy, chuyện này nhất định là có hiểu lầm.’ Hàn Ngũ Phong lắc đầu, thành khẩn nói.

‘Tuy nhiên, lời đồn đãi quả thật là sự thật.’ Lý Huyền Băng đột nhiên lên tiếng thừa nhận.

Hàn Ngũ Phong ngạc nhiên ngược mắt nhìn hắn.

‘Thật ra cũng không phải do ta trừng phạt mà là chính nàng ta chọn lựa.’ Lý Huyền Băng thần nhiên nói, không giải thích nhiều, nhưng như vậy là đủ rồi.

‘Vương gia, thật sự không có biện pháp giải quyết khác sao?’ Hàn Ngũ Phong hỏi lại lần nữa, cho dù hắn không trừng phạt Toàn Vũ như thế nhưng hắn cũng sẽ không buông tha nàng.

‘Ngũ Phong, người thật sự muốn thay nàng cầu tình sao?’ Ánh mắt Lý Huyền Băng nghiêm túc nhìn nàng.

‘Ta chỉ là không muốn các người bị bất kỳ thương tổn gì.’ Hàn Ngũ Phong gật gật đầu, nếu Toàn Vũ gặp chuyện không may, Tư Mã Tuấn Lỗi cũng sẽ không an tâm, cho dù là vì hắn.

‘Được thôi, ta có thể không truy cứu, nhưng mà.....’ Lý Huyền Băng đột nhiên tạm dừng lại.

‘Cái gì?’ Về mặt Hàn Ngũ Phong lộ ra một tia vui mừng, sự việc cũng không phải là không có đường quay lại.

‘Ta muốn người đi cùng ta, nếu người khẳng định đi cùng ta, ta sẽ không truy cứu chuyện của nàng nữa.’ Ngũ khí của Lý Huyền Băng nghiêm túc đến cực điểm.

Hàn Ngũ Phong ngăn người nhìn hắn, không ngờ hắn lại đưa ra yêu cầu này.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng phẫn nộ: ‘Lý Huyền Băng người đừng si tâm vọng tưởng, nàng sẽ không bao giờ đi cùng người.’

Không biết từ lúc nào thân ảnh cao lớn của Tư Mã Tuấn Lỗi đã đứng ở ngoài cửa, lúc này đang cất bước tiến vào.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, ta cũng không ép nàng nhất định phải đi cùng ta, bắt quá thì chính người phải lựa chọn giữa Toàn Vũ và nàng, trong hai người này người nhất định phải giao ra một người, nếu là Toàn Vũ thì ta không dám bảo đảm nàng có thể toàn mạng trở về gặp người hay không, nếu là Ngữ Phong thì người có thể yên tâm, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.’ Lời nói của Lý Huyền Băng không nhanh không chậm, không giận không nghiêm nhưng thập phần nguy hiểm.

‘Lý Huyền Băng, người lấy tính mạng của Toàn Vũ ra để uy hiếp ta sao? Ép buộc Vương phi của ta người có cảm thấy mất hết thân phận của người không?’ Trên tay của Tư Mã Tuấn Lỗi nổi đầy gân xanh, sắc mặt thâm trầm làm cho người ta sợ hãi, Lý Huyền Băng cứ nhiên dăm ở trước mắt mình muốn dẫn nàng đi.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, tùy người muốn nói như thế nào? Uy hiếp cũng được, mất hết thân phận cũng được, ta đã cho người quyền lựa chọn, nếu người chọn là tính mạng của Toàn Vũ thì hãy buông Ngữ Phong ra.’ Lý Huyền Băng bộ dáng thoải mái nói.

‘Lý Huyền Băng, người đừng quá tự cao tự đại, một khi đã như vậy thì ta đây nói cho người biết, mạng của Toàn Vũ ta cũng muốn mà Ngữ Phong thì người càng không thể mang đi, xin cáo từ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hần cười lạnh, khẩu khí cuồng vọng, kéo tay Hàn Ngữ Phong đi ra ngoài, hần hận nhất là bị người khác uy hiếp.

‘Người là không đành lòng phải không? Đúng rồi, ta nghe nói Toàn Vũ kia là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của người, lần này đến chính là muốn gả cho người, người tại sao lại không đau lòng chứ?’ Lý Huyền Băng nhếch môi châm chọc.

‘Đó là chuyện của ta, không cần người lo lắng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tạm dừng chân, lạnh lùng nói.

‘Chuyện của người ta mới không cần lo lắng, Tư Mã Tuấn Lỗi, ta chỉ là nhắc nhở người, người chỉ còn thời gian một ngày, nếu người không thể quyết định vậy thì chúng ta đành phải gặp nhau trên triều đình rồi.’ Ngữ khí của Lý Huyền Băng cũng đột nhiên lạnh lùng.

Bước chân của Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn không dừng, dùng sức lôi kéo cánh tay Hàn Ngữ Phong, biểu hiện của hần lúc này chứng tỏ nội tâm hần vô cùng phần nộ.

Bị hần mạnh mẽ lôi kéo, tay đau quá nhưng Hàn Ngữ Phong vẫn cố nén chịu, một lời cũng không nói, nàng biết lúc này không thể chọc tức lửa giận của hần, nàng thật không ngờ sự việc lại biến thành như thế này, Lý Huyền Băng lại đem tính mạng của Toàn Vũ ra để uy hiếp nàng.

Trong Tướng quân phủ.

‘Tiểu thư, có người trong hoàng cung tới.’ Một nha hoàn với vẻ mặt kích động chạy vào trong khuê phòng của Toàn Vũ.

‘Hoàng cung?’ Toàn Vũ khẽ chau mày một chút, hoàng cung cử người đến đây làm gì?

Trong tiền sảnh có một vị công công tuổi không lớn lắm đang đứng chờ, thấy nàng đi ra liền vội vàng hành lễ: ‘Tham kiến tiểu thư.’

‘Công công không cần đa lễ, có chuyện gì sao?’ Toàn Vũ nhẹ nhàng đáp lễ, nghi hoặc hỏi.

‘Tiểu thư, sự việc là như vậy....’ Toàn Vũ nghe hần nói xong thân hình đột nhiên bất động, ngồi yên ở một chỗ, nàng chỉ là nhất thời vô tình trêu đùa, hoàn toàn không nghĩ đến sự việc lại phát triển đến nông nổi như bây giờ, lại càng không biết thì ra tóc có ý nghĩa quan trọng đến như vậy.

‘Công công, Hoàng Thượng phái người đến đây là có ý gì? Người hãy trực tiếp nói cho ta biết.’

‘Toàn Vũ tiểu thư, ý của Hoàng Thượng là người chủ động đi tìm Lý vương gia nhận sai, có thể hần sẽ tha thứ cho người một lần, không làm khó dễ người.’ Công công đứng ở một bên đem ý tứ của Hoàng Thượng nói rõ ràng với nàng.

Toàn Vũ ngạc nhiên sửng sốt.

173. Chương 173 : Nhấn Tâm Nói Yêu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 173 : Nhấn tâm nói yêu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Toàn Vũ ngạc nhiên sững sốt, nàng cũng không phải kẻ dấn dộn, mơ hồ đã cảm thấy được tình hình thật sự nghiêm trọng.

‘Công công, ta đã biết rồi, ngài cứ quay về trước đi.’ Nàng hạ thấp người nói.

‘Được, vậy tiểu thư hãy tự mình bảo trọng, nô tài phải về trước phục mệnh.’ Công công xoay người rời đi.

‘Công công đi thông thả.’

Công công cất bước đi rồi, Toàn Vũ ước chừng đã ngồi yên lặng nửa ngày, chuyện này làm kinh động đến cả Hoàng Thượng cũng đã nói lên cái gã họ Lý kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ với mình, hiện tại nếu mình không đi thì sẽ kháng chỉ mà kháng chỉ thì nhất định mất đầu, nhưng nếu nàng đi thì có gã họ Lý kia khẳng định sẽ không buông tha cho nàng, hẳn sẽ nhục nhã nàng ra sao đây? Nhịn không được rung mình một cái, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, nàng phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Dù sao nàng không thể tự mình đưa đến cửa để tùy ý hắt khi dễ được, huống chi nàng cũng lẻ loi một mình, có kháng chỉ cũng sẽ không liên lụy cứu tộc.

Đã có chủ ý nên Toàn Vũ vội vàng thu thập hành trang, thừa dịp đêm tối thi triển khinh công bỏ trốn....

Trở lại vương phủ, Tư Mã Tuấn Lỗi kéo nàng đi vào phòng, sắc mặt vẫn âm trầm như trước, ngồi ở bên bàn.

Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, vốn định mở miệng giải thích nhưng lại cảm thấy mình đang làm điều dư thừa nên ngồi xuống bên giường.

‘Ngữ Phong, ta muốn hỏi người một vấn đề?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt sâu thẳm như biển, hai con ngươi giống như hai đốm lửa đang bùng cháy.

‘Cái gì?’ Nàng ngược mắt nhìn lại hắn.

‘Ngữ Phong, ngày đó Lý Huyền Băng nói với người những lời đó, người có động tâm không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thần sắc bình tĩnh, ngữ khí bằng phẳng, không phải đang chất vấn mà là đang hỏi thăm.

Hàn Ngữ Phong giật mình dựa vào giường, không nghĩ hắn lại hỏi trắng ra như thế, nàng nên trả lời hắn như thế nào đây?

‘Người cứ thẳng thắn nói, không cần nghi ngại ta.’ Con ngươi đen của Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao nhìn chăm chăm nàng, không bỏ sót bất cứ biểu tình nào trên mặt nàng.

‘Người thật sự muốn nghe.’ Sau khi định thần trở lại Hàn Ngữ Phong hỏi hắn, có lẽ đó là một cơ hội cho nàng.

“Ừ.” Tư Mã Tuấn Lỗi vuốt cằm, âm thầm nín thở.

Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, chậm rãi nó từng chữ: “Ta quả thật động tâm, những lời hứa hẹn mà hắn nói ra chính là ước mơ của mỗi người phụ nữ, nhưng người lại không có cách nào cho ta.” Nàng nghĩ đến tình cảnh giữa bọn họ, chung quy vẫn bị ngăn cách bởi Thúy Hà và đứa nhỏ.

Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ nhếch môi, mặt không chút thay đổi. Mấy câu nói ngắn gọn của nàng giống như hàng ngàn lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trái tim hắn, tuy không thấy máu nhưng lại làm người ta đau đến muốn chết.

Nhưng nàng không có nói cho hắn biết, lời nói của hắn cũng làm cho nàng tâm động, thực tâm động.

“Nếu ta đồng ý cho người đi cùng hắn, người có đi không?” Không nói gì cho đến một lúc lâu sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới cất giọng khàn khàn hỏi.

“Đi.” Hàn Ngữ Phong trả lời không chút do dự, như thế cũng nhất cử lưỡng tiện, nàng vừa có thể rời khỏi nơi này lại vừa có thể cứu được Toàn Vũ, nhưng nàng không có nói với hắn, tuy là nàng rời đi nhưng sẽ không chung sống với người khác, bởi vì trong lòng của nàng, cả đời này nàng chỉ là Vương phi của hắn.

Lời của nàng giống như bị người ta dùng dao đâm vào lòng hắn, đau đến mức không nói nên lời, đau đến không thể thở được.

“Người yêu hắn sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ giọng hỏi.

Hàn Ngữ Phong gắt gao cắn chặt môi, tại sao hắn phải ép buộc nàng như thế? Hung hăng nói: “Yêu.”

“Người thật sự yêu Lý Huyền Băng?” Hắn hỏi để xác nhận lại lần nữa.

Nàng phải cố gắng lắm mới không chế được bản thân, không di dời tầm mắt, nhìn thẳng vào hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên nói: “Sao người lại chần chừ?”

“Cái gì?” Ngay giờ phút này Hàn Ngữ Phong không hiểu tại sao hắn lại chuyển đề tài.

“Người rõ ràng không yêu hắn.” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi chắc chắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai gò má của nàng “Người đang nói dối, tuy rằng mặt người không đỏ, hơi thở không hỗn loạn nhưng vừa rồi ánh mắt của người lại chần chừ, rõ ràng là muốn trốn tránh.”

“Ta không có.” Hàn Ngữ Phong bối rối cùng lo lắng vô cùng, không nghĩ tới hắn đối với nàng hiểu biết rõ ràng, quan sát tỉ mỉ như thế.

“Người đang gạt ta.” Khóe môi của hắn nhếch lên tươi cười, cảm giác hít thở không xong của lúc này đột nhiên biến mất không còn dấu vết.

“Ta không có.” Bị hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy hết tâm can nên sắc mặt của Hàn Ngữ Phong ửng đỏ, thấp giọng phủ nhận.

“Ngữ Phong, cho ta ôm người một cái.” Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ đi đến bên giường, ôm thân thể của nàng vào trong lòng ngực, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Hai tay của hắn xoay quanh ôm nàng thật nhanh, cảm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu nàng, dường như phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Nàng ngồi bất động để mặc hắn ôm. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn vây quanh nàng, hơi thở của hắn cũng quanh quẩn bên chóp mũi nàng.

Nàng mở cánh tay ra muốn ôm lấy hắn, muốn hỏi báo hắn? Lòng của nàng đã sắp rơi vào tay giật, nàng phải làm sao bây giờ?

Cánh tay tạm dừng một chút nhưng cuối cùng nàng vẫn ôm lấy thắt lưng hắn, chỉ cần như vậy là tốt rồi, như vậy cũng khiến cho tâm của chính mình không đi so đo để ý người khác.

“Ngữ Phong, có mệt hay không? Nằm xuống ngủ đi.” Rất lâu sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới buông nàng ra, nói ở bên tai thì mới phát hiện nàng đã ngủ say từ bao giờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh nhuận mang theo nụ cười bình thản, cánh tay mảnh khảnh vẫn còn gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn, dường như quyền luyện không nỡ buông ra.

“Tại sao? Người không chịu thừa nhận lòng mình, tại sao người không dám nhìn thẳng tình cảm của người đối với ta?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống giường, sau đó nằm ở bên cạnh nàng, tự hỏi.

Trong lúc ngủ mơ Hàn Ngữ Phong đột nhiên giật mình tìm tư thế thoải mái, gắt gao tựa vào trước ngực hắn, bàn tay nhỏ bé còn cầm lấy quần áo của hắn.

“Ngủ đi.” Cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng một cái, khóe miệng gợi lên một nụ cười sủng ái, hiện tại nàng tại sao lại thêm ngủ như vậy?

Hắn gắt gao ôm chặt nàng trong lòng ngực nhưng hắn lại không hề buồn ngủ, chuyện của Toàn Vũ hắn nhất định phải tìm cách giải quyết, hắn sẽ không để Ngữ Phong đi theo Lý Huyền Băng, cũng sẽ không để nó biến thành chuyện quốc gia đại sự, trong lúc này hắn chỉ có thể đánh cược, cược Lý Huyền Băng sẽ không làm khó Toàn Vũ, cược hắn làm như vậy chẳng qua là vì muốn giải tỏa bức tức trong lòng.

Mà hắn không biết rằng trong giờ phút này Toàn Vũ đã lặng lẽ đào tẩu.

174. Chương 174 : Bỏ Trốn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 174 : Bỏ trốn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Mà hắn không biết rằng trong giờ phút này Toàn Vũ đã lặng lẽ bỏ trốn.

Sáng sớm Tư Mã Tuấn Lỗi không lâm triều mà trực tiếp đi thẳng đến Tướng quân phủ.

‘Nô tài tham kiến Vương gia.’ Hạ nhân của Tướng quân phủ mặt vẫn còn ngái ngủ, nhìn thấy hắn đến liền vội vàng hành lễ.

‘Tiểu thư nhà người đâu, mau đi bẩm báo.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm giọng phân phó.

‘Dạ, Vương gia. Xin người chờ một chút, nô tài lập tức đi ngay.’ Hạ nhân vội vàng chạy về hướng khuê phòng của tiểu thư.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở tiền sảnh chờ đợi, hắn đang nghĩ cách làm thế nào để giải thích với Toàn Vũ? Để nàng có thể hiểu được, hắn chỉ là bất đắc dĩ.

‘Không xong rồi! Không xong rồi! Không nhìn thấy tiểu thư.’ Một tiểu nha hoàn vẽ mặt hoang mang, rối loạn, lao đảo chạy vào bẩm báo.

‘Người nói tiểu thư nhà người không thấy? Sao lại thế này?’ Tư Mã Tuấn Lỗi giữ chặt cánh tay nàng, sắc mặt trầm trầm hỏi.

‘Hồi bẩm Vương gia, vừa rồi nô tỳ đi bẩm báo tiểu thư, đã kêu nửa ngày cũng không thấy tiểu thư mở cửa, nô tỳ thật lo lắng nên gọi người đến phá cửa phòng, kết quả phát hiện trong phòng bừa bãi, hỗn độn mà tiểu thư thì lại không thấy đâu.’ Tiểu nha hoàn thân thể run rẩy hồi đáp.

‘Cái gì? Toàn Vũ không thấy? Sao lại thế này?’ Chẳng lẽ là Lý Huyền Băng? Tư Mã Tuấn Lỗi buông tay nàng ra bước nhanh về phía phòng của Toàn Vũ.

‘Vương gia, ngài tới rồi, tiểu thư nhà ta tại sao lại không thấy đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì thì ta biết làm sao ăn nói với Tướng quân và phu nhân ở chốn cửu tuyền đây?’ Lão quản gia vẽ mặt lo lắng, vừa nói vừa khóc.

Tư Mã Tuấn Lỗi đưa mắt nhìn quanh căn phòng hỗn độn không chịu nổi, nhưng lại không nhìn thấy dấu vết đánh nhau, rõ ràng là do tâm lý hoảng loạn nên mới không rảnh để thu nhập đồ đạc rơi trên mặt đất, tuy là hỗn độn nhưng cũng không thấy quần áo còn lại là bao nhiêu, tất cả những dấu hiệu này cho thấy, Toàn Vũ tự bỏ đi, nhưng Toàn Vũ tại sao lại bỏ trốn? Nàng đã biết chuyện gì sao?

‘Hôm qua có người nào đến Tướng quân phủ không?’ Hần trầm giọng hỏi quản gia đang đứng phía sau.

‘Ngày hôm qua có một vị công công từ Hoàng cung đến, nhưng lão nô cũng không biết bọn họ nói chuyện gì, vì tiểu thư ra lệnh cho chúng ta lui xuống, tuy nhiên lão nô có loáng thoáng nghe là hình như công công bảo tiểu thư tự mình chủ động đi giải thích với người nào đó.’ Quản gia chần chừ một chút mới trả lời.

‘Hoàng cung?’ Chẳng lẽ Hoàng Thượng phái người tới, trách không được Toàn Vũ tại sao lại bỏ trốn. Tư Mã Tuấn Lỗi mày kiếm nhíu chặt, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, chỉ sợ sự biệc lại càng thêm rắc rối, sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng xoay người rời phủ.

Bên trong Hoàng cung.

‘Vương gia, ngài chờ một chút để nô tài vào bẩm báo một tiếng.’ Tên thái giám thấy sắc mặt làm cho người ta sợ hãi của Tư Mã Tuấn Lỗi thì ở phía sau lo lắng nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi không thêm để ý hần, lập tức đẩy cửa ngự thư phòng rồi bước vào.

‘Hoàng huynh.’ Thấy có người trực tiếp xông vào ngự thư phòng Hoàng Thượng vừa muốn phát hỏa, ngược mặt lên nhìn thấy rõ người phía trước liền kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của hần thì phát phát tay ý bảo những người bên cạnh lui ra ngoài, bọn họ hiểu ý liền lặng lẽ lui ra.

‘Hoàng Thượng, hôm qua người phái người đến Tướng quân phủ phải không? Tư Mã Tuấn Lỗi đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí mang theo chất vấn.

‘Phải.’ Hoàng Thượng gật gật đầu.

‘Tại sao?’

‘Hoàng huynh, ta nghĩ hần là người hiểu được, ta không muốn người khó xử, ai ai cũng đều biết sự tình lần này thật sự nghiêm trọng, không thể biến nó thành chuyện quốc sự để mà đàm luận, cho nên ta cho người đi nói cho Toàn Vũ biết, muốn nàng chủ động đi nhận sai, có lẽ như thế mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.’ Hoàng Thượng giải thích.

Tư Mã Tuấn Lỗi siết chặt nắm tay, hần không thể không thừa nhận Hoàng Thượng nói như vậy là rất hợp đạo lý, nhưng chính hần lại làm cho sự việc ngày càng phức tạp. Bây giờ không thể không nói cho hần biết.

Toàn Vũ bỏ trốn rồi.

‘Cái gì?’ Hoàng Thượng cả người chấn động, hần dù thế nào cũng không thể đoán được Toàn Vũ lại cư nhiên bỏ trốn, sắc mặt lập tức biến thành trầm trọng ‘Hoàng huynh, hiện tại phải làm sao bây giờ? Lý Huyền Băng không nhìn thấy Toàn Vũ khẳng định sẽ cho rằng chúng ta cố ý.’

‘Hôm nay đã là ngày cuối cùng, bây giờ ta lập tức đi tìm Tuấn Dật cùng Công chúa, hi vọng bọn họ có thể giúp đỡ, nếu như không được thì Hoàng Thượng đành phải ra mặt, ta tin là hần cũng không muốn sự việc đi đến mức không thể cứu vãn đâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi suy nghĩ một chút rồi nói.

‘Xem ra chỉ còn cách này, vậy vất vả cho hoàng huynh rồi, ta ở đây chờ tin tức của người.’ Hoàng Thượng gật gật đầu, hiện tại chỉ có thể làm như vậy thôi.

Trong vương phủ của Tứ vương gia, nơi nơi đều vui sướng bởi vì bảy ngày sau chính là đại hôn của Vương gia cùng Công chúa, cho nên hiện tại trong vương phủ mọi người đều bề bộn rất nhiều việc.

‘Nô tài tham kiến Tam vương gia.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mới vừa bước vào cửa vương phủ thì hạ nhân đã vội vàng hành lễ.

‘Đứng lên, dẫn ta đi gặp Vương gia của người.’

‘Dạ, Vương gia nhà ta cùng Công chúa đang ở trong thư phòng.’ Hạ nhân liền vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Trong thư phòng, Tư Mã Tuấn Dật cùng Công chúa đang thưởng thức một bức tranh sơn thủy.

‘Người xem, chỗ này nét mực thật là tuyệt, làm cho người ta có cảm giác thật là mộng lung mơ hồ.’ Công chúa chỉ vào phía trên của bức tranh nói.

‘Ừ, đúng là như thế.’ Tư Mã Tuấn Dật nhẹ nhàng gạt đầu, mấy ngày nay ở chung, hắn phát hiện Công chúa thật ra cũng hiểu biết rất nhiều, cũng có thể nói là nữ nhân mới mẻ mà hắn từng gặp.

‘Bẩm báo Vương gia, Công chúa có Tam vương gia tới chơi.’ Hạ nhân ở ngoài cửa cung kính hồi bẩm.

‘Tuấn Lỗi, người đã đến rồi.’ Tư Mã Tuấn Dật ngậy người ra một lúc rồi tự mình ra mở cửa, đi ra ngoài đón.

‘Tuấn Dật, hôm nay ta có việc muốn dẫn cầu Công chúa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn Lý Huyền Tuyết nói.

‘Cầu ta? Vương gia mời nói.’ Lý Huyền Tuyết hơi hơi sững sốt, nàng có thể giúp hắn chuyện gì?

‘Công chúa mọi chuyện là như vậy . . .’ Tư Mã Tuấn Lỗi đem sự việc và hậu quả cẩn thận nói hết một lần.

‘Cái gì? Cưng nhiên có chuyện như vậy.’ Nghe xong sắc mặt Lý Huyền Tuyết rõ ràng đại biến.

‘Tuấn Lỗi, đây là sự thật?’ Tư Mã Tuấn Dật nhú mày, chẳng qua là hắn và Công chúa mấy ngày nay đều ở trong vương phủ, không bước chân ra ngoài, không ngờ đã xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, Toàn Vũ biến mất suốt mười năm nay đột nhiên trở lại, còn gây ra chuyện nghiêm trọng như vậy nữa.

175. Chương 175 : Không Thể Tha Thứ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 175 : Không thể tha thứ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương gia, người nói Toàn Vũ dùng dao cắt đứt tóc của hoàng huynh ta là thật sao?’ Lý Huyền Tuyết sắc mặt lo lắng, muốn xác nhận chuyện này một lần nữa, đây không phải là chuyện nhỏ.

‘Vì vậy cho nên mới đến thỉnh công chúa, người xem có biện pháp nào có thể khiến hắn không truy cứu nữa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí trầm trọng, hắn còn lo lắng Lý Huyền Băng liệu có lấy chuyện này để uy hiếp mình, mang Ngũ Phong đi cùng hắn.

‘Nhưng chuyện này chỉ sợ ta rất khó hỗ trợ, đại khái các người đều biết tóc đối với chúng ta có ý nghĩa như sinh mệnh vậy, có khi so với sinh mệnh còn quan trọng hơn. Các người có biết ở quốc gia của ta, khi tùy ý cắt đi tóc của người khác thì sẽ bị trừng phạt thế nào không?’ Lý Huyền Tuyết nhìn bọn họ nói.

‘Xử tử.’ Tư Mã Tuấn Dật đoán rằng đây là hình phạt nặng nhất.

‘Xử tử là nhẹ rồi, bọn họ sẽ bị chặt hết ngón tay và ngón chân, bị cạo đầu, dẫn ra phố thị chúng, rồi sau đó là chọc mù mắt rồi mới thả ra để tự sinh tự diệt.’ Lý Huyền Tuyết lắc đầu nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tư Mã Tuấn Dật nhìn nhau, chỉ vì cắt tóc thôi mà lại sinh ra cái khổ hình cực kỳ tàn nhẫn này.

‘Mà người tóc bị cắt cũng sẽ bị nhạo báng, ngay cả tóc của mình cũng không bảo hộ được, người đó coi như không còn tư cách để sống nữa. Tuy rằng không xử phạt hắn nhưng phần lớn mọi người đều không chịu nổi áp lực bị người khác chỉ trích, cuối cùng phải tự sát. Hiện tại các người biết hoàng huynh của ta vì sao lại phẫn nộ rồi chứ!’ Nàng lại tiếp tục giải thích nói.

‘Thật sự nghiêm trọng như thế.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tâm cả kinh, tựa hồ việc Toàn Vũ đào tẩu còn có chút may mắn.

‘Chính là nghiêm trọng như thế, hoàng huynh không bắt các người trực tiếp giết nàng đã làm ta bất khả tư nghị (1) rồi.’ Lý Huyền Tuyết nói.

‘Công chúa, nếu đem người giao cho hoàng huynh người, người cho rằng hần sẽ trừng phạt nàng như thế nào? Tư Mã Tuấn Dật quan tâm nhất chính là điểm ấy, tuy rằng mười năm không gặp Toàn Vũ nhưng dù sao khi còn ở hoàng cung, bọn họ cũng ở chung một khoảng thời gian, nên hần cũng không hy vọng nàng phải nhận cái chết.’

‘Việc này ta không dám khẳng định, dù sao hoàng huynh cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng, còn về phần trừng phạt ra sao thì ta cũng không biết.’ Lý Huyền Tuyết lắc đầu, hoàng huynh không lập tức trừng phạt nàng, mà lại cho bọn hần thời gian ba ngày, cũng khiến nàng giật mình rồi.

‘Vấn đề này không cần lo lắng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng ngắt lời bọn họ.

‘Vì sao?’ Bọn họ thắc mắc nhìn hần.

‘Bởi vì Toàn Vũ đã đào tẩu đêm qua rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói ra khiến mọi người đều kinh hồn.

‘Cái gì?’ Tư Mã Tuấn Dật kinh ngạc không thôi, sự tình sao luôn vượt ra ngoài dự kiến của hần.

‘Vậy càng nguy rồi, nếu nàng ngoan ngoãn nhận sai, hoàng huynh có lẽ có thể buông tha cho nàng. Dù sao nơi này cũng không phải quốc gia của ta, nhưng nàng cư nhiên đào tẩu sẽ làm hoàng huynh càng phần nộ, cùng với việc khó tin này, hần nhất định sẽ không chịu từ bỏ ý đồ.’ Lý Huyền Tuyết lo lắng nói, cắt ngắn đã là bị sỉ nhục rất lớn, hiện tại nàng cư nhiên mình mực trương đảm đào tẩu, rõ ràng là không để hoàng huynh vào mắt, hần sao có thể nhịn được chứ, chính mình nghe xong còn thấy tức giận.

‘Đây là chuyện ta và Hoàng Thượng lo lắng, sợ Lý Vương gia hần cho ta là cố ý lâm vào, cho nên thỉnh công chúa tới khuyên nhủ, thuyết phục một chút, xem sự tình có thể thay đổi được không hoặc là có biện pháp giải quyết khác.’ Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt nghiêm trọng.

‘Ta đi thử, ta sẽ cố hết sức, bất quá ta không dám cam đoan hoàng huynh sẽ nghe ta.’ Lý Huyền Tuyết thở dài nói.

‘Cảm ơn công chúa, chỉ cần lời này của công chúa, chúng ta cũng thực cảm kích rồi.’

‘Chúng ta đi thôi.’

‘Hảo.’

Đứng ở biệt quán bên ngoài, Lý Huyền Tuyết quay đầu lại nhìn bọn họ nói: ‘Ta đi vào trước, xem có thể dàn xếp một chút với hoàng huynh hay không?’

‘Hảo.’ Tư Mã Tuấn Lỗi và Tuấn Dật gật đầu, chờ ở bên ngoài.

Một canh giờ trôi qua, thân ảnh của công chúa Lý Huyền Tuyết rốt cục cũng xuất hiện trước cửa, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn bọn họ nhẹ nhàng lắc đầu.

‘Hoàng huynh thực cố chấp, không chịu nghe lời giải thích của ta.’ Kỳ thật nàng đã sớm nghĩ đến kết quả này, chính là không muốn tạt nước lạnh vào bọn họ nên mới đáp ứng đến nói thử.

‘Công chúa không cần tự trách. Tuấn Dật, người bồi công chúa đi về trước. ta đi gặp hần.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tựa hồ cũng không thấy ngoài ý muốn, bởi vì hần cũng không ôm hy vọng gì.

‘Tuấn Lỗi ta đi vào cùng người.’ Tư Mã Tuấn Dật quay đầu nhìn công chúa nói: ‘Huyền Tuyết, người có thể về trước.’

‘Àn Tuấn Dật?’ Lý Huyền Tuyết đột nhiên gọi hần lại, nếu bọn họ và hoàng huynh gây âm ỉ, thì nàng nên giúp ai? Chần chừ một chút mới nói: ‘Các người cũng không thể được . .’

‘Ta biết rồi, yên tâm đi.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn ra cái mà nàng đang lo lắng, an ủi nói.

‘Ta đi đây.’ Lý Huyền Tuyết lúc này mới yên tâm ngồi trên nhuyễn kiệu rời đi.

Trong tiền sảnh biệt quán

Lý Huyền Bằng ngồi ở chủ vị(2) nhàn nhã uống trà, tựa hồ đang chờ bọn hần tiến vào.

‘Người đã đến rồi, thời gian ba ngày đã tới, người nên cho ta một câu trả lời thuyết phục.’ Thấy bọn họ tiến vào, hần lạnh lùng nói.

‘Vương gia người cần gì phải nôn nóng,ta nghĩ người vừa rồi nhất định đã nghe rõ lời công chúa, dù sao cũng biết đã không tìm thấy Toàn Vũ nữa, người nói lời này không phải làm điều thừa sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tự ý ngồi xuống, nhìn hần trào phúng nói.

‘Được, chúng ta đây đều là người sáng mắt, không nói tiếng lóng, cứ việc nói thẳng. Không thấy Toàn Vũ, thì người phải lựa chọn cách khác, vậy hôm nay người nên chuẩn bị cho ta một cái công đạo?’ Lý Huyền Bằng tuần mâu sắc bén bắn về phía hần.

‘Lý Huyền Bằng, người nhất định phải uy hiếp sao? Ngữ Phong người cũng đừng si tâm vọng tưởng, về phần người, muốn làm sao bây giờ là tùy người, ta sẽ chịu đền trả. Tuấn Dật, chúng ta đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phẫn nộ đứng lên vung tay áo, giận dữ rời đi.

‘Vương gia cáo từ.’ Tư Mã Tuấn Dật nghe được có chút mơ hồ, chuyện này sao lại liên quan đến Hàn Ngữ Phong, vội vàng đuổi theo muốn hỏi cho rõ ràng.

(1) Bất khả tư nghị (zh. bùkěsīyì , sa. acintya, pi. acinteyya, ja. fukashigi), cũng đọc là tác bất khả tư nghị hoặc “nan tư nghị“, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Cũng gọi ngắn là bất tư nghị ().

(2) Vị trí chủ nhà

176. Chương 176 : Tuân Chỉ Tiến Cung

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 176 : Tuân chỉ tiến cung

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tuấn Lỗi, người từ từ nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này? Sao lại liên quan đến cả Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Dật đuổi theo hần, nghi hoặc hỏi.

‘Lý Huyền Bằng nói, nếu ta đồng ý để Ngữ Phong đi cùng hần, hần sẽ không truy cứu vấn đề này nữa. Nếu không sẽ lấy mạng Toàn Vũ hoặc là lấy quốc sự ra đàm luận.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không dừng cước bộ, lên tiếng giải thích.

‘Hần cũng quá dễ tiện, cư nhiên bức người như vậy, người định làm sao bây giờ?’ Tư Mã Tuấn Dật nghe vậy thì vẻ mặt cũng rất tức giận.

‘Tiến cung, ta mặc kệ, ta đem chuyện này cho Hoàng Thượng giải quyết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trả lời thực rõ ràng.

Tư Mã Tuấn Dật đi sau hần, thấy hần đi rất nhanh, hần nghĩ dứt ra thì mình không còn liên quan gì? Hần đem phiền toái này giao cho Hoàng Thượng là xong sao?

Trong hoàng cung.

Tư Mã Tuấn Lỗi đem sự tình nói đơn giản lại một lần rồi sau đó nói: ‘Hoàng Thượng, sự tình chính là như vậy, hần không chịu từ bỏ ý đồ, xem ra chỉ có cách Hoàng Thượng phải ra mặt giải quyết.’

Ai biết vừa dứt lời, ngoài thư phòng, thái giám liền tiến vào, hồi bẩm nói: ‘Khởi tấu Hoàng Thượng, ngoại thần Lý Vương gia cầu kiến.’

Hoàng Thượng và Tư Mã Tuấn Lỗi, Tuấn Dật đồng thời sửng sốt, hần đến cũng thật nhanh, xem ra không phải là chuyện tốt lành gì.

‘Hoàng Thượng, thần cáo lui trước.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chấp tay nói, hần không muốn thấy Lý Huyền Bằng.

‘Được, hoàng huynh, người về trước, Tứ hoàng huynh, người ở đây cùng trầm xem hần đến để yêu cầu gì?’ Hoàng Thượng gật đầu nói.

‘Thần tuân chỉ.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong, thối lui sang một bên.

‘Cho hần vào đi.’ Hoàng Thượng ngồi xuống nói.

‘Tuân lệnh.’ Công công ở một bên vội vàng hướng về ngoài cửa hô: ‘Hoàng Thượng có chỉ, truyền ngoại thần Lý Vương gia yết kiến.’

‘Ngoại thần Lý Huyền Bằng tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.’ Hần tiến vào cung kính hành lễ.

‘Bình thân, không biết Vương gia hôm nay gặp trẫm là có chuyện gì?’ Hoàng Thượng bắt đầu giả ngu, coi như mình cái gì cũng không biết, vì dù sao hần cũng chưa từng nói cho mình chuyện này.

Lý Huyền Bằng khoe miệng tươi cười, đứng lên nói: ‘Hôm nay ngoại thần tới đây là mong Hoàng Thượng cho thần một cái công đạo.’

‘Công đạo? Có sự tình gì?’ Hoàng Thượng tiếp tục giả ngu.

Lý Huyền Bằng liền đem sự tình nói một lần, sau đó nói: ‘Ngoại thần thỉnh Hoàng Thượng thay thần làm chủ, nếu không thần khó có thể nhẫn nhịn chuyện vô cùng nhục nhã này.’

‘Cái gì? Cư nhiên lại có chuyện như vậy sao, trẫm nhất định xử lý nghiêm khắc. Người đâu, để trẫm đến tướng quân phủ tróc nã Toàn Vũ.’ Hoàng Thượng vẻ mặt giận dữ ra lệnh nói.

‘Không cần đâu Hoàng Thượng, Toàn Vũ đã không tìm thấy rồi. Thần cho Tam Vương gia ba ngày, ai biết người cư nhiên lại không thấy, thần thật sự có lý do để hoài nghi, hiện tại cái thần muốn chính là công đạo.’ Lý Huyền Bằng ngăn cản Hoàng Thượng, diễn trò như vậy hần không cảm thấy phiền sao?

‘Người đã không thấy, Lý Vương gia người nghĩ trẫm nên làm sao bây giờ?’ Hoàng Thượng đem vấn đề chuyển sang cho hần.

Lý Huyền Bằng tâm cười lạnh, không hổ là Hoàng Thượng, cư nhiên lại giả hoạt như vậy, vậy hần sẽ nói rõ tất cả mọi chuyện.

‘Thần từng cho Tam Vương gia ba lựa chọn một ... là đem Toàn Vũ giao cho thần, hai chính là nhờ quốc sự can thiệp, ba chính là để Hàn Ngữ Phong đi cùng ta. Hiện tại chỉ còn lại hai lựa chọn, Hoàng Thượng người xem...’ Lý Huyền Bằng thông minh hơn, lại chuyển vấn đề sang cho hần.

Hoàng Thượng sửng sốt, hần biết Hàn Ngữ Phong là Vương phi của hoàng huynh, chẳng lẽ hần cố ý làm khó dễ là vì nàng?

‘Chuyện này không ổn, Hàn Ngữ Phong dù sao cũng là Vương phi, sao có thể tùy ý rời đi cùng người, cái này về tình về lý đều không thể được.’ Trẫm mặc một chút nói.

‘Vậy là Hoàng Thượng muốn lấy quốc sự để can thiệp, thần không có ý kiến nữa, thần sẽ trở về lấy thư rồi chính thức đến bái kiến Hoàng Thượng thảo luận chuyện này sau.’ Lý Huyền Bằng xoay người muốn lui ra ngoài.

‘Chờ một chút, người để trẫm suy nghĩ đã, Hàn Ngữ Phong dù sao cũng là hoàng tẩu của trẫm.’ Hoàng Thượng gọi hần lại, tuy rằng biết là hần cố ý uy hiếp, lại không thể có biện pháp. Hiện tại là hai quốc gia đang liên minh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ít nhiều sẽ có bất lợi, tạo cơ hội cho các quốc gia khác mạnh động.’

Lý Huyền Bằng dừng cước bộ, chờ Hoàng Thượng cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Hoàng Thượng nhìn trộm Tư Mã Tuấn Dật đang đứng ở một bên, từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, cho hắn thời gian để có thể nghĩ ra biện pháp, chỉ cần kéo dài một chút cũng tốt rồi.

Tư Mã Tuấn Dật không thể không đứng ra nói: ‘Hoàng Thượng, Lý Vương gia, ta thấy chuyện này có quan hệ đến Hàn Ngữ Phong, không bằng chúng ta đi hỏi ý kiến nàng, nếu nàng đồng ý thì đó là chuyện tốt, nhưng nếu nàng không muốn thì chúng ta cũng không thể ép buộc.’

‘Được, quyết định như vậy đi. Người đi đến vương phủ truyền Tam Vương phi vào yết kiến.’ Hoàng Thượng không đợi Lý Huyền Bằng trả lời, liền nhanh tay phân phó nói.

‘Dạ Hoàng Thượng.’ Một tên thái giám lĩnh mệnh mà đi.

Hoàng Thượng hướng về phía Tư Mã Tuấn Dật, lặng lẽ vẫy tay, ý bảo hắn đến chỗ Tư Mã Tuấn Lỗi dừng để cho hắn biết.

Tư Mã Tuấn Dật ngẫm hiểu, gật gật đầu lui ra ngoài. Mặc kệ thế nào, đây vẫn là chủ ý của hắn, hiện tại chỉ trông vào Hàn Ngữ Phong, không còn lựa chọn nào khác.

Trong vương phủ

Xuân Vũ vội vàng chạy vào nói: ‘Vương phi, trong hoàng cung có người tới, nói muốn gặp người.’

‘Người trong hoàng cung? Có chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong cả kinh, hoàng cung sao lại có người muốn gặp nàng.

‘Không biết, là một công công.’ Xuân Vũ đi sau nàng nói.

‘Công công?’ Hàn Ngữ Phong càng giật mình.

‘Nô tài tham kiến Vương phi.’ Công công thấy nàng đi ra, vội vàng hành lễ nói.

‘Công công không cần đa lễ, xin hỏi có việc gì?’ Hàn Ngữ Phong cũng đáp lễ lại.

‘Vương phi, Hoàng Thượng triệu người tiến cung. Đi thôi, Hoàng Thượng đang chờ.’ Công công nói.

‘Hoàng Thượng muốn gặp, ta sao có thể chần chừ, chờ ta thay trang phục đã.’ Hàn Ngữ Phong trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không dám không nghe theo.

‘Vương phi, người nhanh lên.’ Công công gật gật đầu.

177. Chương 177: Đánh Cược

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 177: Đánh cược

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong trong lòng bất an không yên, đi theo công công tiến vào hoàng cung.

‘Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.’ Tiến vào thư phòng, Hàn Ngữ Phong liền cúi đầu, vội vàng hành lễ nói.

‘Hoàng tẩu, mau mau đứng lên.’ Hoàng Thượng tự mình nâng nàng dậy, ngữ khí ôn hòa.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng.’ Hàn Ngữ Phong đứng lên, lúc này mới phát hiện Lý Huyền Băng đã ở bên cạnh, trách nhẹ một tiếng: ‘Vương gia.’

‘Ngữ Phong, người đã đến rồi.’ Lý Huyền Băng ôn nhu nhìn nàng nói.

‘Hoàng Thượng, không biết gọi nô tì đến có chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong chần chờ một chút, nhìn Hoàng Thượng nói.

‘Hoàng tẩu, Lý Vương gia cho trăm một vấn đề rất khó giải quyết, trăm thật sự là không biết phải trả lời sao cho thuyết phục. Cho nên chỉ có cách thỉnh hoàng tẩu đến, xem ý của hoàng tẩu thế nào?’ Hoàng Thượng nhìn nàng về mặt khó xử nói.

‘Còn thỉnh Hoàng Thượng minh xét.’ Hàn Ngữ Phong trong lòng cả kinh, rốt cuộc là chuyện gì mà phải cần đến quyết định của nàng.

‘Hoàng tẩu đã biết chuyện xảy ra giữa Toàn Vũ và Lý Vương gia, hẳn muốn mang người đi, không biết hoàng tẩu có bằng lòng hay không?’ Hoàng Thượng làm sáng tỏ mọi chuyện.

Hàn Ngữ Phong đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên trả lời thế nào? Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lý Huyền Băng, hẳn cư nhiên thật sự đưa ra yêu cầu này cho Hoàng Thượng, chẳng lẽ hẳn còn thật sự... nhưng nàng đã là Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng mà đi thì mặt mũi hẳn để đâu, dù thế nào hẳn sẽ cũng không thả nàng đi.

‘Hoàng Thượng có thể cho phép thần một mình nói chuyện với Vương phi?’ Tựa hồ nhìn ra nghi ngờ trong lòng nàng, Lý Huyền Băng chấp tay nói với Hoàng Thượng.

‘Được, vậy trăm đi trước, một canh giờ sau sẽ đến nghe câu trả lời thuyết phục của hoàng tẩu?’ Hoàng Thượng nói xong, đứng dậy rời đi.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng.’ Phía sau Lý Huyền Băng nói.

Thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

‘Vương gia vì sao lại làm vậy? Người biết rõ hiện tại ta là Vương phi của hẳn, sẽ không thể tùy theo ý người mà cũng không thể tự tiện rời đi.’ Hàn Ngữ Phong bình tĩnh nhìn hẳn chất vấn, hẳn đã nghĩ đến điều này chưa.

‘Ngữ Phong, việc này người không cần lo cho ta, hiện tại ta chỉ muốn hỏi người, người có hạnh phúc không?’ Lý Huyền Băng gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

‘Hạnh phúc.’ Hàn Ngữ Phong mâu quang lóe sáng một chút, sau đó nhìn hẳn, ngữ khí kiên định.

‘Ngữ Phong, người có thể gạt ta, nhưng người không gạt được chính mình. Người rõ ràng không hạnh phúc, ta biết người để ý đến tiểu thiếp và đứa nhỏ của hẳn, việc gì phải tự làm khó mình.’ Lý Huyền Băng không kiêng dè, một câu nói toạc ra.

Khuôn mặt Hàn Ngữ Phong đỏ lên, nàng đột nhiên có cảm giác hận hẳn, hận hẳn không lưu tình chút nào mà vạch trần mình, điều này càng làm cho nàng thống khổ, càng khó khăn, không thể chịu đựng được.

‘Là ta để ý, ta để ý thì sao? Ta vẫn là Vương phi, nữ nhân của hẳn. Ta sẽ không gả cho người thứ hai, từ nhỏ nương đã dạy ta, một nữ nhân không thể có hai phu. Nên mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không đi cùng người.’ Một lúc lâu sau nàng mới tiếp tục nói.

‘Ngữ Phong, ta nghĩ người hiểu lầm rồi.’ Lý Huyền Băng nhìn nàng đột nhiên cười khẽ một chút.

‘Cái gì? Hiểu lầm?’ Hàn Ngữ Phong không rõ, ngược mắt nhìn hẳn, nàng hiểu lầm sao?

‘Ta muốn mang người đi, nhưng ta chưa từng nói phải gả cho ta.’ Hẳn nói từng chữ một rõ ràng.

Hàn Ngữ Phong khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ửng đỏ, lại nhớ ra hẳn chưa từng nói như vậy, đây chỉ là nàng thần nhiên nghĩ ra, bèn cúi đầu ngượng ngùng không dám nhìn hẳn.

‘Thực xin lỗi, là ta hiểu lầm người.’ Thanh âm cơ hồ như không thể nghe được, nàng vội giải thích.

‘Không cần xin lỗi, kỳ thật ta rất muốn làm như vậy.’ Lý Huyền Băng nói rất nhẹ, sắc mặt cũng có phần ảm đạm.

Hàn Ngữ Phong lại sửng sốt, ngược mắt nhìn lại hắn, tuần mâu thâm trầm phức tạp.

‘Ngữ Phong, ta biết lòng ngươi vẫn còn mâu thuẫn, ta cũng biết ngươi không hạnh phúc, cho nên ta muốn giúp ngươi, chẳng lẽ ngươi không hiểu lòng mình sao?’ Lý Huyền Băng nhẹ nhàng nói đầy thâm ý.

Hàn Ngữ Phong nao nao hạ mắt xuống, sau đó ôn nhu cự tuyệt nói: ‘Cám ơn ngươi, Vương gia. Nhưng ta nghĩ cũng không cần thiết phải hiểu lòng mình, ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi.’

‘Ngữ Phong ngươi phải biết nếu ngươi hiểu rõ thì ngươi sẽ không quyết định như thế, ngươi có muốn biết rốt cục là ngươi yêu ai?’ Lời nói của Lý Huyền Băng đâm thẳng vào lòng nàng.

Hàn Ngữ Phong ngăn người.

‘Ta không cần ngươi phải yêu ta hoặc gả cho ta, nhưng ta muốn biết có phải là ngươi thực sự yêu Tư Mã Tuấn Lỗi không?’ Hắn hiểu lòng mình, nếu trái tim nàng đã thuộc về người khác, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn chôn vùi tình cảm, về sau cũng không can thiệp đến chuyện của nàng.

Hàn Ngữ Phong tim đập loạn nhịp, không thể nói gì. Hôm nay Lý Huyền Băng tựa hồ có chút ra lệnh, còn nàng lại không có lực chống đỡ.

Lý Huyền Băng thở dài một tiếng, cuối cùng không đành lòng ép buộc nàng đến cùng.

‘Ngữ Phong, ngươi có nửa canh giờ để suy nghĩ cẩn thận.’ Nhìn nàng liếc mắt một cái, hắn lẳng lặng đứng sang một bên. Có lẽ hắn có chút sợ hãi, nếu mất đi cơ hội ngày hôm nay, thì sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nữa. Nếu có thể mang nàng đi, cho dù nàng không thuộc về hắn, nhưng hắn tin dần dần sẽ có thể cảm hóa được nàng.’

‘Vương gia.’ Nhìn thân hình anh tuấn, Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng nói. Kỳ thật bất luận ta là có yêu thương Tư Mã Tuấn Lỗi hay không, thì ta cũng không thể đi cùng ngươi. Ngươi biết vì sao lại như vậy không, nếu làm thế thì chính là xúc phạm ngươi.’

‘Ngữ Phong vậy có nguyện ý đánh cược hay không?’ Lý Huyền Băng đột nhiên lên tiếng nói.

‘Đánh cược?’ Nàng ngược mắt nghi hoặc.

‘Đánh cược nếu ngươi ra đến biên giới, Tư Mã Tuấn Lỗi không tiếc mọi thứ để đoạt ngươi trở lại, thì ta sẽ để ngươi trở về mà không truy cứu chuyện của Toàn Vũ nữa. Nhưng nếu hắn không làm vậy mà lại buông tha cho ngươi, thì ngươi phải theo ta đi. Vậy ngươi có bằng lòng đánh cược hay không?’ Thực ra là chính hắn muốn đánh cược, dù thắng hay thua, bất kể kết quả thế nào, hắn sẽ vẫn cam tâm tình nguyện đón nhận.

178. Chương 178: Đánh Cược 2

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 178: Đánh cược 2

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong đứng lặng tại chỗ, nàng muốn đánh cược nhưng nàng lại sợ nếu thật sự phải qua biên giới thì sao, nàng nên làm gì bây giờ? Nàng rất rõ người trong lòng mình là ai, dĩ nhiên đó không phải là Lý Huyền Băng.

‘Ngữ Phong nếu người không rõ lòng mình thì tại sao lại không đánh cược một lần? Ta đáp ứng người, khi người theo ta ra biên giới, ta sẽ tìm phòng, dàn xếp chỗ ở cho người, nhất định không cưỡng cầu, ép buộc người. Ta không phải là người đê tiện như vậy.’.... nhất là với nữ nhân mà ta thích, những lời này thì hẳn chỉ nói thầm trong lòng.

Lời nói của hắn khiến Hàn Ngữ Phong động tâm, cuộc sống đó tựa hồ đúng như mong ước của nàng, nhưng nàng có thể làm như vậy sao?

‘Ngữ Phong, chẳng lẽ người nguyện ý ở lại vương phủ để hàng ngày nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi cùng đứa nhỏ, nhìn thấy bọn họ một nhà vui vẻ hòa thuận?’ Lý Huyền Băng lại nói ra lòng nàng, hung hăng đâm thêm một dao nữa, buộc nàng phải ra quyết định.

Hàn Ngữ Phong gắt gao cắn đôi môi cánh hoa, tay dùng sức cọ cọ khăn lụa, nàng tựa hồ nhìn thấy hình ảnh bọn họ một nhà hạnh phúc, tâm lại nhói đau, thì ra nàng để ý như vậy sao?

Lý Huyền Băng cũng không bức nàng nữa, hắn biết nàng cần suy nghĩ cẩn thận.

Ngự hoa viên.

‘Tuấn Dật, người rốt cuộc đang làm gì? Người rốt cuộc muốn nói gì? Nếu không có chính sự thì tránh ra, ta phải về phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía Tư Mã Tuấn Dật đang che trước mặt hắn, rồi quát.

‘Tuấn Lỗi, đương nhiên là có chính sự. Hoàng Thượng muốn ta tới hỏi người nên giải quyết chuyện Lý Huyền Băng thế nào?’ Tư Mã Tuấn Dật hỏi, muốn giữ chân hắn.

‘Ta đã nói rồi. Ta mặc kệ, đó là chuyện của Hoàng Thượng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trừng mắt liếc hắn mắt một cái, hắn không muốn nhúng tay vào nữa.

‘Người mặc kệ? Sao người có thể mặc kệ, chẳng lẽ người không sợ Hoàng Thượng đồng ý để Ngữ Phong đi cùng hắn?’ Tư Mã Tuấn Dật thử hỏi hắn.

‘Hắn sẽ không làm như vậy? Ta cũng không cho phép Ngữ Phong đi, chuyện này là không thể nào!’ Tư Mã Tuấn Lỗi tựa hồ tuyệt không lo lắng.

‘Vậy nếu đó là ý của Ngữ Phong thì người sẽ làm thế nào?’ Tư Mã Tuấn Dật cố ý không buông tha hắn, hắn lo lắng nàng có thể đồng ý.

‘Tuấn Dật, người có ý gì? ‘Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên sinh nghi, mày kiếm vừa nhíu vừa nhìn hắn nói.

‘Không có ý gì? Tuấn Lỗi người đa nghi rồi, ta chỉ tự nhiên hỏi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi bị dọa, lập tức nhảy ra xa, nếu hắn mà biết thì chỉ sợ hắn giúp mình lột da luôn.

‘Chẳng lẽ Hoàng Thượng truyền Ngữ Phong tiến cung?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt thay đổi, vội vàng bước nhanh đến ngự thư phòng.

Phía sau, Tư Mã Tuấn Dật thở dài: ‘Hắn sao lại thông minh như vậy, ta chỉ còn cách trốn đi thôi.’

Ngự thư phòng

Cửa đột nhiên bị mở ra Hoàng Thượng đi đến nhìn nàng hỏi: ‘Hoàng tẩu người đã có quyết định chưa?’ Kỳ thật chính hắn lại hi vọng nàng có thể đáp ứng, nhưng như vậy lại thật có lỗi với hoàng huynh.

‘Hoàng Thượng, nô tì đã suy nghĩ cẩn thận. Hàn Ngữ Phong chỉ là kẻ lòng dạ độc ác, chỉ biết do dự, lại bản thủ độc ác, hại mình hại người.’

‘Hoàng tẩu nói vậy là có ý gì?’ Hoàng Thượng nhìn chằm chằm nàng, Lý Huyền Băng cũng nhìn chằm chằm nàng, chờ nàng trả lời.

‘Nô tì nguyện ý cùng Vương gia rời đi.’ Hàn Ngữ Phong ánh mắt thâm trầm, buồn rầu, khóe miệng gợi lên một nụ cười khổ, nàng sẽ nhường hắn lại cho Thủy Hà cùng đứa nhỏ.

Ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến tiếng phẫn nộ của Tư Mã Tuấn Lỗi: ‘Người cứ như vậy định rời khỏi ta? Muốn đi cùng hần sao?’

‘Bính —————’

Một tiếng động lớn vang lên, cửa ngự thư phòng mở toang, có thể thấy người phá cửa dùng sức rất lớn.

Hàn Ngữ Phong thân thể không khỏi run lên, hần đã nghe thấy.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, vừa rồi không phải đã nghe rồi sao, vẫn còn không hiểu?’ Lý Huyền Băng nhìn theo hần, con người đen mang theo vài phần vui sướng và đắc ý.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt xanh mét, trên trán nổi gân xanh, nhưng không rên một tiếng, ánh mắt sắc bén và tàn nhẫn nhìn chằm chằm Hàn Ngữ Phong lúc này đang cúi đầu.

‘Là ta muốn rời khỏi người.’ Hàn Ngữ Phong không suy nghĩ nữa, thanh âm tuy rất nhỏ nhưng trong không gian yên tĩnh lại nghe rất rõ ràng.

Tư Mã Tuấn Lỗi nắm chặt tay, nỗi đau không thể nói thành lời. Hần cảm thấy tâm giống bị liệt hỏa đốt cháy, huyết cũng chảy sạch, mơ hồ không thể nói thành tiếng, chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng.

Hàn Ngữ Phong hoàn toàn cũng không ngẩng đầu. Nàng không dám nhìn hần, nhưng cho dù không nhìn, nàng cũng có thể cảm nhận được áp lực của hần, sự phẫn nộ ngập trời tuy vô hình nhưng hơi thở lại bức người, nàng cũng biết hần đang hung hăng chăm chú nhìn nàng.

‘Hàn Ngữ Phong, người thật giỏi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi con người ngoan mị chuyển thành cuồng bạo, lửa giận cơ hồ bắn ra khỏi mắt, tiến đến nắm lấy cổ tay Hàn Ngữ Phong.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người buông nàng ra.’ Lý Huyền Băng thấy vậy đột nhiên mày nhăn lại, lạnh lùng nói.

‘Lý Huyền Băng, chỉ cần nàng vẫn là Vương phi của ta, người không có tư cách quản. Cút ngay.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giận dữ dùng lực cầm tay Hàn Ngữ Phong, dường như muốn bẻ gãy cổ tay mảnh khảnh của nàng.

‘Hoàng huynh, không...’ Hoàng Thượng vừa muốn nói đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi hung hăng nhìn tới, vội ngậm miệng lại.

‘Theo ta hồi phủ.’

‘Không thể.’ Lý Huyền Băng dùng thân thủ ngăn cản hần.

‘Tránh ra, ta nói lần cuối. Tránh ra.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí lạnh như băng, như đao phong, điên cuồng tức giận, làm cho người ta sợ hãi.

‘Vương gia, mời người tránh ra. Để ta và hần hồi phủ.’ Hàn Ngữ Phong đau đến nhúu mi, nhưng lại không giãy dụa. Lần này là nàng làm hần thương tổn, mặc kệ Tư Mã Tuấn Lỗi muốn trừng phạt nàng thế nào, nàng cũng không trách hần.

Lý Huyền Băng nhìn ánh mắt kiên định của nàng, cánh tay không tình nguyện thu hồi lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không nói nữa, mâu quang thâm đắc ý, nhưng cũng làm cho người ta sợ hãi, nắm chặt tay nàng bước ra khỏi thư phòng, cước bộ rất nhanh, mỗi bước đều mang theo sự lạnh lẽo. Hàn Ngữ Phong cơ hồ bị hần kéo đi vô cùng chật vật và khổ sở. Nàng có thể cảm nhận được tâm tư hần thịnh nộ đến thế nào!

179. Chương 179 : Đau Lòng

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 179 : Đau lòng

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trở lại vương phủ, về đến Kỳ Lâm cư, Tư Mã Tuấn Lỗi buông Hàn Ngữ Phong ra, con người đen sắc bén nhìn chằm chằm nàng, môi mím lại không nói một lời nào, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, giống như được phủ bởi một lớp sương lạnh.

Hàn Ngữ Phong lặng im nhìn lại hắn. Đôi mắt phần hận đầy đau đớn của hắn khiến lòng nàng cảm thấy chua xót. Có phải nàng đã làm sai hay không? Nàng có nên tiếp tục thử lòng kiên nhẫn của hắn?

‘Hàn Ngữ Phong.’ Thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên, Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang sắc bén lạnh như băng.

Hàn Ngữ Phong không dám hé răng, nhìn thẳng vào mắt hắn không dời đi. Nàng không thể nói nàng hối hận bởi vì có muốn cũng không còn kịp rồi

Cánh tay của Tư Mã Tuấn Lỗi vươn lên nắm chặt lấy yết hầu của nàng, lạnh lùng nói: ‘Chỉ cần dùng một chút lực, người lập tức sẽ mất mạng, người còn cơ hội để đi cùng hắn sao?’

Hàn Ngữ Phong vẫn không nói như cũ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khoe miệng cười khổ, nàng càng quyết tâm thì hắn càng phần nộ.

‘Người quả nhiên không sợ chết, ta đây sẽ giúp người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ điệu dị thường, thông thả, nhưng ngữ khí lại âm lãnh, tàn khốc. Trong phút chốc có cảm giác cổ ngày càng đau, mặt nàng dần dần đỏ lên.

Lực đạo trên cánh tay hắn ngày càng lớn, sắc mặt nàng cũng từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch, rồi lại từ đó chuyển thành tái xanh, cổ họng đau rất giống như bị một cái kim sắt kẹp chặt, lồng ngực đau đớn, đầu thì ong ong, tứ chi cũng dần nhũn ra, cảnh tượng xung quanh trở nên mơ hồ, trước mắt đột nhiên có rất nhiều sao lóe lên rồi tản ra, cuối cùng chỉ còn lại một màu đen đơn độc.

Giờ phút đó, nàng giống như nhìn thấy cánh cửa của thần chết mở ra, nổi lên thanh âm thê lương, xót xa, gió lạnh heo hút, chìm xuống vực sâu hắc ám, nàng được giải thoát rồi, cuối cùng nàng đã được giải thoát rồi.

‘Nói cho ta biết vì sao phải làm như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên buông nàng ra, ôm đồm chất vấn nàng, thanh âm lạnh đến thấu xương.

Hàn Ngữ Phong chỉ cảm thấy đến cảnh tượng đột nhiên thay đổi, trước mắt cảnh vật dần hiện lên rõ ràng.

Tư Mã Tuấn Lỗi mắt lạnh, thấy nàng thống khổ, liên tục ho khan. Nhưng nỗi khổ của nàng xem ra vẫn không bằng một phần vạn nội tâm bi thương của hắn.

‘Vì sao không giết ta?’ Hàn Ngữ Phong nén cơn đau nhìn hắn, mà mắt hắn lúc này cũng đầy bi thương.

‘Là người muốn giết ta.’ Nàng làm như vậy so với việc dùng một đao đâm thẳng vào tim hắn thì còn đau đớn hơn.

Hàn Ngữ Phong sắc mặt trắng bệch, áp lực trong lồng ngực dâng lên làm nàng đau đớn. Nàng thật sự làm sai sao?

‘Người yêu Lý Huyền Băng nên người muốn đi cùng hắn?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đôi môi hoàn mỹ xẹt qua một tia trào phúng.

Nghe vậy, lòng Hàn Ngữ Phong cứng lại như bị người ta đánh một quyền, đau đến không nói lên lời, khẽ run lên, nước mắt không thể kìm nén được cứ thế rơi xuống. Không phải, không phải như hắn nói.

‘Người khóc cái gì? Người nên khóc không phải là ta sao, dù sao cũng là Vương phi của ta lại bỏ đi với người khác.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng cười, lời nói như hàn băng, ‘Thì ra ta làm nhiều việc như vậy cũng không bằng một câu nói của hắn ‘Chấp tử tay cùng tử giai lão.’

Khi nghe nàng nói một câu nguyện ý kia, thời khắc đó hẳn giống như bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén đâm trúng tâm can, bởi vì nó quá nhanh, cũng khiến hẳn quá mức khiếp sợ, nên nhất thời không cảm thấy đau, chỉ thấy lạnh lẽo và trống rỗng. Đến hiện tại hẳn mới thấy lòng như đóng băng, đau đến thấu xương.

‘Không phải, ta . . .’ Nhìn vẻ mặt thê lương của hẳn, Hàn Ngữ Phong trong lòng đau xót, lắc đầu giải thích.

‘Hàn Ngữ Phong, ta hôm nay mới biết là người điên rồi, việc này so với người đâm ta trăm ngàn nhát dao còn dễ chịu hơn. Đây là cách trả thù của người sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh giọng ngắt lời nàng, con người đen trầm lặng khó dò đầy vẻ bi thương.

‘Ta không có.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không muốn trả thù, nàng chỉ là muốn rời đi.

‘Người không có, ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chợt cất tiếng cười to, trong tiếng cười mang theo tuyệt vọng . .

Hàn Ngữ Phong nghe vậy thì rất đau lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc, cả người lạnh như băng. Nàng làm hẳn tổn thương đến vậy sao? Là sai lầm của nàng, là nàng đã yêu hẳn quá sâu đậm.

‘Hàn Ngữ Phong, người làm nhiều điều như vậy chỉ là để rời xa ta sao? Ta đây nói cho người biết, đừng si tâm vọng tưởng, ta sẽ không để người đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói rõ từng chữ một.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người công bình một chút được không? Không phải ta rời khỏi người. mà là ta không thể không rời đi.’ Hàn Ngữ Phong thốt ra.

Hắn mâu quang căng thẳng, nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ nhìn thấu nàng, khoe miệng cười trào phúng, đến giờ nàng còn định nói dối sao?

‘Người có biết cái gì là bất đắc dĩ không?’

‘Được, người đã muốn nghe, ta sẽ nói cho người.’ Hàn Ngữ Phong không sợ hãi chút nào, bình tĩnh nhìn hẳn nói: ‘Ta không thể chịu được việc phụ quân ta có con với nữ nhân khác, ta cũng không thể chịu đựng được việc phụ quân của ta có thể ân cần với nữ nhân khác. Ta thừa nhận là ta ghen tị, ta không phải người bao dung, nhưng người có thể tưởng tượng lòng ta đau đến thế nào không? Cho nên ta muốn rời đi, người có hiểu hay không?’ Cuối cùng nàng chỉ có thể để trong lòng, có ai hiểu được sự thống khổ của nàng?

Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang gắt gao nhìn nàng, hẳn biết nàng để ý, nhưng lại không ngờ nàng để ý đến như thế,

‘Người thật sự quyết ý rời đi?’ Hẳn nhìn chằm chằm nàng, thật lâu mới trầm giọng nói.

‘Phải.’ sự tình tới đã tới mức này, nàng chỉ có cách quyết tâm làm theo.

‘Được, ta sẽ giúp người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu trung chỉ còn lại có sự kiên quyết cùng chua xót, giữ một nữ nhân không có tâm ở lại bên cạnh để làm gì, sẽ chỉ làm hẳn càng đau lòng.

Hàn Ngữ Phong kinh ngạc khi hẳn hẳn đồng ý, hẳn cứ nhiên đồng ý. Nhưng một tia vui sướng nàng cũng không cảm thấy, ngược lại trong lòng tràn ngập chua xót, vì sao lòng nàng lại tuyệt vọng như vậy, muốn mở miệng giải thích với hẳn thì đột nhiên ở cửa truyền đến một thanh âm của nha hoàn.

‘Vương gia, Thúc Hà phu nhân sai nô tỳ đến thỉnh Vương gia.’

180. Chương 180: Đem Nàng Rời Đi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 180: Đem nàng rời đi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương gia, Thúy Hà phu nhân bảo nô tỳ đến thỉnh Vương gia ghé qua Hà Tĩnh uyển.’

Thân hình Hàn Ngữ Phong cứng đờ, mở miệng ra rồi lại ngậm chặt, nàng làm sao có thể mềm lòng, nàng làm sao có thể quên được đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà.

Khóe miệng Tư Mã Tuấn Lỗi gợi lên một nụ cười châm chọc, người này tới rất đúng thời điểm.

‘Người đi đi.’ Hàn Ngữ Phong cắn môi nói.

‘Ta đương nhiên phải đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng trả lời, thân thể lướt đi qua, ánh mắt không hề liếc nhìn nàng một cái, kiên quyết đi nhanh về hướng cửa.

Mãi cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất ở trước cửa thì Hàn Ngữ Phong mới lảo đảo lui về phía sau vài bước ngồi xuống trên giường, đỡ bỏ lớp lụa trang trên mặt xuống, từng đợt từng đợt nước mắt lại trào ra.

Đột nhiên nàng dường như nghe được thanh âm do tim mình vỡ ra, nhẹ nhàng chậm chạp mà chói tai, từng mảnh từng mảnh rơi trên trên mặt đất, vỡ nát. Nhưng mảnh vỡ này không biết là của nàng hay của hắn?

Một đêm dài trôi qua, Hàn Ngữ Phong lẳng lặng tựa vào bên giường, nhìn thấy đã qua canh một rồi mà Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn không trở lại Kỳ Lân cư.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót, thâm trầm, Hắn đang ở Hà Tĩnh uyển phải không? Thúy Hà có phải đang rúc vào trong lòng ngực hắn? Bọn họ có phải đang đàm luận về đứa nhỏ hay không?

Ngực đột nhiên đau đớn, tâm tính thiện lương lại trở dậy, Hàn Ngữ Phong ơi là Hàn Ngữ Phong, người làm tổn thương hắn như vậy thì người còn có tư cách gì mà đi để ý? Nhưng không biết vì sao vẫn không kiềm được mà nước mắt lại chảy dài trên mặt....

Bước chân Tư Mã Tuấn Lỗi không tự chủ được mà trở lại Kỳ Lân cư, tuần mầu nhìn vào trong phòng thấy ánh nến vẫn còn lờ lờ, nàng vẫn còn chưa ngủ? Nàng đang suy nghĩ cái gì? Chỉ sợ là đang rất vui mừng vì rốt cuộc nàng có thể rời khỏi nơi này.

Sắc mặt bỗng nhiên phẫn nộ, ầm ầm xoay người đi vào bên trong thư phòng, nên để cho nàng đi thôi, nữ nhân như vậy hắn không cần giữ lại, hắn tự nói với chính mình như vậy.

Sáng sớm Xuân Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa vào liền thấy nàng đang tựa vào bên giường ngủ say, trên mặt còn có nước mắt chưa kịp khô, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng ‘Vương gia cùng Vương phi lại làm sao vậy?’ Sáng sớm Vương gia liền giao rất nhiều đồ đạc cho nàng, còn nói là đưa chúng cho Vương phi, còn muốn nàng đi cùng Vương phi. Rốt cuộc là đã xảy chuyện gì? Vương phi muốn đi đâu?

‘Vương phi, Vương phi mau tỉnh lại.’ Xuân Vũ nhẹ nhàng ở bên người nàng thấp giọng gọi.

‘Xuân Vũ, là người.’ Hàn Ngữ Phong trong lúc ngủ mơ như chợt bừng tỉnh dậy.

‘Vương phi, tại sao người lại ngủ say như vậy? Có phải có bệnh không?’ Xuân Vũ nhìn nàng nói.

‘Không có gì. Xuân Vũ, Cảnh nhi đâu?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu hỏi.

‘Sáng sớm Cảnh nhi đã đến chỗ sư phó để học võ rồi. Vương phi, người cùng Vương gia phát sinh chuyện gì sao?’ Xuân Vũ chau chừ một lát mới hỏi, dù sao đây cũng là chuyện mà một nô tỳ không nên hỏi.

‘Không có. Đúng rồi, Vương gia đâu?’ Hàn Ngữ Phong làm như thuận miệng hỏi, nhưng nàng sợ phải nghe được hắn đang ở Hà Tĩnh uyển.

‘Sáng sớm Vương gia đã đi ra ngoài, đúng rồi, đây là Vương gia bảo nô tỳ giao nó cho người, còn bảo cái gì là nô tỳ phải cùng người rời đi?’ Xuân Vũ nói xong liền đưa cho nàng một cái hộp gỗ nhỏ.

Bảo Xuân Vũ rời đi cùng nàng? Hàn Ngữ Phong tiếp nhận nó, xem ra nàng không nghĩ đến việc rời đi, nhẹ nhàng mở nó ra thì thấy bên trong là một cây trầm.

‘Trâm hồ điệp?’ Nàng kinh ngạc kêu ra tiếng, tại sao lại trâm ngọc. Không phải đã bị Xuân Hồng đánh vỡ rồi sao? Nhưng tại sao lại vẫn còn ở đây?

‘Nói thật nha Vương phi, trước đó vài ngày nô tỳ có thấy Vương gia đang một mực tìm kiếm thứ gì đó, chắc là trâm ngọc này?’ Xuân Vũ đột nhiên nhớ tới nói.

Hàn Ngữ Phong thất thần nhìn nó, đây là hắc muốn tặng cho nàng sao?

‘Vương phi, Hoàng Thượng tới, mời người ra nghênh đón.’ Quần gia đột nhiên chạy tới bẩm báo.

Hoàng Thượng tới, Hàn Ngữ Phong dường như không có một chút kinh ngạc, vẫn không nhanh không chậm đứng dậy đi ra ngoài đón

Ở tiền sảnh, Hoàng Thượng, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Lý Huyền Băng đầu đang ở đó, nhìn thấy nàng nhẹ nhàng chậm rãi tiến vào, biểu tình trên mặt mọi người đều không giống nhau.

‘Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.’ Hàn Ngữ Phong cúi người hành lễ.

‘Hoàng tẩu mau mau đứng dậy.’ Hoàng Thượng vội vàng nói .

‘Tạ ơn Hoàng Thượng.’ Hàn Ngữ Phong chậm rãi đứng dậy ngẩng đầu lên liền nhìn thấy con người đen đang tản ra hàn khí liền vội vàng trốn tránh, rồi lại nhìn thấy cặp mắt ôn nhu đang nhìn mình chăm chú lại cuống quýt cúi đầu.

‘Hoàng Thượng, ngoại thần hôm nay là tới để dẫn Hàn Ngữ Phong đi, bởi vì ngày hôm qua nàng đã đồng ý cùng thần rời đi.’ Lý Huyền Băng đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra mục đích đến vương phủ hôm nay.

Thân thể Hàn Ngữ Phong không khỏi run rẩy một chút, thật sự phải rời đi sao?

‘Hoàng huynh, người nói xem? Dù sao nàng cũng là Vương phi của người?’ Hoàng Thượng quay đầu nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi đang đứng một bên.

Hàn Ngữ Phong không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, trong lòng lại khẩn trương hết sức, nàng đột nhiên không hiểu rõ, nàng rốt cuộc hi vọng hắn nói cái gì?

Tay áo của Tư Mã Tuấn Lỗi hạ xuống, nắm tay gắt gao đưa lên, trên mặt lại âm trầm đến nỗi nhìn không ra một tia biểu tình, một lúc lâu sau hắn đột nhiên buông nắm tay ra nói: ‘Thần không có ý kiến.’

Nghe hắn nói như vậy Hàn Ngữ Phong lão đạo lui về phía sau hai bước, mạnh mẽ đứng vững lại, thân hình có chút lay động, vội vàng cúi đầu cố nén nước mắt đang lưng tròng.

‘Hoàng Thượng, nếu Vương gia không có ý kiến thì hôm nay thần sẽ dẫn Ngữ Phong đi, chờ kết thúc đại hôn của Công chúa sẽ mang nàng về nước.’ Lý Huyền Băng sợ Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ hối hận nên vội vàng nói.

‘Chuyện này’ Hoàng Thượng chần chờ một chút, do dự nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi ‘ Hoàng huynh thấy như thế nào?’

‘Tùy ý.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tim Hàn Ngữ Phong giống như bị người ta dùng dao đâm vào, hắn thần nhiên như vậy, muốn nhanh chóng để nàng rời đi sao? Nếu hắn chỉ đơn thuần là giận dữ thì bọn họ có thể sống khá hơn một chút, tại sao hắn phải lạnh lùng như thế?

‘Vậy được rồi, Hàn Ngữ Phong, người đi thu thập hành lý một chút rồi cùng Lý Huyền Băng rời khỏi vương phủ.’ Hoàng Thượng bất đắc dĩ nhìn nàng phân phó nói.

‘Nô tì tuân chỉ, nô tì cáo lui.’ Hàn Ngữ Phong nhanh chóng rời đi dường như là muốn trốn tránh, một mạch đi thẳng về Kỳ Lân cư, cuối cùng cũng nhịn không được mà khóc rống lên.

181. Chương 181 : Tra Tấn Chính Minh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 181 : Tra tấn chính mình

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Không biết đã khóc bao lâu, Hàn Ngữ Phong rút cuộc cũng mệt mỏi, đứng dậy thu thập quần áo, chỉ có một ít quần áo đơn giản, sau đó đem cây trâm hồ điệp đặt ở trên bàn trang điểm, nàng không nên mang nó đi, tuy rằng nàng thực sự thích nó.

‘Tỷ tỷ chúng ta sẽ đi đâu? Tại sao phải rời khỏi đây? Ta còn đang luyện võ công với sư vô mà.’ Xuân Vũ đã cầm hành lý dẫn Cảnh nhi đi đến, Cảnh nhi dường như đã quen ở đây, không muốn rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ bất mãn.

‘Tỷ tỷ xin lỗi.’ Hàn Ngữ Phong thân thủ ôm lấy nó, nàng đã làm cho Cảnh nhi phải đi theo mình lang bạt khắp nơi, nhưng chính nàng cũng không biết bọn họ muốn đi đâu? Ngắc đầu về hướng Xuân Vũ nói: ‘Người dẫn nó ra ngoài trước đi.’

‘Dạ.’ Xuân Vũ dẫn Cảnh nhi đi ra ngoài trước.

Nàng nhìn lại xung quanh lần cuối cùng, nàng chưa bao giờ nghĩ tới nàng rời đi lại cảm thấy thống khổ đến như vậy. Nguyên lai là hấn thiếu nợ nàng, nhưng hiện tại lại thành nàng hổ thẹn với hấn.

Chậm rãi xoay người rời khỏi.

Mới vừa bước ra cửa liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng đứng ở đó, cách xa nàng khoảng hai trượng, không tới gần.

‘Người khản trương như vậy sao?’ Ngữ khí của hấn lạnh lùng, trong giọng nói mang theo mỉa mai châm chọc, nàng cư nhiên thu thập hành lý thật là nhanh chóng.

Hàn Ngữ Phong cúi đầu không mở miệng, hiện tại nàng có tư cách để nói cái gì? Chậm rãi lướt qua bên người hấn, trong lòng thầm kêu một tiếng: ‘Phu quân.’

Nàng sẽ không rời đi cùng Lý Huyền Băng, nàng lại càng không gả cho Lý Huyền Băng, nhưng những điều này nàng chỉ có thể chôn dấu ở trong lòng, không nói cho hấn biết.

Hai chân như đi trên đồng lửa, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn và gian nan. Nhưng bây giờ lại không thể quay đầu lại, dù có khổ, có gian nan nàng cũng muốn bước đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi không lên tiếng nữa, khuôn mặt lạnh lùng trầm mặc nhìn nàng biến mất ở trước mắt, hấn tự nói với chính mình ‘Nàng không đáng cho người để ý.’

Ngoài cửa Vương phủ, Xuân Vũ và Cảnh nhi đã ngồi lên xe ngựa, thấy nàng đi ra, Lý Huyền Băng vươn tay muốn nâng nàng.

‘Vương gia, ta có thể tự mình làm được.’ Lại bị nàng nhẹ nhàng tránh thoát, cho dù nàng rời khỏi Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng cũng không muốn thân thiết quá mức với hấn.

‘Được.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng xấu hổ, thu hồi tay, trong mắt có chút thất vọng nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, Ngữ Phong hiện tại đang ở bên người hấn, hấn sẽ có cơ hội để nàng tiếp nhận mình.

Vững vàng ngồi trong xe ngựa, Hàn Ngữ Phong dường như có chút lưỡng lự, nàng cư nhiên lại lấy phương thức này để rời khỏi Tư Mã Tuấn Lỗi, hấn là hấn rất hận nàng, vậy thì cứ cho hấn hận nàng, hận so với yêu sẽ làm cho hấn kiên cường hơn.

Lý Huyền Băng nhìn thấy trên người nàng tản ra ưu thương cùng thê lương, thân hình gầy yếu cô đơn, trong mắt đều là đau lòng, hắn muốn đem nàng ôm vào trong ngực để an ủi nàng, nhưng hắn biết hiện tại hắn thậm chí không thể nói lời an ủi nàng, huống chi là ôm nàng.

Chỉ hi vọng sau khi mang nàng rời đi một thời gian, có thể khiến nàng quên hết tất cả.

Trong biệt quán.

‘Ngũ Phong, đây là phòng của ngươi, ngươi xem có hài lòng không, nếu không hài lòng thì ta sẽ cho người bố trí lại cho ngươi.’ Lý Huyền Băng dẫn nàng vào phòng rồi nói.

‘Không cần đâu, ta rất vừa lòng, cảm ơn ngươi. Vương gia, Cảnh nhi đâu?’ Hàn Ngũ Phong hoàn toàn không có tâm tình để chú ý cách bố trí của căn phòng.

‘Vậy là tốt rồi, Cảnh nhi ở sát vách với phòng này, vậy ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ta đi dặn nhà bếp làm thức ăn, sau đó sẽ cho người gọi ngươi.’ Lý Huyền Băng nói xong liền xoay người rời đi.

Hàn Ngũ Phong cảm thấy thật quá mệt mỏi, trong lòng cũng mệt mà thân thể cũng mệt, thì ra rời khỏi Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không thực sự thoải mái, không vui vẻ như trong trí tưởng tượng của nàng.

Hai ngày dường như trôi qua thật bình lặng, tâm của Hàn Ngũ Phong cũng từ từ buông xuống, chuyện đánh cược của nàng với Lý Huyền Băng đã không còn ý nghĩa, Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ không tìm nàng trở về, và nàng cũng sẽ không cùng Lý Huyền Băng trở về đất nước của hắn, ba ngày sau khi Tuấn Dật cùng Công chúa thành thân có lẽ nàng sẽ cùng với Cảnh nhi đi tìm một thị trấn nhỏ ở biên cảnh mà sinh sống.

‘Vương phi...’ Xuân Vũ đi vào, bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, dường như đang do dự không biết có nên nói hay không?

‘Xuân Vũ, ta nói rồi, không cần gọi ta là Vương phi, ta đã không còn là Vương phi rồi, ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì sao? Hàn Ngũ Phong thấy bộ dáng ấp a ấp úng của nàng thì nghi hoặc hỏi.

‘Vừa rồi ta đi ra ngoài, vô tình gặp phải Xuân Hồng, nàng nói cho ta biết....’ Xuân Vũ vừa nói vừa nhìn trộm sắc mặt của nàng.

‘Nàng nói cái gì?’ Tâm Hàn Ngũ Phong đột nhiên hoảng hốt, chẳng lẽ vương phủ xảy ra chuyện gì?

‘Nàng nói...’ Xuân Vũ do dự không biết có nên nói cho nàng nghe hay không?

‘Xuân Vũ, ngươi nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Ngũ khí của Hàn Ngũ Phong cực kỳ lo lắng, lòng của nàng quả thật rất lo lắng cho Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Ta nói ngay, ngươi không cần nóng vội. Xuân Hồng nói Vương gia bị bệnh.’ Xuân Vũ rốt cuộc cũng nói ra. Tư Mã Tuấn Lỗi bị bệnh? Hàn Ngũ Phong giật mình, nhú mào nghi hoặc, thân thể hắn luôn luôn khỏe mạnh lắm mà, tại sao lại sinh bệnh?

‘Xuân Vũ, rốt cuộc sao lại như vậy? Tại sao hắn lại sinh bệnh?’ Hàn Ngũ Phong nhìn nàng hỏi.

Xuân Vũ khẽ thở dài: ‘Vương phi, ngươi còn nhớ Vương gia đã tặng người cây trầm hồ điệp không? Xuân Hồng nói sau khi người đi rồi, Vương gia nhất thời tức giận đem trầm hồ điệp ném vào hồ nước trong hoa viên. Sau đó Vương gia lại tự mình nhảy xuống nước để tìm lại trầm hồ điệp, đại khái là vì Vương gia ngâm mình trong nước quá lâu mà lại một đêm không ngủ. Cho tới buổi sáng hôm nay Vương gia rốt cuộc sinh bệnh, nhưng Vương gia không cho phép thỉnh đại phu, cũng không chịu uống thuốc, còn đuổi hết mọi người ra ngoài, dường như đang cố ý tra tấn chính mình, ngay cả Thúc Hà phu nhân cũng đứng một mình ở Kỳ Lân cư, tất cả mọi người đều biết Vương gia vì tưởng niệm Vương phi, mà ai cũng đều không rõ tại sao Vương phi lại nhấn tâm như vậy? Vương gia đối với Vương phi không tốt sao?’

Ngũ khí của Xuân Vũ cũng có chút bất mãn, Vương gia đối xử tốt với Vương phi trong mắt mọi người ai cũng đều nhìn thấy, đều cảm nhận được, tại sao Vương phi lại không cảm nhận được, tại sao phải rời khỏi Vương gia?

Hàn Ngũ Phong không khỏi sửng sốt, đột nhiên cảm thấy lòng đau dữ dội, hắn bị bệnh, là nàng bức hắn đến bị bệnh, mũi đột nhiên cay cay, nước mắt cũng rưng rưng quanh hốc mắt.

182. Chương 182: Thăm Bệnh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 182: Thăm bệnh

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương phi, kỳ thật người cũng không cần quá lo lắng, ta nghĩ Vương gia hẳn là không có trở ngại gì đâu, chỉ là cảm phong hàn, rất nhanh sẽ khỏe lại thôi.’ Xuân Vũ dường như đang trách Hàn Ngữ Phong, theo trực giác của Xuân Vũ nghĩ có lẽ lúc này Vương gia nhất định rất muốn gặp Vương phi, dù sao nàng cũng là nô tỳ của vương phủ cho nên rất muốn Vương phi đến thăm Vương gia.

‘Xuân Vũ, người nói cho ta biết, hẳn có muốn ta đến thăm hẳn không?’ Hàn Ngữ Phong nhìn Xuân Vũ hỏi, nàng có chút do dự, nàng sợ mình không thể an ủi Tư Mã Tuấn Lỗi, mà ngược lại còn làm cho hắn càng thêm khó chịu, càng thêm phần nộ.

‘Vương phi, người muốn đi thăm vương gia không? Chẳng lẽ người không hề lo lắng cho Vương gia sao?’ Xuân Vũ nhìn nàng hỏi ngược lại, Xuân Vũ cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào? Tuy rằng nàng rất muốn Vương phi đi.

‘Ta....’ Hàn Ngữ Phong hạ thấp lông mi, vẻ mặt ảm đạm, lúc nghe Xuân Vũ nói hẳn bị bệnh mà lại không chịu uống thuốc thì lòng của nàng giống như bay đi mất, trống trải và đau đớn, nàng muốn đi nhưng nàng lại không biết có nên đi hay không?

‘Vương phi, người không cần thương tâm, đều do nô tỳ lẩm miệng.’ Xuân Vũ nhìn thần sắc bất an của nàng đột nhiên trong lòng có chút hối hận, tại sao nàng lại nói cho Vương phi biết chứ?

Về mặt của Hàn Ngữ Phong vẫn còn hoảng hốt, trong lòng và trong đầu óc đều chỉ nghĩ đến hẳn sinh bệnh, hẳn không chịu uống thuốc, hẳn tra tấn chính mình, nàng không thể chịu đựng được áp lực này, nàng muốn đi nhìn xem hẳn như thế nào? Dường như đã có ý niệm trong đầu nên bước chân của nàng cũng nhanh chóng di chuyển. Nàng chỉ là đi xem thử hẳn có sao không? Nàng tự nói với chính mình như vậy.

‘Xuân Vũ, chúng ta đi.’ Đột nhiên đứng dậy nói.

‘Vâng.’ Xuân Vũ rất là vui mừng, nàng biết Vương phi sẽ không thờ ơ như vậy.

Cửa vương phủ.

‘Vương phi, người rốt cuộc đã trở lại, người mau đi xem Vương gia một chút.’ Quản gia nhìn thấy nàng thì nét mặt vui sướng, thở ra nhẹ nhõm, bọn họ không cần phải sợ hãi, than khóc cũng sẽ không lo lắng cho thân thể của Vương gia nữa.

‘Quản gia, bệnh tình của Vương gia như thế nào?’ Xuân Vũ ở một bên mở miệng hỏi, nhưng kỳ thật là nàng đang hỏi thay cho Vương phi.

‘Hàn khí xâm nhập, suy nghĩ hậm hực, tâm tình không tốt.’ Quản gia đem những lời của đại phu nói ra, chỉ nói chứ không dám bình luận điều gì dư thừa.

‘Có nghiêm trọng không?’ Hàn Ngữ Phong nhìn không được, nhẹ giọng hỏi.

‘Dùng thuốc lưu thông khí huyết và giải trừ hàn khí để điều trị hẳn là sẽ từ từ bình phục, nhưng đại phu nói nếu Vương gia cứ không chịu uống thuốc chỉ sợ là bệnh tình sẽ ngày thêm trầm trọng.’ Ngữ khí của quản gia lộ ra vẻ lo lắng, chỉ sợ bệnh nhẹ thành bệnh nặng.

‘Ta đi nhìn xem.’ Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ một tiếng, hướng bên trong đi vào.

‘Như vậy thật là tốt, Vương phi đến đây, nói không chừng Vương gia liền đồng ý uống thuốc.’ Quản gia cảm thấy yên lòng, vừa nói chuyện vừa chạy đến mở cửa Kỳ Lâm cư.

Hàn Ngữ Phong chỉ nhìn thấy một tiểu nha hoàn bưng chén thuốc đứng ở ngoài cửa không dám đi vào, trước cửa là những mảnh vụn của chén thuốc mà nha hoàn đang thu nhặt.

‘Đưa cho ta, các người đi xuống đi.’ Hàn Ngữ Phong đi qua, nhẹ nhàng tiếp nhận chén thuốc.

‘Dạ, Vương phi, nô tỳ tuân mệnh.’ Tiểu nha hoàn đầu tiên là vui mừng sau đó như trút được gánh nặng liền lui xuống.

Đẩy cửa ra Hàn Ngữ Phong từ từ tiến vào.

‘Cút ra ngoài.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lên tiếng quát nhưng vẫn không mở mắt.

Ánh mắt Hàn Ngữ Phong nhìn về hướng Tư Mã Tuấn Lỗi đang nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, đáy mắt có một vòng mịt mội, sắc mặt hơi tái nhợt, hơi thở nhẹ nhàng chậm chạp, sắc mặt rất là tiêu tụy.

Thu hồi lại tầm mắt, Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, ở trong trí nhớ của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi vĩnh viễn là người phi thường, dường như bất cứ sự tình gì cũng đều không thể đánh ngã được hắn, ở chung với hắn lâu như vậy nàng cũng chưa từng nhìn thấy mặt yếu ớt này của hắn, thì ra hắn cũng chỉ là người bình thường, cũng có hi vọng ái ố, cũng có thương tâm, khổ sở cùng thống khổ.

Hai gò má của hắn gầy đi trông thấy, hắn bởi vì cái gì mà gầy yếu như vậy? Là bởi vì nàng sao? Nàng có thể hy vọng xa vời, đặt giả thuyết như vậy không?

‘Còn chưa cút?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thúc giục, mớ to mắt ‘Là người?’

‘Là ta.’ Hàn Ngữ Phong cả kinh, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi mở mắt, nàng không tránh khỏi cả người run rẩy, nhìn vào con người đen sâu thẳm giống như vực thẳm không đáy của hắn, nhưng vẫn nhìn không ra tâm tình của hắn lúc này.

‘Người tới làm cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí lạnh lùng, cử động nửa thân mình.

‘Nghe nói người bị bệnh, ta đến thăm người.’ Tâm chợt lạnh, hắn quả nhiên không muốn nhìn thấy nàng.

‘Thăm ta? Có phải đến xem ta đã bệnh chết hay chưa phải không? Nhìn thấy rồi có phải thực thất vọng?’ Khuôn mặt tiêu tụy của Tư Mã Tuấn Lỗi không có một chút biểu tình, khóe môi hiện lên nụ cười châm chọc, nếu thật sự quan tâm hắn thì tại sao lại rời đi?

Hàn Ngữ Phong hạ thấp tầm mắt, thấp giọng nói: ‘Ta không có ý như vậy. ‘Hắn vẫn còn hận nàng sao? Nhưng nàng vẫn không hận hắn, mặc dù hắn đã từng khi dễ nàng, tất cả mọi chuyện nàng đều đã buông xuống hết rồi.’

‘Nếu người đã rời khỏi vậy từ hôm nay người không cần trở về, người nghĩ rằng vương phủ là nơi nào mà người muốn đến thì đến muốn đi thì đi, người đã đi rồi thì vương phủ của ta không chào đón người.’ Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi như những mũi dao sắc nhọn hướng về phía nàng. Hắn không nghĩ lại nhìn thấy nàng, không muốn lại một lần nữa cảm thấy đau đớn, chính nàng lựa chọn rời đi cùng Lý Huyền Băng, không muốn cùng hắn có bất kỳ quan hệ nào, như vậy thì nàng làm sao còn nhớ hắn?

‘Vậy người uống thuốc trước, người uống rồi ta sẽ đi.’ Hàn Ngữ Phong yên lặng đem chén thuốc đưa đến, sắc mặt của nàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Hắn không chào đón nàng, hắn oán nàng, hận nàng, nhưng nàng vẫn là nhện không được quan tâm hắn, chỉ sợ là chuyện này sẽ làm hắn hận tâm, hắn không thể cười vui vẻ được.

‘Người đi đi, ta có uống thuốc hay không cũng không cần người tới quan tâm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vung tay lên.

‘Bính.’ Chén thuốc bị ném trên mặt đất, nước văng tung tóe.

Nhìn hắn giống như một tiểu hài tử như thế, Hàn Ngữ Phong cũng tức giận rồi đột nhiên mở cửa ra, hướng về phía bên ngoài giường giọng phân phó: ‘Xuân Vũ, kêu phòng bếp mang thêm vài chén thuốc đến đây.’

‘Dạ.’ Xuân Vũ sững sốt, sau đó xoay người đi nhanh về phía phòng bếp.

‘Người muốn làm gì? Người cho là người vẫn còn là Vương phi ở đây sao mà dám ở trong vương phủ của ta ra lệnh?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi châm chọc.

Thân mình của Hàn Ngữ Phong run lên, cố gắng đè nén nước mắt đang dâng lên trong mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: ‘Người câm miệng lại.’

183. Chương 183 : Tình Ý Thật Khó Phân Biệt

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 183 : Tình ý thật khó phân biệt

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thân mình của Hàn Ngữ Phong run lên, cố gắng đè nén nước mắt đang dâng lên trong mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: ‘Người câm miệng lại.’

Tư Mã Tuấn Lỗi ngạc nhiên, sững sốt, sau đó sắc mặt xanh mét rít gào: ‘Hàn Ngữ Phong người ăn gan hùm mật gấu sao, dám cư nhiên bảo ta câm miệng.’

‘Ta chính là bảo người câm miệng thì thế nào?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên, quật cường nhìn hắn với bộ dáng không sợ chết.

‘Người có tư cách gì bảo ta câm miệng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại thêm sững sốt, chỉ có hai ngày không gặp mà tính tình của nàng lại thêm quật cường như vậy.

‘Vậy người có tư cách gì rống ta?’ Hàn Ngữ Phong phản kích lại.

‘Đây là vương phủ của ta, ta đương nhiên là có tư cách.’

‘Ta là Vương phi của người, ta đương nhiên cũng có tư cách.’

Lời nói vừa thốt ra làm cho hai người bỗng nhiên im lặng, nhìn nhau một lát giống như cả hai đều có chút xấu hổ, không hẹn mà cả hai đều quay mặt sang hướng khác.

Mặt Tư Mã Tuấn Lỗi không chút thay đổi nhìn về phía xa xa nhưng tâm lại đột nhiên nảy lên. Nàng đã mở miệng thừa nhận nàng là Vương phi của hắn? Rốt cuộc nàng đối với hắn là có tâm hay vô tình? Nếu có tâm thì tại sao lại rời bỏ hắn, còn nếu vô tình thì hôm nay cần gì phải tới đây?

‘Vương phi, thuốc đã xong rồi.’ Ngoài cửa chợt truyền đến giọng nói của Xuân Vũ, phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng.

‘Đem vào đi.’ Hàn Ngữ Phong nói xong liền đi ra mở cửa.

Trên tay Xuân Vũ bưng mấy chén thuốc đặt ở trên bàn, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

‘Uống thuốc.’ Hàn Ngữ Phong bưng một trong các chén thuốc đi đến trước giường của hắn, ngữ khí giống như mệnh lệnh nói.

‘Người ra lệnh cho ta sao? Ta không uống, mang đi đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dời tầm mắt, nghiêng mặt qua chỗ khác, không liếc mắt nhìn nàng một cái, nếu nàng không thương hắn thì làm như vậy để làm gì, làm vậy lại làm cho hắn cảm giác nàng vẫn chưa dứt tình đối với hắn, hắn cũng không muốn hy vọng để rồi lại thất vọng. Loại cảm giác này khiến người ta rất lo lắng.

‘Người uống hay không uống?’ Đôi mắt đẹp của Hàn Ngữ Phong tức giận nhìn trừng trừng hấn, ngữ khí làm ra vẻ uy hiếp, hấn có thể hận nàng nhưng không thể sức khỏe của bản thân ra để mà đùa giỡn.

‘Hàn Ngữ Phong, người điếc sao? Không có nghe thấy lời của ta sao? Không uống, người còn ở đây ra lệnh thì ta cho người đá văng người ra.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng, sắc mặt lạnh lùng uy hiếp.

Hàn Ngữ Phong nhìn vào chén thuốc, thăm hạ quyết tâm, hít thở thật sâu hớp một ngụm thuốc trong miệng cúi đầu liền áp môi mình vào môi hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngẩng ngơ nhìn nàng, không nghĩ tới nàng lại làm như vậy? Không tự chủ được liền đem thuốc trong miệng nuốt xuống hết, sau đó giận dữ đẩy nàng ra nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người đang làm cái gì? Có cảm thấy hổ thẹn hay không?’

‘Tại sao ta lại cảm thấy hổ thẹn?’ Hàn Ngữ Phong mặt không đỏ, hô hấp đều đặn trừng mắt nhìn hấn.

‘Người dùng cách này để ép người khác uống thuốc lại còn không cảm thấy thẹn?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm giọng châm chọc, tuy rằng người kia là hấn.

‘Người cũng không phải người khác.’ Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói thầm, ở trong lòng của nàng, hấn cả đời đều là phu quân của nàng, sau đó đem thuốc đưa cho hấn nói: ‘Uống thuốc.’

‘Hàn Ngữ Phong, ta nói rồi, ta không uống. Người đâu?’ Nghe được câu nói thầm của nàng nhưng tâm tình của Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn chưa chuyển biến tốt đẹp ngược lại càng thêm phần nộ, hấn không phải không đang nghĩ đến chuyện người khác mà là nghĩ tại sao nàng muốn rời đi?

Ngoài cửa không có một tia động tĩnh.

‘Người đâu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại tăng thêm thanh âm hô lên.

‘Không cần kêu, ngoài cửa không có ai đâu, người vẫn là nên ngoan ngoãn uống được đi.’ Hàn Ngữ Phong liếc mắt nhìn hấn một cái nói, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

‘Chất tiết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhịn không được mắng một tiếng, bọn chúng đều làm phản rồi, xem ra hôm nay hấn không uống thuốc thì nàng sẽ không đi rồi, sau đó cầm lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch nói: ‘Người có thể đi rồi.’

‘Vậy người nghỉ ngơi cho thật tốt, ta đi rồi thì nhớ rõ là phải uống thuốc đó.’ Hàn Ngữ Phong đứng lên, nàng dường như không có lý do để ở lại, đi tới cửa tựa hồ không đành lòng, quay đầu lại nhìn hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác không muốn nhìn nàng.

Trở lại trong biệt quán liền thấy Lý Huyền Băng đang chờ nàng ở cửa.

‘Ngữ Phong, người đi đâu mà lâu như vậy mới trở về?’ Ngữ khí của Lý Huyền Băng lộ vẻ quan tâm.

‘Chỉ là đi ra ngoài mua vài thứ thôi, không biết đã trễ thế này rồi?’ Hàn Ngữ Phong vẻ mặt tỏ ý thiện chí, nhưng lại đang nói dối.

‘Có đói bụng không? Mau dùng bữa tối đi.’ Ánh mắt lóe lên nhìn nàng, biết rằng nàng không nói thật nhưng Lý Huyền Băng vẫn không vạch trần nàng.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ.

Sau khi dùng xong bữa tối, Hàn Ngữ Phong lại đi về phòng, vừa nằm xuống đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, tỉnh dậy nhìn thấy trên bàn có rất nhiều đồ ăn phong phú nhưng nàng lại ăn không vô, trong lòng nàng đều là lo lắng, không biết Tư Mã Tuấn Lỗi có chịu uống thuốc hay không?

‘Vương phi...Vương phi...’ Xuân Vũ đứng ở một bên thấy nàng ngẩn người, xuất thần không chịu ăn uống liền nhẹ nhàng gọi nàng.

‘Xuân Vũ, có việc gì không?’ Hàn Ngữ Phong lập tức phục hồi tinh thần lại hỏi.

‘Vương phi, người không muốn ăn sáng sao? Hay là vẫn còn lo lắng cho Vương gia?’ Xuân Vũ một lời nói toạc ra hết.

‘Người nhìn thấy sao?’ Hàn Ngữ Phong nhìn nàng, nàng làm sao biết rõ những suy nghĩ trong lòng của mình chứ?

‘Có thể không thấy sao? Trên mặt Vương phi biểu hiện rất rõ ràng mà...’ Xuân Vũ thờ dài. Nếu quan tâm Vương gia như vậy thì tại sao lại rời đi? Làm Vương phi thật tốt mà, sao lại không làm?

‘Thật không?’ Hàn Ngữ Phong lấy tay sờ sờ mặt mình, có rõ ràng như vậy không?

‘Vương phi, chỉ bằng hôm nay chúng ta lại đến thăm Vương gia một chút.’ Xuân Vũ nhìn nàng đề nghị.

‘Như vậy có tốt không?’ Hàn Ngữ Phong có chút chần chừ, không thể phủ nhận tâm của nàng có chút lay động.

‘Tại sao lại không tốt? Ngày hôm qua Vương phi đã đến rồi mà, cần gì phải để ý nhiều như vậy, vấn đề chính là Vương phi có muốn đi hay không thôi?’ Xuân Vũ biết nàng do dự, dù sao chính mình cũng muốn quay về vương phủ.

Hàn Ngữ Phong hạ mắt xuống, ngày mai là ngày đại hôn của Công chúa, có lẽ ngày một nàng sẽ theo Lý Huyền Băng rời khỏi nơi này, có thể sẽ không còn cơ hội nhìn thấy hần nữa, hiện tại vẫn còn ở đây, nàng muốn nhìn hần thêm một lần nữa, coi như cáo biệt cũng tốt.

184. Chương 184 : Điều Tự Hao Tổn Tinh Thần

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 184 : Điều tự hao tổn tinh thần

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tại sao người lại tới nữa? Nghe được tiếng mở cửa rất nhỏ, Tư Mã Tuấn Lỗi mở mắt ra liền nhìn thấy Hàn Ngữ Phong đi đến, sắc mặt hần lạnh như băng, không có lấy một tia vui sướng.

‘Người cũng không quy định ta không thể đến.’ Hàn Ngữ Phong mở miệng phản bác, không để ý lời nói lạnh lùng của hần chút nào.

‘Hàn Ngữ Phong, người cố ý tìm ta cãi nhau phải không?’ Khóe môi của Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch lên. Nhưng lần này lại không mang ý châm biếm. Trong đầu hần lại hiện lên hình ảnh nàng từng cùng hần tranh chấp, mỗi lần như vậy nàng đều quật cường, luôn luôn chọc giận hần. Tuy rằng bề ngoài nhu nhược nhưng tâm lại không hề ôn thuận. Hiện tại hồi tưởng lại những chuyện này làm cho hần đột nhiên cảm thấy giây phút được cùng nàng đấu võ mồm thật là trân quý. Về sau không bao giờ...sẽ có nữa.

‘Ai cùng người cãi nhau, là người cùng với ta cãi nhau, tại sao người lúc nào cũng không nói đạo lý như vậy chứ?’ Trên môi Hàn Ngữ Phong cũng hiện lên một nụ cười. Có lẽ là bởi vì không thể chiếm được cho nên hồi tưởng lại sẽ trở nên hết sức tốt đẹp. Bọn họ từng tranh chấp kịch liệt, hiện tại nhớ lại làm nàng cảm thấy thập phần ấm lòng.

‘Được, lần này ta nói đạo lý với người. Nếu người đã chọn lựa rời đi, như vậy thì xin mời người hãy tránh xa ta ra, đừng tới trêu chọc ta.’ Thanh âm của Tư Mã Tuấn Lỗi âm trầm hần đi, bên trong còn ẩn chứa sự tự giễu bản thân.

Trên môi Hàn Ngữ Phong gợi lên một nụ cười khổ, sẽ rất nhanh thôi, nàng sẽ phải xa hân nhưng hiện tại nàng không muốn cùng hân đàm luận vấn đề này.

‘Đã uống thuốc chưa?’ Nàng ngược mắt nhìn hân, trong mắt tất cả đều là quan tâm.

‘Hàn Ngữ Phong, nếu người quyết ý rời đi hiện tại cần gì phải đến đây làm bộ làm tịch.’ Tư Mã Tuấn Lỗi xem thái độ quan tâm của nàng như cố tình chọc giận hân, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

Hàn Ngữ Phong bị hân nói đến á khẩu, không thể trả lời được, nàng làm như vậy thật là mâu thuẫn, đã rời khỏi rồi thì cần gì phải quan tâm.

‘Vương gia, dùng bữa sang đi...’ Đột nhiên Thúy Hà bưng đồ ăn sáng đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Hàn Ngữ Phong thì hơi hơi sững sốt nói: ‘Vương phi.’

Hàn Ngữ Phong không có lên tiếng trả lời, nàng đã không còn là Vương phi, từ giây phút nàng rời đi thì nàng đã không còn là Vương phi của hân nữa, nhìn thấy cái bụng nhô cao của Thúy Hà đột nhiên lại cảm thấy thật đau lòng.

‘Thúy Hà, người không cần xưng hô với nàng như vậy, nàng đã không còn là Vương phi, người mới là sườn phi của vương phủ này.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng lướt qua khuôn mặt nàng nói, Vương phi của hân, nàng hân là không muốn làm.

Hân nạp Thúy Hà làm sườn phi? Hàn Ngữ Phong giật mình, hốc mắt không thể không chế được mà từ từ đỏ lên, trong mắt hiện lên nước mắt. Hân quả nhiên đã nạp Thúy Hà làm sườn phi.

Thúy Hà ngăn người đứng ở nơi đó, dường như không thể tin được, lại nghe Vương gia nói sẽ nạp chính mình làm sườn phi.

Hàn Ngữ Phong dùng sức cắn chặt môi, cố gắng xua tan cảm giác đau xót trong mắt, sau đó khóe môi nở ra một nụ cười yếu ớt nói: ‘Thúy Hà, chúc mừng người.’ Nàng không nên cảm thấy khổ sở, chuyện ‘mẫu bằng tử quý’(*) này có thể đoán trước được, cho dù Tư Mã Tuấn Lỗi không vì Thúy Hà mà suy nghĩ thì cũng vì đứa con trong bụng, cốt nhục của mình mà suy nghĩ. Thúy Hà dù sao cũng là mẫu thân của đứa nhỏ làm sao có thể là một thị thiếp hèn mọn, cho nên phải cấp cho Thúy Hà danh phận cũng chuyện mà hân nên làm.

‘Cám ơn.’ Ngữ khí Thúy Hà trầm ổn làm cho người ta nhìn không ra nàng có bao nhiêu hưng phấn.

‘Ta còn có việc phải đi trước, các người cứ trò chuyện đi.’ Hàn Ngữ Phong nói xong, đi vòng qua thân hình Thúy Hà rồi bước đi. Khóe môi nhếch lên thành độ cong, cuối cùng cũng suy sụp xuống, nước mắt rưng rưng trong mắt, nhưng nàng cắn răng không để nước mắt rơi xuống.

Nàng tự nói với lòng mình, không được khóc, đừng khóc, nếu nàng sớm đã lựa chọn ra đi thì hiện tại không nên đau lòng nữa. Nhưng nàng vẫn cảm thấy đau lòng.

‘Đứng lại.’ Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Bước chân của Hàn Ngữ Phong chột dừng lại một chút, đứng ngay tại chỗ, thân thể cứng ngắc nhưng vẫn chưa xoay người lại.

‘Thúy Hà, người đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói cùng nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía Thúy Hà đang đứng một bên, len giọng nói.

‘Dạ, Vương gia, thiếp thân cáo lui.’ Thúy Hà lui ra ngoài, trước khi đi còn liếc mắt một cái về phía Hàn Ngữ Phong, đang đứng cứng ngắc.

‘Có chuyện gì? Người nói đi.’ Chậm rãi đích xoay người nhìn hân nói.

‘Cái này người lấy đi, cái gì đã tặng ta sẽ không thu hồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lấy ra cây Trâm hồ điệp, lạnh lùng nói.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong đi qua cầm lấy nó, nhẹ nhàng cài ở trên tóc của mình, phát hiện ra đây là đồ vật hân tặng nàng, nàng nhất định phải quý trọng, đây là món đồ duy nhất của hân mà nàng sẽ mang đi.

‘Người có thể đi rồi.’ Nhìn thấy nàng đem trâm ngọc cài lên búi tóc của mình, Tư Mã Tuấn Lỗi áp chế sự khác thường trong lòng, nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi hạ lệnh đuổi khách.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người không cần tra tấn chính mình, cho dù người không vì chính mình thì cũng đừng quên thê nhi(*) của người vẫn cần sự chăm sóc của người.’ Hàn Ngữ Phong chịu đựng nỗi chua xót trong lòng, dịu dàng khuyên giải, an ủi hẳn.

‘Thê nhi...’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng thì thầm, mở mắt ra nhưng vẫn không có nói gì. Nàng nói đến thê nhi đó chính là Thúy Hà cùng với đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà? Nhưng vì cái gì hẳn lại không cảm nhận được một chút vui sướng nào? Mà lại cảm thấy hư vô như vậy, cũng không thuộc loại mà hẳn mong muốn. Là bởi vì hẳn không thương Thúy Hà có phải không? Tuy là như thế, hẳn cũng không thể không thương cốt nhục của chính mình, hẳn tự nói với chính mình, nhất định phải yêu, đây chính là trách nhiệm mà ông trời đã trao cho hẳn, hẳn không thể trốn tránh.

‘Phải, thê nhi. Người nhất định phải là một phụ thân tốt.’ Hàn Ngữ Phong thấp giọng lặp lại giống như chuyện này tựa hồ không có liên quan gì đến nàng.

‘Phụ thân tốt...ha ha.’ Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ cười ra tiếng, nụ cười có đến vài phần chua xót. Là hẳn phải làm một phụ thân tốt. Nhưng đây cũng chính là khởi đầu cho tất cả nỗi thống khổ của hẳn. Kỳ thật trong lòng hẳn hiểu lý do mà Hàn Ngữ Phong quyết ý rời đi là cái gì. Nếu hẳn không thể làm cho nàng hạnh phúc thì chỉ có thể buông tay nàng ra, cho dù có đau lòng đến thế nào thì cũng chỉ có thể như thế.

Hàn Ngữ Phong yên lặng nhìn hẳn, không biết nên nói cái gì nữa. Thấy tầm mắt của hẳn trông về phía xa xa, nhìn thấy đôi mắt tối như đêm đen của hẳn nàng bỗng nhiên có chút mê mang. Đôi mắt đen thâm trầm âm u làm cho nàng dường như có thể nương theo màu đen kia mà tìm ra được một tia ấm áp đang ẩn giấu thật sâu, thật bí mật, hình như có vẻ vô tâm, nhưng mà....Vì ai mà giấu?

(*)“mẫu bằng tử quý, tử bằng mẫu tấn”: mẹ vinh hiển nhờ con, con uy danh nhờ mẹ

(**) thê nhi: vợ con

185. Chương 185 : Vì Hẳn Suy Nghĩ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 185 : Vì hẳn suy nghĩ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Bụng đột nhiên phát ra vài tiếng kêu, Hàn Ngữ Phong sắc mặt xấu hổ đỏ bừng lên đứng ở nơi đó.

‘Chưa ăn sáng sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chằm chằm nàng hỏi.

‘Ừ, chưa ăn.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu một cách cứng ngắc.

‘Trên bàn có đồ ăn sáng, ăn xong rồi đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không hỏi nhiều, liếc liếc mắt đến đồ ăn sáng Thúy Hà vừa mang đến nói.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong không cự tuyệt liền nhẹ nhàng ngồi vào bàn, đây là hẳn quan tâm mình sao?

Cháo trắng này hương vị lại ngọt ngào dị thường, nàng không ngờ là vương phủ lại có loại cháo ngon đến như vậy, bất tri bất giác nàng đã ăn hết không còn một giọt, sao đó khẽ lau khóe miệng.

‘Người đâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía ngoài cửa, giương giọng hô, mâu trung nghi hoặc, chỉ là một chén cháo trắng thôi mà ăn ngon lành đến vậy sao.

‘Vương gia có gì phân phó.’ Xuân Vũ từ ngoài cửa đi vào.

Đến phòng bếp mức hai chén cháo trắng lại đây.’

‘Dạ Vương gia.’ Xuân Vũ xoay người rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Xuân Vũ liền bưng hai chén cháo nhẹ nhàng đặt lên bàn rồi lui ra ngoài.

‘Ăn cùng ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đứng dậy, lấy một chén cháo đưa tới trước mặt nàng, sau đó ngồi xuống chậm rãi ăn chén còn lại.

Hàn Ngữ Phong ngơ ngác một chút, nhưng không cự tuyệt. Dù nàng không đói bụng nhưng nàng nguyện ý cùng hắn ăn, cùng hắn bữa ăn sáng cuối cùng này.

Tư Mã Tuấn Lỗi buông đũa bát cháo đã ăn xong, nhìn nàng thản nhiên nói: ‘Về sau hãy tự bảo trọng, bữa sáng nhất định phải ăn.’ Kỳ thật hắn quan tâm là dư thừa, Lý Huyền Băng hẳn là sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

‘Ừ, ta biết rồi, người cũng vậy.’ Hàn Ngữ Phong trong lòng ấm áp, hẳn đúng là vẫn còn quan tâm nàng.

‘Bữa sáng cũng đã ăn rồi, người đi đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại lạnh lùng phân phó, cuối cùng nàng vẫn phải đi, vậy thì cần gì phải ở chung với nàng thêm một lát nữa, như vậy chỉ càng khiến lòng hắn đau hơn mà thôi.

‘Gặp lại sau.’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn về phía hắn, nhẹ nhàng chậm rãi xoay người, định rời đi.

‘Hàn Ngữ Phong, người cũng biết ta rất muốn giết Thúy Hà, bên người cả đời.’ Phía sau, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lạnh lùng nói ra một câu vô cùng tàn nhẫn.

‘Người sẽ không làm vậy, nếu đã không thì cần gì phải nói những lời tàn nhẫn như vậy?’ Cả người Hàn Ngữ Phong cứng đờ, nhẹ lắc đầu, vẫn chưa rời đi.

‘Sao người biết ta sẽ không làm? Ta sinh ra đã là người lãnh khốc vô tình, không có việc gì là không làm được cả.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm sau lưng nàng.

‘Phải không?’ Hàn Ngữ Phong khước môi nhếch lên, xoay người lại thản nhiên tươi cười, ánh mắt đẹp nhìn chằm chằm vào hắn.

‘Không phải sao? Chẳng lẽ người quên trước kia ta đối với người ra sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh, những thống khổ đã trước đây nàng có thể quên sao?

‘Không, ta nhớ rất rõ ràng.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng lắc đầu, sao nàng có thể quên?

‘Vậy người càng phải biết là không có chuyện gì mà ta không làm được.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang lạnh như băng, đã không ít lần hắn thấy hối hận vì làm nàng chịu khổ đến vậy, nhưng điều này nàng sẽ không bao giờ biết được.

‘Nhưng ta cũng không quên những lần người đối tốt với ta’. Nàng lại nhẹ giọng nói, những lần gặp nguy hiểm, hắn đã liều mình cứu giúp khiến nàng thực cảm động, cũng chính vì thế mà nàng càng không thể quên được.

Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang thâm thúy, đầy phức tạp nhìn nàng.

‘Bảo trọng.’ Hàn Ngữ Phong chậm rãi xoay người, nàng cũng không hiểu được mình đang làm cái gì? Dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng sao(1)? Khước miệng lộ ra một tia cười khổ, nàng rời đi thì tất cả sẽ chấm dứt.

Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn theo bóng dáng của nàng, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất ở cửa, gắt gao nắm chặt tay, hắn thật sự cứ để nàng rời khỏi hắn như thế sao?;

Hàn Ngữ Phong lặng lẽ ngồi trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Huyền Băng nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào, nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của nàng, ánh mắt hắn trở nên phức tạp. Có phải hắn đã làm sai hay không? Hai ngày nay hắn biết nàng vẫn nhớ Tư Mã Tuấn Lỗi, hẳn

cũng không hỏi, coi như không có chuyện gì, nhưng kỳ thật hấn rất đau lòng, bởi vì hấn biết nàng đã yêu Tư Mã Tuấn Lỗi, mà lại yêu rất sâu đậm, chỉ có điều nàng chưa nhận ra mà thôi.

‘Ngũ Phong.’ Hấn từ từ đi vào, khẽ gọi lên tên nàng.

‘Vương gia. Là người sao, có việc gì không?’ Hàn Ngũ Phong lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hỏi.

‘Không có gì. Ta chỉ đến hỏi người xem ngày mai người có muốn cùng ta đến dự hôn lễ của Tuyết Nhi và Tư Mã Tuấn Dật không?’ Lý Huyền Băng nhìn nàng hỏi, nếu nàng đi thì có nghĩa là nàng đã chấp nhận mình.

‘Thực xin lỗi Vương gia, không phải ta không muốn đi mà là ta không thể đi.’ Hàn Ngũ Phong trực tiếp cự tuyệt, nàng không có thân phận để đến tham dự hôn lễ của bọn họ. Nàng biết hôn lễ của Tư Mã Tuấn Dật thì Tư Mã Tuấn Lỗi nhất định sẽ đến, nếu nàng đi cùng Lý Huyền Băng thì đối với hấn sẽ là nỗi nhục nhã rất khó có thể chấp nhận được, huống chi nàng cũng không có ý định ở cùng một chỗ với Lý Huyền Băng, cự tuyệt ý hấn như vậy có thể coi là nhất cử lưỡng tiện.

‘Ta biết rồi, vậy người nghỉ ngơi cho tốt, chờ xong hôn lễ của Tuyết Nhi, chúng ta liền rời đi.’ Lý Huyền Băng cũng không thất vọng nhiều, bởi vì hấn biết nàng nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng hấn không cam tâm, vẫn muốn thử một lần.

‘Vương gia, Ngũ Phong có một chuyện muốn nhờ.’ Hàn Ngũ Phong đột nhiên nhìn hấn, chân thành nói.

‘Ngũ Phong, người nói đi? Nếu ta có thể làm được thì nhất định sẽ giúp người.’

Vương gia người đã từng đánh cược với Ngũ Phong rằng Tư Mã Tuấn Lỗi có thể đến tìm ta trở về hay không? Bây giờ ta có thể khẳng định hấn sẽ không làm vậy, cho nên lần đặt cược này đã không còn ý nghĩa nữa rồi, ta nghĩ sau khi người rời đi, ta sẽ ở lại thị trấn nhỏ sát biên giới cùng với Cảnh nhi sống cuộc sống an nhàn về sau, như vậy có thể chứ?’ Hàn Ngũ Phong nhẹ giọng hỏi, ánh mắt cũng rất kiên định, trong lòng nàng đã quyết tâm rồi.

Lý Huyền Băng cười khỏ, nhìn chằm chằm nàng nói: ‘Ngũ Phong, không phải người đã quyết định rồi sao?’

(1) Tiếc thay chút nghĩa cũ càng,

Dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng!

(Kiều – Nguyễn Du)

186. Chương 186 : Bị Buộc Dừng Lại

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 186 : Bị buộc dừng lại

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Băng cười khỏ, nhìn chằm chằm nàng nói: ‘Ngũ Phong, không phải người đã quyết định rồi sao?’

‘Phải.’ Hàn Ngũ Phong nhẹ gạt đầu.

‘Ngũ Phong, chẳng lẽ ta thật sự không còn cơ hội nào sao?’ Lý Huyền Băng dịu dàng nói, tuần mâu ẩn chứa rất nhiều ưu thương, dù hấn cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được lòng của nàng.

‘Thực xin lỗi.’ Hàn Ngũ Phong hạ đôi mắt đẹp, thấp giọng nói, không phải nàng không hiểu lòng hấn, mà là nàng không thể hồi đáp.

‘Ngũ Phong, người nghỉ ngơi tốt, ta ra ngoài trước, người muốn ở lại đâu thì ta sẽ an bài chỗ đó cho người.’ Lý Huyền Băng bắt đầu dĩ đáp ứng.

‘Cám ơn.’ Ngoài hai chữ này ra, nàng thật sự không biết mình nên nói cái gì?

Thời gian trôi thật nhanh, trong nháy mắt đã đến thời hạn. Sáng sớm, khi mặt trời vừa lên, ở biệt quán không khí lại dị thường, tất cả mọi người đang vội vàng thu dọn đồ đạc.

Hàn Ngũ Phong nắm bàn tay nhỏ bé của Cảnh nhi, đứng chờ ở cửa biệt quán, mỗi một thời khắc qua đi nàng lại không nhận được mà nhìn sang phía sau, lòng chua xót. Nàng đang chờ đợi cái gì, hy vọng cái gì? Hắn sẽ không đến sao?

‘Ngũ Phong lên xe đi. Đồ đã chuẩn bị xong rồi.’ Lý Huyền Băng đi trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói.

‘Ừ, được.’ Hàn Ngũ Phong không chần chừ, liền kéo Cảnh nhi lên xe ngựa. Tóm lại phải rời khỏi đây rồi, nàng còn lưu luyến chuyện gì?

Xe ngựa đi chưa xa thì từ góc tường, một thân ảnh cao lớn đi ra, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn theo chiếc xe ngày càng rời xa kia, hắn cười nhạo chính mình, hắn đến đây làm gì? Hi vọng nàng đột nhiên đổi ý sao? Khi không còn thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hắn âm thầm xoay người rời đi, từ nay về sau cuộc sống của hắn không còn có nàng.

Xe ngựa mới ra đến ngoài cửa thành, Hàn Ngũ Phong liền cảm thấy đầu có từng đợt choáng váng, xe ngựa xóc làm cho dạ dày nàng đảo lộn, nàng cố nén không phát ra tiếng.

Xuân Vũ phát hiện ra sự khác thường của nàng, vội vàng đỡ lấy nàng hỏi: ‘Người làm sao vậy phu nhân? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Không thoải mái ư?’ Bởi vì đã rời khỏi vương phủ, cho nên gọi nàng là phu nhân.

‘Xuân Vũ, ta không chịu được nữa, người mau bảo họ dừng xe ở lại, ta thấy buồn nôn.’ Hàn Ngũ Phong cầm lấy tay nàng, mê mê nói, dạ dày ngày càng khó chịu, không nhận được liền vọt về phía trước.

‘Dừng xe, mau dừng xe.’ Xuân Vũ vội vàng hướng về phía người đánh xe hô.

Xe ngựa lập tức ngừng lại, Hàn Ngũ Phong cũng nhận không được liền nhảy xuống xe ngựa, xoay người ở một bên nôn thốc nôn tháo, Xuân Vũ hoảng sợ, vội đỡ lấy nàng, nhẹ vỗ lưng cho nàng.

‘Làm sao vậy? Ngũ Phong, người không thoải mái ư?’ Lý Huyền Băng phi thân xuống ngựa, bước nhanh đến chỗ nàng, quan tâm hỏi.

Thật vất vả nàng mới ngừng nôn mửa, ngẩng đầu lên yếu ớt cười nói: ‘Ta không sao.’ Vừa dứt lời, thân mình liền mềm nhũn, ngất đi.

‘Phu nhân.’

‘Ngũ Phong.’ Lý Huyền Băng đỡ lấy thân hình vô lực của nàng, thấy nàng tái nhợt, sắc mặt không có một tia huyết sắc, lập tức phân phó nói: ‘Người tới lập tức quay lại, đi tìm đại phu.’

‘Đại Vương gia.’ Một tên thị vệ lĩnh mệnh, phi thân lên ngựa chạy vội đi.

Lý Huyền Băng ôm nàng trở lại xe ngựa, Xuân Vũ ở một bên dùng khăn lụa lau mồ hôi cho nàng, lo lắng đợi đại phu đến.

Đát đát đát đát đát đát... tiếng vó ngựa từ xa vang đến, rồi dừng lại bên cạnh mã xa.

‘Vương gia đại phu đã mời tới.’ Thị vệ đỡ đại phu xuống ngựa, rồi hồi bẩm lại.

‘Mau vào đi.’ Lý Huyền Băng sắc mặt lo lắng, ngữ khí cũng lo lắng.

‘Tuân lệnh.’ Thị vệ vừa đáp vừa giúp đại phu lên xe.

Bên trong xe ngựa, thầy thuốc kiểm tra mạch cho Hàn Ngũ Phong, một lúc sau mới buông tay nàng ra, rồi chấp tay nói: ‘Vương gia, xin chúc mừng, phu nhân có hỉ, không phải bị bệnh.’

Có thai? Lý Huyền Băng sắc mặt cứng đờ, nhìn Hàn Ngữ Phong trong lòng ngực, nàng cứ nhiên có con với Tư Mã Tuấn Lỗi, thật sự là thiên ý trêu người.

Xuân Vũ ở bên cạnh lại vui vẻ không thôi, ông trời phù hộ Vương phi có con với Vương gia, như vậy thì có phải nàng sẽ không đi nữa không?

Bất quá hiện tại thai nhi mới hơn một tháng, thân thể phu nhân lại không tốt, càng về sau càng dễ xảy ra điều bất trắc, càng không thích hợp lặn lội đường xa hay xuất môn, nên tính dưỡng thật tốt thì mới có thể an thai.' Thầy thuốc lại tiếp tục nói.

'Không thể lặn lội đường xa? Lý Huyền Băng mâu quang trầm xuống, vậy nói cách khác là nàng không có khả năng rời khỏi nơi này?

'Ngô.' Hàn Ngữ Phong đang hôn mê, cảm thấy không thoải mái, đôi mi thanh tú nhú một chút rồi chậm rãi mở to mắt nhìn bọn họ nói: 'Ta làm sao vậy?'

'Phu nhân, chúc mừng người, người có thai.' Xuân Vũ thấy nàng mở to mắt, nhin không được vui mừng nói.

'Có thai? Ai?' Nàng sao? Hàn Ngữ Phong ánh mắt không thể tin hỏi, Xuân Vũ nhẹ gật đầu.

'Chúc mừng phu nhân có thai.' Thầy thuốc thấy nàng tỉnh lại, vội vàng chúc mừng, hy vọng sẽ lấy được nhiều tiền thưởng.

Có thai, nàng có thai, nàng có con với Tư Mã Tuấn Lỗi, trong mắt đẹp toàn là khiếp sợ, không thể tin được. Một lúc sau mới hồi phục tinh thần, tay không tự chủ khẽ xoa lên bụng, mắt hiện lên một tia dịu dàng. Nàng có con.

'Phương thuốc này rất tốt.' Đại phu đưa đơn thuốc cho Lý Huyền Băng.

'Người đâu. Lấy phần thưởng cho đại phu rồi đưa hấn trở về, mặt khác cũng lấy thuốc này luôn.' Lý Huyền Băng hướng về phía ngoài xe ngựa, phân phó nói.

'Đa tạ, đa tạ.' Đại phu nói xong liền lui ra ngoài.

'Ngữ Phong, đại phu nói thân thể người không thích hợp đi xa. Ta nghĩ chúng ta nên quay về thành, ở lại biệt quán để người an tâm dưỡng thai.' Lý Huyền Băng hỏi nàng, che dấu nội tâm chua xót của mình

187. Chương 187 : Toàn Vũ Trở Về

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 187 : Toàn Vũ trở về

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong sững sốt, quay về biệt quán, nàng có thân phận gì? Đứa nhỏ này dường như xuất hiện không đúng thời điểm. Nhưng mặc kệ thế nào, đây cũng là con của nàng và Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng phải sinh nó, bảo vệ nó. Nàng vốn định cùng Cảnh nhi tìm một nơi ít người lui tới để tiếp tục sinh sống, nhưng nếu vận mệnh đã an bài như thế thì nàng chỉ còn cách nghe theo. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: 'Vương gia có thể tìm cho ta một chỗ ở bên ngoài thành không?'

'Được rồi, ta sẽ cử người đi lo việc này.' Lý Huyền Băng trầm mặc một chút nói.

‘Vương gia, Ngũ Phong ở lại chỗ này cũng được, người tiếp tục lên đường, không cần phải lo lắng cho ta.’ Hàn Ngũ Phong nhẹ nhàng nói, nàng vốn cũng không định ở chung một chỗ với hắn.

‘Ngũ Phong, người yên tâm. Đến lúc cần đi ta sẽ đi, không làm khó dễ người.’ Trên môi Lý Huyền Băng hiện lên nụ cười chua xót, hắn lo lắng cho nàng, muốn chăm sóc nàng, không ngờ lại là tạo gánh nặng cho nàng.

‘Vương gia ta không có ý kia.’ Hàn Ngũ Phong biết hắn hiểu lầm, chỉ là nàng không muốn hắn lãng phí tình cảm và thời gian, vì không những nàng không thể báo đáp gì cho hắn, mà còn nợ hắn rất nhiều.

‘Ta biết. Ngũ Phong không cần nói. Sắc mặt người không tốt, hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta ra ngoài trước.’ Lý Huyền Băng nói xong liền xuống xe ngựa

Hàn Ngũ Phong nhìn chăm chú vào bụng mình, hiện tại nàng còn không dám tin việc mình có thai.

‘Phu nhân, người có thai, vì sao lại không trở về vương phủ? Đứa nhỏ là con của Vương gia, Vương gia nhất định sẽ vui vẻ. Vì sao phải ở lại chỗ này?’ Xuân Vũ thật sự không hiểu, nếu Vương phi trở về, Vương gia nhất định càng sủng ái nàng.

‘Xuân Vũ, người không hiểu đâu.’ Hàn Ngũ Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cũng không thể giải thích cho Xuân Vũ.

Xuân Vũ nhìn nàng thờ dãi, nàng không hiểu, thật sự không hiểu, lẽ ra Vương phi của nàng không nên rời đi, càng không hiểu vì sao lại chọn cách từ bỏ vinh hoa phú quý, rõ ràng nàng để ý đến Vương gia, tương lai đầy hứa hẹn, vì sao lại phải rời đi?

Rất nhanh đã tìm được biệt viện ở vùng ngoại ô.

Hàn Ngũ Phong đưa mắt nhìn lại, nhà này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, không mới không cũ, cũng khá sạch sẽ, vừa thấy đã biết là biệt viện của người giàu ở ngoài thành rồi. Chỉ là không biết Lý Huyền Băng làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể tìm được một nơi tốt thế này.

‘Ngũ Phong người thấy thế nào?’ Lý Huyền Băng nhìn nàng hỏi.

‘Vương gia cảm ơn người, ta thực vừa lòng.’ Hàn Ngũ Phong thật sự thực vừa lòng, hiện tại có thể cho nàng chỗ an thân, nàng đã thấy đủ rồi, huống chi lại là một biệt viện tốt như vậy.

‘Vậy là tốt rồi, ta sẽ phái vài người hầu hạ người.’ Lý Huyền Băng nhẹ nhàng nói.

‘Không cần, Vương gia, vậy người . . .’ Hàn Ngũ Phong chần chừ nhìn hắn, vậy hắn sẽ ở đâu.

‘Không cần lo lắng, ta sẽ tìm chỗ khác ngay tại nơi này, cách đây không xa. Vậy người nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy người nữa.’ Lý Huyền Băng nói xong xoay người rời đi.

Hàn Ngũ Phong nhìn theo bóng hắn rời đi, thâm tình này nàng thật sự không thể báo đáp.

Rời xa kinh thành đến một trấn nhỏ, Toàn Vũ một thân nam trang, cách ăn mặc làm người nhìn thấy phải hoảng hốt. Nàng rời khỏi kinh thành đã vài ngày rồi, không biết mọi chuyện thế nào? Nàng cứ bỏ đi như vậy? Vạn nhất cái tên họ Lý cố ý làm khó dễ thì làm sao bây giờ? Không được, mỗi người mỗi việc, mặc kệ thế nào, phải trở về đối mặt với nó, nếu không cả đời tâm nàng sẽ bất an, quyết tâm rồi nàng đột nhiên thấy thoải mái hơn hẳn, ăn nhanh bữa cơm rồi vội vàng trở về.

Toàn Vũ vừa bước vào kinh thành, chợt nghe ở đầu đường có tiếng người lặng lẽ bình luận.

‘Nghe nói Tam Vương phi và ngoại thần Lý Vương gia rời đi là thật?’

‘Người thân của ta là người hầu ở vương phủ đã nói, bởi vì tiểu thư của phủ tướng quân đắc tội với Lý Vương gia, sau đó không chịu trách nhiệm mà bỏ trốn, Lý Vương gia đương nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, vì thế uy hiếp Hoàng Thượng, muốn dẫn Tam Vương phi đi. Nhưng lại kỳ quái ở chỗ vị Vương gia tàn bạo vô tình kia cư nhiên cũng đồng ý, làm người ta không thể tưởng tượng được.’

‘Cái gì? Ta nghe nói Vương gia căn bản không thích Vương phi kia, cho nên mới để cho nàng đi.’

‘Quên đi chúng ta tranh luận cái gì? Dù sao cũng không liên quan đến chúng ta? Bất kể nàng ta đi đâu?’

Tam Vương phi? Không phải là Hàn Ngữ Phong sao? Nàng cứ nhiên vì mình mà phải đi với tên họ Lý kia, Tư Mã Tuấn Lỗi sao lại để nàng đi? Chẳng lẽ hấn điên rồi? Đứa con của mình cũng không nhận.

Toàn Vũ tức giận, thi triển khinh công, chạy vội đến vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, ngươi lăn ra đây cho ta.’ Đứng ở bên ngoài Kỳ Lâm cư, Toàn Vũ phẫn nộ hô to .

‘Bính.’ Một tiếng, cánh cửa liền mở ra. Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt âm trầm, tiêu sái đi ra, lạnh lùng nhìn nàng, hung hăng nói: ‘Toàn Vũ, ngươi còn dám trở về.’

‘Ngươi không cần phải xen vào chuyện này. Ta hỏi ngươi: Vì sao lại để Hàn Ngữ Phong đi cùng tên họ Lý?’ Toàn Vũ chột dạ nhưng thái độ lập tức lại cường ngạnh.

‘Ngươi còn hỏi ta, nếu không phải ngươi liều lĩnh đào tẩu, không chịu trách nhiệm, thì có thể phát sinh chuyện ngày hôm nay sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi con ngươi đen xuất hiện hai luồng lửa giận, tuy rằng không hoàn toàn là lỗi của nàng, nhưng nếu không có nàng gây ra nguyên nhân để Lý Huyền Băng có cơ hội thì Hàn Ngữ Phong cũng sẽ không đi.

‘Ta . .’ Toàn Vũ á khẩu không trả lời được, cũng do trước đây nàng đã sai. Sau đó lại nhìn hấn nói: ‘Ta thừa nhận là ta lo lắng không chu toàn, nhưng ngươi cũng không thể để Hàn Ngữ Phong đi cùng Lý Huyền Băng, chẳng lẽ ngươi điên rồi.’

‘Đó là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm, ngươi đi đi, đừng để ta gặp lại ngươi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí lạnh như băng, trên mặt không có một tia cảm tình.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi ngươi đừng nghĩ rằng ta muốn đến gặp ngươi nha. Ta chỉ tới nhìn xem ngươi có phải là nam nhân hay không? Hàn Ngữ Phong có hài tử của ngươi, mà ngươi còn có thể để nàng đi cùng nam nhân khác.’ Toàn Vũ hỗn hển quát, trong lòng ủy khuất đến cực điểm. Nếu không phải nàng thiếu nợ Hàn Ngữ Phong, thì nàng sẽ không đến đây đâu.

188. Chương 188 : Yêu Nhau Sao Lại Thương Tổn Nhau?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 188 : Yêu nhau sao lại thương tổn nhau?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngươi nói cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi giữ chặt nàng lại, con ngươi đen chớp động, ánh mắt khiếp sợ, ‘Ngươi nói ai có có thai?’

‘Hàn Ngữ Phong. Vương phi của ngươi. Đừng nói với ta là ngươi không biết nha.’ Toàn Vũ suy nghĩ nhìn hấn, hấn không biết thật.

Thân mình Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức cứng ngắc, Hàn Ngữ Phong có bầu? Dùng sức cầm lấy tay nàng: ‘Sao ngươi biết?’

‘Ta đã xem mạch của nàng, đương nhiên đã biết.’ Toàn Vũ trừng mắt liếc hấn một cái.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt biến thành xanh mét, nàng có thai, cứ nhiên gạt hấn mang theo đứa nhỏ rời đi. Chết tiệt, hấn nhất định tìm nàng về, không bỏ qua cho nàng.

Đột nhiên buông Toàn Vũ ra, phi thân rời đi.

Ngoài thành.

‘Phu nhân ngủ đi.’ Xuân chuẩn bị giường rồi nói với nàng.

‘Ừ. Xuân Vũ người đi xem Cảnh nhi đã ngủ chưa? Sau đó làm cho ta chút thức ăn.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu.

‘Được. Phu nhân, ta ra ngoài làm ít thức ăn cho người, cơm chiều người chỉ mới ăn một ít.’ Xuân Vũ xoay người, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hàn Ngữ Phong quay lưng về phía cửa, muốn cởi áo ngoài chuẩn bị ngủ thì cửa đột nhiên mở ra.

‘Xuân Vũ, nhanh như vậy sao, Cảnh nhi đã ngủ chưa?’ nàng nghĩ là Xuân Vũ nên thuận miệng hỏi, sau đó xoay người lại, nhìn thấy con người đen đầy lửa giận kia, thân thể run lên nói: ‘Là người.’

Tư Mã Tuấn Lỗi không nói một lời nào, hơi thở tản ra nguy hiểm, từ từ tới gần nàng, ánh mắt tràn đầy lửa giận, tựa hồ có thể cắn nuốt nàng. Hàn Ngữ Phong lui về phía sau từng bước một, không biết hẳn làm sao lại tìm được nàng. Vì sao lại phần nộ như thế?

‘Người làm sao vậy?’ Thối lui đến tận bên giường, không còn đường lùi nữa, nàng mạo hiểm hỏi một câu.

‘Hàn Ngữ Phong, người điên rồi, cứ nhiên mang theo hài tử của ta rời đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt tràn đầy hận ý, hẳn sẽ không tha thứ cho nàng.

Thân mình Hàn Ngữ Phong run lên, ngược mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn đã biết, làm sao hắn biết? Hôm nay nàng cũng vừa mới biết.

‘Tại sao người biết?’ nàng lơ đãng hỏi.

‘Người hy vọng ta không biết có phải không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thẳng về phía nàng, khóe miệng cười châm chọc.

‘Chẳng lẽ người phái người theo dõi ta?’ Hàn Ngữ Phong kinh ngạc. Hắn không phải âm thầm tra xét nàng chứ? Xuất phát từ sự quan tâm? Không cam lòng? Hay là phần hận?

Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không tự nhiên, nói: ‘Lý Huyền Băng là ngoại thần, nhất cử nhất động của hắn đương nhiên sẽ có người chú ý.’ Hắn cũng phái người theo dõi nàng, bằng không sẽ không biết nàng đang ở nơi nào.

Thì ra là như vậy. Hàn Ngữ Phong sắc mặt ảm đạm, nàng tổn thương hắn nhiều như vậy, sao còn dám hy vọng xa vời hắn quan tâm mình. Nguyên lai lòng nàng còn chưa đủ cứng rắn, luôn có cảm giác đau đớn.

‘Ta không có. Ta cũng không biết, hôm nay sau khi ngắt xỉu mới biết được.’ Mặc kệ hắn tin hay không, nàng vẫn giải thích.

Nàng té xỉu? Nàng cũng vừa mới biết mình mang thai? Nhìn nàng sắc mặt trắng bệch không có huyết sắc, Tư Mã Tuấn Lỗi đau lòng, lửa giận lúc trước cũng dần dần nguôi đi, ôm nàng vào trong ngực.

‘Thân mình thế nào? Có chỗ nào ... không thoải mái không?’ Ngữ khí ôn nhu mang theo sự quan tâm.

‘Ăn uống không được tốt lắm thì có tính là không thoải mái không?’ Hàn Ngữ Phong thực dịu dàng, ngoan ngoãn tựa vào ngực hắn. Nàng không muốn giả vờ kiên cường nữa, nàng vốn rất yếu ớt, đặc biệt khi biết mình mang thai, nàng đột nhiên mới phát hiện nàng nhớ hắn biết bao nhiêu.

‘Hiện tại có ăn được không? Bữa tối đã ăn chưa? Mau nằm xuống đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thần sắc khẩn trương, ôm nàng nhẹ đặt xuống.

‘Ta không sao.’ Hàn Ngữ Phong cười khẽ, nhìn thấy hắn khẩn trương như thế, làm cho nàng không khỏi uất ức.

‘Đứa nhỏ thế nào?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nằm xuống, lấy tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, tựa hồ muốn cảm thụ đứa nhỏ.

‘Tốt lắm.’ Hàn Ngữ Phong vừa dứt lời, cửa đột nhiên mở ra, Xuân Vũ bưng điểm tâm trong tay đi vào, thấy Vương gia thì sững sờ.

‘Nô tỳ tham kiến Vương gia.’ Xuân Vũ đặt điểm tâm trên bàn, cũng không có ý lui ra ngoài.

‘Xuân Vũ, có việc gì sao?’ Thấy nàng không có ý dời đi, Hàn Ngữ Phong nhìn nàng hỏi.

Xuân Vũ thấy mặt Tư Mã Tuấn Lỗi không chút thay đổi, tựa hồ như đang do dự không biết có nên nói hay không.

Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn nàng nói: ‘Xuân Vũ nếu có việc thì cứ nói, không phải ngại.’

Xuân Vũ cắn môi chần chờ một chút, không còn cách nào khác mới nói: ‘Vương phi người hiện tại đang có mang, hẳn là sẽ quay về vương phủ cùng Vương gia.’

Hàn Ngữ Phong nao nao quay đầu nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi, con người đen thâm trầm nhất thời không biết nên nói sao, càng không ngờ Xuân Vũ lại hỏi như vậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi mâu quang lãnh liệt bắn về phía nàng, chẳng lẽ hiện tại nàng còn không muốn hỏi phủ cùng hẳn sao?

Xuân Vũ do dự một chút, thở sâu một hơi, lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên nói: ‘Vương phi, nô tỳ biết người vẫn nhớ thương Vương gia, mà Vương gia cũng nhớ thương Vương phi. Nô tỳ thật không rõ, nếu yêu nhau thì tại sao phải làm tổn thương nhau?’

Lời của nàng vừa nói ra, Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong đồng thời sững sốt, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng quay mặt đi.

Xuân Vũ lại nói tiếp: ‘Nô tỳ biết mình lảm chuyện, không nên hỏi nhiều về chuyện của chủ tử. Nhưng nô tỳ không muốn nhìn thấy Vương gia Vương phi tra tấn lẫn nhau. Nô tỳ cái gì cũng đều không hiểu, nhưng nô tỳ biết trên đời này hạnh phúc là điều quan trọng nhất, giống như ‘chấp tử tay cùng tử giai lão’. Hai người nếu thực sự yêu nhau, dù con đường phía trước nhấp nhô, khó khăn đến đâu, cũng có thể dũng cảm đón nhận, cùng nhau vượt qua tất cả.’

Nói xong, nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong phòng một mảnh yên lặng, Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, tâm tình phức tạp khôn kể. Nàng không nghĩ Xuân Vũ sẽ nói như vậy, nhưng

mà Xuân Vũ không hiểu nàng đang lo lắng chuyện gì? Đang sợ cái gì? Nàng là có thể cùng Tư Mã Tuấn Lỗi quay về vương phủ, nhưng còn Thúy Hà và đứa nhỏ kia thì sao, cho dù Tư Mã Tuấn Lỗi không thương nàng, nhưng chung quy nàng vẫn tồn tại.

189. Chương 189 : Cho Thấy Tâm Ý

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 189 : Cho thấy tâm ý

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong phòng một mảnh yên lặng, Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, tâm tình phức tạp khôn kể. Nàng không nghĩ Xuân Vũ sẽ nói như vậy, nhưng mà Xuân Vũ không hiểu nàng đang lo lắng chuyện gì? Đang sợ cái gì? Nàng là có thể cùng Tư Mã Tuấn Lỗi quay về vương phủ, nhưng còn Thúy Hà và đứa nhỏ kia thì sao, cho dù Tư Mã Tuấn Lỗi không thương nàng, nhưng chung quy nàng vẫn tồn tại.

‘Hàn Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lên tiếng, ngữ khí lạnh lùng.

‘Hử?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn.

‘Lời nói vừa rồi của Xuân Vũ ngươi cũng nghe thấy, ngươi nghĩ sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt cứng ngắc, con ngươi đen như ẩn chứa ánh lửa. Không thể phủ nhận Xuân Vũ đã nói ra ý hắn, hy vọng nàng sẽ trở về.

‘Nghe được.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng gật đầu.

‘Vậy ngươi có bằng lòng cùng ta trở về hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thanh âm trầm thấp, nếu không lắng nghe thì khó có thể nhận ra sự khẩn trương trong đó.

Hàn Ngữ Phong không lập tức trả lời, . Hiện tại vấn đề không phải là nàng có để ý đến sự tồn tại của Thụý Hà hay không, mà là nếu nàng cùng Tư Mã Tuấn Lỗi trở về, Lý Huyền Băng sẽ thế nào? Nếu hắn không có được một cái công đạo mà Toàn Vũ cũng không trở lại thì nên làm gì bây giờ? Mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại nàng phải nói rõ ràng với hắn, mới có thể không băn khoăn trở về cùng Tư Mã Tuấn Lỗi.

Thấy nàng do dự không đáp, Tư Mã Tuấn Lỗi cười lạnh một tiếng, nàng như vậy là không muốn trở về sao?

‘Hàn Ngữ Phong, ngươi nghĩ rằng ta cần ngươi trở về sao? Ta chỉ không muốn hài tử của ta lưu lạc bên ngoài.’

‘Nếu ta không trở về thì sao?’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, nàng không tin hắn chỉ cần đứa nhỏ mà không cần nàng.

‘Ngươi có tư cách gì mà muốn đi thì đi muốn về thì về, đừng quên đó là vương phủ của ta. Ta mới là chủ nhân của vương phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt châm chọc, nàng cho rằng hắn là ai?

‘Ta muốn trở về thì sao?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu khiêu khích nhìn hắn, nàng cũng không tin hắn có thể đuổi nàng đi.

‘Mọi người đều nói nữ nhân hay thay đổi, Hàn Ngữ Phong, ta không ngờ ngươi cũng hay thay đổi như vậy? Ngươi trước kia không phải muốn rời đi sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nhìn nàng. Nàng nói như vậy là muốn đùa giỡn hắn sao?

‘Ta chính là hay thay đổi, thì làm sao? Ta muốn trở về, ngươi dám đuổi ta đi sao?’ Hàn Ngữ Phong tiếp tục khiêu khích nói.

‘Đừng tưởng ta không dám.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lườm nàng một cái, nghiêng răng oán hận trong lòng, nàng nhất định phải làm vậy? Sao nàng không nói rõ tất cả mọi chuyện, nếu nàng nói vì thương hắn nên mới trở về thì hắn tuyệt đối sẽ không so đo những chuyện trước kia với nàng.

‘Đây là ngươi nói, đến lúc đó ngươi cũng đừng hối hận.’ Hàn Ngữ Phong nổi giận dùm dùm, hắn không thể nói câu dễ nghe sao?

‘Hiện tại hối hận rồi sao, nếu ngươi muốn đi thì còn trở về làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng, hắn muốn nàng thừa nhận điều gì, nàng khiến hắn thương tổn, làm hắn thất vọng, nhưng hắn cũng không ngờ nàng lại kiên cường đến vậy.

‘Ta hối hận, ta hối hận không nên cực đoan như vậy mà rời khỏi ngươi.’ Đến Xuân Vũ cũng hiểu chuyện, còn nàng cho đến ngày hôm nay mới đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, nàng thương hắn nhưng lại quá yếu đuối, lấy cớ Thụý Hà để trốn tránh, huống chi hiện tại nàng lại có con với hắn, nàng thật sự có thể mang đứa con đi sao?

‘Hàn Ngữ Phong, ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận, ngươi không cần ‘duy nhất’ sao? Ngươi không ở để ý Thụý Hà sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi liên tục ép hỏi, con ngươi đen sáng quắc bức người, hắn muốn nàng phải nói rõ ràng.

‘Đúng, ta để ý ‘duy nhất.’ Hàn Ngữ Phong nhìn thẳng hắn, ánh mắt không trốn tránh nói, ‘Không sai, đó là gạt ngươi.’

‘Vậy ngươi còn nói trở về cái gì? Lừa gạt ta ngươi thấy vui vẻ sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi mâu trung đột nhiên đầy lửa giận, nắm chặt tay.

‘Ta không lừa người.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu, ngữ khí cũng dịu đi, ngó nhìn hẩn, chậm rãi nói: ‘Rời khỏi người mấy ngày nay, ta mới biết ta rất nhớ người, lo lắng cho người, khi biết người bị bệnh, ta đứng ngồi không yên, mới biết được mình trước kia cố chấp bao nhiêu. Khi Thúy Hà xuất hiện, ta không nên trách cứ người, mà người không thương nàng, nên nàng cũng không gây trở ngại cho chúng ta. Ta cần gì phải mua dây buộc mình, làm phức tạp mọi chuyện.’

‘Người thật sự nghĩ như vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi híp con người, nhìn kỹ khuôn mặt của nàng xem có phải nàng đang nghĩ một đằng nói một nẻo hay không?

‘Người không tin sao?’ Hàn Ngữ Phong nhìn hẩn, nàng thật sự nghĩ thông suốt, nhưng có một điều nàng còn chưa nói, đó là nàng không thể ích kỷ, nàng hy vọng con mình có thể hạnh phúc bên cạnh cha mẹ, như vậy thì nàng có thể chịu ủy khuất.

‘Người có thể chấp nhận Thúy Hà?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hiển nhiên không tin, không tin nàng đang cố chấp mà lại đột nhiên thông suốt, cố ý nói: ‘Ta sẽ đi giết Thúy Hà, như vậy không còn trở ngại giữa hai chúng ta.’

‘Được, người đi đi, ta chờ người.’ Hàn Ngữ Phong cũng cố ý nói, rõ ràng không thể làm được thì cần gì phải nói như vậy.

‘Được, người chờ ta, lát sau ta sẽ mang đầu Thúy Hà lại đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đứng dậy, thật sự muốn rời đi.

‘Người điên rồi.’ Hàn Ngữ Phong giữ chặt hẩn lại, tức giận trừng mắt. ‘Người sẽ không thật sự làm vậy, người cũng đừng làm điều xằng bậy.’

Tư Mã Tuấn Lỗi khóe môi gợi lên nụ cười như có như không, chỉ biết nàng sẽ không nhẫn tâm như thế.

‘Vậy người định khi nào thì trở về? Ta tới đón người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên nói, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc gì.

‘Để vài ngày nữa.’ Hàn Ngữ Phong suy tư, làm sao để vừa giải thích với Lý Huyền Băng, vừa không làm thương tổn hẩn, đồng thời khiến hẩn quên cừu hận với Toàn Vũ.

‘Tốt, ta chờ người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí như không để ý đến, nhưng tâm lại khẩn trương, Hàn Ngữ Phong, người nhất định phải trở về, bằng không ta vĩnh viễn không tha thứ cho người.

‘Ừ, vậy người đi đi, ta muốn đi ngủ.’ Hàn Ngữ Phong ngáp một cái, nàng đã mệt mỏi quá rồi. Hiện tại nàng mới biết mình thêm ngủ như vậy là vì mang thai.

190. Chương 190 : Tâm Không Khỏi Lo Lắng.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 190 : Tâm không khỏi lo lắng.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngủ đi, ta cùng người ngủ, chờ người ngủ rồi ta mới đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại ôm lấy nàng.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ một tiếng, ngẩng mặt lên hôn nhẹ vào môi hẩn một cái sau đó nhắm mắt lại, thoải mái tựa vào trước ngực hẩn.

Thân mình của Tư Mã Tuấn Lỗi cứng đờ, thất thời khi nhìn thấy khóe miệng tươi cười của nàng, tâm đột nhiên dao động, nhưng vẫn không nhúc nhích mà tiếp tục ôm lấy nàng.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều của nàng thì Tư Mã Tuấn Lỗi mới nhẹ nhàng buông nàng ra, đứng dậy giúp nàng đắp chăn cẩn thận, nhìn nàng một lúc lâu rồi mới cúi người hôn nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó không đành lòng mà xoay người rời đi.

Sáng sớm thì Lý Huyền Băng đã đến thăm hỏi nàng.

‘Ngữ Phong, thân thể thế nào? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Đã dùng bữa sáng chưa?’ Hắn nhìn nàng quan tâm hỏi.

‘Tốt, tất cả đều tốt.’ Hắn liền tiếp quan tâm làm cho trong lòng Hàn Ngữ Phong chưa xót không thôi, một lúc sau nàng mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, chậm rãi mở miệng nói: ‘Người có để ý chuyện ta sẽ trở lại vương phủ với Tư Mã Tuấn Lỗi không?’

‘Người muốn trở về? Chẳng lẽ người không ngại sao?’ Thân mình Lý Huyền Băng cứng đờ một chút, nàng có mang đứa con của Tư Mã Tuấn Lỗi, hẳn biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nàng sẽ trở về, nhưng hắn không nghĩ lại nhanh đến như vậy, cũng không quan tâm đến cảm nhận của hắn như vậy?

‘Vương gia, ta nên trả lời người thế nào đây? Điều mà hiện tại ta để ý chính là ta đã có đứa nhỏ của hắn, ta hi vọng hài tử của ta sẽ có cha có mẹ yêu thương, mà ta cũng biết hắn đã cố hết sức để làm cho ta hạnh phúc, ta không muốn làm khó hắn và chính mình, có đôi khi hạnh phúc cũng là tâm tình mà thôi.’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí bất đắc dĩ nhưng cũng mang theo vẻ chân thành.

Lý Huyền Băng nắm chặt tay, che dấu nội tâm mệnh mông của mình, ngữ khí lại cực kỳ bình tĩnh nói: ‘Ngữ Phong, nếu người muốn đi thì lúc nào cũng có thể đi, người không phải tù nhân của ta, cũng không phải người của ta, muốn đi cũng không cần hỏi ta.’

‘Thực xin lỗi.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói, tuy rằng lời xin lỗi của nàng có chút gượng ép nhưng mà: ‘Nếu vậy Vương gia, người có truy cứu chuyện của Toàn Vũ không?’

Lý Huyền Băng sững sốt, thì ra đây mới là mối lo lắng lớn nhất của nàng, nhắc tới Toàn Vũ ánh mắt hắn đột nhiên lạnh lùng nói: ‘Có.’

‘Nhưng nếu vẫn không tìm thấy Toàn Vũ thì sao?’ Kỳ thật Hàn Ngữ Phong muốn hỏi chính là, người sẽ làm khó Hoàng Thượng sao?

‘Nếu Toàn Vũ vẫn không xuất hiện, ta nghĩ Hoàng Thượng sẽ cho ta một cái công đạo.’ Lý Huyền Băng trả lời thật rõ ràng, nếu đã như vậy thì hắn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hàn Ngữ Phong bình tĩnh nhìn hắn, cho đến hôm nay nàng đều nghĩ hắn thật tao nhã, dịu dàng, dường như thật là một người hoàn mỹ, hắn là mẫu người mà nàng từng hi vọng được gặp, nhưng thì ra hắn cũng là người ghi hận trong lòng, sẽ không dễ dàng tha thứ cùng buông tay cho người khác, quả nhiên không có người nào là thập toàn thập mỹ cả.

‘Tại sao nếu ta đi cùng người thì người liền nguyện ý buông tha?’ Một lúc lâu sau nàng mới hỏi ra những điều nghi vấn trong lòng, hắn rõ ràng biết nàng cùng hắn vĩnh viễn cũng không có kết quả?

‘Ngữ Phong, chẳng lẽ người thật sự không rõ sao?’ Lý Huyền Băng ánh mắt nóng rực như hai đám lửa, nhìn chằm chằm nàng.

Hàn Ngữ Phong hạ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, nàng biết nhưng nàng thật sự không hiểu, hắn rõ ràng biết sẽ không có kết quả vì cái gì còn muốn làm như vậy?

‘Ngữ Phong, hãy nghỉ ngơi thật tốt, khi nào muốn trở về thì nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ cho người đưa người về.’ Nói xong Lý Huyền Băng yên lặng xoay người rời đi.

Hàn Ngữ Phong nhìn theo bóng dáng hắn, trong lòng cảm thấy thật chua xót, đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lùng mang theo vẻ châm biếm: ‘Hàn Ngữ Phong, ta thật không nghĩ tới một người đáng vẻ thường thường như người cư nhiên lại có nhiều nam nhân thích người như vậy?’

‘Toàn Vũ, là người. Người trở về khi nào?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu lại khiếp sợ khi nhìn thấy người vừa tới, kinh ngạc thốt lời. Nàng tại sao lại đột nhiên trở về?

‘Rất kỳ quái phải không? Vốn dĩ ta nghĩ đến người là bởi vì ta nên mới bị ép buộc đi cùng hắn, nhưng hiện tại xem ra đều không phải như vậy, gã họ Lý thật sự thích người mà người cũng tình nguyện đi theo hắn, xem ra ta đã làm điều dư thừa, lo lắng vô ích rồi.’ Toàn Vũ nhìn nàng, nếu sớm biết như vậy nàng sẽ không đi tìm Tư Mã Tuấn Lỗi nói cho hắn biết nàng mang thai, nếu nàng muốn ra đi cùng gã họ Lý kia thì cứ sao mình lại ngăn cản, lúc đó Tuấn Lỗi cũng có thể tiếp nhận chính mình, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

‘Toàn Vũ, người đi nhanh đi, đừng để cho Lý vương gia nhìn thấy người, như vậy sẽ rất phiền toái.’ Giờ phút này Hàn Ngữ Phong lại lo lắng cho nàng, nếu nàng bị Lý Huyền Băng bắt lại thì thật là phiền toái.

‘Người yên tâm, ta chờ hắn đi rồi mới bước vào, mọi người đều không ai phát hiện ra ta, lại nói, nếu ta không trở lại thì người làm sao quay về vương phủ?’ Toàn Vũ nói xong liền ngồi xuống, vẽ mặt đường như không hề lo lắng.

Nghe nàng nói vậy làm tâm Hàn Ngữ Phong cũng nhẹ nhõm, ngồi xuống nói: ‘Toàn Vũ, người tới có chuyện gì không?’

Toàn Vũ không có tiếp tục nói chuyện, trong lúc đào tẩu nàng cũng dần dần nghe nói đến chuyện tình của Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi, mà nàng cũng đã cố ý đi điều tra, nàng hiểu rõ, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, và nàng cũng biết được thì ra gã họ Lý thích Hàn Ngữ Phong, hôm nay vốn là muốn đến xem thử tình huống như thế nào thì lại nghe chuyện nàng phải về vương phủ.

Mắt đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nghi hoặc nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người không phải hận Tư Mã Tuấn Lỗi sao? Tại sao hiện tại lại trở về? Hay là người yêu thương hắn?’ Kỳ thật nàng hi vọng Hàn Ngữ Phong có thể đi cùng Lý Huyền Băng.

‘Quả thật là ta thật sự không nên yêu thương hắn.’ Hàn Ngữ Phong cúi đầu thở dài, trầm mặc một lát mới nói tiếp: ‘Ta nhớ rõ hắn từng vũ nhục ta như thế nào, ta cũng không có biện pháp gì để quên đi hết tất cả, những hận ý này ngày càng trở nên thực cặn, thực nhật mà lại có một cảm giác khác đang đuổi dần những hận ý sâu sắc này ra mà chính ta cũng không khống chế được.’

‘Hàn Ngữ Phong, người không phải là đang choáng váng chứ?’ Toàn Vũ lạnh lùng nói, ‘Đối với một người nam nhân từng đối xử với người tệ bạc như thế mà người còn nhớ mãi không quên sao? Người thật sự điên rồi.’

‘Có lẽ ta thật sự điên rồi.’ Hàn Ngữ Phong bất đắc dĩ cười khổ, yêu là thân bất do kỷ, như thế nào sẽ có lý do.

‘Hàn Ngữ Phong, gã họ Lý đối với người thật là tốt, tình thâm ý trọng như thế, không phải người quyết định cùng hắn rồi đi rồi sao? Tại sao người lại đột nhiên bất hòa với hắn, muốn trở về vậy?’ Toàn Vũ nhìn nàng, nghi vấn hỏi.

Hàn Ngữ Phong mím môi không trả lời, có một số việc chính nàng cũng không thể hiểu được thì làm sao giải thích cho Toàn Vũ nghe.

191. Chương 191: Lưỡng Toàn Tề Mỹ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 191: Lưỡng toàn tề mỹ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Bất quá người không chọn gã họ Lý là thật đúng đắn.’ Về mặt Toàn Vũ mang theo châm biếm, không dấu diếm khinh miệt, cái loại nam nhân bụng dạ hẹp hòi này không xứng đáng có nữ nhân yêu hấn. Nàng chẳng qua chỉ cắt một ít tóc của hấn, mà hấn cứ gây chiến triển miên là sao?

‘Toàn Vũ, sao người có thể nói như vậy?’ Hàn Ngữ Phong có chút hờn giận, rõ ràng là nàng không đứng trước, hiện tại ngược lại đi oán trách người khác, chẳng lẽ đến bây giờ nàng còn không biết nàng phạm sai lầm lớn thế nào sao? Nàng còn không biết tóc đối với Lý Huyền Băng mà nói là rất quan trọng sao? Nàng làm sao có thể nói thoải mái như thế.

‘Sao vậy? Người không vui, xem ra cũng không phải người hoàn toàn thờ ơ với hấn? Hàn Ngữ Phong, chi bằng người đi cùng gã họ Lý đi, tặng Tư Mã Tuấn Lỗi lại cho ta, dù sao người cũng quan tâm hấn, mà hấn cũng là một Vương gia, như vậy có được không?’ Đường như Toàn Vũ càng nói càng hưng phấn, trong mắt đẹp lóe lên tia sáng.

Hàn Ngữ Phong hoàn toàn không nói gì, nàng cũng không biết nên nói gì? Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Toàn Vũ, không biết nên nói nàng khờ dại hay là nói nàng không biết phân biệt tốt xấu.

‘Hàn Ngữ Phong, người không nói gì thì cứ quyết định như vậy, ta đây đi trước.’ Toàn Vũ tự mình quyết định, hoàn toàn không để cho nàng có cơ hội lên tiếng, dường như sợ nàng đổi ý, sau đó thi triển khinh công, phi thân rời đi.

‘Toàn Vũ...’ Hàn Ngữ Phong ở phía sau lo lắng hô lên thì phát hiện hoàn toàn không thấy bóng dáng của nàng nữa.

Bên ngoài góc sân, Lý Huyền Băng nhìn thấy bóng dáng của Toàn Vũ nhưng vẫn không đuổi theo mà ngược lại xoay người rời đi, trong lòng hấn dường như hi vọng Hàn Ngữ Phong sẽ giải quyết vấn đề theo cách Toàn Vũ đã nói, tuy rằng hi vọng này thật xa vời nhưng hấn vẫn để cho nàng chạy đi.

Hành động của Toàn Vũ làm cho Hàn Ngữ Phong dở khóc dở cười, bước trở lại phòng liền phát hiện Xuân Vũ đang thu thập đồ đạc này nọ.

‘Xuân Vũ, người đang làm gì?’ Hàn Ngữ Phong hỏi nàng tại sao lại vội vàng thu thập đồ đạc.

Xuân Vũ buông đồ trong tay ra, nghiêm túc nhìn nàng nói: ‘Vương phi tại sao lại không muốn trở về, chẳng lẽ người không suy nghĩ cho tiểu Vương gia trong bụng một chút sao? Nếu Vương phi còn do dự thì nô tỳ chỉ còn cách tự mình đưa ra chủ trương.’

‘Xuân Vũ, cảm ơn người, ta biết người suy nghĩ cho ta, nhưng ai nói ta không quay về? Ta chỉ muốn xử lý mọi chuyện thật tốt rồi mới trở về.’ Khóe môi Hàn Ngữ Phong mang theo một nụ cười, trong lòng thâm cảm tạ Xuân Vũ.

‘Vương phi không cần suy nghĩ, mọi chuyện vốn không liên quan đến người, người tội gì phải làm khó mình, tại sao phải tự tìm phiền toái, người nên suy nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng, không phải sao?’ Xuân Vũ biết nàng đang lo lắng cái gì?

‘Đứa nhỏ?’ Hàn Ngữ Phong không khỏi nhìn xuống bụng mình, nàng đang do dự cái gì? Nàng đang lo lắng cái gì? Hiện tại Toàn Vũ đã trở lại, nên để cho bọn họ tự giải quyết, cho dù Lý Huyền Băng nhất định trả thù Toàn Vũ nhưng nàng tin tưởng hấn sẽ không làm hại đến tính mạng của Toàn Vũ, nàng lo lắng như vậy là đủ rồi, hiện tại đứa nhỏ của nàng là quan trọng nhất.

‘Xuân Vũ, không cần thu thập nữa, bỏ xuống hết đi.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên phân phó nói.

‘Tại sao? Vương phi?’ Xuân Vũ nhìn nàng, chẳng lẽ nàng còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao?

‘Xuân Vũ, nếu Vương gia muốn đón ta trở về thì hấn tự nhiên sẽ đến.’ Nàng không thể tự trở về, như thế thì thật là mất mặt.

‘Ừ, Vương phi, ta hiểu rồi.’ Xuân Vũ đột nhiên hiểu ra. Vương phi muốn Vương gia đón nàng trở về

Tại vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Tuấn Lỗi, người vội vàng cái gì?’ Toàn Vũ từ bên ngoài nhẹ nhàng trực tiếp tiến vào, liền nhìn thấy hấn đang ngồi trước bàn nên tùy ý hỏi.

‘Toàn Vũ, ta nói rồi, người tốt nhất tránh xa ta ra, nếu không ta thật không biết sẽ làm gì đâu, có lẽ ta sẽ bắt lấy người giao cho Lý Huyền Băng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, dù sao hấn đã quyết định mang Hàn Ngữ Phong về, vừa lúc có thể cho Lý Huyền Băng một cái công đạo.

‘Ha ha...Tuấn Lỗi, người sẽ không làm như vậy.’ Toàn Vũ không hề để ý lời hấn nói.

‘Phải không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng.

‘Có phải hay không cũng không quan trọng, dù cho người đem ta đưa cho họ Lý thì hấn cũng sẽ trả ta về thôi.’ Về mặt Toàn Vũ tràn đầy tự tin, nếu muốn bắt nàng, gã họ Lý đã làm rồi, sao lại để cho nàng chạy, nàng dám đánh cược hấn nhất định chọn Hàn Ngữ Phong.

‘Tại sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tuấn mâu bán mị nghi hoặc nói, nàng làm sao có thể khẳng định như thế, hay là nàng đã gặp Lý Huyền Băng, nhưng chuyện này không thể xảy ra được.

‘Bởi vì ta đã nói chuyện với Hàn Ngữ Phong, nàng sẽ ra đi cùng gã họ Lý và đem người tặng cho ta.’ Toàn Vũ thốt lời, một chút không ổn cũng không cảm thấy, ngược lại còn đắc ý dạt dào, biện pháp lưỡng toàn tề mỹ (tốt cho cả hai) như vậy nàng cũng vừa mới nghĩ ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi sừng sốt, lửa giận trong nháy mắt tập trung lại thành hai đám, cắn răng hỏi: ‘Nàng đồng ý sao?’

‘Đương nhiên là đồng ý rồi.’ Toàn Vũ đương nhiên gật gật đầu.

‘Các người coi ta là cái gì? Là đồ vậy này nọ sao? Tùy các người muốn tặng ai thì tặng sao?’ Đột nhiên Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía nàng hét lớn ‘Hàn Ngữ Phong, người cứ nhiên lại đem ta ra đùa giỡn.’

Toàn Vũ bị dọa đến thân hình run lên, nhìn thấy hai mắt hấn như hai ngọn lửa đang cháy phừng phừng, cả người tản ra hàn khí bức người thì sợ hãi lui về phía sau hai bước, hấn vội vàng chạy nhanh ra ngoài nói: ‘Ta còn có việc, ta đi trước.’

Hàn Ngữ Phong nằm ở trên giường nhắm mắt lại, hiện giờ nàng đã suy nghĩ thông suốt cẩn thận nên tâm tình cực kỳ thoải mái, đột nhiên cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn mình liền nhanh chóng mở mắt ra, đã thấy Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt tức giận đang chằm chằm nhìn nàng.

‘Làm sao vậy?’ Động dậy thân mình nàng nhíu mày hỏi, không phải đang tốt lắm sao? Hấn lại phát điên cái gì nữa.

‘Hàn Ngữ Phong, người là người như vậy sao? Người dựa vào cái gì mà quyết định đem ta tặng cho ai? Hay là từ đầu tới cuối người chỉ muốn đi cùng Lý Huyền Băng, nếu vậy vì sao người lại nói muốn trở về. Đùa như vậy vui lắm sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nắm lấy cổ tay nàng, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, nếu không phải niệm tình nàng thân thể không tốt, hấn thật muốn đánh nàng.

‘Người nói cái gì?’ Hàn Ngữ Phong nhíu mày, hơi hơi sừng sốt, thật lâu sau mới hiểu được hấn đang nói cái gì, có thể là Toàn Vũ đã nói cho hấn biết.

Khẽ cười một tiếng nói: ‘Người tin sao?’

192. Chương 192 193 194: Yêu Hay Không Yêu ?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 192 193 194: Yêu hay không yêu ?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Khẽ cười một tiếng nói: ‘Người tin sao?’

Thân hình Tư Mã Tuấn Lỗi cứng đờ, hẳn còn không nghĩ đến việc có tin tưởng hay không liền tức giận chạy đi chất vấn nàng. Nhưng nếu nàng không đồng ý thì làm sao Toàn Vũ nói như vậy được?

‘Đó là Toàn Vũ tự mình quyết định, ta còn chưa kịp phản đối thì nàng đã bước đi rồi.’ Hàn Ngữ Phong cười nhạt một chút, giải thích.

Nghe nàng nói như vậy sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi dịu đi rất nhiều, nhưng vẫn chưa buông tay nàng ra mà nắm chặt lại: ‘Tại sao vẫn chưa trở về?’ Hắn đã đợi nàng ba ngày, nàng không biết thời gia ba ngày đối với hắn mà nói đằng đẳng bao nhiêu, dày vò bao nhiêu, giây phút chờ đợi nàng hắn lại sợ, hắn lại sợ nàng sẽ thay đổi ý định nhưng hắn vẫn cố gắng thuyết phục bản thân không nên quấy rầy nàng, nên để cho nàng có thời gian suy nghĩ cẩn thận, hiểu rõ mọi chuyện.

‘Người muốn ta trở về không?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn, tại sao hắn không đến đón nàng trở về? Tại sao ba ngày không thấy bóng dáng mà hiện tại lại chạy đến đây chất vấn nàng, thật là buồn cười.

‘Vậy người có muốn trở về không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sưng sốt, lạnh lùng nhìn nàng nói, hẳn đương nhiên là muốn nàng trở về rồi nhưng nếu nói ra miệng thì nó lại là một loại ý tứ khác.

‘Không muốn.’ Hàn Ngữ Phong có chút giận dỗi nói, hắn chỉ cần nói ra là tốt rồi, nàng muốn nghe hắn nói hẳn muốn nàng trở về, nếu hắn nói vậy thì nàng nhất định vui vẻ theo hắn trở về, chẳng lẽ như vậy mà hắn cũng không làm được sao?

‘Tốt, Hàn Ngữ Phong, người không muốn phải không? Người chỉ cần sinh hài tử của ta xong, sau đó tùy người muốn đi đâu thì đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng nghĩ một đằng nói một nẻo nên cũng cố ý nói.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người lấy đứa nhỏ uy hiếp ta sao? Hài tử của ta, dựa vào cái gì phải đưa cho người?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

‘Người nói dựa vào cái gì phải đưa cho ta sao? Nếu không có sự góp sức của ta thì làm sao có đứa nhỏ?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nhìn lại nàng, nàng nói đứa nhỏ là của nàng, nàng làm sao có thể một mình tạo ra nó chứ?

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người nói xằng bậy gì vậy?’ Sắc mặt Hàn Ngữ Phong có chút ửng đỏ, chuyện như vậy mà hắn cứ nhiên cũng dám nói ra.

‘Cùng ta trở về.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên dời đi đề tài, nhìn chằm chằm vào nàng nói.

‘Ừ, nhưng còn Toàn Vũ làm sao bây giờ? Lý Huyền Băng có khó xử nàng hay không?’ Hàn Ngữ Phong gạt đầu không cùng hắn đấu võ mồm nữa nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

‘Chuyện đó người không cần quan tâm, Toàn Vũ tự mình làm thì phải tự mình gánh vác hậu quả, hiện tại người chỉ cần chăm sóc tốt đứa nhỏ trong bụng là được rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền đem nàng kéo vào trong lòng ngực, ôm lấy nàng.

‘Được.’ Bây giờ chuyện nàng cần làm không phải là đi quan tâm người khác mà chuyện duy nhất nàng phải quan tâm chính là đứa nhỏ trong bụng mình.

‘Hiện tại liền quay về vương phủ cùng ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền ôm lấy nàng bước ra cửa, hẳn không thể đợi thêm được nữa, để tránh đêm dài lắm mộng, không khéo lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

‘Chờ một chút, ta còn muốn thu thập một ít đồ vật, còn có Cảnh nhi nữa?’ Hàn Ngữ Phong bảo hắn dừng lại, hẳn làm sao có thể nói đi là đi, nàng còn chưa nói với Lý Huyền Băng một tiếng, không thể cứ yên lặng như vậy mà rời đi.

‘Người thực dong dài, những chuyện này sẽ có Xuân Vũ xử lý tốt, không cần người quan tâm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dường như có chút không kiên nhẫn, việc này còn cần nàng quan tâm sao?

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người thật không hiểu hay giả vờ không hiểu? Ta cùng người trở về thì cũng nên gặp Lý Huyền Băng từ biệt một tiếng, đây là phép tắc.’ Hàn Ngữ Phong buồn bực nhìn hắn quát, tối thiểu cũng phải cảm ơn hắn đã chăm sóc mình mấy ngày nay.

‘Thì ta sẽ nói với hắn.’ Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt nhìn nàng một cái, từ trong miệng nàng nghe được tên Lý Huyền Băng trong lòng hắn thật không thoải mái.

‘Mau buông ta xuống.’ Hàn Ngữ Phong đột nhiên lấy tay sờ sờ bụng.

‘Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Đứa nhò có tốt không? Ta đi tìm đại phu?’ Tư Mã Tuấn Lỗi vội vàng đem nàng nhẹ nhàng đặt trên giường, thần sắc khẩn trương, tay chân có chút luống cuống.

‘Ta không sao, chỉ là ta đói bụng.’ Nhìn thấy hắn khẩn trương vì mình như vậy Hàn Ngữ Phong cười khê một chút, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

‘Hàn Ngữ Phong, người dám làm ta sợ, đùa như vậy vui lắm sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút căm tức, hại hắn lo lắng như thế.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người thật là không nói lý lẽ nha, ta có dọa người sao? Là tự người khẩn trương, không phải sao?’ Hàn Ngữ Phong bất mãn nhìn hắn, nhúc nhích thân mình ngồi dậy.

‘Hàn Ngữ Phong, người còn dám ngụy biện.’ Trong mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nảy lên lửa giận, nhìn chăm chăm nàng, nàng không biết vừa rồi hắn khẩn trương bao nhiêu, lo lắng bao nhiêu đâu.

‘Ai ngụy biện, người thật sự là không nói lý lẽ mà, ta có nói bụng ta không thoải mái sao? Rõ ràng.....’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn lại hắn, nàng hiện tại mới không sợ hắn đâu.

‘Người...’ Tư Mã Tuấn Lỗi chán nản nhìn nàng, đột nhiên kéo nàng lại ngăn chặn cái miệng anh đào nhỏ đang chuẩn bị hé ra của nàng.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi...Ngô....Buông.’ Hàn Ngữ Phong giãy dụa một chút, hành động của hắn đúng là không thể đoán trước được, rõ ràng bọn họ đang cãi nhau mà hắn lại có thể đột nhiên hôn nàng.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngoảnh mặt làm ngơ, càng dùng sức hấp dẫn đôi môi cánh hoa của nàng, đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào trong miệng nàng, cuồng nhiệt hỗn loạn hút hết hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, nàng hại hắn lo lắng sợ hãi như thế nên nàng đáng phải nhận sự trừng phạt của hắn.

Các loại cảm giác trong lòng như giao hòa cùng một chỗ, tất cả giống như một dòng dung nham nóng bỏng mãnh liệt chảy cuộn cuộn không ngừng. Tay hắn cố định chặt chẽ phía sau đầu nàng, đầu lưỡi thì dầy dụa xâm nhập miệng nàng, hắn nhất định phải hôn cho đến khi nàng hít thở không thông thì mới bỏ qua.

‘Ngô....Mau buông...’ Hàn Ngữ Phong cố gắng đẩy ngực hắn ra, nàng dường như không thể hít thở được nữa.

‘Không làm cho người nhớ để đời thì ta sẽ không buông tay.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thoáng rời đi đôi môi cánh hoa của nàng, để cho nàng hít thở một chút không khí, sau đó lại áp chặt môi mình lên đôi môi mềm mại của nàng, bá đạo hấp dẫn nàng, không cho nàng có một cơ hội phản kháng.

Đầu óc Hàn Ngữ Phong đều trống rỗng, thân thể càng ngày càng mềm mại vô lực, mà hắn lại hết sức mạnh mẽ, hôn càng ngày càng cuồng nhiệt như muốn cắn nuốt hết ý thức của nàng. Nàng chỉ cảm thấy cái lưỡi của hắn triển linh động trong miệng nàng như muốn hút hết hương vị ngọt lành trong miệng nàng, trên chọc thần kinh của nàng.

Một lúc lâu sau đột nhiên cảm thấy ngực chột lạnh thì mới phát hiện tay của hắn đã cởi bỏ vạt áo của nàng, với vào bên trong, đang nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực mềm mại của nàng.

‘Không thể.’ Hàn Ngữ Phong hoảng hốt kêu lên, lấy tay dùng sức muốn lôi bàn tay đang đặt trên ngực nàng ra, bọn họ không thể như vậy, như vậy sẽ làm bị thương đứa nhò trong bụng.

Thân mình Tư Mã Tuấn Lỗi cứng lại một chút sau đó rút tay về và rời đôi môi nàng, hắn đang làm cái gì? Làm sao hắn lại quên mất là nàng đang mang thai, nhẹ giọng mắng: ‘Chết tiệt.’ Sau đó xoay người rời đi.

Hàn Ngữ Phong hồi phục lại tinh thần liền phát hiện cửa đã bị mở, hắn đi rồi sao? Cảm thấy bất mãn thì liền bỏ đi sao?

‘Vương phi, người không phải đang đói bụng sao? Mau ăn cơm đi.’ Lúc này Xuân Vũ từ ngoài cửa bưng đồ ăn bước vào nhìn thấy nàng đang sững sờ liền gọi.

‘Xuân Vũ, sao ngươi lại biết ta đang đói bụng?’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy bước xuống giường đến ngồi ở bên bàn cầm lấy chén dĩa, vừa ăn vừa hỏi.

‘Là Vương gia nói.’ Xuân Vũ vừa dứt lời đã thấy Tư Mã Tuấn Lỗi bước vào nhà, phất phất tay ý bảo nàng lui ra ngoài. Xuân Vũ lặng lẽ lui ra ngoài.

Thấy hắn đi vào, thì ra hắn không đi, không biết vì sao? Trong lòng Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhẹ nhõm, không hề nói tiếp mà chỉ chậm rãi ăn cơm, cảm thấy đã no rồi mới buông chén dĩa xuống.

‘Đã ăn no chưa? Ăn thêm một chút nữa đi, đừng để hài tử của ta bị đói.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy nàng ăn uống ít như vậy, giống như là không ăn vậy.

‘Hiện tại ngươi chỉ quan tâm hài tử của người?’ Hàn Ngữ Phong bất mãn bĩu môi nhìn hắn.

‘Người đang ghen tỵ sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại không cho là như vậy, quan tâm đứa nhỏ không phải cũng tương đương như quan tâm nàng sao?

Hàn Ngữ Phong hừ nhẹ một tiếng, không hề để ý đến hắn, hắn không thể nói câu ngọt ngào để làm cho nàng vui vẻ một chút được sao?

‘Hừ cái gì? Mau nằm nghỉ ngơi đi, ngày mai ta tới đón ngươi quay về vương phủ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không thèm nhìn về mặt bất mãn của nàng, ôm nàng đem tới giường.

‘Khoan đi đã, ở lại bồi ta ngủ.’ Thấy hắn xoay người muốn rời đi, Hàn Ngữ Phong giữ chặt lấy cổ tay hắn, ngẩng mắt lên nhìn hắn, không biết tại sao từ khi biết mình mang thai nàng đột nhiên có chút ỷ lại vào hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, bình tĩnh nhìn nàng, hắn thật sự là có chút không hiểu nàng, nói nàng đối với hắn vô tình thì lại giống như hữu tình, nói nàng đối với hắn hữu tình thì nàng lại giống như vô tình, câu nói kia vẫn bị ngăn chặn ở yết hầu của hắn, hắn muốn mở miệng hỏi nhưng từ đầu đến cuối đều không nói ra.

Hàn Ngữ Phong lẳng lặng nhìn lại hắn, hắn dường như đang do dự nói ra suy nghĩ của mình?

Trần mặc một chút Tư Mã Tuấn Lỗi mới cởi giày nằm xuống giường găt gao ôm lấy nàng, thanh âm trầm thấp hỏi: ‘Hàn Ngữ Phong, ta có một vấn đề, ngươi có thể cho ta một đáp án được không?’

‘Vấn đề gì?’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên.

‘Người có yêu ta không?’ Chần chừ một chút rồi cuộc hắn cũng mở miệng hỏi.

Hàn Ngữ Phong ngẩn người, vội vàng cúi đầu tựa vào trước ngực hắn, đột nhiên tim đập thật nhanh, sắc mặt cũng trở nên ửng đỏ, hắn hỏi trực tiếp như thế thì nàng làm sao trả lời? Quá xấu hổ để trả lời?

Tư Mã Tuấn Lỗi nâng đầu của nàng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, tiếp tục truy hỏi: ‘Yêu hay không yêu rất đơn giản, nếu người không muốn nói thì cũng có thể găt đầu hoặc lắc đầu.’ Trong lòng của hắn kỳ thật rất khẩn trương, hắn muốn biết thật ra trong lòng của nàng có hắn hay không?

Trong con ngươi đen của hắn dường như có hai đám lửa đang chớp động, Hàn Ngữ Phong khẽ cắn môi, chuyện này làm sao nàng nói ra? Găt đầu thì có vẻ đơn giản hơn một chút.

Còn chưa chờ nàng găt đầu, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của Xuân Vũ.

‘Vương phi, Lý vương gia đến, đang ở bên ngoài chờ người.’

‘Lý Huyền Băng đến sao?’ Hàn Ngữ Phong vừa muốn đứng dậy đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi nắm lấy tay kéo lại, không để ý đến lời bấm báo của Xuân Vũ, tuấn mầu không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm nàng nói: ‘Ngữ Phong, nói cho ta biết.’

‘VẬY còn người, người có yêu ta không?’ Hàn Ngữ Phong chậm rãi mở miệng hỏi lại, hắn cũng chưa từng nói qua với nàng, nên nàng cũng muốn biết.

‘Hàn Ngữ Phong, là ta hỏi người trước, người phải trả lời trước.’ Ánh lửa trong mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lúc tối lúc sáng, nàng có biết chuyện này đối với hắn là rất quan trọng, cực kỳ quan trọng hay không?

‘Người là nam nhân, nên phải do người nói trước.’ Ba ngày trước không phải nàng đã nói cho hắn rồi sao? Tại sao hắn còn muốn hỏi nữa?

‘Hàn Ngữ Phong, người rốt cuộc có nói hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút thẹn quá hóa giận, hắn là một đại nam nhân làm sao có thể đem từ yêu thốt ra khỏi miệng, nếu bị người ta biết còn không bị cười chết mới là lạ.

‘Ha hả.’ Hàn Ngữ Phong cười khê một chút, chẳng qua chỉ là một chữ, chẳng lẽ đối với hắn lại khó như vậy sao? Thật ra không cần hắn nói nàng cũng có thể cảm nhận được hắn yêu nàng, nhưng nếu hắn có thể chính miệng nói với nàng, nàng đương nhiên càng vui vẻ hơn.

‘Người cười cái gì? Mau nói cho ta biết.’ Mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi sát lại gần nàng, dường như đụng tới chóp mũi của nàng.

‘Người nói trước cho ta biết, sau đó ta sẽ nói.’ Hàn Ngữ Phong lấy tay đẩy ngực hắn ra, nàng là nữ nhân mà, những lời này không phải nên do nam nhân nói trước sao?

‘Người thực phiền toái.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phiền não tròng mắt liếc nàng một cái, kỳ thật hắn có thể cảm giác được nàng đối với hắn là có tâm, nhưng hắn vẫn muốn xác định thật ra trong lòng nàng hắn có bao nhiêu phân lượng, rốt cuộc có quan trọng hay không?

‘Tim của người đập thật là nhanh a.’ Hàn Ngữ Phong tựa đầu vào trước ngực hắn, nghe tiếng tim của hắn đập thật nhanh, thật mạnh có vẻ hắn đang rất khẩn trương, thật ra nàng cũng rất khẩn trương, chỉ đơn giản một chữ yêu nhưng để ở trong lòng và nói ra miệng thì ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, chỉ có chính tai nghe được nàng mới có thể an tâm.

‘Không cần nói sang chuyện khác, người nói hay không nói?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày, để cho nàng biết hắn khẩn trương, bất an làm cho sắc mặt của hắn không tránh khỏi có chút xấu hổ.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người ăn hiếp ta, muốn nói thì cũng là người nói trước.’ Hàn Ngữ Phong tức giận, tại sao hắn lại không thể nói trước chứ? Không nên bắt nàng phải nói trước. Không.

‘Ăn hiếp người? Ngữ Phong, người đánh giá cao ta quá rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngậy ngậy cả người, trên môi đột nhiên lộ ra một tia cười khở, nếu hắn ăn hiếp nàng, sao lại phải lo được lo mất như thế, cẩn thận cảm nhận, hạnh phúc này dường như thật không đúng.

‘Yêu.’

Một thanh âm mạnh mẽ ngoài cửa vang lên làm cho Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong đều sửng sốt.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng một cái, đứng dậy bước xuống giường mở cửa nói: ‘Lý vương gia mời vào, đúng lúc ta có việc muốn nói với người.’

‘Quấy rầy các người thật là vô cùng có lỗi, Tư Mã Tuấn Lỗi người không cần phải nói, ta biết người muốn nói cái gì nhưng bây giờ không cần phải....nói nữa.’ Từ ngoài cửa Lý Huyền Băng bước vào phòng, gương mặt ôn nhuận không mang theo một tia biểu tình. Vừa rồi hắn đã nghe rõ ràng rành mạch tất cả.

‘Không phải, Vương gia, là ta chậm trễ.’ Hàn Ngữ Phong cũng đứng dậy bước xuống giường, nhẹ nhàng lắc đầu.

‘Ngữ Phong, người hãy quay về vương phủ đi, ta không làm phiền các người nói chuyện nữa, ta đi về trước.’ Lý Huyền Băng thần nhiên nói những lời này, cổ nén cảm giác chua xót trong lòng, xoay người rời đi.

‘Lý Huyền Băng, cảm ơn người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau đột nhiên nói, quả thật hẳn rất khâm phục Lý Huyền Băng, yêu sâu đậm như thế mà cũng có thể buông ra.

Thân mình của Lý Huyền Băng cứng lại một chút, khoe môi gợi lên một nụ cười chua xót ‘Tư Mã Tuấn Lỗi người không cần cảm ơn ta, Ngũ Phong yêu người, nếu ta có thể ở một góc trong lòng nàng, ta nhất định sẽ không cho người mang nàng về.’ Nói xong liền bước nhanh rời đi.

Hàn Ngũ Phong mím môi không nói gì, khẽ nhắm mắt lại như muốn giấu đi sự sầu não trong mắt, một tiếng ‘yêu’ vừa mới thốt ra có phải cũng là tiếng lòng của Lý Huyền Băng không? Nếu thật là vậy thì nàng làm sao dám nhận?

‘Người cảm thấy áy náy phải không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi vào bên giường, ánh mắt thâm trầm ảm đạm. Có lẽ nàng đối với Lý Huyền Băng cũng có cảm tình.

‘Người biết không? Trong lòng ta muốn gả cho người giống như hẳn vậy, tao nhã, ân cần, chu đáo, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười dịu dàng.’ Hàn Ngũ Phong ngược mắt nhìn hẳn, ngữ khí trong trẻo, xa xôi.

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi dần dần trở nên cứng nhắc, bộ mặt lạnh lùng của hẳn từng gây biết bao nhiêu thương tổn sâu đậm cho nàng, nhưng mà thời gian không thể trở lại, cho dù thời gian có thể trở lại thì hẳn cũng không thể trở thành dạng người như nàng mong muốn.

Hàn Ngũ Phong trầm tĩnh nhìn hẳn, chậm rãi nói tiếp: ‘Ta có thể cảm nhận được tâm ý của Lý Huyền Băng nhưng mà ta lại không có cách nào đáp lại hẳn bởi vì trong lòng ta, từ đầu đến cuối đều xem hẳn là bằng hữu, ta không thể yêu thương hẳn, nhưng mà đối với người thì lại không giống như vậy, lúc đầu ta thật sự rất hận người nhưng cho đến tận bây giờ lại là yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu mãnh liệt như đã yêu từ bao giờ, cho dù ta có muốn trốn tránh cũng trốn không được bởi vì tâm của ta đã đi lạc, không thể trở về được nữa.’

Trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi mừng như điên, nàng nói yêu, nàng thật sự nói yêu. Con người đen ảm đạm của hẳn đột nhiên phát ra một tia sáng nóng rực.

‘Ta cũng vậy.’ Thật lâu sau hẳn mới đè nén nội tâm mừng như điên của mình xuống, nhìn nàng thanh âm trầm thấp nói, lúc trước hẳn đối với nàng cũng là hận, luôn luôn tìm mọi cách nhục nhã, nhưng cho tới hôm nay lại tìm mọi cách yêu thương, sủng ái, nàng vô hình đã du nhập vào sinh mệnh hẳn, chiếm cứ lấy tâm hẳn, làm cho hẳn chìm sâu trong đó, không thể thoát ra được.

‘Cũng cái gì?’ Hàn Ngũ Phong hơi hơi nhếch môi, nàng đã nói rồi, nhưng hẳn còn không chịu nói, hẳn còn do dự cái gì?

‘Người rốt cuộc muốn ta nói cái gì?’ Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi có chút trốn tránh, có chút không được tự nhiên, nàng không phải là muốn hẳn nói yêu chứ?

‘Người nói đi, đương nhiên là nói người có yêu ta không?’ Hàn Ngũ Phong lấy tay kéo mặt hẳn lại, nhìn thẳng vào mắt hẳn, trong đôi mắt đẹp khẽ chớp động một tia nhìn kiên định.

Tư Mã Tuấn Lỗi không được tự nhiên, khẽ nhếch khoe môi, ngang ngạnh quay mặt qua chỗ khác nói: ‘Ta đã nói ta cũng vậy.’ Nàng không nên ép hẳn nói làm gì, nhưng hẳn đã quên rằng, chính hẳn cũng ép nàng nói.

‘Người nói vậy là ý gì? Ta không hiểu người nói rõ ràng hơn một chút, rốt cuộc là yêu hay không yêu?’ Hàn Ngũ Phong lại kéo mặt hẳn qua, trên mặt còn mang theo một tia tức giận hờn.

‘Trời không còn sớm nữa, người hãy nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta sẽ tới đón người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lên nói sang chuyện khác, vội vàng muốn rời đi.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người đứng lại, nếu hôm nay người không nói vậy thì người không cần tới đón ta, ta sẽ không cùng người trở về.’ Hàn Ngũ Phong nổi giận đứng ở phía sau uy hiếp.

Vừa mở ra cánh cửa, bước chân của Tư Mã Tuấn Lỗi chợt dừng lại sau đó xoay người lại nhìn nàng, môi khẽ nhếch lên, trên mặt mang theo một tia mắt tự nhiên.

Hàn Ngũ Phong trừng mắt nhìn hẳn, nếu hẳn không nói thì nàng sẽ không trở về.

Lại ngang ngạnh ôm nàng vào trong ngực không cho nàng nhìn thấy sắc mặt của hắn.

‘Yêu.’ Một thanh âm rất nhẹ từ bên tai truyền đến, Hàn Ngữ Phong khoe miệng mỉm cười, cười càng lúc càng lớn, thì ra xác định cảm tình lẫn nhau lại làm cho người ta vui vẻ đến như vậy, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn quan tâm, giờ phút này thật hạnh phúc, tốt đẹp biết bao.

‘Ta không nghe rõ, người hãy nói lại một lần nữa.’ Hàn Ngữ Phong lại cố ý nói, hắn thật không phải nam nhân mà, chỉ một chữ yêu lại nói nhẹ như vậy?

‘Hàn Ngữ Phong, người cố ý phải không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút căm tức, mày rậm nhăn lại, nàng cư nhiên cũng học được phương thức trêu chọc hắn.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi ta chính là cố ý thì sao? Ai kêu người nói nhẹ như vậy, tóm lại người phải nói một lần nữa để cho ta nghe rõ,’ Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu lên, nàng hôm nay càng muốn cùng hắn đối mặt.

Con người đen Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận trừng mắt nàng, kỳ thật thì cũng không có gì, cùng lắm thì.... Nhưng mà hắn không thể mở miệng nói nên lời.

‘Quên đi, ta không ép người, nếu là yêu tại sao lại khó xử, một khi đã như vậy thì đã nói lên người không yêu, người đi đi, ta muốn ngủ.’ Hàn Ngữ Phong cô ý biểu hiện ra sắc mặt ảm đạm, xoay người sang chỗ khác, nàng cũng không tin hắn không nói.

‘Hàn Ngữ Phong, ta yêu người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau, cắn răng nói ra từng chữ từng chữ thật rõ ràng, rõ ràng biết là nàng cố ý nhưng mà hắn chính là dù có ngoan cố đến thế nào cũng không vượt qua được lòng mình.

‘Ta cũng yêu người.’ Hàn Ngữ Phong xoay người lại ôm lấy hắn, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào

‘Hiện tại đã hài lòng rồi....Ngủ đi.’

Hài lòng....Ngủ. Hàn Ngữ Phong nhắm mắt lại, đêm nay khẳng định là nàng sẽ ngủ thật an tâm, ngủ một đêm yên ổn, có người thân bên cạnh âu yếm thì ra là hạnh phúc đến thế.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy khoe môi tươi cười của nàng cũng không tự chủ được mà mỉm cười, nắm lấy tay nàng thật chặt, cúi đầu khế hôn lên trán nàng một cái.

193. Chương 195: Trở Về Vương Phủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 195: Trở về vương phủ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Sáng sớm.

Tư Mã Tuấn Lỗi tới đón Hàn Ngữ Phong quay về vương phủ.

‘Tỷ tỷ, chúng ta đi về sao?’ Cảnh nhi tựa hồ thực vui vẻ, hắn rốt cục lại có thể học võ cùng sư phó, cũng có thể viết chữ cùng tiên sinh.

‘Ừ, Cảnh nhi đi thôi.’ Hàn Ngữ Phong kéo bàn tay nhỏ bé của hắn, đi ra khỏi biệt viện, sau đó thị vệ ẵm Cảnh nhi lên xe ngựa.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn lên xe, Tư Mã Tuấn Lỗi khẩn trương đỡ lấy nàng nói: ‘Ngữ Phong, cẩn thận.’

‘Người thật khấn trương.’ Hàn Ngữ Phong cười khê một chút, nhưng là tâm lại cực kỳ ngọt ngào, cho dù là lo cho nàng, hay chỉ là lo cho con của hai người họ cũng tốt rồi.

‘Cẩn thận, ngồi xuống.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đem nàng nhẹ nhàng đặt trên xe ngựa, liếc mắt một cái, đây là đứa con của hắn và nàng, hắn có thể không khấn trương sao?

Xe ngựa vững vàng về tới vương phủ, Xuân Vũ mang theo vài món đồ, dẫn Cảnh nhi xuống xe ngựa vào vương phủ.

Hàn Ngữ Phong đứng ở cửa vương phủ, rời đi vài ngày rồi nàng lại trở về, nhưng tâm tình thay đổi nên tựa hồ mọi thứ cũng đều thay đổi.

‘Đi vào thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dắt tay nàng đi vào vương phủ.

‘Vương gia, Vương phi, cát tường.’ Dọc theo đường vào vương phủ, hạ nhân đều kinh hỉ(vui mừng), cung kính tiếp đón. Vương phi rốt cục lại đã trở lại, các nàng không cần phải chịu đựng tình hình bất thường của Vương gia nữa.

Hàn Ngữ Phong gật đầu, trên mặt mang theo một tia mỉm cười.

Hà Tình uyển.

‘Phu nhân, Vương gia đã đón Vương phi về vương phủ.’ Nha hoàn hầu hạ Thúy Hà – Xuân Hoa, vội vàng chạy vào hồi bẩm, vốn đang cao hứng vì phu nhân được làm sủng phi, ai biết Vương phi lại đột nhiên trở về.

Nghe vậy, thân thể Thúy Hà run lên một chút, sắc mặt thay đổi, nàng đã trở lại, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, liền nói: ‘Ta biết rồi, người ra ngoài đi.’

‘Dạ phu nhân.’ Xuân Hoa có điểm không hiểu nhưng nàng vẫn lui ra ngoài. Vương phi đã trở lại, phu nhân sao có thể thờ ơ như vậy?

Ánh mắt Thúy Hà dừng ở bụng của mình, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại rồi dần dần buông ra, hiện tại nàng đã là sủng phi của vương phủ, về sau nàng cũng sẽ là mẫu thân của tiểu vương gia, hiện tại việc nàng phải làm chính là an phận thủ thường, chờ đứa nhỏ sinh ra, không cần để ý đến người khác, mà nàng cũng không có tư cách để ý.

Trong Kỳ Lâm cư.

‘Vương phi đang có thai. Từ hôm nay trở đi, các người phải hầu hạ cho tốt, không được phép phạm sai lầm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó quản gia và nha hoàn.

Mọi người sững sốt, khi biết Vương phi mang thai lập tức phản ứng, vội vàng quỳ xuống nói: ‘Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia.’

‘Đứng lên đi, các người lui xuống đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi khoát tay, sau đó vào phòng.

‘Cũng không phải chuyện lớn, người để cả vương phủ biết làm gì?’ Hàn Ngữ Phong có chút ngượng ngùng, chẳng qua chỉ là nàng mang thai, sao phải làm lớn chuyện như vậy.

‘Không phải chuyện lớn? Ta sắp làm cha mà không phải chuyện lớn sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng, nàng chẳng lẽ thật sự không biết hắn quan tâm đến đứa nhỏ của bọn họ đến thế nào sao?

‘Không phải chỉ là mang thai sao? Người cũng không phải lần đầu tiên biết mình được làm cha.’ Hàn Ngữ Phong nhất thời thốt ra suy nghĩ trong lòng, sau đó có chút hối hận, nàng nói những lời phá hư không khí này để làm gì?

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt có chút cứng ngắc, hắn biết nàng nhất định để ý, hắn bất lực chạm tay vào đầu nàng, mâu quang kiên định nhìn chằm chằm nàng nói: ‘Ngữ Phong, người hắn là biết ta không muốn có đứa nhỏ của Thúy Hà. Ta căn bản cũng không nghĩ là chúng ta lại có hài tử, vì thế khi biết ta đã rất chờ mong, sau này ta cũng sẽ thương nó bởi vì nó là đứa con của chúng ta.’

Đôi mắt Hàn Ngữ Phong hiện lên một tầng mờ mịt, tựa vào trước ngực hắn, ‘Ta hiểu.’

Trong phòng tản ra không khí ôn nhu.

Hà Tình uyển.

‘Phu nhân . . .’ Xuân hoa lại hoang mang rối loạn, khẩn trương chạy vào.

‘Có chuyện gì? Xuân Hoa.’ Thúy Hà mày nhú một chút, còn có chuyện gì so với việc Hàn Ngữ Phong quay về vương phủ khiến nàng vội vã như thế.

‘Hiện tại Vương phi đang mang thai, Vương gia còn cố ý dận dò mọi người phải chăm sóc Vương phi thật tốt.’ Xuân hoa tức giận bất bình, phu nhân mang thai mà cho tới bây giờ Vương gia cũng chưa từng cao hứng như vậy.

‘Cái gì? Vương phi mang thai.’ Thúy Hà đột nhiên đứng dậy, lão đảo lui về phía sau hai bước, chống tay lên bàn mới có thể đứng vững.

‘Phu nhân, ngươi có sao không?’ Xuân Hoa khẩn trương tới giúp nàng.

‘Xuân Hoa ngươi có chắc Vương phi mang thai không?’ Thúy Hà bắt lấy tay nàng, muốn xác định một lần.

‘Dạ phải, chính miệng Vương gia đã nói, hiện tại cả vương phủ mọi người đều biết Vương phi mang thai.’ Xuân Hoa gật đầu, không giấu diếm.

Thúy Hà lập tức ngồi phịch xuống ghế, giống như bị ném vào hầm băng, Hàn Ngữ Phong cứ nhiên cũng mang thai. Hiện tại Vương gia chỉ sợ đến liếc nàng một cái cũng không muốn, nàng phải làm sao bây giờ? Đặt tay lên bụng, bây giờ mọi hi vọng của nàng đều ký thác vào đứa nhỏ, nếu nó là nam hài, thì sẽ là con cả của vương phủ, theo lý sẽ kế thừa tất cả, nàng vẫn sẽ có một cuộc sống phú quý, nghĩ vậy nên tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

‘Xuân Hoa, chúng ta đi vấn an Vương phi.’ Thúy Hà đứng dậy, Vương phi hồi phủ thì tóm lại nàng phải đến vấn an một chút.

‘Dạ phu nhân.’ Xuân Hoa đỡ lấy nàng, trong lòng thật sự nghi hoặc, phu nhân không lo lắng đến địa vị của mình ở vương phủ sao?

Kỳ Lân cư.

‘Vương phi, Thúy Hà phu nhân đã tới, ngươi thấy sao? Không bằng để nô tỳ nói người đã nghỉ ngơi, bảo nàng trở về.’ Xuân Vũ tiến vào hỏi thăm, nàng biết trong lòng Vương phi vẫn để ý đến Thúy Hà.

‘Không cần đâu Xuân Vũ. Để nàng vào đi.’ Cùng sống dưới một mái nhà, tuy cúi đầu không thấy nhưng ngẩng đầu vẫn gặp mặt, nàng cần gì phải trốn.

‘Dạ.’ Xuân Vũ lui ra ngoài.

194. Chương 196: Hạ Độc Hiếp Bức

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 196: Hạ độc hiếp bức

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Rất nhanh Thúy Hà được Xuân Hoa dìu đến, nhìn nàng nói: ‘Thúy Hà chúc mừng Vương phi.’

‘Cám ơn người, Thúy Hà. Người cũng đang mang thai, phải giữ sức khỏe cho tốt.’ Hàn Ngữ Phong khách khí nói, ánh mắt dừng trước bụng của nàng, trong lòng lại chua xót không thôi. Nàng đã nghĩ mình sẽ không để ý, nhưng việc hai nữ nhân cùng hoài thai với một nam nhân thật là hư tình giả ý, khiến nàng bất an.

‘Các người đang nói chuyện gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đi đến.

‘Tham kiến Vương gia.’ Thúy Hà hạ thấp người nói.

‘Người đi lại rất bất tiện, sao không ở lại Hà Tĩnh dưỡng thai?’ Tư Mã Tuấn Lỗi dùng thanh âm ôn hòa nói với nàng.

‘Chưa kịp nói gì thì người đã đến.’ Hàn Ngữ Phong nhìn hẩn, hiện tại ba người lại đối mặt tại đây làm lòng nàng có cảm giác đau đến không nói lên lời.

‘Ấn điểm tâm chưa? Có gì ... không thoải mái không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức đi đến bên nàng, ngữ khí cực kỳ ôn nhu.

‘Tốt lắm.’ Hàn Ngữ Phong có chút xấu hổ, hẩn lại có thể quan tâm nàng trước mặt Thúy Hà lại như thế, tuy rằng nàng thực cảm động, nhưng nàng lại không muốn Thúy Hà khó chịu.

‘Vương gia, Vương phi, thiếp thân cáo lui trước.’ Sắc mặt Thúy Hà khó coi, nắm chặt khăn lụa, ngón tay trắng bệch, tuy rằng biết Vương gia không thương nàng, nhưng cũng không cần phải tỏ thái độ rõ ràng như vậy.

‘Ừ, người lui ra đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thản nhiên nói, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn nàng một cái.

Thấy mắt Thúy Hà có một tầng nước mắt, hốt hoảng rời đi, Hàn Ngữ Phong không đành lòng, cùng là nữ nhân nên nàng có thể hiểu được tâm tư của Thúy Hà, thậm chí than nhẹ.

‘Về sau không cần phải như vậy, cho dù người không thương nàng nhưng cũng không cần thiết phải làm nàng tổn thương.’

‘Ta chỉ là không muốn làm tổn thương người, về phần người khác, ta không có cách nào để tâm đến.’ Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ ôm lấy nàng, bây giờ hẩn chỉ để ý đến cảm nhận của nàng.

‘Không phải nàng hoài thai với người khác, chẳng lẽ đến khi đứa nhỏ sinh ra người cũng lạnh nhạt như thế sao?’ Hàn Ngữ Phong đặt tay lên đầu, nàng cũng không hiểu được mình vì sao lại nói thay Thúy Hà, nàng không cảm thấy vui mừng sao, đó là hẩn quan tâm đến nàng mà.

‘Vậy người hy vọng, ta phải ân cần hỏi han nàng ta sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi có chút căm tức, tuần mâu nhìn chằm chằm nàng, hẩn không tin nàng lại nghĩ như vậy.

‘Ta.’ Hàn Ngữ Phong nhất thời nghẹn lời, nàng đương nhiên không hy vọng hẩn quan tâm Thúy Hà đến vậy.

‘Ngữ Phong, người có thể ích kỷ, cũng không cần thiện lương, về sau chúng ta không cần phải nhắc đến nàng, ta sẽ cố gắng quan tâm nàng, nhưng ta cũng chỉ có thể làm đến đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí dịu đi xuống, thật lòng nói.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong khẽ gật đầu, nàng cũng thật ích kỷ, không hy vọng hẩn quan tâm đến người khác.

‘Vương gia, Vương phi, thái y đã đến.’ Xuân Vũ ở ngoài cửa hồi bẩm nói.

‘Thái y xem bệnh cho ai?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc nhìn hẩn, sao nàng không biết thái y sẽ đến.

‘Thái y là do ta mời đến để bắt mạch cho người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích, sau đó giơ giọng hô: ‘Để hẩn vào đi.’

‘Dạ Vương gia.’

Thái y rất nhanh đã bước vào, hành lễ nói: ‘Tham kiến Vương gia, Vương phi.’

‘Đứng lên đi, không cần đa lễ. Người bắt mạch cẩn thận cho Vương phi, xem có gì cần chú ý không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó nói.

‘Dạ Vương gia.’ Thái y đi đến bên người Hàn Ngữ Phong, cầm lấy cổ tay nàng.

Hồi lâu sau, thái y mới hồi phục tinh thần nói: ‘Vương gia, sức khỏe Vương phi không được tốt lắm, trước mắt thai nhi coi như đã ổn định, nhưng vẫn cần phải chú ý tinh dưỡng, ta sẽ kê một số thuốc bổ thai cho Vương phi.’

‘Có nặng lắm không?’ Nghe sức khỏe nàng không tốt, Tư Mã Tuấn Lỗi nhất thời khẩn trương hỏi.

‘Vương gia không cần lo lắng, điều dưỡng thật tốt thì sẽ không có việc gì.’ Thái y vội vàng nói.

‘Vậy là tốt rồi, người kê đơn đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thở phào nhẹ nhõm, hẳn đặc biệt rất quý trọng đứa con này.

Thái y đi rồi, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, đặt nàng lên giường, ngữ khí ra lệnh nói: ‘Từ giờ trở đi, người phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không được xuống giường.’

‘Không được xuống giường? Người không phải nói chơi chứ, chờ đến khi sanh con cũng phải bảy tám tháng nữa. Hơn nữa cũng không nghiêm trọng như vậy.’ Tuy hắn nói vậy khiến nàng rất vui, nhưng cả ngày nằm trên giường thì có sống nổi hay không?

‘Ta nói rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí cường ngạnh, vấn đề này đừng mơ tưởng hắn sẽ nhượng bộ.

‘Dã man, không nói đạo lý.’ Hàn Ngữ Phong thấp giọng nói thầm, dù sao khi hắn không ở đây thì nàng vẫn có thể đứng lên.

‘Câm miệng lại, nghỉ ngơi đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi trừng mắt liếc nàng một cái, nàng có biết hay không, đây đều là suy nghĩ cho nàng và đứa con.

‘Lại còn hung thần ác sát . . .’ Hàn Ngữ Phong tiếp tục than thở.

‘Hàn Ngữ Phong người muốn cãi nhau à.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không cho nàng tiếp tục nói nữa.

‘Ngô . . .’

Ngoài thành, ở một tòa nhà hoang tại vùng hoang vu.

Một thư sinh sắc mặt trắng bệch, cả người gầy yếu vô lực, nam nhân này nằm trên đám cỏ khô, khuôn mặt phần nộ đầy nước mắt, nữ nhân này bề ngoài xinh đẹp nhưng lòng lại như rắn rết.

‘Người trừng mắt nhìn ta làm gì? Không phải ta không muốn thả người, muốn trách thì trách nữ nhân của người, chậm chạp không chịu hành động, nói không chừng nàng là tham luyến vương phủ vinh hoa phú quý. không muốn cứu người. không muốn đi theo một tên thư sinh như người chịu khổ.’ Châu nhi không để ý đến sự phần nộ của hắn, cười lạnh nói.

‘Không đâu. Thúy Hà yêu ta, đều là do người, nếu muốn báo thù, có bản lĩnh thì tự mình ra tay, vì sao lại uy hiếp chúng ta?’ Tên thư sinh trách mắng, nhưng ngữ khí lại vô lực, vốn cuộc sống của hắn và Thúy Hà thật là tốt đẹp. Đều là do nữ nhân này đột nhiên xuất hiện. phá hủy hạnh phúc của bọn họ.

‘Cái này chỉ có thể trách các người đen đủi, lại để ta tìm được các người, về phần nàng có yêu người hay không, chỉ sợ nàng cũng đã nhận ra rồi. Dù sao nữa tháng qua, nàng cũng không có hành động gì, không phải chứng minh nàng không cần người sao?’ Châu nhi cười lạnh, nàng cho Thúy Hà thời gian một tháng để nàng hạ độc, mặc kệ là Tư Mã Tuấn Lỗi hay Hàn Ngữ Phong, chỉ cần một người trong bọn họ chết, dù sao nàng cũng không thể trở mặt đứng nhìn hai người đó hạnh phúc.

195. Chương 197 : Đều Có Tính Toán

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 197 : Đều có tính toán

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Khuôn mặt nam nhân vốn đã trắng bệch, giờ lại càng trắng bệch thêm. Chẳng lẽ Thúy Hà thật sự tham luyến vương phủ vinh hoa phú quý, không quan tâm đến sự sống chết của hắn, nhất định là nàng có nỗi khổ riêng, hoặc là không thể nào xuống tay.

‘Ăn đi.’ Châu nhi đột nhiên nhét một viên thuốc vào trong miệng hắn.

‘Nếu nàng thực không nghe theo lệnh của người, thì người hiện tại không chế ta cũng không được cái gì?’ Nuốt viên thuốc xuống, tên nam nhân nói.

Chỉ còn có nửa tháng nữa, chẳng lẽ người không muốn biết nàng có còn nhớ đến người không ư?

Còn có nửa tháng thời gian ta cấp nàng thời gian chẳng lẽ người không muốn biết nàng đối với người có tâm hay không sao? Đây là thực vật, ta phải đi rồi.’ Châu nhi để lại một bao thực vật rồi xoay người rời đi.

Nam nhân nhìn thoáng qua đã biết là cái gì, nữ nhân kia cứ ba ngày lại bắt hắn ăn thực vật này một lần, loại độc dược này sẽ làm hắn toàn thân vô lực, thậm chí không có khí lực để đi đường, chỉ có cách ở tại chỗ này, không thể đi đâu.

Trên đường cái phồn hoa, Xuân Hoa cầm trong tay những đồ phụ nhân dặn mua, đang định quay về vương phủ, trên đường không một bóng người, đi qua một hẻm nhỏ, đột nhiên bị một người bịt miệng kéo đến góc không có ai.

‘Không cần kêu ta sẽ không làm người bị thương.’ Châu nhi lạnh lùng cảnh cáo nàng rồi mới buông tay ra.

Xuân Hoa vội vàng gật gật đầu, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, quay đầu lại mới khiếp sợ kêu lên: ‘Châu nhi cô nương.’

‘Xuân Hoa, người không cần sợ hãi, ta chỉ muốn biết tình hình ở vương phủ, người phải nói rõ từng chữ một cho ta biết, nếu không đừng trách ta không khách khí.’ Ánh mắt Châu nhi hung hăng nhìn chằm chằm nàng uy hiếp nói.

‘Châu nhi cô nương, người muốn biết cái gì? Ta nhất định nói cho người, sẽ không giấu diếm.’ Xuân Hoa ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, hiện tại Châu nhi cô nương đã sớm không còn là nữ tử nhu nhược trước kia.

‘Vậy người hãy nói cho ta biết, vương phủ gần đây đã phát sinh chuyện gì?’ Nàng muốn biết Thúy Hà đến tột cùng là không động thủ hay là thất thủ.

‘Vương phủ gần đây không phải sinh chuyện lớn nào? Chỉ có Thúy Hà phu nhân đã trở lại, còn có mang đứa con của Vương gia, Vương gia lập nàng làm sùng phi, còn có Vương phi cũng mang thai . . .’ Xuân Hoa nhỏ giọng nói, trộm nhìn sắc mặt của nàng, thật sự nhớ không nổi còn có chuyện gì nữa?

Hàn Ngữ Phong mang thai ? Châu nhi sắc mặt âm ngoan khó coi, nàng sẽ không cho bọn họ hưởng thụ như ý, vui vẻ sống qua ngày như vậy.

‘Châu nhi cô nương, ta có thể đi rồi sao?’ Xuân Hoa sợ hãi nhìn nàng, cước bộ cơ hồ muốn chạy đi.

‘Có thể.’ Châu nhi nói.

‘Cám ơn Châu nhi cô nương.’ Xuân Hoa bỏ chạy bạt mạng.

‘Đứng lại.’ Châu nhi đột nhiên hô.

Xuân Hoa cơ hồ bị dọa đến phát khóc, dừng lại xoay người nhìn nàng, thanh âm run rẩy nói: ‘Châu nhi cô nương, còn có chuyện gì sao?’ Nàng sẽ không giết mình chứ.

‘Người trở về nói cho Thúy Hà phu nhân, ngày mai nàng đến Quan Âm miếu đốt hương cầu nguyện để có thể sinh nam hài.’ Lời nói của Châu nhi có dấu huyền cơ trong đó.

‘Dạ, Châu nhi cô nương. Ta nhất định sẽ nhấn lại cho phu nhân, ta đây đi trước.’ Xuân Hoa cũng không dám quay đầu lại, chạy một hơi về vương phủ, không dám suy nghĩ nhiều về ý tứ trong lời nói của nàng, thậm chí: tính mạng quan trọng hơn.

Nhìn trước nhìn sau cũng không có người nào, mới nhớ đến những lời nói của nàng, vội vàng chạy về Hà Tĩnh uyển.

‘Xuân Hoa, người làm sao vậy?’ Thúy Hà thấy nàng đầu đầy mồ hôi, bộ dáng thở hổn hển, nghi hoặc hỏi.

‘Phu nhân, ta vừa rồi gặp Châu nhi cô nương ở vương phủ.’ Xuân Hoa khẩu khí vẫn có chút run sợ.

‘Châu nhi?’ Thân thể Thúy Hà run lên, sắc mặt đại biến, nàng rốt cục đã tìm đến đây, hồi lâu mới bình tĩnh nói: ‘Nàng có nói gì với người không?’

‘Cũng chưa nói gì? Chỉ hỏi ta vương phủ có chuyện gì không? Xuân Hoa lắc đầu, nhưng nàng cũng không hỏi gì nữa.’

‘Cái gì cũng chưa nói?’ Thúy Hà nhíu mày, chẳng lẽ nàng không đi tìm mình sao?

‘Đúng rồi.’ Xuân Hoa đột nhiên nghĩ ra, liền nói: ‘Nàng dặn phu nhân ngày mai đến Quan Âm miếu dâng hương để cầu nguyện người có thể sinh con trai.’ Trong lòng hiện tại mới có chút nghi hoặc, Châu nhi sao lại quan tâm đến phu nhân như vậy?

Thúy Hà khóe môi nhếch lên cười lạnh, nàng chỉ biết Châu nhi sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy. Bất quá nàng không phải Yêu Liên, cũng không phải Tiểu Vân, không dễ dàng bị nàng ta lợi dụng như vậy.

‘Xuân Hoa, người đi xin chỉ thị của Vương gia, nói ngày mai ta muốn đến Quan Âm miếu dâng hương, cầu phúc cho đứa nhỏ.’ Nàng nhìn Xuân Hoa rồi phân phó.

‘Dạ, phu nhân, ta sẽ lập tức đi.’ Xuân Hoa nói xong liền lui ra ngoài.

Thúy Hà trong lòng đau xót nhẹ nhàng nói: ‘Trịnh lang đừng trách ta. Ta làm như vậy đều là vì con của chúng ta.’

Xuân Hoa rất nhanh đã trở lại, hồi bẩm nói: ‘Phu nhân, Vương gia đồng ý rồi. Chỉ bảo người nên cẩn thận giữ gìn thân thể.’

‘Ừ, ta biết rồi. Xuân Hoa, người đi chuẩn bị đồ cho ngày mai, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.’ Thúy Hà phân phó nói.

‘Đã biết, phu nhân.’ Xuân Hoa gật đầu nói.

Sáng sớm hôm sau, Thúy Hà an vị ngồi trên nhuyễn kiệu đến Quan Âm miếu.

‘Phu nhân, đã tới rồi.’ Đến cửa Quan Âm miếu, Xuân Hoa kéo rèm nói.

‘Ừ. Xuân Hoa, người chờ ở bên ngoài, một mình ta đi vào.’ Thúy Hà ra khỏi kiệu, tiếp nhận vật trên tay nàng rồi nói.

‘Phu nhân, để ta đi vào cùng người.’ Xuân Hoa lo lắng nhìn nàng.

‘Không có việc gì, Xuân Hoa, người chờ ở bên ngoài, như vậy tăng tử của Quan âm miếu mới có thể cảm nhận được thành ý của ta, cho ta một nam hài.’ Thúy Hà giải thích nói.

‘Vậy được rồi phu nhân, người cẩn thận một chút.’ Xuân Hoa bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

Thúy Hà đi vào Quan Âm miếu, lập tức tiêu sái đến trước điện Quan Âm, thành tâm quỳ xuống, hai tay tạo thành chữ thập, dập đầu xuống, nàng thật sự hy vọng Quan Âm có thể tặng cho nàng một nam hài.

‘Người rốt cục cũng đến đây.’ Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên.

196. Chương 198 : Mưu Kế Âm Độc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 198 : Mưu kế âm độc

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Người rót cục cũng đến đây.' Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên.

Thúy Hà không quay đầu lại cũng biết người phía sau là ai, thanh âm lạnh như băng nói: 'Chẳng lẽ người không hy vọng ta tới sao?'

'Nếu đến đây, không hỏi đến tình lang của người sao? Chẳng lẽ người không quan tâm?' Châu nhi đứng sau nàng, khóe môi cười lạnh nói.

Thân mình Thúy Hà run rẩy một chút, mắt mở to, từ từ đứng lên, trên mặt không mang theo một tia biểu tình hỏi: 'Người còn thống khoái sao, nói đi, người tìm ta có chuyện gì?'

'Ta tìm người làm gì chẳng lẽ trong lòng người không rõ sao? Vì sao lại chậm chạp không chịu động thủ?' Ánh mắt Châu nhi đột nhiên lạnh băng, nhìn chằm chằm nàng.

'Châu nhi cô nương, thật sự người đã đánh giá ta quá cao. Người không phải không rõ Tư Mã Tuấn Lỗi, ta còn không có cơ hội xuống tay, và ta cũng đã quyết định không ra tay, không muốn gây thương tổn cho bọn họ cũng như tự làm hại chính mình.' Thúy Hà nhìn nàng nói.

'Thúy Hà, người là người thông minh, ta không phải tới đây để nghe người giải thích. Ta chỉ cần kết quả, về phần khi nào thì người xuống tay ta không cần biết, người chỉ còn nửa tháng, nếu không thì đừng trách ta ra tay độc ác mà giết chết cái tên tú tài kia.' Châu nhi lạnh lùng uy hiếp nói.

'Châu nhi cô nương, người cũng biết tính của Tư Mã Tuấn Lỗi. Hàn Ngữ Phong hiện tại đang mang thai, cả vương phủ đều đề phòng nghiêm ngặt, ta sao có thể xuống tay hạ độc, giờ cho dù chỉ là một cơn gió thoảng đến, vương gia cũng đều khẩn trương.' Thúy Hà cũng hừ lạnh nói, nàng muốn mình làm cái gì? Sao không tự mình đi làm? Nàng nghĩ, mặc kệ nàng có hạ độc chết Vương gia hay Vương phi hay không, hiện tại Vương gia cũng coi đứa nhỏ trong bụng nàng là con hấn, cố sao nàng phải làm vậy chứ.

'Vậy người không lo cho tính mạng của Trịnh tú tài sao? Người không sợ ta giết hấn sao?' Châu nhi hàn mâu hung ác bắn thẳng đến nàng.

'Tùy người.' Thúy Hà vẻ mặt bất cần, lạnh lùng nói, tuy rằng trong lòng có chút sợ, nhưng nàng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

'Tốt, đủ vô tình, không biết cái tên tú tài luôn một lòng nghĩ người sẽ cứu hấn nhìn thấy bộ dáng tuyệt tình lạnh lùng này thì hấn sẽ thế nào? Châu nhi cười lạnh, làm cho người ta không nhìn ra giờ phút này nàng đang nghĩ gì?

'Đáng tiếc hấn nhìn không tới.' Biểu hiện trên mặt Thúy Hà càng thêm lạnh lùng và vô tình, nàng biết nếu nàng toát ra một tia đau lòng, như vậy là nàng hại hấn, không phải cứu hấn, nàng chỉ hy vọng Châu nhi có thể nhất thời từ bi thả hấn ra.

Châu nhi đột nhiên tới gần nàng, dùng sức nắm chặt cổ nàng: 'Thúy Hà, người có thể không để ý đến sinh mệnh của hấn, chẳng lẽ tính mạng của mình người cũng không cần, ta phải cho người biết thế nào là sợ hãi thì người mới có thể thi lệnh?'

Sắc mặt Thúy Hà trong nháy mắt chuyển thành đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại không có một tia sợ hãi, đứng ở nơi đó nói từng chữ một: 'Ta . Biết . Người sẽ không . Giết ta.'

'Người tự tin ta sẽ không giết người?' Châu nhi hừ lạnh, tay đột nhiên rút về.

Thúy Hà cấp tốc hô hấp, hồi lâu mới bình phục lại, nhìn nàng khoe môi gợi lên một nụ cười châm chọc: ‘Bởi vì người cần ta.’

‘Ha ha.’ Châu nhi đột nhiên cười lớn, nhìn chăm chăm nàng nói:

‘Thúy Hà người rất tự tin, không có người thì có người khác, người hẳn biết ta rất ghét bị người khác uy hiếp.’

‘Châu nhi cô nương, người vẫn muốn trả thù Tư Mã Tuấn Lỗi, nhưng người có biết cách trả thù tốt nhất là gì không? Nhìn hẳn chết người có thể vui vẻ sao?’ Thúy Hà đột nhiên nhìn chăm chăm nàng, mặt không cười, nói.

Châu nhi giật mình, nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng nói: ‘Thúy Hà, người nói vậy là có ý gì?’

‘Người có biết cái gì làm cho người ta thống khổ nhất không? Thúy Hà hèn mọn nhìn nàng nói.

‘Người rốt cuộc muốn nói gì? Ta không có thời gian nghe người nói những lời vô dụng đó.’ Ánh mắt hèn mọn của nàng làm cho Châu nhi rất căm tức.

‘Điều là cho người ta đau đớn nhất chính là mất con, nếu người muốn trả thù bọn họ thì chỉ cần làm đứa con trong bụng Hàn Ngữ Phong biến mất, như vậy họ sẽ càng đau khổ.’ Thúy Hà mâu quang hung ác nói, bất quá cũng không nói ra suy nghĩ thật của mình, nếu Hàn Ngữ Phong không có con, như vậy đứa con của nàng sẽ càng thêm trân quý, địa vị của nàng ở vương phủ cũng sẽ như mặt trời ban trưa.

Châu nhi nhìn chăm chăm nàng, lộ ra một tia cười lạnh nói: ‘Thúy Hà người nghĩ rằng ta không biết người có chủ ý gì sao? Làm đứa con của Hàn Ngữ Phong biến mất, như vậy hài tử của người chính là duy nhất ở vương phủ, người thực thông minh, bất quá chủ ý này với ta mà nói cũng không tồi.’ Nhưng nàng cũng không nói với Thúy Hà việc chờ khi Thúy Hà sinh xong, nàng sẽ để Tư Mã Tuấn Lỗi biết đứa nhỏ không phải của hẳn, không biết khi đó hẳn sẽ bị đả kích đến thế nào? Khiếp sợ, tuyệt vọng, bi phẫn? Nàng đột nhiên thực chờ mong. Bất quá muốn lợi dụng được Thúy Hà, thì phải khiến nàng ta cao hứng trước đã.

‘Vậy người đồng ý?’ Thúy Hà không để ý tới sự châm chọc khiêu khích của nàng.

‘Người phân tích thấu đáo như vậy, ta có thể không đồng ý sao?’ Châu nhi giả bộ cam chịu.

‘Tốt, nếu chúng ta thành công, thì người cũng phải thả Trịnh tú tài.’ Thúy Hà nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

‘Ta cũng muốn thả hẳn, vì hiện tại hẳn không có khả năng lợi dụng nữa rồi, nhưng người không lo lắng sao?’

‘Lo lắng chuyện gì?’ Thúy Hà không rõ nhìn nàng.

‘Người không sợ hẳn đến vương phủ tìm người, nói cho Tư Mã Tuấn Lỗi biết cái thai trong bụng người là của hẳn?’ Châu nhi hèn mọn nhìn nàng, nàng chắc chắn chưa từng nghĩ đến điểm này.

Thúy Hà sắc mặt đại biến, nàng lại xem nhẹ điểm này, vì tương lai của đứa nhỏ, vì vinh hoa phú quý về sau, hẳn phải chịu ủy khuất rồi.

‘Hy vọng người không giết hẳn.’ Một lúc sau nàng mới nói được những lời này.

‘Người yên tâm, ta sẽ không giết hẳn. Đừng quên chuyện người phải làm, ta chờ tin tốt của người.’ Châu nhi nói xong xoay người rời đi, về sau nàng còn phải dùng hẳn để đả kích Tư Mã Tuấn Lỗi, sao có thể để hẳn chết.

Phía sau

Thúy Hà hung hăng nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, cảnh tượng nửa tháng trước đột nhiên hiện lên ở trước mắt.

197. Chương 199: Bị Buộc Hồi Phủ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 199: Bị buộc hồi phủ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Trịnh lang, người xem vật ta làm cho đứa nhỏ có đáng yêu không?’ Thúy Hà cầm một đôi hài búp bê đáng yêu, hạnh phúc hỏi Trịnh tú tài đang đọc sách ở một bên.

‘Đáng yêu, Thúy Hà người nghỉ ngơi một chút đi, đừng để quá mệt mỏi, sức khỏe quan trọng hơn.’ Trịnh tú tài buông sách, đi tới nhẹ nhàng bóp vai cho nàng.

‘Không cần đâu.’ Thúy Hà tựa đầu vào ngực hắn, hạnh phúc cười. Mặc dù xa rời vương phủ vinh hoa phú quý, nhưng hiện tại lại có thể làm bạn, làm vợ hắn thật là hạnh phúc.

Một bức tranh ân ái đột nhiên xuất hiện thêm một người. Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên theo cửa truyền đến.

Thúy Hà và Trịnh tú tài cả kinh, quay đầu lại liền thấy một nữ tử gầy yếu, mỹ mạo tinh tế, nhưng đôi mắt đẹp lại lạnh vô cùng.

‘Châu nhi cô nương?’ Thúy Hà kinh ngạc lên tiếng, sau đó tỉnh táo nói: ‘Ta đã rời khỏi vương phủ, không biết người tìm ta có chuyện gì?’

‘Thúy Hà phu nhân không phải luôn luôn thông minh sao? Chẳng lẽ đoán không ra sao?’ Châu nhi lạnh lùng, châm chọc nói, chuyện của hắn thần không biết quỷ không hay, chỉ tiếc mình vô tình đã biết.

‘Ta không rõ, Châu nhi cô nương, người đang nói cái gì?’ Thúy Hà trấn định lại, sẽ không ai biết chuyện kia.

‘Phải không?’ Châu nhi khóa cửa vào rồi cười lạnh, ánh mắt dừng lại trên bụng nàng.

Thúy Hà đứng lên lấy tay che bụng lại, trên đầu đổ mồ hôi lạnh. Trịnh tú tài nhận thấy biểu tình không bình thường của nàng, lập tức che trước nàng, lấy tay chỉ vào Châu nhi nói: ‘Mặc kệ người là ai? Mời người lập tức rời đi, Thúy Hà cùng vương phủ đã không còn quan hệ.’

‘Lời này người có thể nói sao?’ Châu nhi vùng tay lên, Trịnh tú tài liền lay ngã sang một bên.

‘Trịnh lang, người có sao không?’ Thúy Hà lo lắng khi thấy hắn ngã xuống đất, liền nói,

‘Thúy Hà ta không sao.’ Trịnh tú tài chặt vật đứng dậy, trừng mắt nhìn Châu nhi: ‘Quân tử động khẩu không động thủ, người hiểu không?’

‘Ha ha, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, đúng là thư sinh trói gà không chặt, lại còn muốn bảo vệ cho người khác, thật là không biết tự lượng sức. Thúy Hà, khả năng nhìn người của người cũng quá kém cỏi.’ Châu nhi cười lạnh, châm chọc nói.

Thúy Hà sắc mặt vừa xanh vừa trắng, chịu đựng nhục nhã nói: ‘Châu nhi, người không phải cố ý đến nhục nhã ta chứ, nói đi người rốt cuộc có chuyện gì?’

‘Ta muốn người quay về vương phủ.’ Châu nhi nói ra mục đích thật sự.

‘Quay về vương phủ, ta đã bị đuổi ra, sao còn có thể quay lại?’ Thúy Hà cả kinh nói, chẳng lẽ quay về chịu chết sao?

‘Người đương nhiên có thể, cái thai trong bụng người là lý do tốt nhất.’ Châu nhi nói.

‘Thai?’ Thúy Hà cắn môi, nhưng cái thai này không có quan hệ gì với Tư Mã Tuấn Lỗi.

Từ lúc rời khỏi vương phủ, hơn một tháng cái trước, thời điểm Tư Mã Tuấn Lỗi một lòng tìm kiếm Hàn Ngữ Phong, căn bản không có tâm tư để ý tới các nàng. Một lần ra phủ, nàng gặp gỡ Trịnh tú tài, hai người nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), sau đó chuyện không nên xảy ra đã xảy ra.

Không lâu sau, nàng phát hiện mình mang thai, đang kinh hoàng không biết nên làm sao thì Vương gia đột nhiên đuổi các nàng ra khỏi vương phủ. Lúc này nàng lại cảm thấy mình may mắn, có thể tránh được một kiếp, vừa ly khai vương phủ nàng liền cùng Trịnh tú tài danh chính ngôn thuận dựa vào nhau mà sống. Số ngân lượng vương phủ xuất ra cho nàng, tuy rằng chỉ đủ sống, nhưng cũng rất vui vẻ, không ngờ hôm nay Châu nhi lại đột nhiên xuất hiện, nàng đương nhiên biết nàng ta không có ý gì tốt.

‘Không tồi, hài tử của người hẳn là đã được bốn tháng, mà người mới rời khỏi vương phủ ba tháng, nên nếu người nói nó là của Tư Mã Tuấn Lỗi, ai có thể nghi ngờ người. Vì thế người có thể danh chính ngôn thuận trở lại vương phủ.’ Châu nhi nhìn chằm chằm nàng, giải thích nói.

‘Không được, đó là hài tử của ta.’ Trịnh tú tài nghe được Thúy Hà phải quay về vương phủ, nên rất lo lắng, vội vàng ngăn trở, một tiếng liền cự tuyệt.

‘Người cho là người có tư cách sao?’ Châu nhi đột nhiên nhét vào miệng hắn một vật gì đó, ép hắn nuốt xuống.

Rất nhanh, thân mình hắn liền mềm nhũn, tê liệt ngã xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt vô lực.

‘Người cho hắn ăn cái gì?’ Thúy Hà chấn động, ngồi xuống muốn nâng hắn dậy.

‘Không có gì? Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe ta phân phó, hắn tự nhiên không có việc gì, nếu không ta không dám cam đoan, ngày mai hắn có thể nhìn thấy ánh mặt trời hay không.’ Châu nhi nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, lạnh lùng uy hiếp nàng.

‘Người muốn ta quay về vương phủ làm cái gì?’ Thúy Hà sẽ không khờ dại mà nghĩ quay về vương phủ chỉ để hưởng phúc.

‘Thúy Hà phụ nhân người quả nhiên thông minh, ta muốn người đến vương phủ thay ta giết Tư Mã Tuấn Lỗi, hoặc là Hàn Ngữ Phong, tùy người chọn, sau đó ta sẽ thả hắn.’ Châu nhi ánh mắt hung ác nói.

‘Người không phải nói đùa chứ, ta không có võ công, sao có thể giết bọn họ?’ Thúy Hà hoảng sợ lui về phía sau từng bước một, giết người, nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

‘Ta chỉ cần kết quả. Về phần người phải làm gì, đó là chuyện của người, cho người một tháng, ta sẽ mang hắn đi.’ Châu nhi nói xong, vỗ tay một cái, một nam nhân to lớn thô kệch liền đi vào, khiêng Trịnh tú tài cả người vô lực đi.

‘Buông hắn ra.’ Thúy Hà lo lắng kêu.

‘Thúy Hà, cứu ta.’ Bị khiêng đi ra ngoài, Trịnh tú tài nhìn nàng cầu xin, sau đó biến mất ở cửa.

‘Tốt lắm, về phần việc kia, không cần ta nói người cũng biết nên làm thế nào? Ta chờ tin tức của người, yên tâm, Trịnh lang của người ta sẽ chăm sóc tốt.’ Ngữ khí Châu nhi lạnh lùng, nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Thúy Hà ngồi tại chỗ, miệng đắng ngắt, nước mắt chảy xuống, nhớ tới ánh mắt cầu xin của Trịnh lang, nàng lau khô nước mắt, thu thập mọi thứ, sau đó đi từng bước đến vương phủ, nàng không có lựa chọn nào khác.

‘Phụ nhân người không khỏe sao?’ Thấy nàng đã lâu vẫn không đi ra ngoài, Xuân Hoa đột nhiên từ bên ngoài chạy vào.

‘Ừ, tốt lắm, chúng ta trở về đi.’ Thúy Hà phục hồi tinh thần nói.

198. Chương 200 : Tâm Tình Chuyển Biến

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 200 : Tâm tình chuyển biến

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Ngồi ở trên nhuyễn kiệu Thúy Hà dần dần hồi tưởng lại, sau khi nàng tiến vào vương phủ quả thật đã có vài lần muốn hạ độc nhưng mà lại không có một lần nào thành công, ngược lại lại chiếm được sự chăm sóc ngoài ý muốn của bọn hạ nhân, nha hoàn, được người khác hâm mộ làm cho lòng của nàng chậm rãi chuyển biến, nghĩ đến đã đâm lao thì phải theo lao, nàng tự nói với chính mình đứa nhỏ này chính là con của Vương gia, nhưng nàng lại lo lắng không biết Châu nhi có thể buông tha nàng hay không, hiện tại nàng rất cuộc đã yên tâm, nàng cũng có thời gia để lên kế hoạch làm sao diệt trừ Châu nhi, như vậy thì bí mật này vĩnh viễn cũng không có ai biết.

Hàn Ngữ Phong ngồi ở trong đình viện của Kỳ Lâm cư để phơi nắng, ánh nắng ấm áp dạt dào.

‘Vương phi, người cảm thấy cây nho này ăn có chua hay không?’ Xuân Vũ vừa đào đất trồng nho vừa hỏi.

‘Không chua.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu, dạo này nàng đã ăn chua tốt hơn nhiều.

‘Như vậy thì thật tốt quá, mọi người đều nói thích ăn chua thì khẳng định là sinh con trai.’ Xuân Vũ thật vui mừng nói.

‘Con trai hay con gái ta đều thích cả.’ Hàn Ngữ Phong cười nói, chỉ cần là đứa nhỏ của bọn họ thì nàng đều yêu thương.

‘Đó là đương nhiên rồi, nhưng mà nô tỳ vẫn hi vọng Vương phi trước tiên sinh ra một tiểu Vương gia, sau đó mới sinh thêm một tiểu Quận chúa. Như vậy Vương phi sẽ càng được sủng ái.’

Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút, không cần dùng cây nho để nói xa xôi, nàng biết tâm tư của Xuân Vũ, Xuân Vũ sợ Thúy Hà sẽ sinh con trai thì Tư Mã Tuấn Lỗi sẽ sủng ái đứa nhỏ và Thúy Hà mà không quan tâm nàng.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, lập tức đã thấy thân ảnh cao lớn của Tư Mã Tuấn Lỗi hiện ra tại cửa.

‘Nô tỳ tham kiến Vương gia.’ Xuân Vũ hạ thấp người hành lễ, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

‘Người đã trở lại?’ Hàn Ngữ Phong đứng lên hỏi.

‘Ừ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố gắng che giấu vẻ mặt trầm trọng.

‘Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?’ Hàn Ngữ Phong quan tâm hỏi, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

‘Hôm nay Lý Huyền Băng vào triều.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không có nói hết.

‘Người đang lo lắng cho Toàn Vũ phải không?’ Hàn Ngữ Phong cũng hiểu được một chút, Lý Huyền Băng đúng là vẫn còn không chịu bỏ qua.

‘Không phải, ta biết Lý Huyền Băng sẽ không thương tổn tính mạng của Toàn Vũ. Chỉ là nhớ tới lúc Toàn Vũ đi vào biệt quán thì ta thấy hai tròng mắt của hắn u oán mang hận nên trong lòng cảm thấy không thoải mái.’

‘Không cần tự trách, không phải người đã nói rồi sao? Mọi việc đều do Toàn Vũ gây ra nên nàng phải gánh vác hậu quả, ta cũng tin tưởng Lý Huyền Băng sẽ không thật sự thương tổn nàng.’ Hàn Ngữ Phong cầm tay hắn, nhẹ giọng an ủi.

‘Vào nhà đi, đừng ngồi lâu ở bên ngoài.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nâng nàng dậy, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong đứng lên vừa muốn quay về phòng thì Cảnh nhi liền từ ngoài cửa chạy ào vào nói: ‘Tỷ tỷ, ta đã trở về.’ Cái đầu bổ nhào vào trong lòng ngực của nàng.

‘Cẩn thận.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kinh hãi, nàng đang mang thai làm sao có thể để cho Cảnh nhi nhào tới, liền vội vàng ôm lấy nàng tránh qua một bên.

‘Bùm’ Cảnh nhi vỗ hụt, lập tức ngã nhào trên mặt đất.

‘Cảnh nhi. Người sao rồi? Té có bị thương không?’ Hàn Ngữ Phong kinh hoảng giẫy người ra khỏi vòng ôm của hắn, vội vàng nâng Cảnh nhi dậy, khẩn trương hỏi.

Tư Mã Tuấn Lỗi có chút hối hận, vừa rồi hắn chỉ nghĩ đến không thể đụng vào Hàn Ngữ Phong mà lại xem nhẹ Cảnh nhi, không ôm được nó, làm cho nó ngã sắp xuống đất.

‘Tỷ tỷ, ta không sao, ta không khóc, sư phó nói nam tử hán không thể khóc, nhất định phải dũng cảm.’ Cảnh nhi cố nén nước mắt không cho nó rơi xuống. Dùng bàn tay nhỏ bé xoa xoa đầu gối đang bị đau.

‘Cảnh nhi thật ngoan, có đau hay không? Để tỷ tỷ nhìn xem.’ Hàn Ngữ Phong đau lòng ôm nó nói.

‘Tỷ tỷ, thật sự không có việc gì, đã không còn đau nữa, tỷ tỷ xem đi.’ Cảnh nhi nói xong liền nhanh chóng đứng lên.

Nhìn thấy Cảnh nhi không có việc gì, Hàn Ngữ Phong mới thở phào nhẹ nhõm đứng dậy, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn hắn nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người làm gì vậy? Người không biết Cảnh nhi sẽ ngã xuống đất sao?’

‘Ta không nghĩ tới.’ Hắn quả thật không nghĩ tới Cảnh nhi sẽ ngã sắp xuống đất.

‘Người cố ý có phải hay không, tại sao lại ôm ta né tránh.’ Hàn Ngữ Phong vẫn trừng mắt nhìn hắn.

‘Không ôm người né tránh chẳng lẽ để cho Cảnh nhi nhào đến người sao? Người không lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng có chút căm tức, chẳng qua Cảnh nhi chỉ có ngã sắp một cái nếu nó đụng vào nàng chẳng may làm nàng mất đi đứa nhỏ, nàng có biết hay không?

Hàn Ngữ Phong sững sốt một chút, nàng chỉ lo quan tâm Cảnh nhi mà đã quên mất điều này, nhưng vẫn là không phục nói: ‘Vậy sao người không ôm lấy Cảnh nhi? Nếu như vậy thì nó sẽ không ngã?’

‘Hàn Ngữ Phong người thật là không nói lý lẽ, ta đã nói ta nhất thời nóng vội không nghĩ tới Cảnh nhi, không phải nó cũng không xảy ra chuyện gì sao? Tại sao người cứ nhắc mãi không thôi?’ Chẳng lẽ nàng chỉ quan tâm đến Cảnh nhi mà không quan tâm đến đứa con trong bụng sao?

‘Tỷ tỷ.’ Hàn Ngữ Phong vừa mới mở miệng liền bị Cảnh nhi giữ chặt góc áo, ánh mắt vẫn còn có chút sợ hãi nhìn trộm về phía Tư Mã Tuấn Lỗi, nhỏ giọng kêu.

‘Đúng rồi, Cảnh nhi, người tìm tỷ tỷ có việc gì sao? Hàn Ngữ Phong sắc mặt dịu xuống, đột nhiên nhớ tới hỏi.

‘Tỷ tỷ, ta muốn học cưỡi ngựa, ngày mai có thể cho sư phó mang ta ra ngoài không?’ Cảnh nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong mắt lóe lên tia chờ mong.

‘Cảnh nhi, người đi ra ngoài chơi trước đi, để cho tỷ tỷ suy nghĩ một chút, rồi sau đó sẽ nói cho người biết, được không?’ Hàn Ngữ Phong dịu dàng nói, nàng muốn hỏi Tư Mã Tuấn Lỗi một chút, cưỡi ngựa có thể xảy ra nguy hiểm gì hay không?

‘Dạ, được.’ Cảnh nhi nghe lời gật gật đầu chạy đi ra ngoài.

‘Yên tâm đi, có sư phó ở đó thì sẽ không có vấn đề gì đâu, ta sẽ phái thêm người đi theo hắn, Cảnh nhi là một đứa con trai cho nên mới muốn học cưỡi ngựa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi biết nàng muốn hỏi cái gì nên mở miệng nói trước.

‘Vậy là được rồi.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, hắn nói rất đúng, tóm lại Cảnh nhi cần phải lớn lên.

‘Vương gia, Vương phi, Thúy Hà phu nhân đi Quan Âm miếu đã trở về nói là đã xin một lá bùa trừ ma để tặng cho Vương phi, cầu cho người được bình an, hiện phu nhân đang chờ ở bên ngoài.’ Xuân Vũ đột nhiên tiến vào bẩm báo.

Hàn Ngữ Phong không khỏi nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi liếc mắt một cái rồi nói: ‘Mời nàng vào đi.’

199. Chương 201 : Khẩn Trương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 201 : Khẩn trương

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Rất nhanh Thúy Hà đã được Xuân Hoa đỡ vào, nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi liền hơi hơi hạ thấp người nói: ‘Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.’

‘Thúy Hà, người ngồi đi.’ Hàn Ngữ Phong ý bảo Xuân Vũ đem ghế cho Thúy Hà.

‘Cám ơn Vương phi.’ Thúy Hà ngồi xuống sau đó lấy ra một cái bùa bình an nói: ‘Vương phi, đây là ta ở Quan Âm miếu vì Vương phi mà cầu xin, mong Quan Âm phù hộ cho Vương phi cùng đứa nhỏ được bình an.’

Xuân Vũ tiếp nhận bùa bình an đưa đến trong tay Hàn Ngữ Phong, nàng khách sáo nói: ‘Thúy Hà, cảm ơn người.’

Từ đầu đến cuối Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn ngồi ở một bên không hề nói chuyện, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình gì?

‘Vậy không quấy rầy Vương phi cùng Vương gia, thiếp thân lui xuống trước.’ Thúy Hà thật thức thời lui đi ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong cầm lá bùa bình an màu đỏ trong tay mà trong lòng cảm thấy nghi hoặc, Thúy Hà trước kia không phải luôn đề phòng nàng sao? Vì sao hiện tại thái độ lại chuyển biến như vậy? Không biết là bùa bình an này có nên mang theo bên người hay không?

‘Nếu không nghĩ đến muốn để lại bên người thì không cần để ý, nếu người cũng muốn cầu thì ta sẽ cùng người đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dường như nhìn ra lòng của nàng, tiện tay lấy lá bùa đặt qua một bên.

‘Được.’ Hàn Ngữ Phong vốn cũng không muốn mang nó bên người.

‘Vương gia, Vương phi, đã đến giờ dùng cơm trưa.’ Xuân Vũ ở một bên nhắc nhở.

‘Nhanh như vậy sao? Ta không đói bụng, người ăn một mình đi, ta không ăn.’ Hàn Ngữ Phong nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi nói, nàng một chút cảm giác đói cũng đều không có.

‘Không được, người không ăn chẳng lẽ muốn để con trai ta đói chết sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi không hề không giận nói.

‘Người làm sao biết đứa nhỏ là con trai, chẳng lẽ là con gái thì người sẽ không thương sao?’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn, thì ra hắn cũng thế tục như vậy.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngăn người, vấn đề này hẳn còn không có nghĩ tới, chỉ là trực giác nghĩ đến đứa con sẽ là con trai thì hẳn sẽ nghiêm khắc giáo dục, dồi dưỡng, nếu là con gái thì quả thật hẳn không biết làm sao yêu thương nó, nhưng nếu con gái thì lớn lên nhất định giống nàng.

‘Con trai hay con gái ta đều thương.’ Qua nửa ngày hẳn mới nói.

‘Như vậy mới ngoan.’ Trong mắt Hàn Ngữ Phong mang theo tia mỉm cười, ngữ khí giống như đang nói chuyện với một tiểu hài tử, Xuân Vũ đứng ở một bên cố nén cười, Vương gia chỉ có ở trước mặt của Vương phi mới một chút biện pháp cũng đều không có.

‘Xuân Vũ, người mang thức ăn vào đây, chúng ta ở trong này dùng bữa.’ Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi cứng nhắc hạ lệnh, sao nàng có thể dùng từ ngoan chứ, từ này có thể dùng cho hẳn sao?

‘Dạ, nô tỳ đi ngay.’ Xuân Vũ lui đi ra ngoài.

Rất nhanh trên bàn đã bày biện rất nhiều đồ ăn ngon, Tư Mã Tuấn Lỗi đem dưa đưa tới tay nàng nói: ‘Mau ăn đi, đừng để hài tử của ta bị đói.’ Lần này hẳn thông minh nên đã sửa miệng.

Hàn Ngữ Phong không chút hứng thú mở miệng, chậm rãi ăn cơm, nhưng chưa ăn được hai miếng đã buông dưa xuống. Không hiểu sao nàng cảm thấy có chút buồn nôn, nàng muốn ói.

‘Làm sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày một chút, xem ra cần phải thay đổi đầu bếp trong vương phủ.

Hàn Ngữ Phong lắc đầu, còn không kịp đáp lời thì trong ngực liền dâng lên cảm giác ghê tởm vội vàng đứng lên xoay người nôn mửa.

‘Ngữ Phong, người làm sao vậy?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lên, khẩn trương vịn ở phía sau, vội la lên.

‘Không có việc gì . . .’ Hàn Ngữ Phong che miệng nôn khan mấy lần, giải thích nói: ‘Đây chỉ là hiện tượng bình thường của phụ nữ mang thai thôi.’

‘Hiện tượng bình thường, nôn mửa như vậy mà coi như hiện tượng bình thường, người rót cuộc có đầu óc hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi lớn tiếng rống nàng, sau đó giương giọng hô: ‘Người đâu? Đi thỉnh thái y.’

Ngoài cửa không có ai lên tiếng trả lời, có lẽ là Xuân Vũ đã tránh đi chỗ khác.

‘Không cần khẩn trương, thật sự không có việc gì.’ Hàn Ngữ Phong dùng khăn lụa lau nhẹ khóe môi, bởi vì nôn mửa mà sắc mặt có chút khó coi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng đặt lên ghế sau đó nói: ‘Người ngoan ngoan ngồi đây cho ta, ta đi thỉnh thái y.’

Hàn Ngữ Phong còn không kịp có phản ứng thì Tư Mã Tuấn Lỗi đã vội vàng vàng chạy về cửa.

Nhìn thấy hẳn chạy ra khỏi cửa phòng giống như một cơn lốc, Hàn Ngữ Phong mỉm cười lắc đầu. Hẳn thật sự thập phần khẩn trương đối với đứa nhỏ này, đối đãi với nó và đứa con của Thúc Hà hoàn toàn khác nhau. Nàng vô tình vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng tận đáy lòng cảm thấy thật ảm áp.

Thái y đến đây, cẩn thận bắt mạch, một lúc sau mới hồi bẩm: ‘Vương gia, thân thể của Vương phi cũng không đáng lo ngại, nôn mửa khi mang thai chỉ là hiện tượng bình thường, về sau Vương phi muốn ăn thứ gì thì cho ăn thứ ấy, ăn thứ gì đó chưa một chút hoặc ăn chút ngâm đường cũng tốt.’

‘Thật sự không có việc gì sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi dường như vẫn còn có chút lo lắng nên tiếp tục truy hỏi lần nữa.

‘Dạ, không có việc gì, Vương gia cứ việc yên tâm.’ Thái y lặp lại một lần.

‘Nếu như vậy thì người lui xuống đi.’ Nghe thái y khẳng định như vậy thì lúc này Tư Mã Tuấn Lỗi mới yên lòng phân phó.

‘Dạ, cừu thần cáo lui.’ Thái y lui đi ra ngoài.

‘Ta đã nói là hiện tượng bình thường mà, không cần lo lắng.’ Hàn Ngữ Phong đứng dậy bước xuống giường, khóe môi cũng không tự giác mà cong lên.

‘Dù sao, mọi việc cẩn thận vẫn hơn, về sau người đi đứng hay làm gì đều phải cẩn thận.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dò xét, liếc mắt nhìn nàng một cái, mệnh lệnh nói.

‘Người thật là quá khẩn trương mà.’ Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút ‘không lẽ ta đây phải nằm yên bất động.’

‘Như vậy là tốt nhất.’ Dù sao từ nay về sau cũng không thể để cho đứa nhỏ xảy ra bất cứ chuyện gì bất lợi, đứa nhỏ này làm cho hắn cảm thấy được làm cha là chuyện thật là hạnh phúc, nó không chỉ là trách nhiệm mà là xuất phát từ nội tâm, hắn muốn làm một phụ thân tốt. Nàng có thai cũng mang đến nhiều áp lực nhưng nhiều nhất chính là tự hào, không biết đứa nhỏ này khi trưởng thành sẽ giống nàng hay là giống hắn?

‘Người không phải đang nói thật chứ?’ Hàn Ngữ Phong trừng lớn ánh mắt nhìn hắn, bất mãn nói: ‘Hiện tại trong mắt người chỉ có đứa nhỏ.’ Ngữ khí của nàng như có chút dấm chua.

Khóe môi của Tư Mã Tuấn Lỗi co rúm lại, không biết là nên cam chịu hay là nên phủ nhận, đây chính là đứa nhỏ của bọn họ, hắn đương nhiên thương rồi, hắn thương đứa nhỏ không phải cũng giống như thương nàng sao? Thật không biết nàng ghen cái gì?

200. Chương 202 : Kê Đơn

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 202 : Kê đơn

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thúy Hà ngồi ở bên giường cau mày suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể xóa sạch đứa nhỏ của Hàn Ngữ Phong mà thần không biết quỷ không hay, mà còn có thể khiến cho người ta không hoài nghi đến nàng.

Tay không khỏi sờ sờ lên bụng, nàng không nghĩ mình lại trở nên ngoan độc như vậy, nhưng vì tương lai đứa trẻ trong bụng nàng không thể không làm như vậy.

Trên môi đột nhiên nở một nụ cười tà ác, nàng đã biết nên làm thế nào?

Từ hoa viên tản bộ trở về phòng Hàn Ngữ Phong thấy trên bàn có một cái đĩa chứa đầy mút ngâm đường liền nghi hoặc hỏi: ‘Xuân Vũ, thứ này do người mua sao?’

‘Không phải. Thứ này không phải do nô tỳ mua đâu.’ Xuân Vũ lắc đầu, nàng cũng từng nghĩ muốn mua nhưng mà hôm nay nàng còn chưa ra khỏi phủ.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong tiện tay lấy một miếng mút bỏ vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt rất hợp với khẩu vị của nàng.

‘Vương phi, người hãy nằm nghỉ trước đi, để nô tỳ vào phòng bếp xem cháo tổ yến đã nấu xong chưa?’ Xuân Vũ nói.

‘Đi đi, đừng quên mang đến cho Thúy Hà một chén.’ Hàn Ngữ Phong gật gật đầu phân phó, nàng không nghĩ chỉ ăn một mình.

‘Dạ biết, Vương phi.’ Xuân Vũ không cam lòng trả lời, Thúy Hà làm sao có thể cùng với Vương phi cùng ăn một thứ giống nhau.

Hàn Ngữ Phong lắc đầu cười, cùng là nữ nhân với nhau cần gì phải làm khó nhau, huống chi tâm của Tư Mã Tuấn Lỗi chỉ hướng về nàng, nàng lại càng không thể đi làm khó Thúy Hà, dù sao cũng chỉ là một chén cháo tổ yến mà thôi, tay lại cầm lấy một miếng mứt ăn tiếp.

‘Ăn có ngon không?’ Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên vang lên ở phía sau.

Hàn Ngữ Phong kinh ngạc quay đầu lại hỏi: ‘Thứ này là do người mua?’

‘Ta hỏi người ăn có ngon không?’ Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi có chút mất tự nhiên, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

‘Ăn ngon lắm.’ Trên môi Hàn Ngữ Phong hiện ra một nụ cười nhạt, thì ra đây là do hần tự mình mua, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, hần có thể sai người đi mua nhưng mà hần lại tự mình đi mua, đây là tâm ý của hần mà nàng có thể cảm nhận được.

‘Không được cười trộm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt xấu hổ, nhớ tới tùy tùng trong phủ nhìn hần tự mình đi mua mứt đều há mồm trợn mắt, biểu hiện của họ đã làm cho hần không thoải mái rồi, hiện tại nàng còn cười nữa.

‘Người ta cười người cũng quản.’ Hàn Ngữ Phong bất mãn nói thầm ‘Thật là bá đạo mà.’

‘Người thật dong dài, mứt cũng không lấp được hết miệng của người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác.

‘Vương phi, cháo tổ yến đã xong rồi.’ Xuân Vũ đột nhiên từ bên ngoài đi vào nói.

‘Đặt ở đây đi, lát nữa ta sẽ ăn.’ Hàn Ngữ Phong miệng còn đang ăn mứt nhẹ nhàng phân phó.

‘Dạ.’ Xuân Vũ đem chén cháo tổ yến đặt lên trên bàn sau đó lui ra ngoài.

‘Ăn cháo tổ yến trước đi, một lát nữa hãy ăn mứt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đem chén cháo tổ yến đưa đến trước mặt nàng, ngữ khí mệnh lệnh, mứt lại không có dinh dưỡng.

‘Bá đạo.’ Hàn Ngữ Phong bất mãn liếc mắt nhìn hần một cái không cam lòng tiếp nhận chén cháo, vừa đưa lên bên miệng thì Xuân Hoa về mặt thất kinh nghiêng ngả lão đảo từ ngoài cửa chạy vào.

‘Vương gia, không tốt rồi, Thúy Hà phu nhân đột nhiên đau bụng.’

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong biến sắc, cả người chấn động, vội vàng đứng dậy chạy tới Hà Tĩnh uyển.

Trên đầu Thúy Hà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt thống khổ, ôm bụng thu người ngồi một chỗ, thấy Tư Mã Tuấn Lỗi tiến vào liền vội vàng cầu cứu: ‘Vương gia, van xin người cứu lấy đứa nhỏ của ta.’

‘Thái y đâu?’ Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi cực kỳ căng thẳng hỏi Xuân Hoa đang đứng bên cạnh.

‘Dạ bẩm Vương gia, quản gia đã phái người đi thỉnh.’ Xuân Hoa bị dọa đến toàn thân run rẩy, nếu phu nhân xảy ra chuyện gì, Vương gia có lấy mạng của nàng hay không?

Hàn Ngữ Phong đứng ở một bên nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Thúy Hà tâm cũng co rúm lại, đứa nhỏ liệu có xảy ra chuyện gì không?

‘Thái y đến rồi.’ Quản gia ngoài cửa hô lên.

Thái y vừa muốn thỉnh an đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi ngắt lời: ‘Miễn lễ, cứu người quan trọng hơn.’ Thái y vội vàng đi về hướng trước giường.

Tư Mã Tuấn Lỗi kéo Hàn Ngữ Phong ở ngoài cửa chờ, nàng nhìn trộm sắc mặt hần, trong lòng đoán là hần không phải cũng đang lo lắng hay sao?

Gần một khắc(giờ) sau, thái y rút cuộc cũng từ bên trong đi ra, sắc mặt nhợt nhạt, biểu hiện có chút trầm trọng.

‘Thế nào? Rút cuộc sao lại thế này?’ Tư Mã Tuấn Lỗi hỏi.

‘Hồi bẩm Vương gia, Thúy Hà phu nhân là bị người ta kê đơn muốn xóa sạch đứa nhỏ, vừa rồi cự thần đã kiểm tra qua trong chén cháo tổ yến có chứa hoa hồng (thuốc phá thai), may mắn là phu nhân ăn không nhiều lắm nếu không thì đứa nhỏ....’ Thái y không dám giấu diếm .

‘Kê đơn?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, ai lại muốn hại đứa nhỏ của Thúy Hà? Lập tức cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì đứa nhỏ không có việc gì.

‘Vương gia, bây giờ cự thần sẽ kê cho phu nhân một đơn thuốc an thai, hẳn là không có trở ngại gì, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt trong hai ngày là được.’ Thái y nói xong liền đi qua một bên để kê toa thuốc.

‘Không có việc gì là tốt rồi, ta đi về trước.’ Hàn Ngữ Phong ngữ khí trống rỗng, tình huống hiện tại chắc hẳn là hẳn muốn ở lại an ủi Thúy Hà một chút, nàng không nên ở lại chỗ này.

‘Ngữ Phong, chờ một chút.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên khẩn trương gọi lại nàng.

‘Làm sao vậy?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu lại hỏi.

‘Xuân Vũ đi đem chén cháo tổ yến của Vương phi lại đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía xuân vũ phân phó.

‘Dạ.’ Xuân Vũ sững sốt một chút, lập tức chạy đi ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong cũng cả kinh, hay là hẳn hoài nghi chén cháo tổ yến của nàng có vấn đề, tay chân đột nhiên có chút run rẩy, chẳng lẽ có người cũng muốn hãm hại đứa nhỏ của nàng.

‘Vương phi, cháo tổ yến đã bưng tới.’ Xuân Vũ cầm chén cháo tổ yến vẫn chưa có ai đụng qua đi đến.

‘Thái y người xem xem.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó nói.

‘Dạ. Vương gia.’ Thái y tiếp nhận chén cháo tổ yến, cẩn thận ngửi qua, sau đó ở cẩn thận kiểm tra.

Thân thể Hàn Ngữ Phong có chút run rẩy, có chút lo sợ , trong lòng thầm nghĩ thật là may mắn, may mắn là nàng vẫn chưa ăn. Bằng không chỉ sợ hậu quả rất khó tưởng tượng.

Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, ôm chầm lấy thân thể của nàng, nhẹ giọng an ủi: ‘Đừng sợ.’

201. Chương 203 : Khuyết Thiếu Tín Nhiệm

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 203 : Khuyết thiếu tín nhiệm

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thái y nghiêm túc kiểm tra thật lâu rồi mới hồi bẩm: ‘Vương gia, chén cháo tổ yến này không có vấn đề.’

Nghe vậy Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong đều sững sốt, chẳng lẽ có người muốn hại Thúy Hà nhưng lại không muốn hại nàng, chuyện này thật là quỷ dị.

‘Thái y, người chắc chắn chén cháo này không chứa hoa hồng?’ Tư Mã Tuấn Lỗi trầm giọng hỏi lại một lần nữa.

‘Dạ, cự thần xác định chén này không có.’ Thái y thực sự nghiêm túc hồi đáp.

Hàn Ngữ Phong không khỏi nhẹ lòng, xem ra cũng là do nàng suy nghĩ quá nhiều, cũng không có người muốn hại nàng, nhưng ai lại muốn hãm hại đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà đây?

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà chén cháo của nàng không có xảy ra chuyện gì. Nhưng mà chuyện này hẳn nhất định phải điều tra rõ ràng.

“Chén cháo tổ yến kia là người mang đến phải không?” Tư Mã Tuấn Lỗi quay đầu lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía Xuân Hoa đang đứng một bên.

Xuân Hoa bị dọa đến run rẩy, quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa nói: “Dạ bẩm Vương gia, chén cháo tổ yến kia là Xuân Vũ tỷ tỷ đưa cho nô tỳ.”

“Xuân Vũ?” ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi lại bắn về phía Xuân Vũ: “Sao lại như vậy? Nói.”

“Vương gia, nô tỳ không có kê đơn.” Xuân Vũ cũng vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Vậy tại sao người lại có lòng tốt mà đem tặng cháo tổ yến?” Tư Mã Tuấn Lỗi hiển nhiên không tin lời nàng.

“Chuyện này...” Xuân Vũ có chút chần chừ nhìn về phía Hàn Ngữ Phong, cũng không có nói thêm gì nữa.

“Nói.” Tư Mã Tuấn Lỗi quát to, lưu ý đến ánh mắt của nàng.

“Là ta bảo nàng mang tặng.” Hàn Ngữ Phong đang đứng một bên đột nhiên lên tiếng, dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, cuối cùng đối tượng hoài nghi cư nhiên lại là nàng.

“Người?” Tư Mã Tuấn Lỗi gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Phải.” Hàn Ngữ Phong gật đầu, khoé môi gợi lên một nụ cười chua xót, nếu đã không làm thì không cần giải thích nhiều, nếu hẳn không tin thì có giải thích nhiều cũng dư thừa.

Mọi người trong phòng đều giật mình nhìn nàng, ngay cả thỏ cũng không dám thỏ mạnh, bọn họ không thể tin cũng không dám tin Vương phi muốn hãm hại Thúy Hà phu nhân.

“Xuân Vũ, dìu Vương phi trở về.” Suy tư một chút Tư Mã Tuấn Lỗi mới trầm giọng phân phó, sắc mặt làm cho người ta nhìn không ra một tia biểu tình.

“Dạ, Vương gia.” Xuân Vũ vội vàng đứng dậy đỡ lấy Hàn Ngữ Phong, nhẹ giọng nói: “Vương phi, đi thôi.”

Hàn Ngữ Phong thản nhiên nhìn hẳn một cái sau đó xoay người rời đi.

Một mình ngồi ở Kỳ Lâm cư, nhìn thấy trên bàn đầy bát mà trong lòng cực kỳ chua xót, hiện tại toàn bộ vương phủ mọi người đều đang nói nàng lòng dạ hẹp hòi, muốn hại chết đứa nhỏ của Thúy Hà, mặc kệ người khác thấy như thế nào, nói như thế nào, nàng cũng không quan tâm, thứ mà nàng quan tâm là liệu Tư Mã Tuấn Lỗi có tin tưởng nàng hay không?

Qua gần một canh giờ (khoảng 2 tiếng) Tư Mã Tuấn Lỗi mới trở về thấy Hàn Ngữ Phong lẳng lặng ngồi ở đầu giường, khe cau mày không hề giận nói: “Tại sao người còn không nghỉ ngơi?” Nàng không biết nàng đang mang thai sao?

“Thúy Hà thế nào?” Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hẳn.

“Không có trở ngại gì.” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi thực nhạt, dường như cũng không có quá nhiều quan tâm.

“Người tin tưởng ta không? Không phải ta hại nàng.” Trước kia hẳn không bao giờ điều tra rõ ràng đã nghi oan cho nàng, lần này hẳn sẽ tin tưởng sao?

“Ừ.” ứng với một tiếng trả lời nhạt là một cái gật đầu, sau đó cởi áo ra, tháo thắt lưng ôm lấy nàng.

Hàn Ngữ Phong ở trong ngực hẳn trầm trọng thở dài, thái độ của hắn như vậy làm cho nàng đoán không ra.

“Làm sao vậy?” Thanh âm trầm thấp của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu của nàng.

“Không có gì.” Khoé môi Hàn Ngữ Phong cố gượng ra một nụ cười khổ, có lẽ nàng không nên trở về, nàng thích hợp với cuộc sống bình dị hơn.

“Về sau không cần quan tâm Thúy Hà, người chỉ cần chăm sóc thân thể mình cho thật tốt là được rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nói, tuy rằng sự việc kê đơn lần này hắn tìm không thấy manh mối nhưng hắn tin tưởng nàng tuyệt đối không làm chuyện đó, nhưng hắn không thể khiến người ta thừa nhận đã hãm hại nàng.

Nghe vậy Hàn Ngữ Phong nhất thời ngạc nhiên, hắn còn nói hắn tin tưởng nàng, cái này mà gọi là tin gường sao?

“Được, vậy thì người yên tâm.” Nàng cắn mạnh môi, cõi lòng giá lạnh, cả người nản chí, tự chế giễu nói.

“Ta yên tâm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt thâm trầm, hé mắt nhìn nàng, ngữ khí hờn giận: “Người cảm thấy ta vẫn còn hoài nghi người, không tin tưởng người?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nếu không phải thì vừa rồi hắn cần gì phải nói như vậy?

“Kỳ thật là người không tin ta.” Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi tối sầm lại, cúi xuống nhìn chằm chằm nàng “Người cảm thấy ta quan tâm đứa nhỏ trong bụng Thúy Hà?”

“Nó cũng là hài tử của người.” Hàn Ngữ Phong không tránh khỏi ảm đạm, nhẹ nhàng nói, hắn làm sao mà không quan tâm được chứ?

“Vậy thì sao?” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tư Mã Tuấn Lỗi vang lên, dường như có vẻ lãnh khốc vô tình “Những gì nên làm ta đều đã làm, nhưng ta không thương nàng cho dù nàng hoài hài tử của ta, ta cũng vẫn không thương, thậm chí lúc này ta đã suy nghĩ có lẽ đứa trẻ mất đi thì sẽ tốt hơn.”

Hàn Ngữ Phong sững sốt, chớp mắt nhìn hắn, nhất thời không nói ra lời, thì ra trong lòng hắn nghĩ như vậy, xem ra là nàng đã thiếu tin tưởng hắn.

“Người nghĩ người kê đơn là ai?” Nàng đột nhiên lo lắng, hôm nay không có hại nàng, không biết về sau có thể hại nàng hay không?

“Không biết.” Tư Mã Tuấn Lỗi lắc đầu, hắn thật sự tìm không ra đối tượng đáng nghi nhất.

Hàn Ngữ Phong nhíu mày, trong mắt mang theo lo lắng, nàng lúc nào cũng phải cẩn thận bảo vệ đứa nhỏ trong bụng phải không?

“Ngữ Phong.” Dường như nhìn ra lo lắng của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt lấy nàng nhẹ nhàng an ủi : “Không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ người cùng đứa nhỏ, sẽ không để cho các người chịu bất kỳ thương tổn nào.” Đưa tay nhẹ nhàng đặt trên bụng nàng.

“Ta tin tưởng người.” Hàn Ngữ Phong gật đầu dịu dàng nói, tin tưởng hắn giống như tin tưởng hắn thật tâm yêu nàng. Như thế là đủ rồi.

“Ngủ đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ hôn lên trán nàng một cái.

“Ừ.” Nhắm mắt lại nhưng Hàn Ngữ Phong vẫn không ngủ được, đến tột cùng là ai muốn hại đứa nhỏ của Thúy Hà? Hãm hại nàng là cố ý hay là vô tình?

202. Chương 204: Lo Lắng.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 204: Lo lắng.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hà Tình uyển.

Thúy Hà vô lực nằm trên giường, Xuân Hoa cẩn thận cho nàng uống thuốc: “Phu nhân, người nói xem có phải Vương phi kê đơn cho người không?”

“Xuân Hoa, những chuyện như vậy về sau không cần nói, nếu không có chứng cứ thì không thể tùy tiện đổ oan người tốt.” Thúy Hà vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Dạ, phu nhân, nô tỳ đã biết.” Xuân Hoa vội vàng ngậm miệng lại, kỳ thật không chỉ có mình nàng mà còn rất nhiều người khác cũng hoài nghi Vương phi, vì dù sao tổ yến cũng là do Vương phi sai người mang tới, vả lại trong chén của Vương phi lại không có thuốc.

Thúy Hà uống thuốc từng ngụm từng ngụm, khoé môi mang theo ý cười lạnh. Ngày hôm qua nàng thấy Tư Mã Tuấn Lỗi rõ ràng biết nàng bị kê đơn, bộ dáng cũng không có lấy một tia khẩn trương, cũng không có một tia quan tâm, lại càng không hoài nghi Hàn Ngữ Phong.

Nàng hẳn là may mắn, thuốc này là do chính nàng hạ, nếu không đứa nhỏ sẽ thật sự xảy ra chuyện, đương nhiên nàng làm như vậy mục đích chính là làm cho Tư Mã Tuấn Lỗi biết bên trong vương phủ này có người muốn hại đứa nhỏ của hắn, về sau nếu Hàn Ngữ Phong có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì người ta sẽ không hoài nghi nàng.

Hiện tại việc duy nhất cần phải làm chính là nghĩ biện pháp làm sao để hạ độc xóa sạch đứa nhỏ của Hàn Ngữ Phong, đương nhiên sẽ tốt hơn nếu nàng ta tự mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Kỳ Lân cư.

“Vương phi, đây là nước ô mai mà nô tỳ cố tình làm, người ném thử chút đi.” Xuân Vũ bưng nước ô mai trên tay tiến vào.

“Ta ném một chút.” Hàn Ngữ Phong tiếp nhận uống một ngụm, vừa chua vừa ngọt uống thật thoải mái, uống một hơi cạn sạch, sau đó nói: “Xuân Vũ, cảm ơn người, uống ngon lắm.”

“Ngày mai nô tỳ lại làm cho người uống tiếp.” Xuân Vũ vui vẻ nói.

“Được.” Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, nàng thật muốn uống cái gì đó chua chua.

“Vương phi, ta dìu người đi ra ngoài một chút.” Xuân Vũ đề nghị.

“Ừ, đi thôi.” Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, mang thai lần đầu cũng cần vận động nhẹ nhàng, thích hợp một chút.

Đang chậm rãi đi dạo ở hoa viên, chợt nghe cách đó không xa có hai tiểu nha hoàn đang thì thầm bình luận, Xuân Vũ vừa muốn đi lên liền bị nàng giữ chặt lại, đứng ở nơi đó nghe.

“Người nói có phải là Vương phi muốn hại đứa nhỏ trong bụng của Thúy Hà phu nhân không?”

“Không biết, ta nghĩ nhất định là không phải đâu, Vương phi hiền lành, tốt bụng nên sẽ không làm như vậy, vả lại Vương gia từ đầu đến cuối cũng không thích Thúy Hà phu nhân cho nên Vương gia cũng không để ý đến đứa nhỏ trong bụng nàng, cho dù có sinh đứa bé ra thì có lẽ cũng không được coi trọng, Vương phi cần gì phải làm như vậy.”

“Nói vậy cũng không chính xác lắm, nếu không thì vì sao cùng là cháo tổ yến mà chén của Vương phi không bị kê đơn, chuyện này không phải thực rõ ràng sao?”

“Nhưng mà ta tin tưởng Vương phi sẽ không làm như vậy, cho dù là kê đơn thì tại sao lại hạ vào chén tổ yến mà mình mang tặng, ai lại ngu xuẩn đến như vậy chứ, nói không chừng là có người thấy Thúy Hà phu nhân không vừa mắt nên...”

“Người nói ai...”

“Các người đang nói cái gì? Không muốn sống nữa phải không?” Đột nhiên Xuân Hồng ở gần đó tiến tới răn đe.

“Xuân Hồng tở.” Hai tiểu nha hoàn sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Về sau không được bàn luận bậy bạ, Vương phi sẽ không hại người, mau đi làm việc đi.” Xuân Hồng dịu giọng nói.

“Dạ.” Tiểu nha hoàn gật gật đầu rồi cùng Xuân Hồng rời đi.

“Vương phi, người xem, người ở trong lòng mọi người thật tốt, tất cả mọi người đều không tin, nói không chừng là do Thúc Hà phu nhân hãm hại người.” Xuân Vũ theo phía sau lên tiếng.

“Xuân Vũ không cần nói như vậy, ta tin tưởng Thúc Hà sẽ không đem đứa nhỏ ra làm trò đùa.” Nàng cũng có đứa nhỏ nên nàng biết, đứa nhỏ ở trong lòng người mẹ có địa vị như thế nào?

“Dạ biết, Vương phi có đói bụng không để nô tỳ điu người trở về.” Xuân Vũ hỏi.

“Cũng hơi đói một chút.” Có lẽ vì đi dạo một hồi nên nàng thật sự cảm thấy đói bụng.

Giúp đỡ nàng trở lại phòng, Xuân Vũ bưng một ly trà tiến vào nói: “Vương phi, người uống chén trà rồi nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi lấy thức ăn cho người.” Nói xong lui ra ngoài.

“Được rồi, người đi đi.” Hàn Ngữ Phong gật gật đầu, tiếp nhận chén trà đưa đến bên miệng, vừa muốn uống thì...

“Ba.” một tiếng vang lên, đột nhiên chén trà đã bị hòn đá ngoài cửa sổ ném vào vỡ nát, nàng cả kinh vội vàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhưng không có phát hiện chuyện gì lạ thường.

Nhìn thấy chén trà bị đánh nát, trong lòng Hàn Ngữ Phong đột nhiên sinh nghi, chẳng lẽ có người không muốn nàng uống chén trà này, rốt cuộc là vì cái gì?

“Vương phi, làm sao vậy?” Vừa đúng lúc Xuân Vũ mang thức ăn vào, nhìn thấy chén trà vỡ nát trên mặt đất nên hỏi.

“Không có gì, vừa rồi ta cầm không chắc nên bị rơi xuống.” Hàn Ngữ Phong thần nhiên trả lời.

“à, vậy để nô tỳ thu dọn một chút.” Xuân Vũ nói xong liền ngồi xổm xuống thu nhặt những mảnh vỡ của chén trà.

Hàn Ngữ Phong vừa ăn vừa nghi hoặc về chuyện vừa rồi, tại sao lại có người đột nhiên ném vỡ chén trà của nàng?

“Đang suy nghĩ gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi tiến vào liền nhìn thấy bộ dáng thất thần của nàng.

“Không có gì. Ta đang ăn.” Hàn Ngữ Phong phục hồi lại tinh thần, nàng vẫn là không cần suy nghĩ, dù sao cũng không có xảy ra chuyện gì.

“Vậy là tốt rồi, đồ ăn ngon nhiều như vậy không cần thần thờ, chẳng may động đến thai khí thì làm sao bây giờ?” Mày của Tư Mã Tuấn Lỗi nhướn lại, không hề giận nói.

“Người không cần quá khẩn trương như vậy, ta ăn no rồi.” Hàn Ngữ Phong phẫn nộ mà đem thức ăn thả xuống, dù sao nàng cũng đã ăn no.

Tư Mã Tuấn Lỗi không trả lời, sắc mặt trầm trọng ngồi xuống.

“Làm sao vậy?” Hàn Ngữ Phong nhíu mày hỏi, bây giờ còn có chuyện gì làm cho hắn trầm trọng như thế, chẳng lẽ lại là việc kẻ đơn.

“Hôm nay ta đến biệt quán, vốn định tìm hiểu xem Toàn Vũ ra sao? Ai ngờ Lý Huyền Bằng lại không cho gặp.” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi trầm thấp, hắn không hề vọng Toàn Vũ bị thương tổn gì.

“Không cần lo lắng, ta tin hắn sẽ không làm khó Toàn Vũ, chỉ bằng chúng ta thỉnh công chúa trở về tìm hiểu một chút.” Hàn Ngữ Phong cầm tay hắn để nghị, kỳ thật trong lòng nàng cũng có chút bất an.

203. Chương 205: Phu Quân (16)

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 205: Phu quân (16)

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Công chúa Lý Huyền Tuyết nhanh chóng hồi âm lại, Lý Huyền Băng cư nhiên ngay cả gặp mặt cũng không chịu, nàng đành phải bắt đắc dĩ xin lỗi bọn họ, không thể giúp được gì.

Công chúa cất bước trở lại phòng, Hàn Ngữ Phong tâm cũng thật sự có chút lo lắng, rốt cuộc Lý Huyền Băng sẽ xử lý Toàn Vũ thế nào?

‘Quên đi, chúng ta không cần buồn lo vô cớ, có lẽ Toàn Vũ không sao đâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng thở dài, ôm nàng vào lòng, không muốn nhìn thấy nàng lo lắng.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong cau mày, tự an ủi chính mình, còn có thể làm gì khác?

‘Không được nhú mày.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chạm vào lông mày của nàng, bá đạo nói: ‘Người chưa từng nghe qua ưu có thể thương thân sao(quá đau thương có thể làm tổn hại bản thân sao)? Người không được phiền não như vậy, người cũng không nên phiền não vì chuyện này.’

Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn, mở miệng phản bác nói: ‘Người không nhú mày sao? Sao còn nói ta.’

‘Ta không hoàai thai, cho nên không cần quan tâm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không cho là đúng nói.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người rốt cuộc là lo lắng cho ta hay là lo cho hài tử của người.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắn.

‘Có gì khác biệt sao?’

‘Đương nhiên là có khác biệt, nếu là vì đứa nhỏ mới quan tâm ta, thì không phải là thật sự quan tâm ta, như vậy ta không cần.’ Hàn Ngữ Phong bất mãn nói.

‘Cố tình gây sự.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi, không muốn cùng nàng tranh luận, bởi vì yêu nàng nên hắn mới yêu đứa nhỏ này, nhưng hắn sẽ không để nàng biết đâu.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, ta mới không có cố tình gây sự.’ Hàn Ngữ Phong hừ lạnh một tiếng, nữ nhân thực miễn cảm với vấn đề này, nàng cũng là nữ nhân đương nhiên cũng không ngoại lệ.

‘Có người gọi phu quân cả tên lẫn họ sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt gian tà, trán nhăn lại, từ lâu hắn đã muốn nàng gọi hắn một tiếng phu quân, hắn thích cách xưng hô này.

‘Điều này quan trọng sao?’ Hàn Ngữ Phong ngơ ngác, không nghĩ hắn lại chú ý cả cách xưng hô của nàng.

‘Không quan trọng sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi bình tĩnh hỏi lại nàng, với hắn mà nói thì rất quan trọng.

‘Người chẳng phải cũng gọi ta cả họ lẫn tên sao?’ Hàn Ngữ Phong trầm nói.

‘Ta muốn sửa lại.’ Nàng không nhận ra hắn đã gọi nàng là Ngữ Phong từ lâu rồi.

‘Nhưng không có nghĩa là ta cũng muốn sửa.’ Hàn Ngữ Phong khước miệng cong lên, nàng cố ý chọc giận hắn.

‘Vậy người cả đời gọi ta là Tư Mã Tuấn Lỗi sao, chẳng lẽ khi có mặt đứa nhỏ cũng gọi như vậy?’

‘Ta gọi người là Vương gia được rồi.’

‘Không được, đó chỉ để người ngoài gọi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức phủ quyết, hắn muốn sửa bằng được cách xưng hô của nàng.

‘Cha của đứa nhỏ.’ Hàn Ngữ Phong cố ý nói.

‘Không được. như vậy khó nghe muốn chết.’ Hấn lại phủ quyết.

‘Tuấn Lỗi, người không thể giống như Tuấn Dật sao, xưng hô ta với người thì có gì là không tốt đâu? Không bằng kêu ‘Uy’ đi.’ Hàn Ngữ Phong rung đùi, đắc ý nói.

‘Hàn Ngữ Phong, người cố ý đối nghịch với ta đúng hay không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cảm tức nhìn nàng, ngữ khí kia đúng là muốn chọc giận hấn.

‘Người xem, mỗi lần người đều gọi cả họ lẫn tên của ta, vậy mà còn bắt ta phải gọi thế này thế kia.’ Hàn Ngữ Phong giống như nắm được điểm yếu của hấn vậy.

‘Nhanh lên, gọi ta phu quân, nếu không đừng trách ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thẳng nàng, uy hiếp nói.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, sao người có thể bá đạo như thế chứ?’

‘Người có gọi không, đây là việc thê tử phải làm.’

‘Ta gọi, ta sẽ gọi, ... Tư Mã Tuấn Lỗi, Tư Mã Tuấn Lỗi, Tư Mã Tuấn Lỗi . .’ Hàn Ngữ Phong liên tục gọi tên hấn, ai bảo hấn uy hiếp nàng.

‘Hàn Ngữ Phong.’ Hấn đột nhiên hô to, ngắt cả lời nàng.

‘Làm gì?’

Để làm chi? Nàng không chịu khuất phục, không thỏa hiệp nhìn hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi bỗng nhiên cười cười, mang theo vài phần quỷ dị và tà ác: ‘Không muốn gọi phải không? Ta sẽ có biện pháp để người phải gọi.’

‘Biện pháp gì?’ Hàn Ngữ Phong đang nghi hoặc, thì hấn đột nhiên ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

‘Ngô.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hấn, sao hấn có thể vừa nói hôn là hôn ngay.

Dùng sức ngăn cản hấn, nhưng cái lưỡi bá đạo lại mạnh mẽ tiến vào miệng nàng, hấp thụ hết mật ngọt trong miệng nàng, con người đen có chút mê ly, thân thể cũng dần có phản ứng.

Hàn Ngữ Phong dần nhắm mắt lại, đáp lại hấn, đắm chìm trong nụ hôn.

Thân thể chậm rãi xoay tròn, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm nàng nằm xuống cái giường mềm mại kia, tay nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo của nàng, rồi chạm vào ngực nàng.

‘Không . . Không thể.’ Hàn Ngữ Phong hồi phục lại tinh thần, vội vàng muốn ngăn cản hấn.

‘Ngoan, ta sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ không làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ, tin ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân thể tạm dừng một chút, ánh mắt dày đặc dục vọng, thanh âm đã khàn khàn.

‘Có thể sao?’ Hàn Ngữ Phong thật sự không đành lòng thấy hấn áp chế chính mình, kỳ thật nàng biết hấn luôn kìm nén dục vọng của mình, không dám chạm vào nàng.

‘Tin ta, có thể...’ Tư Mã Tuấn Lỗi gật đầu, toàn thân đã rất nóng, gắt gao đè lên người nàng, hấn nhin đã lâu rồi, hôm nay hấn không muốn nhin nữa.

Hàn Ngữ Phong không nghĩ lan man nữa, nàng tin tưởng hấn.

Được sự đồng ý của nàng, Tư Mã Tuấn Lỗi không bắn khoắn nữa, chậm rãi vứt bỏ hết những quần áo vướng bận kia, động tác của Tư Mã Tuấn Lỗi vô cùng mềm nhẹ, ngay cả mỗi lần va chạm cũng không dám dùng sức, chính là một vừa hai phải.

‘Ngô.’ Hàn Ngữ Phong trên mặt đỏ ửng, lông mi khẽ run, nhẹ nhàng lên tiếng.

Trên đầu Tư Mã Tuấn Lỗi chảy mồ hôi, lấy tay chống đỡ thân thể, không dám đặt sức nặng thân thể lên bụng nàng. Một lúc sau hấn mới phóng ra chính mình, rồi nằm sang một bên, nhẹ nhàng ôm ấp nàng.

204. Chương 206: Âm Thầm Tương Trợ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 206: Âm thầm tương trợ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Sau khi hoan ái, Hàn Ngữ Phong rất nhanh đã ngủ say. Lúc tỉnh dậy, mở to mắt liền thấy mình vẫn nằm trong ngực Tư Mã Tuấn Lỗi, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

‘Tỉnh rồi.’ Thấy nàng mở to mắt, hắn ở bên tai nhẹ giọng nói.

‘Ừ. Hỏi như vậy không phải vô nghĩa sao?’

‘Nói rồi mới có thể tiếp tục?’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên tà ác cười nói.

‘Nói cái gì? Hàn Ngữ Phong sửng sốt.

‘Gọi phu quân.’

‘Ta mệt chết đi được, ta muốn ngủ.’ Hàn Ngữ Phong xoay người quay sang chỗ khác, khóe môi mỉm cười, nàng sẽ không gọi.

‘Có gọi không? Ta không ngại làm thêm một lần nữa đâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lại hôn lên môi nàng, tay dùng sức phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng, ánh mắt mang theo một tia tà ác.

‘Người...’ Hàn Ngữ Phong giận dữ trừng mắt nhìn hắn, lại sợ hãi đành miễn cưỡng nói: ‘Phu quân.’

‘Nếu miễn cưỡng vậy thì không cần gọi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi tay dời xuống một lát.

‘Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng.’ Hàn Ngữ Phong cả kinh vội vàng cầm tay hắn, ngọt ngào nói: ‘Phu quân.’

205. Chương 208: Bảo Trữ Đứa Nhỏ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 208: Bảo trữ đứa nhỏ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Cảnh nhi mau dừng lại.’ Hàn Ngữ Phong lo lắng đuổi theo phía sau hắn, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch.

‘Vương phi, người mau dừng lại, không thể chạy được.’ Xuân Vũ lo lắng đuổi theo sau. Nhưng Hàn Ngữ Phong hiện tại chỉ quan tâm đến Cảnh nhi, làm sao còn có thể nghe thấy tiếng người khác.

Trên lưng ngựa, Cảnh nhi muốn khống chế dây cương nhưng không thể được nữa rồi, mắt thấy sắp ngã xuống lưng ngựa đến nơi, giờ phút này, cái mạng nhỏ của hắn bị treo lơ lửng, cực kỳ nguy hiểm.

‘Cảnh nhi.’ Hàn Ngữ Phong lo lắng, tuyệt vọng hô to phía sau, Cảnh nhi không thể xảy ra chuyện gì. Nhưng vào lúc này, tên thị vệ đuổi theo Cảnh nhi, xoay người một cái, từ trên lưng ngựa nhảy ra ngoài đỡ được hắn, ôm lấy Cảnh nhi ở một bên.

Hàn Ngữ Phong dừng lại, đột nhiên cảm nhận được một cơn đau ở bụng dưới, đầu óc mê muội, muốn ngã xuống.

‘Vương phi, người làm sao vậy?’ Xuân Vũ thở hổn hển, cảm thấy thân thể của nàng không tốt, lo lắng hỏi.

Đúng lúc này, Tư Mã Tuấn Lỗi đuổi tới, thấy thân thể lắc lắc muốn ngã đến nơi kia, liền phi thân một cái đỡ được nàng.

‘Sao lại thế này?’ Hắn lớn tiếng chất vấn.

‘Người đã đến rồi.’ Hàn Ngữ Phong mở to mắt, thấy hắn trước mặt thì rất yên tâm, lại dựa đầu vào ngực hắn rồi ngất đi.

‘. . Vương phi chảy máu.’ Xuân Vũ đột nhiên thấy trên quần áo của nàng có một mảnh màu đỏ nhìn đến ghê người, vội thét lên.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn xuống dưới, tâm không khỏi kinh sợ, trên mặt đất là một vũng máu đỏ tươi, hắn không thể để nàng và đứa nhỏ có mệnh hệ gì. Hắn vội ôm nàng nhảy lên lưng ngựa phóng đi thật nhanh, sắc mặt lo lắng cực điểm.

Trong vương phủ, sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi làm cho người ta phải sợ hãi, chờ bên ngoài cửa phòng. Trong phòng một đám thái y đầu đỏ đầy mồ hôi lạnh, Vương phi huyết không ngừng chảy, phải làm sao bây giờ? Xem ra thai nhi này có lẽ sẽ... Nhưng không một ai dám đi ra ngoài nói cả.

Đợi ước chừng một khắc, Tư Mã Tuấn Lỗi rốt cục nhìn không được, một cước đá văng cửa, nhìn thấy thân sắc tái nhợt đang hôn mê bất tỉnh của nàng, hắn lo lắng không thôi, ánh mắt sắc bén liền nhìn thẳng vào thái y nói: ‘Nói đi, rốt cục thế nào?’

‘Thần vô năng.’ Một đám thái y, tất cả đều quỳ xuống thỉnh tội.

‘Vô năng, nói cho các người biết, nếu thai nhi có mệnh hệ gì, thì bốn vương sẽ chôn các người cùng với nó.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh toát khiến mọi người ai nấy đều sợ hãi.

Trên mặt đất, thái y bị dọa, đổ mồ hôi không ngừng, một thái y vừa run vừa ngẩng đầu nói: ‘Vương gia, tình huống hiện tại trên giang hồ chỉ có diên thần y mới có biện pháp, bọn hạ thần thực sự là tài học sơ thiên.’

‘Diên thần y?’ Tư Mã Tuấn Lỗi ánh mắt lạnh băng, nói vậy không phải vô nghĩa sao, bây giờ có thể tìm hắn ở đâu, trong đầu chợt lóe linh quang, Toàn Vũ không phải là đồ đệ của hắn sao?

‘Thay bốn vương chăm sóc Vương phi cho tốt.’ Lạnh lùng ném lại những lời này, nhún chân một cái, hắn dùng toàn lực thì triển khinh công, chạy như bay đi.

Biệt quán.

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên tiến vào thư phòng, Lý Huyền Băng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, lạnh lùng hỏi: ‘Người tới đây làm gì?’

‘Lý Huyền Băng, Toàn Vũ đâu, mau nói cho ta biết Toàn Vũ đâu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ngữ khí lo lắng hỏi hắn, không có thời gian cùng hắn dong dài.

‘Người tìm đến Toàn Vũ? Ta sao phải nói cho người?’ Lý Huyền Băng hất tay hắn ra.

‘Lý Huyền Băng, ta không có thời gian nói những lời vô nghĩa với người. Ngữ Phong đang rất nguy kịch, hiện tại chỉ có Toàn Vũ mới có thể cứu nàng, ta muốn dẫn Toàn Vũ đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giữ tay hắn lại, hắn không có thời gian để trì hoãn.

‘Ngữ Phong gặp nguy hiểm?’ Lý Huyền Băng sững sốt, nghi hoặc nói, tựa hồ muốn xác định lời nói của hắn là thật hay giả.

‘Lý Huyền Băng, ta sẽ không lấy Ngữ Phong ra để đùa, nàng thật sự đang gặp nguy hiểm.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hắn thét lớn, hắn có thể lấy chuyện này ra để đùa sao?

Lý Huyền Băng nhìn thấy lo lắng trong mắt hắn, vội nói: ‘Đi theo ta.’

Cửa đột nhiên mở ra, Toàn Vũ còn chưa nhìn rõ người đi đến thì tay đã bị nắm kéo lên.

‘Toàn Vũ, mau đi cùng ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng bất chấp mọi thứ, kéo tay nàng bước đi.

‘Tuấn Lỗi, sao lại là ngươi?’ Chờ thấy rõ người mới tới, Toàn Vũ có chút kinh ngạc.

‘Toàn Vũ, đừng hỏi nhiều như vậy, Ngữ Phong gặp nguy hiểm, mau đi theo ta, đến chậm sẽ không kịp.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bước nhanh vừa giải thích.

‘Ngữ Phong gặp nguy hiểm?’ Sắc mặt Toàn Vũ cả kinh, không hỏi nhiều, liền thi triển khinh công cùng Tư Mã Tuấn Lỗi rời đi, Lý Huyền Băng cũng đuổi theo ở phía sau.

Trước cửa Kỳ Lâm cư

Toàn Vũ vừa muốn đi vào, tay đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi bắt lấy, thần sắc khẩn trương mang theo sợ hãi nói: ‘Toàn Vũ, làm ơn. Hãy cứu cả Ngữ Phong và đứa nhỏ.’

‘Ta sẽ cố hết sức.’ Toàn Vũ nghiêm nghị, vuốt cằm nói.

Vào phòng, thần sắc Toàn Vũ trầm xuống, ngồi ở mép giường bắt mạch cho Hàn Ngữ Phong. Mạch đập rất yếu, lại có phần hỗn loạn, xem ra đã động đến thai khí.

Từ trong người, Toàn Vũ lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng nàng, nhìn thấy nàng nuốt xuống mới đỡ nàng ngồi dậy, xoay người ngồi ra phía sau nàng, vận khí dùng song chưởng truyền khí cho nàng.

Thời gian trôi qua, trên đỉnh đầu dần tỏa ra một cỗ khói trắng, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch, người chỉ muốn ngã nhào. Ước chừng sau nửa canh giờ, Toàn Vũ mới thu chưởng lại, điều hòa khí huyết.

Sau đó mở cửa ra, cả người vô lực đi ra.

‘Toàn Vũ, thế nào rồi?’ Chờ ở bên ngoài, Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt lo lắng hỏi. Phía sau, Lý Huyền Băng vẻ mặt trầm trọng nhìn nàng.

‘Không có việc gì, đứa nhỏ an toàn rồi.’ Toàn Vũ lắc đầu nói, thân thể suy yếu khẽ lay động vài cái, cơ hồ muốn đứng thẳng cũng không xong.

Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt trầm tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, quan tâm nàng nói: ‘Toàn Vũ ngươi thế nào rồi? Có sao không?’

‘Ta không sao, cho ta một căn phòng để ta nghỉ ngơi một chút.’ Toàn Vũ cố gắng gượng nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi vừa muốn gọi người đưa nàng đi nghỉ ngơi, ai ngờ Lý Huyền Băng ở một bên liền ôm lấy Toàn Vũ, âm thầm truyền nội lực cho nàng, sau đó ôm nàng phi thân rời đi...

206. Chương 210 : Mưu Kế

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 210 : Mưu kế

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thúy Hà đứng trước một căn nhà hoang, dường như đang đợi người nào đó.

“Người tìm ta?” Châu nhi đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng nàng hỏi.

“Phải.” Thúy Hà chậm rãi xoay người lại, nếu không phải có việc thì cho dù chỉ là liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn thấy Châu nhi.

”Có phải người đã xóa sạch đứa nhỏ trong bụng Hàn Ngữ Phong rồi không?” Châu nhi lạnh lùng nhìn nàng, thấy biểu hiện của nàng không giống như đã thành công.

“Không.” Thúy Hà cũng lạnh lùng nhìn lại.

Châu nhi ngăn người nhìn nàng nói : “Không, vậy người tới tìm ta làm gì?”

“Không phải ta không muốn mà chính là mỗi lần xuống tay đều bị một nam nhân nào đó âm thầm bảo vệ, phá hỏng kế hoạch của ta.” Thúy Hà nhìn Châu nhi liếc mắt một cái, bản thân nàng ta càng muốn xóa sạch đứa nhỏ của Vương phi hơn cả Châu nhi. Nhưng mà nghĩ đến cái gã nam nhân nguy hiểm toàn thân tản ra hàn khí bức người kia khiến nàng không rét mà run.

“Nam nhân âm thầm bảo vệ? Là ai?” Châu nhi nhíu mày hỏi lại.

“Không biết.” Thúy Hà lắc đầu, đột nhiên nhớ ra nói: “Hắn có một đôi mắt màu tím.”

“Chính là Phong Hồn.” Châu nhi thốt ra.

“Phong Hồn là ai?” Thúy Hà nghi hoặc hỏi, Châu nhi quen biết người này?

“Hắn là sát thủ đại danh lừng lẫy trên giang hồ, ai ai cũng biết.” Châu nhi hừ lạnh nói, không nghĩ tới Phong Hồn lại âm thầm che chở Hàn Ngữ Phong.

“Sát thủ?” Thúy Hà bị dọa đến sắc mặt đại biến, nhớ tới hắn cả người tản ra hàn khí mà hiện tại lòng còn sợ hãi, trên đầu chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, hoàn toàn không có chủ trương nói: “Vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” So với hãm hại Hàn Ngữ Phong thì bảo toàn tính mạng của mình dường như quan trọng hơn.

Châu nhi khê cau mày, nếu chỉ bằng sức của nàng với Thúy Hà mà muốn đối phó với Phong Hồn thì chỉ có con đường chết, trên giang hồ cũng không có mấy ai là đối thủ của Phong Hồn, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể buông tha, nếu như vậy thì nàng thật không cam tâm.

Đột nhiên đầu óc lóe lên một tia sáng, khóe môi gợi lên một nụ cười tươi, nhìn Thúy Hà nói: “Người đi về trước tìm cơ hội động thủ, ta cam đoan Phong Hồn sẽ không xuất hiện trước mặt của người, người có thể yên tâm mà hành động.”

“Người khẳng định không có vấn đề?” Thúy Hà vẫn còn có chút hoài nghi, dù sao khi xảy ra chuyện thì kẻ chết là chính mình chứ không phải nàng ta, nàng không thể lấy tính mạng của chính mình ra đùa giỡn.

“Người yên tâm dù sao hiện tại chúng ta cùng ngồi chung trên một chiếc thuyền, hại người đối với ta cũng chẳng có lợi gì cho nên ta sẽ không hại người.” Châu nhi liếc nhìn nàng một cái, bất quá hiện tại Thúy Hà vẫn còn giá trị lợi dụng về sau thì nói không chừng...

“Được, ta tin tưởng người, ta đi trước đây.” Thúy Hà suy nghĩ một chút, hiện tại ngoại trừ tin tưởng ra thì nàng cũng không còn con đường nào để lựa chọn.

“Đi đi, đừng quên ta chờ tin tức của người.” Châu nhi lạnh lùng nhìn nàng một cái xoay người rời đi, nàng còn phải đi làm chuyện khác quan trọng hơn.

Hắc Vân cốc.

ánh mắt Hỏa Vân Kiều không mang theo một tia ấm áp, nhìn Châu nhi đang đứng mặt nói: “Nói đi, người tìm ta có chuyện gì? Ta không có thời gian nói chuyện vô nghĩa với người.”

“Hỏa cô nương không kiên nhẫn như vậy sao? Ta có lòng tốt đến giúp cô nương thôi.” Trong lời nói của Châu nhi có ý mang theo một tia thần bí.

“Nói nhảm.” Hỏa Vân Kiều nhìn nàng cười lạnh nói: “Giúp ta? Hỏa Vân Kiều ta thì có chuyện gì cần người giúp? Thật là buồn cười.”

“Phải không? Công phu hạ độc của Hỏa cô nương là thiên hạ đệ nhất rồi nên chắc chắn là không cần người giúp, nhưng có một việc ta nghĩ Hỏa cô nương sẽ cảm thấy hứng thú.” Châu nhi không hề để ý đến thái độ lạnh lùng của nàng.

“Người có chuyện gì thì nói mau, ta không muốn cùng người nhiều lời vô nghĩa.” Hỏa Vân Kiều mắt lạnh nhìn nàng, đối với lời của nàng một chút hứng thú cũng không có, nếu trên đời này có chuyện làm cho nàng quan tâm nhất thì chỉ có Phong Hồn.

“Tốt, Hỏa cô nương quả nhiên sáng khoái, vậy thì ta đây xin nói thẳng, trong chốn giang hồ ai ai cũng biết người ái mộ Phong Hồn nhưng mà Phong Hồn không thèm để ý cô nương.” Châu nhi đem sự thật vô tình trực tiếp nói ra.

Sắc mặt của Hỏa Vân Kiều thay đổi một chút, dăm cả gan nhạo báng nàng, cười giận nói: “Bí mật này người trong giang hồ ai cũng biết đến, không cần người tới nhắc nhở ta.” Hỏa Vân Kiều nhẹ tay vung lên.

Châu nhi liền cảm thấy khó thở sắc mặt đỏ bừng khó chịu miễn cưỡng nặn ra được vài tiếng: “Hỏa cô nương.... Ta không có ác ý, chỉ là muốn nói cho người biết....biết....là vì cái gì.?”

“Vì cái gì? Người biết sao?” Hỏa Vân Kiều không khỏi trừng mắt nhìn nàng.

Châu nhi gian nan gật gật đầu thật khổ sở, chỉ sợ kéo dài thêm một phút nữa nàng liền mất mạng.

Tay của Hỏa Vân Kiều lại nhẹ nhàng vung lên, Châu nhi liền cảm thấy dễ chịu há miệng thật to để hít lấy không khí, sắc mặt cũng dần dần trở lại bình thường, trong lòng cũng âm thầm bội phục nàng đúng là cao thủ dùng độc, xuất quỷ nhập thần.

“Nói, nếu người nói không ra nguyên nhân thì hôm nay chính là ngày chết của người,” ánh mắt Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nói.

Châu nhi bị dọa lập tức nói ngay: “Đó là bởi vì Phong Hồn thích Hàn Ngữ Phong.”

“Hàn Ngữ Phong?” Hỏa Vân Kiều hơi nhíu mi một chút, cái tên này thật sự nghe hơi quen quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi, trong nháy mắt sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, thì ra Phong Hồn đã thật sự để ý người khác. Không, hẳn là của nàng, nàng sẽ không để cho hắn thích người khác.

“Nói, Hàn Ngữ Phong là ai?” Tay duỗi ra bóp lấy cổ Châu nhi, sắc mặt xanh mét.

Châu nhi bị nàng hung hăng bóp chặt yết hầu, phát không một chút thanh âm nào lấy tay chỉ chỉ chính mình, ý bảo nàng buông mình ra.

Hỏa Vân Kiều lúc này mới phát giác, thu tay lại, sắc mặt cũng trở lại bình thường.

“Khụ...khụ...” Khi được thả tự do Châu nhi liền mạng ho khan vài tiếng, sau đó nói: “Hàn Ngữ Phong chính là Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi.”

“Là nàng?” Lúc này Hỏa Vân Kiều mới nhớ tới lần nàng đến xin thuốc giải đã bị mình cự tuyệt, sau đó Phong Hồn lại nói Hàn Ngữ Phong là ân nhân cứu mạng của hắn nên muốn nàng cho thuốc giải, thì ra là như vậy. Nàng nên sớm nghĩ đến điều này mới đúng, tất cả đều do nàng quá sơ suất.

“Tại sao ại nói cho ta biết? Người muốn cầu xin chuyện gì?” Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nhìn Châu nhi, nàng ta hẳn là có chuyện muốn cầu xin.

207. Chương 211 : Vì Sao Thích?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 211 : Vì sao thích?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Hỏa cô nương quả nhiên thông minh, bởi vì ta và Hàn Ngữ Phong có cừ oán, chính là Phong Hồn vẫn âm thầm bảo vệ nàng cho nên ta hi vọng cô nương hỗ trợ ta?” Châu nhi không có một chút giấu diếm, nàng không cần giấu diếm bởi vì nàng tin tưởng Hỏa Vân Kiều hiện tại hẳn là hận Hàn Ngữ Phong hơn cả nàng.

“Người hi vọng ta giúp người giết Hàn Ngữ Phong?” ánh mắt của Hỏa Vân Kiều tản ra hàn ý bức người, nàng ta muốn mượn đao giết người sao? Nàng ta nghĩ thật là đơn giản, tuy là mình hận Hàn Ngữ Phong nhưng sẽ không giết nàng, nếu làm như vậy chỉ sợ Phong Hồn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Châu nhi bình tĩnh nhìn nàng nói: “Nếu Hỏa cô nương khẳng định hỗ trợ đương nhiên là tốt nhất, bất quá ta cũng không có ý mượn đao giết người.” Nàng biết trong lòng Hỏa Vân Kiều đang nghĩ cái gì?

“Vậy ý của người là gì?” Trong mắt Hỏa Vân Kiều lộ ra một tia nghi hoặc.

“Người không cần nghi ngờ, ta chỉ là muốn người cuốn lấy Phong Hồn, để hắn không âm thầm phá hư chuyện của ta là được, Hỏa cô nương, lại nói nếu ta diệt trừ Hàn Ngữ Phong chỉ có lợi chứ không có hại.” Châu nhi nói ra mục đích của mình.

Hỏa Vân Kiều nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn xem nàng nói thật hay giả, thấy nàng đối diện với chính mình không hề nao núng, sau đó mới nói: “Chuyện này đơn giản thôi, nếu người không nói thì ta cũng sẽ làm như vậy.”

“Nếu đã như vậy thì ta đây cáo từ, không quấy rầy Hỏa cô nương nữa.” Sau khi đã đạt được mục đích, Châu nhi xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Hỏa Vân Kiều đột nhiên gọi nàng lại, Châu nhi xoay người lại nói: “Hỏa cô nương còn có việc gì sao?”

“Cái này cho người, mặc kệ hôm nay người đến đây xuất phát từ mục đích gì nhưng mà ta cảm ơn người đã nói cho ta biết, về sau có chuyện gì cần giúp đỡ cứ phóng nó lên trời, ta sẽ giúp người một lần.” Hỏa Vân Kiều nói xong liền lấy ra một đồ vật gì đó đưa về phía trước.

Châu nhi tiếp nhận cây gậy nhỏ bằng trúc, phía dưới còn có một tia gì đó, phỏng chừng đây ám hiệu đặc thù: “Cảm ơn, Hỏa cô nương, cáo từ.”

Hỏa Vân Kiều nhìn theo bóng dáng của nàng cho đến khi biến mất, oán hận quay người lại, nàng muốn đến Quỷ môn tìm Phong Hồn.

Trong vương phủ.

Hàn Ngữ Phong vừa muốn đứng dậy bước xuống giường, Tư Mã Tuấn Lỗi vừa mới bước vào cửa lập tức khẩn trương ngăn cản nàng nói: “Người muốn làm gì? Mau nằm xuống nghỉ ngơi.”

“Người cũng quá cẩn thận rồi, không có việc gì đâu, hiện tại ta cảm thấy cả người tinh lực dồi dào, không hề có cảm giác không thoải mái, ta chỉ muốn đứng dậy hoạt động một chút.” Hàn Ngữ Phong cười khẽ.

“Không được.” Tư Mã Tuấn Lỗi liền bá đạo cự tuyệt ngay, hắn muốn nàng nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại đứa nhỏ là quan trọng nhất.

“Người đừng có bá đạo như vậy, ta đã nói ta khỏe lắm, chẳng lẽ ta cả ngày nằm ở trên giường thì đứa nhỏ sẽ khỏe sao?” Hàn Ngữ Phong không phục, trừng mắt nhìn hắn, phản bác lại lời hắn.

“Hàn Ngữ Phong, tại sao ngươi cứ muốn đối nghịch với ta?” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng trừng mắt, hiện tại nàng càng ngày càng không đem lời nói của hắn để vào trong mắt.

“Ai cố ý đối nghịch với ngươi, người ta đã nằm ba ngày rồi thật sự là rất buồn chán.” Hàn Ngữ Phong thu hồi ánh mắt, bất mãn nói thầm.

“Vậy thì ngồi dậy nhưng không được xuống giường.” Ngữ khí của Tư Mã Tuấn Lỗi dịu đi một chút, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, để cho nàng tựa vào trước ngực của mình.

Hàn Ngữ Phong lẳng lẳng tựa vào trước ngực hắn, lấy tay choàng thắt lưng hắn, đột nhiên ngược mắt hỏi: “Ta có thể hỏi ngươi không, ngươi yêu ta từ khi nào?” Nàng vẫn rất muốn biết vấn đề này.

Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi giật giật, trầm mặc một chút sau đó lấy tay từng đợt từng đợt vuốt ve từ trán xuống mái tóc nàng: “Ta cũng không biết, có lẽ là lúc ngươi bỏ trốn khỏi vương phủ, cũng có thể là sớm hơn.” Chờ đến thời điểm hắn phát hiện ra thì cũng là lúc hắn yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu không oán không hối, hận thù lúc trước đã sớm quên hết.

“Ừ.” Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ một tiếng, kỳ thật nàng cũng ngoài ý muốn giống như hắn, lại bị một nam nhân từng dùng mọi cách để vũ nhục nàng, chiếm lấy lòng của nàng, nhớ tới lúc trước hận không thể một đao giết chết hắn, lúc ấy cũng mãnh liệt hi vọng rời xa hắn, hiện giờ trong lòng chỉ còn lại một chút thổn thức cùng cảm thán. Hắn thật xấu xa mà hắn cũng thật là tốt, đối với tất cả những chuyện đã trải qua giữa bọn họ hiện tại nàng nguyện ý nhớ rõ hắn đã yêu nàng như thế nào, cảm thụ dụng tâm trân quý đó.

“Vậy còn ngươi, ngươi yêu ta khi nào?” Tư Mã Tuấn Lỗi nâng mặt của nàng lên, nghiêm túc hỏi ngược lại.

“Ta cũng không biết.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, yêu chính là yêu thôi, đột nhiên lại hỏi: “Vậy ngươi thích ta vì cái gì?” Mỹ mạo (dung nhan xinh đẹp) thì tiểu thiếp của hắn người nào cũng đẹp, vậy hắn thích nàng vì cái gì?

“Ta cũng từng hỏi chính mình tại sao lại thích ngươi, thích ngươi vì cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa nói chuyện vừa mơ màng, ngữ khí mang theo một chút trêu tức: “Nữ tử như ngươi thật là khó hiểu, vừa thô lỗ lại không chút dịu dàng, không nói lý lẽ, tính tình lại ngang ngạnh, sai mà không chịu thừa nhận, thật sự nhìn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài khó có thể tìm ra được một ưu điểm nào.”

“Ngươi...” Hàn Ngữ Phong tức giận trừng mắt nhìn hắn, phản kích lại: “ý của ngươi là nói ta không hoàn hảo chứ gì? Nam nhân như ngươi vừa táo bạo lại thô lỗ, người ta không cần thận động đến ngươi, không làm vừa ý ngươi lập tức ngươi liền rít gào, rống giận, người khác phạm sai lầm cũng không chịu nghe giải thích, toàn thân ngươi thật sự đều là khuyết điểm.”

“Ta còn nói thiếu một chút, ngươi nha, thật mềm mại lại không có một chút đạo làm vợ.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại bồi thêm một câu.

“Ta cũng nói thiếu một chút, ngươi bá đạo tàn bạo suốt ngày chỉ biết uy hiếp đe dọa.” Hàn Ngữ Phong cũng không chịu yếu thế phản công lại ngay.

Ngẩng cao đầu nhìn hắn, hắn có thể làm gì nàng chứ?

“Ngươi muốn cãi nhau ầm ĩ với ta phải không? Đúng là hồ lạc đồng bằng bị cẩu khinh.” Tư Mã Tuấn Lỗi thấp giọng lên tiếng, hiện tại hắn chính xác là không thể làm gì được nàng? Phần nộ nói: “Hàn Ngữ Phong ngươi nhớ cho kỹ, chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, xem ta làm thế nào để thu phục ngươi.”

“Ai muốn cùng ngươi ầm ĩ, là ngươi muốn cãi nhau với ta, ngươi giải thích ta nghe thử xem.” Hàn Ngữ Phong bất mãn nói, nàng cũng không muốn tính toán, liền như vậy mà buông tha hắn.

“Làm sao giải thích, ngươi dạy ta đi, ta không biết giải thích cái gì?”

“Ngươi vô lại.”

Hàn Ngữ Phong bốc hỏa trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn thấy tròng mắt của hắn ẩn chứa ý cười thần nhiên, bỗng nhiên nhất thời sững sờ.

Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng đang bưng bưng lửa giận, ánh mắt sáng ngời, chậm rãi ngẩng đầu lên nhanh chóng hôn lên môi nàng một cái, ôm chặt nàng nói: “Được rồi, đừng ầm ĩ nữa.” Tuy rằng hắn thích bộ

dáng giận dữ của nàng nhưng hần lại càng thích bộ dáng im lặng thuần thực của nàng hơn.

208. Chương 212 : Người Là Của Ta.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 212 : Người là của ta.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Khóe miệng của Hàn Ngữ Phong giơ lên thành một vòng cung rất lớn, giọng nói thật nhẹ, nghiêm túc hỏi hần: “Ở trong mắt của người ta thật sự không tốt đẹp một tí nào sao?”

Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi sững sốt, khóe miệng hàm chứa ý cười nói: “Đương nhiên không phải, ở trong mắt của ta, người kiên cường lương thiện, tuy nhu nhược nhưng cũng rất quật cường.”

Hàn Ngữ Phong bị hần tăng bốc nên sắc mặt ửng đỏ, nàng có tốt đẹp như vậy không? Khẽ khép mắt lại không dám nhìn vào mắt hần.

“Ngữ Phong, ta đây ở trong mắt của người rốt cuộc là cái dạng người gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi không để cho nàng lảng tránh, hần muốn biết ở trong lòng nàng hần là cái dạng người gì?

“Bá đạo, mãnh liệt, cường bạo, ngang ngạnh, không nói lý lẽ.” Hàn Ngữ Phong trả lời rất nhanh, hần vốn chính là người như vậy.

Tuy rằng đã sớm dự đoán được đáp án này, nhưng thật sự khi nghe chính miệng nàng nói ra làm cho ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi ảm đạm hần đi, xem ra mình ở trong lòng nàng đúng là không tốt đẹp tí nào.

Trong mắt Hàn Ngữ Phong ẩn chứa ý cười, ngẩng đầu lên hôn nhanh lên môi hần một cái rồi nói: “Ta chính là thích người như vậy.” Nói xong liền vùi đầu vào trước ngực hần, kỳ thật có một câu nàng vẫn chưa nói đó là vài lần hần muốn cùng sinh cùng tử với nàng đã làm nàng nảy sinh tình cảm với hần.

Thân hình của Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ chấn động, ngay lập tức ánh mắt lóe lên tia vui mừng, trên môi dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của nàng, hai tay nâng mặt của nàng hỏi: “Người nói thật chứ?”

“Nói thật cái gì? Ta có nói cái gì sao? Sao ta lại không biết vậy?” Hàn Ngữ Phong vẻ mặt vô tội, nhưng đôi mắt to biểu lộ ý cười lại bán đứng nàng.

“Người thật sự không biết?” Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi toát lên một tia uy hiếp.

“Không biết.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, trong lòng tin chắc rằng hần sẽ không dám dùng cách kia để uy hiếp nàng, nàng mới không sợ, nàng cũng không tin hần lại không để ý đến đứa nhỏ trong bụng nàng.

“Thật không?” Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay nâng cằm của nàng lên, trong mắt mang theo nhiều tia tà ác.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong lập tức cảnh giác đứng lên, hần lại muốn dùng đến biện pháp gì để uy hiếp nàng?

“Người nói đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi mỉm cười tà ác, đột nhiên đẩy nàng ngã xuống, nắm chân ngọc của nàng lên, các ngón tay nhẹ nhàng trượt qua trượt lại trong lòng bàn chân nàng.

“Ha ha....” Hàn Ngữ Phong nhịn không được mà cười lớn lên, giãy dụa muốn rút lại chân: “Không cần.”

“Không cần? Vậy hãy nói lời nói mà ta muốn nghe.” Tay của Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn chưa dừng lại, cũng là trong lúc vô ý hần phát hiện ra nàng rất là sợ nhột.

“Không cần.” Hàn Ngữ Phong cắn răng chịu đựng lên tiếng.

“Tốt, có chí khí, vậy thì đừng trách ta.” Nói xong Tư Mã Tuấn Lỗi liền tăng lực đạo trên tay.

“Ha ha... Không cần.” Hàn Ngữ Phong chịu không nổi sự nhột nhột kia mà không nhịn được cười, vừa cười vừa hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Có nói không?” Khóe miệng Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo ý cười, hắn còn sợ không chế phục được nàng sao?

“Được... Ta nói... Phu quân.” Hàn Ngữ Phong vừa cười vừa nói đứt quãng.

“Không phải những lời này.” Tay Tư Mã Tuấn Lỗi chậm rãi dừng lại.

Hàn Ngữ Phong thở không ra hơi, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Vậy đó là cái gì? Người dạy ta đi.” Những lời hắn muốn nghe nàng không nói.

“Tự mình suy nghĩ đi, ta đếm đến ba nếu ngươi không nói thì ta sẽ tiếp tục.” Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêm giọng nói, sau đó híp mắt lại đếm: “một...”

Hàn Ngữ Phong không phục, trừng mắt nhìn hắn, không có một chút ý định thỏa hiệp.

“Hai...”

Hàn Ngữ Phong khễ cắn môi, nhưng vẫn chưa nói.

“Ba...”

Tiếng nói vừa dứt, Tư Mã Tuấn Lỗi liền vươn tay ra...

“Phu quân, ta thích ngươi.” Hàn Ngữ Phong cắn răng la lên.

“Ha ha...” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa lòng phát ra một trận cười to, thân thủ ôm lấy nàng, sớm nói ra không phải tốt hơn sao?

“Cười, cười chết người đi.” Hàn Ngữ Phong nhỏ giọng nói, chỉ biết ụy hiếp nàng thôi.

“Ngữ Phong, ta cũng thích ngươi.” Đột nhiên Tư Mã Tuấn Lỗi nói ở bên tai của nàng.

Thân thể của hắn thả lỏng, khóe môi nhếch lên, mỉm cười ngọt ngào, đây xem như là ngôn ngữ dịu ngọt nhất của hắn rồi.

“Tốt lắm, ngươi cũng mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi buông nàng ra, đặt nàng nằm xuống giường, giúp nàng đắp chăn cẩn thận.

“Ừ.” Hàn Ngữ Phong quả thật có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại, tay gắt gao nắm chặt hắn, chính nàng cũng không biết từ khi nào nàng đã ỷ lại vào hắn như vậy.

“Ngủ đi, ta ngồi bên cạnh của ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng nói.

Quỷ môn.

Hỏa Vân Kiều một mạch đi tới Quỷ môn, tiến thẳng đến phòng ngủ của Phong Hồn, một cước liền đá văng cửa.

“Ngươi tới làm gì?” Phong Hồn ngồi ở trên ghế đang bắt tay vào lau bảo kiếm, đầu cũng không ngẩng lên, có thể xông thẳng vào phòng hắn ngoại trừ nàng ra ở trong Quỷ môn này không có người thứ hai.

“Phong Hồn, ngươi thích Hàn Ngữ Phong phải không?” Hỏa Vân Kiều mở miệng ra liền chất vấn.

Phong Hồn ngẩng đầu lên, tử mâu lạnh lùng nhìn nàng nói: “Chuyện này thì có liên quan gì đến ngươi?”

Thấy hắn không phủ nhận, trong lòng Hỏa Vân Kiều đã tìm được đáp án, cắn răng hung hăng nói: “Phong Hồn, ngươi là của ta, chỉ có thể thích ta, không thể thích người khác.”

“Nhàm chán.” Phong Hồn lạnh lùng phun ra hai chữ, những lời này hắn đã nghe vô số lần, nghe mãi làm cho hắn thấy nhàm chán.

“Phong Hồn, ta là thật sự thích người cho nên người chỉ có thể thích ta, nếu người không thích ta, ta đây sẽ đi giết Hàn Ngữ Phong.” ánh mắt Hỏa Vân Kiều lạnh lùng uy hiếp.

“Hỏa Vân Kiều, người không cần náo loạn ở đây.” Phong Hồn một chút cũng không đem lời uy hiếp của nàng để vào trong mắt.

“Ta không có náo loạn, ta là đang nói thật, người cũng biết ta có thể làm được mà.” ánh mắt Hỏa Vân Kiều cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn.

“Có ta ở đây người cho là người có thể giết được Hàn Ngữ Phong sao?” Phong Hồn cũng lạnh lùng nhìn nàng nói.

Không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương, cái loại hơi thở hỏa được nguy hiểm này từ từ bốc lên ở hai người.

209. Chương 213 : Mê Huyền Được.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 213 : Mê huyền được.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Được, Phong Hồn. Ta hiện tại phải đi giết nàng.” Hỏa Vân Kiều hung hăng dậm chân, xoay người muốn đi “Đứng lại.” trong nháy mắt trường kiếm của Phong Hồn chỉ ngay trước ngực nàng, lạnh lùng nhìn nàng.

Hỏa Vân Kiều tức giận nhìn vào mũi kiếm chỉ ở trước ngực mình, trong lòng cảm thấy ủy khuất mà nước mắt thì dâng lên, giống như một chuỗi trân châu bị đứt, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tử mâu của Phong Hồn lóe lên một chút, đây là lần đầu tiên thấy nàng khóc, trong trí nhớ của hắn nàng luôn không chịu thua ai cả, dù cho lạnh nhạt đến thể nào nàng cũng kiên cường, không buông tay, dù bất kể chuyện gì xảy ra lúc nào cũng đi theo hắn. Nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, trong lòng hắn mềm nhũn nói: “Vân Kiều, không cần náo loạn, ta không thích Hàn Ngữ Phong, nàng chính là người duy nhất khiến ta cảm thấy ấm áp, mọi người ai cũng nói ta là yêu nghiệt, chỉ có nàng nói tử mâu của ta thực đặc biệt.”

Trong ánh mắt của hắn lộ ra một tia dịu dàng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng giải thích.

Hỏa Vân Kiều giật mình nhìn hắn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa hề để ý đến tử mâu của hắn, cũng chưa từng nói qua ánh mắt của hắn rất đẹp, vốn tưởng rằng hắn thực kiên cường, tính cách lạnh lùng thì ra trong lòng hắn lại yếu ớt như thế, thì ra cho tới bây giờ nàng cũng không hiểu hắn.

“Phong ca ca, chính bởi vì như vậy, người mới yên lặng, âm thầm bảo vệ nàng phải không?” Ngữ khí của Hỏa Vân Kiều cực kỳ dịu dàng.

Phong Hồn hơi hơi sửng sốt, tử mâu trong nháy mắt trở nên lạnh như băng nói: ” Làm sao người biết?” Chẳng lẽ nàng theo dõi hắn sao? Không đâu, nếu như vậy thì hắn chắc chắn cảm nhận được.

“Là một nữ nhân nói cho ta biết, muốn ta cuốn lấy người để nàng ta dễ dàng đối phó Hàn Ngữ Phong.” Hỏa Vân Kiều thành thật trả lời, đột nhiên trong lòng đối với Hàn Ngữ Phong có chút tò mò.

“Hình dáng nữ nhân đó ra sao?” Phong Hồn nhíu mi một chút, chẳng lẽ là nữ nhân ác độc ở trong vương phủ sao?

“Là một người rất gầy yếu.” Hỏa Vân Kiều vừa nghĩ vừa nói.

“Châu nhi. Là nàng ta.” Tử mâu của Phong Hồn bắn ra một loạt ánh sáng lạnh, nàng ta vẫn còn không chịu buông tha cho Hàn Ngữ Phong.

“Phong ca ca, chúng ta sẽ giúp Hàn Ngữ Phong chứ?” Hỏa Vân Kiều ngược mắt hỏi, nếu Phong ca ca đã nói đó là người tốt thì chắc chắn không thể xấu được.

Trong vương phủ.

Đã qua ba ngày mà Thúy Hà vẫn chưa tìm được cơ hội để xuống tay, nàng cũng có một chút lo sợ, sợ Phong Hồn vẫn còn âm thầm giám sát, nàng thật không muốn chết.

Tâm phiền ý loạn nên mang theo Xuân Hoa đến trà lâu ngồi uống trà.

“Xuân Hoa, ngươi hãy đi mua sắm đi, ta muốn một mình yên tĩnh.” Nhìn Xuân Hoa đang đứng một bên, nhẹ giọng phân phó.

“Cám ơn, phu nhân.” Xuân Hoa thật vui vẻ liền rời đi ngay.

Thúy Hà nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm giác được có người đang đến gần, thuận miệng hỏi: “Xuân Hoa, sao ngươi lại trở về nhanh như vậy?”

“Mọi chuyện làm tốt lắm sao? Ngươi cũng thật thoải mái nhàn hạ, có thể thản nhiên ngồi đây uống trà.” Châu nhi nhìn nàng, lạnh lùng nói.

“Là ngươi?” Thúy Hà quay đầu lại, cũng không lấy làm ngạc nhiên “Nếu không nắm chắc mọi chuyện trong tay ta sẽ không làm.”

“Nắm chắc trong tay? Ta đã chuẩn bị cái này cho ngươi.” Châu nhi tiện tay ném cho nàng một bọc nhỏ đựng đồ vật gì đó.

“Đây là cái gì?” Thúy Hà cầm lấy thử nhưng không thấy có bất kỳ mùi gì, không lẽ đây lại là độc được?

“Đây là mê huyền dược, ăn vào làm cho người ta sinh ra ảo giác, đem người yêu nhất trở thành người hận nhất.” Châu nhi giải thích.

“Mê huyền dược này cho Hàn Ngữ Phong dùng thì có ích lợi gì? Ngươi muốn làm cho nàng đem Vương gia trở thành người hận nhất sao? Hiệu quả của thuốc có thực kéo dài không?” Thúy Hà nghi hoặc hỏi, nếu không kéo dài thì dùng cũng như không.

“Ai bảo ngươi cho Hàn Ngữ Phong dùng?” Châu nhi nhìn bộ dạng ngu ngốc của Thúy Hà nói.

“Vậy cho ai dùng?” Thúy Hà nghi hoặc.

“Thúy Hà, không phải ngươi thông minh lắm sao? Tại sao lại đoán không ra? Ta là muốn ngươi cho Tư Mã Tuấn Lỗi dùng, nỗi đau lớn nhất của con người chính là nhìn thấy con của mình chết, nếu là chính mình ra tay giết chết, ngươi nói xem, hắn sẽ đau đớn đến thế nào?” Châu nhi nói xong liền nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Ý của ngươi là để cho Vương gia dùng?” Sắc mặt Thúy Hà đại biến, nàng chưa từng có lá gan dám đi hại Vương gia.

“Ngươi sợ cái gì? Không có tiền đồ sao? Ngươi yên tâm đi, hắn sẽ không có việc gì đâu, dược này không mùi không màu cũng không phải độc được, cho dù kiểm tra cũng tra không ra, đối với thân thể cũng không có thương tổn gì, mê huyền dược này chỉ có tác dụng trong vòng hai canh giờ mà thôi, hiện tại sẽ không làm cho hắn chết, ta muốn nhìn thấy bộ dạng bất lực, thống khổ cùng hối hận của hắn.” Châu nhi hèn mọn nhìn nàng một cái.

Thúy Hà suy tư một chút, biện pháp này cũng tốt, dù cho có xảy ra chuyện gì thì cũng là lỗi của Vương gia. Mặc kệ bọn họ như thế nào, nàng cũng không quan tâm.

“Ta đi trước, hi vọng ngươi mau chóng xuống tay, ta chờ tin tốt của ngươi.” Châu nhi chờ đợi có chút không kiên nhẫn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thúy Hà lặng lẽ đem cất bao thuốc bột, làm bộ như không có gì xảy ra, ngồi chờ Xuân Hoa trở về, sau đó hồi phủ.

Trở lại trong vương phủ.

Thúy Hà liền cố ý đến thư phòng tìm Tư Mã Tuấn Lỗi, trên đường đi thì nhìn thấy Xuân Hồng đang bưng một chén trà nóng đi tới, nàng biết trà nóng này là đem đến cho Tư Mã Tuấn Lỗi, vội vàng lấy cây trâm đang cài trên đầu ném xuống dưới bãi cỏ sau đó làm ra vẻ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Thúy Hà phu nhân, người đang tìm kiếm cái gì?” Xuân Hồng cung kính hạ thấp người hành lễ.

“Xuân Hồng, là người à? Cây trâm trên đầu ta không thấy đâu, rõ ràng ta nghe được tiếng nó rơi xuống nhưng lại tìm không thấy.” Thúy Hà vừa tìm kiếm vừa nói.

“à, để ta giúp người tìm thử, người vừa rồi đứng ở đâu?” Xuân Hồng đem trà đặt ở một bên hỏi.

“ở bên kia.” Thúy Hà lấy chỉ Xuân Hồng đi về phía trước, rồi nàng lập tức nhìn xung quanh xem có ai không, nhanh tay lấy ra được đã chuẩn bị trước bỏ vào trong chén trà, lấy tay khuấy đều cho nó tan ra hết.

210. Chương 214 : Ảo Ảnh

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 214 : Ảo ảnh

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Cẩn thận tìm kiếm phía trước, đột nhiên Xuân Hồng thấy cây trâm nằm trong bụi cỏ liền vui mừng cầm lấy hỏi: “Phu nhân, là cái này phải không?”

“Đúng rồi, là cái này. Xuân Hồng, cảm ơn người.” Thúy Hà vui mừng cầm lấy cây trâm, sau đó nói: “Xuân Hồng, người mau đem trà cho Vương gia đi.”

“Dạ.” Xuân Hồng cầm lấy chén trà, không hề phát hiện ra điều khác thường gì, liền hướng thẳng thư phòng mà đi.

Thúy Hà sau khi đã làm tốt mọi chuyện liền xoay người đi về Hà Tĩnh uyển chờ tin tức.

Khi màn đêm buông xuống.

Hàn Ngữ Phong ngồi ở bên giường, nghe được âm thanh mở cửa liền ngẩng đầu hỏi: “Người xong việc rồi sao?”

Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên cảm thấy trước mắt lóe lên, người ngồi ở bên giường là Hàn Ngữ Phong liền biến thành Thúy Hà, ánh mắt lạnh lùng nói: “Tại sao người lại ở đây? Đi ra ngoài.”

Hàn Ngữ Phong hơi hơi sửng sốt, giờ phút này sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi thâm trầm, trông mắt lạnh lẽo sắc bén giống như trong nháy mắt đã biến trở về một kẻ lãnh khốc, vô tình và tàn bạo trước kia.

“Người làm sao vậy?” Nàng đi qua, ngược mắt nhìn hẩn hỏi.

Nhìn thấy người đi đến trước mặt hẩn là Thúy Hà, ánh mắt Tư Mã Tuấn Lỗi càng lạnh hơn nữa, nhếch môi lạnh lùng nói: “Ta nói một lần nữa, đi ra ngoài. Nếu về sau người dám bước chân vào nơi này thì đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Trong mắt Hàn Ngữ Phong đều là nghi hoặc, tại sao hắn lại nói nàng như vậy, nàng nghe không hiểu gì cả? Cái gì mà không được bước vào nơi này, nàng không phải vẫn luôn ở trong này sao? Cả người hắn đều tản ra hàn khí, ánh mắt thì tuyệt tình càng làm cho nàng nghi hoặc khó hiểu.

“Phu quân, người....” Hàn Ngữ Phong vừa mới mở miệng đã bị hắn tức giận ngắt lời.

“Tiếng phu quân là để cho người gọi sao? Người có xứng hay không? Cũng không nhìn lại thân phận của mình, cho dù trong bụng người có đứa nhỏ của ta nhưng bốn vương một chút cũng không để ý.” Nàng cư nhiên dám kêu phu quân? Trên đời này ngoại trừ Hàn Ngữ Phong ra thì bất kể người nào cũng không xứng, huống chi người đó lại là Thúc Hà, chỉ có chút kỳ quái là bụng nàng hôm nay dường như nhỏ đi.

Thân thể Hàn Ngữ Phong run lên, lão đảo lui về phía sau vài bước, sao lại thế này? Bọn họ không phải vẫn tốt lắm sao? Tại sao đột nhiên trong nháy mắt hắn liền trở nên lãnh khốc vô tình, chẳng lẽ nhu tình trước kia đều là giả sao?

“Người đến tột cùng là làm sao vậy? Vì cái gì đối xử với ta như vậy?” Nàng vẫn là có chút không cam lòng, bước đến ôm lấy tay hắn.

Đột nhiên nhìn thấy Thúc Hà ôm lấy cánh tay hắn với bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm cho hắn nhất thời cảm thấy chán ghét đến cực điểm, tay không lưu tình mà vung mạnh lên.

Hàn Ngữ Phong không chút đề phòng, lại càng không nghĩ tới hắn lại chán ghét đẩy nàng ra như vậy, nàng tránh không kịp liền ngã mạnh vào trên bàn.

“Đau quá.” Bụng đau đến làm cho nàng nhịn không được mà hô lên, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, nhìn hắn cầu cứu: “Cứu đứa nhỏ, mau gọi đại phu.”

Nhìn thấy sắc mặt Thúc Hà đột nhiên trắng bệch, trong lòng của Tư Mã Tuấn Lỗi cũng có chút rung động, muốn đi gọi đại phu nhưng rồi chính hắn lại ỉch kỷ muốn bỏ đi đứa nhỏ trong bụng của nàng, dù sao hắn cũng chưa từng để ý đến nó, nếu nó mất đi thì hắn và Hàn Ngữ Phong sẽ không còn hiềm khích gì nữa, thần sắc có chút chần chừ, lạnh lùng nhìn nàng, vẫn không mở miệng.

Thấy khuôn mặt lạnh lùng vô tình của hắn, Hàn Ngữ Phong dường như có chút tuyệt vọng, chỉ cảm thấy dưới thân ngày càng nóng lên, nàng hoàn toàn tuyệt vọng không cầu xin hắn nữa mà lớn tiếng kêu lên: “Xuân Vũ, Xuân Vũ.”

“Vương phi, người có chuyện gì?” Xuân Vũ đẩy cửa đi vào bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngất đại, Vương gia mặt không chút thay đổi đứng ở một bên, còn Vương phi thì thống khổ cuộn mình trên mặt đất, dưới thân toàn là máu.

“Vương phi, người làm sao vậy?” Xuân Vũ bị dọa đến tay chân luống cuống, muốn nâng nàng dậy.

“Xuân Vũ, mau đi tìm đại phu đi, đến biệt quán tìm Toàn Vũ, phải giữ lại đứa nhỏ.” Sắc mặt của Hàn Ngữ Phong càng ngày càng tái nhợt, nói chuyện cũng không có khí lực, chính là lấy tay ôm chặt bụng.

“Dạ, ta biết rồi Vương phi.” Xuân Vũ buông nàng ra, chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa lo lắng hô to: “Quần gia, mau phái người đi thỉnh Toàn Vũ tiểu thư, Vương phi có nguy hiểm.”

“Vương phi có nguy hiểm?” Quần gia hoảng sợ vội vàng phân phó “Người đâu? Mau đi thỉnh Toàn Vũ tiểu thư.” Xuân Vũ vội vàng chạy về Kỳ Lân cư.

Tiếng la của Xuân Vũ làm kinh động cả vương phủ thì đương nhiên cũng kinh động cả Thúc Hà, nghe tin tức này về mặt Thúc Hà lộ ra một tia vui mừng nhưng lại làm bộ như thật sự quan tâm: “Xuân Hoa, chúng ta đến xem Vương phi thế nào?”

“Vương phi, người phải cố gắng lên, Toàn Vũ tiểu thư sắp đến rồi.” Xuân Vũ có chút bối rối nhìn Hàn Ngữ Phong mà khóc ròng.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên nhìn thấy dưới thân nàng toàn là máu nhưng tâm lại không có lấy một chút không đành lòng, đại phu sẽ đến ngay thôi, đứa nhỏ có giữ được hay không còn phải xem mạng của nàng có lớn hay không?

“Xuân Vũ, người không lo chăm sóc Vương phi lại chạy tới nơi này làm cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy vẻ mặt khóc lóc thương tâm của Xuân Vũ, nàng không phải nên chăm sóc Hàn Ngữ Phong sao? Từ khi nào thì tốt với Thúy Hà như vậy?

“Vương gia, người đang nói cái gì? Vương phi đã làm sai chuyện gì? Sao lại đối xử với nàng như vậy?” Xuân Vũ vừa khóc vừa nói, trong lòng đối với hắn đều là hận ý.

Mày kiếm của Tư Mã Tuấn Lỗi nhúu chặt lại, Xuân Vũ đang nói cái gì? Ngữ Phong, hắn đối với nàng như thế nào?

“Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong lại làm sao vậy?” Thanh âm vang lên thì Toàn Vũ cũng đã xuất hiện ở bên người bọn họ, nhìn thấy Hàn Ngữ Phong đã muốn hôn mê, dưới thân đều là máu, sắc mặt thì trắng bệch.

“Các người đều đi ra ngoài, chuẩn bị nước ấm cho ta.” Dem Hàn Ngữ Phong đặt ở trên giường, không cần phân trần liền đem Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Xuân Vũ đẩy ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

211. Chương 215: Đứa Nhỏ Không Còn?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 215: Đứa nhỏ không còn?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Rất nhanh Xuân Vũ đã đem chậu nước ấm đến rồi lo lắng chờ ở bên ngoài.

Ngoài cửa, một đám nha hoàn cũng rất khấn trương, Thúy Hà đứng gần đó, không chớp mắt, trong lòng đắc ý, cuối cùng nàng đã thành công rồi.

Bị đẩy ra ngoài cửa, Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy thật kỳ lạ, Thúy Hà cũng xứng để Toàn Vũ điều trị sao? Đột nhiên nghi hoặc, Thúy Hà sao lại ở Kỳ Lâm cư, còn Ngữ Phong đã đi đâu? Ánh mắt lơ đãng nhìn xung quang, lại phát hiện Thúy Hà đứng cách đó không xa.

Sắc mặt khê biến, bắt lấy vạt áo của Xuân Vũ ở một bên, lo lắng hỏi: ‘Người trong phòng là ai?’

‘Là Vương phi.’ Xuân Vũ cắn môi đến chảy nước mắt, nhưng vẫn không ngừng nói: ‘Vương gia không phải vẫn ở bên trong sao, sao có thể lạnh lùng vô tình như vậy với Vương phi.’ Hiện tại lại còn có thể hỏi nàng quá đáng như vậy.

Ngữ Phong? Tư Mã Tuấn Lỗi lão đảo lui về phía sau hai bước, sắc mặt không có huyết sắc, chẳng lẽ người trong phòng vừa rồi là Hàn Ngữ Phong, chính mắt hắn nhìn thấy là Thúy Hà mà, đây là chuyện gì?

Sắc mặt xanh mét, thân mình cứng ngắc, hai tay chậm rãi nắm chặt thành quyền, mắt nhắm lại che dấu sợ bối rối trong lòng. Hắn đang làm cái gì? Vừa rồi hắn đã làm gì?

Trong phòng.

Toàn Vũ mới vừa đóng kỹ cửa, vừa mới xoay người lại đã thấy Hàn Ngữ Phong mỉm cười ngồi đó nhìn nàng.

‘Hàn Ngữ Phong, người không sao à?’ Toàn Vũ kinh ngạc kêu lên.

‘Nói nhỏ thôi, đến đây hãy nói.’ Hàn Ngữ Phong bảo nàng nhẹ giọng, vẫy vẫy tay bảo nàng đến bên giường.

‘Người định làm gì?’ Toàn Vũ hồ nghi nhìn nàng nói.

‘Ta muốn người giúp ta, nói với Tư Mã Tuấn Lỗi đứa con đã không còn.’ Hàn Ngữ Phong nhìn nàng nói.

‘Vì sao nha?’ Toàn Vũ không hiểu nàng muốn làm gì, có điều gì đó thật kỳ lạ đang diễn ra ở đây.

‘Toàn Vũ, ta nhất thời rất khó giải thích rõ ràng, sự tình là như vậy. . .’ Hàn Ngữ Phong đem sự tình từ đầu chí cuối nói qua một lần.

Sau khi nghe xong, Toàn Vũ càng thêm nghi hoặc, không rõ hỏi: ‘Người để Tư Mã Tuấn Lỗi trực tiếp đi giết Châu nhi không phải tốt hơn sao, cần gì phải làm điều thừa.’

‘Toàn Vũ, người không thắc mắc Mai nhi vì sao mà chết sao? Cha ta cũng không phải là hạng người như vậy? Nếu ép hỏi Châu nhi, khẳng định nàng ta sẽ không nói, cho nên ta muốn nàng ta đạt được tâm nguyện, nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đau khổ, nàng ta nhất định sẽ đắc ý mà nói ra sự thật.’ Hàn Ngữ Phong trầm thờ dài, mặc kệ chân tướng như thế nào, nàng vẫn muốn biết.

‘Hàn Ngữ Phong, vậy người vì sao không trực tiếp nói cho Tư Mã Tuấn Lỗi? Ta nghĩ để hấn phối hợp với người không phải tốt sao?’ Toàn Vũ thắc mắc.

‘Ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng Phong Hồn và Hỏa Vân Kiều lại nói phải để cho hấn thực sự thống khổ, đừng quên Thúy Hà vẫn ở trong phủ, dù sao, sớm muộn gì hấn cũng biết và cũng sẽ chọn cách này thôi.’ Hàn Ngữ Phong giải thích nói.

‘Vậy chuyện đêm nay, toàn bộ là mưu kế của các người?’ Toàn Vũ hỏi.

‘Không phải.’ Hàn Ngữ Phong lắc đầu nói: ‘Là tương kế tựu kế.’

‘Xem ra ta cũng chỉ có thể phối hợp với các người.’ Toàn Vũ thờ dài, Tư Mã Tuấn Lỗi thật đáng thương, nếu biết chân tướng thì hấn sẽ tức giận như thế nào.

‘Cám ơn người, Toàn Vũ, hiện tại chúng ta chỉ cần đổ huyết tương này xuống là được rồi.’ Hàn Ngữ Phong lấy ra một lọ huyết tương đã được chuẩn bị.

‘Ta đi ra ngoài.’ Toàn Vũ thấy nàng đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ rồi liền nói.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu, lại nuốt một viên thuốc, trong nháy mắt mặt không còn một tia huyết sắc.

Cửa đột nhiên mở ra, Toàn Vũ vừa mới ra khỏi cửa đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi kéo áo: ‘Ngữ Phong đâu, đứa nhỏ thế nào?’

‘Buông tay ra, Hàn Ngữ Phong không có việc gì, nhưng đứa nhỏ mất rồi.’ Toàn Vũ vuốt lại tay áo, nhẹ nhàng nói.

Thân mình Tư Mã Tuấn Lỗi cứng đờ, ngữ khí điên cuồng nói: ‘Toàn Vũ, vì sao không giữ lại đứa nhỏ?’

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, muốn trách thì trách người, không phải ta.’ Toàn Vũ tức giận quát, hấn dám tức giận với nàng.

Tay hấn lập tức buông lỏng, là một tay hấn tạo thành, hấn nên trách ai? ‘Ha ha.’ Hấn đột nhiên cười lớn: ‘Ta đã làm gì? Chẳng lẽ đây là ông trời trừng phạt ta?’ Thanh âm thê lương bi thảm.

‘Hiện tại không phải là lúc người bi thương, người nên đi an ủi Hàn Ngữ Phong.’ Toàn Vũ không đành lòng nói.

‘Ngữ Phong? Tư Mã Tuấn Lỗi bước đi nặng nề, hấn sao có thể đối mặt với nàng, mong nàng tha thứ đây?’

Tư Mã Tuấn Lỗi đi vào phòng, liền thấy trên đệm là một mảng màu đỏ rực, hấn hoảng sợ kinh người. Mùi máu lan tỏa, dày đặc trong không khí, làm hấn gay mũi cùng sợ hãi. Sắc mặt trong nháy mắt trầm lại, quỳ xuống cạnh mép giường.

Mở hai tay ra, cúi đầu nhìn xuống tay mình, biểu tình ngây ngốc, là hấn đã giết đứa con của mình, đứa con của hấn và Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong thấy hấn bi thương như thế, thì tự trách mình, không đành lòng thấy hấn như vậy, định tiến lại an ủi hấn, nhưng nàng lại nhịn xuống, nàng biết đây chỉ là giả, nhưng cái cảm giác đau lòng này sẽ không thể gạt được người, huống chi là Thúy Hà kia.

‘Không, ta không giết đứa nhỏ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đứng đó thì trào thống khổ, lắc lắc đầu, lòng hẫng đau quá. Ngữ Phong sẽ không tha thứ cho hắn.

Hàn Ngữ Phong tựa hồ có thể cảm nhận nỗi đau của hắn, muốn làm hắn vui bớt thống khổ bị thương, nên nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, cho ta một lời giải thích.’ Tuy rằng nàng đã biết đây là chuyện gì?

‘Giải thích của ta còn có ý nghĩa sao? Người còn có thể tin sao?; Tư Mã Tuấn Lỗi chưa xốt nói, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

212. Chương 216 : Diệt Trừ Châu Nhi

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 216 : Diệt trừ Châu nhi

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong tựa hồ có thể cảm nhận nỗi đau của hắn, muốn làm hắn vui bớt thống khổ bị thương, nên nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, cho ta một lời giải thích.’ Tuy rằng nàng đã biết đây là chuyện gì?

‘Giải thích của ta còn có ý nghĩa sao? Người còn có thể tin sao?; Tư Mã Tuấn Lỗi chưa xốt nói, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, mặc kệ là nguyên nhân gì, đứa nhỏ giờ đã không còn rồi.

‘Chỉ cần người giải thích ta sẽ tin.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng mở miệng, thấy hắn bị thương như thế, nàng cơ hồ muốn nói chân tướng cho hắn.

Lời của nàng thật ảm áp, giống như giữa trời đông giá rét, sưởi ấm tâm hồn lạnh như băng của hắn, giọng trầm xuống: ‘Ngữ Phong, ta không cố ý, nhưng dù thế nào, chính ta đã hại chết đứa nhỏ.’

‘Phu quân . . ?’ Mắt Hàn Ngữ Phong chan chứa nước mắt, nắm lấy tay hắn, muốn truyền ảm áp cho hắn, nhưng nàng lại run lên, tay hắn lạnh như băng, nàng thật sự hoài nghi, gạt hắn như thế này có đúng hay không?

Thân mình Tư Mã Tuấn Lỗi khẽ run, nhìn thấy nước mắt của nàng, tâm lại run rẩy, nàng so với hắn chắc hẳn còn thương tâm hơn nhiều, giờ phút này mà nàng vẫn có thể gọi hắn là phu quân, nàng thật sự không trách hắn sao?

Cảm nhận được sự run rẩy và bất lực của hắn, Hàn Ngữ Phong đứng dậy ôm hắn, an ủi nói: ‘Không cần phải khổ sở như vậy. Ta biết đó chỉ là việc ngoài ý muốn, về sau chúng ta vẫn có thể có đứa con khác.’

Nàng ôn nhu, nhỏ giọng nói, muốn an ủi hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi thoát khỏi cái ôm của nàng, từ từ đi ra ngoài, thanh âm khàn khàn từ ngoài cửa nhẹ vọng vào.

‘Thực xin lỗi.’

Hàn Ngữ Phong không kìm được nước mắt, nhìn thấy hắn bị thương như thế, lẽ ra nàng phải vui mừng vì nó đã chứng minh hắn quan tâm nàng đến cỡ nào, đối với người kiêu ngạo tự phụ như hắn, ba chữ thực xin lỗi này cho thấy hắn đã thương tâm đến thế nào.

‘Vương phi.’ Xuân Vũ từ ngoài đi vào, thấy nàng rơi lệ, vội hô một tiếng, nàng thật sự không biết nên an ủi Vương phi thế nào.

‘Xuân Vũ, Vương gia đâu.’ Hàn Ngữ Phong lau nước mắt rồi hỏi.

‘Ta đã thấy Vương gia đi ra ngoài.’ Xuân Vũ đáp.

Hàn Ngữ Phong không nói nữa, hắn là lòng hắn rất bi thương.

‘Vương phi, người không cần thương tâm, đứa nhỏ . . .’ Xuân Vũ nhìn nàng thật cẩn thận, đang nói đột nhiên dừng lại, miệng nàng vừa mới nói gì đó, ‘Xin lỗi, Vương phi đừng thương tâm.’

‘Xuân Vũ, ta không sao, đừng lo lắng.’ Hàn Ngữ Phong cảm động sự quan tâm của nàng, lên tiếng an ủi.

Xuân Vũ biết Vương phi nhất định là cố nén đau thương, vừa rồi khi nhìn thấy bộ dạng thương tâm của Vương gia, nàng bị dọa đến nhảy dựng lên, không ngờ Vương phi lại còn kiên cường hơn so với Vương gia.

‘Xuân Vũ, ta đói bụng rồi, đi lấy điểm tâm cho ta.’ Nàng không thể để đứa nhỏ đói bụng.

Xuân Vũ sững sốt, không ngờ Vương phi lại có thể bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ Vương phi nhất thời không chấp nhận được đả kích quá lớn này, liền thở dài nói: ‘Dạ Vương phi, nô tỳ lập tức đi ngay.’

Hà Tình uyển.

Thúy Hà nhin không được khéo miệng lộ ra ý cười, hài tử của Hàn Ngữ Phong rốt cục cũng mất, ánh mắt dừng lại trên bụng mình, đứa con của nàng sẽ là người nối dõi duy nhất của vương phủ, tâm tình nàng vì thế cũng rất tốt, nhưng nàng không thể nói việc này cho Châu nhi, không thể để Châu nhi phá hỏng kế hoạch của mình.

‘Nô tỳ chúc mừng phu nhân.’ Xuân Hoa hớn hở đi vào, đứa nhỏ kia đã không còn, giờ chỉ còn lại đứa nhỏ của phu nhân.

‘Xuân Hoa, không thể nói như vậy, nếu để cho người khác biết, còn tưởng rằng chúng ta vui sướng khi người khác gặp họa.’ Thúy Hà giả bộ răn dạy, nhưng lại không thể che giấu được sự vui sướng trong lòng.

‘Nô tỳ biết rồi, bất quá không cần nô tỳ nói, hiện tại ai cũng biết đứa nhỏ của Vương phi đã không còn.’ Xuân Hoa vội vàng nghiêm mặt nói.

‘Đều biết?.’ Thúy Hà cả kinh, vậy Châu nhi có biết hay không, không được nàng phải có biện pháp diệt trừ Châu nhi.

‘Dạ, buổi sáng hôm nay khi ta ra ngoài vương phủ, chợt nghe có người nói, nhưng cũng không biết người đó là ai.’ Xuân Hoa nghi hoặc nói.

Sắc mặt Thúy Hà khê biến, xem ra ông trời cũng chống lại nàng, bây giờ chỉ có tiên hạ thủ vi cường(1) mới có thể không để Châu nhi nói cho Tư Mã Tuấn Lỗi biết đứa nhỏ trong bụng nàng không phải của hắn.

‘Phu nhân, phu nhân, người làm sao vậy?’ Xuân Hoa thấy hung quang trong mắt nàng, đột nhiên sợ hãi.

Thúy Hà phục hồi tinh thần lại, sắc mặt trong nháy mắt bình thường trở lại, nói: ‘Không có gì? Ta nghĩ ngày mai sẽ đi Quan Âm miếu dâng hương cầu Bồ Tát phù hộ.’

Xuân Hoa không nói gì, chủ tử đã quyết định thì nàng cũng không thể xen vào.

‘Người lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.’ Thúy Hà liếc nàng một cái, phân phó nói.

‘Dạ nô tỳ cáo lui.’ Xuân Hoa lui ra ngoài.

Thúy Hà đi đến bên giường, lấy một món đồ từ dưới giường ra, cầm ở trong tay, ngày mai nàng sẽ đi gặp Châu nhi.

Cả ngày Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không quay lại Kỳ Lâm cư, tựa hồ đã ra khỏi phủ. Hàn Ngữ Phong không khỏi có chút lo lắng. Mãi cho đến đêm, hắn mới bước vào cửa phòng Kỳ Lâm cư.

Trên gương mặt lạnh lùng không có một tia biểu tình, quần áo trên người lại toàn vết kiếm cắt, loang lổ máu tươi, nhưng hắn dường như không để ý đến.

‘Người làm sao vậy?’ Hàn Ngữ Phong vội vàng xuống giường đi đến chỗ hắn.

‘Quay về nằm đi.’ Thanh âm Tư Mã Tuấn Lỗi khàn khàn, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Biết là hấn quan tâm nàng, nhưng Hàn Ngữ Phong không thể không bỏ mặc hấn, lấy khăn trắng cùng kim sang được muốn băng bó cho hấn.

Tư Mã Tuấn Lỗi ôm nàng từ phía sau, con người đen đờ dần, trống rỗng, dày đặc thê lương.....

(1) kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế

213. Chương 217 : Không Đau Bởi Vì Không Thương

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 217 : Không đau bởi vì không thương

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Phu quân.’ Hàn Ngữ Phong giữ chặt cánh tay hấn, ôn nhu gọi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi bên giường, mâu quang trầm trọng bị thương vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

‘Người không cần như vậy, đừng để ta đau lòng giống người được không?’ Nhìn hấn, Hàn Ngữ Phong thấp giọng nói, tay hấn bị một nhát kiếm đâm rất sâu, máu tươi vẫn chảy ra.

Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu nhìn bàn tay đang chảy máu của mình, một chút đau cũng không cảm thấy, máu tươi kia giống như máu của đứa nhỏ đã bị hấn giết chết, đứa nhỏ mà hấn đã hi vọng được sinh ra, thậm chí đã nhiều lần hấn tưởng tượng ra đứa nhỏ kia sẽ giống hấn hay giống nàng, nhưng bây giờ tất cả đã bị hấn phá hủy.

Nhìn thấy hấn như thế, Hàn Ngữ Phong trong lòng đau xót, mắt chan chứa lệ, nàng nhẹ nhàng giúp hấn đắp được rồi dùng khăn trắng bó lại, nhìn hấn thống khổ như vậy, nàng chỉ muốn nói rõ chân tướng cho hấn.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người bình tĩnh một chút, nhìn ta đi.’ Hàn Ngữ Phong nâng mặt hấn lên, lại nhìn thấy ở một góc sâu nào đó trong đôi mắt kia khe rung động, tay khẽ vuốt lên khuôn mặt lạnh lẽo của hấn, tầng thủy quang đang ẩn nhẫn kia là nước mắt sao? Hấn chưa từng như thế, chưa từng yếu ớt như thế, trước kia khi nàng rời khỏi hấn, hấn cũng không đau xót như vậy, chẳng lẽ đứa nhỏ này đối với hấn thực sự quan trọng, khóe miệng đột nhiên cong lên, có một phu quân như thế này, nàng đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Nàng đang cười, nàng cứ nhiên đang cười, Tư Mã Tuấn Lỗi chậm rãi mở mắt ra, ngày hôm qua nàng cũng không khóc, không làm ầm ĩ lên, cũng không oán hận, ngược lại còn an ủi hấn, chẳng lẽ nàng không quan tâm đến đứa nhỏ kia? Ánh mắt trở nên lạnh lẽo dị thường

‘Hàn Ngữ Phong, ta phát hiện ra ta không hề hiểu người, đứa nhỏ đã không còn, người cứ nhiên lại có thể cười, không hề đau lòng hay tuyệt vọng, hoàn toàn là thờ ơ.’

Hàn Ngữ Phong tức giận nói: ‘Ta vì sao phải tuyệt vọng?’ Đứa nhỏ của nàng vẫn tốt, nàng tuyệt vọng cái gì.

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi âm trầm, trái tim từng trận băng giá, nàng không thèm để ý, nàng cứ nhiên không thèm để ý.

‘Ha ha.’ Đột nhiên cười lớn, bỏ nàng ra mà cười, cười đến toàn thân run rẩy, cười khàn cả giọng, cười đến rơi lệ đầy mặt.

Hàn Ngữ Phong thấy bộ dạng điên cuồng của hắn, nửa ngày tâm tình mới định, ôm hắn từ phía sau nói: ‘Người đừng như vậy, hãy nghe ta nói.’

‘Hàn Ngữ Phong, hết rồi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên quát, mắt lạnh như băng nhìn nàng, ‘Đứa nhỏ đã không còn, người biết ta đau lòng đến thế nào không, hối hận đến thế nào không, nhưng còn người thì sao, ngay cả thương tâm cũng không có nửa điểm, nguyên nhân thì có một, đó là người không thương đứa nhỏ này, không thương ta, nếu vậy thì cần gì phải làm như thế?’

Hàn Ngữ Phong sững sốt, thì ra hắn để ý chuyện này, nhưng hắn cũng không tin nàng như thế, nàng đi vài bước đến gần hắn, huơ huơ tay trước mặt hắn, hỏi: ‘Vậy còn người, người yêu ta sao?’

Tư Mã Tuấn Lỗi không nghĩ sẽ phải trả lời nàng, thái độ của nàng đối với đứa nhỏ đã làm hắn tổn thương rất nhiều.

‘Trả lời ta.’ Hàn Ngữ Phong cũng không để hắn có đường lùi, bắt hắn phải nói ra đáp án.

‘Yêu thì sao? Không yêu thì sao?’ Bây giờ còn có gì khác nhau sao, hắn đã biết nàng không yêu hắn.

‘Đương nhiên là có khác nhau, nếu người yêu ta, người sẽ tin ta, không hoài nghi ta.’ Hàn Ngữ Phong khẳng khái bắt hắn nói ra

‘Yêu.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nói, cho dù nàng không thương hắn, nhưng hắn lại không thể kiềm chế được lòng mình mà yêu nàng.

Nghe được chữ yêu kia, ánh mắt Hàn Ngữ Phong lóe sáng, khóe môi cong lên, ngồi trên giường thoải mái nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, hài tử của ta rất tốt, cũng không phải đã mất.’

‘Người nói cái gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, ánh mắt khiếp sợ, hắn không thể tin được, âm thầm nhìn xuống bàn tay, máu tươi lại tràn ra.

‘Ta nói đứa nhỏ không mất, đứa nhỏ rất tốt.’ Hàn Ngữ Phong vô tội nhìn hắn nói lại một lần nữa.

Tư Mã Tuấn Lỗi kinh ngạc nhìn nàng, khuôn mặt không có một tia biểu tình, con ngươi đen nảy lên hai ngọn lửa, tay nắm chặt lại.

‘Người không tin.’ Hàn Ngữ Phong đôi mi thanh tú nhú lại, sao hắn lại thế này, đứa nhỏ không mất đi thì hắn phải thấy vui chứ, vì sao khuôn mặt vẫn không thay đổi chút nào?

Tư Mã Tuấn Lỗi bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên hung hăng đánh một chưởng lên bàn, phần nộ gào rít nói: ‘Hàn Ngữ Phong, người là nữ nhân chết tiệt.’

Hắn đột nhiên hét to làm cho Hàn Ngữ Phong không khỏi run lên, hoảng hốt nhìn hắn, tuy rằng đã biết hắn sẽ tức giận, nhưng hắn cũng không nên giận dữ quá mức như vậy.

‘Vì sao lại gạt ta?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tới gần nắm chặt bả vai của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, phần nộ quát: ‘Tốt nhất người nên giải thích rõ ràng cho ta.’

Theo bản năng, Hàn Ngữ Phong lùi lại vài bước, sau đó bình tĩnh trừng mắt nhìn hắn nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi. người rống cái gì? Định làm hài tử của ta hoảng sợ à?’

‘Hàn Ngữ Phong, người đừng nói sang chuyện khác.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nhưng cánh tay nắm vai nàng cũng thả lỏng bớt.

‘Người có biết tại sao hôm qua người lại ra tay với ta không?’ Hàn Ngữ Phong lại hỏi lại hắn.

Tư Mã Tuấn Lỗi thân mình cứng đờ, ngồi xuống bên giường, chậm rãi nói: ‘Ta không xuống tay với người, người ta nhìn thấy rõ ràng là Thúc Hà.’

‘Đó là bởi vì người trúng mê huyền được, mới có thể nhìn ta thành Thúc Hà, mới có thể nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng vô tình đó.’ Hàn Ngữ Phong giải thích.

‘Tại sao người biết?’ Tư Mã Tuấn Lỗi khiếp sợ nhìn nàng, hắn cũng không biết, vì sao nàng lại biết.

‘Ha ha.’ Hàn Ngữ Phong cười thần bí, nàng đương nhiên biết, bởi vì Phong Hồn và Hỏa Vân Kiều đã nói cho nàng.

‘Hàn Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chờ đợi, có chút lo lắng, hẳn phải biết rốt cục chuyện gì đã xảy ra?

‘Người lại rống ta?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắn, hẳn muốn biết nhưng nàng sẽ không nói cho hắn.

214. Chương 218: Tương Kế Tựu Kế

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 218: Tương kế tựu kế

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Sự nhần nại Tư Mã Tuấn Lỗi đã đạt tới cực điểm, mắt nhìn thẳng vào nàng, thực sự muốn bóp chết sự xúc động kia của nàng.

‘Là ngày đó . . . ?’ Hàn Ngữ Phong bắt đầu nhớ lại nói.

Ba ngày trước.

Hàn Ngữ Phong đang ngồi trong phòng, đột nhiên từ cửa sổ không có một tiếng động nào, hai bóng người xuất hiện.

Chờ khi thấy rõ hai người, nàng kinh ngạc kêu lên: ‘Phong Hồn, Hỏa cô nương.’ Tuy rằng chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng Hỏa Vân Kiều lạnh lùng kia vẫn in đậm trong ký ức của nàng.

‘Ừ.’ Phong Hồn và Hỏa Vân cùng gật đầu.

‘Có việc gì sao?’ Hàn Ngữ Phong kỳ quái hỏi, bọn họ sao lại xuất hiện ở vương phủ.

215. Chương 219 : Một Phên Sinh Tử

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 219 : Một phên sinh tử

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở chỗ kia. Sắc mặt dị thường khó coi, xanh xanh trắng trắng, Châu nhi cư nhiên lại âm độc như vậy, còn có Thúy Hà nữa, sao hắn có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy, mặc kệ có phải Châu nhi bức bách Thúy Hà hay không, nàng ta đáng phải chết.

‘Người định làm gì?’ Hàn Ngữ Phong giữ chặt cánh tay hắn, khẩn trương hỏi.

‘Người nói đi, người nghĩ rằng ta đã biết chuyện của Thúy Hà mà còn có thể để nàng sống lâu thêm một khắc sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi khước miệng lộ ra nụ cười tàn khốc, loại nữ nhân này thật đáng chết.

‘Người điên rồi, người quên chúng ta làm như vậy mục đích là để nàng nói cho Châu nhi sao, nàng cũng là bất đắc dĩ thôi. Huống chi nàng còn có bầu.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt liếc hắt một cái, hắt làm như coi như công sức của nàng đổ sông đổ biển, huống chi đứa nhỏ của Thúy Hà vô tội.

Tư Mã Tuấn Lỗi tạm dừng lại, sắc mặt xanh mét nói: ‘Nàng ta nhất định phải chết. Bất quá hiện tại chưa phải thời điểm giết nàng ta.’

‘Vì sao?’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hắt, đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ Thúy Hà có gian tình với tên tú tài đã khiến hắt không còn mặt mũi nào, không khỏi thầm nói: ‘Chẳng lẽ người chỉ cho phép quan quân phóng hỏa còn dân chúng thì không được đốt đèn?’

‘Người ở đó nói cái gì? Ta khi nào chỉ cho phép quan quân phóng hỏa còn dân chúng thì không được đốt đèn?’ Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt khó coi như trước, Thúy Hà xem ra nắm chắc cái chết rồi.

‘Chẳng lẽ không đúng sao? Vì sao người lại có nhiều nữ nhân như vậy? Thúy Hà chỉ phản bội người một lần? Cho dù nàng có gian tình với tú tài kia thì nàng vẫn phải gọi người là sư phụ.’ Hàn Ngữ Phong trừng mắt nhìn hắt, tức giận bất bình nói.

‘Hàn Ngữ Phong, ta là nam nhân nam nhân, sao có thể so sánh với nữ nhân? Từ xưa đến nay, nữ nhân phải tuân thủ tam tòng tứ đức, còn nam nhân thì có thể có tam thê tứ thiếp.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hừ lạnh nói, cho dù nàng không phục cũng không thay đổi được cái định luật thiên cổ này.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, nữ nhân rất dễ khi dễ, rất dung túng, cho nên nam nhân các người mới có thể tam thê tứ thiếp, nói không chừng, về sau nữ nhân có thể có ba phu, bốn phu, còn nam nhân thì phải tam tòng tứ đức.’ Hàn Ngữ Phong thở phì phì nói.

‘Ha ha.’ Thấy nàng tức giận, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: ‘Người nằm mơ đi, vô luận lúc nào thì nam nhân vĩnh viễn đều là cường giả.’

‘Tư Mã Tuấn Lỗi.’ Hàn Ngữ Phong hất tay hắt ra, tức giận trừng mắt nhìn hắt nói: ‘Người đừng đắc ý, sẽ có một ngày như vậy.’

‘Đáng tiếc, người cũng không thể.’ Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý ra vẻ hối tiếc, hắt cũng không thể tưởng tượng được nữ nhân mà là đương gia thì sẽ như thế nào nữa?

‘Sao ta lại không thể, ta sẽ là người đầu tiên...’ Hàn Ngữ Phong hoàn toàn không biết nàng đang nói gì? Chỉ thấy Tư Mã Tuấn Lỗi vẻ mặt âm trầm, đi tới gần nàng . .

‘Người. Người định làm gì?’ Hàn Ngữ Phong theo bản năng lui về phía sau, nàng đã nói gì sao?

‘Hàn Ngữ Phong, ta còn không biết người lại có chí hướng này, người định đi tìm mấy người?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

‘Cái gì mà mấy người?’ Hàn Ngữ Phong sững sốt, đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của mình, chẳng qua chỉ là nàng tức giận nên mới nhất thời nói ra, nhưng nhìn đến tuần mâu bán mị đầy nguy hiểm của hắt, nàng xấu hổ cười nói: ‘Nói sai, nói sai.’

‘Phải không? Nếu không phải như vậy thì ý người là gì? Đừng quên lời nói thường xuất phát từ tâm, người tốt nhất nên cho ta một lời giải thích?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không tính toán, cũng không muốn buông tha nàng.

Hàn Ngữ Phong bắt mắt liếc hắt một cái, đột nhiên ôm cổ hắt, làm nũng nói: ‘Phu quân.’

Lần đầu tiên thấy nàng làm nũng, Tư Mã Tuấn Lỗi bất động đến nửa ngày, nhìn bộ dáng quyến rũ mềm mại của nàng, đột nhiên hắt liền ôm chặt lấy nàng, hôn nhẹ lên môi nàng một cái, nói: ‘Muốn ta tha cho người ư, không có chuyện đó đâu, làm sai thì sẽ phải trả giá.’

‘Người muốn thế nào?’ Hàn Ngữ Phong lập tức khôi phục trạng thái bình thường, đẩy hắt ra nói.

‘Người nói đi, đương nhiên là hôn người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, lập tức luồn tay ra sau gáy nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Hàn Ngữ Phong mở to mắt nhìn hấn, nhưng rất nhanh liền đắm chìm trong nụ hôn mãnh liệt kia.

Quan Âm miếu.

Thúy Hà quỳ gối trước phật Quan Âm, chờ Châu nhi đến, lúc này lòng nàng rất khẩn trương, nàng biết Châu nhi không phải hạng người hời hợt, muốn hạ độc hay giết nàng cũng không phải dễ dàng, cho nên nàng chỉ có cách liều mạng một lần.

‘Ha ha.’ Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười lớn của Châu nhi.

‘Người đã đến rồi, ta nghĩ người đã biết đứa nhỏ của Hàn Ngữ Phong bị Tư Mã Tuấn Lỗi hại chết rồi.’ Thúy Hà bình tĩnh đứng dậy, lạnh lùng nói.

‘Ta chỉ muốn biết hấn thế nào?’ Châu nhi ngừng cười, tưởng tượng ra cảnh Tư Mã Tuấn Lỗi thống khổ, khóe miệng nhịn không được cong lên.

‘Thống khổ, tự hại thân thể.’ Thúy Hà nhìn nàng nói, đây chính là thời cơ....

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người rốt cục cũng có ngày này.’ Châu nhi lại cười không ngừng, nàng rốt cục đã đạt được mục đích.

‘Châu nhi cô nương, khóe miệng người có cái gì vậy?’ Thúy Hà đột nhiên nói.

‘Cái gì?’ Châu nhi sững sốt, theo bản năng lấy tay lau khóe miệng.

‘Chính là chỗ này?’ Thúy Hà nói xong, vươn tay đến, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua môi nàng, sau đó nói: ‘Tốt lắm, hết rồi.’

Châu nhi kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, vội bắt lấy tay nàng, hung hăng nói: ‘Người đã làm gì?’

‘Châu nhi, giờ người hỏi thì đã muộn rồi. Người có nằm mơ cũng không nghĩ hôm nay lại bại dưới tay ta đúng không, tuy nhiên người chết cũng không oan, không phải ta đã giúp người đạt được nguyện vọng rồi sao? Mọi chuyện về sau không cần có người nữa.’ Thúy Hà cười lạnh nhìn nàng nói.

‘Người đáng chết.’ Châu nhi vừa muốn ra tay, đột nhiên cảm thấy đau đớn kịch liệt, nàng đành phải buông tay Thúy Hà ra, gất gao cắn răng, ngã xuống đất, thân mình cuộn tròn lại, muốn giảm bớt sự đau đớn.

216. Chương 220 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 220 : Tìm được đường sống trong chỗ chết

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Châu nhi, đây là báo ứng của người, muốn trách thì trách người không nên ép buộc ta, kết cục này đều do người tự mình chuốc lấy, đừng nên trách ta, ta cũng không muốn làm như vậy, nếu không phải người bức ta trở lại vương phủ để ta hưởng thụ vinh hoa phú quý, làm cho ta tham luyến địa vị cùng vinh hoa nơi vương phủ, thì ta cũng sẽ không ra hạ sách này, biết người cẩn thận cho nên ta đã đem độc giấu trong móng tay,

liều mạng thử một lần, không ngờ lại thành công.’ Thúy Hà từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn nàng cười hèn mọn.

Mồ hôi lạnh trên đầu Châu nhi chảy ròng ròng, thân thể lạnh run, cuộn tròn mình dưới đất cắn chặt răng, sắc mặt xanh đậm, ánh mắt lộ ra tia hung quang, oán hận nhìn Thúy Hà. Không nghĩ tới có ngày mình lại chết trong tay Thúy Hà.

‘Người cứ ở nơi này từ từ chờ chết đi, ta sẽ không bồi người đâu.’ Thúy Hà lạnh lùng nhìn nàng một cái sau đó xoay người rời đi, không hề để ý xem Châu nhi có chết hay không bởi vì độc mà Châu nhi trúng là Mỹ nhân túy. Người trúng độc sẽ chết trong vòng một canh giờ, hiện tại đã qua nửa canh giờ, cho dù có người giúp nàng giải độc thì cũng không còn cơ hội nữa.

Đau đớn càng ngày càng tăng lên, Châu nhi cuộn chặt mình lại đột nhiên đụng tới một vật cứng nho nhỏ liền vội vàng lấy ra, nàng làm sao có thể quên thứ này chứ? Vội vàng lấy ống trúc ám hiệu ra, từng đợt âm thanh xèo xèo từ bên trong truyền ra.

Không đến nửa khắc đã thấy Hỏa Vân Kiều xuất hiện trước mặt của nàng, nhìn thấy Châu nhi thống khổ giãy dụa nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

‘Hỏa cô nương người đã đến rồi.’ Châu nhi cố nén đau đớn nhìn nàng, nàng đến thì chính mình được cứu rồi.

‘Ừ.’ Hỏa Vân Kiều lạnh lùng gạt đầu lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Châu nhi.

Châu nhi nhanh chóng ngừng run rẩy, sắc mặt cũng từ từ trở về bình thường, cả người vô lực đứng dậy nói: ‘Cám ơn Hỏa cô nương.’

‘Không cần, ta đã hứa giúp người một lần.’ Hỏa Vân Kiều vẫn lạnh lùng như trước, không thèm nhìn Châu nhi lấy một cái đã xoay người rời đi, đây là hứa hẹn của nàng. Cũng bởi vì Hàn Ngữ Phong mà Phong ca ca không muốn để Châu nhi chết.

Ánh mắt Châu nhi bắn ra một tia hung ác ‘Thúy Hà, ta sẽ không bỏ qua cho người, cứ nhiên dám hạ độc ta, người nhất định không thể tưởng tượng được mạng của ta lại lớn như thế, chỉ tiếc sau này mạng của người lại không được tốt như vậy.’

Thúy Hà mang theo Xuân Hoa rời khỏi Quan Âm miếu, Châu nhi có thể đã bỏ mạng, hiện tại điều nàng quan tâm chính là Trịnh tú tài không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng cảm thấy thật mâu thuẫn, nếu hắn còn sống thì nàng nên làm gì bây giờ? Giết hắn? Hắn chính là cha ruột của đứa nhỏ, nếu không giết hắn liệu hắn có đến vương phủ tìm nàng hay không?

Mặc kệ thế nào, hiện tại quan trọng nhất là phải tìm được hắn, không biết Châu nhi đã đem giấu hắn ở nơi nào? Nàng lại không thể tự mình đi tìm hắn nên chỉ có thể phái người âm thầm đi điều tra.

Trong thư phòng vương phủ.

Tư Mã Tuấn Lỗi đang xem tấu chương thì một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện.

‘Trương Ứng, thế nào rồi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi buông tấu chương trong tay ra hỏi.

‘Dạ bẩm Vương gia, thuộc hạ theo dõi Thúy Hà tới Quan Âm miếu, thì ra là nàng đi gặp Châu nhi, nàng còn hạ độc muốn giết chết Châu nhi.’ Trương Ứng cung kính hồi bẩm.

‘Châu nhi đã chết rồi sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhíu mày, biểu hiện trên mặt thực phức tạp nhưng không phải là thương tiếc mà chính là không nghĩ tới Thúy Hà cũng ngoan độc như thế.

‘Không có, sau đó nàng đã được Hỏa Vân Kiều cứu.’ Trương Ứng đáp.

‘Ừ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi mặc dù có chút nghi hoặc, Hỏa Vân Kiều tại sao lại cứu Châu nhi? Còn tưởng nàng muốn giúp đỡ Hàn Ngữ Phong, sau đó nói: ‘Người âm thầm theo dõi Thúy Hà, kịp thời báo cho ta biết, nếu nàng có bất kỳ hành động gì thương tổn Vương phi thì người có thể trực tiếp xuống tay giết chết nàng.’

‘Dạ, Vương gia. Ty chúc đã biết.’ Trương Ứng chấp tay lui ra ngoài.

Trong một căn nhà đổ nát ở vùng ngoại ô.

Một nam nhân gầy yếu tái nhợt nhắm mắt lại tựa vào nơi đó, không hề để ý tới nữ nhân trước mắt.

‘Trịnh tú tài, Thúy Hà đã bỏ rơi người, nàng muốn dung đưa nhỏ trong bụng để hưởng thụ vinh hoa phú quý nơi vương phủ, còn muốn ta giết người cho xong hết mọi chuyện.’ Châu nhi ngồi ở bên bàn không thêm để ý đến thái độ của hắn, nàng muốn dùng hắn để dẫn dụ Thúy Hà đến đây, nàng muốn báo thù.

‘Ta sẽ không tin lời nói của người.’ Trịnh tú tài vẫn không mở mắt ra.

‘Người không tin vậy thì ta sẽ cho người một cơ hội, người hãy viết cho nàng một phong thư bảo nàng đến đây gặp người, sau đó người tự mình hỏi nàng.’ Châu nhi không nhanh không chậm lên tiếng.

Quả nhiên Trịnh tú tài mở to mắt, dường như có chút tâm động, hắn sợ trúng bẫy của nàng nhưng thật sự hắn cũng muốn biết Thúy Hà thế nào? Hắn cũng đã bắt đầu hoài nghi, nếu Châu nhi thật sự muốn hại bọn họ như vậy thì cũng có thể khiến cho bọn họ chết cùng một chỗ.

‘Được, ta viết.’ Hắn khẽ cắn môi nói.

Châu nhi hài lòng, gọi lên một nụ cười lạnh, đem giấy bút ném cho hắn.

Không lâu sau Trịnh tú tài đã viết xong bức thư và giao nó cho Châu nhi.

Châu nhi cầm lấy bức thư nhìn qua một chút, sau đó nói: ‘Rất nhanh người có thể nhìn thấy nàng thôi.’ Sau đó xoay người rời đi.

Trong vương phủ.

‘Phu nhân, có người gửi cho người một phong thư.’ Xuân Hoa cầm một phong thư đi tới.

‘Ai đưa tới?’ Thúy Hà tiếp nhận phong thư, thuận miệng hỏi.

‘Không biết, là thị vệ ngoài cửa giao cho nô tỳ.’ Xuân Hoa lắc đầu.

Thúy Hà mở phong thư ra, sắc mặt biến đổi rõ ràng, tay run rẩy đến trắng bệch, nét chữ nàng nàng rất quen thuộc, đây là chữ viết của Trịnh tú tài.

‘Phu nhân, phu nhân người làm sao vậy?’ Xuân Hoa đứng ở một bên nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng nên quan tâm hỏi.

‘Không có gì. Người ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.’ Sắc mặt Thúy Hà dịu đi một chút, nhẹ giọng phân phó.

‘Dạ.’ Xuân Hoa nghi hoặc lui ra ngoài, trong lòng đoán là do nội dung của bức thư nàng nên phu nhân mới như vậy.

Thúy Hà ngồi ở bên giường mở bức thư ra xem.

‘Thúy Hà, trưa mai đến khu miếu đồ nát ở vùng ngoại ô, ta chờ người.’ Chỉ vài dòng ngắn ngủi này nhưng lại làm cho nàng bất an, chẳng lẽ Châu nhi đã sớm thả hắn, hắn có ý gì khi muốn gặp mặt mình?

Đôi bàn tay trắng như phấn gắt gao nắm chặt lại, nàng nên làm cái gì bây giờ? Giết hay là không giết?

217. Chương 221 : Vinh Hoa Phú Quý

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 221 : Vinh hoa phú quý

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Ngôi miếu đổ nát ở ngoại ô.

Thúy Hà cố ý đuối khéo nha hoàn Xuân Hoa sau đó một mình chậm rãi đi đến vùng ngoại ô, từ từ đẩy cửa ra.

‘Thúy Hà, người đã đến rồi.’ Trịnh tú tài ngồi ở trên rơm rạ, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng, nàng rốt cuộc cũng đến.

‘Ừ, người có khỏe không?’ Thúy Hà đi vào nhìn thấy hắc trong lòng có chút dao động, nhớ tới khoảng thời gian chung sống hạnh phúc, muốn giết hắc nhưng lại không nỡ xuống tay.

‘Thúy Hà, người thế nào? Ở vương phủ được không? Có ai làm khó dễ người không?’ Trịnh tú tài nắm lấy tay nàng, thân thiết hỏi.

‘Ta tốt lắm, không ai khó xử ta.’ Đối mặt với sự quan tâm của hắc, trên mặt Thúy Hà hiện lên một tia xấu hổ, rút tay lại, dù sao hắc là người duy nhất trên đời này thật lòng quan tâm nàng.

Dường như cảm nhận được sự xa cách của nàng, Trịnh tú tài đột nhiên nhớ tới lời nói của Châu nhi, nhìn chằm chằm nàng thật lâu mới nói: ‘Thúy Hà, người không phải là...’ Tham luyến vinh hoa phú quý của vương phủ – câu này hắc vẫn không có nói ra.

Thúy Hà nhìn hắc, nàng biết hắc muốn hỏi cái gì, nàng quyết định đem mọi việc nói rõ ràng với hắc, hít thở thật sâu nói: ‘Ta là...là tham luyến vinh hoa phú quý của vương phủ...’

Chính tai nghe được nàng nói như vậy, Trịnh tú tài sửng sốt, thì ra Châu nhi nói thật, Thúy Hà thật sự đã thay đổi.

‘Nhưng ta làm như vậy không phải vì mình mà là vì con của chúng ta, người nghĩ đứa nhỏ sống trong vương phủ có phải là tốt hơn nhiều so với đi theo chúng ta hay không? Nó vừa sinh ra đã trên vạn người, được người ta nâng như nâng trứng, chẳng lẽ người không hi vọng đứa con của mình hạnh phúc sao?...’ Thúy Hà còn chưa kịp nói xong đã bị hắc ngắt lời.

‘Câm miệng, ngụy biện, người chỉ là lấy cớ thôi.’ Trịnh tú tài kích động đến mức toàn thân run rẩy, lấy tay chỉ vào người nàng ‘Là chính người tham luyến vinh hoa phú quý của vương phủ, lại dùng đứa nhỏ làm cái cớ, cái gì mà hạnh phúc chứ? Một người không hề yêu nữ nhân đã sinh ra đứa nhỏ thì đứa nhỏ có thể hạnh phúc sao? Chẳng lẽ làm người dân bình thường thì sẽ không hạnh phúc sao? Ta không đồng ý, đây là hài tử của ta, ta sẽ tự tay nuôi lớn nó.’

Sắc mặt Thúy Hà biến đổi rất khó xem, ngữ khí cũng trở nên lạnh như băng: ‘Ta đã quyết định rồi, ta không phải trưng cầu ý kiến của người, ta chỉ là muốn nói cho người một tiếng, người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, ta đã quyết định rồi.’

‘Không có sự đồng ý của ta, người cho là người có khả năng ở lại trong vương phủ sao? Ta sẽ đem về hài tử của ta.’ Trịnh tú tài dường như cũng không chịu thỏa hiệp.

Một câu nói của hắc làm cho Thúy Hà nổi giận, đột nhiên nàng rút ra một đoản đao đặt trên cổ hắc, hung hăng uy hiếp: ‘Người đừng ép ta, ta không muốn làm như vậy, nhưng nếu người ép ta vậy cũng đừng trách ta không khách sáo.’

Trịnh tú tài nhìn thấy thanh đoản đao lóe sáng đặt trên cổ mình mà khoe môi nhếch lên một nụ cười thâm, hắc không nghĩ Thúy Hà lại biến thành hạng người này, vì vinh hoa phú quý mà muốn giết hắc.

‘Thế nào? Hiện tại đã tin chưa?’ Đột nhiên Châu nhi từ cửa đi vào, ánh mắt vô cùng hung ác nhìn Thúy Hà.

Nghe được giọng nói, thân hình Thúy Hà chấn động, xoay người lại liền nhìn thấy Châu nhi rõ ràng đang đứng trước mặt của nàng, nàng bị dọa đến mức phải lui về phía sau vài bước, nàng không thể tin được, ngón tay không tự chủ mà chỉ về phía Châu nhi nói: ‘Người... Người không chết.’

Châu nhi bước tới gần nàng, cười lạnh nói: ‘Ta không chết có phải người thất vọng lắm hay không, nhưng nếu ta không chết thì hiện tại sẽ đổi lại thành người chết.’

‘Châu nhi cô nương, ta...’ Thúy Hà quả thật không ngờ Châu nhi không chết, trong lúc bối rối không biết làm sao để giải thích.

‘Nói đi, ta rất muốn nghe, xem ngươi sẽ giải thích như thế nào?’ Ánh mắt sắc bén của Châu nhi bắn thẳng về phía nàng, như là muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

‘Là Hàn Ngữ Phong muốn ta tới hại ngươi, bởi vì nàng ta phát hiện ra âm mưu của ta nên ép buộc ta giết ngươi, nếu không liền sát hại hài tử của ta.’ Thúy Hà nói dối mà không đỏ mặt.

‘Ha ha.’ Châu nhi cười ha ha, ánh mắt đột nhiên phát lạnh nói: ‘Thúy Hà, ta hiểu Hàn Ngữ Phong hơn ngươi, lời nói dối của ngươi đúng là không có suy nghĩ, ta không muốn cùng ngươi nói lời vô nghĩa nữa.’ Nói xong liền hung hăng tung chưởng về phía ngực Thúy Hà, dường như muốn một chưởng lấy mạng.

Thúy Hà bị dọa nên sắc mặt đều thay đổi, bộ dạng cuống quýt lui về phía sau vài bước, mắt thấy Châu nhi sẽ tung chưởng về phía ngực mình mà giờ phút này nàng cũng chỉ biết nhắm mắt nhận mệnh, đột nhiên lúc này Trịnh tú tài lao ra chắn ở phía trước Thúy Hà.

‘Ba.’ Một chưởng không lưu tình của Châu nhi đánh thẳng vào trước ngực hắn.

‘Phốc.’ Một ngụm máu tươi từ trong miệng của Trịnh tú tài phun ra, sau đó thân thể lay động một chút rồi ngã xuống đất.

‘Trịnh lang.’ Ánh mắt Thúy Hà ướt át, ngồi xổm xuống đỡ lấy hắn, một khắc trước nàng còn uy hiếp hắn, nàng không nghĩ hắn còn có thể không màng tính mạng mà cứu nàng.

‘Thúy Hà.’ Trong miệng của Trịnh tú tài lại phun ra một ngụm máu tươi, nắm chặt tay nàng nói: ‘Ta chỉ muốn ngươi cùng đứa nhỏ được sống một cuộc sống bình an hạnh phúc, hứa với ta, đừng quay về vương phủ.’

‘Trịnh lang, ngươi đừng nói nữa, ta đi tìm đại phu, chỉ cần ngươi khỏe lại, ta sẽ không trở về vương phủ nữa.’ Thúy Hà đứng dậy muốn đi ra ngoài, nàng đột nhiên hiểu được thì ra đây chính là cảm tình sinh tử có nhau, đã vậy nàng còn mong muốn gì hơn nữa.

‘Thúy Hà, không cần, ta không được rồi...ở bên cạnh ta.’ Trịnh tú tài giữ chặt tay nàng, nhẹ nhàng sờ vào cái bụng nhô cao của nàng, hắn muốn cảm nhận đứa nhỏ.

‘Con của chúng ta tốt lắm, đại phu nói nó là con trai, ngươi có thích không?’ Thúy Hà ôm lấy hắn, nước mắt rơi đầy mặt, đến lúc nàng hiểu rõ ân tình này thì đã quá muộn.

‘Thích.’ Khóe miệng của Trịnh tú tài lộ ra một tia mỉm cười hạnh phúc, quay đầu lại cầu xin Châu nhi: ‘Châu nhi cô nương, ta van xin ngươi buông tha cho nàng cùng đứa nhỏ, có được không? Tất cả mọi việc cứ để một mình ta gánh vác.’

Châu nhi vẫn lạnh lùng nhìn hắn, tuy rằng trong lòng kính nể hắn nhưng nàng vẫn sẽ không bỏ qua cho Thúy Hà.

‘Thúy Hà, hãy chăm sóc tốt... chính mình... cùng...’ Trịnh tú tài còn chưa dứt lời liền chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay đặt trên bụng nàng cũng đột nhiên rơi xuống.

‘Trịnh lang...’ Thúy Hà ôm chặt hắn, phát ra một tiếng kêu thê lương, bi thảm vang vọng trong căn miếu đổ nát.

218. Chương 222 : Lời Sám Hối Trước Khi Chết

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 222 : Lời sám hối trước khi chết

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Trịnh lang...’ Thúy Hà ôm chặt hắn, phát ra một tiếng kêu thê lương, bi thảm vang vọng trong căn miếu đồ nát.

Trong vương phủ.

Hàn Ngữ Phong ngồi ở trên xích đu vừa ăn nho vừa nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi hỏi: ‘Người nghĩ Thúy Hà có nói cho Châu nhi biết không?’

‘Cho dù Thúy Hà không nói thì có thể Châu nhi cũng đã biết, hiện tại bên ngoài mọi người đều biết, Châu nhi tại sao lại không biết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng nói, nếu hắn đoán không sai thì Châu nhi sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ thôi.

‘Ừ.’ Hàn Ngữ Phong đáp nhẹ một tiếng, trong lòng cũng có chút lo lắng, chân tướng sự thật không biết là cái dạng gì?

‘Vương gia.’ Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, sau đó nhẹ giọng nói thầm bên tai Tư Mã Tuấn Lỗi: ‘Châu nhi đã giết Trịnh tú tài, nói không chừng sẽ không buông tha Thúy Hà.’

‘Ừ, bốn vương đã biết, không cần để ý tới nàng ta, nàng ta đáng chết, hiện tại người cứ theo dõi Châu nhi, chú ý tới mọi hành động của nàng.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng nói, nếu Châu nhi giết Thúy Hà thì hắn khỏi mất công phái người động thủ.

‘Dạ, ty chức đã hiểu.’ Trương Ứng linh mệnh bước đi.

‘Ai đáng chết?’ Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi.

‘Không có gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không có ý định nói cho nàng biết, nàng thiện lương như vậy chắc chắn sẽ ngăn cản Châu nhi giết Thúy Hà.

‘Nói cho ta biết có phải Thúy Hà hay không? Người muốn giết nàng?’ Theo trực giác Hàn Ngữ Phong đoán được người đó chính là Thúy Hà, sắc mặt trở nên kinh hãi, hắn không phải thật sự muốn giết Thúy Hà chứ?

‘Người cho là chỉ có mình ta muốn giết Thúy Hà thôi sao?’ Tư Mã Tuấn Lỗi tức giận nhìn nàng nói.

‘Không phải người, vậy thì là ai?’ Hàn Ngữ Phong cảm thấy kỳ quái.

‘Châu nhi, lần trước Thúy Hà hạ độc muốn giết chết Châu nhi nên hiện tại Châu nhi muốn báo thù.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đơn giản giải thích.

Hàn Ngữ Phong hơi hơi sửng sốt, xem ra nàng đã xem thường mỗi người bọn họ, nhưng nếu Thúy Hà chết thì không phải đứa nhỏ cũng chết sao? Nàng lập tức giữ chặt tay hắn nói: ‘Người mau đi ngăn cản Châu nhi, cho dù Thúy Hà đáng chết đến thế nào thì đứa nhỏ trong bụng nàng cũng là vô tội.’

‘Có mẫu thân như vậy, đứa nhỏ này không sinh ra cũng tốt.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không hề nhúc nhích, đứa nhỏ của Thúy Hà thì liên quan gì đến bọn họ.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, mặc kệ cha mẹ thế nào, thì trẻ con đều vô tội.’ Hàn Ngữ Phong quát lên, nàng cũng có đứa nhỏ nên nàng hiểu, Thúy Hà đối với đứa nhỏ là có cảm tình thật sự.

‘Có lẽ chậm rồi, Châu nhi đã muốn giết Thúy Hà.’

‘Ở nơi nào, mang ta đi, nói không chừng còn kịp.’ Hàn Ngữ Phong nói xong liền kéo hắn đứng lên, mọi việc nên tùy theo ý trời.

‘Được, ta mang người đi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của nàng liền thân thủ ôm lấy nàng, thi triển khinh công chạy về hướng chuồng ngựa.

Trong ngôi miếu đồ nát.

‘Không cần giả bộ, nếu không phải tại người thì hẳn sẽ chết sao? Thấy hẳn vì người mà chết nên ta cho người thêm một cơ hội, là người muốn tự mình kết liễu hay là muốn ta động thủ.’ Ánh mắt Châu nhi không hề có lấy một tia thương cảm, lạnh lùng chậm biếm nói.

Ôm Trịnh tú tài trong lòng, dường như Thúy Hà cũng không nghe được lời của nàng, từng giọt từng giọt nước mắt của nàng rơi trên mặt hắn, giờ phút này nàng mới hiểu được câu nói này ‘Có một cảm tình chân thành tha thiết trước mặt người mà người không biết quý trọng, chờ người hiểu được thì đã quá muộn rồi.’

‘Quyết định nhanh một chút, ta không có thời gian dằng dai với người, hay là ta tự mình động thủ.’ Châu nhi đứng ở một bên, không kiên nhẫn chờ đợi.

Thúy Hà từ từ phục hồi tinh thần lại, khóe miệng mang theo nụ cười thê lương, chậm rãi cầm lấy thanh chủy thủ bên cạnh, nàng chưa từng nghĩ tới thanh chủy thủ này là chuẩn bị cho chính mình, ánh mắt thâm tình nhìn thoáng qua Trịnh tú tài bên cạnh, lấy tay sờ vào đứa nhỏ trong bụng nói: ‘Thực xin lỗi.’ sau đó không một chút do dự cầm đao đâm vào trước ngực mình.

‘Châu nhi nhìn thấy nàng đâm vào ngực liền cười lạnh xoay người rời đi.’

Một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, đứng ở trước cửa của căn miếu đổ nát, Tư Mã Tuấn Lỗi ôm Hàn Ngữ Phong xuống ngựa.

Nàng chạy nhanh vào trong căn miếu đổ nát liền thấy trên ngực Thúy Hà cắm một thanh chủy thủ, trên y phục màu xanh biếc toàn là máu tươi đang ôm một nam nhân trên người cũng loang lổ vết máu, ánh mắt Thúy Hà đã muốn nhắm lại.

Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn đứng bên ngoài căn miếu đổ nát, hắn không muốn nhìn thấy Thúy Hà.

‘Thúy Hà, người thế nào?’ Hàn Ngữ Phong đi đến, giọng nói có chút run rẩy, Thúy Hà có phải đã chết rồi hay không?

Thúy Hà chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy nàng, mỉm cười nói: ‘Vương phi, người đã đến rồi.’ Thúy Hà không nghĩ tới người cuối cùng mà mình gặp chính là Hàn Ngữ Phong.

‘Thúy Hà, người không cần nói, ta mang người đi tìm đại phu.’ Hàn Ngữ Phong muốn nâng nàng dậy.

‘Không cần. Vương phi.’ Thúy Hà nhẹ nhàng lắc đầu ‘Cái chết đối với ta mà nói bây giờ là hạnh phúc, ta thỉnh cầu người hãy đem chúng ta chôn cùng một chỗ, để cho chúng ta ở dưới lòng đất có thể đoàn viên.’

‘Người yên tâm ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện.’ Hàn Ngữ Phong hàm chứa nước mắt, gật đầu nói.

‘Vương phi, thực xin lỗi, ta đã làm cho người mất đứa nhỏ, xin người hãy tha thứ cho ta.’ Thúy Hà sấm hối vươn tay ra.

‘Ta tha thứ cho người.’ Hàn Ngữ Phong cầm lấy tay nàng nói: ‘Hài tử của ta cũng không có mất đi.’

Thúy Hà sững sốt, sau đó dường như hiểu ra: ‘Như vậy ta có chết cũng an lòng.’ Cúi đầu khẽ hôn lên trán Trịnh tú tài một cái, nói: ‘Trịnh lang, chờ ta một chút, ta cùng đứa nhỏ đến với người.’

Nói xong chậm rãi nhắm mắt lại, Hàn Ngữ Phong chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình lập tức rơi xuống, lại nhìn thấy khóe miệng của Thúy Hà lộ ra vẻ tươi cười hạnh phúc mà chính mình khóc không thành tiếng.

‘Được rồi, đừng khóc, sẽ tổn hại bản thân, chúng ta đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi từ bên ngoài đi vào ôm lấy nàng.

‘Thúy Hà hi vọng có thể đem bọn họ chôn cùng với nhau.’ Hàn Ngữ Phong tựa đầu vào trước ngực hắn nói.

‘Trương Ung.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía cửa kêu một tiếng.

‘Vương gia.’ Một thân ảnh lập tức xuất hiện ở trước mặt của hắn.

‘Đem bọn họ chôn cùng nhau.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó xong lập tức ôm lấy Hàn Ngữ Phong nhanh chóng rời đi.

219. Chương 223 : Một Phên Sinh Tử

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 223 : Một phen sinh tử

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Châu nhi đứng ở trước cửa vương phủ cười lạnh muốn xông vào.

‘Châu nhi cô nương chờ chúng ta bẩm báo Vương gia.’ Thị vệ canh cửa ngăn nàng lại, nói xong liền chạy nhanh vào trong phủ.

‘Vương gia, Châu nhi cô nương đến đây, có cho nàng tiến vào hay không?’ Quản gia vội vàng chạy tới Kỳ Lâm cư bẩm báo.

‘Châu nhi đến đây?’ Hàn Ngữ Phong cả kinh, không khỏi nhìn về phía Tư Mã Tuấn Lỗi, chuyện này dường như không ngoài dự đoán của hắn, gương giọng nói: ‘Cho nàng tiến vào.’

‘Dạ, Vương gia.’ Quản gia vội vàng lui đi ra ngoài.

‘Đi thôi, chúng ta đi tiền sảnh.’ Tư Mã Tuấn Lỗi kéo tay nàng, hắn dường như muốn cùng Châu nhi kết thúc hết tất cả.

Châu nhi bước đến cánh cửa của tiền sảnh liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong ngồi ở phía trên, nhìn thấy nam nhân trước mắt mà mình vừa yêu vừa hận, trong ánh mắt Châu nhi tràn ngập oán hận.

‘Châu nhi cô nương.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ kêu lên một tiếng, nàng nhớ rõ trước kia Châu nhi đối với mình thật là tốt.

‘Hàn Ngữ Phong người không cần kêu thân thiết như vậy.’ Châu nhi lạnh lùng cười, nàng tới là để trả thù, tới là để xem bọn họ mất đi đứa nhỏ sẽ bị thương thống khổ đến thể nào, chứ không phải đến đây để ôn chuyện.

‘Châu nhi, hôm nay ngươi tới đây làm gì?’ Tư Mã Tuấn Lỗi biểu hiện phức tạp hỏi, tuy rằng hắn biết nhưng đã diễn trò thì phải diễn tới cùng.

‘Ha ha, ta tới đây làm gì?’ Châu nhi đột nhiên cười ha hả, sau đó nói: ‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người tự tay giết chết đứa con của mình có phải là thống khổ thương tâm muốn chết không? Loại cảm giác này thấy thế nào?’

‘Đúng, là thống khổ thương tâm muốn chết.’ Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên trở nên rất khó coi, nắm tay gắt gao nắm chặt, bất luận kẻ nào nhìn vào đều nghĩ hắn thật sự hối hận mà không biết rằng hắn chỉ đang giả vờ.

‘Người cũng biết đau? Tư Mã Tuấn Lỗi, ta chính là muốn ngươi đau đớn để ngươi có thể thấu hiểu được nỗi đau của ta và tỷ tỷ, rốt cuộc ta đã đợi được ngày hôm nay.’ Châu nhi hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt cũng chôn giấu thật sâu nỗi thống khổ.

‘Châu nhi, người sai rồi, Mai nhi sẽ không đau vì nàng chết vì người mình yêu nên nàng sẽ cảm thấy hạnh phúc.’ Hàn Ngữ Phong ở một bên nhẹ giọng nói, nàng cố ý đem đề tài chuyển hướng đến Mai nhi.

‘Hạnh phúc? Chí tiếc tỷ tỷ phục vụ quên mình cũng không thể đổi được tình yêu của hắn, người mà hắn yêu từ đầu đến cuối đều là người, tỷ tỷ làm sao mà hạnh phúc, tỷ ấy là chết không nhắm mắt.’ Châu nhi oán hận nói.

‘Mai nhi cũng không biết ta sẽ xuất hiện, thì nàng tại sao lại chết không nhắm mắt?’ Hàn Ngữ Phong từ từ truy hỏi.

‘Tỷ tỷ đương nhiên chết không nhắm mắt bởi vì tỷ ấy căn bản không muốn chết, tỷ ấy là vì...’ Châu nhi đột nhiên ngậm miệng lại, hèn mọn cười lạnh: ‘Hàn Ngữ Phong người muốn lừa ta nói ra sao?’

‘Chuyện này quan trọng sao? Mai nhi đã chết mà người hiện tại Vương gia yêu lại là ta, có biết hay không đối với ta cũng có gì khác nhau đâu.’ Hàn Ngữ Phong giả vờ trưng ra bộ dáng bình thản.

‘Hàn Ngữ Phong, người đang khoe khoang sao?’ Châu nhi cắn răng nói.

‘Châu nhi, người đừng tưởng rằng những chuyện người làm chúng ta không biết, con của chúng ta là do người sai khiến Thúy Hà hãm hại, người có biết tại sao người còn có thể sống không?’ Hàn Ngữ Phong quyết định lấy bị động làm chủ động.

‘Tại sao?’ Châu nhi lạnh lùng hỏi lại, nàng cũng đoán bọn họ sẽ biết.

‘Đó là bởi vì Vương gia đã hứa hẹn với Mai nhi là hắn sẽ chăm sóc người thật tốt, cho dù biết người đã làm cho chúng ta mất đi đứa nhỏ nhưng hắn vẫn không muốn đả thương người.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở một bên hơi hơi chấn động, thì ra nàng biết được nội tâm của hắn.

‘Đó là bởi vì mạng của hắn là do tỷ tỷ dùng mạng của mình để đổi lấy.’ Châu nhi cũng không cảm kích, trong mắt cũng hiện lên một tia nghi hoặc, tại sao nhắc tới đứa nhỏ mà nàng lại không có một chút thương tâm, không khỏi nghi ngờ, giả bộ vươn tay ra sờ vào bụng của nàng, muốn thử một chút.

‘Người làm gì?’ Hàn Ngữ Phong kinh hãi lui về phía sau vài bước, vội vàng lấy tay bảo vệ bụng.

‘Ngữ Phong.’ Tư Mã Tuấn Lỗi đang đứng ở một bên nhanh chóng chạy ra chắn ở phía trước nàng, nóng vội tung một chưởng về phía ngực Châu nhi.

Châu nhi không khỏi lui về phía sau vài bước, ôm lấy ngực, nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của bọn họ, Châu nhi lập tức hiểu được, thì ra đứa nhỏ vốn không có mất đi, sắc mặt lập tức trở nên ngoan độc, nắm chặt tay đến mức các ngón tay trở nên trắng bệch. Tính kế lâu như vậy mà nàng vẫn bị thất bại trong gang tấc, kết quả lại bị bọn họ tương kế tựu kế.

‘Tỷ tỷ, ta đã trở về.’ Cảnh nhi ở ngoài cửa đột nhiên chạy vào.

Châu nhi thân thủ dùng tay bóp chặt lấy cổ của Cảnh nhi, thật là ông trời cho nàng cơ hội.

‘Cảnh nhi.’ Hàn Ngữ Phong lo lắng thét lên, muốn chạy về phía trước.

Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng giữ chặt nàng lại, tuấn mầu gắt gao nhìn chăm chăm Châu nhi nói: ‘Châu nhi, thả Cảnh nhi ra, nó chỉ là một đứa nhỏ, người mà người hận chính là ta, không liên quan đến nó.’

‘Muốn ta thả nó cũng được, trừ khi người chết.’ Ánh mắt Châu nhi lộ ra tia hung ác, trong đầu chỉ có một ý niệm điên cuồng là muốn hắn phải chết.

‘Được, ta đáp ứng người, người thả Cảnh nhi ra.’ Tư Mã Tuấn Lỗi không có một chút do dự liền đáp ứng, hắn biết người Hàn Ngữ Phong quan tâm nhất chính là Cảnh nhi.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người tưởng ta khờ dại như vậy sao? Ai biết người lại muốn bày trò gì?’ Châu nhi lạnh lùng nói, lúc này đây mặc kệ là phải trả bằng bất cứ giá nào, nàng cũng phải thành công.

‘Vậy người nói đi, phải như thế nào người mới chịu thả Cảnh nhi?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn chăm chăm nàng, hỏi ngược lại.

‘Chỉ cần người tự sát ta sẽ thả nó.’ Trong mắt Châu nhi hiện lên một tia ngoan lệ, chỉ có hắn chết thì nàng mới có thể phóng thích áp lực cùng cừu hận trong lòng.

Con người đen của Tư Mã Tuấn Lỗi khóa chặt nàng, nàng thật sự hận hắn như vậy sao? Trầm mặc một chút rồi nói: ‘Được.’

‘Không được.’ Hàn Ngữ Phong đang đứng ở một bên đột nhiên lên tiếng, sau đó nhìn Châu nhi nghiêm túc nói: ‘Châu nhi, người rõ ràng là yêu hấn, tại sao người lại muốn làm như vậy? Chẳng lẽ nếu hấn chết thì người thật sự vui vẻ sao?’

‘Hàn Ngữ Phong, ai yêu hấn, rõ ràng là người không muốn hấn chết, nếu như người nguyện ý chết thay hấn, ta cũng sẽ thả Cảnh nhi.’ Châu nhi cười lạnh, nàng sớm đã không còn yêu hấn nữa, nàng hận hấn.

220. Chương 224 : Là Yêu Hay Hận?

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 224 : Là yêu hay hận?

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Tỷ tỷ.’ Bị Châu nhi gắt gao bóp chặt yết hầu, Cảnh nhi đáng thương nhìn nàng.

‘Cảnh nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ không để người xảy ra chuyện gì.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ giọng an ủi nó, sau đó bảo: ‘Được, Châu nhi. Ta sẽ chết, người thả Cảnh nhi ra.’

‘Không được, để ta chết.’ Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức cự tuyệt, nàng thật là ngốc, làm sao có thể khinh địch như vậy, nói chết là chết à.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, nếu người chết thì ta làm sao bây giờ? Người và Cảnh nhi ở trong lòng của ta đều quan trọng như nhau, vô luận mất đi người nào ta đều sẽ thống khổ, cho nên ta không thể mất đi người nào, nếu phải chết thì ta hy vọng người đó là ta.’ Hàn Ngữ Phong ngược mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng nói.

Nghe nàng nói như vậy, lòng của Tư Mã Tuấn Lỗi nảy lên, nắm chặt tay nàng nói: ‘Nữ nhân ngu ngốc, ở trong lòng của ta không ai quan trọng hơn người hướng chi trong bụng của người còn có đứa nhỏ của ta, ta làm sao để người đi chết.’ Nói xong đột nhiên hôn lên môi của nàng, sau đó hôn lên vành tai của nàng.

Hàn Ngữ Phong có chút tức giận, giờ phút sinh tử trước mắt mà hấn còn có tâm tình hôn nàng, nàng vừa muốn phản kháng chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm thật khê của hấn: ‘Ngữ Phong, tin tưởng ta. Chúng ta cũng sẽ không chết.’

Nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi thâm tình hôn Hàn Ngữ Phong, sắc mặt Châu nhi bỗng nhiên xanh mét, phần nộ quát: ‘Các người quyết định nhanh lên, ta không có tâm tình chờ các người.’

Tư Mã Tuấn Lỗi buông Hàn Ngữ Phong ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Châu nhi nói: ‘Nếu người đã hận ta như vậy, ta đây sẽ thành toàn người, ta chết ở trước mặt người.’

Hàn Ngữ Phong vừa muốn ngăn cản đột nhiên nhớ tới lời hấn nói bên tai nàng, nàng tuyệt đối tin tưởng hấn.

‘Người đâu? Đến thư phòng lấy thanh chủ thủy treo trên tường đến đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía thị vệ ngoài cửa phân phó.

‘Dạ, Vương gia.’ Thị vệ lên tiếng trả lời rồi đi ngay, rất nhanh liền đem chủ thủ đến.

Tư Mã Tuấn Lỗi lấy ra chủ thủ, ánh mắt đảo nhanh qua Châu nhi sau đó dừng trên mặt Hàn Ngữ Phong.

Tâm Hàn Ngữ Phong xoắn lại, gắt gao nhìn vào thanh chủ thủ đang lóe hàn quang, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, nhưng nàng cố gắng thuyết phục chính mình phải tin tưởng hấn, hấn sẽ không bỏ lại nàng cùng đứa nhỏ.

‘Ngũ Phong, hãy chăm sóc tốt bản thân cùng đứa nhỏ.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dịu dàng nói ra câu này, trong lời nói dường như có ý vĩnh biệt, lời còn chưa dứt thì chủ thủ đã đem hung hăng đâm vào ngực của mình, một dòng máu tươi lập tức trào ra.

‘Không cần.’ Hàn Ngũ Phong lập tức chạy đến phía trước, nước mắt thì nhau rơi xuống, nhìn thấy máu tươi trào ra nàng cũng không thể giữ cho bản thân bình tĩnh, hẳn nhất định là lừa nàng, nhất định là lừa nàng.

Khoảng khắc nhìn hẳn lấy chủ thủ đâm vào ngực của chính mình, Châu nhi đột nhiên cảm thấy thật đau lòng, đây không phải đúng như nàng hi vọng sao? Tại sao nàng lại đau lòng như vậy?

‘Ngũ Phong, ngoan, đừng...khóc...’ Tư Mã Tuấn Lỗi lấy tay muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng nhưng tay còn chưa đụng tới mặt của nàng thì thân thể đã nằm thẳng tắp, không còn thở nữa.

‘Vương gia...’ Thị vệ cùng hạ nhân ở ngoài cửa kêu lên.

‘Người gạt ta, người gạt ta, người sẽ không chết có phải không? Người đã nói ta hãy tin tưởng người, người sẽ không chết đúng không?’ Hàn Ngũ Phong quỳ trên mặt đất, ôm lấy đầu của hẳn, khóc rống lên.

‘Hắn đã chết, hẳn thật sự đã chết.’ Tay của Châu nhi từ từ buông cổ Cảnh nhi ra, tại sao tâm của chính mình lại đột nhiên trở nên trống rỗng, giống như đã chết rồi vậy. Châu nhi buông Cảnh nhi ra.

‘Tỷ tỷ.’ Khi được tự do, Cảnh nhi lập tức chạy đến bên người Hàn Ngũ Phong.

‘Vì Vương gia báo thù.’ Các thị vệ trông mắt ửng đỏ bao vây quanh Châu nhi, hận không thể lập tức giết nàng.

‘Dừng tay.’ Hàn Ngũ Phong hô to một tiếng, bọn thị vệ lập tức dừng tay nhìn nàng.

‘Châu nhi, hẳn đã chết, người đã bức tử hẳn, hiện tại người có vui vẻ không?’ mắt của Hàn Ngũ Phong đầy lệ, hận ý nhìn nàng.

Nhìn thấy Tư Mã Tuấn Lỗi nhắm mắt nằm trong lòng ngực Hàn Ngũ Phong, Châu nhi khi nghe nàng hỏi như vậy, trong mắt là một mảng mê mang, hẳn đã chết, nàng có vui vẻ không? Không, nàng không vui, nhìn vào đôi bàn tay mình, nàng đã làm cái gì? Nàng giết người mà nàng yêu nhất.

‘Vương phi, chúng ta nên vì Vương gia báo thù, hãy giết chết nàng ta.’ Một thị vệ kích động thét lên.

‘Ha ha.’ Châu nhi đột nhiên phát ra một trận cuồng tiếu (cười điên cuồng), lệ rơi đầy mặt, thân thể run rẩy bước từng bước đến bên người Tư Mã Tuấn Lỗi, lấy tay sờ vào mặt hẳn, khuôn mặt đã khắc sâu vào lòng của nàng, làm cho nàng vừa yêu lại vừa hận.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi, người chết rồi sao? Ta hận người lâu như vậy, hận không thể giết chết người, hiện tại vì sao người chết ta lại đau lòng như vậy, ta rốt cuộc hiểu được tỷ tỷ vì sao tình nguyện chính mình chết cũng không chịu cho người chết, thì ra còn sống mới thật sự thống khổ.’

Trong đại sảnh đột nhiên bay xuống hai thân ảnh.

‘Xem ra chúng ta đã tới chậm một bước.’ Hỏa Vân Kiều nhìn Phong Hồn nói.

‘Hỏa cô nương, van xin người, hãy cứu hẳn.’ Châu nhi lập tức chạy tới nắm lấy góc áo của nàng.

Hỏa Vân Kiều sững sốt, không nghĩ tới người hướng lại gần mình lại là Châu nhi, nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói: ‘Khộng phải người vẫn hi vọng hẳn chết sao? Lại nói, ta biết giải độc, không biết trị thương.’

Châu nhi buông góc áo của Hỏa Vân Kiều ra, nàng cũng không nghĩ đến chính mình lại hướng đến đó cầu xin, rốt cuộc nàng đối với hẳn là yêu hay là hận?

Phong Hồn đi đến bên cạnh Tư Mã Tuấn Lỗi, liếc mắt nhìn vào chủ thủ và máu tươi, trong mắt lập tức hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó thoải mái ngồi xồm xuống, lấy tay lạng lẽ viết lên lòng bàn tay nàng: ‘Không có việc gì.’

Thân hình Hàn Ngũ Phong chấn động nhìn Phong Hồn, hẳn nhẹ nhàng gạt đầu ý bảo nàng yên tâm, trong mắt nàng hiện lên một tia vui mừng, thì ra hẳn thật sự không có việc gì.

Bước chân Châu nhi lảo đảo đến bên người Tư Mã Tuấn Lỗi thân thủ nắm lấy tay hắn, trước mắt bỗng lập tức hiện ra khoảnh khắc nàng bước vào Vương phủ, hắn đối với nàng thật lòng quan tâm, chăm sóc đủ điều...

Thật lâu sau nàng mới cầm tay hắn đặt trên mặt mình, nước mắt từng giọt từng giọt trong suốt rơi trên mu bàn tay hắn.

‘Vương gia, bây giờ ta đã biết rõ rồi, nhưng đến khi ta hiểu được thì đã quá muộn, thì ra cũng không phải là ta muốn người chết, ta chỉ muốn người chịu thương tổn mà thôi. Thì ra yêu một người là muốn người đó hạnh phúc, tỷ tỷ hiểu tình yêu hơn ta, cho nên nàng mới tình nguyện tìm đến cái chết chứ không muốn làm người bị thương, sai lầm cũng không thể vãn hồi được nữa, nhưng ta sẽ chuộc tội.’

Trả Lời Với Trích Dẫn

221. Chương 225 - 228 : Châu Nhi Nhớ Lại

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 225 - 228 : Châu nhi nhớ lại

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương gia, bây giờ ta đã biết rõ rồi, nhưng đến khi ta hiểu được thì đã quá muộn, thì ra cũng không phải là ta muốn người chết, ta chỉ muốn người chịu thương tổn mà thôi. Thì ra yêu một người là muốn người đó hạnh phúc, tỷ tỷ hiểu tình yêu hơn ta, cho nên nàng mới tình nguyện tìm đến cái chết chứ không muốn làm người bị thương, sai lầm cũng không thể vãn hồi được nữa, nhưng ta sẽ chuộc tội.’

Châu nhi nói xong, quay lại nhìn Hàn Ngữ Phong thâm cười nói: ‘Người biết không? Kỳ thật ta rất ghen tị với người, ta nghĩ một nam nhân kiêu ngạo tự phụ như vậy sẽ không thể yêu một nữ nhân được, nhưng hắn lại yêu người, người thật quá may mắn.’

‘Châu nhi . . .’ Hàn Ngữ Phong khẽ kêu lên một tiếng, nhưng lại không biết nên nói điều gì.

Châu nhi cúi mắt xuống, lại thấy Tư Mã Tuấn Lỗi nhắm chặt hai mắt. Kỳ thật nàng biết nàng không có tư cách để ghen tị với Hàn Ngữ Phong. Nàng càng không có tư cách để thương hắn, ngay cả tấm thân trong sạch nàng cũng không có, không ai biết trong lòng nàng có bao nhiêu tự ti, có bao nhiêu oán hận, nếu nàng và tỷ tỷ không gặp cái gã nam nhân kia, nếu ngay từ đầu các nàng đã gặp hắn, thì hiện tại có phải mọi thứ đã khác rồi không....

Ánh mắt Châu nhi mê lạc, nhớ lại trước đây làm nàng không thể chịu nổi....

Phổ xá phồn hoa, hai nữ tử quần áo rách nát, bị người ta khinh bỉ, cuộn mình ở đầu đường chờ đợi sự bố thí của người khác.

‘Khụ khụ khụ khụ.’ Một nữ tử gầy yếu ít tuổi hơn, đột nhiên ho khan, sắc mặt trở nên trắng bệch.

‘Châu nhi, người có sao không?’ Nữ tử còn lại vội nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng.

‘Ta... ta không sao.’ Châu nhi miễn cưỡng cười, muốn an ủi Mai nhi tỷ tỷ, đều là do nàng yếu ớt nhiều bệnh, trên người có một chút tiền là lại dùng chữa bệnh cho nàng, đến kinh thành nương nhờ nhưng họ hàng lại không rõ tung tích, đành phải ăn ngủ nơi đầu đường xó chợ, nàng chỉ hi vọng mình có thể chết đi, để không còn liên lụy đến tỷ tỷ nữa.’

‘Châu nhi, thực xin lỗi, đều là tỷ tỷ vô dụng, kiếm không đủ bạc chữa bệnh cho người, người hãy chờ ta.’ Mắt Mai nhi đỏ đỏ, đột nhiên đứng dậy. Bệnh tình của Châu nhi lại nặng thêm, hôm nay vô luận thế nào nàng cũng phải tìm được bạc.

‘Tránh ra tránh ra.’ Từ đường cái đối diện truyền đến tiếng quát to, Mai nhi nhìn thấy xe ngựa hoa lệ dị thường kia, liền đứng giữa đường cái chặn lại, nhắm mắt không dám nhìn chiếc xe ngựa đang lao đến rất nhanh kia.

‘Tỷ tỷ . . .’ Châu nhi ở một bên bị dọa, vội hô to lên.

Một tiếng ngựa hí vang lên bên tai Mai nhi, mà nàng thì vẫn chưa cảm thấy đau đớn, mở to mắt thì thấy ngựa cách mặt mình khoảng cách chỉ một ngón tay.

Châu nhi thấy tỷ tỷ bình an vô sự, thở phào một cái, nhưng lại ngất đi.

‘Người muốn chết à.’ Tên đánh xe nhảy xuống, chỉ vào nàng phẫn nộ mắng.

‘Sao lại thế này?’ Đột nhiên một nam nhân trẻ tuổi, một thân cẩm y ngọc bào, dường như đang rất tức giận.

Còn chưa chờ người đánh xe đáp lời, Mai nhi đã quỳ xuống ôm lấy chân nam nhân, cầu xin nói: ‘Cầu xin đại nhân mở lòng từ bi mà cứu muội muội của ta, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cho ngài.’

Nam nhân hèn mọn nhìn xuống, thấy người dưới thân rất bẩn thỉu, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, định dùng một cước đá nàng ra, nhưng đúng lúc nàng vừa ngước mắt lên, ánh mắt lập tức lóe lên, nghĩ đến mưu kế của mình đang cần một người có ánh mắt sâu không thấy đáy như vậy, nhìn nàng nói: ‘Ta có thể cứu muội muội của người, nhưng tất cả mọi chuyện người phải nghe ta.’

Nhìn thấy ánh mắt của hắn hiện lên tia nhìn tà ác Mai nhi có chút khiếp đảm, nhưng nhìn thấy Châu nhi đã muốn ngất xỉu, trong lòng lại càng lo lắng, gật đầu nói: ‘Chỉ cần có thể cứu muội muội của ta, ta nguyện ý nghe đại nhân phân phó.’

‘Tốt lắm, Vương Nhị, mang các nàng đi.’ Nam nhân phân phó cho tên đánh xe.

‘Dạ Vương gia.’ Tên đánh xe đi đến ôm Châu nhi đang nằm hôn mê ở đó, rồi đặt nàng lên xe ngựa.

Mai nhi kinh ngạc, rồi sửng sò, nàng không ngờ hắn là Vương gia, kể từ lúc lên xe ngựa xa hoa này, vận mệnh của nàng và Châu nhi đã hoàn toàn thay đổi.

Tên Vương gia kia đưa các nàng đến một viện rồi mời thầy thuốc xem bệnh cho Châu nhi, cùng từ miệng hạ nhân ở đó mà nàng biết được hắn là đương kim Trữ vương Tư Mã Tuấn An.

Rất nhanh thầy thuốc bước ra, cung kính hồi bẩm nói: ‘Vương gia, thân thể cô nương đó thực suy yếu, bệnh cũng tồn tại đã lâu, muốn chữa khỏi hoàn toàn chỉ sợ rất khó, bất quá nếu có được liệu tốt nhất: như nhân sâm thủ ô..., và một số dược liệu khác nữa, có lẽ còn có thể khắc phục.’

Mai nhi lẻ loi đứng đó, nàng chỉ biết qua lời thầy thuốc, nhưng nàng không biết Vương gia có thể tình nguyện cứu Châu nhi hay không, dù sao dược liệu này cần rất nhiều tiền.

‘Ta biết rồi, người lui xuống đi.’ Tư Mã Tuấn An phất tay ý bảo thầy thuốc đi xuống, sau đó quay đầu nhìn nàng nói: ‘Lời của thầy thuốc người đã nghe rõ rồi chứ?’

Mai nhi sợ hãi gật gật đầu, không biết hắn có ý gì?

‘Người cũng biết là bệnh của muội muội người cần rất nhiều bạc, đem người bán đi cũng chẳng đủ.’ Tư Mã Tuấn An nhìn nàng, tạm dừng một chút.

Mắt Mai nhi ảm đạm nhìn xuống, hắn không nói nàng cũng biết, trước kia không phải nàng chưa từng nghĩ sẽ vào thanh lâu, nhưng mà đó chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề.

‘Bất quá ta có thể giúp muội muội của người chữa bệnh.’ Hắn lại tiếp tục nói.

Trong lòng Mai nhi đột nhiên dâng lên một tia hy vọng, ngước mắt nhìn hắn, nhưng nàng biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

‘Nhưng đổi lại, người phải làm việc cho ta.’ Hắc rớt cục cũng nói ra mục đích cuối cùng.

Quả nhiên sẽ có yêu cầu, Mai nhi cười khổ một chút, số tiền lớn như vậy thì chắc chắn sự tình sẽ không đơn giản, nhưng ngoài đáp ứng ra, nàng còn có thể lựa chọn điều khác sao? Gật đầu nói: ‘Ta đáp ứng, nhưng có thể nói cho ta biết đó là chuyện gì không?’

‘Tự nhiên sẽ có người nói cho người phải làm sao?’ Tư Mã Tuấn An nói xong xoay người rời đi, hắc phải đi thương lượng với tâm phúc một chút, phải làm sao để không xảy ra thất bại.

Mai nhi nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường, lấy tay sờ mặt Châu nhi, nhẹ giọng nói: ‘Đừng sợ, tỷ tỷ sẽ không để người chết.’

Lông mi của Châu nhi thật dài, đột nhiên nàng giật mình sau đó chậm rãi mở to mắt.

‘Châu nhi, người tỉnh rồi.’ Mai nhi vui mừng nói.

‘Tỷ tỷ, đây là ở nơi nào?’ Châu nhi nhìn căn phòng sạch sẽ dị thường, mình thì nằm ở trên đệm mềm mại, không khỏi giật mình hỏi Mai nhi bên cạnh, không phải nàng đang mơ chứ.

‘Châu nhi, chúng ta gặp được người tốt bụng, chính là đương kim Trữ vương, hắc đồng ý cho bạc giúp người chữa bệnh, nhưng mà tỷ tỷ phải đến vương phủ giúp việc, không thể một mực ở bên cạnh người nữa, bất quá đến giữa tháng ta sẽ về thăm người một lần, vì thế phải dưỡng bệnh cho tốt biết không?’ Mai nhi kéo tay nàng, dặn dò.

‘Thật là như vậy sao?’ Châu nhi tỏ vẻ hoài nghi, nàng rõ bệnh tình của mình nhất, để chữa khỏi thì cần rất nhiều bạc, cho dù tỷ tỷ đi làm công cũng không thể có nhiều ngân lượng như vậy được.

‘Chính là như vậy, không cần nghĩ nhiều. Vương gia đã tìm một tiểu viện cho chúng ta, vì thế ta có thể ở đây vài ngày với người.’ Mai nhi đổi đề tài, không muốn nói về chuyện đó nữa, vừa rồi đã có người nói tiếp theo nàng phải làm gì?

‘Người phải nói thật, nếu không ta sẽ không uống thuốc, ta sẽ bỏ người đi, một mình tự sinh tự diệt, không để người vì ta mà chịu ủy khuất.’ Châu nhi thấy ánh mắt trốn tránh của nàng, lập tức liền hiểu tỷ tỷ định lừa nàng, ngữ khí uy hiếp nói.

‘Châu nhi, không cần làm vậy, tỷ tỷ nói cho người biết, ta không phải đi chịu khổ mà là đi hưởng phúc.’ Mai nhi cười nói, cố hết sức để nàng yên tâm.

‘Ta không muốn đổi đề tài, người không thể lừa được ta đâu. Ta biết ánh mắt của người nghĩ gì.’ Châu nhi bình tĩnh nhìn nàng, nàng biết tỷ tỷ làm như vậy đều là vì nàng, nhưng nàng không thể để tỷ tỷ làm vậy, mà nàng thì cái gì cũng không biết.

Mai nhi nhìn Châu nhi, nếu không thể gạt được nàng, vậy nói cho nàng đi, liền thở dài nói: ‘Vậy được rồi, Trữ vương muốn đưa ta cho Tam Vương gia, để ta có thể lưu ý mọi động tác của hắc, đơn giản chính là nội gián.’

‘Không được, việc đó rất nguy hiểm.’ Châu nhi lập tức cự tuyệt, nếu tỷ tỷ bị Tam Vương gia kia phát hiện thì phải làm sao, chỉ có một con đường, đó là phải chết.

‘Sẽ không sao đâu, người yên tâm đi Châu nhi. Ta chỉ lưu ý hành động của hắc thôi, cũng không phải làm chuyện gì?’

222. Chương 229 : Tình Yêu Ích Kỷ

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 229 : Tình yêu ích kỷ

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Ngày đưa tang của tỷ tỷ, nàng chỉ có thể đứng lẫn trong đám người ở xa, chờ mọi người đi hết rồi mới lặng lẽ đến gần bia mộ của tỷ tỷ, khẽ vuốt lên bia mộ, nước mắt rơi như mưa.

‘Tỷ tỷ, vì sao lại ngốc như vậy? Cho dù ta phải chết cũng không muốn để tỷ tỷ vì ta mà phải chết . .’

Ghé vào trước bia mộ, nàng khóc thật lâu mới lau đi nước mắt, chậm rãi đứng dậy trở về nhà, nàng phải báo thù, nhưng... nàng nên báo thù thế nào?

Ngay tại thời điểm Châu nhi do dự báo thù thì Bạch Lãng đột nhiên xông vào, giữ chặt nàng nói: ‘Đi với ta, nhanh lên kéo không kịp.’

‘Phát sinh sự tình gì sao?’ Nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng của hắn, Châu nhi nghi hoặc nhíu mày.

‘Nói thật với ngươi, Trữ vương đã qua đời, ta phải đi ngay.’ Sắc mặt Bạch Lãng lo lắng, hắn phải nhanh rời khỏi kinh thành.

‘Trữ vương qua đời.’ Trong lòng Châu nhi nhất thời vô cùng vui mừng, nhìn Bạch Lãng trước mắt, đã bị hắn nhục nhã lâu như vậy tới nay làm cho Châu nhi không thể không hận hắn, bây giờ sao có thể đi cùng hắn.

‘Ngươi chờ ta một chút, ta muốn thu thập đồ đạc.’ Châu nhi sắc mặt bình tĩnh nói, rồi xoay người đi thu thập quần áo.

‘Vậy ngươi nhanh lên.’ Bạch Lãng lo lắng ngồi đợi, hắn chính là tâm phúc của Trữ vương, điều này ai cũng biết, nếu không đi nhanh chỉ sợ không kịp, có điều hắn thực sự luyến tiếc Châu nhi, cho nên hắn mới muốn dẫn nàng đi cùng.

Châu nhi chậm rãi mở áo ra, lặng lẽ lấy ra một thanh chủy thủ giấu trong tay áo, tùy tiện thu thập vài bộ quần áo rồi nói: ‘Ta thu thập xong rồi.’

‘Vậy đi thôi.’ Bạch Lãng giữ chặt tay nàng, căn bản không có tâm tư phát giác ra vẻ dị thường của nàng.

Ánh mắt Châu nhi lạnh lùng, lập tức lấy thanh chủy thủ giấu trong tay áo đâm thẳng vào ngực hắn, lạnh lùng nói: ‘Bạch Lãng, hôm nay ta rốt cục cũng có thể giết ngươi.’

Bạch Lãng không dám tin vào mắt mình, nhìn thanh chủy thủ cắm trước ngực, đột nhiên lộ ra nụ cười thê thảm nói: ‘Bạch Lãng ta cả đời làm nhiều việc ác, lại chết trong tay một nữ nhân, coi như là báo ứng.’

‘Bạch Lãng, nếu không phải các ngươi, tỷ tỷ của ta sẽ không chết, ngươi lại còn vũ nhục ta, cho nên ngươi đáng chết.’ Châu nhi cắn răng oán hận nói.

‘Châu nhi, có câu ta vẫn chưa nói với ngươi, kỳ thật ta có điểm thích ngươi, chết trong tay của ngươi, ta cũng không oán hận.’ Bạch Lãng nói xong câu đó, thân thể cũng chậm chậm ngã xuống.

Oán hận của Châu nhi chưa hết, nhưng trên gương mặt kia, nước mắt lại chảy xuống thành dòng, nhìn thi thể Bạch Lãng trên mặt đất, cười lạnh một cái, người vũ nhục nàng thì có tư cách để nói thích nàng sao.

Trữ vương đã chết, Bạch Lãng đã chết, cừ nhân của nàng tựa hồ đều đã chết, ngay lúc nàng chuẩn bị rời đi thì Tư Mã Tuấn Lỗi đến.

‘Ngươi là Châu nhi sao?’ Với ngữ khí ôn nhu, Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng hỏi.

‘Phải.’ Châu nhi gật đầu.

‘Theo ta về vương phủ, ta đã đáp ứng với tỷ tỷ ngươi phải chăm sóc ngươi, đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nói không thừa một câu.

‘Tốt.’ Châu nhi đáp lại rõ ràng, nàng rất muốn biết tỷ tỷ vì sao lại thương hắn?

Cứ như vậy nàng đi theo Tư Mã Tuấn Lỗi về vương phủ, cảm thụ được sự yêu thương và quan tâm của hắn, tâm cũng không tự chủ được, đợi cho đến khi phát giác đã yêu hắn thì cũng muộn rồi.

Hoảng hốt khôi phục lại tinh thần, Châu nhi lấy tay vuốt khuôn mặt của Tư Mã Tuấn Lỗi, rưng rưng cười nói: ‘Người biết không? Kỳ thật ta cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được người, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời ta, ta chỉ muốn nghe người gọi một tiếng Châu nhi, nhưng bây giờ ta cũng không có cơ hội nghe được nữa. Thực xin lỗi, thực xin lỗi.’

‘Đừng ở đó giả mù sa mưa, hiện tại hắn đã chết nên người mới có thể nói như vậy, nếu hắn còn sống, còn không phải người sẽ dùng trăm phương nghìn kế để giết hắn sao?’ Hỏa Vân Kiều ở một bên lạnh lùng nói.

‘Chỉ có mất đi mới nhận ra sự trân quý, hắn chết rồi ta mới biết ta đã hi vọng hắn vẫn sống, nhưng sai lầm không thể làm lại, ta sẽ lấy cái chết để chuộc tội.’ Châu nhi nói xong liền nhỏ chủy thủ trước ngực Tư Mã Tuấn Lỗi xuống, đột nhiên sưng sốt, trên chủy thủ không có một vết máu nào.

Tư Mã Tuấn Lỗi cũng đột nhiên mở to mắt, lập tức ngồi dậy, đã phát hiện ra rồi thì hắn cũng không cần diễn kịch nữa.

‘Người không chết.’ Sắc mặt Châu nhi có chút âm trầm, nàng lại bị lừa.

‘Châu nhi, ta chỉ muốn người biết nếu ta chết thì người có thật sự vui vẻ khoái hoạt không? Ta cũng không hi vọng mỗi ngày người đều sống cùng cừu hận, bởi vì ta đã đáp ứng Mai nhi sẽ chăm sóc người thật tốt, ta sẽ không nuốt lời.’ Tư Mã Tuấn Lỗi thấy giọng nói của nàng thành khẩn, thật lòng nói.

‘Châu nhi, hắn đã chết, người thương tâm như vậy, thậm chí không tiếc lấy cái chết chuộc tội, nhưng vì sao khi hắn còn sống, người lại chỉ muốn giết hắn, vậy rốt cục là người hận cái gì?’ Hàn Ngữ Phong ở một bên nói, nàng thật không hiểu Châu nhi.

Châu nhi ngẩn người, nàng hận cái gì? Không phải nàng hi vọng hắn vẫn còn sống sao? Vì sao khi hắn còn sống thì nàng lại muốn giết hắn.

‘Châu nhi, Mai nhi nhất định không muốn nhìn thấy bộ dáng của người lúc này, chỉ hi vọng người có thể vui vẻ mà sống, nếu nàng thấy người ngày hôm nay, ta nghĩ nàng sẽ hối hận khi phó thác người cho ta.’ Tư Mã Tuấn Lỗi muốn dùng Mai nhi thức tỉnh nàng, hắn hoàn toàn có thể dùng một chương giết nàng, nhưng hắn không muốn vi phạm lời hứa với Mai nhi.

Nội tâm Châu nhi quay cuồng, nếu tỷ tỷ biết nàng trăm phương nghìn kế muốn giết chết người mà tỷ tỷ dùng cả tính mạng để bảo hộ, vậy tỷ tỷ có hận nàng hay không? Có trách nàng hay không? Nhưng nàng cũng không có cách khác. Chỉ vì nàng quá yêu hắn nên không muốn nhìn thấy hắn yêu người khác.

‘Châu nhi, người thật ích kỷ, thấy hắn chết thì khóc lóc thương tâm, hi vọng hắn sống lại, bây giờ hắn thực sự sống lại thì người lại mất hứng, thật không biết có phải người thực sự thương hắn không? Nếu thật sự yêu một người thì có thể cam tâm tình nguyện vì người đó mà chết, chứ không phải dùng trăm phương nghìn kế để hắn chết.’ Nhìn sắc mặt đang thay đổi của nàng, Hỏa Vân Kiều đứng một bên nói một câu tâm huyết.

223. Chương 230 : Lấy Cái Chết Chuộc Tội.

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Chương 230 : Lấy cái chết chuộc tội.

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thân thể Châu nhi chấn động, nghĩ đến tỷ tỷ thật lòng yêu hắn, tình nguyện hi sinh bản thân vì hắn, nhưng nàng lại đang làm gì? Nàng đang làm chuyện gì đây? Chuyện đến nông nổi này, nàng đã không còn đường để thoái lui, nếu nàng không muốn hắn chết vậy thì nàng chỉ có thể chọn lựa con đường mà tỷ tỷ đã chọn.

Nàng ngược mắt lên nhìn chằm chằm vào Tư Mã Tuấn Lỗi, giọng nói nhẹ nhàng: “Vương gia, người có thể ôm ta một lần được không?”

Tư Mã Tuấn Lỗi và mọi người đều sửng sốt, không rõ tại sao nàng lại đột nhiên yêu cầu như vậy? Hàn Ngữ Phong nhìn hắn gật đầu, bảo hắn đáp ứng yêu cầu của Châu nhi.

“Được.” Hắn dang hai tay ra.

“Cám ơn.” Châu nhi nhẹ nhàng tiến đến phía trước, tay ôm chặt thắt lưng hắn, đầu tựa trên vai của hắn, hít thở thật sâu như muốn nhớ thật kỹ hương vị của hắn, nàng cứ như vậy tựa vào trong lòng ngực hắn vẫn không nhúc nhích, Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không đẩy nàng ra.

Hàn Ngữ Phong, Phong Hồn, Hỏa Văn Kiều cũng không quá rầy bọ họ mà chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Thật lâu sau Châu nhi mới buông hắn ra, từ trong lòng ngực của hắn bước ra, đảo mắt qua bọn họ nói: “Vương gia, Ngữ Phong hãy tha thứ cho ta.” Vừa dứt lời liền nhanh tay tháo xuống cây ngọc trâm trên đầu hung hăng đâm về phía cổ của chính mình.

“Châu nhi, đừng.” Hàn Ngữ Phong kinh hoảng hô lên.

“Châu nhi, ngươi muốn làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng ra tay đoạt lấy ngọc trâm trong tay nàng, ngọc trâm chỉ xẹt qua tạo thành một vết máu trên cổ nàng, vết thương cũng không đáng lo ngại.

“Tại sao lại ngăn cản ta?” Trong mắt Châu nhi hiện ra một mảng bi ai, hiện giờ nàng đã không thiết sống nữa.

“Tất cả đã là quá khứ thì hãy để cho nó qua đi, ta cũng không có để ý, ta chỉ hi vọng về sau ngươi hãy sống cho thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi đem ngọc trâm cài lại trên đầu nàng.

“Nhưng mà ta không có cách nào quên, ta đã làm nhiều chuyện ác như vậy, cho dù là người có thể nguyện ý quên đi nhưng ta vẫn không thể đối mặt với chính mình.” Thật sâu trong mắt Châu nhi là nỗi thống khổ, nàng đã không còn cách nào để quay đầu lại.

“Châu nhi, chỉ cần ngươi nguyện ý quên thì nhất định có thể quên được, Châu nhi mà ta quen biết là một nữ tử rất kiên cường và thiện lương, ta tin tưởng người nhất định có thể làm được.” Hàn Ngữ Phong đi qua nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng, mang đến cho nàng sự an ủi cùng ấm áp.

Làn lông mi thật dài của Châu nhi khẽ nhúc nhích, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào: “Cám ơn.” Nếu ông trời đã không muốn để nàng được chết thì nàng chỉ có thể tiếp tục sống để chuộc tội.

“Châu nhi, trở về vương phủ, ta sẽ nhận ngươi làm ngự muội và chăm sóc cho ngươi thật tốt.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói.

“Không cần, ta không muốn trở về.” Nàng đã biết chính mình nên làm gì để cho tâm hồn thanh thản, sau đó nhìn hắn nói: “Kỳ thật ta biết ngươi đã hoài nghi cái chết của tỷ tỷ.”

Thân hình Tư Mã Tuấn Lỗi cứng đờ, nhìn nàng nhưng không có trả lời, Hàn Ngữ Phong khó hiểu nói: “Thật ra chân tướng sự việc là thế nào?”

Châu nhi lại tiếp tục nói: “Chuyện đến nước này ta cũng không có gì phải giấu diếm các người, tỷ tỷ là do Trữ vương phái đến bên cạnh ngươi, hắn lấy mạng của ta để uy hiếp tỷ tỷ, lệnh cho tỷ tỷ phải giết chết ngươi, nhưng tỷ tỷ thật sự yêu ngươi nên cuối cùng tỷ ấy lựa chọn chính mình chết.

Tư Mã Tuấn Lỗi kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới sự tình lại là như vậy.

Tuy rằng Châu nhi chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng Hàn Ngữ Phong dường như có thể cảm giác được lúc đó Mai như khó xử cùng thống khổ đến mức nào, có thật là cha nàng đã ép buộc Mai nhi không? Nàng nhin không được nên mở miệng hỏi: “Châu nhi, là cha ta phái Mai nhi hạ độc phải không?”

“Ta không biết, ta chỉ biết là do Trữ vương chủ mưu, ta cũng chưa từng nghe nói qua cha ngươi, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta không hận ngươi.” Châu nhi lắc đầu nói.

“Châu nhi cũng không biết, tại sao ngươi lại biết?” Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi hỏi.

“Là trong lúc ta thẩm vấn bọn họ, bọn họ nói là do cha ngươi đề nghị Trữ vương làm như vậy.” Hắn nhìn nàng một cái, thốt lời giải thích.

Hàn Ngữ Phong cười nhạt một cái, cha đã mất rồi, nàng có truy cứu chân tướng sự thật thì cũng đâu có nghĩa gì.

“Vương gia, ta phải đi, có lẽ sau này sẽ không gặp lại nữa, ngươi hãy bảo trọng.” Châu nhi nói xong liền xoay người rời đi, bọn thị vệ ngoài cửa ngược nhìn Vương gia sau đó tránh ra nhường đường cho nàng.

“Chúng ta cũng cáo từ.” Phong Hồn nắm ta kéo Hỏa Vân Kiều rời đi.

“Khoan đã, ta còn muốn hỏi một chút, thanh chủ thủ kia sao lại như vậy?” Thanh âm của Hỏa Vân Kiều biến mất ở cửa.

Lúc này Hàn Ngữ Phong mới trừng mắt nhìn hắn nói: “Ngươi phải cho ta một lời giải thích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi muốn hù chết ta sao?”

“Là ngươi không tin ta, không phải ta đã nói với ngươi ta sẽ không có việc gì sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng, nhẹ nhàng dùng tay vuốt qua cái mũi của nàng.

“Nhưng ngươi chảy máu nhiều như vậy, sao mà ta có thể không lo lắng được?” Hàn Ngữ Phong bắt mắt nhìn hắn, lúc đó hắn thật không biết nàng có bao nhiêu thương tâm, khổ sở đâu?

“Được rồi, là ta không tốt, là ta hại ngươi lo lắng.” Tư Mã Tuấn Lỗi hôn nhẹ môi nàng một cái rồi nói: “Là ta đã sớm chuẩn bị thuốc màu (thuốc đỏ) có màu sắc giống hệt như máu, khó mà phân biệt được thật giả.

“Thần kỳ như vậy sao?” Ánh mắt Hàn Ngữ Phong lộ ra tia sáng, cầm lấy chủ thủ nhìn ngắm cẩn thận nhưng cũng không thấy gì đặc biệt, mà dao nhỏ này cũng thật sắc bén, vậy tại sao hắn lại không bị thương?

“Xem này.” Tư Mã Tuấn Lỗi cầm lấy chủ thủ đâm vào ngực của nàng.

Hàn Ngữ Phong trừng lớn ánh mắt, đương nhiên nàng biết hắn sẽ không thương tổn nàng, nhưng tại sao nàng lại không cảm thấy đau dù chỉ là một chút?

“Nhìn xem.” Tư Mã Tuấn Lỗi lấy chủ thủ ra khỏi người nàng.

Hàn Ngữ Phong nhìn vào thì không thấy lưỡi dao đâu cả, chỉ còn lại thân dao, liền vội vàng cầm lấy chủ thủ nói: “Tại sao có thể như vậy? Chạy đi đâu rồi?”

“Ngươi hãy nhìn xem.” Tay của Tư Mã Tuấn Lỗi nhẹ nhàng bấm vào chủ thủ một cái thì lưỡi dao liền từ bên trong vọt ra.

Hàn Ngữ Phong lập tức bình tĩnh, thì ra thanh chủ thủ này có cơ quan bí mật thần kỳ như vậy? Cái này từ đâu mà ngươi có?”

Cái này là khi phụ hoàng còn sống, lúc người ta đem tặng vật tiến cống phụ hoàng đã thưởng cho ta, nhưng mà ta chưa từng nghĩ tới có ngày sẽ dùng đến nó.” Tư Mã Tuấn Lỗi giải thích, nhìn nàng hỏi: “Trở về phòng nghỉ ngơi đi, đứa nhỏ là quan trọng nhất.”

“Ừ.”

224. Chương 231 : Xuất Gia Ở Quan Âm Miếu

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 231 : Xuất gia ở Quan Âm miếu

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong nằm tựa vào trong lòng ngực của Tư Mã Tuấn Lỗi, đột nhiên nghĩ đến Mai nhi, ngẩng đầu nói: “Ngày mai dẫn ta đi bái tế Mai nhi một chút.”

Tư Mã Tuấn Lỗi hơi hơi sững sốt, nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Tại sao lại muốn bái tế nàng?”

“Ta muốn làm quen nàng. Lúc người nghe Châu nhi nói Mai nhi là do Trữ vương phái đến làm gian tế bên cạnh người, lúc đó người có cảm tưởng gì?” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn không chớp mắt hỏi.

Tư Mã Tuấn Lỗi trầm mặc một chút: “Ta chỉ là có chút hối hận, nếu lúc đó ta cảnh giác một chút, hoặc chú ý nàng nhiều một chút thì bi kịch có thể đã không phát sinh, Mai nhi cũng sẽ không phải chết.”

“Người thực đau lòng phải không? Mặc kệ Mai nhi có phải là gian tế hay không nhưng nàng thật lòng yêu người, nàng cũng chưa từng làm hại người, cho đến cuối cùng lựa chọn của nàng cũng là vì người, người thật vô cùng hạnh phúc khi có nữ tử yêu người như vậy.” Hàn Ngữ Phong có thể tưởng tượng được nàng là một nữ tử như thế nào.

“Phải, ta vô cùng hạnh phúc, ta cũng còn phải cảm ơn nàng, vì nàng nên ta mới gặp người.” Nếu không phải vì cái chết của Mai nhi, hắn cũng sẽ không muốn trả thù nàng, nếu vậy thì bọn họ cũng không có được ngày hôm nay.

“Chúng ta hẳn là nên cảm ơn nàng.” Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng đáp, mặc kệ nàng đã từng chịu nhiều khổ sở nhưng hiện tại nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

“Ngữ Phong, tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ, hiện tại người chỉ cần tĩnh dưỡng thân thể để sinh hạ đứa nhỏ ra là tốt rồi, hôm nay người đã mệt lắm rồi, mau đi ngủ đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi hôn nàng một chút nói.

“Ừ.” Nàng quả thật thấy có chút mệt mỏi.

Sáng sớm, Hàn Ngữ Phong tỉnh dậy liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi ngồi ở trong phòng.

“Người không đi vào triều sao? Nàng dụi dụi mắt xem có phải hắn thật sự đang ở đây không, nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay ta ở nhà, không phải người muốn đi bái tế Mai nhi sao? Ta đi cùng với người.”

“Đúng rồi.” Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ ra, vội vàng đứng dậy rửa mặt chải đầu, ăn sáng qua loa sau đó liền cùng Tư Mã Tuấn Lỗi xuất phát.

Trên một bãi đất trống có phong cảnh hợp lòng người là một mộ bia xa hoa, ở hai bên bia mộ dùng đá lớn để điêu khắc thành hình hoa mai trông rất sống động, ở trên bia mộ cũng có khắc mấy chữ cứng cáp, hữu lực dường như là dùng kiếm để khắc nên: “Yêu thiếp Mai nhi chi mộ.”

Đột nhiên ánh mắt nhìn xuống phía trước mộ bia thì thấy một mâm tế thư, trên mặt đất còn có giấy tiền vàng mã đã đốt qua, dấu vết thực rõ ràng, quả thật là đã có người đến trước bọn họ, bọn họ tuy không nói cũng không hỏi nhưng trong lòng đều biết người đã tới chính là Châu nhi.

Cuối cùng Xuân Vũ cũng đem tế thư cùng nhang đèn đến, Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi thực thành tâm bái lạy.

“Ngữ Phong, đi thôi.” Bái tế Mai nhi xong, Tư Mã Tuấn Lỗi liền kéo lấy tay Hàn Ngữ Phong nói.

“Hồi phủ sao? Thời gian vẫn còn sớm, chi bằng chúng ta đến Quan Âm miếu được không?” Hàn Ngữ Phong nhìn hần đề nghị, nàng cũng đã từng đến Quan Âm miếu một lần nhưng căn bản không đến để bái lạy mà chỉ vội vàng bỏ trốn.

“Được.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười dịu dàng đáp.

Lần đầu tiên nhìn thấy hần cười như gió mùa xuân, Hàn Ngữ Phong giật mình ngẩn ngơ, thì ra hần tươi cười thoải mái có thể làm cho người ta say mê đến như vậy.

“Làm gì mà ngẩn người vậy, tại sao không đi? Tư Mã Tuấn Lỗi dùng tay túm lấy nàng.

“Đi.” Hàn Ngữ Phong như chợt bừng tỉnh lại, tất cả đều do hần, không có chuyện gì lại cười mê hoặc lòng người như vậy. Xuân Vũ nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của Vương gia cùng Vương phi thì mỉm cười, chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Quan Âm miếu quả nhiên hương khói cường thịnh, người người tấp nập kéo đến cầu tử (cầu con trai), nói dài không dứt.

Hàn Ngữ Phong thành tâm quỳ gối phía trước Quan Âm, nàng không cầu nam nữ, chỉ cầu cho đứa nhỏ có thể bình an ra đời.

Một lát sau nàng mở mắt ra thì thấy Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn đứng ở một bên, nàng nhìn mặt nhú mày hỏi: “Tại sao người lại không bái?”

“Người bái là được rồi.” Chuyện hần bái Quan Âm mà truyền ra ngoài còn không làm cho người ta cười chết sao? Hần đường đường là Vương gia, mặt mũi biết để ở chỗ nào?

Hàn Ngữ Phong đứng dậy, khoe miệng che giấu nụ cười, ghé sát vào tai hần nói: “Người không phải là đang ngưỡng chừng chứ? Người sợ người ta chê cười đúng không?”

“Không phải.” Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi cứng nhắc, bước về phía trước.

“Ừ. Dù sao cũng đã đến đây hay là chúng ta đi xung quanh tham quan một chút.” Hàn Ngữ Phong không tiếp tục dây dưa đề tài kia cũng không chờ hần đồng ý.” liền đứng dậy đi về phía hậu viện của miếu.

Hậu viện thật yên tĩnh, chỉ có mấy người khách đi qua, đột nhiên nàng nhìn thấy bóng dáng một ni cô đang quét rác, thu hút sự chú ý của nàng.

Vội vàng rút tay ra khỏi tay Tư Mã Tuấn Lỗi, chạy nhanh vài bước về phía trước.

“Ngữ Phong, người làm gì đó? Không thể chạy?” Tư Mã Tuấn Lỗi chạy theo sát gót, nàng luôn luôn liêu lĩnh như vậy.

“Châu nhi?” Hàn Ngữ Phong đứng ở sau lưng của vị ni cô kia nhẹ giọng gọi, đuổi theo tới nơi, thân hình của Tư Mã Tuấn Lỗi cũng chấn động, nàng là Châu nhi?

Thân ảnh của vị ni cô cũng cứng nhắc một chút, sau đó chậm rãi xoay người lại, hai tay tạo thành hình chữ thập nói: “A di đà Phật, thí chủ, pháp danh của bản ni là Vong Trần, đã quên hết những chuyện cũ của trước kia, từ nay về sau quy y ở chốn Phật môn, tu tâm dưỡng tánh để rửa bớt một thân tội nghiệt.”

“Châu nhi, người thật sự không cần làm như vậy, chẳng lẽ người muốn suốt đời sống nơi cửa Phật thanh tịnh sao?” Trong mắt Hàn Ngữ Phong hiện lên một tia bi ai cùng không đành lòng, nàng còn trẻ tuổi như vậy.

“Cám ơn ý tốt của thí chủ, nhưng đối với bản ni mà nói chỉ có nơi cửa Phật thanh tịnh này mới có thể gột rửa hết những dơ bẩn trong lòng bản ni.” Ánh mắt của Châu nhi lúc này trong suốt vô cùng, dường như thật sự nhìn thấu hết tất cả.

“Châu nhi...” Hàn Ngữ Phong còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi ngăn cản lại.

“Ngữ Phong, không cần nói nữa, đây là lựa chọn của Châu nhi, người không thấy giờ phút này trên mặt nàng bình tĩnh đến thế nào sao? Chuyện chúng ta cần phải làm chính là không nên quấy rầy nàng.”

“Hai vị thí chủ xin cứ tự nhiên, bần ni phải vào quét đình viện.” Hai tay Châu nhi tạo thành hình chữ thập, xoay người rời đi, từ đầu tới cuối đều không có liếc mắt nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi một cái.

“Vong Trần, sau này nếu người có việc gì cần giúp đỡ thì cứ đến vương phủ tìm ta.” Hàn Ngữ Phong ở phía sau nói.

Châu nhi tạm dừng bước, xoay người lại hai tay vẫn tạo thành hình chữ thập nói: “Cám ơn, bần ni cung chúc Vương gia, Vương Phi cử án tề mi, bạch đầu giai lão (kính trọng lẫn nhau, sống đến bạc đầu). Nói xong liền xoay người rời đi

Bọn họ ở phía sau nhìn theo bóng dáng nàng.

225. Chương 232 : Song Sinh Tử

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 232 : Song sinh tử

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

8 tháng sau.

... Một tiếng kêu thê thảm từ Kỳ Lân Cư truyền đến.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở ngoài phòng sắc mặt lo lắng, đi qua đi lại, tay gắt gao nắm chặt, tại sao còn chưa sinh? Xuân Vũ mang nước ấm vào bên trong, tất cả nha hoàn, hạ nhân trong vương phủ đều chờ ở cửa.

Trên đầu Hàn Ngữ Phong đổ đầy mồ hôi, cực kỳ đau đớn, Xuân Vũ ở bên cạnh không ngừng lau mồ hôi cho nàng.

“Vương phi hãy hít thở thật sâu, kiên trì dùng sức.” Bà mẹ bên cạnh không dám chậm trễ, sắc mặt của cả ba đều lo lắng, nếu Vương phi xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng không toàn mạng.

Hàn Ngữ Phong cắn răng tập trung toàn bộ sức lực.

“Tốt lắm Vương phi, đã nhìn thấy đầu của đứa nhỏ rồi, dùng sức nữa đi.” Bà mẹ vui mừng nói.

Nghe thấy bà mẹ nói như vậy, nàng chậm rãi hít thở thật sâu, sau đó dùng sức...

“Oa...” Một tiếng khóc thật to vang vọng cả vương phủ.

“Sinh rồi.” Ở ngoài cửa, Tư Mã Tuấn Lỗi dường như muốn phá cửa đi vào.

Cửa đột nhiên được mở ra, một bà mẹ đi tới nói: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia. Là một tiểu Vương gia.”

“Oa...” Tư Mã Tuấn Lỗi còn chưa kịp phản ứng thì lại nghe được một tiếng khóc to từ bên trong truyền ra.

Sao lại thế này? Mọi người đều nhìn vào mặt nhau tự hỏi.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, Vương phi lại sinh một tiểu vương gia, là song sinh tử.” Thêm một bà mẹ chạy ra nói.

“Song sinh tử? Hai vị tiểu vương gia?” Mọi người lập tức cùng nhau quỳ trên mặt đất: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương phi.”

Trên mặt Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo kích động, từng bước đi vào phòng.

“Vương gia, đó là phòng sinh, Vương gia không thể đi vào.” Bà mẹ đứng ở một bên vội vàng ngăn cản.

“Bổn vương không có nhiều quy củ như vậy.” Tư Mã Tuấn không chút nào để ý tới lời bà ta.

Thể lực Hàn Ngữ Phong suy yếu, ngược mắt nhìn thấy Xuân Vũ đang ôm đứa nhỏ trong lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng.

“Ngữ Phong, người cảm thấy thế nào?” Hắn cầm lấy tay nàng, nhìn mái tóc nàng ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt nên quan tâm hỏi, hắn cũng không đi xem đứa nhỏ trước.

“Ta không sao.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu, đột nhiên nhắm hai mắt lại.

“Ngữ Phong, người làm sao vậy? Thái y?” Tư Mã Tuấn Lỗi quá sợ hãi hướng về phía ngoài cửa hô to .

Đã sớm chờ đợi ở ngoài cửa, thái y vội vàng chạy vào bên trong bắt mạch cho Vương phi, sau đó hồi bẩm: “Vương gia không cần lo lắng, Vương phi chỉ là quá mệt mỏi, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, để cho người ngủ một giấc thật ngon thì sẽ không có việc gì.”

Lúc này Tư Mã Tuấn Lỗi mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp nhận lấy đứa trẻ trong tay Xuân Vũ, một tay ôm một đứa, hết nhìn đứa bên trái rồi nhìn đứa bên phải, yêu thương không nở buông tay.

“Vương gia, để nô tỳ ôm tiểu Vương gia đến chỗ vú em.” Xuân Vũ ở một bên nhắc nhở.

“Được.” Lúc này Tư Mã Tuấn Lỗi mới đem đứa nhỏ giao cho Xuân Vũ, Xuân Vũ ôm đứa nhỏ lặng lẽ lui ra ngoài.

Đi đến bên giường nắm lấy tay nàng, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh chờ nàng tỉnh lại.

Rất nhanh đã qua một canh giờ, người nằm ở trên giường lông mi khẽ lay động một chút, sau đó từ từ mở mắt ra.

“Ngữ Phong, người tỉnh rồi, cảm thấy trong người thế nào?”

“Tốt lắm, đứa nhỏ đâu?” Hàn Ngữ Phong nhìn chung quanh hỏi.

“Đứa nhỏ đã mang đi để vú em cho ăn nãi, chắc là đã xong rồi, nếu người muốn nhìn bọn chúng thì ta bảo Xuân Vũ ôm lại đây.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong đã muốn gọi Xuân Vũ.

“Không cần, để cho bọn chúng ngủ đi, chờ một lát nữa ta sẽ nhìn.” Hàn Ngữ Phong vội vàng ngăn cản hắn.

“Cũng được. Ngữ Phong, cảm ơn người, người vất vả rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu khẽ hôn môi nàng một cái.

“Không vất vả, đừng quên bọn chúng cũng là cục cưng của ta, chỉ là không nghĩ đến lại sinh được hai đứa.” Mặt Hàn Ngữ Phong biểu lộ như một từ mẫu, ông trời đối xử với nàng không tệ, đã ban cho nàng hai cục cưng.

“Vương phi, người tỉnh rồi, ăn một chút gì đi.” Xuân Vũ bưng thức ăn đi đến.

“Ừ.” Nàng thật sự rất đói.

“Xuân Vũ, người đi bảo vú em ôm đứa nhỏ lại đây cho Vương phi nhìn mặt.” Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó nói.

“Dạ, Vương gia.” Xuân Vũ lên tiếng trả lời sau đó vội vàng rời đi.

Thời gian một tháng nháy mắt đã trôi qua, hôm nay vương phủ giăng đèn kết hoa, khắp nơi vui sướng bởi vì hôm nay là ngày mà hai tiểu Vương gia tròn một tháng tuổi.

Kỳ Lâm cư.

“Vương phi, người nhìn xem, tiểu Vương gia thật đáng yêu, rất giống Vương gia có phải hay không?” Xuân Vũ ở một bên nhìn thấy đứa nhỏ đang ngủ say, vui mừng nói.

“Không giống ta sao?” Hàn Ngữ Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa trẻ một cách yêu thương.

“Vương phi, chờ người sinh tiểu Quận chúa, chắc chắn sẽ giống người, còn tiểu Vương gia vẫn là giống Vương gia nhất.” Xuân Vũ cười cười nói.

“Còn sinh sao? Ta cũng không muốn...” Hàn Ngữ Phong nhíu mày, cảm giác đau đớn này nàng thật không muốn trải qua một lần nữa.

“Tỷ tỷ.” Đột nhiên Cảnh nhi từ ngoài cửa chạy vào, quệt cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không vui.

“Cảnh nhi làm sao vậy? Ai chọc giận người.” Hàn Ngữ Phong vươn tay ôm nó vào trong ngực, sủng ái hỏi.

“Bọn chúng.” Cảnh nhi lấy tay chỉ vào hai cục cưng nói.

“Bọn chúng.” Hàn Ngữ Phong cùng Xuân Vũ nghi hoặc, khó hiểu nhìn Cảnh nhi, bọn chúng làm sao có thể làm Cảnh nhi không vui?

“Không phải sao? Tỷ tỷ có bọn chúng sẽ không thương Cảnh nhi, cũng không quản (trông nom) Cảnh nhi.” Cảnh nhi ủy khuất nói, trong mắt ẩn chứa nước mắt.

Lúc này Hàn Ngữ Phong mới phát giác gần đây mình chỉ lo quan tâm đứa nhỏ mà thiếu quan tâm đến Cảnh nhi, liền vội vàng xoa xoa đầu Cảnh nhi, áy náy nói: “Thực xin lỗi Cảnh nhi, hãy tha thứ cho tỷ tỷ, tỷ tỷ không phải không thương người, tỷ tỷ vẫn rất thương người, nhưng người hiện tại làm cậu rồi, đã là người lớn, biết không?”

“Thật vậy sao? Tỷ tỷ vẫn còn thương ta sao?” Trong mắt Cảnh nhi dường như có lệ.

“Ừ, tỷ tỷ rất thương người, không cần cảm thấy không vui.” Hàn Ngữ Phong thực nghiêm túc gật đầu nói.

“Ta biết tỷ tỷ hiểu ta nhất, ta đây đi ra ngoài chơi.” Cảnh nhi lập tức nín khóc, cười vui vẻ chạy đi ra ngoài.

226. Chương 233: Kết Cục Hạnh Phúc

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Chương 233: Kết cục hạnh phúc

Dịch: Quinn

beta mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong ngồi ở nôi, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say.

“Hàn Ngữ Phong.” Đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo.

Hàn Ngữ Phong quay lại, kinh ngạc gọi: “Hỏa cô nương, là người, tại sao người lại đến đây?”

“Ta đến để tặng quà.” Hỏa Vân Kiều nói xong liền lấy ra hai cái túi hương.

Hàn Ngữ Phong tiếp nhận, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cái này để cho đứa nhỏ mang theo bên người, có thể cam đoan nó sẽ không bị bệnh.” Hỏa Vân Kiều giải thích, trên mặt vẫn lạnh như băng.

“Cám ơn người, Hỏa cô nương.” Hàn Ngữ Phong vội vàng đem túi hương đeo vào ngực đứa nhỏ, thật ra Hỏa Vân Kiều cũng không phải lạnh lùng như vậy.

“Ta có thể thỉnh giáo người một vấn đề được không?” Do dự thật lâu Hỏa Vân Kiều mới mở miệng, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt nàng.

“Ta sao? Người nói đi. Chỉ cần ta có thể giúp được thì ta nhất định sẽ giúp.” Hàn Ngữ Phong có chút kinh ngạc, nàng có thể giúp Hỏa Vân Kiều cái gì?

“Tại sao ta yêu Phong ca ca như vậy nhưng hắn vẫn không chịu tiếp nhận ta, còn người chẳng qua chỉ nói hắn có một đôi tử mẫu xinh đẹp thì lại làm cho hắn cảm động đến nỗi khó có thể quên?” Hỏa Vân Kiều vẫn không hiểu, nàng chưa từng ghét bỏ hắn, vì sao hắn vẫn không chịu tiếp nhận mình?

Hàn Ngữ Phong hơi sững sốt một chút, nàng thật sự không biết nên trả lời như thế nào, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy tại sao người lại thích Phong Hồn? Người có dịu dàng quan tâm hắn không?” Nàng cũng không nói thêm gì nữa, nhưng xem ra bộ dáng của Hỏa Vân Kiều, mười phần thì hết chín phần ép buộc bức hiếp.

Hỏa Vân Kiều giật mình, nàng có quan tâm không? “Nhưng mà người như Phong ca ca mà cũng cần được quan tâm sao?”

“Đương nhiên là cần quan tâm, nam nhân nào mà không thích nữ nhân dịu dàng một chút? Cho dù có lúc người có thể dã man, không nói lý lẽ, nhưng bình thường ở chung thì nhất định phải dịu dàng như nước.” Hàn Ngữ Phong giải thích.

“Vậy sao?” Hỏa Vân Kiều nhíu mày, nàng chưa bao giờ biết cái gì gọi là dịu dàng, nàng cũng chưa bao giờ học qua nó, một lúc sau mới hỏi tiếp: “Như thế nào mới được gọi là dịu dàng?”

Hàn Ngữ Phong có chút suy tư, làm sao để giải thích ý nghĩa của dịu dàng đây? Suy nghĩ một lúc mới nói: “Chính là quan tâm hắn, nói chuyện với hắn hắn. Như vậy có phải là đơn giản hơn một chút hay không?”

Quan tâm hắn? Nói chuyện với hắn? Hỏa Vân Kiều nhíu chặt mày, đột nhiên hiểu ra, nàng biết nên làm thế nào rồi, liền vội vàng nói: “Cám ơn người, ta đi trước đây.” Vừa dứt lời thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chớp mắt mà một tháng nữa đã trôi qua.

Buổi tối sau khi đem cục cưng giao cho vú em, Tư Mã Tuấn Lỗi liền nhanh chóng ôm Hàn Ngữ Phong đi đến bên giường.

“Người muốn làm gì?” Hàn Ngữ Phong từ chối một chút.

“Thái y nói sau hai tháng hậu sản thân thể của người đã hoàn toàn khôi phục như trước kia, có thể...” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý kéo dài giọng, sau đó thực rõ ràng phun ra hai chữ: “...”

Sắc mặt Hàn Ngữ Phong lập tức trở nên đỏ bừng, hắn cư nhiên đến hỏi thái y loại chuyện như vậy?

Khóe môi Tư Mã Tuấn Lỗi gợi lên một nụ cười tà ác, con người đen long lanh nóng bỏng, hắn đã muốn lâu rồi, thật vất vả chờ đợi, hôm nay hắn không thể nhịn được nữa.

Hàn Ngữ Phong cũng biết hắn nhịn đã lâu cho nên cũng không muốn cự tuyệt hắn, nàng dẹp bỏ ngưỡng ngừa chủ động đưa môi của mình lên hôn hắn.

Ánh mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo tia vui sướng, hắn cũng không nhịn được, rất nhanh sau đó hai thân thể cùng triền miên dây dưa một chỗ.

Không khí ban đêm ở Kỳ Lân cư thật là mát mẻ, trong phòng ngủ nơi nơi đều tràn ngập hơi thở và mùi vị hoan ái.

Hàn Ngữ Phong thở hổn hển tựa vào trước ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ửng đỏ.

“Ngữ Phong, ta còn muốn.” Hàn Ngữ Phong hoảng sợ, thất sắc, lập tức lấy chăn bọc lại trốn qua một bên, hắn không phải là khát quá hóa cuồng rồi chứ, đã hai lần rồi, nàng thật sự không có khí lực nữa.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Tư Mã Tuấn Lỗi cười tà ác, chậm rãi ép tới.

“Ta muốn đi xem cục cưng coi bọn chúng có khóc hay không?” Trong đầu Hàn Ngữ Phong đang tìm kiếm lý do để cự tuyệt.

“Đã có vú em rồi, không cần người lo lắng.”

“Có thể vú em ngủ say, sẽ quên mất cục cưng.”

“Làm sao có thể, vú em có những bốn người.”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ta phải mau đến xem thử.”

“Người cứ yên tâm, không có vạn nhất, ngoan ngoãn đến đây, không thể trốn khỏi đâu.”

“Không được, ta rất đói.”

“Chịu đựng.”

“Nhịn không được, thật sự rất đói.”

“Trước kia, ta ăn thật no, ta đều nhịn mấy tháng.”

Tư Mã Tuấn Lỗi nhanh chóng kéo nàng lại, không phân trần nữa mà hôn lên môi nàng.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, người không phải người, người là ma....” Thanh âm của nàng nhanh chóng bị môi hắn phủ xuống.

Lúc sau trong phòng lại truyền ra thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tai hồng.

Hàn Ngữ Phong mệt mỏi mở mắt ra liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi đang dựa vào trên gối mềm, mái tóc đen rối tung nằm ở phía trước ngực làm tăng thêm vài phần tuần láng mê hoặc long người.

“Tĩnh rồi à, có mệt hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi lại hôn nàng một cái, tối hôm qua hắn làm nàng mệt muốn chết rồi.

Nhanh chóng lắc đầu, nàng tại sao lại bị hắn mê hoặc? Trừng mắt nhìn hắn, hắn cư nhiên muốn nàng suốt một buổi tối, hiện tại nàng chỉ cảm thấy thân thể đau nhức.

“Vương phi, đồ ăn sáng tới rồi.” Ngòi cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Xuân Vũ.

“Đem vào đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi gương giọng phân phó.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Xuân Vũ cúi đầu để che khóe miệng đang cười, mang đồ ăn sang đặt ở trên bàn sau đó liền xoay người rời đi.

“Đều tại người.” Sắc mặt Hàn Ngữ Phong ửng đỏ, trừng mắt nhìn hắn, nói xong nàng liền muốn mặc quần áo.

“Người làm gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt lấy nàng.

“Ngồi đó, ta lấy cho người.” Tư Mã Tuấn Lỗi đứng lên lấy cơm đem đến cho nàng.

Tuy rằng biết hắn có dụng ý nhưng Hàn Ngữ Phong cũng không khách khí, hiện tại no bụng là quan trọng nhất.

“Ăn no chưa?” Tư Mã Tuấn Lỗi sớm đã buông chén đĩa xuống chờ nàng.

“No rồi.” Nàng thuận miệng nói.

“Tốt, vậy ta tiếp tục.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền đem đồ ăn sáng đặt qua một bên, xoay người lại áp trên người nàng.

Hàn Ngữ Phong sửng sốt nhưng nàng nhanh chóng hiểu được, nhịn không được mà hét lên giận dữ: “Tư Mã Tuấn Lỗi, người đi chết đi...”

Mọi người trong vương phủ đều nghe được tiếng rống giận dữ của nàng nhưng tất cả mọi người đều che miệng cười, không ai để ý tới.

Sau này nghe nói lần đó Vương gia cùng Vương phi ba ngày ba đêm không có xuống giường.

227. 228

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.1 : Phiên ngoại Phong Hồn: Đêm khuya rời đi

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Quỷ môn

Phong Hồn nghi ngờ khó hiểu khi nhìn thấy thái độ khác thường của Hỏa Vân Kiều.

‘Phong ca ca, chàng có muốn uống trà hay không, để ta lấy cho chàng?’ Giọng nói mềm mại của Hỏa Vân Kiều vang lên, tiện tay đưa cho hắn một ly trà.

‘Vân Kiều, người bị bệnh sao?’ Phong Hồn không nhận chén trà, nhíu mày hỏi, thái độ như vậy của nàng làm cho cả người hắn không thoải mái.

‘Không có, Phong ca ca có phải trước kia ta rất ngang ngược, kiêu ngạo vô lễ hay không? Ta không có để ý đến cảm nhận của chàng cho nên ta muốn thay đổi một chút, chàng không thích sao?’ Hỏa Vân Kiều vẫn dịu dàng nói.

‘Không phải không thích mà phong cách này không thích hợp với người, bản chất của người không phải như thế càng cố làm ra vẻ như vậy càng làm cho người ta có cảm giác thật lạ.’ Phong Hồn nói thẳng không chút giấu diếm.

Nghe hắn nói như vậy Hỏa Vân Kiều suýt chút nữa rống to lên, nàng che dấu bản chất như vậy cũng khổ sở lắm chứ chẳng phải thoải mái gì, nếu không phải Hàn Ngữ Phong nói nam nhân đều thích nữ tử dịu dàng thì nàng cũng không cần phải ủy khuất chính mình như vậy, dịu dàng cũng đâu có tốt như vậy, cưỡng chế cơn tức nàng phải nhẫn nhịn mỉm cười dịu dàng: ‘Phong ca ca, từ nay về sau chàng cứ tập quen dần là được rồi.’

‘Vân Kiều, người không cần làm như vậy, có một số việc không phải người muốn thay đổi thì sẽ thay đổi, người cũng không cần miễn cưỡng bản thân để mang đến niềm vui cho ta.’ Lời nói của Phong Hồn có chút tàn nhẫn và tuyệt tình, hắn không nghĩ đến chuyện này, hắn cũng không nghĩ sẽ cho nàng hi vọng rồi sau đó làm cho nàng tuyệt vọng, nếu làm như vậy đối với nàng thật là tàn nhẫn.

‘Ta sẽ không buông tay, sẽ có một ngày nào đó chàng sẽ chấp nhận tình cảm của ta.’ Ánh mắt Hỏa Vân Kiều u oán nhìn chằm chằm hắn, hắn luôn luôn như vậy, cự tuyệt nàng không chút lưu tình, một tia hi vọng cũng không cho nàng nhưng nàng sẽ không bỏ cuộc.

‘Tùy người.’ Phong Hồn lạnh lùng phun ra hai chữ, sau đó xoay người rời đi, hắn thật sự không muốn thương tổn nàng nhưng hắn cũng không có cách nào chấp nhận nàng.

Hỏa Vân Kiều nhìn theo bóng dáng rời đi kiên quyết của hắn, hung hăng lau đi lệ trên khóe mắt nói: ‘Ta vẫn sẽ xuất hiện trước mặt chàng, ta cũng không tin ta không thể làm cho chàng cảm động, một ngày nào đó chàng nhất định chấp nhận tình cảm của ta.’

Nàng nghiêm túc, nói được làm được, dường như mỗi ngày dù mưa hay nắng nàng đều xuất hiện trong Quỷ môn.

Đoạn thứ nhất.

‘Phong ca ca, đây chính là do tự tay ta làm, chàng nếm thử một chút xem có ngon không?’ Toàn thân Hỏa Vân Kiều đều lấm lem khói bụi nhưng vẻ mặt lại hưng phấn bừng điểm tâm trên tay đi vào trong thư phòng.

‘Không đói bụng.’ Phong Hồn chưa ngẩng đầu lên đã cự tuyệt.

Trên mặt Hỏa Vân Kiều hiện lên một chút đau buồn nhưng nàng lập tức che dấu nó đi, nàng nhất định phải kiên trì, cầm lấy một miếng điểm tâm đưa đến bên miệng hắn ‘Phong ca ca, ta học lâu lắm mới làm được, chàng nếm thử một chút xem.’

‘Ta nói...không ăn.’ Phong Hồn nhanh chóng gạt miếng điểm tâm trong tay nàng, lòng của hắn cần phải cứng rắn, hắn hy vọng nàng biết khó mà rút lui, không cần ôm ảo tưởng đối với hắn, thấy nàng quan tâm, yêu thương hắn lâu như vậy, không phải hắn không cảm động mà hắn thật sự không có cách nào khác.

Nhìn thấy miếng điểm tâm vỡ vụn rơi trên mặt đất, đôi bàn tay trắng như phấn của Hỏa Vân Kiều nắm chặt lại, khóe mắt rưng rưng nước mắt, miếng điểm tâm này là nàng đã vất vả mấy canh giờ mới làm được mà hắn không thèm liếc mắt một cái đã hất đổ. Lòng của nàng đau quá, vụn vỡ giống như miếng điểm tâm này. Hắn không chỉ đánh vỡ miếng điểm tâm mà hắn còn làm tan vỡ trái tim nàng. Được, nếu hắn đã không thương nàng thì quên đi, Hỏa Vân Kiều cô gắng kìm xuống nước mắt đang dâng lên, ngược mắt lên nhìn hắn muốn phát hỏa thì thấy hắn đang nhìn chăm chăm nàng, trong tử đôi mắt mang theo tia nhìn xin lỗi, tuy rằng đảo qua rất nhanh rồi biến mất nhưng nàng vẫn nhìn thấy.

‘Ta nói lần cuối cùng, ta không ăn, mang ra ngoài đi.’ Đè nén lời xin lỗi trong lòng, khuôn mặt hắn cực kỳ lạnh nghiêm (lạnh đậm nghiêm túc) giọng nói vẫn lạnh như băng.

Trong đầu Hỏa Vân Kiều nghĩ tới tia nhìn hối lỗi trong đôi mắt của hắn, chẳng lẽ hắn cố ý làm cho nàng thấy khó mà chủ động rút lui sao? Nghĩ vậy nên tâm tình của nàng nhanh chóng tốt lên, hắn như vậy càng làm cho nàng muốn tiến lên phía trước, cầm lấy một miếng điểm tâm khác nói: ‘Phong ca ca, người nếm thử một chút đi.’

Phong Hồn thật sự có chút bất đắc dĩ, tuy rằng hắn rất muốn hất miếng điểm tâm trong tay nàng một lần nữa, nhưng hắn vẫn không đành lòng, miễn cưỡng tiếp nhận miếng điểm tâm nuốt nhanh xuống, hoàn toàn không cảm nhận được chút xíu mùi vị gì cả.

Khóe miệng Hỏa Vân Kiều gợi lên một nụ cười tươi, biết hắn đối với nàng không phải thờ ơ vậy là đủ rồi, nàng cứ từ từ tác động tới hắn, nàng không vội, nàng còn rất nhiều thời gian.

‘Phong ca ca, ta đi về trước. Ngày mai ta lại đến thăm chàng.’ Tâm tình nàng vui vẻ nên bước chân cũng rất nhẹ nhàng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đoạn thứ hai

‘Phong ca ca, chàng xem quần áo này đẹp không? Là ta cố ý mua cho chàng.’(ta còn tưởng nàng ta tự khâu J) Hỏa Vân Kiều vui vẻ, cầm bộ nam sam (y phục của nam giới) màu lam đi đến trước mặt hắn.

‘Ta chỉ mặc màu xanh (xanh đen) và màu đen, ngoài ra không mặc quần áo màu khác.’ Phong Hồn nhìn thoáng qua quần áo, thân phận của hắn là gì chứ? Hắn là sát thủ chỉ có thể mặc quần áo màu xanh và màu đen, không thể mặc những quần áo màu sắc sáng chói thế này được.

‘Phong ca ca, chàng cứ thử xem, không biết chừng chàng mặc màu lam lại càng đẹp hơn, đến đây mặc thử xem sao?’ Hỏa Vân Kiều cầm quần áo bước qua, bây giờ nàng đang muốn thay đổi chính mình, nàng cũng muốn thay đổi hắn.

‘Ta nói ta không mặc.’ Phong Hồn có chút không kiên nhẫn, nàng luôn là như vậy, nàng không thấy phiền sao?

‘Phong ca ca, chàng không mặc ta sẽ không đi, vẫn cứ bám theo chàng, nếu chàng mặc cho ta xem, ta sẽ lập tức đi ngay, nếu không ta sẽ ở đây bám lấy chàng.’ Hỏa Vân Kiều một chút cũng không lùi bước, nhất định ép hắn mặc thử.

‘Là người nói đó.’ Phong Hồn nhanh tay lấy bộ quần áo mặc vào trong người nói: ‘Người xem rồi, còn không đi.’ Nói xong ngay lập tức cõng ra.

Tuy rằng chỉ thoáng qua trong nháy mắt nhưng Hỏa Vân Kiều vẫn nhìn ra được hắn thật khôi ngô phóng khoáng, mục đích đã đạt được nên nàng cũng không hề nề nữa, giấu nụ cười ở khóe môi, xoay người đi ra ngoài.

Phong Hồn nhìn theo bóng dáng rời đi của nàng, hẳn biết hẳn không thể ở lại đây được nữa, nếu nàng không chịu buông tha cho hắn, thì hẳn chỉ còn cách phải tránh xa nàng.

Vừa lúc trong tay hắn đang có một vụ giao dịch nên hắn phải rời khỏi đây mấy tháng, xem ra khoảng thời gian này nàng sẽ không đến tìm hắn, lúc đó nàng có thể từ từ tiêu tan hết hy vọng mà buông tha cho hắn, nghĩ như vậy nên hắn liền quyết định đi ngay, không hề chần chừ mà vội vàng thu thập hành trang, dặn dò thuộc hạ xong liền đêm khuya rời đi.

228. 229

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.2 : Phiên ngoại Phong Hồn: Âm sát đêm động phòng

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Sáng sớm Hỏa Vân Kiều liền đến Quỷ môn, nàng mở cửa phòng ngủ cho đến thư phòng, tìm hết từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài của Quỷ môn mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Phong Hồn, đột nhiên trong lòng nàng dâng lên một dự cảm không tốt.

‘Ta hỏi người, môn chủ các người đâu?’ Nàng nhắc tay nắm lấy một tên hạ nhân trong Quỷ môn hỏi.

‘Hỏa cô nương, thuộc hạ không biết.’ Hạ nhân rất cung kính trả lời, hẳn thật sự không biết, môn chủ muốn đi đâu cần gì phải nói với một hạ nhân như hắn.

Nhìn dáng vẻ của hắn không giống như đang nói dối, Hỏa Vân Kiều bèn buông hắn ra, thở phì phì chạy đến phòng của Trầm Mộ Thần.

(Trầm Mộ Thần là Phó môn chủ của Quỷ môn, lúc Phong Hồn không có ở đây thì hẳn toàn quyền xử lý mọi việc ở Quỷ môn)

‘Phong ca ca đi đâu rồi?’ Vẻ mặt nàng tức giận, giọng nói cũng không được nhã nhặn chờ hắn trả lời, đột nhiên nàng nói thêm một câu: ‘Đừng nói với ta là người không biết.’

‘Môn chủ đi ra ngoài làm việc.’ Trầm Mộ Thần không nhanh không chậm đáp.

‘Làm việc?’ Hỏa Vân Kiều sững sốt, lập tức hỏi tiếp: ‘Đi đâu? Phải mất thời gian bao lâu? Lần này là người nào?’

‘Đi Giang Nam, ít nhất cũng phải mất năm tháng.’ Trầm Mộ Thần không có một chút giấu diếm, hẳn cũng không cần phải giấu diếm.

Giang Nam xa như vậy, chỉ tính đi về nhanh lắm cũng phải mất ba tháng, sắc mặt Hỏa Vân Kiều có chút khó coi, nàng dường như có thể khẳng định Phong Hồn là cố ý trốn tránh nàng nên mới đi ra ngoài, nếu không hẳn hoàn toàn có thể phái thuộc hạ đi làm việc, tại sao lại tự mình đi?

‘Hắn đi khi nào?’ Nàng không nghĩ sẽ buông tha cho hắn, nàng muốn đi truy đuổi hắn.

‘Đêm hôm qua.’

‘Vậy hẳn là đã đi rất xa rồi.’ Hỏa Vân Kiều vội vàng xuất môn đuổi theo.

Nhìn dáng vẻ rời đi vội vàng của nàng khoe môi Trầm Mộ Thần lộ ra vẻ tươi cười, hẳn không biết tại sao Môn chủ lại không thích Hỏa cô nương, thực sự hắn thấy Hỏa cô nương và Môn chủ rất xứng đôi, hẳn tình

nguyện thúc đẩy cho mối quan hệ của bọn họ, nhưng lần này hắn cảm thấy mọi việc dường như có chút cổ quái, chỉ là Môn chủ lại cố ý không cho hắn theo, hắn sợ dĩ nhiên nói cho nàng biết cũng là hy vọng Hỏa Vân Kiều có thể đuổi theo, với năng lực của nàng ở vào thời điểm nguy hiểm có thể giúp Môn chủ một tay, bởi vì nàng chính là truyền nhân của thiên hạ đệ nhất dùm độc cho nên công phu hạ độc của nàng trong thiên hạ không ai có thể so sánh.

Đêm khuya rồi đi Phong Hồn dường như biết được nàng nhất định đuổi theo nên trên đường đi không dám dừng lại nhiều lần, chỉ là đơn giản vào quán trọ nghỉ ngơi một chút sau đó liền lập tức chạy đi ngay.

Hỏa Vân Kiều một đường đuổi theo, mỗi lần nàng vừa mới biết tung tích của hắn thì hắn cũng vừa mới rời khỏi, mỗi một lần nàng đều đến chậm một bước, hung hăng dậm chân một cái: ‘Phong ca ca, ta nhất định đuổi kịp chàng.’

Bọn họ cứ kẻ đuổi người chạy giằng co suốt hơn một tháng, mãi cho đến Giang Nam bọn họ cũng chưa hề gặp mặt.

Phong Hồn vừa đến Giang Nam đã bắt đầu điều tra, lần này đối tượng mà hắn ám sát chính là Dương Tranh – Dương công tử, người này toàn thân đều là ám khí, xuất quỷ nhập thần làm cho người ta khó lòng phòng bị. Lần này có người bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim muốn hắn đi lấy đầu của Dương Tranh, hắn phải tra thật rõ hành tung của Dương Tranh thì mới xuống tay được.

Hỏa Vân Kiều đặt chân đến một khách ****, nàng muốn nghỉ ngơi một chút sau đó sáng mai mới bắt đầu hỏi thăm tin tức Dương Tranh, quen biết Phong Hồn nhiều năm như vậy nên nàng đã sớm biết được tính tình cùng tác phong làm việc của hắn, trước mỗi lần động thủ hắn đều điều tra rõ ràng để tránh vạn vô nhất thất (ngàn lần thắng cũng có một lần thất bại).

Trong tửu lâu người đông hỗn loạn, Phong Hồn một thân hắc y ngồi ở một góc, chậm rãi uống trà chờ rượu và thức ăn được mang lên, lúc này chợt truyền đến giọng nói từ bàn bên cạnh.

‘Các người có nghe nói gì không? Dương đại công tử ngày mai sẽ cưới thiếp, nghe nói vị thiếp lần này rất xinh đẹp.’

‘Nghe nói hắn đã cưới đến mười tám tiểu thiếp rồi.’

‘Người hâm mộ sao?’

‘Người không hâm mộ sao? Nhưng hâm mộ cũng vô dụng, đừng nói là mười tám người cho dù chỉ là tám người, ta cũng nuôi không nổi.’

‘Nhưng người ta là Dương công tử có quyền có thế, nghe nói nhà họ hoàn toàn trong phủ hắn cũng có ít nhất một trăm người.’

‘Nói vậy ngày mai hắn cưới thiếp khẳng định sẽ phô trương đãi tiệc rất lớn, nghe đâu miễn phí một trăm bàn tiệc rượu, ngày mai người có đi hay không?’

‘Đi ăn đi uống không phải trả tiền tại sao lại không đi chứ? Lại nói mỗi một lần Dương phủ cưới thiếp rượu thịt rất nhiều rất ngon, nếu không đi ta sẽ luyến tiếc lắm.’

‘Vậy ngày mai chúng ta cùng đi.’

‘Được.’

Lúc này một tiểu nhị của khách **** bưng rượu và thức ăn đặt ở trên bàn Phong Hồn nói: ‘Khách quan, rượu và thức ăn của người đã có rồi, cứ từ từ dùng.’

Phong Hồn chỉ gật đầu ngoài ra không nói thêm gì nữa, trong đầu đã có quyết định tối mai sẽ hành động.

Sáng sớm Hỏa Vân Kiều tỉnh dậy liền thấy bên ngoài tấp nập người qua kẻ lại, hình như đang có lễ mừng gì đó.

‘Tiểu thư, bữa sáng đã được đưa tới.’ Tiểu nhị bưng điểm tâm đi đến.

‘Cứ đặt ở đó đi.’ Hỏa Vân Kiều lại hỏi: ‘Tiểu nhị, hôm nay là ngày gì, sao ở bên ngoài lại náo nhiệt như vậy?’

‘Cô nương chắc là từ xa mới đến đây nên không biết, hôm nay chính là ngày thủ phủ Dương đại quan nhân của chúng ta cưới thiếp, ngài chiêu đãi một trăm bàn tiệc rượu miễn phí cho nên sáng sớm mọi người đã tập hợp đông đủ để đi chúc mừng.’ Tiểu nhị vui vẻ giải thích.

‘Dương đại quan nhân mà người nói cùng với người gọi là Dương Tranh, không phải là một chứ?’

‘Suyt.’ Tiểu nhị khấn trương, lập tức ngăn cản nàng, sau đó nhìn xung quanh rồi nói: ‘Tiểu thư, tên của Dương đại nhân không phải người hay ta có thể kêu, nếu để cho người khác nghe được thì người sẽ không toàn mạng.’

Hỏa Vân Kiều không cho là đúng nên nàng chỉ cười cười, tiểu nhị cũng quá xem thường nàng đi.

‘Tiểu thư, người cứ từ từ dùng, ta đi ra ngoài trước.’ Tiểu nhị nói xong liền lui ra ngoài.

Nàng ăn nhanh mấy miếng điểm tâm, nàng tin chắc tối nay Phong Hồn nhất định sẽ động thủ, nàng chỉ cần ở bên ngoài tân phòng của Dương gia thì nhất định có thể gặp hắn, bây giờ nàng cần phải đi xem xét trước địa hình.

Không khí náo nhiệt của ban ngày rất nhanh đã trôi qua, khi màn đêm lặng lẽ buông xuống, Phong Hồn một thân hắc y, trên tay mang theo bảo kiếm chém sắt như chém bùn, chờ ở ngoài cửa Dương phủ.

229. 230

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.3 : Phiên ngoại Phong Hồn: Sa vào mưu kế

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Không lâu sau đại môn của Dương phủ liền mở ra, khách mời bên trong về mặt ứng đối vì say rượu đều lục tục cáo từ để rời khỏi, Dương phủ bây giờ chỉ còn lại hạ nhân cùng nha hoàn đang sửa sang lại đình viện và dọn dẹp bàn ăn.

Đợi cho đến lúc thời cơ chín mùi, Phong Hồn nhún chân một cái bay lên nóc nhà của Dương gia, lập tức bay nhanh về hướng tân phòng.

Bên trong tân phòng.

‘Gia.’ Một thanh âm nũng nịu vang lên.

‘Mỹ nhân đến đây để cho gia yêu người một chút.’ Một nam nhân tuổi vẫn còn trẻ, thanh âm ngả ngón, không kiềm chế được.

Tiếp theo dường như chỉ nghe được tiếng quần áo nhanh chóng được thoát ra. Đứng trên nóc nhà khloe môi Phong Hồn gọi lên một nụ cười lạnh, bảo kiếm trong tay tức khắc được tuốt ra khỏi vỏ, tử mâu lạnh lùng, cổ tay run lên một cái sau đó phi thân tiến thẳng vào tân phòng.

Dương phủ rộng lớn làm cho Hỏa Vân Kiều không nhận được mắng: ‘Chết tiệt, ta lại bị mất phương hướng rồi, không có việc gì mà làm một cái sân lớn như vậy để làm chi? Giàu có quá mà.’

Mắng thì mắng nhưng nàng vẫn đi tìm vị trí của tân phòng, vốn dĩ ban ngày đã xem qua rồi ai biết tới buổi tối lại mơ hồ tìm không thấy vị trí, nàng thầm nghĩ đêm nay chắc là không gặp được Phong Hồn rồi.

Mũi kiếm thẳng tắp hướng về phía hai người đang ôm nhau.

Nữ tử bị dọa đến mặt hoa biến sắc, tứ chi run rẩy, thét chói tai.

Nam nhân không hề kinh hoảng, đẩy nữ nhân ra khỏi thân mình, nhanh chóng né qua một bên.

Phong Hồng đột nhiên cảm giác được phía sau có một trận gió lạnh thổi tới, thầm kêu một tiếng ‘không tốt’ nhưng đã quá muộn, trốn tránh không được liền bị một cái ám khí đâm vào sau lưng, hắn xoay lưng lại hướng mũi kiếm về phía sau đâm tới lại đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, hắn lập tức hiểu được thì ra ám khí đã có tẩm Thập hương nhuyển cốt tán, lập tức đâm mũi kiếm trên mặt đất để chống đỡ thân thể.

‘Phong Hồng, không nghĩ tới ngươi cũng có ngày hôm nay.’ Ngoài cửa xuất hiện một công tử tuổi còn trẻ, y phục sáng sủa đẹp đẽ, tay cầm chiết phiến (quạt), tướng mạo khôi ngô nhưng vẻ mặt lại hèn mọn.

‘Là người.’ Phong Hồng ngay tức khắc liền nhận ra, đây chính là người đã đi tìm hắn, muốn hắn ám sát Dương Tranh, hắn cũng lập tức hiểu được mình đã trúng kế, xem ra bọn họ là nhắm vào hắn nên mới cố ý bày ra cục diện này.

‘Thực ngoài ý muốn phải không?’ Nam nhân trong tay cầm chiết phiến, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Phong Hồng, để tóm được Phong Hồng, hắn cũng không uổng phí năm vạn lượng hoàng kim (năm vạn lượng là tiền đặt cọc trước sau khi hoàn thành sẽ đưa thêm năm vạn lượng nữa.)

‘Không ngoài.’ Đôi mắt Phong Hồng thật thản nhiên. Khi quyết định làm sát thủ hắn đã dự đoán được sẽ có ngày hôm nay, giết người rồi cũng có ngày bị người giết.

‘Người quả nhiên bình tĩnh, không hổ là đệ nhất sát thủ, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao ta lại muốn giết ngươi?’ Ánh mắt nam nhân phát lạnh.

‘Không cần phải nhiều lời, người muốn giết ta thật sự nhiều lắm, vì cái gì ư? Tài cán? Báo thù? Nếu hôm nay ta rơi vào trong tay ngươi, muốn chém muốn giết thì tùy ngươi.’ Phong Hồng nhìn hắn với ánh mắt không sợ chết, hắn sớm đã không để ý đến chuyện sinh tử.

‘Quả nhiên có khí phách, nhưng mà ta cũng sẽ nói cho ngươi biết vì sao ta lại muốn giết ngươi. À, ta quên mất, tự giới thiệu với ngươi, ta chính là Dương Tranh.’ Hắn dường như cũng không sốt ruột giết chết Phong Hồng.

Phong Hồng chỉ theo dõi hắn, nghe hắn giới thiệu cũng không cảm thấy ngạc nhiên, lúc này bản thân cũng đã nghĩ tới chuyện này.

‘Ngươi còn nhớ rõ năm năm trước ngươi đã giết một người có ngoại hiệu Hoa Tâm Đại Thiểu không?’ Trong mắt Dương Tranh mang theo hận ý nhìn Phong Hồng.

‘Nhớ rõ.’ Phong Hồng suy nghĩ một chút, nhiều năm qua hắn giết rất nhiều người như vậy nhưng kẻ có ngoại hiệu Hoa Tâm Đại Thiểu này hắn nhớ rất rõ ràng bởi vì đó là lần duy nhất hắn không có lấy tiền cho nên đến nay khi nhớ lại ký này đối với hắn vẫn còn mới mẻ.

Phong Hồng ngồi ở đại sảnh của Quỷ môn thì thấy Trầm Mộ Thần vẻ mặt đỏ khốc dở cười đi đến.

‘Thế nào? Lần này khách hàng là ai? Muốn giết người nào?’ Hắn lạnh lùng hỏi.

‘Môn chủ đừng nói nữa.’ Trầm Mộ Thần ngồi xuống, sau đó nói: ‘Không biết đám người kia từ đâu mà biết được Quỷ môn, cứ nhiên cầm trong tay mười hai lượng bạc, muốn chúng ta đi giết Hoa Tâm Đại Thiểu với mười hai lượng bạc ư? Bọn họ cũng không đi hỏi thăm xem thử, một lần chúng ta ra tay ít nhất cũng phải vạn lượng bạc trắng, còn nếu là môn chủ ra tay thì phải là vạn lượng hoàng kim.’

‘Người nào?’ Phong Hồng nhíu mày, chẳng lẽ không ai nói cho bọn họ biết quy củ của Quỷ môn sao?

‘Là một đám cha mẹ có nữ tử bị Hoa Tâm Đại Thiểu vũ nhục.’ Trầm Mộ Thần nói.

‘Hoa Tâm Đại Thiểu, ngươi đã điều tra qua chưa?’ Hắn lại hỏi, tên này dường như hắn chưa từng nghe qua.

‘Đã điều tra rồi, gần đây mới xuất hiện trên giang hồ, cũng có một chút tiếng tăm nhưng thực tế chỉ là một tên hái hoa tặc, mỗi lần vũ nhục xong nữ tử hắn đều lưu lại bốn chữ Hoa Tâm Đại Thiểu.’ Trầm Mộ Thần giải thích, sau đó thờ dãi nói: ‘Những cha mẹ này cũng thật đáng thương, nhưng những loại chuyện này trên đời nhiều lắm.’

Đôi mắt Phong Hồn phát lạnh, Quỷ môn của hắn tuy không phải là môn phái trừ bạo giúp yếu gì, nhưng hắn cũng không phải là người lãnh huyết vô tình, nếu người mà Hoa Tâm Đại Thiểu làm hại là nữ tử của những gia đình phú quý thì có lẽ hắn sẽ mặc kệ, nhưng tên đó lại cố tình vũ nhục những nữ tử con nhà bình dân, hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, nếu đã như vậy thì cũng không nên trách hắn.

Sau đó hái hoa tặc Hoa Tâm Đại Thiểu đã bị giết.

‘Người có biết hắn là gì của ta không?’ Dương Tranh nhìn hắn với đôi mắt tràn đầy hận ý.

‘Hắn đáng chết.’ Phong Hồn chỉ lạnh lùng phun ra ba chữ, mặc kệ hắn là người nào, những kẻ làm nhiều việc ác đều đáng chết.

‘Những kẻ đáng chết trên đời này nhiều lắm, người chính là một trong số đó, ta đây giết người, chẳng lẽ người không cảm thấy oan khuất sao?’ chiết phiến trong tay Dương Tranh chỉ chỉ vào hắn.

‘Không thấy, tóm lại là chết ở trong tay ai cũng đều giống nhau.’ Đôi mắt Phong Hồn nhìn mà như không nhìn.

‘Phong Hồn, người quả nhiên là có cá tính, nếu không phải người giết sư huynh của ta, có lẽ ta và người còn có thể làm bằng hữu, chẳng qua lúc này ta với người là kẻ thù không đội trời chung, ta phải giết người để thay sư huynh ta báo thù.’ Dương Tranh đối với tính cách của hắn trong lòng cũng có chút khen ngợi, tuy là vậy nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

‘Dương Tranh, ta nghĩ sư huynh người là hạng người gì không cần ta nói thì người cũng hiểu rõ, nếu hôm nay rơi vào tay người, Phong Hồn ta cũng không hề oán hận, ra tay đi.’ Phong Hồn nói xong liền nhắm mắt lại, cái chết đối với hắn cũng là một sự giải thoát.

230. 231

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.4 : Phiên ngoại Phong Hồn: Chuyển biến ngoài ý muốn.

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Dương Tranh, ta nghĩ sư huynh người là hạng người gì không cần ta nói thì người cũng hiểu rõ, nếu hôm nay rơi vào tay người, Phong Hồn ta cũng không hề oán hận, ra tay đi.’ Phong Hồn nói xong liền nhắm mắt lại, cái chết đối với hắn cũng là một sự giải thoát.

Hỏa Vân Kiều đi một vòng lớn rồi cuộc đã tìm được vị trí của tân phòng, nhưng sao lại im lặng như vậy, chẳng lẽ Phong ca ca còn chưa tới? Chuyện này không giống như tác phong của Phong ca ca, nàng đang hết sức nghi hoặc thì đột nhiên lúc này trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện.

‘Được, vậy người cũng đừng trách ta.’ Ánh mắt Dương Tranh sững sốt, tay đang cầm ám khí, chậm rãi nâng lên...

Thâm kêu lên một tiếng ‘Không tốt’, Phong ca ca không phải thất thủ nên bị bắt rồi chứ? Nàng hô to một tiếng: ‘Dừng tay.’ Sau đó đẩy cửa xông vào.

Vân Kiều? Tại sao nàng lại đến đây? Phong Hồn nhìn nàng sững sốt.

Dương tranh tay cầm ám khí đột nhiên chuyển hướng về phía Hỏa Vân Kiều. ‘Vân Kiều, mau tránh ra.’ Sắc mặt Phong Hồn lo lắng, hô to một tiếng.

Thân hình Hỏa Vân Kiều nhanh chóng di chuyển, tránh sang một bên, ám khí bay đến gào thét bên tai của nàng, sau đó là một đoạn tóc theo gió bay xuống. Sắc mặt của nàng tuy chưa biến sắc nhưng trong lòng cũng cảm thấy may mắn, Dương Tranh sử dụng ám khí quả nhiên xuất quỷ nhập thần, thiếu chút nữa nàng đã mất mạng, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, toàn thân tản ra hàn khí bức người, hẳn cảm thấy nàng sống đủ rồi sao?

Thấy nàng không có việc gì Phong Hồn mới yên lòng.

‘Người là ai? Tới đây có việc gì?’ Dương Tranh thầm giật mình, có thể trốn được ám khí của hắn thì người này nhất định không phải bình thường, chẳng lẽ là đến giúp Phong Hồn?

‘Người không cần biết ta là ai, hôm nay ta đến là để mang hắn đi.’ Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nói. ‘Đi đến bên cạnh Phong Hồn, quan tâm hỏi:’ Phong ca ca, chàng thế nào? Bị thương có nặng lắm không?’

‘Vân Kiều, ta không sao, chỉ là trúng thập hương nhuyễn cốt tán.’ Phong Hồn an ủi nàng.

Hỏa Vân Kiều liếc mắt một cái liền thấy ám khí nằm ở phía sau lưng hắn, nhanh chóng lấy ra một viên thuốc bỏ vào trong miệng hắn, ánh mắt nàng lạnh lùng, sau đó rút ra ám khí trên lưng hắn phóng về phía Dương Tranh.

Dương Tranh nhanh tay bắt được ám khí, đột nhiên sắc mặt thay đổi một chút, trên ám khí có độc mà hắn lại không biết, nàng đã hạ độc gì? Sắc mặt kinh hãi nhìn nàng nói: ‘ người là truyền nhân của thiên hạ đệ nhất dùng độc, Hỏa Vân Kiều?’ Trong lòng âm thầm hỏi hận, hắn nên sớm nghĩ đến chuyện này, nữ tử có thể tiếp cận được Phong Hồn không phải nàng thì còn ai? Đều do hắn nhất thời sơ ý.

‘Bây giờ mới biết được thì đã quá muộn rồi.’ Hỏa Vân Kiều cười lạnh nhìn hắn, hắn cứ nhiên dám ám hại Phong ca ca của nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Giờ phút này dương Tranh chỉ cảm thấy cả người rùng mình, tay chân bắt đầu trở nên lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo giống như đang chậm rãi lan tràn khắp thân thể làm cho hắn nhin không nổi mà toàn thân run lập cập.

‘Vân Kiều, hắn làm sao vậy?’ Lúc này Phong Hồn đã khôi phục lại khí lực, thập hương nhuyễn cốt tán trên người gần như đã được giải.

‘Hắn trúng Băng phách độc của ta, thân thể sẽ chậm rãi đóng băng mà chết, đây là hắn tự làm tự chịu, ai bảo hắn dám làm tổn thương chàng.’ Hỏa Vân Kiều trừng mắt nhìn Dương Tranh nói.

‘Dương Tranh tuy là người giăng bẫy muốn giết ta, nhưng người đã chuẩn bị mười vạn hoàng kim để mua mạng của chính người, người nói ta có nên giết người hay không?’ Phong Hồn nhìn thấy lông mi của hắn đã nổi lên một tầng bạch sương, lạnh lùng nói.

‘Phong Hồn, Dương Tranh ta không phải hạng người sợ chết, nếu dám dẫn dụ người tới đây thì ta cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nếu không phải người chết thì chính là ta chết, ra tay đi.’ Trong mắt hắn cũng không có một tia sợ hãi.

‘Tính cách của hắn làm cho Phong Hồn có chút bội phục, hắn có thể thản nhiên đối mặt với sinh tử, hẳn cũng không phải kẻ xấu xa, tội ác tày trời, đôi mắt theo dõi hắn nói: ‘ Dương Tranh, hôm nay ta tha cho người, người cũng biết được sư huynh của người là hạng người gì? Cho dù ta không giết hắn, người cho là hắn có thể sống được bao lâu? Nếu người còn muốn báo thù thì cứ đến tìm ta, ta sẵn sàng tiếp đón.’

Dương Tranh không thể tin được nhìn chằm chằm hắn, một Phong Hồn nổi tiếng lãnh huyết vô tình mà lại cứ nhiên tha cho hắn.

‘Vân kiều, cho hắn thuốc giải.’ Phong Hồn nhìn nàng phân phó.

‘Phong ca ca...’ Hỏa Vân Kiều có chút bất mãn, tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn.

‘Vân Kiều, chúng ta đi.’ Phong Hồn kéo nàng đi, vừa bước ra khỏi cửa phòng liền thấy bên ngoài đã bị hộ vệ của Dương phủ vây kín.

‘Tránh ra.’ Đôi mắt Phong Hồn bắn ra hàn quang, hắn không muốn đại khai sát giới.

‘Phong ca ca, không cần làm phiền chàng, giải quyết bọn họ cần gì phải tự chàng ra tay.’ Hỏa Vân Kiều nhìn ra suy nghĩ của hắn liền ngăn cản, đối phó với những người này nàng chỉ cần động thủ một chút thì bọn họ lập tức trúng độc bỏ mạng.

‘Tất cả các người tránh ra, để cho bọn họ đi.’ Lúc này Dương Tranh đã giải được Băng phách độc trên người, đi đến ra lệnh nói, đám phệ vật này chẳng lẽ muốn chịu chết sao?

‘Dạ.’ Đám hô vệ liền thối lui qua một bên nhường đường.

Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều lãnh đạm đảo mắt liếc bọn họ một cái sau đó rời đi.

‘Đại ca tại sao lại thả bọn họ?’ Nam tử lúc trước ở bên trong tân phòng đi tới hỏi.

‘Không muốn ở Dương phủ có thêm nhiều thi thể.’ Dương Tranh lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, vừa rồi hắn đã đi đâu? Lại nói chỉ với một đám hô vệ này có thể bắt được hai người bọn họ sao? Chỉ sợ tất cả đều chịu chết thôi.

Trên đường trở về khách ****, cả hai đều không nói gì.

‘Vân Kiều, tại sao ngươi lại đến đây?’ Phong Hồn ngồi ở trong phòng khách của nàng, đôi mắt có chút quan tâm, nếu đêm nay không phải nàng đến kịp lúc chỉ sợ hiện tại hắn đã là một khối thi thể lạnh như băng.

‘Phong ca ca, ta quyết định rồi, sau này chàng đi đến đâu ta liền theo đến đó. Chàng có thể không tiếp nhận ta, nhưng chàng không thể quản ta, không cho ta đi theo chàng.’ Về mặt Hỏa Vân Kiều kiên quyết, nàng đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi ý định.

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của nàng, Phong Hồn chuẩn bị nói chuyện rõ ràng với nàng một lần, suy nghĩ thật lâu sau đó nói: ‘Vân Kiều, ngươi có biết ta là người xấu không? Chẳng những thế mà ta lại còn là một sát thủ, mỗi ngày đao kiếm đều dính máu, kẻ thù của ta thì nhiều vô số kể, nói không chừng một ngày nào đó chính ta cũng không biết tại sao mình bỏ mạng, người như ta là không thích hợp thành thân, ta sẽ chỉ liên lụy người khác, ngươi có hiểu hay không? Tại sao....

231. 232

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.5 : Phiên ngoại Phong Hồn: Gặp chuyện bất bình

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Phong ca ca, chàng không cần nói nữa, những chuyện này ta đều biết, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng ta đã biết rồi, nhưng ta không sợ gì cả, ta là ai chứ? Ta chính là truyền nhân của thiên hạ dùng độc, ta không cần sự bảo vệ của chàng, nếu chàng chán ghét cuộc sống chém giết như thế này, chúng ta có thể đi đến một nơi thật xa để ẩn cư, nơi đó sẽ không ai biết đến chúng ta, nhưng ta thấy chuyện này cũng không phải là nguyên nhân, mà nguyên nhân chính là chàng không thích ta, đúng không?’ Hỏa Vân Kiều cắt ngang lời hắn, trong đôi mắt đẹp mang theo một chút ưu thương, tại sao cho dù nàng đã cố gắng như thế nào cũng đều không thể tác động được hắn chứ?

Nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên ưu thương sâu sắc, trong lòng Phong Hồn có chút không nhẫn tâm nhưng hắn vẫn kiên cường, hắn đã hạ quyết tâm cả đời này sẽ sống cô độc một mình.

Tuy trong mắt mang theo buồn bã nhưng Hỏa Vân Kiều nhanh chóng điều chỉnh tâm tình nói: ‘Phong ca ca, cho cả hai chúng ta một cơ hội có được không? Nếu một năm sau chàng vẫn không hề thay đổi tâm ý

thì ta nhất định sẽ không dây dưa bám lấy chàng nữa, nhưng trong một năm này chàng không được trốn tránh ta, phải để cho ta đi theo chàng.’

‘Được.’ Phong Hồn trầm mặc một chút, một năm này hẳn có thể tìm phương pháp làm cho nàng chủ động rút lui.

‘Chàng đồng ý sao?’ Trên mặt Hỏa Vân Kiều mang theo vui sướng, chỉ cần hẳn đồng ý nàng nhất định sẽ lợi dụng thật tốt khoảng thời gian này.

‘Trời không còn sớm nữa, người hãy nghỉ ngơi đi.’ Phong Hồn nói xong liền đứng dậy.

‘Chàng đi đâu vậy?’ Hỏa Vân Kiều vội vàng hỏi, không phải hẳn muốn chuồn êm chứ?

‘Ta đi về khách **** lấy một ít đồ dùng sau đó sẽ chuyển đến ở sát vách phòng người, người yên tâm đi, nếu ta đã đồng ý với người rồi thì ta nhất định tuân thủ lời hứa.’ Phong Hồn liếc mắt một cái liền nhìn thấu lòng nàng, không chờ nàng nói thêm nữa, hẳn đã tự mở miệng.

‘Tốt lắm, chàng đi đi, ta ngủ trước.’ Nàng biết Phong ca ca nhất định tuân thủ lời hứa.

Sáng sớm Hỏa Vân Kiều vừa ăn điểm tâm vừa hỏi: ‘Phong ca ca, lần này Dương Tranh giảng bầy muốn giết chàng, vậy tại sao ngày hôm qua chàng lại buông tha hẳn?’

‘Bởi vì hẳn không phải là kẻ gây tội ác tày trời, hẳn chỉ là muốn báo thù cho nên ta mới cho hẳn một cơ hội.’ Phong Hồn thản nhiên giải thích, hẳn phát hiện bản thân bây giờ đã có nhiều thay đổi, nếu là trước kia hẳn nhất định không chút do dự mà xuống tay, nhưng hiện tại hẳn lại có thể tha cho Dương Tranh.

‘Chàng buông tha hẳn nhưng không biết hẳn có buông tha cho chàng không, nếu hẳn vẫn còn tiếp tục thì ta nhất quyết không buông tha hẳn.’ Ánh mắt Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nói.

‘Cộc cộc cộc...’ Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

‘Ai đó? Vào đi.’ Phong Hồn giương giọng hô.

Cửa bị đẩy ra thì thấy tiểu nhị, trên tay cầm một thiệp mới tiến đến nói: ‘Tiểu thư, công tử, đây là Dương đại quan nhân phái người đưa tới.’ Thái độ của tiểu nhị đối với bọn họ cung kính rất nhiều.

‘Đi ra ngoài đi.’ Phong Hồn tiếp nhận thiệp mời, nhanh chóng mở ra nhìn lướt qua.

‘Có chuyện gì?’ Hỏa Vân Kiều ngược mắt hỏi.

‘Hẳn mời chúng ta giữa trưa đến dự tiệc.’

‘Phong ca ca, hẳn làm vậy là có ý gì? Chúng ta có nên đi hay không?’

‘Mặc kệ hẳn có dụng ý gì, chúng ta đi xem thử.’

‘Được, dù sao hẳn cũng không làm gì được chúng ta.’

Dương Tranh đã sớm chờ đợi trong đại sảnh của Dương gia, nghe được hạ nhân thông báo liền vội vàng ra đón, chấp tay nói: ‘Phong Hồn, Hỏa cô nương, thật là thất lễ, tại hạ đã không tiếp đón từ xa.’

‘Người có chuyện gì muốn nói với chúng ta thì nói mau, chúng ta không muốn lãng phí thời gian.’ Giọng nói Hỏa Vân Kiều lạnh lùng, đối với Dương Tranh, nàng chán ghét tới cực điểm.

‘Tại hạ là cố ý chuộc tội với hai vị cũng là cảm tạ hai vị đã không giết ta, bây giờ ta cũng đã hiểu được, sư huynh đã làm chuyện ác nên không thể sống, chuyện này chẳng trách được người.’ Dương Tranh thở dài, giọng nói cũng thực thành khẩn.

Đôi mắt Phong Hồn không có lấy một chút tình cảm nào: ‘Người hiểu được là tốt rồi.’

‘Cho nên tại hạ đặc biệt chuẩn bị rượu nhậu tiếp đãi hai vị, hy vọng chúng ta có thể bỏ thù làm bạn.’ Tay Dương Tranh làm thành động tác xin mời.

‘Không cần, một khi đã như vậy thì ta xin cáo từ, sau này gặp lại.’ Phong Hồn không có thói quen ở chỗ nhiều người, nói lời từ chối lịch sự rồi liền cùng Hỏa Vân Kiều rời đi.

Dương Tranh nhìn theo bóng dáng Phong Hồn, trong lòng có chút buồn bực, tuy rằng việc buông tha, không báo thù nữa làm cho hắn có chút không cam lòng nhưng hắn thật sự hiểu hắn giết không được Phong Hồn, cho dù có giết được Phong Hồn đi chăng nữa thì hắn cũng không thể sống quá ngày mai, cho nên hiện tại chỉ có thể buông tha.

Ra đến đường lớn, Hỏa Vân Kiều đi theo bên người Phong Hồn hỏi: ‘Phong ca ca, bây giờ chúng ta quay về kinh sao?’

‘Ừ.’ Phong Hồn trả lời đơn giản, sự việc này đã muốn kết thúc, hắn cũng không có lý do gì để ở lại chỗ này.

‘À, vậy khi nào thì đi?’

‘Sáng mai.’

Trên quan đạo rộng lớn có hai con ngựa trắng đang chạy như bay.

‘Cứu mạng...’ Đột nhiên một tiếng kêu thê lương thấm thiết từ trong rừng cây vọng ra.

Hai con ngựa đột nhiên tạm dừng, một nữ tử áo lam phi thân xuống ngựa nói: ‘Phong ca ca, ta đi xem thử.’

‘Cẩn thận, coi chừng là bẫy.’ Phong Hồn cũng vội vàng đuổi theo nàng, trong chốn giang hồ có chuyện gì mà không thể xảy ra chứ?

Trong rừng cây có một nữ tử tóc tai hỗn độn, quần áo trên người bị xé rách tơi tả, gần như không thể che đậy thân thể đang ngồi dưới đất, trên mặt toàn là nước mắt, ánh mắt mang theo tia hoảng sợ nhìn hai nam nhân thân thể cường tráng đang đứng trước mặt, nàng lùi lại phía sau van xin: ‘Van xin các người tha cho ta.’

‘Tha cho người?’ Nam nhân cứ như đang nghe một câu chuyện cười, hắn cười ha ha sau đó đứng lên đi về phía trước nắm lấy cằm của nàng, vẻ mặt tà ác nói: ‘Người xinh đẹp như vậy, da dẻ lại mịn màng, vậy gia làm sao mà thả người ra? Người tốt nhất là nên ngoan ngoãn hầu hạ gia cho thật tốt, nói không chừng ta có thể bán người vào một kỹ viện danh tiếng.’

‘Van xin các người không cần làm như vậy, ta dập đầu xin các người.’ Nữ tử nói xong liền quỳ gối trên mặt đất, không ngừng dập đầu, đột nhiên lại bị bọn họ giữ chặt lại.

‘Đừng van xin vô ích, người hiểu ý gia mà, không cần tiếp tục lãng phí thời gian. Đến đây đi mỹ nhân.’ Nói xong hai nam nhân liền thô bạo nắm giữ lấy tay chân nàng, hung hăng xé rách quần áo vốn đã tả tơi của nàng.

232. 233

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.6 : Phiên ngoại Phong Hồn: Lại cứu giúp

Edit: Quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Đừng mà, đừng mà...’ Nữ tử cầu xin một tiếng, âm thanh càng ngày càng thấp, tuyệt vọng nhắm mắt lại, lệ theo khóe mắt chảy xuống, đột nhiên cảm giác được sức nặng trên người dường như đã không còn, sau đó rất nhanh đã nghe một tiếng khóc thất thanh.

‘Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng.’

Nhanh chóng mở mắt ra liền nhìn thấy hai nam nhân bị thương đang nằm trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt, cầu xin hai người, một nam một nữ xinh đẹp vô cùng đang đứng trước mặt.

‘Cút, sau này còn để ta trông thấy các ngươi thì ta nhất định không nương tay.’ Đôi mắt Phong Hồn bắn ra tia nhìn lạnh lẽo về phía bọn họ.

‘Dạ, dạ. Đa tạ đại hiệp.’ Hai nam nhân cuống quýt, sợ hãi bỏ chạy, bọn họ đổi ý, hiện tại bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.

Nữ tử đang ngồi trên mặt đất vội vàng đứng dậy, quỳ gối nói: ‘Cám ơn công tử đã cứu mạng.’

Phong Hồn thấy nàng y phục không thể che được thân thể thì mắt tự nhiên, quay mặt qua chỗ khác, xoay người rời đi.

‘Đứng lên đi, bọn ta chỉ tiện đường đi ngang qua đây thôi.’ Hỏa Vân Kiều nhìn nàng, bọn họ không cần nàng cảm ơn.

Nữ tử đứng lên nhìn thấy thân thể chính mình bị lộ hết ra ngoài thì sắc mặt đỏ lên không biết nên làm cái gì bây giờ? Nàng ngước mắt lên cầu cứu, thấy khóe mắt nàng rưng rưng nước mắt, bộ dáng thật động lòng người.

‘Ngươi chờ ta một lát, ta đi lấy quần áo cho ngươi.’ Hỏa Vân Kiều nói xong liền phi thân ra quan đạo lấy quần áo của chính mình đưa tới trong tay nàng.

‘Cám ơn tiểu thư cảm ơn tiểu thư.’ Nữ tử cảm động đến rơi nước mắt, tiếp nhận lấy quần áo, vội vàng mặc vào.

Hỏa Vân Kiều đi đến bên cạnh Phong Hồn nói: ‘Phong ca ca, chúng ta đi thôi.’

‘Ừ.’ Phong Hồn gật đầu, xoay người lại cùng nàng rời đi.

Nữ tử ở phía sau vội vàng gọi bọn họ lại, lập tức chạy tới quỳ xuống nói: ‘Tiểu nữ tử vốn muốn đến kinh thành để nương nhờ họ hàng, hiện tại đã không còn tiền bạc, xin Công tử, tiểu thư rủ lòng từ bi mà mang tiểu nữ đi cùng một đoạn, tiểu nữ vô cùng cảm kích.’

‘Cái này cho ngươi, cũng đủ đến kinh thành đấy.’ Hỏa Vân Kiều tiện tay ném hai nén bạc cho nàng.

‘Cám ơn tiểu thư, nhưng tiểu thư có thể mang tiểu nữ tử đi một đoạn đường hay không, ta sợ hai tên cường đạo kia có thể trở lại, van xin hai vị đã giúp người thì giúp cho trót.’ Nhớ đến tình cảnh vừa rồi, thân thể nữ tử không nhịn được mà run rẩy, trong mắt ngập tràn sợ hãi làm cho người ta nhìn thấy mà không đành lòng.

‘Đi thôi.’ Hỏa Vân Kiều nhìn nàng liếc mắt một cái, hoàn cảnh đáng thương của nàng đã đả động được chính mình.

Trên quan đạo, Phong Hồn cưỡi ngựa dẫn đầu, Hỏa Vân Kiều xoay người một cái cũng bay lên lưng ngựa, nhìn nàng nói: ‘Đi lên.’

Nữ tử nhìn thấy con ngựa trắng so ra con cao hơn nàng, nàng bị dọa đến nổi lùi lại phía sau vài bước: ‘Tiểu thư, ta không biết cưỡi ngựa.’

‘Không biết?’ Hỏa Vân Kiều có chút hối hận vì đã cứu nàng, thật sự phiền phức mà, sắc mặt không có biểu hiện gì, cưỡi ngựa tiến về phía trước sau đó kéo nàng lên ngồi trên lưng ngựa.

Nữ tử ngồi ở phía sau nhắm mắt lại, ôm chặt lấy thắt lưng của nàng không dám có một chút lơ lửng.

Ngựa dừng trước cửa của một khách ****, Hỏa Vân Kiều buông nàng ra nói: ‘Bây giờ ngươi có thể thuê một cỗ xe ngựa rồi tự mình lên đường.’ Tóm lại mang theo nàng chỉ thấy phiền phức.

‘Cám ơn tiểu thư, cảm ơn công tử, tiểu nữ tử Ngọc Oánh xin ghi khắc ơn cứu mạng này của hai vị.’ Nữ tử không tiếp tục dây dưa nữa, hơi hơi hạ thấp người nói, sau đó rời đi.

Từ đầu tới cuối Phong Hồn đều không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau bọn họ lại lên đường.

Cưỡi ngựa được khoảng một canh giờ liền thấy nữ tử tên gọi Ngọc Oánh đang một mình đứng trên đường lớn vẫy tay ngoắc bọn họ.

Ngựa dừng lại một chút, Ngọc Oánh không đợi bọn họ hỏi mà thê thê thăm thăm mở miệng nói: ‘Tiểu thư, công tử, ngày hôm qua Ngọc Oánh dùng tiền của tiểu thư cho ta thuê một cỗ xe ngựa, không ngờ người đánh xe đi được nửa đường bỗng nhiên bỏ ta lại rồi tự mình rời đi.’

Trong mắt Hỏa Vân Kiều có chút không kiên nhẫn, tại sao mọi chuyện không hay đều xảy đến với nàng ta vậy? Đôi mắt Phong Hồn nhìn chằm chằm Ngọc Oánh.

‘Xin tiểu thư, công tử hãy mang Ngọc Oánh cùng đi.’ Nàng nói xong lại quỳ xuống.

Hỏa Vân Kiều nhìn Phong Hồn liếc mắt một cái hỏi: ‘Phong ca ca, có muốn mang nàng đi cùng hay không?’

Phong Hồn gật gù đầu, đi đến kinh thành chỉ còn mất khoảng thời gian mười ngày nữa thôi.

Thấy hấn gật đầu đột nhiên trong lòng Hỏa Vân Kiều có chút không thoải mái nhưng vẫn không nói gì, nghiêm mặt lạnh lùng, tay lôi nàng kéo lên ngựa.

Trên đường đi mọi người cùng nhau dừng ở một quán nước ven đường để dùng bữa và cũng để cho ngựa nghỉ ngơi, ăn cỏ.

‘Tiểu thư, mời uống nước.’ Ngọc Oánh mang bình hồ lô đựng nước đưa cho nàng, Hỏa Vân Kiều nhận lấy, không nói một lời, nàng ta cũng thật thức thời.

‘Công tử, mời uống nước.’ Ngọc Oánh lại chạy đến bên cạnh Phong Hồn, hấn cũng cầm lấy uống rồi nói: ‘Cám ơn.’

‘Là Ngọc Oánh phải cảm ơn công tử và tiểu thư đã cứu mạng.’ Trên mặt Ngọc Oánh mang theo cảm kích, nói xong liền xoay người rời đi, ai ngờ bị trượt chân làm cho thân người bị mất thăng bằng.

Nhịn không được liền kêu lên một tiếng sợ hãi, tin chắc bản thân sẽ té lăn trên mặt đất.

Phong Hồn vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng, nàng lập tức bị hấn ôm vào trong ngực, nhìn thấy hấn ôm lấy nàng, nàng sững sờ đứng im không nhúc nhích.

Hỏa Vân Kiều nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì sắc mặt trở nên rất khó coi, đi đến lôi nàng ra, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, giọng nói lạnh như băng: ‘Còn không đứng lên.’ Nàng ta còn muốn ôm tới khi nào.

Ngọc Oánh lập tức phản ứng lại, sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu im lặng, ngồi ở một bên dùng bữa.

Ánh mắt Phong Hồn vẫn như trước, không hề có lấy một tia biểu tình, Hỏa Vân Kiều một phen giữ chặt cánh tay hấn, hạ thấp giọng nói chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được: ‘Phong ca ca, sau này chàng không được chạm vào nữ nhân khác.’

‘Vân Kiều, không cần làm ầm ĩ, ta chỉ là giúp đỡ nàng một chút.’ Hấn nhìn nàng một cái rồi nói.

‘Như vậy cũng không cho.’ Hỏa Vân Kiều có chút bá đạo lên tiếng tuyên bố, nàng không thích Phong ca ca chạm vào nữ nhân khác.

‘Được rồi, chúng ta phải lên đường.’ Phong Hồn không muốn cùng nàng tranh cãi nên đứng dậy đi dẫn ngựa.

233. 234

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.7 : Phiên ngoại Phong Hồn: Điềm đạm đáng yêu

Edit: Quinn

Beta: huongntd

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Được rồi, chúng ta phải lên đường.’ Phong Hồn không muốn cùng nàng tranh cãi nên đứng dậy đi dẫn ngựa.

Hỏa Vân Kiều cũng thở phà nhẹ nhàng đi đến bên ngựa, xoay người một cái liền yên ổn ngồi trên lưng ngựa, Ngọc Oánh vội vàng chạy lại, vươn tay ra muốn Hỏa Vân Kiều kéo nàng lên ngựa.

‘Ta cho người bạc, từ hôm nay trở đi, người tự mình lên đường.’ Ánh mắt Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nhìn nàng một cái, ném cho nàng hai nén bạc, nàng không muốn cho nàng ta đi theo nữa.

Ngọc Oánh lẳng lẳng cầm hai nén bạc trong tay, ánh mắt utor át ngược nhìn nàng, giọng nói nghẹn ngào: ‘Tiểu thư, nơi này là vùng hoang vu sơn dã, Ngọc Oánh chỉ có một mình thì biết làm sao bây giờ? Chẳng may gặp phải thổ phỉ cường đạo, Ngọc Oánh chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm biết làm sao để ứng phó? Xin tiểu thư hãy dẫn ta đi cùng.’

Ánh mắt Hỏa Vân Kiều vẫn lạnh như băng, nhìn nàng nói: ‘Trước kia không gặp được chúng ta chẳng phải người cũng đi một mình sao? Không cần nói lời vô nghĩa, chuyện của người thì người hãy tự mình giải quyết.’ Nói xong nàng liền thúc ngựa về phía trước.

‘Tiểu thư, van xin người, Ngọc Oánh đã làm gì sai, tiểu thư cứ nói, Ngọc Oánh nhất định sẽ sửa, chỉ xin tiểu thư đừng bỏ lại Ngọc Oánh.’ Ngọc Oánh nói xong liền lập tức quỳ xuống, trong mắt hàm chứa nước mắt, bả vai gầy yếu run rẩy, khóc lên thành tiếng.

Trên mặt Hỏa Vân Kiều không có lấy một tia cảm động, giả bộ đáng thương sao? Bây giờ nàng thấy hối hận rồi, tại sao mình lại xen vào chuyện của người khác làm chi, cứu nàng ta một mạng để được gì chứ?

‘Phong ca ca, chúng ta đi.’ Nói xong nàng liền thúc ngựa tiến về phía trước, không hề để ý tới Ngọc Oánh đang quỳ ở nơi đó.

Ngọc Oánh có chút tuyệt vọng ngồi ở dưới đất, đột nhiên cảm thấy thân thể bị nhấc bổng lên, nàng mở mắt thật to, không thể tin được Phong Hồn lại đem nàng nhấc lên ngựa ‘Cám ơn công tử.’

Nhanh chóng ôm chặt lấy thắt lưng hắn, tựa đầu vào sau lưng hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười quý dị,

Đang chạy ở phía trước Hỏa Vân Kiều đột nhiên quay đầu lại liền nhìn thấy nàng ta cứ nhiên ngồi sau lưng Phong Hồn, tay còn gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn, sắc mặt Hỏa Vân Kiều trong nháy mắt trở nên xanh mét, quay ngựa lại chạy đến bên cạnh hắn hét lên giận dữ: ‘Phong ca ca, tại sao chàng lại dẫn nàng đi? Bỏ nàng xuống.’

Phong Hồn nhìn nàng chỉ nhẹ nhàng nói một câu: ‘Người muốn bỏ lại nàng thì tại sao lúc trước người phải cứu nàng?’

‘Ta...’ Hỏa Vân Kiều bị hắn nói một câu làm cho á khẩu không trả lời được, hung hăng trừng mắt liếc Ngọc Oánh một cái, không chút xấu hổ nói: ‘Ta hối hận, không được sao? Nếu không ta giết nàng.’

Nghe nàng nói như vậy, Ngọc Oánh sợ hãi rụt lui về phía sau Phong Hồn.

‘Vân Kiều, không cần cố tình gây sự, lập tức lên đường đến kinh thành.’ Phong Hồn không kiên nhẫn nhìn nàng nói.

Hỏa Vân Kiều thật muốn vả mạnh vào miệng mình một cái, ai bảo nàng lúc trước xen vào chuyện của người khác, hiện tại muốn bỏ cũng bỏ không được, cắn răng đưa tay túm lấy Ngọc Oánh đang ngồi phía sau Phong Hồn đem qua ngồi ở phía sau lưng mình, không thể để nàng ta tiếp cận Phong ca ca.

Dọc trên đường đi Ngọc Oánh giống như một tiểu nha hoàn bị khinh bỉ, ngày ngày hầu hạ bưng trà rót nước cho nàng nhưng nàng một chút cảm kích cũng không có, không có lần nào sắc mặt nàng vui vẻ nhìn Ngọc Oánh.

‘Tiểu thư, thực ra là người tức giận vì chuyện gì?’ Ngọc Oánh đáng thương nhìn nàng.

‘Người nói đi? Người tốt nhất nên biết thân biết phận một chút.’ Hỏa Vân Kiều hung hăng trừng mắt liếc nhìn Ngọc Oánh một cái, tức giận vì chuyện gì ư? Ai bảo nàng ta dám ôm Phong ca ca của nàng, làm cho trong lòng nàng cảm thấy khó chịu, ngoài trừ chính mình ra thì những nữ nhân khác không thể đụng vào Phong ca ca, nếu không thì người đó là kẻ thù không đội trời chung của nàng.

‘Tiểu thư, Ngọc Oánh đã biết.’ Nước mắt ứa khuất từng giọt từng giọt rơi xuống dưới.

‘Vân Kiều, người lại khi dễ nàng?’ Đúng lúc Phong Hồn đi tới nhìn thấy nàng lặng lẽ rơi lệ, thì mắt nhìn chăm chăm Hỏa Vân Kiều hỏi.

‘Ai khi dễ nàng? Cái gì gọi là khi dễ nàng? Ta khi dễ nàng khi nào?’ Hỏa Vân Kiều tính tình nóng nảy, đứng dậy nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn đáng vẻ nhu nhược đáng thương của Ngọc Oánh, nàng ta chính là giả bộ diễn trò trước mặt để Phong ca ca xem mà.

Thân thể Ngọc Oánh không khỏi run rùng mình, vội vàng xua tay giải thích: ‘Công tử, người hiểu lầm rồi, tiểu thư đối với Ngọc Oánh tốt lắm, làm sao khi dễ Ngọc Oánh được?’

‘Người đi ra ngoài đi.’ Phong Hồn thản nhiên nói, đôi nhìn chăm chăm Hỏa Vân Kiều, hiển nhiên không tin lời giải thích của Ngọc Oánh.

‘Dạ.’ Ngọc Oánh nhẹ nhàng lui ra ngoài đóng cửa cẩn thận.

Nhìn thấy Ngọc Oánh đi ra ngoài, Hỏa Vân Kiều cũng ứa khuất nhìn hân: ‘Phong ca ca, cho nàng ta bạc để nàng ta tự mình đi đi, dù sao nơi này cũng chỉ còn cách kinh thành một ngày đường.’ Nàng càng ngày càng chán ghét nữ tử tên Ngọc Oánh kia, nàng ta mỗi lần nhìn Phong Hồn trong ánh mắt đều mang theo ngượng ngùng cùng ái mộ.

‘Được.’ Phong Hồn gật gật đầu.

Hỏa Vân Kiều sừng sốt, không nghĩ hân lại đáp ứng dễ dàng như vậy, trong lòng nhất thời vui sướng, Phong ca ca đối với nàng ta một chút cảm giác cũng đều không có, nhớ tới lúc trước nàng bất mãn nói: ‘Quyết định như vậy rồi, không được đổi ý đó.’

Sáng sớm Hỏa Vân Kiều một lần nữa cầm bạc đưa đến trong tay nàng: ‘Bây giờ gần đến kinh thành rồi, người có thể tự mình đi, chúng ta còn có việc phải làm.’

Ngọc Oánh tiếp nhận bạc, không chối từ cũng không có lý do gì để chối từ, quỳ gối trên mặt đất nói: ‘Ngọc Oánh cảm ơn tiểu thư, công tử trên đường đi đã chăm sóc Ngọc Oánh, ta không có gì để báo đáp, xin hai vị nhận của ta một lạy.’ Nói xong liền cúi đầu bái lạy.

‘Không cần.’ Hỏa Vân Kiều kéo Phong Hồn bước đi, tâm tình thật sảng khoái, rốt cuộc cũng thoát khỏi nàng ta.

Ngọc Oánh ở phía sau đứng dậy, nhìn theo bóng dáng bọn họ đang dần dần biến mất ở cửa, trên mặt mang theo nụ cười lạnh: ‘Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại thôi.’

Ra khỏi khách ****, Hỏa Vân Kiều nhìn Phong Hồn nói: ‘Phong ca ca, chàng quay về Quỷ môn sao?’

‘Ta mang người trở về Hắc Vân cốc trước, sau đó mới trở về Quỷ môn.’ Hân gật gật đầu.

‘Không cần, ta cùng với chàng quay về Quỷ môn, chàng đã hứa với ta không né tránh ta, cho nên ta cũng đi Quỷ môn.’ Hỏa Vân Kiều quyết định sau này sẽ theo sát, chuyện của Ngọc Oánh đã nhắc nhở nàng, sau này nàng sẽ không rời hân nữa bước.

‘Tùy người.’ Phong Hồn biết nàng là loại người không đạt được mục đích thì quyết không bỏ qua, một khi đã như vậy thì chỉ còn cách làm cho nàng tự động rút lui thôi.

234. 235

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.8 : Phiên ngoại Phong Hồ: Hoa khôi Mẫu Đơn

Edit: Quinn

Beta: huongntd

Nguồn: phudungvuongphi.

Nửa tháng sau, tại trà lâu ở kinh thành.

‘Người có nghe nói tân hoa khôi của Hoa mãn lâu tên gọi là Mẫu Đơn gì đó, xinh đẹp như tiên chưa?’ Một nam nhân tò mò hỏi người bạn đang cùng hắn uống trà.

‘Đã nghe nói qua, cho dù xinh đẹp thì chúng ta cũng không có bạc để đi.’ Nam nhân với bộ dáng thất bại nói.

‘Cho dù các người có tiền cũng không đi được.’ Một nam nhân ở bàn bên cạnh tiếp tục đề tài.

‘Tại sao? Có bạc cũng không thể đi, ma ma của Hoa mãn lâu không cần kiếm tiền sao? Vậy nàng ta làm hoa khôi để làm gì?’ Bọn họ không rõ nhìn lẫn hỏi.

‘Các người còn không biết sao? Thật là kiến thức nông cạn.’

‘Sao lại như vậy? Người nói cho chúng ta nghe một chút.’ Người bên cạnh cũng có hứng thú, người trong trà lâu tụ tập càng lúc càng nhiều, dường như rất có hứng thú với đề tài này.

‘Hoa khôi này mỗi ngày chỉ múa một điệu, kỹ thuật múa rất siêu phàm, lại còn che mặt, chỉ một điệu múa thôi cũng mất đến mười hai lượng bạc, nhưng nàng cũng không tiếp khách, nghe nói nàng là nữ nhân của Phong Hồn nên không ai dám động đến, trừ phi kẻ đó không muốn sống nữa.’

‘Phong Hồn là ai vậy? Lợi hại như vậy sao? Tại sao chưa từng nghe nói qua?’ Mọi người cắt ngang lời hắn.

‘Phong Hồn mà các người cũng không biết?’ Nam nhân dường như không tin, nhìn bọn họ hỏi.

‘Không biết, người này lợi hại lắm sao?’ Mọi người cùng nhau lắc đầu. Người này là Vương gia? Hay là hoàng thân quốc thích? Quan to quý nhân? Hình như là không phải.

‘Phong Hồn, chính là người mà trên giang hồ được xưng tụng là đệ nhất sát thủ, võ công cao cường, không có người nào là giết không được, nghe nói muốn hắn động thủ đều phải bỏ ra hoàng kim vạn lượng, người nói thử xem, hoa khôi kia ai dám có tà tâm động đến, động đến mỹ nhân chỉ sợ chưa kịp hưởng thụ đã hồn xiêu phách tán, thật là không đáng giá.’

‘Thật không biết hoa khôi thần bí kia xinh đẹp đến mức nào mà có thể lọt vào mắt của hắn.’

‘Hoa khôi ấy mà có đến đây thì chúng ta đây chỉ có thể thăm để trong lòng mà ngưỡng mộ.’

‘Người còn dám để trong lòng mà ngưỡng mộ, còn ta nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ sợ nửa đêm đang ngủ đầu lia khỏi cổ mà thần không biết quỷ chẳng hay.’

‘Chúng ta giải tán thôi, tất cả câm miệng đi, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.’ Vừa dứt lời đám đông tụ tập xung quanh liền lập tức giải tán.

Quỷ môn.

Trên mặt Trầm Mộ Thần mang theo ý cười đi đến nhìn Phong Hồn nói: ‘Môn chủ, thì ra người cao tay như vậy, làm cho huynh đệ như ta phải kính ngạc nha.’

‘Người đang nói cái gì?’ Ánh mắt Phong Hồn nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu lời nói của hắn có dụng ý gì?

‘Không cần giả bộ, giả bộ như vậy thật không giống môn chủ, người làm lớn chuyện như vậy có phải vì muốn đuổi đi Hỏa cô nương hay không?’ Trầm Mộ Thần chỉ có thể nghĩ ra được nguyên nhân này, nhưng hắn thật sự không rõ, cho dù môn chủ thật sự thích nữ nhân đó thì cũng không cần làm lớn chuyện khiến cho toàn thành đều biết như vậy.

‘Thật ra người đang nói chuyện gì? Cái gì mà đuổi đi Vân Kiều? Ta đã làm cái gì?’ Sau khi từ Giang Nam trở về hắn vẫn ở trong Quỷ môn, không hề đi ra ngoài.

‘Môn chủ, người thật sự không biết?’ Trầm Mộ Thần nhìn thấy bộ dáng của hắn không giống như là đang nói dối, vậy đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Vội vàng giải thích: ‘Hiện tại cả kinh thành đều nói hoa khôi của Hoa môn lâu xinh đẹp như tiên là nữ nhân của người, bây giờ mọi người đều đang bàn tán về vấn đề này?’

‘Cái gì? Có chuyện này sao?’ Phong Hồn cực kỳ sửng sốt, đôi mắt híp lại, chẳng lẽ có người đang đùa giỡn với hắn?

‘Môn chủ có muốn ta phái người đi tìm hiểu một chút không?’ Trầm Mộ Thần đề nghị, hắn muốn xem ai dám đắc tội với Quỷ môn bọn họ.

‘Không cần, đêm nay ta tự mình đi sẽ rõ ràng thôi, chuyện này là nhằm vào ta.’ Phong Hồn lắc đầu, hắn muốn đích thân đi tìm hiểu một chút.

‘Cũng tốt, nhưng mà Môn chủ cũng phải cẩn thận kẻ trúng phải kế của người khác.’ Trầm Mộ Thần nhắc nhở.

‘Ta biết rồi.’ Phong Hồn gật gù đầu, chuyện của Dương Tranh đã thật sự cảnh cáo hắn.

‘Ta đây ra ngoài trước.’ Trầm Mộ Thần nói xong liền lui ra ngoài.

Ban đêm ở Hoa môn lâu.

‘Đại gia, ngài đã tới, có nhớ người ta không?’ Một nữ nhân ăn mặc lộ liễu tựa vào người của nam nhân giống như không có xương sống.

‘Gia đương nhiên là nhớ người rồi, mau đi vào phòng, gia chờ không kịp nữa.’ Nam nhân với tay vào trong vạt áo nàng cười nói.

‘Đại gia, ta đến hầu hạ người.’

‘Bách Hợp, hiện tại người càng ngày càng yêu mị.’

Khắp nơi ở Hoa môn lâu đều là tiếng cười nói, tiếng gào thét, tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng gầm nhẹ của nam nhân.

Phong Hồn đứng trên nóc nhà của Hoa môn lâu, đôi mắt khinh bỉ nhìn xuống phía dưới, đây là nơi nam nhân ăn chơi đàng ****, tìm hoan mua vui, hắn chờ hoa khôi lên biểu diễn, hắn muốn nhìn một chút xem nàng là nữ nhân như thế nào mà dám cư nhiên nói nàng là nữ nhân của Phong Hồn?

‘Mọi người yên lặng một chút, Mẫu Đơn chuẩn bị ra rồi.’ Hoa ma ma dáng người mập mạp, trên đầu còn cài một đóa hoa đỏ thắm, mỡ thừa trên mặt run lên theo từng bước đi, nhìn xuống nam nhân đang ngồi dưới đài, trong mắt hiện lên đều là bạc.

Đám người ồn ào lập tức yên lặng, một người nam nhân không kiên nhẫn nói: ‘Hoa ma ma không cần nhiều lời, mau bảo Mẫu Đơn ra đây, chúng ta bỏ bạc ra không phải đến đây để nghe xem người.’

‘Thế nào? Người khinh thường Hoa ma ma ta? Nhớ lại năm xưa Hoa ma ma ta cũng xinh đẹp hơn người, làm điên đảo biết bao vương tôn, công tử.’ Ánh mắt Hoa ma ma lóe hào quang khi hồi tưởng lại chuyện trước kia.

‘Nôn...’ Nam nhân dưới đài đồng loạt nôn mửa, cùng nhau nói: ‘Hoa ma ma nếu người không đi xuống thì chúng ta sẽ lấy lại bạc.’

Vừa nghe đến lấy lại bạc, Hoa ma ma lập tức nói: ‘Được, được. Ta bảo Mẫu Đơn lên sân khấu ngay, nhưng mà các người cũng đừng quên nàng là nữ nhân của ai? Các người dám trêu ghẹo sao?’ Cuối cùng bà ta cũng lui xuống để tránh cho mình bị mất mặt.

Bức rèm che chậm rãi mở ra, từ bên trong bước ra một nữ tử áo trắng như tuyết, mái tóc đen như mực chỉ cài một cây trâm đơn giản, khuôn mặt được che bởi một khăn lụa mỏng chỉ lộ ra hai tròng mắt trong veo như nước, nàng nhìn bốn phía chung quanh sau đó nhẹ nhàng nhảy múa giống như một con bướm, khi điệu múa vừa bắt đầu cũng đã làm cho hô hấp mọi người đều tê liệt.

235. 236

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.9 : Phiên ngoại Phong Hồn: Nữ nhân của Phong Hồn.

Edit: Quinn

Beta: huongntd

Nguồn: phudungvuongphi.

Trên đài, thân ảnh màu trắng múa lượn như bướm, dưới đài lặng ngắt như tờ, tất cả đều chăm chú nhìn vào thân hình đang chuyển động duyên dáng kia.

Phong Hồn đứng trên nóc nhà, đôi mắt đột nhiên lóe lên, ánh mắt này dường như giống với người hán đã từng quen biết. Là nàng? Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Sau khi kết thúc điệu múa, Mẫu Đơn nhẹ nhàng hạ thấp người sau đó lui vào trong.

‘Mẫu Đơn, Mẫu Đơn.’ Lúc này nam nhân dưới đài mới sực tỉnh lại, kích động gào thét dường như muốn tung hô nàng.

Tại tiểu lâu trong hậu viện của Mãn hoa lâu, Mẫu đơn trở lại phòng vừa mới tháo khăn che mặt ra, lơ đãng quay đầu lại liền nhìn thấy Phong Hồn lạnh lùng đứng ở nơi đó, gương mặt biến sắc, ngay cả giọng nói cũng có vẻ sợ hãi: ‘Công tử, là người?’

‘Giải thích.’ Phong Hồn nhìn thấy nữ nhân tên Ngọc Oánh trước mắt thì lạnh lùng phun ra hai chữ.

‘Cái gì?’ Ngọc Oánh sửng sốt, sau đó liền hiểu được điều hán ám chỉ là cái gì, nhẹ nhàng rót một ly trà nói: ‘Công tử xin ngồi xuống để Ngọc Oánh giải thích với người.’

Phong Hồn không có tiếp nhận chén trà , cũng không có ngồi xuống, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm nàng.

Ngọc Oánh có chút xấu hổ đem đặt chén trà qua một bên, giọng nói có chút thê thảm: ‘Ngọc Oánh dùng bạc mà tiểu thư cho, mượn một cỗ xe ngựa đi tới kinh thành, không biết người thân ở kinh thành đã sớm dọn đi nơi khác, không thấy bóng dáng đâu cả. Ngọc Oánh bắt đầu hỏi thăm xung quanh hy vọng có thể tìm được họ, ai ngờ...’

Đứng trên đường phố tấp nập xa hoa của kinh thành Ngọc Oánh có chút hoang mang, lo lắng. Nếu không tìm được thân nhân thì nàng phải sống như thế nào? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

‘Cô nương, người không phải đang tìm thân nhân chứ?’ Một đại thúc mặt mũi hiền lành, nhẹ nhàng tiến tới quan tâm.

‘Dạ, đại thúc, người có biết gia đình họ Trương ở thành Đông đã dọn đi nơi nào không?’ Trong mắt Ngọc Oánh một lần nữa dấy lên tia hy vọng, vui mừng nhìn hán nói.

‘Họ ư, ta biết. Cô nương đi theo ta, ta dẫn người đi gặp họ.’ Đại thúc vội vàng gạt đầu, hẩn tìm người như nàng đã lâu rồi.

‘Thật sao? Cảm ơn người, đại thúc.’ Ngọc Oánh cảm kích nói lời cảm ơn, nàng nghĩ mình may mắn gặp được người tốt nên không chút nghi ngờ mà vội vàng đi theo phía sau hẩn.

Đại thúc dừng lại trước một tòa nhà hoa lệ, nhìn nàng nói: ‘Cô nương mau vào đi.’

‘Hoa mãi lâu? Đây là nơi nào?’ Trong mắt Ngọc Oánh hiện lên một tia nghi hoặc.

‘Là nơi nào cứ vào rồi sẽ biết.’ Đại thúc đột nhiên thay đổi thái độ, sắc mặt dữ tợn, đáng sợ, một phen đẩy nàng vào trong.

Ngọc Oánh nghiêng ngả lão đảo đi vào thì lập tức đã bị hai tên nam nhân cường tráng nắm chặt cánh tay.

‘Hoa ma ma, Hoa ma ma, ta đem đến cho người một mặt hàng thật đẹp này.’ Đại thúc hô to, trong giọng nói nghe có vẻ như rất hưng phấn.

‘Đến đây, đến đây.’ Từ bên trong đi một lão bà mập mạp, trên mặt trét một lớp phấn thật dày, bà ta vươn ngón tay ra vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của Ngọc Oánh sau đó hài lòng cười nói: ‘Không tồi, không tồi. Vương Ngũ, lần này người mang đến một mặt hàng không tồi nha.’

‘Đây là nơi nào? Các người thả ta ra.’ Ngọc Oánh dường như cảm thấy có chuyện bất thường bèn giẫy dụa hô to.

‘Cô nương, người nghĩ rằng Hoa mãi lâu là nơi nào chứ? Đã vào rồi còn có thể đi ra ngoài sao?’ Ánh mắt Hoa ma ma lóe lên tia nhìn hung ác sắc bén, sau đó ra lệnh: ‘Dem nàng vào hậu viện cho ta.’

‘Dạ, Hoa ma ma.’ Hai tên nam nhân cường tráng lập tức lôi nàng vào trong.

‘Các người thả ta ra, ta không quen biết hẩn.’ Ngọc Oánh khóc lóc, giẫy dụa khi bị kéo đi vào trong.

‘Bạc của người đây, Vương Ngũ. Sau này hãy mang những mặt hàng tốt như vậy đến đây cho ta.’ Hoa ma ma lấy ra ngân phiếu đưa cho hẩn.

‘Cảm ơn, Hoa ma ma. Ta đi đây.’ Vương Ngũ tươi cười hớn hở cầm lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực rồi rời khỏi.

Trong sương phòng ở hậu viện của Hoa mãi lâu.

Tay chân Ngọc Oánh đều bị cột, miệng cũng bị người ta bịt kín, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi nhìn vào hai tên nam nhân canh cửa nhưng về mặt bọn họ rất thờ ơ, ánh mắt không hề có lấy một tia thương cảm chứ đừng nói tới đồng tình.

‘Cô nương, ta nghĩ người đã biết đây là nơi nào? Thế nào? Người muốn tự giác hay muốn hoa mù mù ta dụng hình.’ Hoa ma ma nhanh tay lấy miếng vải bịt miệng nàng ra, giọng uy hiếp.

‘Hoa ma ma, ta van xin người hãy thả ta ra.’ Ngọc Oánh đáng thương lên tiếng cầu xin. Nàng đã hiểu được mình bị người ta lừa, nơi này hẩn là thanh lâu rồi.

‘Thả người cũng được, chỉ cần người trả lại cho ta năm nghìn lượng bạc thì ta sẽ để cho người đi.’ Hoa ma ma trả lời thật rõ ràng.

‘Năm nghìn lượng bạc?’ Ngọc Oánh hoảng sợ, số tiền này đối với nàng mà nói là một con số quá lớn.

‘Nếu người không có thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, nhưng người cứ yên tâm, Hoa ma ma ta sẽ biến người trở nên xinh đẹp, khiến cho khuôn mặt tiêu tụy của người tươi sáng, dáng người cùng làn da của người sẽ trở nên mịn màng, quyến rũ.’ Hoa ma ma nhìn nàng từ trên xuống dưới, dường như nghĩ đến bạc đang cuộn cuộn không ngừng chảy vào túi mụ, ngay cả khóe miệng cũng chảy ra nước miếng.

‘Hoa ma ma, ta là nữ nhân trong sạch, xin người hãy thả ta ra, ta nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp người.’ Ngọc Oánh khóc lóc van xin.

‘Làm trâu làm ngựa? Nếu vậy thì thật đáng tiếc, người yên tâm ta sẽ chăm sóc người giống như một tiểu thư.’

‘Ta sẽ không làm, cho dù chết ta cũng không làm.’ Đột nhiên thái độ của Ngọc Oánh trở nên cứng ngạnh, cho dù chết nàng cũng phải bảo vệ sự trong sạch.

‘Chết? Ta sẽ cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, người tốt nhất đừng ép ta, người cũng không hỏi một chút đi, nữ tử nào lúc đầu mới vào đây mà không đòi sống đòi chết nhưng cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.’ Giọng nói của Hoa ma ma lạnh như băng, ánh mắt hung hăng nhìn nàng nói.

Trong mắt Ngọc Oánh vô cùng hoảng sợ, nơi này sao lại kinh khủng như vậy, ngay cả quyền được chết cũng không có sao? Phải làm sao bây giờ? Nàng không muốn mình còn sống mà danh tiết bị hủy hoại.

‘Đã nghĩ thông suốt chưa?’ Hoa ma ma chờ đợi một hồi lâu, thấy nàng không nói lời nào, nên mặt mày dường như không còn kiên nhẫn, liếc mắt về phía hai tên nam nhân canh cửa.

Bọn họ lập tức hiểu được ý’ mặt, vẻ mặt cười cười tiến tới gần nàng.

‘Các người muốn làm gì?’ Ngọc Oánh hô to .

Không có tiếng trả lời mà chỉ có tiếng quần áo trên người nàng bị xé rách làm lộ ra da thịt trắng nõn của nàng.

‘Chờ một chút, các người không thể chạm vào ta, ta là nữ nhân của Phong Hồn.’ Trong lúc tình thế cấp bách Ngọc Oánh hô to lên một tiếng, hiện tại nàng chỉ còn cách này.

236. 237

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.10 : Phiên ngoại Phong Hồn: Lời giải thích hoàn mỹ

Edit: Quinn

Beta: huongntd

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Chờ một chút, các người không thể chạm vào ta, ta là nữ nhân của Phong Hồn.’ Trong lúc tình thế cấp bách Ngọc Oánh hô to lên một tiếng, hiện tại nàng chỉ còn cách này.

‘Chờ một chút.’ Hoa ma ma đột nhiên lên tiếng ngăn bọn họ lại, sau đó vặn vẹo thân hình mập mạp đi đến trước mặt của nàng, cười lạnh nói: ‘Người nói người là nữ nhân của Phong Hồn? Tiểu nha đầu, nếu muốn nói dối cũng nên tìm một lý do có thể khiến người ta tin tưởng chứ?’

‘Ta thật sự là nữ nhân của Phong Hồn.’ Ngọc Oánh ngẩng đầu nhìn mặt, nghiêm túc lặp lại một lần nữa, nàng nhất định phải trấn tĩnh lại.

‘Hừ.’ Hoa ma ma hừ lạnh một tiếng ‘Tại sao lúc trước không nói? Lại nói, nữ nhân của Phong Hồn sao lại có thể là người?’ Mặt ta hiển nhiên không thể tin được, nếu đúng là thế thì tại sao nàng lại không có ai bảo vệ? Tại sao lại ngây ngốc đến nỗi bị người ta lừa?

‘Đó là bởi vì hần nói với ta, hần là sát thủ nên có rất nhiều kẻ thù, nếu để người khác biết ta là nữ nhân của hần, hần sợ những người đó sẽ tới tìm ta trả thù cho nên ta mới không nói ra. Ta nghĩ Hoa ma ma hần là hiểu được, phải không? Người cho là nữ nhân của hần thì nên có bộ dạng như thế nào? Ta không đẹp sao?’ Ngọc Oánh càng nói càng nghiêm mặt giống như đang nói sự thật vậy.

Hoa ma ma vẫn còn hoài nghi nhìn chăm chăm nàng, nàng quả thật rất đẹp, mụ không biết có nên tin tưởng lời nói của nàng hay không? Nếu để nàng rời khỏi đây, chẳng may xảy ra chuyện gì thì thật rắc rối, và lại không có tin tức gì mà Phong Hồn không biết, ở trên giang hồ địa vị cùng tính cách lãnh huyết vô tình của hần ai mà không biết, nếu nàng thật sự là nữ nhân của Phong Hồn thì chỉ sợ lúc đó mình sống không thọ, mặc kệ thế nào, cẩn thận bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất, suy một một lát rồi mụ nói: ‘Được, ta đây sẽ chờ Phong Hồn đến nhận người.’

Nghe được mụ nói như vậy, Ngọc Oánh biết mụ đã tin lời nàng, ít nhất lúc này mụ ta cũng không dám làm khó mình, sau đó nói: ‘Nhưng bây giờ Phong Hồn đã ra ngoài làm việc, sớm nhất cũng phải nửa tháng sau mới trở về, cho nên ta mới dám trốn đi ra ngoài, không bằng mỗi ngày ta che mặt múa một điệu xem như là trả lại bạc cho người, sẵn tiện chờ Phong Hồn trở về.’ Nàng đề nghị.

Hoa ma ma suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Như vậy cũng tốt.’ Ít nhất mụ cũng không lỗ vốn.

Cứ như vậy mà Ngọc Oánh dùng tên giả là Mẫu Đơn ở lại Hoa mãn lâu che mặt nhảy múa, ngay khi Hoa ma ma thấy nàng múa điệu đầu tiên mụ không nghĩ đến kỹ thuật nhảy múa của nàng lại cao siêu đến như vậy, vẻ đẹp của nàng làm cho người ta sáng ngời ánh mắt, nàng cũng làm cho mụ thêm tin tưởng Mẫu Đơn chính là nữ nhân của Phong Hồn.

Nhưng phiền toái cũng bắt đầu từ đây, mỗi một nam nhân đến viện đều trở nên điên đảo vì nàng, người nào cũng muốn Mẫu Đơn, Hoa ma ma thật sự không còn cách nào khác đành phải nói nàng là nữ nhân của Phong Hồn, để xem ai có lá gan lớn thì cứ đụng nàng, mụ sẽ không thêm ngăn cản.

Kết quả là bọn họ vừa nghe đến Phong Hồn thì sắc mặt đều biến đổi, nếu cho với sắc đẹp thì tính mạng quan trọng hơn. Thế là một đồn mười, mười đồn trăm chẳng mấy chốc mà toàn bộ người ở kinh thành đều biết hoa khôi Mẫu Đơn của Hoa mãn lâu là nữ nhân của Phong Hồn.

‘Sự việc chính là như vậy, thực xin lỗi công tử. Ngọc Oánh không nghĩ sẽ mang phiền phức đến cho người, nhưng Ngọc Oánh vì bất đắc dĩ nên mới phải làm vậy. Xin công tử tha thứ.’ Ngọc Oánh nói với vẻ mặt biết lỗi, khóe mắt rưng rưng nước mắt, đứng ở nơi đó run rẩy bất an.

Phong Hồn lẳng lặng nghe xong lời nàng, đột nhiên đôi mắt nhìn chăm chăm nàng hỏi: ‘Tại sao người biết ta là Phong Hồn?’ Dọc đường đi hần chưa từng nói qua với nàng tên hần, mà Hỏa Vân Kiều cũng chưa từng nói.

Ngọc Oánh hơi hơi sững sốt, sau đó mới nhẹ nhàng giải thích: ‘Công tử có một đôi tử mâu thật đặc biệt nên rất dễ dàng nhận ra, lại nói tiểu thư vẫn hay gọi người là Phong ca ca nên ta liền đoán người là Phong Hồn.’

Phong Hồn nghe nàng nói hợp tình hợp lý, không tìm được một tia sơ hở, nếu nàng cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy thì hần cũng không muốn truy cứu nữa.

‘Công tử, van xin người hãy mang Ngọc Oánh rời khỏi nơi này, Ngọc Oánh nguyện cả đời hầu hạ công tử, tiểu thư. Ngọc Oánh thật sự không muốn ở lại nơi này để cho bản thân chịu nhục và khiến tổ tông hổ thẹn.’ Ngọc Oánh đột nhiên quỳ gối trước mặt hần, nắm lấy quần áo của hần cầu xin.

‘Ngày mai ta sẽ phái người đến mang người rời đi.’ Phong Hồn lạnh lùng bỏ lại những lời này sau đó xoay người rời đi, hần không nghĩ sẽ mang nàng về Quỷ môn.

Ngọc Oánh ở phía sau nhìn theo bóng dáng của hần, bất luận thế nào hần đều không thể thoát khỏi được nàng.

Quỷ môn.

Hỏa Vân Kiều ở phòng bếp làm điểm tâm bưng ra ngoài chợt nghe hai hạ nhân của Quỷ môn đang vụn trộm bàn luận.

‘Người có nghe nói hoa khôi Mẫu đơn ở Hoa mãn lâu cư nhiên nói mình là nữ nhân của môn chủ chưa?’

‘Ta có nghe, ta còn nghe nói Mẫu Đơn rất đẹp, kỹ thuật nhảy múa lại điêu luyện.’

‘Tất nhiên rồi, nếu không tại sao môn chủ lại coi trọng nàng? Nhưng còn Hỏa cô nương thì làm sao bây giờ?’

‘Chuyện này không phải là chuyện chúng ta nên quan tâm, tốt nhất chúng ta không nên bàn luận vấn đề này nữa, chẳng may để cho môn chủ nghe được chúng ta liền đầu lìa khỏi cổ.’

‘Vậy thì đi mau.’ Hai người vội vàng rời đi.

Đứng ở nơi đó, sắc mặt Hỏa Vân Kiều xanh mét, phần nộ, cầm dĩa điểm tâm trong tay ném xuống mặt đất, hướng về phía cửa chạy như bay, nàng phái nhanh chóng đến xem hoa khôi Mẫu Đơn rốt cuộc là ai?

‘Bính.’ Một tiếng va chạm vang lên ở cửa.

‘Hỏa cô nương, người định đi đâu?’ Trầm Mộ Thần xoa xoa chớp mũi bị đau do va chạm với nàng, nhìn thấy vẻ mặt phần nộ của nàng cảm thấy kỳ quái hỏi.

Hỏa Vân Kiều không nói một lời, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái liền tiến về phía cửa mà đi.

Trầm Mộ Thần kỳ quái khi nhìn thấy bóng dáng của nàng lao đi như một cơn lốc xoáy, xoa xoa cái mũi bị đau sau đó đi vào trong thư phòng của Phong Hồn.

‘Môn chủ, ngày hôm qua người đã đi chưa? Sao lại như vậy?’ Hắn tò mò ghé mặt sát vào hỏi.

‘Đi rồi, chỉ là chuyện hiểu lầm, không phải lần trước ta đã đề cập với người trên đường trở về ta đã cứu một cô nương sao? Sau khi nàng về kinh đã bị người ta lừa bán vào thanh lâu, vì sợ bị làm nhục nên mới nói là nữ nhân của ta, chuyện cứ như vậy mà bị đồn đãi ầm ĩ lên.’ Phong Hồn nhìn hắn, giải thích đơn giản.

‘Thì ra là như vậy, bất quá cô nương kia cũng thật thông minh.’ Trầm Mộ Thần có chút tán dương

‘Mộ Thần, người tới thật đúng lúc, lát nữa người đi Hoa mã lâu chuộc thân cho nàng sau đó giúp nàng an bài nơi ở thật tốt.’ Nghĩ đến ngày hôm qua đã hứa với Ngọc Oánh nên Phong Hồn phân phó.

‘Được, môn chủ. Bây giờ ta đi.’ Trầm Mộ Thần gật gật đầu.

237. 238

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.11 : Phiên ngoại Phong Hồn: Thối rửa mà chết.

Edit

238. 239

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.12 : Phiên ngoại Phong Hồn: Cùng nhau giằng co

Edit

239. 240

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.13 : Phiên ngoại Phong Hồn: Mỹ nhân như thế

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Phong Hồn âm thầm hít thật sâu mới dịu dàng nhìn nàng nói: “Vân Kiều đem thuốc giải đưa cho nàng, ở trong lòng ta người tốt hơn nàng gấp một vạn lần.” Cảm thấy không được tự nhiên, nói xong hắn vội vàng đem ánh mắt hướng qua nơi khác, sắc mặt có chút xấu hổ.

“Chàng nói cái gì?” Hỏa Vân Kiều giật mình hướng hắn nhìn, trong lòng chấn động mừng như điên, Phong ca ca nói mình so tốt hơn nàng gấp một vạn lần, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Trầm Mộ Thần ở một bên quay người mắt tròn trắng, nữ nhi đúng là không chịu nổi ba câu nịnh nọt? Hiện tại chẳng qua chỉ là một câu nói mà đã làm cho vẻ mặt của nàng tươi như hoa.

“Đưa nàng thuốc giải, sau khi vết thương lành ta sẽ phái người đưa nàng rời đi.” Phong Hồn nhân cơ hội còn nói thêm một câu.

“Được!” Hỏa Vân Kiều trả lời thực thoải mái từ trong người lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng nàng.

“A.” Sau khi hôn mê Ngọc Oánh chậm rãi mở to mắt, nàng cúi đầu thấy trước mắt là Hỏa Vân Kiều, cúi đầu nhìn lại bản thân thì thấy chính mình vô cùng thê thảm, hai tay chấp lại, lập tức hô to một tiếng: “... Tiểu thư, van xin người tha cho ta.”

“Ta đã cho người uống thuốc giải, cái này cho người, mỗi ngày dùng nó pha vào trong nước, tắm rửa ba lần, không được ra ngoài trong vòng bảy ngày, sau đó sẽ trở lại như ban đầu.” Hỏa Vân Kiều nói xong sau đó lại đưa cho nàng một bình sứ lớn.

Hỏa Vân Kiều theo bản năng cầm lấy bình sứ, đột nhiên tỉnh ngộ lại, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Cám ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư.”

“Người đâu.” Phong Hồn trông thấy Ngọc Oánh một thân thối rửa hướng về phía ngoài cửa gọi người đến.

“Môn chủ có việc gì phân phó?” Một nha hoàn đi đến cung kính nói.

“Đi cô nương đi nghỉ ngơi, hầu hạ thật tốt.” Phong Hồn lạnh giọng phân phó.

“Dạ.” Nha hoàn mới được phân phó vội vàng đi đến bên Ngọc Oánh, nhìn thấy bộ dạng của nàng trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, nhưng rất nhanh liền che dấu đi, tiến đến nâng nàng dậy: “Cô nương đi thôi.”

“Ngọc Oánh cảm ơn công tử, cảm ơn tiểu thư.” Nàng lúc này mới phát hiện Phong Hồn hiển nhiên lại ở nơi này, trong lòng nhanh chóng hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ nơi này là Quỷ môn, nàng thật sự đã vào được quỷ môn?

Ngọc Oánh được nha hoàn giúp đỡ đi ra bên ngoài, Trầm Mộ Thần cũng chấp tay nói: “ Môn chủ ta cũng đi ra ngoài”. Nói xong liền đi ra ngoài.

Thấy trong phòng đã không còn người ngoài, Hỏa Vân Kiều lập tức ôm lấy cánh tay hắn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt đều mang ý cười nói: “ Phong ca ca, thì ra ta ở lòng chàng tốt như vậy sao?”

Trên mặt Phong Hồn đỏ ửng, hiện lên một chút không tự nhiên, hần hiện tại cũng không dám tin rằng hần thật sự đã nói ra khỏi miệng, lại càng không dám tin rằng nàng có thể không đợi hần lặp lại lần thứ hai liền đưa ra thuốc giải, nguyên nhân là vì cái gì?

Nhìn thấy biểu hiện của hần như thẹn thùng, trong lòng Hỏa Vân Kiều càng thêm khẳng định lời hần nói là thật, chạy nhanh đến hôn nhẹ môi hần một cái: “Phong ca ca, ta đi làm điểm tâm cho chàng.” Vừa dứt lời người cũng bay ra ngoài cửa.

Phong Hồn nhìn thấy bóng dáng nàng vui mừng, trên môi còn lưu lại hơi ẩm, hần chợt không biết hần làm như vậy có đúng hay không?

Ngọc Oánh được nha hoàn dìu đến một gian phòng khách thật sạch sẽ.

“Cô nương cứ nghỉ ngơi một chút, nếu có gì cần sai bảo gọi ta một tiếng, ta gọi là Thu Nhi.” Trên mặt của tiểu nha hoàn không có một chút biểu tình nào, nói xong liền muốn rời đi.

“Chờ một chút Thu nhi, ta có thể phiền người giúp ta chuẩn bị nước tắm được không?” Ngọc Oánh đột nhiên nhớ tới lời của Hỏa Vân Kiều, liền gọi nàng lại.

“Được! Cô nương chờ một lát, ta lập tức mang nước tới ngay.” Thu nhi đáp lời rồi xoay người đi ra ngoài.

Nước tắm nhanh chóng được chuẩn bị tốt, Thu nhi đi đến bên người nàng nói: “Cô nương, Thu nhi giúp người cởi đồ.”

“Không cần Thu nhi, người đi ra ngoài, ta tự mình làm là được rồi.” Ngọc Oánh nhanh chóng túm lại quần áo, bộ dáng hiện tại của nàng chính nàng nhìn còn cảm thấy ghê tởm, nói gì đến người khác.

“Được! Cô nương tắm xong có thể gọi ta.” Thu nhi nói xong lui ra ngoài.

Ngọc Oánh chậm rãi cởi quần áo ra nhìn thấy chính mình cả người không có chỗ nào hoàn hảo, trong lòng tức tối, đột nhiên đôi bàn tay trắng như phấn gầy nắm chặt lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phong Hồn, Hỏa Vân Kiều các ngươi nhất định sẽ trả giá.”

Bảy ngày rất nhanh qua đi, Ngọc Oánh đứng ở trong phòng một bước cũng không có ra ngoài.

Phong Hồn vẫn tập trung lo lắng cho chuyện của Quỷ môn, tâm trạng của Hỏa Vân Kiều mỗi ngày đều vui vẻ, dường như quên mất sự tồn tại của Ngọc Oánh.

Trong phòng, Ngọc Oánh đứng ở trước gương đồng nhìn thấy chính mình rực rỡ hần lên, so với trước kia da dẻ càng thêm non mịn, nàng mỉm cười hài lòng, vừa thoát chết bỗng dưng lại biến thành một đại mỹ nhân, trong đầu thầm nghĩ đã đến lúc nàng nên bắt đầu hành động

Mới vừa đi ra khỏi cửa phòng liền nhìn thấy Trầm Mộ Thần đang đi tới trước mặt liền vội vàng hạ thấp người hướng nói: “Ngọc Oánh cảm ơn Trầm đại ca đã có ơn cứu mạng.” (Ồ trong Quỷ môn này trong bảy ngày nàng đã hỏi qua Thu nhi, hần là ai?)

Nhìn thấy mỹ nhân trước mắt, cho dù là gờ tay hay nhắc chân đều toát ra một loại phong tình kiều diễm làm cho người ta lóa mắt, Trầm Mộ Thần đầu tiên là ánh mắt sáng ngời sau đó mới nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi cô nương, người là...?” Hần cũng không nhớ rõ mình đã gặp nàng.

“Trầm đại ca, ta chính là Mẫu Đơn của Hoa mãn lâu.” Ngọc Oánh nhợt nhạt cười, như vậy hần là hần đã nhớ ra rồi.

“Người là Mẫu Đơn.” Trầm Mộ Thần lúc này mới nhớ ra, không khỏi kinh hãi kêu lên: “Quả nhiên là quốc sắc thiên hương.”

“Trầm đại ca quá khen.” Ngọc Oánh hiện lên một tia ngượng ngùng sau đó nói: “Trầm đại ca có thể gọi ta là Ngọc Oánh, ta đã rời khỏi Hoa mãn lâu, tên của ta vốn gọi là Ngọc Oánh.”

“Được! Ngọc Oánh cô nương vết thương của người đã khỏi chưa?” Trầm Mộ Thần gật đầu, rời khỏi chốn phong trần đó, ai còn nguyện ý dùng nghề danh nữa.

“Vâng! Tốt lắm, ta muốn đi gặp công tử, không biết Trầm đại ca có thể giúp ta dẫn đường không?” Ngọc Oánh nhẹ gật đầu, giọng nói mềm nhẹ hỏi.

“Đương nhiên có thể, Ngọc Oánh cô nương xin mời.” Trần Mộ Thần làm động tác mời.

“Cám ơn người Trầm đại ca.”

Trầm Mộ Thần đi ở bên cạnh nàng, trong lòng thầm cảm thán, mỹ nhân như vậy cho dù có là nữ nhân của môn chủ thì môn chủ cũng thật là có điểm phúc.

240. 241

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.14 : Phiên ngoại Phong Hồn: Ta thích nàng

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Đứng ở trước cửa phòng Phong Hồn, Trầm Mộ Thần gõ cửa nói: “Môn chủ, Ngọc Oánh cô nương cầu kiến.”

Nàng ư? Đôi mắt tím của Phong Hồn hiện lên một tia phức tạp sau đó nói: “Vào đi.”

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, Trầm Mộ Thần và Ngọc Oánh liền đi vào, thấy Phong Hồn ngồi ở kia mắt nhìn nàng chăm chăm, tâm cả kinh lập tức khôi phục lại bình thường nhanh chóng thì lễ nói: “Ngọc Oánh cảm ơn công tử cứu giúp, đại ân đại đức của công tử Ngọc Oánh xin ghi tạc trong lòng.”

“Thương thế của người đã khỏi rồi ta sẽ phái người đưa người rời đi.” Phong Hồn đột nhiên chuyển đề tài, giọng nói vẫn lạnh như băng.

“Vâng.” Ngọc Oánh nhẹ nhàng trả lời rồi đột nhiên quỳ xuống, trên mặt chứa đầy nước mắt đầm đìa đáng yêu nói: “Ngọc Oánh cầu xin công tử, xin đừng đưa Ngọc Oánh đi, Ngọc Oánh nguyện ý trở thành nô tì hầu hạ công tử, chỉ cần cho Ngọc Oánh một nơi cư trú, an tĩnh để sống.”

“Trừ quỷ môn của ta ra chẳng lẽ không có nơi nào an tĩnh sao? Ta sẽ cho người đưa người đến nơi an toàn.” Phong Hồn nói lý, dường như đã có thâm ý khác, nhưng cũng không nghĩ sẽ giữ nàng ở lại.

“Có lẽ có, nhưng đối với Ngọc Oánh là không có, Ngọc Oánh không biết có cảm tạ cha mẹ đã ban cho Ngọc Oánh một tướng mạo xinh đẹp hay không? Nhưng chỉ vì tướng mạo xinh đẹp này mà cha mẹ muốn gả ta cho huyện quan để làm tiểu thiếp thứ mười, Ngọc Oánh xa xứ đi vào kinh thành không ngờ lại bị bán vào thanh lâu, đối với Ngọc Oánh trên đời không có chỗ nào nương thân nên xin công tử cho ta ở lại.” Đáy mắt Ngọc Oánh hiện lên vô hạn bi thương làm cho người thấy không đành lòng.

Trên mặt Phong Hồn lạnh như băng không có một tia rung động, dường như nhất định phải đưa nàng đi.

Trầm Mộ Thần nhìn thấy nàng khóc thê thảm, thì trong lòng không đành, lớn lên xinh đẹp cũng là tai họa, chần chờ một chút mới mở miệng nói: “Môn chủ hay là cho nàng ở lại đi.”

Phong Hồn nhìn lướt qua Trầm Mộ Thần mới nói: “Vậy người đi an bài cho nàng.”

“Cám ơn công tử, cảm ơn công tử, cảm ơn Trầm đại ca.” Ngọc Oánh kích động vội vàng dập đầu, sau đó đứng dậy.

Hỏa Vân Kiều bưng điểm tâm trong tay, vừa lúc đi tới nghe được Phong Hồn nói giữ lại nàng, điểm tâm trong tay liền rơi trên mặt đất...

“Ba.” Âm thanh do chén đĩa vỡ phát ra làm cho mọi người trong phòng không khỏi nhìn về phía cửa.

Sắc mặt Hỏa Vân Kiều khó coi nhẹ nhàng tiến vào, mắt đẹp hung hăng nhìn chăm chăm Phong Hồn nói: “Phong ca ca, chàng đã nói cho nàng ta đi rồi, tại sao bây giờ lại cho nàng ta ở lại?” Trong lòng nàng luôn có một cảm giác bất an, nó gần giống như là đe dọa.

“Tiểu thư, người nghe ta giải thích.” Nghe nàng nói như vậy, Ngọc Oánh đột nhiên ủy khuất sợ hãi nhìn nàng.

“Người câm miệng, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện, nếu cho người đường sống người không cần, ta đây hôm nay sẽ không buông tha người.” Ánh mắt lạnh lùng, Hỏa Vân Kiều xuất chiêu về hướng ngực của nàng.

Trầm Mộ Thần tức thì kéo Ngọc Oánh qua một bên, ra tay ngăn cản chiêu lực của nàng nói: “Hỏa cô nương người bình tĩnh một chút, không phải môn chủ muốn nàng ở lại, mà là ta muốn giữ nàng ở lại.”

“Tại sao người lại muốn giữ nàng ở lại?” Hỏa Vân Kiều thu hồi chiêu lực, dò xét hẩn, nàng hiển nhiên không tin, khi nào thì bọn họ lại quan tâm nhau như vậy?

“Hỏa cô nương chúng ta ra bên ngoài nói.” Trầm Mộ Thần đi ra ngoài trước.

Hỏa Vân Kiều nghi hoặc một chút rồi cũng đi ra ngoài đứng ở trong viện nói: “Hiện tại người có thể nói.”

“Hỏa cô nương người cũng biết môn chủ đối với nàng không có chút gì quan tâm, nói thật cho người biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng liền thích nàng, cho nên ta mới xin môn chủ cho nàng ở lại.” Trầm Mộ Thần giải thích.

“Người thích nàng?” Ánh mắt Hỏa Vân Kiều mang theo nghi vấn.

“Phải, ta thích nàng, vừa nhìn thấy một cái đã thích nàng.” Trầm Mộ Thần thật sự gật đầu, tuy rằng hẩn nói như vậy chỉ là vì muốn nàng ở lại, nhưng mà nếu nàng nguyện ý gả cho hẩn thì cũng không sai.

Hỏa Vân Kiều nhìn chăm chăm hẩn, muốn nhìn ra một chút sơ hở, ánh mắt của hẩn thật kiên định làm cho nàng đã muốn tin bảy phần, suy nghĩ một chút nói: “Người đã thích nàng thì ta cũng không có ý kiến gì.” Nàng nói lời này cũng tức là nàng đã đồng ý, dù sao mỗi ngày nàng đều ở bên cạnh Phong ca ca, xem ra Ngọc Oánh có muốn làm ra chuyện gì cũng không được.

“Cám ơn, nhưng ta mong Hỏa cô nương đừng nói với người khác việc ta thích nàng, dù sao như vậy cũng rất đường đột.” Trầm Mộ Thần nói.

“Được, ta đáp ứng người, chỉ cần nàng không quán quýt lấy Phong ca ca của ta, ta cũng sẽ không giận dữ đối với nàng.” Hỏa Vân Kiều gật đầu, nàng không có thời gian rảnh rỗi để đi kiếm chuyện gây sự.

“Chúng ta đi vào thôi.” Trầm Mộ Thần nở nụ cười nhẹ, nói thật nàng vẫn thực đơn thuần, tùy ý nói hai câu dối trá, nàng liền tin ngay lập tức.

Phong Hồn cùng Ngọc Oánh nghi hoặc khi nhìn thấy Hỏa Vân Kiều từ cửa đi vào, sắc mặt của nàng đã dịu đi rất nhiều, không giống như vừa rồi làm cho người ta trông thấy mà sợ hãi, bọn họ nghi hoặc không biết Trầm Mộ Thần đã nói với nàng những gì mà thái độ của nàng lại chuyển biến nhanh như vậy?

“Môn chủ ta lui xuống trước.” Trầm Mộ Thần nói xong, sau đó nháy mắt với Ngọc Oánh.

Ngọc Oánh lập tức hiểu được cũng vội vàng nói: “Công tử, tiểu thư Ngọc Oánh lui xuống trước.” Sau đó cùng hẩn lui ra ngoài.

Tuy rằng Trầm Mộ Thần nói hẩn thích Ngọc Oánh mới xin môn chủ cho nàng ở lại, nhưng là Hỏa Vân Kiều trong lòng vẫn có chút không thoải mái, vẻ mặt không vui ngồi ở một bên trừng mắt nhìn hẩn.

“Mộ Thần đã nói gì với người?” Phong Hồn thật sự tò mò, cái gì đã khiến cho nàng đột nhiên thay đổi thái độ, đồng ý cho Ngọc Oánh ở lại.

“Chàng nói thử xem?” Nàng lạnh lùng hỏi ngược lại, tức giận trong lòng còn chưa tan.

Phong Hồn bất đắc dĩ lắc đầu, nàng luôn như vậy, luôn muốn dùng sức mạnh của mình để bịt miệng người khác, bộ dáng như không muốn buông tha cho người ta.

Thấy hắn không nói lời nào, Hỏa Vân Kiều tức giận trong ngực nhưng cũng muốn thử hắn một chút nói: “Hắn nói chàng thích Ngọc Oánh, nếu ta đuổi nàng đi chàng nhất định hận ta, hắn phân tích cho ta như vậy rồi sau đó bỏ đi.” Nàng nói xong không chớp mắt, trông chờ phản ứng của hắn.

“Đây là người nói, ta tin chắc điều hắn nói chính là hắn thích nàng.” Phong Hồn liếc mắt một cái liền vạch trần lời nói dối của nàng, chính mình hiểu rõ Trầm Mộ Thần hơn nàng.

“Chàng...” Hỏa Vân Kiều có chút chán nản, hắn luôn có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu lòng của nàng, nhưng mà nàng vẫn phải đoán tâm tư hắn.

241. 242

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.15 : Phiên ngoại Phong Hồn : Hoặc nàng chết? Hoặc ta chết?

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Đi theo phía sau Trầm Mộ Thần, Ngọc Oánh biết là chính hắn đã thuyết phục Hỏa Vân Kiều để cho mình được ở lại, cảm kích nói: “Trầm đại ca, cảm ơn người.”

“Không cần, Ngọc Oánh cô nương, người trở về phòng trước, ta còn có việc, xin cáo từ.” Trầm Mộ Thần nói xong quay người rời đi.

Ngọc Oánh trở về phòng sắc mặt liền trở nên dữ tợn, ngày nàng báo thù càng ngày càng gần.

Sáng sớm Phong Hồn vừa mới luyện kiếm xong, quay trở lại phòng đã ngửi thấy mùi cháo hoa thơm ngát.

“Công tử người đã trở về, điểm tâm ta đã chuẩn bị xong, công tử nếm thử cháo hoa một chút xem.” Ngọc Oánh thấy hắn đi vào, liền vội vàng bưng chén cháo đưa đến trước mặt hắn.

“Về sau người không cần làm việc này, việc này đã có người làm.” Phong Hồn gật gật đầu tiếp nhận cháo, vẫn là không nói nhiều.

“Ngọc Oánh cảm tạ công tử đã cho ta ở lại, Ngọc Oánh chỉ làm một chút chuyện trong khả năng của mình, công tử cứ ăn từ từ, ta đã mang cho tiểu thư và Trầm đại ca rồi.” Ngọc Oánh lui đi ra ngoài, nàng không cần nóng lòng hành động, chuyện nàng phải làm chính là không thể thất bại.

Tuy rằng Ngọc Oánh đem hết sức lực để lấy lòng Hỏa Vân Kiều nhưng nàng ta vẫn lạnh lùng. Nhưng thật ra trên dưới trong quỹ môn đều đối với nàng tràn đầy hảo cảm, nói nàng xinh đẹp hiền lành, tóm lại là ưu điểm rất nhiều, thậm chí nói trắng ra là mọi người đều hy vọng nàng là môn chủ phu nhân.

Thời gian một tháng nhanh chóng qua đi, mỗi ngày nàng đều đúng giờ mang điểm tâm cho bọn họ, trong Quỹ môn dường như cũng quen dần với sự tồn tại của nàng.

Ngọc Oánh biết nàng cần thực hiện bước tiếp theo.

Buổi sáng hôm nay Ngọc Oánh giống như mọi khi mang điểm tâm đến cho Phong Hồn, thấy hắn ăn điểm tâm bên miệng dính một hạt cơm, vội vàng lấy khăn lụa trên tay lau đi.

“Người làm gì?” Thân là sát thủ rất nhạy cảm Phong Hồn không hề nghĩ ngợi tung một chưởng vào bên vai trái của nàng.

“Phốc.” Ngọc Oánh lùi lại phía sau vài bước, một ngụm máu tươi theo miệng phun ra, kiên cường đứng dậy mở miệng nói: “Công tử ta chỉ muốn giúp người lau đi hạt cơm dính trên miệng.”

Phong Hồn giật mình, tay sờ miệng mình thật sự chạm đến hạt cơm, trong mắt phức tạp nhìn nàng: “Ta không thích người khác chạm vào ta.” Câu nói này xem như một lời giải thích.

“Rất xin lỗi công tử, lần sau Ngọc Oánh không dám.” Nàng lấy tay bám lấy vách tường, thân thể có chút nghiêng ngã, vẻ mặt quả thật áy náy xin lỗi.

Phong Hồn lập tức đỡ lấy thân thể của nàng, vội vàng lấy ra viên thuốc trong người đưa vào trong miệng nàng.

Thân mình Ngọc Oánh mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, trên mặt mang theo một tia cười lạnh vùi vào ngực hắn.

Thân hình Phong Hồn có chút cứng ngắc chạy nhanh đem nàng thả xuống giường lại phát hiện tay nàng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn.

“Môn chủ.” Đột nhiên ngoài cửa một tên thuộc hạ đi vào, nhìn thấy bọn họ ôm nhau vội vàng lui ra ngoài.

“Thương thế của người không đáng lo ngại, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi, ta phái người đưa người trở về.” Phong Hồn dùng sức dứt cánh tay của nàng ra, sau đó mất tự nhiên nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ngọc Oánh nhìn theo bóng dáng hắn. Trên mặt lộ ra một nụ cười quý dị.

Vài ngày sau.

“Môn chủ thích Ngọc Oánh cô nương có phải không nhỉ?”

“Ừ! Ngọc Oánh cô nương xinh đẹp như vậy, ai mà không động tâm, dù sao môn chủ cũng là nam nhân.”

“Nhưng thật ra vốn nghĩ Hỏa cô nương mới là môn chủ phu nhân, không nghĩ tới chính là Ngọc Oánh cô nương.”

“Ngọc Oánh cô nương không phải rất tốt sao? Đáng vẻ luôn hòa nhã không giống như Hỏa cô nương vẻ mặt luôn lạnh lùng, chỉ có đối diện với môn chủ mới có thể cười.”

Hỏa Vân Kiều vừa ra đến cửa phòng chợt nghe thấy hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, thân mình như có gió xoáy thổi qua.

“Bính.” Cửa bị đá văng, trong phòng Ngọc Oánh không có phản ứng, chiếc cổ mảnh khảnh liền bị người ta hung hăng bóp chặt.

“Người thật sự đáng chết, lúc này đây, bất kể như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho người.” Hỏa Vân Kiều hung hăng nói, tay cũng tăng lực.

Ngọc Oánh mặt nhất thời đỏ lên, không thể thở được, trong nháy mắt sinh mệnh dường như sẽ biến mất.

“Vân Kiều, buông tay.” Phong Hồn đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng gạt tay nàng ra.

“Khụ khụ...” Lấy lại được hô hấp Ngọc Oánh ho khan, đứng lên vẻ mặt sợ hãi trốn sau Phong Hồn dường như là tìm kiếm sự che chở.

Hành động của nàng càng thêm chọc giận Hỏa Vân Kiều, Hỏa Vân Kiều vẻ mặt nổi giận đùng đùng nhìn Phong Hồn nói: “Hôm nay chàng chọn một người. Hoặc là nàng chết? Hoặc là ta chết?”

“Hỏa Vân Kiều người luôn cố tình gây sự.” Vẻ mặt Phong Hồn không kiên nhẫn nói.

“Tiểu thư người là ân nhân cứu mạng của ta, nếu ta chết người mới an tâm, ta chết là được rồi.” Ngọc Oánh nói xong người liền hướng đến tường hung hăng lao tới.

Phong Hồn nhanh chóng giữ chặt nàng, nàng thuận thế tựa vào trong lồng ngực hắn, giống như con thỏ nhỏ bị dọa đến toàn thân chấn kinh run rẩy.

Nhìn thấy nàng tựa vào trong lồng ngực Phong Hồn, Hỏa Vân Kiều nước mắt rơi như mưa, thì ra Phong ca thật sự thích nàng, dù sao nàng tâm tính thiện lương, không như mình lãnh đạm vô tình.

Phong Hồn buông ra Ngọc Oánh, lúc này vẫn đang dựa vào lòng ngực hắn, đối với nàng nói: “Người đi ra ngoài trước.”

“Vâng, công tử.” Ngọc Oánh vội vàng lui ra ngoài rồi giúp hắn đóng cửa thật kỹ.

“Phong ca ca chàng chọn nàng, chẳng lẽ chàng không cần ta sao? Không quan tâm đến sự sống chết của ta sao?” Hỏa Vân Kiều trong lòng rét run, thì ra hắn không hề quan tâm đến nàng chút nào.

“Người sẽ không chết.” Phong Hồn lạnh lùng nói ra những lời này.

Hỏa Vân Kiều ngẩn người. Sau đó đột nhiên cười ha hả, chính là trong tiếng cười mang theo đau khổ cùng lệ rơi. Thật lâu mới nhìn hắn nói: “Có phải muốn ta thật sự chết trước mặt chàng mới có thể tin rằng ta yêu chàng rất nhiều hay không, được ta sẽ chết cho chàng xem.” Nói xong tay rút ra chủy thủ mang theo người không chút do dự hướng vào ngực mình.

“Ba.” Thay cho tiếng trả lời là tiếng chủy thủ rơi trên mặt đất, Phong Hồn lập tức đánh rơi chủy thủ trong tay nàng, lần đầu tiên nghiêm túc nói: “Hỏa Vân Kiều người luôn gây sự với người khác như vậy, người có từng để ý đến cảm nhận của ta không? Người đối với ta là yêu hay là chỉ muốn chiếm giữ để khoe khoang?”

242. 243

Ngược Ái

Tác giả: Ngân Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.16 : Phiên ngoại Phong Hồn: Ba ngày đại hôn

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Hỏa Vân Kiều chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo theo đáy lòng dâng lên, thật lâu nàng mới lấy được giọng nói hướng hắn nói: “Phong ca ca chàng nghĩ ta như vậy sao? Yêu chẳng lẽ không phải là giữ lấy sao? Không nghĩ giữ lấy có thể gọi là yêu sao?”

“Buông tay đi, có lẽ lời người nói chính là không sai nhưng như vậy cả ta và người đều mệt mỏi.” Phong Hồn trên mặt như trước không có biểu tình, dường như nghĩ muốn chấm dứt cùng giải thoát.

Nhìn thấy sự vô tình trên mặt của hắn, lòng của Hỏa Vân Kiều thật sự tan nát, thật lâu thật lâu mặc cho nước mắt chảy dài, trên khóe miệng lại hiện lên một nụ cười: “Được, buông tay.” Nói xong nàng từng bước chạy đi ra ngoài đứng ở cánh đồng bát ngát, không có người khóc lớn.

Ngọc Oánh vẫn đứng ở ngoài cửa, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, thời điểm nàng báo thù đã rất gần, nhẹ nhàng chậm rãi tiến vào sắc mặt bất an nhìn thấy Phong Hồn nói: “Công tử thật xin lỗi, ta không biết bởi vì ta sẽ làm cho tiểu thư, nàng...”

Phong Hồn lập tức ngắt lời nàng nói: “Không liên quan đến chuyện của người.” Nói xong liền rời đi.

Hỏa Vân Kiều đi rồi, Ngọc Oánh càng thêm ân cần hầu hạ bữa ăn, cuộc sống của Phong Hồn. Trên dưới của Quý môn cũng nghiêm nhiên đối đãi với nàng giống như môn chủ phu nhân.

Trầm Mộ Thần nghiêm túc ngồi đối diện Phong Hồn theo dõi biểu hiện trên mặt hắn, xem có nhìn ra được điểm gì?

“Người đang nhìn cái gì?” Phong Hồn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn một cái nói.

“Môn chủ người rớt cuộc là có thích Ngọc Oánh cô nương hay không? Hay là cảm giác thấy nàng có chỗ nào không tốt? Người cũng biết trong Quỷ môn mọi người đều đã xem nàng như môn chủ phu nhân, người nghĩ thế nào?” Trầm Mộ Thần thực sự rất muốn biết.

“Nàng rất tốt” Phong Hồn vẫn như trước lạnh lùng nói những lời này.

“Môn chủ, vậy rớt cuộc người có ý tứ gì?” Trầm Mộ Thần bắt đầu quay người, mắt trắng không tin tưởng, mỹ nhân như vậy mỗi ngày ở trước mắt hắn đi qua đi lại mà hắn một chút cũng không động tâm.

“Chính là ý này, người không phải thực sự nhàn rỗi không có việc gì làm? Muốn hay không ta giao cho người một ít.” Phong Hồn ánh mắt hiện lên uy hiếp nhìn về phía hắn.

“Môn chủ ta thật sự muốn người xem lại, người ta là một cô nương mỗi ngày như vậy danh bất chính, ngôn bất thuận ở trong này, mỗi ngày ngoan hiền hầu hạ người, ta nghĩ người cưới nàng đi.” Trầm Mộ Thần nhìn hắn đề nghị nói.

“Ta sẽ không cưới nàng.” Phong Hồn liền lạnh lùng nói một câu cự tuyệt.

Ngọc Oánh vừa lúc bưng chén trà đi tới cửa nghe được hắn nói như vậy.

“Ba.” Chén trà trong tay liền vỡ nát trên mặt đất, lập tức nước mắt trên mặt rơi xuống, chậm rãi nhẹ nhàng lại gần hắn nói: “Công tử, Ngọc Oánh biết mình không xứng với công tử, Ngọc Oánh có thể không cần danh phận, chỉ cần đi theo công tử Ngọc Oánh đã cảm thấy mỹ mãn rồi, công tử Ngọc Oánh nguyện ý hầu hạ người.”

“Ta không phải có ý này, ta chỉ nghĩ là không muốn liên lụy người.” Phong Hồn trên mặt có chút cứng ngắc.

“Ta biết, ta hiểu được ý tứ của công tử nhưng Ngọc Oánh không sợ, Ngọc Oánh đồng ý sống chết cùng công tử.” Về mặt Ngọc Oánh kiên quyết.

Trầm Mộ Thần ở một bên lặng lẽ lui ra ngoài, hiện tại hắn ở trong này chính là kẻ dư thừa.

“Công tử cầu người tiếp nhận Ngọc Oánh, Ngọc Oánh có thể làm thiếp, chỉ cần ở cùng công tử, Ngọc Oánh sống cũng không uổng kiếp này.” Ngọc Oánh mắt đẹp tràn ngập ái mộ nhìn hắn nói.

Phong Hồn trên mặt do dự, nhìn nàng hồi lâu mới nói: “Người thật sự không ngại ta là sát thủ?”

“Không ngại.” Ngọc Oánh ra sức lắc đầu.

“Người đã kiên quyết như thế, tốt lắm, ba ngày sau chúng ta thành thân.” Phong Hồn đột nhiên nói.

“Cái gì?” Ngọc Oánh đầu tiên là sửng sốt sau đó là vẻ mặt kinh hãi ngượng ngùng nghiêng mặt. “Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng liền che mặt chạy ra ngoài.

Môn chủ cùng Ngọc Oánh cô nương thành thân trên dưới Quỷ môn đều bắt đầu bận rộn chuẩn bị, ba ngày sau đã là hôn lễ.

Ba ngày rất nhanh liền qua đi, hôm nay Quỷ môn càng thêm chăm sóc Ngọc Oánh chu đáo hơn, nàng yên vị ở nơi đó chờ nha hoàn trang điểm, bộ dạng xấu hổ khi mặc hỉ phục.

Hỏa Vân Kiều nghe được tin Phong Hồn muốn thành thân cùng Ngọc Oánh, trong lòng thực sự không tin nhưng nàng vẫn không nhịn được lên chạy tới Quỷ môn thấy một màu đỏ chói mắt. Đứng ở bên trên cành cây thấy người nàng yêu cùng người khác bái đường thành thân, tay hung hăng đánh lên trên thân cây, một màu đỏ tươi theo thân cây chảy xuống dưới mà nàng không hề hay biết.

“Đưa vào động phòng.” Một tiếng cuối cùng đã xong, nàng thấy bọn họ biến mất trước mắt mình thì cũng phi thân rời khỏi nơi này, từ nay về sau lòng nàng đã chết.

Trong vương phủ

“Kì Nhi, Lân Nhi các người xuống ngay không được bám.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền hướng về phía hai thân thể nhỏ xíu, sáu bảy tháng tuổi tinh linh đáng yêu đang gắt gao ôm lấy Hàn Ngữ Phong, hai tiểu nam hài từ trong ngực nàng bị ôm ra.

“Oa...” Hai đứa con trai như là đã thông đồng trước với nhau, đồng thời khóc lớn.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, ngươi làm gì vậy?” Hàn Ngữ Phong trừng mắt liếc hắt một cái, vội vàng ôm lấy hai đứa con trai dỗ dành nói: “Kì Nhi, Lân Nhi không khóc nữa, nường ôm.”

“Ha ha.” Hai đứa con trai nín khóc, mỉm cười, hai tay mập mập, các ngón tay nhỏ bé ở trên thân thể nàng sờ vuốt lung tung.

Tư Mã Tuấn Lỗi không thể để Hàn Ngữ Phong bên người được, bất mãn nói thầm: “Ta nghĩ đường đường là một Vương gia lại phải chịu thua hai tiểu hài tử, bọn chúng còn muốn cướp người khỏi tay ta, không được, ta quyết định đưa bọn chúng ra ngoài học võ.”

“Ngươi điên rồi, không được, ngươi muốn đưa bọn chúng đi nơi nào ta cũng đi theo.” Hàn Ngữ Phong trừng mắt liếc hắt uy hiếp, sau đó sắc mặt có chút đỏ ửng nhẹ giọng nói: “ Hơn nửa ngày nào cũng vậy, không phải ngươi đã gây sức ép với ta cả đêm sao, ban ngày còn tranh cùng con, ngươi có thấy xấu hổ hay không?”

“Cái này cũng không thể trách ta, là người nào đó không hiền lành, không cho ta nạp thiếp, ta hàng đêm không quần quít lấy ngươi còn có thể làm gì bây giờ?” Tư Mã Tuấn Lỗi nói bóng gió.

243. 244

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.17 : Phiên ngoại Phong Hồn: Ngữ Phong hạnh phúc

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

“Ai không cho ngươi nạp thiếp? Nếu ngươi muốn nạp thiếp, ta có thể ngăn cản ngươi sao? Ta có dùng dây thừng trói chặt ngươi sao?” Hàn Ngữ Phong chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

“Ngươi không ngăn cản cũng không có dùng dây trói chặt ta lại, nhưng ngươi lại hạ độc ta.” Tư Mã Tuấn Lỗi bí hiểm nói.

“Cái gì? Hạ độc?” Nàng hạ độc hắt khi nào?

“Chính là độc tình, đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng của ta, không giải hết được, chỉ thấy càng ngày càng nặng.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói vẻ mặt còn rất chân thật.

Hàn Ngữ Phong tức giận trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Ngươi lớn như vậy mà còn không đứng đắn.” Hiện tại hắt thay đổi rất nhiều, ở trước mặt nàng, càng ngày càng quyến rũ.

“Cái gì không đứng đắn? Cái này gọi là cảm xúc chốn khuê phòng, có hiểu hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhếch môi lên vẻ mặt cười xấu xa dí sát vào tai nàng nói: “Ngươi rõ ràng là thích nghe, tại sao phải giả bộ.” Nói xong còn khẽ liếm vành tai của nàng, vành tai là nơi mẫn cảm nhất của nàng.

Thân thể Hàn Ngữ Phong không khỏi run rẩy một chút, sắc mặt giận dữ nói: “Ngươi thật không thấy hai đứa nhỏ còn ở đây.”

“Con vẫn còn nhỏ, mặc kệ chúng đi, mà biết đâu chúng cũng rất thích? Các ngươi cũng hy vọng nường sinh thêm một tiểu muội muội nữa có đúng hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi xoay mặt nhìn hai tiểu bảo bối hỏi.

“Ba.” Bên trái Kì Nhi giơ lên bàn tay nhỏ bé mập mập đánh vào trên mặt Tư Mã Tuấn Lỗi, mắt to nháy nháy linh động vô tội, dùng tay nhỏ bé đánh vào ánh mắt hắt.

“Tiểu tử, người vô lễ.” Tư Mã Tuấn Lỗi sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm về mặt vô tội của Kì Nhi, cổ tình dấm giơ tay đánh phụ thân.

“Ha ha, người xứng đáng.” Hàn Ngữ Phong ở một bên cười, ghé sát bên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kì Nhi, đứa con này làm thật tốt.

“Xuân Vũ ôm hai đứa nhỏ này ra ngoài.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên hướng về phía ngoài cửa phân phó, sau đó nhìn nàng, về mặt cười tà mị.

“Người làm gì? Ta không muốn.” Hàn Ngữ Phong nhìn hắn, bây giờ là ban ngày hắn sẽ không phải vậy chứ? Nàng không muốn.

Xuân Vũ tiến vào che miệng cười trộm không nhìn Vương gia cùng Vương phi, nàng cùng vú em ôm Kì Nhi cùng Lâm Nhi ra ngoài, đã thành thói quen, trước khi đi còn giúp hai người đóng cửa thật kỹ.

“Ngoan ngoan lại đây Ngữ Phong.” Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía nàng ngoắc ngoắc ngón tay.

“Được.” Hàn Ngữ Phong về mặt cười cười lại đột nhiên chạy về phía cửa, đột nhiên mở cửa ra giật mình, có một cô gái về mặt tiều tụy thống khổ trên ngón tay loang lổ vết máu đứng ở ngoài cửa.

“Ta không phải quấy rầy các người?” Lời nói của Hỏa Vân Kiều như vậy, nhưng một bước lại tiến vào không biết vì cái gì? Nàng đã tới nơi này rồi, hoặc là trong lòng nàng đã đem bọn họ trở thành bằng hữu.

“Hỏa Vân Kiều người làm sao vậy?” Hàn Ngữ Phong đóng cửa lại nhìn thấy bộ dạng này của nàng quan tâm hỏi.

“Phong Hồn thành thân.” Hỏa Vân Kiều khoe môi nhếch lên một nụ cười thê thảm, tân nương không phải là nàng.

“Sao lại vậy? Phong Hồn thành thân? Tân nương là ai?” Hàn Ngữ Phong kinh ngạc luôn miệng truy hỏi hắn cưới ai? Ai lại có thể thích hợp với hắn hơn Hỏa Vân Kiều?

Tư Mã Tuấn Lỗi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có phải là hoa khôi Mẫu Đơn của Hoa mãn lâu hay không?” Rất có thể là nàng bởi vì một thời gian sau đột nhiên không thấy nàng.

“Vương gia cũng biết là nàng.” Mất đẹp của Hỏa Vân Kiều mang theo rất nhiều đau đớn.

“Hoa khôi? Phong Hồn lấy hoa khôi?” Hàn Ngữ Phong có chút không thể tin được, nam nhân lạnh lùng như Phong Hồn mà cũng đến kỹ viện, nay lại còn muốn cưới hoa khôi? Đánh chết nàng cũng không tin.

“Rất kỳ quái có phải không? Ta hắn là bà mối của bọn họ.” Tâm của Hỏa Vân Kiều hối hận muốn chết, nàng vì cái gì nhất thời xúc động cứu Ngọc Oánh, nếu nàng không cứu nàng ta, chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ không xảy ra.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Người nói rõ ràng một chút.” Hàn Ngữ Phong càng nghe càng hồ đồ.

Hỏa Vân Kiều nhìn bọn họ chậm rãi mở miệng kể lại các sự việc nàng đã trải qua.

Nghe xong những lời nàng nói Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nhau, Phong Hồn lấy Ngọc Oánh có phải quá nhanh hay không? Hay là hắn thật sự thích Ngọc Oánh?

“Hỏa cô nương người có phát hiện điểm đáng ngờ nào không?” Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêm túc nhìn nàng hỏi lại.

“Điểm đáng ngờ, điểm gì đáng ngờ?” Hỏa Vân Kiều ngược mặt nghi hoặc nhìn hắn, nàng hiện tại rất đau lòng.

“Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Ta nghĩ Phong Hồn cũng không muốn giữ nàng lại, mà người vừa rời đi hắn đã lấy Ngọc Oánh, cái này không phải là quá nhanh, lại nói Ngọc Oánh tại sao lại làm như vậy? Tại sao mỗi lần đều rất tình cờ gặp gỡ các người?” Tư Mã Tuấn Lỗi đưa ra một loạt nghi vấn.

Hỏa Vân Kiều có chút sững sốt, nàng từ trước tới giờ chưa có nghĩ tới vấn đề này, chẳng lẽ Ngọc Oánh thật sự có âm mưu tiếp cận bọn họ?

“Mà bọn họ cũng đột nhiên thành thân, ta nghĩ ở bên trong nhất định có chuyện gì?” Hàn Ngữ Phong cũng tỉnh ngộ lại nói.

“Ngọc Oánh có phải cố ý tiếp cận Phong ca ca hay không? Muốn tổn thương hắn?” Hỏa Vân Kiều nghĩ vậy sắc mặt lo lắng xoay người nói: “Không được ta phải quay lại xem.”

“Hỏa cô nương, người chờ một chút.” Hàn Ngữ Phong gọi nàng lại sau đó nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi nói: “Chúng ta đi cùng được không?”

“Được.” Tư Mã Tuấn Lỗi do dự, dù sao Phong Hồn cũng từng giúp nàng, ôm lấy Hàn Ngữ Phong liền cùng Hỏa Vân Kiều đi đến Quỷ môn.

Trong tân phòng, Ngọc Oánh một người ngồi ở chỗ kia, khuôn mặt lạnh lùng dưới khăn hồng, đôi mắt đẹp phát ra tia hung ác, tìm cách lâu như vậy hôm nay rốt cuộc cũng có thể báo thù.

Cửa bất ngờ bị mở ra, nàng biết hắn đã trở lại.

Phong Hồn tháo bỏ khăn hồng của nàng, Ngọc Oánh lập tức đứng dậy trên mặt xấu hổ nhìn hắn, cầm lấy một ly rượu trên bàn đưa cho hắn thanh âm vô cùng mềm mại nói: “Tướng công chúng ta cùng uống chén rượu giao bôi.”

Phong Hồn sắc mặt vẫn lạnh như băng, không có biểu hiện gì, cầm lấy chén rượu uống.

“Tướng công, để ta giúp chàng cởi áo.” Ngọc Oánh buông chén rượu nhẹ tay cởi quần áo của hắn.

244. 245

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.18 : Phiên ngoại Phong Hồn: Có lòng giúp đỡ

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Phong Hồn vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, Ngọc Oánh đứng ở phía sau hắn nhẹ nhàng đem áo khoác cởi ra. Trên mặt lạnh lùng đột nhiên biến thành hận ý, chủ thủ giấu ở bên trong tay áo liền hung hăng hướng về phía sau lưng hắn...

“Bính.” Phong Hồn xoay người một cái liền đá bay chủ thủ trong tay nàng, một chưởng đánh thẳng vào ngực của nàng.

Ngọc Oánh nhanh chóng lui về phía sau tựa vào cửa, từ yết hầu phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm y phục, trên khóe miệng lưu lại vết máu đỏ tươi, hung hăng trừng mắt liếc hắn nói:

“Người rõ ràng có chuẩn bị, người như thế nào lại biết?”

Phong Hồn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng nói:

“Người có rất nhiều sơ hở, người trăm phương nghìn kế nhằm tiếp cận ta, muốn gả cho ta, như thế không phải thật làm cho người ta hoài nghi sao?”

“Phong Hồn người quả nhiên không đơn giản, người đều đã biết, nói đi, tại sao lại đồng ý lấy ta?” Chuyện này thật làm cho nàng nghi ngờ, nếu hắn đã nghi ngờ nàng tại sao không trực tiếp giết nàng?

“Ta là sát thủ nhưng không phải gặp ai liền giết, ta đã cho người rất nhiều cơ hội, cho người rời đi nhưng người đều cự tuyệt. Nếu đã như vậy ta sao lại không thành toàn người, nhìn xem người rốt cuộc muốn làm gì?” Trong mắt Phong Hồn hiện lên một tia ngoan độc, hiện tại hẳn sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Ta muốn làm gì? Ta muốn giết người, Dương Tranh buông tha người nhưng ta sẽ không bỏ qua người, ta vì ca ca mà báo thù.” Về mặt Ngọc Oánh tràn đầy hận ý nhìn hẳn.

Phong Hồn bây giờ mới biết thì ra nàng là muội muội của Hoa Tâm Đại Thiếu, đôi mắt lạnh lùng nói: “Người cũng là một cô nương, người hẳn phải biết những cô nương bị ca ca người vũ nhục thống khổ thế nào.”

“Ta không việc gì phải biết nhiều như vậy? Ta chỉ cần biết người giết ca ca ta, ta sẽ báo thù.” Trên mặt Ngọc Oánh không có một tia hối lỗi, đối với nàng mà nói những người đó sống chết không liên quan đến chuyện của nàng.

“Quả nhiên là huynh muội, nếu người có ý ăn năn có lẽ ta còn có thể tha người, nhưng hiện tại chính người đã chọn con đường này, là ta động thủ hay là người tự mình động thủ.” Ánh mắt Phong Hồn lạnh như băng.

“Phong Hồn người giết người nhiều như vậy, đáng chết hay không đáng chết người đều giết, vậy người có từng ăn năn? Lúc ta quyết định báo thù ta đã không nghĩ đến mình sẽ toàn mạng trở về, không phải người chết thì chính là ta chết, nếu giết không được người, như vậy thì ta chỉ còn có con đường chết.” Trong mắt Ngọc Oánh không có một chút sợ hãi cúi xuống cầm lấy chủy thủ rơi trên mặt đất hung hăng đâm vào ngực mình.

Phong Hồn lạnh lùng nhìn nàng cũng không có ra tay ngăn cản, hẳn đã cho nàng rất nhiều con đường sống nhưng nàng đã muốn chọn con đường chết.

Hỏa Vân Kiều, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong vội vàng chạy tới cửa, đúng lúc thấy trên ngực Ngọc Oánh cầm chủy thủ chậm rãi ngã xuống. Xem ra bọn họ đoán không sai, nàng quả nhiên có vấn đề nhưng Phong Hồn cũng không phải hạng người thiếu cảnh giác.

“Phong ca ca, chàng có xảy ra chuyện gì không?” Hỏa Vân Kiều từng bước khẩn trương chạy qua hỏi.

“Không có chuyện gì.” Phong Hồn lắc đầu nhìn cửa nói:

“Vương gia, Ngữ Phong, đã tiếp đón chậm trễ rồi.” Bọn họ gật đầu.

“Môn chủ đã xảy ra chuyện gì?” Trầm Mộ Thần cùng người của Quỷ môn chạy tới đúng lúc thấy Ngọc Oánh nằm trên mặt đất, sắc mặt kinh sợ hãi hùng. Tại sao lại có thể như vậy?

“Không có việc gì, Ngọc Oánh là muội muội của Hoa Tâm Đại Thiếu dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận muốn ám sát ta, nàng đã tự sát hãy mang ra ngoài tùy tiện an táng.” Phong Hồn giải thích đơn giản, sau đó lạnh lùng ra lệnh.

Trầm Mộ Thần cùng mọi người trong Quỷ môn khiếp sợ, nàng chính là một thích khách đáng thương, một mỹ nhân như hoa như ngọc.

“Mộ Thần, người đưa khách ra phòng khách trước, ta đi thay quần áo xong lập tức sẽ quay trở lại.” Phong Hồn phân phó nói.

“Vâng, thưa môn chủ.” Trầm Mộ Thần làm động tác mời nói: “Vương gia, Vương phi mời.”

Tại tiền sảnh của Quỷ môn. Bọn họ vừa mới ngồi xuống.

Phong Hồn lại mặc bộ quần áo màu xanh thường ngày đi ra, nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi và Hàn Ngữ Phong nói: “Vương gia các người sao lại đến đây?”

“Ha ha.” Hàn Ngữ Phong cười khê một tiếng nói: “Chuyện này phải hỏi Hỏa cô nương, nàng lo lắng cho người, ta cùng Vương gia cũng không có việc gì nên tới xem thử.”

Hỏa Vân Kiều trên mặt đỏ ửng vội vàng chuyển đề tài nói: “Phong ca ca, chàng không phải là đã sớm biết nàng lòng lang dạ sói chứ?”

“Ngay từ đầu ở thanh lâu đã bắt đầu hoài nghi.” Phong Hồn gật đầu.

“Vậy tại sao chàng lại không nói cho ta biết?” Hỏa Vân Kiều có chút tức giận, thật tức mà, tự nhiên làm cho nàng đau khổ lâu như vậy.

“Ta muốn xem thử nàng rốt cuộc muốn làm gì? Nếu nói cho người, liệu người có nén giận được không?” Phong Hồn nhìn nàng liếc mắt một cái, chỉ sợ nàng sớm đã giết Ngọc Oánh.

“Ta...” Hỏa Vân Kiều bị hắn nói, thốt không ra lời.

“Hỏa cô nương nếu không phải người chỉ lo ghen tị, với trí thông minh của người như thế nào lại không nhìn ra nàng khác thường.” Tư Mã Tuấn Lỗi ở một bên đùa giỡn nói.

“Ai ghen tị?” Hỏa Vân Kiều sắc mặt càng thêm đỏ, bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

“Người xem này, tay ngọc ngà bị thương thành cái dạng này, ta nhìn thấy cũng đau lòng.” Hàn Ngữ Phong cố ý cầm lấy ngón tay bị thương của nàng.

“Người bị làm sao vậy, Vân Kiều?” Phong Hồn nghiêng đầu nhìn nàng hỏi.

“Không có việc gì, ta không cần thận dụng phải.” Hỏa Vân Kiều nhanh chóng dấu đi, tuy rằng khẩu khí của hắn không rõ ràng là quan tâm nhưng chỉ như vậy cũng khiến nàng rất vui vẻ.

Nhìn thấy Phong Hồn vẫn lạnh lùng, Hàn Ngữ Phong trong lòng thở dài quyết định giúp nàng một lần, suy nghĩ một chút làm như tùy ý hỏi: “Phong Hồn, Hỏa cô nương các người khi nào thì chuẩn bị thành thân?”

Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức hiểu được ý của nàng, ở một bên đệm thêm vào: “Đúng vậy, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ đến uống rượu mừng.”

Hỏa Vân Kiều thẹn thùng cúi mặt, trong mắt tràn ngập vui mừng, cũng biết đây là nàng cố ý giúp nhưng không biết Phong ca ca sẽ trả lời thế nào? Tim đập thật là nhanh.

“Ta không có tính đến chuyện thành thân.” Phong Hồn lạnh lùng nói, một câu chấn động khiến mọi người đều ngẩn ngơ.

Hỏa Vân Kiều đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt ngân ngấn nước, hắn cự tuyệt như vậy, rõ ràng là không để ý đến cảm nhận của nàng, bị mất thể diện nàng không chịu được, từng bước bỏ chạy ra ngoài.

245. 246

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.19 : Phiên ngoại Phong Hồn: Ngữ Phong dùng kế

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Hỏa Vân Kiều đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt ngân ngấn nước, hắn cự tuyệt như vậy rõ ràng là không để ý đến cảm nhận của nàng, nàng bị mất thể diện không chịu được từng bước bỏ chạy ra ngoài.

Hàn Ngữ Phong không khỏi liếc mắt nhìn Phong Hồn một cái, không biết hắn thật sự không hiểu hay là cố ý cho nàng hết hy vọng, không có nghĩ nhiều xoay người đuổi theo, Hỏa Vân Kiều đứng ở trong sân thương tâm rơi lệ, nàng đi qua an ủi nói: “Hỏa cô nương đừng khóc, Phong Hồn chính là nam nhân như vậy, người không phải là biết rõ hắn sao.”

Hỏa Vân Kiều lau lau nước mắt nói: “Ta biết, là ta thích chàng, ngay lần đầu thấy chàng ta liền thích chàng, ta không có cách nào làm cho mình không để ý đến chàng hoặc rời xa chàng.”

Hàn Ngữ Phong bất đắc dĩ thở dài: “Nhưng bây giờ hắn đã cự tuyệt ngươi, bây giờ ngươi nên làm thế nào?”

“Chàng từng nói chàng là sát thủ không muốn liên lụy tới ta, ta biết cho dù chàng không thương ta nhưng ít nhất chàng không có chán ghét ta, chính là ta không thể rời xa chàng, ta thật sự rất yêu chàng.” Giọng nói của Hỏa Vân Kiều biểu lộ sự bất lực nghẹn ngào, nàng chính là không buông hắn được.

Hàn Ngữ Phong thật sự không còn lời nào để nói, nàng cũng không biết nên khuyên thế nào cho tốt.

“Hàn Ngữ Phong, ngươi mau giúp ta, ta phải làm thế nào Phong ca ca mới có thể tiếp nhận ta?” Hỏa Vân Kiều giống như một cô gái bất lực nắm lấy cánh tay nàng cầu xin.

Hàn Ngữ Phong thật sự không đành lòng nhìn thấy nàng như vậy, muốn nhìn thấy nàng như lần đầu tiên, nàng cực kỳ kiêu ngạo lạnh lùng, suy nghĩ một chút hung ác nói: “Có phải hay không phương pháp nào người cũng đều đồng ý thử?”

“Ừ, chỉ cần khiến chàng yêu ta, để ta có thể ở bên cạnh Phong ca ca. Biện pháp gì ta cũng đều đồng ý thử.” Hỏa Vân Kiều kiên quyết gật đầu, trong mắt mang theo hy vọng.

“Như vậy...” Hàn Ngữ Phong thì thầm bên tai nàng, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi có nguyện ý làm như vậy không?”

Về mặt Hỏa Vân Kiều đỏ ửng, ấp úng nhìn nàng nói: “Làm như vậy có được không?”

“Chắc chắn được, ngươi nói Phong Hồn là người như thế nào?” Hàn Ngữ Phong gật đầu hỏi.

“Chính là người một lời nói đáng giá ngàn vàng.” Hỏa Vân Kiều

“Đúng.” Hàn Ngữ Phong lại gật đầu, sau đó nghiêm túc nói: “Người trọng tình trọng nghĩa như vậy không thể rũ bỏ trách nhiệm, ngươi nghĩ xem, nếu người cùng hắn có quan hệ mật thiết, hắn còn có thể bỏ rơi người nữa không?”

“Sẽ không.” Hỏa Vân Kiều lắc đầu, Phong ca ca hắn sẽ chịu trách nhiệm với nàng, sau đó về mặt lại ngượng ngùng, cúi đầu hỏi: “Nhưng mà ta nên làm như thế nào, chàng mới có thể mắc câu đây?”

“Hỏa cô nương vấn đề này ngươi không nên hỏi ta, đừng quên ngươi là ai? Chuyện này đối với ngươi mà nói rất dễ dàng.” Hàn Ngữ Phong khẽ cười một chút, nàng thật hồ đồ, nàng không phải là một cao thủ dùng độc sao?

“Ra vậy.” Hỏa Vân Kiều cũng cười khẽ một tiếng, dùng được đối với nàng mà nói là chuyện dễ dàng.

“Hiện tại có phải thoải mái hơn hay không? Ngươi đã thương hắn đến thế, vậy hãy nghĩ kế đem hắn biến thành của ngươi.” Hàn Ngữ Phong nhìn nàng nói.

“Ừ, tốt hơn nhiều nhưng mà ta khi nào thì nên xuống tay?” Hỏa Vân Kiều về mặt nghi hoặc hỏi vấn đề trên, nàng giống như một tiểu hài tử không biết gì.

“Đương nhiên càng sớm càng tốt, tốt nhất là đêm nay liền hành động, tránh để đêm dài lắm mộng.” Hàn Ngữ Phong khích lệ nàng nói, dù sao đã quyết định làm, tốt nhất là nên làm sớm một chút.

“Ừ.” Hỏa Vân Kiều gật gù gật đầu, quyết tâm phải thành thân cho nên nàng sẽ làm như vậy.

“Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?” Tư Mã Tuấn Lỗi đi tới vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng Hàn Ngữ Phong, làm cho Hỏa Vân Kiều có chút ghe tị.

“Không có gì.” Hàn Ngữ Phong lắc đầu cười.

“Chúng ta cần phải trở về rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi kéo tay nàng.

“Hỏa cô nương, ta chờ tin tức tốt của ngươi.” Hàn Ngữ Phong hướng về phía nàng nháy nháy mắt.

“Hẹn gặp lại. Ta nhất định sẽ thành công” Hỏa Vân Kiều nhanh chóng mất đi về âm u trước đó

Cười ở trên lưng ngựa Tư Mã Tuấn Lỗi một bên ôm nàng một bên hỏi: “Nàng cùng với nàng ta vừa nói gì vậy?”

“Không có gì.” Hàn Ngữ Phong khẽ cười, lúc nào mình đã trở thành người mưu mô như vậy chứ, dám đưa ra một chủ ý không chính đáng, bất mãn quay đầu trừng mắt liếc hắt một cái, đều do ở bên cạnh hắt trong một khoảng thời gian quá dài nên nàng đã bị hắt lây bệnh.

“Không có gì, nàng cho là nàng lừa được ta sao? Nói thật bằng không ta liền...” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong, tay liền sờ trước ngực của nàng.

“Chàng đứng đắn lại một chút, không thấy đây là trên lưng ngựa, chàng không sợ ngã xuống sao?” Hàn Ngữ Phong nũng nịu gỡ tay hắt ra, hắt cũng không biết khi nào thì thích hợp, khi nào thì không, luôn không đứng đắn như vậy.

“Nàng là phu nhân của ta, nhiệm vụ của nương tử không phải là phục tùng sao? Cam đoan sẽ không ngã xuống đâu, nếu không tin chúng ta thử xem?” Tư Mã Tuấn Lỗi vẽ mặt cười xấu xa.

“Đứng đắn đi.” Sắc mặt Hàn Ngữ Phong đỏ lên.

“Được, vậy nàng nói cho ta biết các nàng vừa nói cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi giờ phút này trở nên đứng đắn.

“Ha ha.” Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút sau đó quay đầu lại ghé vào tai hắt nói: “Ta bảo Hỏa Vân Kiều hạ được cho Phong Hồn, lúc gạo đã nấu thành cơm thì Phong Hồn không thể không lấy nàng.”

Tư Mã Tuấn Lỗi Nghe xong con người đen trắng tập nhìn nàng chăm chăm.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Hàn Ngữ Phong bị hắt nhìn chăm chăm có chút hốt hoảng, hay là nàng làm sai.

“Ha ha.” Hắt đột nhiên tuôn một tràng cười to, sau đó hôn lên môi nàng một cái nói: “Nàng khi nào trở nên hư như vậy, nhưng mà ta thích.”

Hàn Ngữ Phong thở ra, trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Còn không phải bị chàng làm hư, nhanh về đi ta nhớ Kì nhi, Lân nhi.”

“Nàng khi nào thì nhớ ta?” Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu thổi khí bên tai nàng.

“Phu quân, ta chính là mỗi ngày đều để người ở trong này.” Hàn Ngữ Phong lấy tay chỉ vào tim của chính mình.

“Ngữ Phong, nàng rất thông minh.” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa lòng ôm chặt nàng.

Ánh mắt nàng lóe lên đảo nhanh qua hắt, nàng có thể không thông minh sao? Nếu không mỗi lần bị hắt uy hiếp cuối cùng vẫn là nàng thỏa hiệp, cho nên nàng vẫn là sớm nói lời dễ nghe làm cho hắt vui vẻ

246. 247

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.20 : Phiên ngoại Phong Hồn: Môn chủ phu nhân

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Hỏa Vân Kiều trong tay bưng một ly trà, đương nhiên trong trà này nàng có bỏ thêm một ít dược liệu của nàng, hạ quyết tâm lâu lắm mới dám đem dược bỏ vào bên trong, khẩn trương đi đến ngoài cửa phòng Phong Hồn, hít thật sâu gõ cửa nói:

“Phong ca ca, ta có thể vào không?”

Trong phòng Phong Hồn sững sốt, nghĩ đến ban ngày trong lúc vô ý hấn làm cho nàng xấu hổ cũng có chút áy náy, dù sao nàng cũng là nữ nhi, cất giọng nói:

“Vân Kiều vào đi.”

Hỏa Vân Kiều đẩy cửa ra rồi đi vào, vẫn có chút chột dạ cúi đầu nói:

“Phong ca ca, uống trà do chính ta pha đi.” Hoàn hảo, giọng nói không có phát run.

“Được.” Phong Hồn nhận chén trà trong tay nàng, nhìn thoáng qua nàng, trực giác mách bảo hấn trong trà này có vấn đề, chẳng lẽ nàng tức giận nghĩ muốn trả thù hấn một chút, nhưng hấn biết nàng sẽ không hại hấn nên một hơi uống hết sạch.

Tim Hỏa Vân Kiều đập thình thịch, cái này so với hạ độc hấn còn khó hơn, hấn có thể nhìn ra sự khác thường của nàng hay không, trong lòng lo lắng không yên, không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

“Trà thơm lắm.” Phong Hồn đem chén trà đặt ở một bên trên bàn.

Hỏa Vân Kiều đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn nói:

“Chàng uống sao?”

“Sao lại hét lên? Không phải người cố ý mang cho ta uống sao?” Phong Hồn đem hai chữ ‘cố ý’ nhấn mạnh, chính là hấn nằm mơ cũng không nghĩ mình bị hạ xuân dược.

“Phong ca ca, chàng...” Hỏa Vân Kiều vừa định hỏi hấn có cảm giác gì không nhưng lập tức ngậm miệng lại.

“Người muốn nói cái gì?” Phong Hồn vừa dứt lời liền cảm giác thấy bản thân có điểm lạ, như có một luồng nhiệt đang lưu chuyển trong thân thể mình, hạ thể từ từ phát sinh biến hóa, luồng nhiệt kia càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Hỏa Vân Kiều nhìn thấy sắc mặt hấn đột nhiên biến thành đỏ ửng, tâm lo lắng chẳng lẽ dược phát huy tác dụng, như thế nào có thể nhanh như vậy? Độc dược nàng hay dùng nhưng xuân dược hôm nay vẫn là lần đầu tiên nàng dùng.

“Hỏa Vân Kiều, người dám cho ta dùng xuân dược.” Phong Hồn trong mắt hừng hực lửa giận, thân thể cố nén xúc động, trên đầu trên người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng những quấy nhiễu trong cơ thể không ngừng chống phá lý trí hấn, Hỏa Vân Kiều trước mắt càng thêm quyến rũ động lòng người.

“Phong ca ca, chàng thế nào rồi?” Hỏa Vân Kiều có chút sợ hãi, ánh mắt của hấn thật sự làm cho người ta sợ hãi, nàng có phải đã dùng quá liều lượng hay không?

Cuối cùng ham muốn cũng phá tan lý trí hấn, hấn thầm nghĩ phóng thích chính mình, thô bạo kéo nàng điên cuồng xâm chiếm môi nàng, giống như bão táp hạ xuống...

Chỉ có âm thanh quần áo bị xé rách lên tiếng trả lời, rất nhanh quần áo đã bị xé tan thành từng mảnh nhỏ, ôm lấy nàng bước đi.

“Phong ca ca.” Hỏa Vân Kiều hoảng sợ nhìn hấn, giờ phút này hấn giống như một dã thú, dường như trong nháy mắt có thể đem nàng ăn sống.

Phong Hồn đã hoàn toàn mất hết lý trí, hấn thầm nghĩ phải phóng thích thân thể chính mình, không có thương tiếc cùng yêu thương trực tiếp tiến nhập vào thân thể khô khốc của nàng.

Hỏa Vân Kiều phát ra một tiếng la tê tâm liệt phế, nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, đau quá nhưng người ở bên trên vẫn ra sức chuyển động, từ đầu đến cuối đều không để ý đến cảm nhận của nàng.

Bão táp phong ba giằng co tàn phá suốt gần một đêm mới dần dần lắng xuống.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng, Phong Hồn cố sức mở to mắt, đột nhiên nhớ tới chuyện tình ngày hôm qua vội vàng đứng dậy, liền nhìn thấy Hỏa Vân Kiều nằm ở bên cạnh mình loang lổ vết máu, trên mặt đất đều là mảnh vụn quần áo. Nhìn lại chính mình hẳn biết sự việc đã xảy ra không thể nào cứu vãn, nhìn nàng đang ngủ say, trong mắt hẳn bừng bừng lửa giận, nàng cứ nhiên nghĩ ra cái biện pháp như vậy làm cho hắn thỏa hiệp, hẳn hiện tại không thể không thỏa hiệp mặc kệ thế nào? Nàng đã là nữ nhân của hắn, hắn cũng phải chịu trách nhiệm, đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Hỏa Vân Kiều chậm rãi mở to mắt, nàng mệt mỏi quá, thân thể cũng thật đau đớn, giật mình nhìn về một bên thấy vị trí bên người trống trơn, vẻ mặt trở nên ảm đạm, nước mắt trong suốt chảy ra, mặc dù có quan hệ thân mật hẳn vẫn không cần nàng.

“Hỏa cô nương, người tỉnh rồi, ta giúp người chuẩn bị nước tắm rửa.” Thu Nhi đi vào nhìn thấy cảnh sắc trước mắt không khỏi sửng sốt, lập tức hiểu được vì sao môn chủ phái nàng đến hầu hạ cô nương.

“Ừ.” Hỏa Vân Kiều sắc mặt đỏ bừng cuống quýt gạt đầu.

Rất nhanh nước tắm liền chuẩn bị xong, Hỏa Vân Kiều ngồi trong bồn tắm lúc này mới chú ý thấy toàn thân của mình đầy vết xanh tím, khoe môi cong lên một nụ cười thê thảm, nàng đã mất đi trong sạch cùng tôn nghiêm, nhưng vẫn là không được hắn yêu.

“Cô nương ta đến giúp người.” Thu Nhi dọn dẹp phòng cùng giường xong đi tới nói.

“Không cần, người đi ra ngoài đi.” Hỏa Vân Kiều ra lệnh nói, bộ dáng hiện tại của nàng chỉ là làm cho người ta chế giễu.

“Cô nương vẫn là để ta làm đi, dù sao sau này ta cũng sẽ hầu hạ người.” Thu Nhi đi tới nói.

“Sau này? Cái gì sau này?” Hỏa Vân Kiều ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng.

“Sau này người sẽ thành thân cùng môn chủ.” Thu Nhi thật cẩn thận nói lại, chẳng lẽ nàng nói sai cái gì?

“Thành thân?” Hỏa Vân Kiều biểu hiện sửng sốt, sau đó vui sướng ôm lấy nàng hỏi:

“Ai nói vậy?”

“Môn chủ phân phó nói một tháng sau môn chủ cùng cô nương thành thân.” Thu Nhi mơ hồ nói, chẳng lẽ nàng không biết sao? Đã đến quan hệ như vậy rồi, còn có thể không thành thân sao?

“Phong ca ca nói vậy.” Trong lòng Hỏa Vân Kiều nhất thời cảm thấy ngọt ngào đến cực điểm, Phong ca ca thật sự muốn thành thân với nàng, nàng thật muốn nhìn thấy hắn, vội vàng nói:

“Thu Nhi người giúp ta tắm nhanh lên.”

“Vâng, cô nương.” Thu Nhi vội vàng đáp ứng.

Hỏa Vân Kiều bôi lên thân thể chính mình thuốc tốt nhất, sau đó thay quần áo sạch sẽ liền vội vàng chạy về hướng thư phòng, đi tìm Phong Hồn.

“Phong ca ca.” Đẩy nhẹ cửa thư phòng liền thấy Trầm Mộ Thần đã ở bên trong, sửng sờ ở cửa không biết nên nói gì?

“Môn chủ phu nhân đã tới, thuộc hạ cáo lui trước.” Trầm Mộ Thần vẻ mặt cười gian tà.

Hỏa Vân Kiều đỏ mặt vội vàng cúi đầu, nàng thật sự không có mặt mũi gặp mọi người.

“Địa vị môn chủ phu nhân thực sự là của người.” Trầm Mộ Thần đi đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói.

Hỏa Vân Kiều trừng mắt liếc hắn một cái, dám cười nhạo nàng, không nhìn xem nàng là ai? Tay hướng về phía hắn bắn ra.

247. 248

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.21 : Phiên ngoại Phong Hồn: Đứa nhỏ mất tích.

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Vừa muốn đi ra ngoài cửa Trầm Mộ Thần nhất thời cảm thấy trên người như giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, tay không ngừng gãi ngứa, khó chịu ở khắp mọi nơi trên người, tại sao lại thế này? Nhất thời hắn còn không có phản ứng.

“Vân Kiều, cho hắn thuốc giải, không cần trêu hắn.” Phong Hồn liếc mắt một cái liền hiểu được.

“Không cho, ai bảo hắn chê cười ta.” Trầm Mộ Thần giống như con khỉ, khiến cho Hỏa Vân Kiều không khỏi nén cười.

Trầm Mộ Thần lúc này lúc này mới hiểu được, vừa cười khổ sở vừa cầu xin tha thứ nói:

“Môn chủ phu nhân, lần sau có gan hùm thuộc hạ cũng không dám, mau cho ta thuốc giải đi, ta chịu không nổi rồi.”

Hỏa Vân Kiều lúc này mới lấy ra một viên thuốc đưa cho hắn nói:

“Nhớ kỹ, lần sau chớ có chọc ta nếu không so với lần này còn ghê gớm hơn.”

Trầm Mộ Thần vội vàng nuốt xuống, thân thể liền lập tức hết gãi ngứa, giận giữ nói:

“Môn chủ phu nhân, sau này thuộc hạ nhất định nghe theo mệnh lệnh của người.” Nói xong quay sang nhìn môn chủ, ý nói môn chủ người về sau cẩn thận một chút, lấy nữ nhân như vậy chính là tìm lấy phiền toái cho mình.

“Ai là môn chủ phu nhân?” Hỏa Vân Kiều cúi đầu thẹn thùng.

“Ta ra ngoài.” Trầm Mộ Thần nói xong, liền rời khỏi giống như trốn chạy, hắn không dám trêu chọc môn chủ phu nhân tương lai này.

Không khí trong thư phòng có chút xấu hổ, hai người nhìn nhau sau đó nhanh chóng dời ánh mắt sang chỗ khác, không biết nên nói cái gì?

“Thân thể của người thế nào?” Phong Hồn rót cuộc mở miệng, chính mình tối hôm qua nhất định rất thô bạo.

“Rất tốt.” Hỏa Vân Kiều cả tai đỏ bừng, thật tốt, hắn không tức giận.

“Vân Kiều, sự việc đã như vậy ta sẽ có trách nhiệm đối với người, một tháng sau chúng ta thành thân.” Phong Hồn nói đến.

“Ừ.” Hỏa Vân Kiều gật đầu, sau đó ngẩng mặt lo lắng nhìn hắn nói:

“Phong ca ca, người không trách ta sao?”

“Trách người có còn ý nghĩa sao? Nếu đây là quyết định của người, mà chuyện cũng đã xảy ra, ta cũng chỉ có thể chấp nhận.” Phong Hồn nhìn nàng chăm chăm, tuy rằng hắn không truy cứu nhưng chấp nhận chuyện này cũng có chút bị ép buộc.

Hỏa Vân Kiều không nói gì tiếp nhưng khoe miệng nhếch lên, giờ phút này tâm tình của nàng rất tốt, điều này đã chứng minh rằng Hàn Ngữ Phong nói rất đúng, Phong ca ca là người trọng tình trọng nghĩa, lại là người rất có trách nhiệm.

“Vân Kiều, tại sao ngươi đột nhiên dùng xuân dược? Ai dạy ngươi?” Phong Hồn đột nhiên nghi hoặc hỏi, cái này nhất định không phải do nàng nghĩ ra, nếu không nàng đã sớm sử dụng làm gì chờ đến bây giờ, nhất định là có người bày mưu cho nàng làm như vậy.

“Làm sao chàng biết có người dạy thiếp?” Hỏa Vân Kiều nói xong liền hỏi hân, như thế này không phải là nói cho hân biết có người dạy nàng sao?

“Nói đi, là ai?” Hân rất muốn biết là ai đã dạy nàng cách làm sai trái này.

“Cái này.” Hỏa Vân Kiều ấp a ấp úng do dự không biết có nên nói cho hân biết hay không?

“Ai?” Giọng nói của Phong Hồn lạnh lùng, hàm chứa tức giận.

Hỏa Vân Kiều nhất thời thốt ra:

“Là Hàn Ngữ Phong.”

“Ngữ Phong?” Phong Hồn rõ ràng kinh ngạc, hân thật sự không có cách nào tin tưởng, nàng là một nữ tử dịu dàng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa như vậy sao lại dạy Vân Kiều biện pháp này.

“Là nàng, nàng nói nếu chúng ta có...Chàng nhất định sẽ chịu trách nhiệm... nhất định sẽ lấy ta.. nên ta liền...” Hỏa Vân Kiều giải thích đứt quãng, trong lòng thâm cầu nguyên, Hàn Ngữ Phong đừng trách ta bán đứng người, người hân biết đạo lý “xuất giá tòng phu”.

Phong Hồn nheo mắt lại, Hàn Ngữ Phong quả thật rất hiểu hân, cư nhiên dạy nàng biện pháp nhất lao vĩnh dật

248. 249

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.22 : Phiên ngoại Phong Hồn: Trả lại đứa nhỏ.

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Lỗi cẩn thận nhớ lại những lời nói của vú em, trong nháy mắt hân dùng công phu bắt đi hai đứa nhỏ, hân rốt cuộc là ai? Bắt đi hai đứa nhỏ với mục đích gì?

“Vương phi, Vương phi người từ từ.” Ngoài cửa truyền đến tiếng gào lo lắng của Xuân Vũ.

Nàng đã tỉnh! Hân vội vàng mở cửa, Hàn Ngữ Phong nhanh tiến vào bắt lấy tay hân, giọng nói mang một chút kích động lo lắng hỏi:

“Thế nào? Có tìm được hai đứa nhỏ không? Ai mang con của chúng ta đi? Bọn chúng có thể bị làm sao hay không?”

“Ngữ Phong, nàng không cần lo lắng, mấy đứa nhỏ không có việc gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy nàng nhẹ giọng an ủi.

“Chàng làm sao biết hai đứa nhỏ không có việc gì? Chẳng may bọn nhỏ có việc, thì phải làm sao bây giờ?” Hàn Ngữ Phong hoàn toàn không thể tỉnh táo, cứ nghĩ đến bọn chúng nàng sẽ lo lắng đau lòng, bọn chúng không thể có việc gì.

“Sẽ không có việc gì đâu, người mang hai đứa nhỏ đi cũng không có ác ý, tuy rằng ta không thể đoán ra hẳn mang hai đứa nhỏ đi có dụng ý gì, nhưng ta cam đoan hai đứa nhỏ nhất định bình an vô sự.” Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêm túc nhìn nàng nói.

“Nhưng mà không nhìn thấy hai đứa nhỏ ta không an tâm, chúng ta nhanh nhanh đi tìm bọn chúng.” Hàn Ngữ Phong nói xong hướng ra phía ngoài chạy.

“Nàng muốn đi đâu tìm?” Tư Mã Tuấn Lỗi một phen giữ chặt lấy nàng.

“Ta cũng không thể ngồi ở đây chờ.” Nghĩ đến hai đứa nhỏ nước mắt Hàn Ngữ Phong lại chảy xuống.

Tư Mã Tuấn Lỗi vươn tay lau đi nước mắt của nàng:

“Tin tưởng ta, hai đứa nhỏ không có việc gì, việc chúng ta cần phải làm lúc này là chờ đợi.’ Mà hẳn tin rằng đến tối nhất định sẽ có tin tức của hai đứa nhỏ

“Nhưng mà ta rất lo lắng cho chúng.” Hàn Ngữ Phong lại khóc, ngã vào trong lòng ngực hắn, không nhìn thấy hai đứa nhỏ nàng làm sao có thể yên tâm.

“Ta biết nhưng ngoại trừ chờ đợi ra chúng ta cũng không thể làm được gì cả.” Tư Mã Tuấn Lỗi cúi đầu hôn lên mái tóc của nàng, hẳn tuy rằng an ủi nàng như vậy nhưng trong lòng hắn cũng lo lắng không yên, nhưng hắn biết hắn phải bình tĩnh...

Trong quỹ môn.

Hai đứa nhỏ giống nhau như đúc, dường như cũng không có cảm thấy xung quanh xa lạ, đôi mắt to nhìn xung quanh như là đánh giá nơi xa lạ trước mắt này, thấy có người lớn đang đứng trước mặt thì cười khanh khách.

“Phong ca ca, chàng xem bọn chúng rất đáng yêu, đã thế lại còn cười.” Hỏa Vân Kiều đùa cùng bọn chúng, vui vẻ nói.

“Ừ.” Phong Hồn khẽ lên tiếng, nhìn thấy hai đứa nhỏ xinh đẹp, đáng yêu này, ánh mắt lần đầu tiên toát ra vẻ dịu dàng.

“Phong ca ca, chúng ta mỗi người ôm một đứa.” Hỏa Vân Kiều nói xong ôm lấy một đứa nhỏ, trên mặt toát ra niềm hạnh phúc, cười trộm khi nhìn thấy hắn ôm lấy đứa nhỏ còn lại, đứa nhỏ của bọn họ sau này nhất định cũng sẽ đáng yêu như vậy.

“Oa...” Đột nhiên hai tiểu hài tử không nể tình khóc lớn tiếng.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Tay Hỏa Vân Kiều run run, bọn họ hoàn toàn không phải làm sao, bọn chúng tại sao lại đột nhiên khóc lớn.

“Ta cũng không biết.” Phong Hồn ôm đứa nhỏ còn lại trong tay, không biết phải làm sao, hắn chưa từng có đồ qua trẻ con.

“Có phải chúng đói bụng hay không?” Hỏa Vân Kiều không chắc chắn hỏi.

“Vậy thì chắc chắn là phải cho bọn chúng ăn cái gì?” Phong Hồn ngơ ngác không biết, nhưng trong tiềm thức của hắn, thức ăn của đứa nhỏ và người lớn không giống nhau.

“Bú sữa.” Hỏa Vân Kiều trả lời khẳng định, cho dù không có kiến thức nhưng cũng biết đứa nhỏ còn bé thì phải bú sữa.

“Bú sữa, nhưng mà trong quỹ môn không có vú em.” Phong Hồn nhú mày.

“Oa...” Tiếng khóc của hai đứa nhỏ càng to hơn.

“Phong ca ca, không bằng chúng ta đưa chúng trở về đi, nếu không bọn chúng đói quá thì phải làm sao bây giờ?” Hỏa Vân Kiều nhân cơ hội này đề nghị hấn đem hai đứa nhỏ trở về, nàng cảm thấy có lỗi với Hàn Ngữ Phong.

“Được, chúng ta đưa chúng trở về.” Phong Hồn gật gật đầu không phản đối, dù sao hấn không có ác ý, nếu làm hai đứa nhỏ bị thương sẽ không tốt lắm.

“Cục cưng đừng khóc ta đưa các người về.” Thấy hấn đồng ý Hỏa Vân Kiều nhẹ giọng dỗ đứa nhỏ, thật kỳ lạ hai đứa nhỏ dường như nghe hiểu được, cả hai đều thật sự ngừng khóc.

Bên trong vương phủ đều bị bao trùm trong tình trạng bi thương, hai tiểu vương gia bị mất tích, hạ nhân trong vương phủ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong ngồi tại đại sảnh của Vương Phủ chờ tin tức của hai đứa nhỏ, nhưng nàng thỉnh thoảng lại nhìn qua cửa, thấy sắc trời càng ngày càng tối, lòng nàng cũng thắt chặt, hai đứa nhỏ sao rồi? Có khóc hay không? Có ăn cái gì chưa? Không được, nàng không chờ nổi nữa lập tức đứng lên:

“Tuấn Lỗi chúng ta đi tìm Kỳ Nhi, Lân Nhi, ta không thể đợi được nữa rồi.” Sợ bọn chúng gặp phải nguy hiểm.

“Được.” Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không chờ nổi nữa, chẳng lẽ hấn phán đoán sai lầm.

Vừa ra ngoài cửa, Hỏa Vân Kiều cùng Phong Hồn đã ôm đứa nhỏ từ trên cao hạ xuống.

Nhìn thấy trong tay bọn họ chính là hai đứa nhỏ, Hàn Ngữ Phong không nhịn được kích động, chạy nhanh ôm lấy bọn chúng, rơi nước mắt nói:

“Kì nhi, Lân nhi các người có làm sao không?”

Nhìn thấy nàng rơi nước mắt, bộ dáng khóc vì vui mừng, ánh mắt Hỏa Vân Kiều cùng Phong Hồn có chút trốn tránh, trong lòng áy náy xin lỗi.

Nhìn thấy hai đứa nhỏ Tư Mã Tuấn Lỗi trong lòng nhẹ xuống, nhưng hấn trăm ngàn lần cũng không nghĩ tới người mang hai đứa nhỏ đi chính là bọn họ.

“Vương Phi, hai tiểu vương gia đói bụng, để nô tỳ mang đi cho bú sữa.” Vú em một bên nói.

“Ừ.” Hàn Ngữ Phong lưu luyến buông hai đứa nhỏ, lúc này mới nhìn thấy Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều hỏi:

“Cám ơn các người, các người tìm thấy hai đứa nhỏ ở đâu?”

Bọn họ nhìn lẫn nhau không biết nên trả lời nàng như thế nào?

“Làm sao vậy?” Hàn Ngữ Phong nghi hoặc hỏi.

“Không cần hỏi Ngữ Phong, là bọn hấn mang hai đứa nhỏ đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi đi tới, ánh mắt hung hăng nhìn về phía họ.

“Cái gì?” Hàn Ngữ Phong chấn động.

249. 250

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.23 : Phiên ngoại Phong Hồn: Quà đáp lễ

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong không thể tin được nhìn bọn họ nói:

“Là các người sao??? Tại sao lại bắt bọn trẻ?” Nàng có thể khẳng định bọn họ hoàn toàn không có ác ý, nhưng nếu có gì bất mãn với nàng cứ nói một tiếng tại sao lại phải trộm hai đứa nhỏ của nàng đi?

Phong Hồn gật đầu không hề phủ nhận còn Hỏa Vân Kiều thì cúi đầu, nàng không biết nên giải thích như thế nào?

“Ta nghĩ Phong Hồn đại loại là vì muốn trả thù nàng một chút.” Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên nghĩ ra.

“Trả thù ta?” Hàn Ngữ Phong vẻ mặt đầy nghi hoặc, trả thù nàng cái gì?

Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều đều đỏ mặt.

“Ai là người bày ra ý tưởng ‘gạo nấu thành cơm’?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhắc nhở, khẳng định là trong lòng Phong Hồn nuốt không trôi cục tức này, hẳn không có cách nào thay đổi nên mới dọa nàng một chút.

“Thì ra là vậy.” Hàn Ngữ Phong lập tức hiểu được, trong ngực đột nhiên tràn lên cơn tức, mắt đẹp trừng Hỏa Vân Kiều nói:

“Chính ta giúp người vậy mà người có thể bán đứng ta, cứ nhiên giúp hắn, cùng hắn mang bọn nhỏ đi, người không biết bọn nhỏ đối với ta rất quan trọng sao?

“Ta, ta thành thật xin lỗi.” Bị nàng bắt bẻ, Hỏa Vân Kiều một câu cũng không nói nên lời.

Hàn Ngữ Phong quay đầu thờ phì phì nhìn hắn nói:

“Còn người nữa, Phong Hồn người đã chiếm được tiện nghi mà còn không biết ơn, không tốn một chút công sức mà được hưởng lợi to, đã thế lại còn muốn trả thù ta, người có phải là nam nhân không? Lòng dạ thật hẹp hòi.”

“Ta chỉ muốn đùa một chút thôi.” Vẻ mặt Phong Hồn có chút xấu hổ, hẳn quả thật không nghĩ đến cảm nhận của nàng.

“Đùa? Người đùa giỡn như vậy sao? Người có biết ta rất lo lắng không? Uống công ta luôn coi người là bạn bè.” Tức giận trong lòng Hàn Ngữ Phong vẫn chưa tiêu tan.

Tức giận trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi dần dần tiêu tan, cố nén cười, ai lại có thể nghĩ sát thủ cùng độc y tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ bị nàng giáo huấn mà lại ngoan ngoãn không có lời nào chống đỡ.

“Ngữ Phong, người không cần như vậy, người muốn như thế nào mới có thể tha thứ cho chúng ta?” Hỏa Vân Kiều biết mình sai nên thăm nghĩ cách cứu vãn.

“Sau này ta muốn các người nhận Kỳ nhi, Lân nhi làm đệ tử.” Tư Mã Tuấn Lỗi giành trả lời trước, vô công của Phong Hồn cùng với độc thuật của Hỏa Vân Kiều, hẳn sớm đã có quyết định này.

Hàn Ngữ Phong đầu tiên là sững sốt sau đó liền phản ứng, giang hồ hiểm ác hẳn nghĩ như vậy là vì tương lai của bọn nhỏ. Nhìn hắn liếc mắt một cái, hẳn thật thông minh, sau này chỉ sợ rất nhiều người đến bái bọn họ làm sư phụ, bọn họ cũng không nhận.

“Được, chúng ta đồng ý.” Phong Hồn không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, ai bảo hắn làm sai trước.

“Đúng rồi, khi nào thì các người thành thân?” Hàn Ngữ Phong không muốn dây dưa đề tài kia, mặc dù trong lòng vẫn có chút tức giận.

“Một tháng sau, đến lúc đó các người nhớ đến đó.” Hỏa Vân Kiều trên mặt ngượng ngùng, nàng không có bạn nhưng trong lòng nàng sớm đã xem Hàn Ngữ Phong là bạn.

“Xin chúc mừng, chúng ta nhất định sẽ đến.” Hàn Ngữ Phong cũng nhiệt tình, cảm thấy vui mừng thay cho nàng.

“Chúng ta đi trước, xin cáo từ.” Phong Hồn liền nắm tay Hỏa Vân Kiều bước đi.

“Chúng ta đi xem Kỳ nhi, Lâm Nhi.” Tư Mã Tuấn Lỗi kéo tay nàng, thật tốt, lần này làm hẳn sợ bóng sợ gió một hồi.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, chàng hẳn là nên chỉnh đốn lại một chút, Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều lại có thể hiển nhiên ở trong Vương phủ đem bọn nhỏ đi mà không bị ai phát hiện, bọn họ là không có ác ý nhưng chẳng may là người khác thì phải làm sao?” Hàn Ngữ Phong ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hẳn nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi híp mắt nhìn nàng chăm chăm:

“Nàng nghi ngờ năng lực của ta? Đừng quên Phong Hồn cùng Hỏa Vân Kiều là ai? Cho dù là một cao thủ đứng đầu đến đây cũng không thể đối phó được bọn họ. Chỉ riêng Hỏa Vân Kiều dùng độc là hoàn toàn có thể khiến cho người ta không phát hiện được, đây chính là nguyên nhân mà ta muốn Kỳ nhi, Lâm nhi bái họ làm sư phụ.”

Hàn Ngữ Phong chớp mắt một cái, hẳn nói rất đúng, thấy hẳn có chút bất mãn, nàng vội vàng giải thích:

“Ý ta là muốn tăng cường thêm vài thị vệ trong Vương phủ, tuyệt đối không phải nghi ngờ năng lực của chàng.”

“Thật không? Nàng có muốn để ta chứng minh một chút năng lực của ta hay không?” Tư Mã Tuấn Lỗi cười như không cười, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

“Thật mà, ta làm sao có thể hoài nghi năng lực của chàng, chúng ta nhanh đi nhìn bọn trẻ.” Hàn Ngữ Phong nói xong bỏ chạy ra ngoài, lần nào cũng dùng chiêu này dọa nàng.

“Ha ha.” Phía sau truyền đến tiếng cười to của Tư Mã Tuấn Lỗi.

Một tháng sau, khắp nơi trong quỹ môn không khí đều rất rộn rã, vui mừng, hôm nay chính là ngày đại hôn của môn chủ.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngữ Phong vẻ mặt cười cười, nhẹ nhàng tiến vào, nhìn thấy Phong Hồn mặc lễ phục đỏ thắm:

“Chúc mừng, chúc mừng, chúng ta có chuẩn bị một phần quà nho nhỏ, người nhất định phải nhận lấy.”

“Cám ơn.” Phong Hồn khách khí nói lời cảm tạ.

“Người đâu, mang lễ vật vào.” Tư Mã Tuấn Lỗi hướng về phía ngoài cửa, lớn tiếng ra lệnh.

Bên ngoài nhanh chóng khiêng vào mười cái rương to, người trong quỹ môn cảm thấy sợ hãi, không biết rốt cuộc Vương gia tặng cái gì mà to như vậy? Tuy không biết là cái gì nhưng chắc chắn đồ vật trong đó nhất định rất quý giá.

“Vương gia, những đồ vật này không phải rất quý chứ?” Phong Hồn dường như có chút băn khoăn.

“Không quý, Phong Hồn đây là ta cố ý chuẩn bị cho người.” Trên mặt Tư Mã Tuấn Lỗi mang theo một tia mờ ám.

“Cố ý?” Phong Hồn còn chưa kịp phản ứng lại.

“Mở rương ra.” Tư Mã Tuấn Lỗi ra lệnh. Mọi người đều tò mò, dài cổ đợi xem bảo vật trân quý trong đó là gì.

“Vâng.” Một tiếng vừa vang lên, mười cái rương đồng thời được mở ra, nhưng khung cảnh trước mắt làm cho mọi người đều há mồm trợn mắt.

Từ trong rương đi ra mười nữ tử quần áo sắc sỡ, đủ màu, dáng vẻ đều xinh đẹp như hoa, quần áo mỏng manh lả lướt phô diễn dáng người, khơi gợi hứng thú của người khác, ai nấy đều mỉm cười, mỗi bước chân hay mỗi cái phát tay đều lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, thiên kiều bá mị.

“Ồ, thật đẹp.” Mọi người cùng phát ra một tiếng kinh ngạc.

Phong Hồn lạnh lùng nhìn các nàng, không rõ đây là tình huống gì?

Chỉ thấy mười nữ tử xinh như hoa cùng nhau nhẹ nhàng bước đến trước mặt Phong Hồn thì lễ nói:

“Thiếp thân bá kiến tướng công.”

“Tướng công?” Phong Hồn sững sốt, sắc mặt trở nên khó coi, nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi nói:

“Người có ý gì?”

250. 251

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 1 : Phong Hồn vs Hỏa Vân Kiều

Phiên ngoại 1.24 : Phiên ngoại Phong Hồn: Trả thù nho nhỏ

Edit : hokhok

Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

“Phong Hồn đây là quà đáp lễ của ta, thấy thế nào? Thích không? Người không phải vẫn cảm thấy thiệt thòi vì chủ ý kia của ta sao? Để bù đắp cho người ta đã xin Vương gia cố ý chuẩn bị cho người mười tiểu thiếp.” Hàn Ngữ Phong đứng một bên, vẻ mặt vô tội nói.

Sắc mặt Phong Hồn càng thêm xanh mét, nàng làm thế này không phải là muốn đem phiền phức đến cho hắn sao? Cố ý phá hoại ư?

“Phong Hồn, bây giờ người đã biết cái gì gọi là có thể đắc tội với tiểu nhân nhưng đừng bao giờ đắc tội với nữ tử chưa? Đừng quên lòng dạ của nữ nhân, trước mắt tuy tươi cười nhưng trong lòng vẫn ghi hận.” Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở một bên, vẻ mặt dường như có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, ai bảo hắn mang bọn nhỏ đi, hiện tại nhân cơ hội ‘báo đáp’ một chút.

“Các người là ai?” Hỏa Vân Kiều mặc hỉ phục đỏ thắm từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy trước mắt, các nữ tử vây xung quanh Phong Hồn, vẻ mặt tức giận hỏi

“Thiếp thân bá kiến tỷ tỷ.” Mười nữ tử phối hợp rất ăn ý, cùng nhau hạ thấp người.

“Ai là tỷ tỷ của các người?.” Hỏa Vân Kiều mắt đẹp hung hăng nhìn về phía các nàng.

“Tướng công, tỷ tỷ thật hung dữ nha.” Mười nữ tử cùng nhau lui về phía sau Phong Hồn, dường như tìm kiếm sự bảo hộ nơi hắn.

“Ta không phải tướng công của các người, các người từ đâu đến thì hãy quay về nơi đấy.” Ánh mắt Phong Hồn cũng lạnh như băng.

“Nơi này chính là nhà của chúng ta, chàng chính là tướng công của chúng ta, ngoại trừ nơi này chúng ta không còn chỗ nào có thể đi.” Mười nữ tử lại trầm miệng một lời.

“Hàn Ngữ Phong, người là có lòng phục thù đúng không?.” Vẻ mặt Vân Kiều tức giận, trừng mắt liếc nàng một cái, uống công chính mình còn xem nàng là bạn.

“Ha ha.” Hàn Ngữ Phong cười khê nói:

“Thật thông minh, đừng quên lần trước các người mang đi hai tiểu hài tử của ta, làm cho ta đau lòng một ngày, nếu hôm nay không thừa dịp trả thù một chút, ta làm sao ‘báo đáp’ các người.”

“Người cho là người có thể trả thù sao? Ta chỉ cần búng một ngón tay toàn bộ bọn họ liền nằm trên mặt đất.” Hỏa Vân Kiều đột nhiên nở nụ cười.

“Người hẳn đã quên, hôm nay chính là ngày vui của người, nếu người muốn làm như vậy ta cũng không ngăn cản.” Hàn Ngữ Phong không hề để ý đến sự uy hiếp của nàng, hôm nay nàng sẽ trả thù một chút.

“Người...” Hỏa Vân Kiều có chút chần chừ, nàng không muốn phá hư hôn lễ của chính mình.

“Được rồi, Ngữ Phong không cần náo loạn nữa, hôm nay ta đến là để chúc phúc sẵn tiện trả thù một chút thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi bước ra.

“Được rồi.” Hàn Ngữ Phong cũng chuyển biến, đi theo Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau, vỗ vỗ tay.

Mười nữ tử nhận được tín hiệu cùng nhau đi ra nói:

“Chúc môn chủ cùng Hỏa cô nương đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử.” Sau đó bắt đầu ca múa.

Điệu nhảy hoa lệ kết thúc, các nữ tử đột nhiên lấy ra các đóa hoa đã được chuẩn bị sẵn trong ống tay áo, cùng nhau hướng hỉ phục của bọn họ tung hoa rồi lui ra ngoài.

Đột nhiên thấy cơn mưa hoa bay lất phất trong không gian, Hỏa Vân Kiều vung tay qua đầu bắt lấy:

“Đẹp quá...”

“Ta biết các người không thiếu kỳ trân dị bảo, đây là ta cố ý chuẩn bị cho các người, hy vọng các người thích.” Hàn Ngữ Phong mỉm cười nói.

“Cám ơn người, ta rất thích.” Hỏa Vân Kiều trong mắt cảm động, giọng nói nghẹn ngào, chuyện xảy ra ngày hôm nay nàng mãi mãi cũng không thể quên.

“Chúc các người hạnh phúc.” Hàn Ngữ Phong thành tâm chúc phúc.

“Ngữ Phong quả cũng đã đưa đến, chúng ta nên cáo từ, không nên quấy nhiễu người ta động phòng hoa chúc.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy thắt lưng Hàn Ngữ Phong.

“Được.” Hàn Ngữ Phong gật đầu hướng về phía bọn họ nói:

“Gặp lại.”

“Gặp lại.”

Cười trên lưng ngựa, Hàn Ngữ Phong đột nhiên nhớ tới đêm động phòng hoa chúc đầm máu kia, nàng hoàn toàn không thể nghĩ bọn họ sẽ có hạnh phúc như ngày hôm nay.

“Đang nghĩ cái gì?” Tư Mã Tuấn Lỗi thấy nàng vừa nghĩ vừa cười, liền hỏi.

“Nghĩ đến trước kia, lúc chàng quyết định cưới ta có phải là thật lòng hay không? Hay chỉ là không muốn để ta rời đi?” Hàn Ngữ Phong ngắc đầu hỏi, đột nhiên lại thấy mình buồn cười, nàng cần gì phải để ý đến những sự việc trước kia.

“Cả hai, nhưng ta biết lúc đó nàng không phải thật lòng muốn gả cho ta, Ngữ Phong, người mà nàng thích là Lý Huyền Băng phải không?” Giọng nói Tư Mã Tuấn Lỗi có chút thê lương.

“Tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ chàng còn quan tâm làm gì, nhưng nếu không gặp chàng, ta nghĩ ta nhất định sẽ thích hẳn.” Nhìn thấy biểu hiện ghen tuông của hắn, Hàn Ngữ Phong cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào.

Vòng tay của Tư Mã Tuấn Lỗi ôm chặt lấy thắt lưng nàng ở bên tai nàng thì thầm:

“Đáng tiếc nàng sẽ không có cơ hội kia, nàng vĩnh viễn là của ta.”

“Ai là của người?” Nhưng mà nàng lại càng ngày càng thích tính cách bá đạo này của hắn. Đột nhiên nhớ tới một việc hỏi:

“Chàng làm sao tìm được mười mỹ nhân đó vậy?”

“Là Tuấn Dật tìm hộ đấy.” Hấn sẽ không mang đến phiền toái cho mình đâu, chỉ biết thực lòng xin lỗi Tuấn Dật.

“Bọn họ đều rất đẹp, có làm chàng động tâm hay không?” Hàn Ngữ Phong cười cười nhìn hấn.

“Không dám động tâm.” Về mặt Tư Mã Tuấn Lỗi nghiêm túc, sau đó bất đắc dĩ thở dài nói:

“Ai bảo ta cưới phải người vợ hung dữ.”

“Tư Mã Tuấn Lỗi chàng nói ai hung dữ?” Hàn Ngữ Phong quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn, nàng đã làm gì mà hấn bảo nàng hung dữ.

“Ta nói sai rồi, không phải người vợ hung dữ mà là hổ cái.” Tư Mã Tuấn Lỗi vội vàng nói lại, trong mắt ánh lên vẻ trêu đùa.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, ngươi mau thành tâm hối lỗi, nhận sai với ta, nếu không...” Hàn Ngữ Phong nói một nửa, không phải chỉ có hấn mới có quyền uy hiếp nàng, nàng cũng có.

“Nếu không thế nào?”

“Nếu không ta sẽ mang Kỳ Nhi, Lâm Nhi bỏ nhà trốn đi.”

“Hàn Ngữ Phong, nàng dám làm thử xem.” Hai tròng mắt đen quấy rầy của Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn nàng chăm chăm.

“Tại sao ta không dám?” Nàng cũng trừng mắt nhìn hấn.

“Ta đây khiến cho nàng mỗi ngày đều không xuống giường được.” Tư Mã Tuấn Lỗi lại sử dụng chiêu vô lại này.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, chàng có thể đổi chiêu khác hay không?.”

“Không cần, ai bảo chiêu này dùng rất tốt chứ, nương tử chúng ta mau về nhà đi, phu quân chờ không kịp rồi.”

Trời ạ? Hàn Ngữ Phong hoàn toàn không thể nói lên lời.

251. 252

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.1: Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Hòa thân công chúa

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng vẫn còn trẻ, thân mặc hoàng bào, nhìn vào hai nam nhân tuấn mỹ phi phàm trước mắt nói: “Hoàng huynh, lần này Vương gia của nước láng giềng mang theo công chúa đến tuyển phò mã, muốn nước chúng ta chọn lựa ra các vị Vương gia phù hợp, nhìn lại thì chỉ có hai người các người là phù hợp điều kiện. Cho nên việc công chúa tuyển Phò mã khẳng định là chọn một trong hai người các người, các người nghĩ như thế nào?”

“Không việc gì.” Một nam nhân mặt mày khôi ngô, khí sắc không chút thay đổi đáp, dù sao cưới ai cũng đều giống nhau, đối với hắn cũng không có gì khác biệt, huống chi đối với nữ nhân mà nói Tuấn Dật so với hắn cơ hội dường như lớn hơn nhiều.

“Người không sao nhưng ta thì có sao, ta không thể vì một mình nàng mà buông tha tất cả mỹ nhân khác, Tuấn Lỗi, người đã nói không sao cả vậy người cưới nàng ta đi.” Nam nhân với bộ dạng không kiềm chế được nhưng cũng đồng dạng là nam tử tuấn mỹ, phe phẩy chiếc quạt trong tay nói : “Hắn mới không muốn đón dâu. Đâu cần bày đặt tiêu dao khoái hoạt, bất quá cưới công chúa về nhà, đầu óc hắn lại không sinh bệnh nữa.”

“Hoàng huynh, muốn hòa thân với ai còn phải xem sự quyết định của công chúa, hiện tại Trầm chỉ nói trước với các người một tiếng.” Hoàng Thương nói.

“Hoàng Thượng, vị công chúa vì sao không lấy người làm phu quân?” Về mặt Tư Mã Tuấn Dật nghi hoặc, Hoàng Thượng không nghĩ nên cưới công chúa sao? Sao lại giao cho bọn họ?

“Đó là do công chúa tự mình quyết định.” Hoàng Thượng cũng nhìn ra được ẩn ý trong lời nói của Tuấn Dật, cho dù công chúa có gả cho mình thì cùng lắm là trong hoàng cung có thêm một nữ nhân nữa thôi.

“Hoàng Thượng, nếu đã như vậy thì vì thần xin cáo lui trước.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói xong liền lui ra ngoài.

“Tuấn Lỗi, chờ một chút, ta và người cùng nhau đi. Hoàng Thượng, vì thần cũng cáo lui trước.” Tư Mã Tuấn Dật nói xong cũng theo đi ra ngoài.

“Tuấn Dật, người gấp gáp như vậy, muốn đi nơi nào? Không phải lại đi thanh lâu tìm hoan mua vui đấy chứ?” Tư Mã Tuấn Lỗi mắt lạnh liếc qua hắn.

“Cũng là người hiểu ta nhất.” Tư Mã Tuấn Dật nói xong lấy tay ôm lấy bờ vai hắn, giờ phút này nét mặt lại nghiêm túc hỏi: “Hàn Ngữ Phong không có tin tức gì sao?”

“Không có.” Đôi mắt của Tư Mã Tuấn Lỗi bất chợt trở nên lạnh khốc, trong tay áo nắm tay đang siết chặt, thanh âm hung hăng nói: “Bất quá nàng trốn không thoát, ta nhất định sẽ tìm được nàng.”

Tư Mã Tuấn Dật không có nói tiếp, con người đen chăm chú theo dõi hắn, giờ phút này chỉ sợ hắn không hiểu được cảm giác của chính mình là cái gì?

Trên đường xuất hiện mấy cỗ xe ngựa hoa lệ đang đi tới, theo cùng là một loạt các cung nữ cùng thị vệ, vừa nhìn thoáng qua cũng biết người bên trong có thân phận cực kỳ tôn quý.

“Hoàng huynh, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến nơi?” Một nữ nhân linh hoạt, diễm lệ, đôi môi như cánh hoa, mái tóc dài đen như mực xõa ra trông giống như thác nước lại cũng giống như tơ lụa mềm mại. Một thân váy màu xanh, mái tóc dài buông xõa, cô gái khẽ nhếch môi cười, nụ cười hồn nhiên trong sáng, khuôn mặt ngây thơ nhìn vào vị nam tử khuôn mặt anh tuấn, toàn thân quý phái hỏi.

“Tuyệt nhiên, sẽ rất nhanh thôi, phỏng chừng còn khoảng một ngày nữa sẽ đến.” Ánh mắt nam tử mang theo sung ái, thanh âm ôn nhu nói.

“Nga.” Cô gái tên Lý Huyền Tuyết vẻ mặt tựa hồ có lo lắng nhìn vào vị hoàng huynh đang ở trước mắt mình (Lý Huyền Băng).

“Tuyệt Nhi, người đang lo lắng cái gì?”

“Hoàng huynh, huynh nói xem Vương gia của Thiên triều có bộ dáng như thế nào? Có phải cũng tuấn mỹ như huynh không?” Lý Huyền Tuyết chớp mắt hỏi, lỗ như tất cả đều quái dị thì phải làm sao bây giờ?

“Ha ha ha.....” Lý Huyền Băng khẽ cười nói: “Tuyệt Nhi người không cần phải lo, cứ yên tâm đi, Vương gia của Thiên triều so với hoàng huynh chỉ có hơn chứ không kém.”

“Có thiệt không?” Lý Huyền Tuyết hiển nhiên không quá tin tưởng, ở đất nước của nàng hoàng huynh chính là đệ nhất mỹ nam tử.

“Tuyệt Nhi, hoàng huynh tại sao phải lừa muội? Lại nói, chuyện này không phải do muội chính mình tuyển sao? Nếu xem không được mắt có thể không chọn.” Lý Huyền Băng nhìn nàng nói.

“Muội biết hoàng huynh sẽ không gạt muội.” Lý Huyền Tuyết nũng nịu nói, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nàng hỏi: “Hoàng huynh, huynh lần này tới đây không phải là vì tìm nữ tử tên gọi Hàn Ngữ Phong sao?”

“Ân, ta muốn tìm nàng, mang nàng quay về nước láng giềng.” Nhắc tới Hàn Ngữ Phong thì trong đôi mắt của Lý Huyền Băng mang theo một tia ôn nhu, không biết nàng bây giờ thế nào rồi, đột nhiên đứng dậy nói: “Tuyệt Nhi, ta phải đi trước, ta muốn đi tìm nàng, sau đó chúng ta ở ngoài thành gặp lại.”

“Ân, được. Hoàng huynh, huynh đi đường cẩn thận, sớm một chút đem hoàng tẩu của ta trở về, ta muốn được sớm nhìn thấy nàng.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu, hướng về phía xe ngựa của hắn, giương giọng hô.

“Ta biết rồi.” Lý Huyền Băng nói xong liền hướng đến thị vệ đang đứng một bên, phân phó nói: “Bảo hộ công chúa thật tốt.”

“Dạ! Vương gia.”

Vùng ngoại ô kinh thành.

“Tang nhi, người nói xem, tại sao lâu như vậy mà hoàng huynh vẫn chưa có trở về?” Lý Huyền Tuyết ngồi ở trên xe ngựa hỏi nha hoàn tùy thân đang ngồi một bên.

“Tang nhi không biết, theo lý là phải đi rất nhanh ạ.” Tang nhi lắc đầu, công chúa cũng không biết thì nàng làm sao biết được?

“Chính là ta đã đợi hai canh giờ rồi, chi bằng chúng ta cứ vào thành trước? Cho người ở lại chờ hoàng huynh của ta, sau đó chúng ta cứ ở biệt quán chờ hắn, có được không?” Trong mắt Lý Huyền Tuyết lóe lên một tia mạo hiểm, nàng xem nơi này so với đất nước của nàng cũng không có khác biệt gì sao?

“Không tốt!” Tang nhi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, chuyện này không phải là chuyện đùa, công chúa bình thường ở trong hoàng cung đã rất tinh ranh, giả hoạt khiến nàng không ít lần phải nếm đau khổ.

“Bản công chúa đâu có hỏi người là tốt hay không? Đừng quên, không có hoàng huynh ở đây thì ở đây ta là lớn nhất, ta nói cái gì tốt thì chính là cái đó tốt, hơn nữa ta còn biết võ công.” Lý Huyền Tuyết dường như đã có quyết định.

“Công chúa, nơi này không phải là đất nước chúng ta, đây là Thiên triều, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?” Tang nhi muốn thuyết phục nàng từ bỏ ý định.

“Tang nhi, sợ cái gì? Cùng lắm thì đến lúc đó ta nói cho bọn họ biết thân phận thật sự của ta không phải được rồi sao? Không nói nữa, cứ quyết định như vậy. Chúng ta đi.” Lý Huyền Tuyết nói xong liền nhảy ra xe ngựa.

“Công chúa.....” Tang nhi còn chưa kịp nói nên lời đã bị nàng ngắt.

“Không cần nhiều lời nữa, người có đi hay không, nếu người không đi, ta đi một mình.” Lý Huyền Tuyết mở giọng uy hiếp, sau đó hướng đến thị vệ nói: “Các người cứ đứng ở đây chờ hoàng huynh, ta đi ra ngoài một lát, lập tức sẽ quay lại ngay.” Nếu nàng nói vào thành thì có đánh chết bọn thị vệ cũng không cho nàng đi, cho nên nàng chỉ có thể xem bọn họ như một tiểu hài tử để đem ra đùa bỡn.

Tang nhi bất đắc dĩ lắc đầu, nàng ngoại trừ đi theo công chúa ra thì còn biện pháp nào nữa chứ? Cầu trời phù hộ, ngàn lần vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì.

252. 253

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.2 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Gặp nhau tại thanh lâu.(17)

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Thiên triều thật phồn hoa làm cho Lý Huyền Tuyết lóa mắt, thật nhiều thứ mới mẻ hấp dẫn ánh mắt của nàng, trái nhìn cái này, phải nhìn cái kia, làm cho Tang nhi phải khần trương theo sát một bên, sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nàng đột nhiên đứng trước một tòa thanh lâu hoa lệ, tràn ngập mùi son phấn, nghi hoặc nhìn vào cửa.

“A, đại gia, mời vào, mời vào để cho chúng tôi hảo hảo chiếu cố ngài.” Một nữ tử áo quần sắc sỡ đang giữ chặt một nam nhân đi ngang qua, giọng nói nũng nịu, thân thể áp sát vào người nam nhân.

“Đi thôi, tiểu yêu tinh.” Nam nhân liền ôm lấy cổ nàng đi thẳng vào bên trong.

Ánh mắt của Lý Huyền Tuyết thẳng tắp, nhìn chăm chăm vào bọn họ, đột nhiên vẻ mặt hiện lên một tia hưng phấn, chẳng lẽ đây chính là kỹ viện mà người ta vẫn hay đồn đại. Nàng thấy thật tò mò, trước kia nàng thường xuyên nghe nhóm bằng hữu của hoàng huynh nói chuyện, nhưng mà mỗi lần nàng vừa hỏi đến bọn họ liền ngậm miệng lại, còn nói cái gì là tiểu hài tử thì không nên hỏi nhiều như vậy. Hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội, nàng muốn vào xem thử nơi này một chút, xem nữ tử ở đây có gì không giống với người khác.

“Tang nhi, chúng ta vào trong.” Nàng kéo Tang nhi xông vào bên trong.

“Công chúa, không được, nơi này người không thể vào được, vả lại nơi này cũng không cho phép nữ tử đi vào.” Tang nhi một phen giữ chặt nàng lại, công chúa đứng là điên rồi, nơi này mà cũng dám đi vào.

Ánh mắt Lý Huyền Tuyết đảo nhanh một chút, vỗ tay nói: “Ta có cách rồi, đi thôi Tang nhi.” Nói xong nàng liền kéo Tang nhi tiến vào một quầy phục sức nằm ngay bên cạnh.

Không lâu sau, từ bên trong quầy một vị công tử tuấn tú răng trắng môi hồng đi ra, theo sau là một tên tiểu tùy tùng.

“Tang nhi, với bộ dạng hiện tại của chúng ta, có thể đi vào được rồi, phải không?” Lý Huyền Tuyết ở trước mặt Tang nhi biểu lộ vẻ hài lòng đối với tạo hình thiếu niên tuấn mỹ hiện tại của mình.

“Công chúa.” Nét mặt của Tang nhi tràn đầy vẻ khổ sở, nàng có quyền nói không sao? Nàng chỉ có thể theo công chúa đi vào.

Vừa tiến vào trong thanh lâu đã thấy một nữ nhân thân hình đầy đặn, trên dưới bốn mươi tuổi, đơn đả ra tiếp đón, vừa nhìn thấy nàng trong mắt bà ta hiện lên một tia tinh quang nhưng rất nhanh liền che dấu đi, mặc kệ là nam hay là nữ chỉ cần không phải đến gây phiền toái mà lại cho bà nhiều bạc thì cứ coi như là không hay không biết gì mà nhiệt tình tiếp đón: “Công tử, lần đầu tiên tới đây sao? Có muốn Hoa ma ma giới thiệu cho người một cô nương xinh đẹp không? Cam đoan người nhất định sẽ vừa lòng.”

“Tùy người quyết định đi, ta cũng không có yêu cầu gì quá cao.” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên đến đây, Lý Huyền Tuyết vẫn là có chút hoảng hốt, tùy tiện đưa ra một tấm ngân phiếu.

“Được! Xin mời công tử.” Hoa ma ma tiếp nhận ngân phiếu, trong lòng đã hiểu ra được vài phần, phỏng chừng đây là vị tiểu thư của nhà nào đó, vì tò mò nên chạy đến đây xem thử, bất quá chỉ cần nàng mang bạc đến đây là được, bà hướng lên lầu hô to: “Bách Hợp, mau xuống tiếp khách.”

“Đến ngay, ma ma.” Một nữ tử diện mạo thanh tú từ trong phòng đi ra, liền giữ chặt cánh tay Lý Huyền Tuyết nói: “Công tử, mời vào trong phòng để ta hầu hạ người thật tốt.”

“Tỷ tỷ, ta tự mình ngồi là được rồi.” Vừa vào tới phòng Lý Huyền Tuyết liền rút tay ra, tuy rằng đều là nữ nhân nhưng nàng vẫn có chút ngượng ngùng.

“Xì.” Bách Hợp cười thành tiếng, nói: “Tiểu thư, một khi đã thẹn thùng như vậy thì còn đến thanh lâu làm cái gì? “

“Người biết...ta là...nữ nhi?” Lý Huyền Tuyết lấp bắp, kinh hãi nhìn nàng.

“Đương nhiên biết, tiểu thư, người xem người đi, thân hình nhỏ xinh mà dung mạo lại đẹp như vậy, ta lẫn lộn ở thanh lâu mà nam nữ cũng không phân biệt được thì chẳng phải thật là khiến người ta chê cười sao?” Bách Hợp sâu kín nói, chuyện này cũng là bí ai của nữ tử thanh lâu.

Lý Huyền Tuyết nở nụ cười ngượng ngùng nói: “Tỷ tỷ, kỳ thật là ta chỉ là tò mò đến xem thôi chứ không có ý gì khác đâu.”

“Tiểu thư, chúng ta nên đi thôi.” Tang nhi ở bên cạnh lo lắng nói, người ta chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay, nếu như còn ngu ngốc ở đây lâu thêm nữa, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra?

“Tiểu thư nên đi đi, thanh lâu thì có gì mà tò mò chứ? Nơi này chỉ có một đám nữ tử số khổ mà thôi.” Trong mắt Bách Hợp hiện ra một tia ưu thương.

“Được rồi.” Lý Huyền Tuyết đứng dậy, nàng căn bản cái gì cũng chưa nhìn thấy, cũng không biết thanh lâu này là nơi như thế nào nữa?

“Vậy tiểu thư đi thông thả, Bách Hợp không tiễn.” Bách Hợp nhìn nàng, nàng đúng là sống ở trong phúc mà không biết phúc.

“Ân, tỷ tỷ, hẹn ngày tái ngộ.” Lý Huyền Tuyết nói xong thì cùng Tang nhi đi ra ngoài, vừa muốn xuống lầu chợt nghe phòng bên cạnh truyền ra thanh âm dị thường.

“Mẫu Đơn, có thích hay không? Có thoải mái hay không?” Giọng nói tà mị của một nam nhân đột nhiên vang lên.

“Thoải mái...” Giọng một nữ tử đang thở phò, dứt quãng trả lời.

Lý Huyền Tuyết nhẩn mặt, nhíu mày, giọng nói của nàng ta rõ ràng là rất khó chịu tại sao lại nói là thoải mái? Chẳng lẽ nam nhân đó ngược đãi nàng ta? Thanh lâu chính là cái dạng này sao?

Tò mò không nhịn được, nàng nhìn thấy cánh cửa ở phía trước lộ ra khe hở, liền ghé mắt nhìn vào bên trong.

“Công chúa, đi thôi.” Tang nhi ở phía sau túm lấy vạt áo của nàng.

“Hừ...” Lý Huyền Tuyết quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng ý bảo nàng không cần nói chuyện, sau đó ánh mắt tiếp tục hướng vào bên trong nhìn.

Tư Mã Tuấn Dật quần áo không chỉnh tề, lồng ngực lồ lộ cường tráng, hai tay không ngừng cởi bỏ quần áo trước ngực của nữ tử, làm lộ ra khuôn ngực mềm mại, trong ánh mắt hân mang theo ý cười trêu đùa.

Nữ tử dưới thân sắc mặt đỏ ửng, đôi mắt khép hờ như đang suy nghĩ nhưng lại phát ra những thanh âm làm cho người ta kỳ quái, bộ dáng dường như thống khổ lại dường như hưởng thụ.

“Thật là xấu hổ.” Sắc mặt của Lý Huyền Tuyết từ từ đỏ bừng lên, không tự chủ được mà phát ra tiếng nói, nhưng vẫn nhịn không được tò mò mà tiếp tục xem trộm.

Nghe được ngoài cửa sổ phát ra thanh âm rất nhỏ, Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên ngược đầu nhìn về hướng cửa sổ, trên môi hiện lên một nụ cười tà ác, cúi đầu hôn lên gương mặt đỏ ửng của nữ tử.

Nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, Lý Huyền Tuyết không khỏi hít một ngụm lạnh khí, làm thế nào mà lại có một nam tử tuấn mỹ như thế, mắt xếch, mũi cao, đôi môi cương nghị, khuôn mặt tuấn tú, khéo mọi chợt nhếch lên một nụ cười tà mị. Trên đời này làm sao có người so với hoàng huynh cũng thật tuấn mỹ.

Trời ạ! Nàng nhìn thấy rõ ràng động tác của hắn. Hắn cứ nhiên ngậm nụ hoa trên ngực của nữ tử vào miệng. Nàng cảm thấy trên khuôn mặt của mình hơi nóng từ từ bốc lên, nàng không thể nhìn tiếp được nữa, liền muốn xoay người rời đi.

“Xem diễn xong rồi thì muốn đi sao?” Cửa đột nhiên bị mở ra, Tư Mã Tuấn Dật quần áo hỗn độn nhìn chằm chằm nàng.

253. 254

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.3 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật : Cố ý trêu đùa.

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Ta....Ta chỉ là đi ngang qua...” Đối với sự xuất hiện đột ngột của nam tử tuấn mỹ trước mắt mình, Lý Huyền Tuyết nói năng có chút lộn xộn.

“Thật là một lý do ‘thông minh’, đã như vậy thì xin mời vào ngồi chơi.” Tư Mã Tuấn Dật vẫn chưa vạch trần nàng, lách mình tránh đường cho nàng vào.

“Không cần, Ta còn có.....” Lý Huyền Tuyết còn chưa nói dứt lời đã bị hấn kéo vào trong phòng.

“Công....Công tử.....” Tang nhi lo lắng hô to, thân thể run như cây sậy nhanh chóng đi theo phía sau nàng.

Giờ phút này nữ tử đã mặc xong quần áo ngồi ở trên giường, nàng ta không nói lời nào mà chỉ nhìn bọn họ chằm chằm.

Lý Huyền Tuyết bất an, không biết nên đứng ở chỗ nào? Không biết hấn kéo mình vào đây làm cái gì?

“Vừa rồi có phải xem rất đã? Có muốn tiếp tục nữa không?” Tư Mã Tuấn Dật tà mị dụ dỗ, khoe môi nhếch lên, hấn phải trêu đùa nàng một chút, nữ tử mà dám cư nhiên giả nam trang đến thanh lâu.

“Ân...ân.” Lý Huyền Tuyết gạt đầu lung tung, đột nhiên sực tỉnh lại, vội vàng phe phẩy tay nói : “Không cần.”

“Người lúc thì gạt đầu, lúc thì lắc đầu thực ra là có ý gì? Có phải là xem qua rồi thành nghiện nên muốn tiếp tục hay không?” Tư Mã Tuấn Dật nói xong liền đặt tay lên vai của nàng, thân mật ôm nàng, một mùi hương dễ chịu tỏa ra từ người cô gái chui vào mũi hấn.

“Ta không....Người buông ra, ta không có thói quen như vậy.” Lý Huyền Tuyết giãy dụa, suy nghĩ tìm cách thoát khỏi hấn, đây vẫn là lần đầu tiên nàng bị một tên nam nhân xa lạ ôm, tuy rằng hấn thật sự rất tuấn mỹ, nhưng nàng vẫn cảm thấy không quen.

“Cái gì mà không có thói quen? Chúng ta đều là nam nhân, người sợ cái gì?” Tay của Tư Mã Tuấn Dật vẫn cố ý ôm lấy vai nàng, sau đó cúi đầu nhìn nàng, khoảng cách của bọn họ trong lúc đó chỉ bằng một ngón tay.

“Ta chính là không có thói quen này.” Lỗ tai của Lý Huyền Tuyết đỏ như gấc, khoảng cách của bọn họ gần như vậy, nàng gần như có thể cảm nhận được hơi thở của hấn phả vào mặt nàng.

“Buông công tử của ta ra.” Tang nhi ở bên cạnh hét lớn, hấn dám xâm phạm đến công chúa của nàng.

“Một tên nô tài nhỏ bé mà cũng dám nói chuyện như thế với bốn vương.” Tư Mã Tuấn Dật tiện tay điểm luôn huyệt đạo của nàng, làm nàng không thể nói cũng không thể cử động. Ngón tay hấn nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt của Lý Huyền Tuyết nói: “Công tử, người nói có phải không?”

Giờ phút này Lý Huyền Tuyết không nói được một câu, chỉ có thể để cho hấn tùy ý ăn đậu hũ của mình, nàng không thể nói cho hấn biết, nàng không phải nam nhân, mà nàng chính là nữ tử.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn nàng với bộ dáng kinh ngạc, tay mân mê cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khóe miệng mỉm cười, nhin không được cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nàng thật không giống như những nữ nhân mà trước đây hắn từng gặp, nữ nhân này trong miệng ngọt lành, làm cho người đã muốn lại càng muốn nhiều hơn nữa.

Lý Huyền Tuyết mở to mắt nhìn hắn, hắn đang làm cái gì? Cư nhiên hôn môi nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng bừng lửa giận, dùng hết khí lực đẩy hắn ra, lấy tay chà xát mạnh vào môi mình, tức giận trừng mắt nói: “Hạ lưu, dê tiện.” Đây là những từ ngữ vô cùng tàn nhẫn, độc ác mà nàng có khả năng tìm ra để mắng hắn.

“Vậy người nói thử xem, ta hạ lưu như thế nào? Dê tiện như thế nào? Người cũng không phải nữ nhân?” Về mặt của Tư Mã Tuấn Dật hiện ra nụ cười xấu xa, nhìn chằm chằm nàng.

“Người.....” Lý Huyền Tuyết có chút chán nản khi bị hắn hỏi một câu mà cũng nói không nên lời, đột nhiên lại cảm giác có chỗ nào đó không đúng, trong mắt hiện lên tia hoảng sợ, lấy tay chỉ vào hắn: “Người.....người thích nam nhân?”

“Có gì kỳ quái sao? Bất luận là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần xinh đẹp thì ta đều thích.” Tư Mã Tuấn Dật đem tay của nàng đặt ở trên môi, hôn nhẹ một cái.

Lý Huyền Tuyết cảm thấy như có một dòng điện từ các ngón tay chảy vào cơ thể, làm cho thân thể của nàng nhin không được mà run rẩy lên, đây là cảm giác gì? Vội vàng rút ngón tay về.

Cảm nhận được sự run rẩy của nàng, Tư Mã Tuấn Dật tà mị ghé vào bên tai của nàng nói: “Cảm giác có phải tốt lắm hay không?”

“Người hỗn đản.” Lý Huyền Tuyết vừa then vừa giận trừng mắt mắng hắn, nàng sao lại gặp phải một tên nam nhân tà ác như hắn chứ.

Tang nhĩ đứng ở một bên, không thể cử động cũng không thể mở miệng, nhìn thấy công chúa bị người ta khi dễ lại còn bị chiếm tiện nghi mà nước mắt cứ không ngừng rơi, đáng tiếc lại không có ai chú ý tới nàng.

“Ta hỗn đản? Là ai cứ ở ngoài cửa nhìn lén không chịu rời đi, người không phải rất muốn xem sao? Không bằng chúng ta tự mình biểu diễn một chút, người thấy thế nào?” Tư Mã Tuấn Dật nói xong liền với tay vào trước ngực của nàng.

“Người làm càn.” Lý Huyền Tuyết lắc mình một cái né tránh hắn, tay nắm chặt thành nắm, muốn đánh vào khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

Tư Mã Tuấn Dật nhanh tay liền cầm lấy nắm tay đang đánh tới của nàng, sau đó xoay người gạt chân nàng, chỉ một lúc đã đem nàng ôm ở trong ngực, cúi đầu ngay tại môi của nàng hôn một cái, nói: “Công phu không tồi.”

“Ta muốn giết người.” Lý Huyền Tuyết bị hắn làm cho tức điên lên, ra tay nhanh hơn và ác độc hơn.

“Tư Mã Tuấn Dật một bên cùng nàng vờn đuổi một bên lại ăn đậu hũ trên người nàng, cười tà ác: “Người có từng nghe người ta nói qua chưa? Chết dưới hoa mẫu đơn làm ma cũng phong lưu, huống chi lại là một nữ tử xinh đẹp như vậy.”

Nghe được hắn nói như vậy Lý Huyền Tuyết liền ngừng tay lại một chút, sắc mặt bỗng nhiên xanh mét nói: “Người đã sớm biết rằng ta là nữ nhi? Vậy là người cố ý trêu đùa ta?”

“Người nói đi.” Tư Mã Tuấn Dật nhắc mắt hỏi lại nàng, nàng không phải đang hỏi một câu vô nghĩa sao? Nàng không phải thật sự nghĩ hắn có hứng thú đối với nam nhân chứ?

“Ta phải thiến người, cho người biến thành thái giám.” Lý Huyền Tuyết rống lên, nắm tay liền hướng về phía hắn, nàng từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ trải qua sự sỉ nhục như vậy.

Tư Mã Tuấn Dật không chút hoang mang, vừa ra tay liền dễ dàng đem nàng gạt gao ôm vào trong ngực, nói: “Biến ta thành thái giám thì người phải làm sao bây giờ?” Nói xong, bàn tay tà ác liền nhẹ nhàng xoa nắn trước ngực nàng.

“Người....” Lý Huyền Tuyết bị hấn vây ở trong lòng ngực, không có biện pháp nào thoát thân, vì nhục nhã mà nước mắt cứ theo khóe mắt không ngừng tuôn ra như những viên trân châu.

Nhìn thấy nàng khóc ủy khuất như thế, Tư Mã Tuấn Dật có chút không đành lòng, chẳng qua hắn chỉ muốn trêu đùa nàng một chút, sau đó buông nàng ra nói: “Hôm nay là ta chỉ giáo huấn ngươi, về sau đừng bao giờ đến nơi không nên đến.”

Sau khi được tự do, Lý Huyền Tuyết hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “ Về sau đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nàng nói xong liền ra tay giải bỏ huyết đạo trên người Tang nhi nói: “Chúng ta đi.”

“Ha ha ha.” Nhìn thấy nàng chật vật rời khỏi nơi này, Tư Mã Tuấn Dật nhin không được phát ra một trận cười to.

254. 255

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.4 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Gặp lại ở triều đình

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Tuyết chạy một hơi, vất vả mới ra khỏi thanh lâu, cuối cùng nhin không được thở hổn hển, quay đầu lại nhìn bên trong mắng một câu: ‘Nam nhân đáng ghét.’

‘Công chúa, chúng ta mau tìm đường đến biệt quán đi? Nếu không Vương gia sẽ lo lắng.’ Tang Nhi khỏ sở nhân mặt, may mắn là vừa rồi gặp nạn nhưng không gặp nguy hiểm gì, nếu không Vương gia chắc chắn sẽ giết mình.

‘Ừ, đi thôi.’ Nhìn trời không còn sớm nữa, Lý Huyền Tuyết cuối cùng cũng gật đầu, trải qua chuyện vừa rồi tâm tình của nàng cũng không được tốt, nhưng trước hết các nàng phải thay đổi y phục rồi mới quay về, nếu không hoàng huynh sẽ nghi ngờ vặn hỏi.

Cuối cùng khi hỏi thăm được đường để đi tới biệt quán, thì trước cửa đã thấy Lý Huyền Băng vẻ mặt giận dữ đứng ở đó, nhìn chăm chăm nàng.

‘Hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết biết hắn bực bội, liền đi qua đó gọi một câu, đừng nghĩ bộ dáng dịu dàng bình thường của hắn mà lầm tưởng, khi nóng giận là rất đáng sợ, rất dọa người.

‘Người còn biết trở về, người đầu đem Tang Nhi kéo xuống đánh ba mươi trượng cho ta.’ Lý Huyền Băng bất kể lý do, lôi nàng sang một bên, ra lệnh cho thị vệ.

‘Dạ! Vương gia.’ Thị vệ ở cạnh đi tới, đã nắm lấy cánh tay Tang nhi lôi đi.

‘Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, lần sau nô tỳ không dám nữa.’ Tang Nhi hốt hoảng vội vàng quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ, mặc dù đây không phải là sai lầm của nàng, nhưng đó cũng là công việc của một nô tỳ.

‘Dừng tay! Thả nàng ra.’ Lý Huyền Tuyết chắn ở phía trước Tang Nhi, sau đó giải thích: ‘Hoàng huynh, không liên quan tới Tang Nhi, chuyện này là muội muốn đi ra ngoài, chỉ là bọn muội ra ngoài chơi một lát, không phải đã trở về rồi sao?’

‘Người còn dám nói, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Chủ nhân phạm sai lầm nô tài cũng có một nửa trách nhiệm, cho nên hôm nay, Tang Nhi phải bị đánh, để cho nàng nhớ kỹ về sau phải ngăn cản chủ nhân phạm sai lầm.’ Lý Huyền Băng lộ ra vẻ mặt âm trầm cũng không muốn tha cho Tang Nhi.

‘Công chúa cứu, cứu nô tỳ.’ Tang Nhi đáng thương rơi lệ cầu xin tha tội, ba mươi trượng đánh xuống liệu nàng còn sống hay không?

‘Hoàng huynh, dù sao nếu người vẫn muốn đánh thì đánh ta đi, như vậy ta sẽ càng nhớ kỹ, bất kể giá nào cũng không thể đánh nàng.’ Lý Huyền Tuyết thật lòng nói, thực ra nàng biết hoàng huynh thương nàng nên sẽ không đánh nàng.

Tang Nhi nhìn thấy công chúa bảo vệ mình như vậy, không biết là nên hận hay nên cảm kích công chúa, trong lòng thầm nhủ công chúa tạo ra sai lầm làm gì để mình gánh tội thay.

Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng cúi đầu, cuối cùng cũng thương xót: ‘Nếu không phải sáng sớm phải bái kiến Hoàng Thượng Thiên triều, ta nhất định không tha, người trở về phòng đi.’ Nói xong phất tay áo đi vào trong viện.

Lý Huyền Tuyết thở phào nhẹ nhõm: ‘Tang Nhi đứng lên đi, chúng ta vào đi thôi, hoàng huynh sẽ không trừng phạt người đâu.’

‘Cám ơn, công chúa.’ Tang Nhi đứng dậy cùng nàng trở lại phòng.

Sau khi ăn cơm chiều rồi tắm rửa thoải mái, Lý Huyền Tuyết ngồi ở bên giường, không biết vì cái gì bỗng nhiên nhớ tới chuyện hôm nay ở thanh lâu gặp cái tên nam tử khôi ngô tuấn tú, tà mị kia, tay không khỏi sờ lên bờ môi, nhớ lại bị hắn hôn trộm, sắc mặt ửng hồng lên: ‘Ta làm sao vậy chứ? Tại sao ta lại nghĩ đến hắn chứ?’

‘Tuyết Nhi muội đã ngủ chưa?’ Ngoài cửa thanh âm của Lý Huyền Băng đột nhiên vang lên.

‘Vẫn chưa, hoàng huynh có việc gì sao? Vào đi.’ Lý Huyền Tuyết nói xong ra mở cửa.

Lý Huyền Băng đi vào phòng, nhìn thấy muội muội đơn thuần trước mắt, đôi mắt tiếp tục thâm trầm nói: ‘Tuyết Nhi, Vương gia Thiên triều có tam Vương gia Tư Mã Tuấn Lỗi, tứ Vương gia Tư Mã Tuấn Dật, nhưng hoàng huynh hy vọng người có thể chọn tam Vương gia.’

Lý Huyền Tuyết không ngờ hoàng huynh lại nói tới vấn đề này, sửng sốt một chút hỏi: ‘Vì sao vậy hoàng huynh? Chẳng lẽ tứ Vương gia kia có bệnh không thể nói ra?’

‘Không phải.’ Lý Huyền Băng lắc đầu sau đó giải thích: ‘Tứ Vương gia anh tuấn tiêu sái, nữ nhân bên người rất nhiều, hoàng huynh không hy vọng muội bị ủy khuất gì? Tuy nói thái độ tam Vương gia làm người ta lạnh buốt nhưng là muội cũng không cần để tâm.’ Muội muội của hắn rất đơn thuần không hề có tâm địa xấu xa, trong lúc nữ nhân tranh đấu, giết người không thấy máu, cho nên hắn không muốn nàng gả cho Tư Mã Tuấn Dật.

‘Nga, được ạ.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu, hoàng huynh nói nhất định không sai, chỉ là nàng không biết người định không bằng trời định.

‘Tuyết Nhi ngoan, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải đi sớm.’ Lý Huyền Băng có chút vui mừng, muội muội chắc chắn nghe lời của mình.

‘Dạ!’ Vậy hoàng huynh cũng nghỉ ngơi đi.

Sáng sớm Lý Huyền Tuyết dậy sớm, rời giường mặc trang phục công chúa lâm quốc, trang nghiêm cao quý, rồi cùng Lý Huyền Băng tiến cung gặp Hoàng Thượng.

‘Hoàng Thượng có chỉ, truyền Vương gia cùng công chúa lạy giềng yết kiến.’ Một tiếng thái giám thông báo đi từ bên trong truyền ra.

Lý Huyền Tuyết nhìn triều phục Vương gia của Lý Huyền Băng minh chứng cho thân phận hắn rất tôn quý, cùng với khí chất cao quý tỏa ra trên người, nên Lý Huyền Tuyết nhất định cũng phải là công chúa ung dung xinh đẹp quý phái, chậm rãi từ bên ngoài đi vào chính điện.

Hoàng Thượng Thiên triều mặc một thân hoàng bào tôn quý, ngồi ở trên cao, tỏa ra khí phách làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực không lời, phía dưới bên trái là Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tư Mã Tuấn Dật và vô thần trong triều đứng thành một dãy, bên phải là Thừa tướng cầm đầu các văn thần.

‘Ngoại thần Lý Huyền Băng. Lý Huyền Tuyết tham kiến Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.’

‘Bình thân.’ Giọng nói của Hoàng Thượng bình thản cũng không mất đi vẻ uy nghiêm.

‘Tạ ơn Hoàng Thượng.’ Lý Huyền Băng, Lý Huyền Tuyết đứng dậy, đứng ở đó hơi hơi ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng.

‘Công chúa đẹp quá.’ Thấy rõ dung nhan của nàng, triều đình phát ra một tia tán thưởng, Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên giật mình, lại có thể là nàng, là vị tiểu công tử mà ngày hôm qua đã bị hấn đùa giỡn.

‘Công chúa quả nhiên là quốc sắc thiên hương.’ Hoàng Thượng nhìn dung nhan Lý Huyền Tuyết đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi, than thầm trong lòng, có chút đáng tiếc vì sao nàng lại không gả cho hắn?

‘Tạ ơn Hoàng Thượng khen ngợi, Huyền Tuyết không dám nhận.’ Lý Huyền Tuyết hơi hơi hạ thấp người, sau đó đứng dậy lơ đãng, thoáng nhìn thấy Tư Mã Tuấn Dật đứng ở nơi đó, trong lòng cũng kinh ngạc. Hắn là ai vậy? Vì sao lại ở chỗ này? Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng phát lên một luồng khí tức giận, mặc kệ hắn là ai. Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

255. 256

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.5 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Ta muốn chọn hắn

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Công chúa đây là tam Vương gia Tư Mã Tuấn Lỗi, tứ Vương gia Tư Mã Tuấn Dật.’ Hoàng Thượng nhìn bọn họ đứng ở một bên giới thiệu không biết công chúa sẽ vừa ý ai?

Cái gì? Hắn lại có thể là tứ Vương gia Thiên triều Tư Mã Tuấn Dật, cũng là một trong các vị hôn phu để nàng chọn, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bọn họ, nam nhân tà mị chết tiệt dám trước quần chúng bày ra bộ dáng ngang ngược nhìn nàng bằng đôi mắt quyến rũ, người cũng tuấn lãng bên cạnh chính là một người lạnh lùng thậm chí cũng chưa liếc nhìn nàng một cái, quả là giống lời hoàng huynh nói Vương gia Thiên triều so với huynh ấy chỉ có hơn chứ không kém, chẳng qua nụ hôn của Tư Mã Tuấn Dật làm cho nàng vô cùng tức giận, hành động của hắn khiến nàng càng xấu hổ càng khiến nàng khắc sâu vào trí nhớ.

Tư Mã Tuấn Dật dường như có chút không bình tĩnh, ngày hôm qua ở thanh lâu gặp nàng hắn đã không kèm chế được nếu không nàng sẽ không nhìn hắn như vậy khi chọn phò mã.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở nơi đó không hề quan tâm tới chuyện trong triều đình suy nghĩ trong lòng hắn đều là Hàn Ngữ Phong.

‘Hoàng huynh, ta chọn tứ Vương gia Tư Mã Tuấn Dật.’ Lý Huyền Tuyết không chút nào ngượng ngùng dùng ngón tay chỉ về phía Tư Mã Tuấn Dật nói.

Mọi người đều là ngạc nhiên, không phải công chúa sẽ phải tiếp xúc một thời gian rồi mới quyết định sao? Vì sao lại quyết định nhanh như vậy. Nhưng về mặt của Hoàng Thượng dường như rất thoải mái: ‘Công chúa quyết định nhanh như vậy chứng tỏ Tuấn Dật thật sự rất được nữ nhân yêu thích.’

‘Tuyệt Nhi, chuyện này hôm nay không quyết định vội để sau đi.’ Lý Huyền Băng nghìn lần cũng không ngờ nàng lại quyết định nhanh như thế mà lại còn chọn Tư Mã Tuấn Dật, thật là không đúng ý hần.

‘Hoàng huynh, ta muốn chọn hần.’ Lý Huyền Tuyết biết ý tứ trong lời nói của hần, nhưng nàng vẫn kiên quyết giữ vững quan điểm của mình, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Nàng muốn chọn hần.

Bỗng nhiên bị nhắc tới Tư Mã Tuấn Dật cũng sững sờ đôi mắt tà mị nhìn lại nhìn về phía nàng, hần rất muốn cự tuyệt lập tức, nhưng hần biết hần không thể cự tuyệt việc hòa thân này, hần đã biết nếu trước mặt mọi người cự tuyệt công chúa kia hậu quả là rất nghiêm trọng.

‘Tuyệt Nhi.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng có chút giận dữ giọng điệu tăng thêm. Muội muội làm sao vậy chứ? Không phải muốn chọn thì có thể chọn Tư Mã Tuấn Lỗi, không phải tối hôm qua muội muội đã đồng ý với hần rồi sao?

‘Hoàng huynh ta vẫn muốn chọn hần.’ Giọng Lý Huyền Tuyết rất nhẹ nhàng nhưng cương quyết không chút nào có ý định thay đổi chủ ý.

‘Muội...’ Sắc mặt Lý Huyền Băng rất xấu, trừng mắt nhìn nàng. Trong chốc lát không khí có chút ngưng ngùng, các đại thần hiểu được tạm thời giả vờ như không biết.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Thượng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này: ‘Chi bằng như vậy đi, để công chúa và tứ Vương gia ở chung một chỗ trước, sau đó để công chúa quyết định được không?’

‘Ngoại thần tuân chỉ.’ Sắc mặt Lý Huyền lúc này cũng xấu như tâm tình của hần.

‘Thần không có ý kiến.’ Tư Mã Tuấn Dật cũng thở phào nhẹ nhõm, hần có thể dùng khoảng thời gian này làm cho nàng thay đổi chủ ý.

‘Huyền Tuyết tuân chỉ.’ Nàng có thể không đồng ý được hay sao? Dù sao bất kể là xảy ra chuyện gì? Nàng sẽ không bỏ qua cho hần.

‘Vậy quyết định như thế đi, không có việc gì thì trước tiên cùng thăm tới ngự hoa viên chiêu đãi Vương gia, công chúa, tứ Vương gia người cũng tham gia.’ Hoàng Thượng nói

‘Thần tuân mệnh.’ Bộ dạng của Tư Mã Tuấn Dật không hề tình nguyện.

‘Chúng thần cáo lui, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.’ Các đại thần đều lui xuống.

Trong ngự hoa viên.

Hoàng Thượng và Lý Huyền Băng đi ở phía trước nói chuyện với nhau.

Tư Mã Tuấn Dật và Lý Huyền Tuyết đi chậm rãi theo ở phía sau.

Tuấn Dật đi bên cạnh nàng, khoe môi nhếch lên trên đùa nàng nhẹ giọng nói: ‘Công chúa không nên chọn ta chẳng lẽ vẫn nhớ nộ hôn của ta, vẫn muốn tiếp tục chuyện ngày hôm qua sao?’

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Huyền Tuyết trừng mắt hần, biết hần cố ý trêu đùa nàng đôi mắt chớp chớp, ngoắc ngoắc ngón tay để hần tới gần chút nữa nói: ‘Tư Mã Tuấn Dật, bản công chúa thích người.’

‘Vậy đây đúng là vinh hạnh của ta.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong liền nhanh chóng hôn một cái trên mặt của nàng, kỹ xảo này của nàng so với hần thì còn quá non nớt.

Đúng lúc này Hoàng Thượng và Lý Huyền Băng quay đầu lại thấy cảnh này sắc mặt Lý Huyền Tuyết xấu hổ đỏ bừng cúi đầu không dám ngẩng lên.

‘Xem ra công chúa và hoàng huynh rất tâm đầu ý hợp.’ Trên mặt Hoàng Thượng mang ý cười.

‘Tứ Vương gia việc hôn nhân của người và Tuyệt Nhi chưa có thông báo xuống dưới, xin Vương gia tôn trọng một chút.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng rất khó chịu giọng điệu cũng không khách khí.

‘Vương gia có phải nói quá nghiêm trọng hay không ? ta có làm cái gì sao? Công chúa người nói phải không ?’ Tư Mã Tuấn Dật khiêu khích nhìn hần, rồi hỏi công chúa ở bên cạnh.

‘Tứ Vương gia ,Tuyệt Nhi là người cao quý không phải là kỹ nữ lầu xanh để cho người có thể tùy ý ức hiếp.’ Giọng điệu Lý Huyền Băng nghiêm trọng cảnh báo.

‘Vương gia lấy kỹ nữ lầu xanh đem so sánh với công chúa đó chính là hạ thấp công chúa, vả lại ta cũng không ý kia.’ Tư Mã Tuấn Dật làm ra vẻ vô tội phản bác hần.

Sắc mặt Lý Huyền Băng trong chốc lát càng thêm khó coi.

‘Vương gia, công chúa các người xem ngự hoa viên của trẫm thế nào?’ Nhìn thấy mọi người tức giận vô cớ, Hoàng Thượng vội vàng chuyển đề tài để tránh mọi người mất thể diện.

Hoa này rất đẹp, đó đều là những loài hoa quý hiếm, như hoa lan Hồ điệp này, Lâm quốc của thần cũng thử trồng vài lần nhưng đều không sống được.’ Lý Huyền Băng nói biết Hoàng Thượng cố ý chuyển đề tài chỉ vào một gốc Lan Hồ Điệp trên quý nói.

‘Đây thực sự là hoa mẫu hậu thích nhất, mỗi lần trồng mà nó không sống được là mẫu hậu đều đau lòng.’ Lý Huyền Tuyết ở một bên nói, hoa này thật sự rất đẹp chỉ tiếc là mẫu hậu muốn trồng nó như vậy mà không có một lần nào thành công.

‘Như vậy trẫm cho người trong cung mang theo Lan Hồ Điệp này sang quý quốc trồng thử xem có sống hay không ?’ Hoàng Thượng ở bên cạnh nói.

‘Vậy ngoại thần cảm ơn Hoàng Thượng.’ Lý Huyền Băng cảm kích nói nếu có thể trồng thành công hần cũng coi như làm được một tâm nguyện cho mẫu hậu.

‘Trẫm còn chưa nói cho người người trồng hoa này chính là hoàng huynh, hoa viên rất nhiều hoa giống như Lan Hồ Điệp đều là do huynh ấy mang vào.’Hoàng Thượng sâu xa nói.

256. 257

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.6 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Đấu trí so tài

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Hần ư?’ Lý Huyền Băng và Lý Huyền Tuyết đều cả kinh nhìn hần không nghĩ là hần cũng biết trồng hoa.

‘Thật ra có rất nhiều người đều yêu hoa, biết trồng hoa, có một số việc các người không thể nhìn mặt bề ngoài mà bị mê hoặc.’ Hoàng Thượng nhìn Lý Huyền Băng tin hần nghe đích lời này sẽ hiểu thâm ý.

Lý Huyền Băng trầm tư một chút, có lẽ thực sự là hần muốn tạo ra bề ngoài một vỏ bọc nguy trang nên gật đầu nói: ‘Hoàng Thượng thần hiểu rồi.’

Lý Huyền Tuyết nghi hoặc nhìn hoàng huynh, người hiểu được cái gì đây? Bọn họ đang nói về cái gì?

Tư Mã Tuấn Dật có chút bất mãn nhìn Hoàng Thượng, hần trốn còn không kịp hoàn toàn không nghĩ tới việc cưới công chúa Hoàng Thượng lại ở đây một lần nữa tác hợp thực ra là ý tứ gì?

Đối với bất mãn của hần Hoàng Thượng đương nhiên không phát hiện mà đang tiếp tục cùng Lý Huyền Băng đi về phía trước nói chuyện phiếm .

Từ hoàng cung ra Tư Mã Tuấn Dật đi đến cửa cung liền quay lại: ‘Cáo từ.’ Sau đó nhanh chóng rời đi, hần không muốn ở đây nhìn thấy nàng, cũng không muốn liên quan gì với nàng.

‘Hoàng huynh người tìm được Hàn Ngữ Phong chưa? Vì sao nàng không cùng huynh trở về?’ Lý Huyền Tuyết cố ý chuyển đề tài sợ hần trách móc mình vì ngày hôm qua nàng đã không nghe lời.

‘Không có, lúc ta tới nàng đã rời đi, là bị người khác mang đi không biết còn có thể gặp lại nàng hay không?’ Đôi mắt Lý Huyền Băng hiện lên một tia đau thương, hần vẫn chậm một bước.

‘Không cần lo lắng, muội tin nhất định các người còn có thể gặp lại.’ Lý Huyền Tuyết an ủi hần, đến nàng còn chưa từng từng thấy hoàng huynh đau lòng vì mình, nữ nhân kia làm hao tổn tinh thần hoàng huynh thật sự không giống nữ tử bình thường.

‘Đi thôi về biệt viện trước, ta sẽ từ từ hỏi thăm tin tức của nàng.’ Lý Huyền Băng vẫn chưa hỏi chuyện nàng muốn chọn Tư Mã Tuấn Dật mà Hoàng Thượng cũng nói đối với người yêu hoa nên để mọi chuyện tuân theo tự nhiên.

‘Vâng.’ Lý Huyền Tuyết nhỏ nhẹ nói, hoàng huynh không giống như đang giận nàng, như vậy nàng có thể tiếp cận hần, kẻ thù của nàng.

Sáng sớm hôm sau Lý Huyền Băng mới ra ngoài đi hỏi thăm tin tức Hàn Ngữ Phong, trong lúc đó Lý Huyền Tuyết xuất hiện ở cửa vương phủ Tư Mã Tuấn Dật.

‘Vương gia! Vương gia! công chúa đến .’ Quần gia chạy một mạch tiến vào bẩm báo .

‘Nàng đến đây.’ Tư Mã Tuấn Dật trăm nghìn lần cũng không ngờ nàng mới sáng sớm đã xuất hiện trong vương phủ nhưng cũng đành dặn dò nói: Gọi Xảo Lan, Lục Diệp, Tiểu Liễu. . Các nàng cùng đi với bốn vương, sau đó để công chúa tiến vào.

‘Dạ! Vương gia.’ Quần gia tuy không rõ Vương gia làm như vậy có dụng ý gì nhưng không dám cãi lời? Tuân mệnh đi ra.

Lý Huyền Tuyết đợi nửa ngày ở cửa cuối cùng quần gia cũng đi ra: ‘Công chúa, Vương gia nhà ta mời.’ Nói xong dẫn đường phía trước.

Lý Huyền Tuyết còn chưa đi vào đại sảnh đã nghe thấy âm thanh truyền ra từ bên trong . .

‘Vương gia ăn cái này đi?’

‘Vương gia thiếp thật là không tốt?’

Đi vào bên trong ngay lập tức thấy Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở bàn tròn có bốn năm nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, quyến rũ vây quanh bên người. Có người ngồi trên đùi hần, bá cổ hần, rất tình tứ.

Thấy nàng đi vào Tư Mã Tuấn Dật vẫn chưa đứng dậy chỉ có vẻ mặt cười gian nói: ‘Không biết sớm như vậy công chúa đã tới, tìm ta có gì sai bảo sao?’ Nói xong còn dùng tay ôm chặt một nữ tử bên cạnh .

‘Vương gia, đừng có phá mà.’ Vẻ mặt nữ tử cười duyên đáng nhưng không có chút ngượng ngùng nào thật giống như là đã thành thói quen.

‘Hóa ra vị này chính là công chúa nha, không phải về sau cũng sẽ là tỷ muội chúng ta sao’. Không chờ nàng trả lời người nữ tử nhìn nàng giành nói trước.

‘Đúng nha, chúng ta và công chúa cùng nhau hầu hạ Vương gia, đây là vinh hạnh nha.’ Mấy nữ tử khác phụ họa theo.

Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở chỗ đó nhìn phản ứng của nàng. Rất hi vọng nàng then quá thành hóa giận xoay người rời đi.

Ngoài dự kiến của mọi người Lý Huyền Tuyết cũng không có hờn giận gì nàng không phải ngốc, nàng thấy hần cố ý dùng chiêu này với nàng, hoàng huynh dùng chiêu này nhiều lắm, mỗi một lần gặp nữ nhân không

vừa ý đều là làm như vậy nhìn bọn họ một hồi nháy ánh mắt nói: ‘Vây tốt quá, các vị tỷ tỷ nhớ chiếu cố ta.’ Trong lòng thầm nói Tư Mã Tuấn Dật ta sẽ không buông tha người, người không muốn lấy ta, ta sẽ càng đuổi theo người.

Một câu thiếu chút nữa làm cho Tư Mã Tuấn Dật học máu các nữ nhân bên người lại càng ngạc nhiên công chúa này là không hiểu hay vẫn là quá ngây thơ không nghe ra châm chọc trong lời nói của các nàng.

Công chúa, Vương gia cũng không phải dễ hầu hạ nha. Một nữ tử áo xanh cố ý nói thêm.

Không sao không phải có các tỷ tỷ nữa sao? Nếu không các người chỉ dạy ta. Về mặt Lý Huyền Tuyết rất hồn nhiên, nàng lớn lên ở hoàng cung chiêu này của nữ nhân nàng không phải chưa từng xem qua.

‘Vây tỷ tỷ nên dạy bảo người như thế nào? Hơn nữa, mấy chuyện này có muốn cũng không thể truyền.’ Về mặt nữ tử áo xanh rất khó xử nhìn nàng nói.

Khóe môi Lý Huyền Tuyết cười cười: ‘Vây lần sau tỷ tỷ phải bảo ta trước một tiếng, ta đi xem, ta sẽ không nói lời nào.’

‘Xì.’ Mấy nữ tử bên cạnh đều cười ra tiếng nhìn nàng, nàng ta chắc cố ý phải không ?

‘Người rất muốn học cách hầu hạ ta sao?’ Tư Mã Tuấn Dật đẩy nữ tử bên người ra vuốt ve bụng nàng .

‘Không phải ta muốn học hầu hạ người luôn, không bằng người hầu hạ ta đi như vậy có thể dễ dàng học theo.’ Lý Huyền Tuyết lắc lắc đầu, về mặt thật tình đề nghị, nàng cũng không phải dễ bắt nạt nha.

Nữ nhân bên cạnh không thể tin được nhìn nàng trong lòng có chút hâm mộ, đúng là thân phận công chúa cao quý có thể cùng Vương gia nói chuyện kiểu đó, các nàng to gan đến mấy cũng không dám.

‘Tốt, ta đây lập tức đưa người trở về phòng.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong lập tức ôm lấy nàng xem nàng còn giả vờ tới khi nào?

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết vẫn không phản kháng, chỗ này không phải thanh lâu, nàng lại là công chúa, hẳn hiểu rất rõ ràng thân phận của hần và nàng, nàng cũng không tin hần dám đối xử với nàng như thế? Huống hồ hần hoàn toàn không muốn cưới nàng.

257. 258

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.7 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Thuyền hoa

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết vẫn chưa phản kháng đây không phải là thanh lâu nàng lại là công chúa hẳn hiểu rất rõ ràng thân phận của hần và nàng cũng không tin hần dám đối xử với nàng như thế? Huống hồ hần hoàn toàn không muốn lấy nàng.

Bị Tư Mã Tuấn Dật ôm vào trong phòng tim Lý Huyền Tuyết đập mạnh nhưng nàng cho là hần không dám.

‘Công chúa, chúng ta bắt đầu đi.’ Đem nàng đặt ở trên giường Tư Mã Tuấn Dật bắt đầu cởi quần áo của mình đôi mắt nhìn chăm chăm nàng.

Nhìn thấy hần từ từ cởi quần áo lộ ra lồng ngực rắn chắc Lý Huyền Tuyết có chút khấn trương, thân thể nóng lên, trong lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi, kiên cường trấn tĩnh lại rằng không để cho hần nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của mình.

Nhìn nàng không có chút phản ứng Tư Mã Tuấn Dật không còn kiên nhẫn được, phải làm sao bây giờ? Nước đã đến chân hần không thể nào nói hần đổi ý không muốn ăn nàng? Hần cũng không muốn.

Hai người đều mang vẻ mặt tươi cười – quyền rũ xấu xa cùng nhìn xem đối phương ai không chống đỡ được ‘Vương gia, Tề thiếu gia đến nói có việc tìm Vương gia.’ Lúc này cửa đột nhiên truyền tiếng nha hoàn bẩm báo.

‘Được, người mời hần vào phòng khách chờ bốn vương, bốn vương đi ra sau.’ Tư Mã Tuấn Dật dừng tay lại trong lòng hoàn toàn không có ý định cởi quần áo ra từ từ thả dãi, đến đúng lúc quá.

Lý Huyền Tuyết cũng vui mừng thả ra, may mà có người đến nếu không bây giờ nàng thật là không biết nên làm gì?

‘Công chúa bây giờ ta có chuyện, không bằng chờ một chút chúng ta tiếp tục, bây giờ chúng ta đi ra ngoài trước đi.’ Tư Mã Tuấn Dật mặc quần áo, cười tà mị đôi mắt có chút tối sầm lại.

Được. Lý Huyền Tuyết đứng dậy đi phía sau theo hần rồi đi ra ngoài.

Trong phòng khách một công tử bộ dạng hiền lành đang ngồi ở đó uống trà nhìn thấy nàng đi tới mắt sáng ngời lên: ‘Vương gia thật là mỹ nhân nha? Đây là thiếp người mới cưới sao?’

‘Tề Vũ, nàng là công chúa nước láng giềng, đứng rồi người tìm ta có chuyện gì không?’ Tư Mã Tuấn Dật dường như không muốn tiếp tục đề tài này mà chuyển hướng.

‘Tại hạ Tề Vũ tham kiến công chúa.’ Tề Vũ dường như cảm thấy hứng thú đối với công chúa bộ mặt rất nho nhã lễ độ này.

‘Chào người.’ Lý Huyền Tuyết cũng lễ phép đáp lễ.

‘Tề Vũ thực ra người tới tìm ta làm gì? ‘Tư Mã Tuấn Dật ở một bên cắt ngang lời công chúa, hần đang nghĩ cách đi khỏi.

‘Vương gia, người đã quên hôm nay chính là ngày Vân Thường cô nương ra thuyền hoa sao, lần trước người đã đồng ý với nàng hôm nay sẽ tham gia mà.’ Tề Vũ nhìn hần cố ý nhắc nhở Vương gia.

‘Ngày Vân thường cô nương ra thuyền hoa sao bốn vương có thể quên được chứ? Đi, bây giờ chúng ta đi.’ Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật tà mị dường như vô cùng chờ mong.

‘Được, bây giờ chúng ta đi, công chúa, tại hạ cáo từ trước.’ Tề Vũ khom người hướng về phía nàng cúi chào.

‘Ta cũng muốn đi.’ Lý Huyền Tuyết ở phía sau đột nhiên kêu lên, thuyền hoa? Đó là cái gì vậy? Còn Vân Thường là ai? Nàng rất hiếu kỳ nha.

‘Công chúa, đó là mỹ nữ đẹp nhất ở đây, người là con gái e rằng đi không thích hợp.’ Tề Vũ quay đầu lại chưa từng nghe nói có nữ tử đi thuyền hoa bao giờ.

‘Thật phiền phức, vậy ta thay nam trang đến đó.’ Lý Huyền Tuyết thuận miệng nói, nàng cũng không phải là chưa từng thế.

‘Công chúa, lại muốn diễn lại trò cũ sao? Nếu có chuyện gì xảy ra, ta cũng không cam đoan người toàn mạng trở về đâu?’ Tư Mã Tuấn Dật nói giọng uy hiếp.

Khóe môi Lý Huyền Tuyết lộ ra một nụ cười tươi nói: ‘Chỉ cần không phải người thì sẽ không có chuyện gì cả!’ Huống hồ có hần chẳng lẽ hần sẽ để nàng xảy ra chuyện sao? Nàng không tin đâu.

‘Vậy đi thôi.’ Hần cũng đang muốn cho nàng xem bản chất của mình.

Xung quang bờ sông có một nhóm người xinh đẹp cạnh cái thuyền hoa bỏ neo có mười hai cái thuyền nhỏ vây quanh. Ở trên tầng trên của thuyền hoa truyền đến tiếng đàn.

Lý Huyền Tuyết mặc nam trang đi theo phía sau bọn họ đến bờ biển thấy thỉnh thoảng có nha hoàn đem khách nhân đi đến trên thuyền hoa nghi ngờ hỏi: ‘Thuyền hoa để làm gì? Sao nữ tử đó không trực tiếp ở thanh lâu?’

‘Công chúa thuyền hoa chính là nơi các cô nương chiêu đãi khách nhân giữa mười hai thuyền hoa, cái thuyền nhỏ kia chính là thuyền hoa của Vân Thường cô nương.’ Tề Vũ giải thích sợ nói thanh lâu sẽ làm bẩn nàng .

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết nghe xong có chút hồ đồ hẳn cũng không nói trên thuyền hoa này đang làm gì?

‘Ừ cái gì? Người nghe hiểu không?’ Tư Mã Tuấn Dật quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng, Tề Vũ nói nhẹ nhàng thể về thanh lâu một câu không phải có thể hiểu được .

‘Không hiểu.’ Lý Huyền Tuyết lắc đầu, nàng vẫn chưa rõ.

‘Thuyền hoa chính là các nữ tử xuất sắc ở thanh lâu tạo thành, một tháng một lần chèo thuyền đón khách một ngày, chẳng qua trên thuyền hoa nữ tử đều là bán nghệ không bán thân.’ Tư Mã Tuấn Dật liếc mắt nàng một cái trực tiếp nói cho nàng đây là khác với thanh lâu.

Lý Huyền Tuyết còn chưa nói chuyện đã thấy một tiểu nha hoàn mười bốn mười năm tuổi đã chạy tới thi lễ nói: ‘Vương gia, Tề công tử, tiểu thư nhà ta chờ đã lâu mời lên thuyền.’ Có thể thấy bọn họ là khách quen.

‘Đi thôi.’ Tư Mã Tuấn Dật gật gù đầu.

Lý Huyền Tuyết đi theo phía sau bọn họ qua thăm hòng, đi lên tấm ván gỗ tới thuyền hoa hoa lệ kia tò mò nhìn xung quanh .

‘Vương gia, công tử mời vào bên trong.’ Tiểu nha hoàn mở bức rèm che trên thuyền ra lấy tay mở đường.

Lý Huyền Tuyết đi vào bên trong khoang thuyền liền thấy nơi này hoàn toàn khác thanh lâu rất tươi mát không hề có chút mùi son phấn ở đó cùng với gió thổi làm người ta có cảm giác mơ hồ. . . Không biết nữ tử ở nơi này thoát tục tươi mát như thế nào, đột nhiên một âm thanh mềm mại truyền đến từ bên trong.

‘Vân Thường tham kiến Vương gia Tề công tử.’

258. 259

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.8 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Vân Thường

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Theo mùi hương thơm bay ra là một nữ tử y phục màu tím từ từ đi ra từ bên trong, khuôn mặt và đường cong đều đặn ra đầy, bộ ngực nhấp nhô theo bước chân, lông mi rất dài toát ra hương vị trần gian, chiếc mũi xinh xắn, miệng anh đào chúm chím, mái tóc thì vừa đen vừa dài kết thành một búi ở bên tai, vòng eo nhỏ nhắn, bàn tay mềm mại trắng trẻo, người toát ra mùi hương thơm mát, đôi chân yếu điệu thướt tha đi ra... Khí chất tỏa ra cũng không hề bình thường thoát tục, thanh nhã ngay cả hoa sen cũng không bằng.

‘Thật xinh đẹp.’ Lý Huyền Tuyết nói khẽ, nàng ta nhìn thế nào cũng không giống nữ tử đi ra từ trong thanh lâu.

Vân Thường nhìn nàng hơi sững sốt một mỹ nhân quốc sắc thiên hương không biết cải trang nam tới đây muốn gì? Nhưng chỉ trong nháy mắt đã mỉm cười nói: ‘Công tử khen ngợi Vân Thường không dám nhận.’

‘Vân Thường không nhìn bốn vương một chút sao?’ Tư Mã Tuấn Dật vô cùng thân thiết ôm nàng cười đặt ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Vân Thường giật mình một chút lập tức hiểu được cùng phối hợp với hần ngồi trên đùi hần hai tay ôm cổ hần cười nói: ‘Vân Thường mỗi ngày đều ngóng trông Vương gia, nhớ Vương gia nhưng Vương gia có mỹ nhân đã quên mất Vân Thường.’

Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật mang theo ý cười rất vừa lòng sự phối hợp của nàng ngón tay vuốt ve mặt của nàng thăm thì nói: ‘Bốn vương sao có thể quên Vân Thường chứ? Nàng xem không phải là ta đã đến đây sao? Hôm nay nàng phải bồi bốn vương chu đáo nha.’

‘Vương gia muốn Vân Thường bồi như thế nào?’ Vân Thường ngậm lấy ngón tay không có một hạt bụi của hần, đôi mắt đẹp nhìn trộm Lý Huyền Tuyết ở bên cạnh, không phải Vương gia muốn diễn cho nàng xem sao? Nàng thực ra là ai? Mà lại có thể khiến Vương gia kiêu ngạo vì nàng diễn trò, chỉ bằng điểm này thôi cũng đã làm cho bản thân cảm thấy bội phục và ghen tị.

Nhìn thấy bọn họ trắng trợn như ở chỗ không người Tề Vũ đứng ở đó cảm thấy sững sờ, Vương gia có ý gì đây? Bình thường nhiều nhất là hần đến nghe Vân Thường cô nương đàn một khúc đến thưởng thức không hề có cái gì quá vậy sao hôm nay?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Huyền Tuyết hiện lên chút ửng hồng hần thực sự như vậy, khuôn mặt khô ngô cùng với thân phận cao quý của hần khiến nữ nhân kia xiêu lòng cũng không có gì lạ, nữ nhân bên hoàng huynh mười người thì cả mười đều tự động tới cửa nhưng hoàng huynh không hề yêu, chẳng lẽ hần yêu Vân Thường thật sao?

‘Vương gia, Vân Thường đừng quên còn có ta ở đây chứ.’ Tề Vũ nhin không được ra tiếng nhắc nhở bọn họ chú ý.

‘Người không nói thì ta quên mất.’ Tư Mã Tuấn Dật vuốt áo Vân Thường đôi mắt tràn đầy ẩn ý có một số việc cứ từ từ sẽ đến.

Vương gia để Vân Thường đàn cho các công tử ở đây nghe được không? Vân thường mỉm cười nói.

‘Được, Vân Thường cô nương là bậc xuất chúng của nghệ thuật đàn, hôm nay nhất định phải để bốn vương có cảm giác mới mẻ.’ Tư Mã Tuấn Dật không hề che dấu sự tán thưởng.

‘Vân Thường, xin được tấu mời Vương gia thưởng thức.’ Nàng nói xong bước đến đàn cổ đặt sẵn một bên, ngón tay vừa đặt xuống đã thấy tiếng đàn theo ngón tay êm tai vang lên như tiếng nước chảy như tiếng nói nỉ non uyển chuyển triền miên (đặc tả 100 từ về tiếng đàn*chóp chóp* các nàng đừng chém ta nha^^)

‘Hay. ‘Lý Huyền Tuyết nhin không được vỗ tay đến đôi mắt cũng mang theo sự khen ngợi tiếng đàn này thật sự rất hay sao trách được Tư Mã Tuấn Dật thích nàng.

‘Mấy ngày không thấy Vân Thường đánh đàn thôi mà cảm thấy càng ngày càng phải nhìn với cặp mắt khác.’ Tư Mã Tuấn Dật cũng tán thưởng nói.

‘Vân Thường, nàng xứng đáng khi liên tiếp là hoa khôi đứng đầu, tài sắc vẹn toàn.’ Tề Vũ cũng khen ngợi, mỗi một lần có thể gây cho bọn họ cảm nhận khác nhau cũng chính là lý do vương gia làm khách của nàng.

‘Vân Thường thẹn không dám nhận, Vân Thường chỉ muốn mỗi một lần đều có thể làm cho Vương gia và Tề công tử thích ở trên thuyền hoa này mà thôi.’ Vân Thường đứng dậy châm trà cho bọn hần trong đôi mắt đẹp ấy chợt lóe lên chút đau thương không biết hần có hiểu được vì giữ hần lại mà nàng trả giá rất nhiều không? Phía sau mỗi một lần tán thưởng nàng lại phải trả giá ít nhiều.

‘Sao không tới đây? Mỗi một lần đến bốn vương rất chờ mong.’ Tư Mã Tuấn Dật vừa ôm quá nàng vừa hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Lý Huyền Tuyết.

‘Hy vọng Vân Thường không làm cho làm cho Vương gia thất vọng.’ Vân Thường rất mềm mại tựa vào trên người hần, tham lam hưởng thụ giờ khắc này mặc kệ hần là vì cái gì? Nàng cảm thấy thật là tốt, hạnh phúc

nhìn thấy lâu như vậy mà hôm nay là lần đầu tiên có thể tới gần hân như vậy, có ai biết lòng của nàng giờ phút này có bao nhiêu xúc động.

‘Bổn vương sao lại thất vọng chứ? Không bằng đêm nay bổn vương ở lại cùng nàng được không?’ Tư Mã Tuấn Dật cố ý nói.

Vân Thường hơi sững sốt giống như không thể tin được điều mà tai mình vừa nghe được cố nén không để cho âm thanh của mình thay đổi: ‘Vân Thường cầu còn không được nữa là.’ Tuy rằng biết hân có ý tứ khác nhưng nàng vẫn hứng thú như cũ suốt hai năm qua ai cũng nói nàng là người của tứ Vương gia nhưng nào có ai biết trước kia ngay cả tay nàng hân cũng chưa chạm qua, mọi người biết đều nói tứ Vương gia là hèn hạ hạ lưu, hân đối với nàng chỉ là thương hoa tiếc ngọc, yêu thích nàng là vì không muốn nàng bị người khác bôi nhọ.

Biết trái tim hân sẽ không dừng lại ở trên người một nữ nhân, cũng vì sợ mất đi hân cho nên nàng đem tình yêu đó chôn dấu ở trong lòng suốt hai năm chỉ yên lặng chờ hân không có hy vọng xa vời chỉ là chờ mà thôi.

‘Tề Vũ, người đưa Lý công tử về trước đêm nay bổn vương ngủ lại tại thuyền hoa này.’ Tư Mã Tuấn Dật hướng về phía hân dặn dò nói.

‘Vâng, Vương gia cứ yên tâm ta nhất định sẽ đưa Lý công tử an toàn về trong phủ.’ Tề Vũ cho dù có ngu cũng nhìn ra hôm nay hân không giống với ngày thường mặc kệ hân có nguyên nhân gì? Mình chỉ cần phối hợp với hân sau đó xoay người quay sang Lý Huyền Tuyết, Lý công tử chúng ta về trước đi.

259. 260

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.9 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Rơi xuống nước

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Tuyết nhìn sang Tư Mã Tuấn Dật tối nay hân sẽ ngủ lại ở trong này cùng một chỗ với Vân Thường sao? Không biết vì sao không muốn vậy? Trong lòng đột nhiên có chút đau chẳng lẽ nàng thích hân sao? Không, không thể có khả năng đó nàng lập tức phủ nhận suy nghĩ trong lòng mình, chẳng qua nàng muốn trả thù hân không phải thích hân nàng cũng không có thể để bản thân có ý nghĩ như vậy.

‘Lý công tử, chúng ta đi thôi.’ Tề Vũ ở một bên lại nhẹ giọng nói.

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu nàng không thể để ý.

‘Vân Thường cung tiễn Tề công tử Lý công tử.’ Ôm chặt hân vào trong ngực Vân Thường nói.

Chờ bọn hân đi ra khỏi khoang thuyền Tư Mã Tuấn Dật bỗng buông Vân Thường ra: ‘Vân Thường, bổn vương không phải cố ý mạo phạm.’

Bị hân buông ra sắc mặt Vân Thường ảm đạm hơi miễn cưỡng cười nói: ‘Vương gia quá lo lắng rồi, Vương gia là ai chứ? Vân Thường so với ai khác hiểu được, không biết Lý tiểu thư vừa rồi là ai? Có thể làm Vương gia kiêng kị như thế?’ Nàng thật sự thấy thân phận Lý tiểu thư chắc hân không tầm thường.

‘Nàng là công chúa Lâm quốc.’ Tư Mã Tuấn Dật lười biếng tựa vào thành ghế.

‘Hóa ra Vương gia cố ý làm như vậy là không muốn làm Phò mã sao?’ Vân Thường bưng tỉnh ngộ sau đó lại nói: ‘Công chúa quốc sắc thiên hương Vương gia vì sao không chịu lấy nàng?’ Thật ra nàng rất muốn hỏi vấn đề này khuôn mặt nàng xinh đẹp như rõ ràng như ban ngày mà sao Vương gia không chịu lấy nàng?

‘Vân Thường, vấn đề này không phải là chuyện nàng nên hỏi, nàng phải biết, thiên hạ nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy? Bổng vương sao lại thích tới đây? Huống hồ nàng chỉ là hòa thân công chúa, bổng vương cũng không muốn vì nàng mà buông tha cho tất cả mỹ nhân.’ Tư Mã Tuấn Dật thần nhiên giải thích, nói thật hần thắm nghĩ cưới một người hần yêu thật lòng làm Vương phi của hần, hần bằng lòng nói với nàng, đơn giản là từ trước tới nay hần đều coi nàng là bằng hữu không phải nữ tử thanh lâu.

‘Vương gia, Vân Thường hiểu được.’ Nàng hiểu được trái tim hần sẽ không vì một nữ nhân mà dừng lại, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nàng tình nguyện đem tình yêu để ở trong lòng.

‘Vân Thường hai năm rồi, một nữ nhân thì có mấy lần hai năm chứ, bổng vương sẽ chuộc thân cho nàng, tranh thủ lúc tuổi còn trẻ nhanh chóng tìm chỗ dựa tốt mà sống đi.’ Mắt Tư Mã Tuấn Dật nhìn nàng chăm chú nói nếu như hần nhớ không lầm đây là lần thứ ba hần nói với nàng hai lần trước nàng đã cự tuyệt .

‘Vương gia để Vân Thường suy nghĩ lại rõ ràng, Vân Thường là một nữ tử thanh lâu đã sớm nhìn thấu, thế gian còn có người có thể dựa vào sao? Vân Thường sớm đã không hề ôm hi vọng.’ Ánh mắt hần nhìn nàng, nàng mang vẻ đau thương, còn nỗi lòng đang che dấu của nàng hần đã sớm biết mình chính là nguyên nhân nàng chưa chịu dời đi, không có cách nào thay đổi nàng.

‘Nếu đã như vậy bổng vương cũng không miễn cưỡng.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn thuyền đang theo gió dong đưa, tâm ý của nàng hần không phải không rõ cũng không phải không hiểu chỉ là hần cũng giả bộ không biết, vui vẻ cùng nàng bởi vì hần không cách nào khiến bản thân thương nàng.

‘Vương gia, không bằng Vân Thường chơi một bản cho người nghe.’ Vân Thường giấu đi đau thương trong lòng một lần nữa lại ngồi xuống gảy đàn lần này khác tiếng đàn lúc nãy, âm điệu làm cho người ta đau lòng .

Bên bờ sông Hà.

‘Công chúa tại hạ tiễn người quay về biệt quán.’ Tề Vũ nhìn nàng trong lòng thở dài nếu nàng không phải là công chúa kia hần nhất định sẽ theo đuổi nàng, chỉ tiếc hần không có tư cách và thân phận kia.

Lý Huyền Tuyết đã có chút không yên lòng, buồn bực của nàng đều dừng lại ở trên thuyền hoa kia, nghĩ hần cùng Vân Thường ở chung một chỗ, nghĩ hần giống như hôm gặp nhau hôn nàng trong lòng vô cùng không thoải mái, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ đáng sợ chẳng lẽ nàng thích hần sao? Nhưng mà nàng khi nào thì thích tay hần chạm vào môi mình, chẳng lẽ ngay lúc hần hôn nàng, nàng đã thích hần sao?

‘Công chúa công chúa . . .’ Thấy nàng vẫn xuất thần Tề Vũ nhin không được lên tiếng.

‘Cái gì?’ Lý Huyền Tuyết phục hồi lại tinh thần.

‘Công chúa tại hạ nói tiễn người quay về biệt quán.’ Tề Vũ lặp lại một lần nữa.

Lý Huyền Tuyết lập tức dừng bước, không, nàng không quay về, nếu nàng biết trong lòng mình thích Tư Mã Tuấn Dật như vậy nàng sẽ không thể bỏ cuộc theo đuổi hần như vậy, y quay đầu lại nói: ‘Tề công tử người đi về trước đi ta còn muốn đi tìm Vương gia.’

‘Công chúa ta và người cùng nhau quay lại đi.’ Tề Vũ cũng quay lại nói ở phía sau, hần cũng không thể để công chúa gặp chuyện không may.

Lý Huyền Tuyết cùng Tề Vũ trở lại thuyền hoa lần nữa vừa mới đi trên cầu gỗ trước mặt đã có 3 công tử lăng du nói cười vui vẻ đã đi tới nhìn thấy nàng mắt sáng ngời ‘Tiểu công tử tuần tú khá lắm, chẳng qua vừa thấy đã biết là nữ cải trang nam không che được vẻ quyến rũ, tới gần nàng nói: ‘Tiểu công tử ca ca hôm nay mời người uống rượu có được không?’

‘Tránh ra.’ Lý huyền Tuyết lạnh lùng tránh ra vẻ mặt không vui.

‘Sao lại tức giận nhưng mà bộ dáng tức giận của người càng đáng yêu.’ Một công tử đưa tay tới mặt nàng sờ soạng.

‘Buông ra bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra.’ Lý huyền Tuyết ra tay đẩy hấn sắc mặt giận dữ.

‘Ngang ngạch nhưng bản công tử thích.’ Công tử Ca tuyết không để ý vẫn như trước vui vẻ, hai người bên cạnh cũng cười nghiêng ngả.

‘Các ngươi đang làm gì? Tránh ra nếu không cho các ngươi gánh vác không nổi đâu.’ Lúc này Tề Vũ cũng cảm thấy bọn họ dám đối không tốt với công chúa .

‘Tiểu tử, chúng ta cho ngươi gánh vác không nổi.’ Công tử Ca nói xong đôi mắt đột nhiên lạnh lùng, dùng ánh mắt ý bảo hai người bên cạnh đột nhiên ra tay hướng tới bọn họ đánh úp.

‘Công chúa cần thần.’ Tề Vũ đem công chúa ra sau người cùng ba người so chiêu Lý huyền Tuyết vẫn chưa trốn tránh tay liền rút ra chiếc roi mang theo người đánh tới.

Ba công tử ca rõ ràng trên người không được chống đỡ. Trên cánh tay mặt đều là vết roi vội vàng lui về phía sau giận dữ trừng mắt nhìn lúc lui đến trên thuyền đột nhiên ném đi tấm ván gỗ bắc qua sông.

Lý huyền Tuyết cùng Tề Vũ tránh không kịp vội nhảy nhưng chân bước vào khoảng không liền rớt xuống.

‘Công chúa, ta không biết bơi.’ Sắc mặt Tề Vũ hoảng sợ thân thể đã chìm ở trong nước.

‘Ta cũng không.’ Lý huyền Tuyết sợ hãi hô lên.

‘Vậy còn chờ cái gì nữa? Kêu cứu đi.’ Tề Vũ vừa dứt lời một tiếng cầu cứu thê lương liền vang lên: ‘Cứu mạng.’

260. 261

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.10 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Dễ dàng tha thứ

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vậy còn chờ gì nữa? Kêu đi.’ Tề Vũ vừa dứt lời kêu một tiếng cầu cứu thê lương: “Cứu mạng”.

“Thế nào? Đấu với gia, các ngươi còn kém xa, mỹ nhân xin ta, ta liền cứu ngươi lên”. Ba công tử đối với người mình đùa giỡn trong tay rất vui vẻ.

Trong nước có hai người đang giẫy dụa, rơi vào trong nước một hồi Lý Huyền Tuyết trôi lên mặt nước tóc vẫn ở trong khăn cũng bung ra.

“Đó là ai? Ai rơi xuống nước vậy? Nữ nhân kia chính là người trên thuyền hoa phải không?” Khách nhân trong khoang thuyền đi ra chỉ trỏ tay vào bọn họ nhưng không hề ra tay cứu giúp.

Trong khoang thuyền Tư Mã Tuấn Dật cũng nghe thấy tiếng kêu cứu nhưng hấn lại nhắm mắt như trước nghe Vân Thường đánh đàn Vân Thường cũng không hề bị bên ngoài quấy rầy.

“Vương gia . . . ” Tề Vũ cuối cùng cố gắng ngóc đầu lên một lần nữa dùng hết sức hô to một lần nữa sau đó rơi vào trong nước.

Nghe được âm thanh cầu cứu mơ hồ kia Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên mở to mắt đi ra ngoài xem, âm thanh hình như là của Tề Vũ, chẳng lẽ công chúa xảy ra chuyện gì sao?

“Làm sao vậy? Vương gia”. Vân Thường thấy hấn đi ra ngoài cũng vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài.

“Vương gia”. Khách nhân trên thuyền hoa nhận ra hấn giật mình thốt lên, những người bên cạnh đều tự động tránh ra một bên nhường đường.

“Vương gia?” Ba công tử ca nhận thấy mọi chuyện không tốt, vội vàng trao đổi cái nhìn thừa dịp không người chú ý vất chân lên cổ chạy trốn ra ngoài.

Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy trong nước loáng thoáng lộ ra mái tóc tam giệt mình không hề nghĩ nhiều nhún chân một chút bay qua lập tức đưa tay bắt lấy tay của một trong hai người lòi ra khỏi mặt nước dừng ở trên khoang thuyền.

“Tề công tử Lí tiểu thư” . Vân Thường đuổi tới nơi chốn động bọn họ vì sao lại ở trong nước.

Tư Mã Tuấn Dật đặt tay ở trên bụng thượng Tề Vũ vuốt lên trên rất nhanh hấn đã đem nước trong bụng đẩy ra rồi dùng biện pháp tương tự làm cho Lý Huyền Tuyết khiến nước trong miệng phun ra.

Nằm ở trên boong tàu khi Tề Vũ mở mắt nhìn thấy hấn hỏi: “Vương gia công chúa đâu”.

“Nàng không có việc gì.” Tư Mã Tuấn Dật vừa nói vừa nhìn Lý Huyền Tuyết đang từ từ mở to mắt rồi lập tức ngồi dậy hỏi: “Ba người kia đâu?” Tìm tòi xung quanh một chút cũng không nhìn thấy bóng người đáng oán hận đầu nói: “May mà bọn họ chạy nhanh nếu không bản công chúa thế nào cũng phải giết bọn họ.”

“Người mà giết bọn họ thì sẽ không khổ sở bị rơi xuống nước như vậy”. Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật mang theo ý cười dừng lại quần áo dính trên người nàng đặc biệt là mái tóc dài làm cho nàng thật khác.

“Vô sỉ.” Lý Huyền Tuyết nhìn trong ánh mắt của hấn và nhiều người bên cạnh thấy thân thể mình dính sát vào quần áo, khuôn mặt ửng hồng nhìn hấn.

“Công chúa Tề công tử vào trong khoang thuyền ta để nha hoàn chuẩn bị cho các người quần áo sạch sẽ. Vân Thường ở một bên nói.

“Cám ơn người Vân Thường cô nương.” Lý Huyền Tuyết vội vàng chạy vào trong khoang thuyền.

Thay quần áo xong Lý Huyền Tuyết và Tề Vũ ngồi ở trong khoang thuyền uống trà nóng một lần nữa.

“Á.” Về mặt nàng kỳ quái nhìn thấy nam nhân xiêm y màu lam trên người Tề Vũ.

“Làm sao vậy? Công chúa, không đúng chỗ nào sao?” Tề Vũ nhìn xung quanh rồi nhìn quần áo trên người mình cũng không thấy có gì đặc biệt.

“Không có gì không đúng chỉ là ta thấy rất kỳ quái Vân Thường ở nơi này sao lại có xiêm y nam nhân chứ?” Lý Huyền Tuyết thốt ra đột nhiên lại cảm giác không đúng chỗ nào đó? Sắc mặt biến đổi chẳng lẽ đây là quần áo của Tư Mã Tuấn Dật.

“Có cái gì là không đúng chứ, quần áo đó là ta để lại người biết đó ta thường xuyên qua đêm ở đây đương nhiên phải chuẩn bị một ít quần áo chứ.” Tư Mã Tuấn Dật cố ý nói cho nàng nghe, thật ra hấn cũng không biết đó là quần áo Vân Thường âm thầm chuẩn bị cho hấn, đồ của hấn rất nhiều nên nàng chưa từng đưa cho hấn xem vì hấn biết hấn sẽ không thấy lạ.

Sắc mặt của Lý huyền tuyết có chút buồn bã cúi mặt, nàng biết mình không nên để ý? Nam nhân vốn như vậy tam thê tứ thiếp là bình thường, nữ nhân của phụ hoàng và hoàng huynh không phải cũng có một đồng sao? Mẫu hậu cũng đã sớm nói cho qua, mình phải dễ dàng tha thứ không nên đau lòng nhưng vì sao bây giờ mình lại đau lòng đến thế?

“Vương gia người ở đêm ở nơi này khi nào, sao ta không biết?” Tề Vũ nhìn thấy bộ dáng nàng đau thương, lòng không nỡ cố ý hỏi.

Nghe vậy trong lòng Lý Huyền Tuyết vui vẻ, nàng biết đây là Tề Vũ cố ý nói cho mình nghe vậy cách nói kia là vì Tư Mã Tuấn Dật cố ý lừa nàng.

“Tề Vũ sao lại thế này? Không phải cho người hộ tống công chúa trở về lại sao, sao lại rơi xuống nước chứ?” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật hung hăng nhìn về phía hấn chuyển đề tài.

“Chuyện này.” Tề Vũ do dự không biết trả lời như thế nào? Nén nhìn nàng một cái sau đó nói: “Vừa rồi gặp được ba tên vô lại lại vô lễ với công chúa, nhất thời ta quên mất là đang ở trên thuyền nên rơi xuống nước.”

“Tề Vũ ta đã sớm nói qua một ngày nào đó người sẽ ở trên thuyền sẽ bắt lợi bảo người học bơi lội thì người lại không nghe, bây giờ thấy chưa?” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật ngược lên nhìn hần.

“Vương gia người cũng không phải không biết ta sợ ở trong lòng nước không có biện pháp vượt qua không phải ta không muốn học mà là ta vừa thấy nước đã sợ.” Về mặt Tề Vũ bất đắc dĩ là ai trước đây khiến hần bị sặc nước nên từ đó tới giờ luôn sợ hãi.

“Công chúa Tề công tử, đây là nước gừng nóng Vân Thường chuẩn bị cho các người dùng cho đỡ rét.” Trong tay Vân Thường bưng hai chén nước gừng đi ra.

“Cám ơn Vân Thường.” Tề Vũ bưng một chén đưa tới tay Lý Huyền Tuyết sau đó tự mình cầm lấy một chén.

“Tề công tử quá khách khí rồi bình thường Vân Thường vẫn được người chiếu cố nhiều.” Sắc mặt Vân Thường mỉm cười nói.

“Tề Vũ đưa công chúa trở về đi.” Tư Mã Tuấn Dật cầm lấy tay Vân Thường sau đó đi mất.

“Ta không quay về.” Lý huyền tuyết lập tức đáp.

261. 262

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.11 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Phải cởi quần áo trước.

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Công chúa không quay về, chẳng lẽ muốn ở lại để nhìn thấy ta cùng Vân Thường...’ Tư Mã Tuấn Dật tuần mầu tà mị nhìn chăm chăm nàng, vẫn chưa nói hết lời, nhưng hần tin tưởng nàng sẽ hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của hần.

‘Nếu các người không ngại thì ta cũng rất muốn nhìn xem.’ Lại làm ra cái bộ dáng này với nàng sao? Tề Vũ vừa rồi đã nói cho nàng biết, vậy mà hần còn tiếp tục ngụy trang.

‘Nếu người có hứng thú như vậy thì cứ tùy ý người, Vân Thường, chúng ta vào phòng.’ Tư Mã Tuấn Dật không thèm nhìn nàng, trực tiếp ôm lấy Vân Thường đi vào trong khoang thuyền, Công chúa này thật sự phiền toái mà, đuổi thể nào cũng không đi? Làm cho hần thật sự bất đắc dĩ.

Bên trong khoang thuyền.

Tư Mã Tuấn Dật buông Vân Thường ra, ngồi ở một bên nói: ‘Vân Thường, hãy phát ra thanh âm làm cho nàng nghe được, bổn vương tin là người hần biết phải làm như thế nào?’

‘Vương gia, Vân Thường hiểu được.’ Tuy rằng nàng không có kinh nghiệm nhưng sống trong thanh lâu đã lâu thì chuyện này cũng sớm đã thấy quen tai.

Bên ngoài khoang thuyền.

‘Tề đại ca, cám ơn người.’ Lý Huyền Tuyết nhìn Tề Vũ đang ngồi đối diện, xưng hô cũng thay đổi.

‘Công chúa đừng gọi Tề Vũ là đại ca, Tề Vũ thật không dám nhận.’ Tề Vũ vội vàng nói.

‘Tại sao không dám chứ? Người có thể đừng xem ta là Công chúa mà hãy xem ta là bằng hữu, ta cũng xem người là bằng hữu.’ Tuy rằng chỉ mới quen biết hần một ngày nhưng nàng thật tâm xem hần là bằng hữu.

‘Nếu Công chúa đã xem Tề mỗ là bằng hữu mà ta lại từ chối thì thật là không biết phân biệt phải trái rồi, phải không?’ Tề Vũ cười nói, nàng quả thật rất đáng yêu.

‘Tề đại ca, người cùng Vương gia ...’ Lời của nàng còn chưa nói hết thì trong phòng đã truyền ra một tiếng kêu.

‘. . Vương gia người nhẹ nhàng một chút . .’

‘Ta chịu không nổi ...’

Nàng thì nao nao còn sắc mặt Tề Vũ thì đỏ lên. Vương gia sẽ không làm thật sự chứ, tâm của Lý Huyền Tuyết có chút không yên, chuyện này không thể là sự thật được, nàng nhất định phải vào xem thử.

‘Tề đại ca.’ Nàng vẫy tay làm cho hần tới gần một chút nói: ‘Chúng ta vào xem.’

‘Công chúa, chuyện này không tốt lắm đâu.’ Tề Vũ có chút khó xử, mấy chuyện đi rình mò người khác như vậy hần chưa từng làm.

‘Người không đi thì ta đi một mình.’ Nàng mới không sợ đâu, nói xong liền nhanh tay lẹ chân nhẹ nhàng tiến về phía trước, Tề Vũ kinh ngạc nhìn nàng, công chúa này thật sự không giống với nữ tử bình thường.

Từ Mã Tuấn Dật nghe được bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ, liền đứng dậy ôm lấy Vân Thường đặt ở trên người, ngồi ở bên giường ra sức biểu diễn cho người ở bên ngoài xem, nhất định phải làm cho thật giống.

Mắt đẹp của Vân Thường lướt trên người hần, nếu đây là sự thật thì tốt quá, nàng muốn làm nữ nhân của hần, chỉ cần một lần thôi cũng tốt, nhưng chỉ sợ rằng nàng có cầu cả đời cũng không được.

Lý Huyền Tuyết ở ngoài cửa nhìn lên vào bên trong, nàng không nhìn thấy Vân Thường chỉ nhìn thấy thân ảnh của hần ở trên người Vân Thường vận động, còn Vân Thường lại thỉnh thoảng phát ra thanh âm rên rỉ.

‘Bính.’ Nàng đẩy cửa xông vào, lấy tay chỉ chỉ vào Từ Mã Tuấn Dật nói: ‘Người dừng lại, không phải như thế.’

Vân Thường đang phối hợp thì phát ra một tiếng kêu sợ hãi, dùng chân bao lấy thân thể của mình, thực tế không muốn để nàng nhìn thấy bản thân mình quần áo không chỉnh tề.

‘Không phải như vậy? Vậy Công chúa nói xem, nên là cái dạng gì?’ Từ Mã Tuấn Dật đã sớm vọt đến trước mặt nàng, trong nháy mắt vạch quần áo trước ngực ra.

‘Phải là...’ Lý Huyền Tuyết cố gắng nhớ lại những chuyện mà mình đã từng xem trộm qua bản đông cung đồ (sách hướng dẫn xxx). Sắc mặt bỗng dưng đỏ bừng.

‘Phải là cái gì?’ Khóe môi của Từ Mã Tuấn Dật gợi lên một nụ cười tà ác.

Sắc mặt của Lý Huyền Tuyết đỏ bừng, vì tình thế cấp bách nên thốt ra: ‘Phải là...đem quần áo cởi ra trước.’

‘Xì.’ Vân Thường nhịn không được cười ra tiếng, vị công chúa này cũng thật sự là rất ngây thơ.

‘Ha ha.’ Từ Mã Tuấn Dật cũng nhịn không được mà cười to lên nói: ‘Ai nói làm chuyện đó nhất định phải ...?’

‘Thật sự không đúng sao?’ Lý Huyền Tuyết ngăn người hỏi lại, trong đông cung đồ đã vẽ như vậy mà, chẳng lẽ không đúng sao?

‘Có muốn biết làm như thế nào hay không?’ Từ Mã Tuấn Dật thân thủ kéo nàng qua, ở vành tai của nàng khẽ cắn.

‘Không muốn, các người cứ tiếp tục, ta không quấy rầy.’ Lý Huyền Tuyết đẩy hần ra, chạy đến cửa rồi nói: ‘Từ Mã Tuấn Dật, bản công chúa quyết định ngày mai sẽ nói với hoàng huynh cùng Hoàng thượng, nói là ta muốn người, chọn người làm phò mã, còn nữa, nếu người thích Vân Thường thì cứ đem nàng vào trong vương phủ đi, ta sẽ không để ý.’ Nàng nói xong không đợi hần trả lời liền chạy ra ngoài.

‘Đồ điên.’ Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Dật khê thay đổi, đầu óc của nàng có phải có vấn đề hay không? Làm hấn thật sự hao tổn tâm trí không ít, lần đầu tiên hấn thật sự thúc thủ trước một nữ nhân.

Nhìn thấy sắc mặt không hờn giận của hấn, Vân Thường thật thút thờ tránh qua một bên, không có nói gì nhưng trong lòng lại cực kỳ bi ai, nếu Vương gia có lòng đưa nàng vào vương phủ thì đã không đợi đến hôm nay.

‘Tề đại ca chúng ta trở về đi.’ Lý Huyền Tuyết từ bên trong đi ra liền nói với Tề Vũ, nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm nữa, nàng cũng không muốn bị hoàng huynh trách phạt.

‘Được, Công chúa ta dẫn người trở về.’ Tề Vũ đứng dậy.

Đứng trước cửa biệt quán, Tang nhi trong lòng khẩn trương hết nhìn đông lại ngó tây, vừa nhìn thấy thân ảnh của Lý Huyền Tuyết xuất hiện trong tầm mắt liền vội vàng chạy tới, thở phào nhẹ nhõm nói: ‘Công chúa người trở về là tốt rồi.’ Sau đó lại nhịn không được mà mở lời trách cứ: ‘Công chúa, người đi đâu vậy? Tại sao lại không mang Tang nhi cùng đi?’

‘Tang nhi, là ta sợ người bị hoàng huynh trách phạt cho nên không mang người đi theo.’ Lý Huyền Tuyết chính là vì nàng mà suy nghĩ.

‘Công chúa ta cáo từ.’ Tề Vũ chấp tay nói.

‘Cám ơn người, Tề đại ca.’

Nhìn theo bóng dáng của Tề Vũ, Tang nhi lại hỏi: ‘Công chúa, đó là ai?’

‘Mới bằng hữu mới vừa quen biết, tốt lắm, không cần hỏi nữa, vào đi thôi.’ Lý Huyền Tuyết nói ngắn gọn với nàng, so với hoàng huynh nàng còn dong dài hơn.

Lý Huyền Tuyết trở lại phòng, vừa mới thay xong quần áo thì nghe Tang nhi nói hoàng huynh đã trở lại nên nàng vội vàng chạy ra ngoài, vừa ra liền thấy hấn đang ngồi trên ghế ở đại sảnh, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi.

‘Hoàng huynh người vẫn là không có tìm được Hàn Ngữ Phong sao?’ Nàng nhẹ nhàng tiến tới hỏi.

‘Không có, không hề có tin tức gì cả, giống như lá đã biến mất trên cõi đời này vậy.’ Trong mắt Lý Huyền Băng đều là thất vọng, nàng cứ như vậy mà không có tin tức sao?

Nhìn thấy hấn khổ sở như thế, Lý Huyền Tuyết không biết nên làm sao an ủi hấn.

262. 263

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.12 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật Gặp lại ngoài ý muốn

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

“Tuyết nhi, tối mai chúng ta đến vương phủ của Tam vương gia làm khách, mọi chuẩn bị cho tốt một chút.” Lý Huyền Băng đột nhiên nói.

“Ta biết rồi, hoàng huynh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu, nàng thật sự có chút đau lòng vì hoàng huynh, nhưng nàng không biết phải làm sao để giúp đỡ? Đúng rồi, nàng có thể tìm

Tư Mã Tuấn Dật hỗ trợ, hần là Vương gia, tìm một người ở kinh thành thì đâu có khó gì, chuyện này nàng liền quyết định như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Lý Huyền Băng chỉ ăn bữa sáng qua loa rồi tiến cung, nàng vội vàng vụng trộm chuồn ra khỏi biệt quán, ai ngờ vừa ra đến cửa liền thấy Tang nhi đứng đợi ở đó.

“Công chúa, người muốn đi đâu? Nô tỳ đi cùng với Công chúa?” Nàng chỉ biết nếu Công chúa muốn đi ra ngoài mà nàng không thể ngăn cản được thì nàng chỉ còn cách đi theo công chúa, như vậy còn đỡ phải lo lắng hơn là chờ đợi ở trong phủ.

“Vậy đi thôi.” Lý Huyền Tuyết lớn giọng nói, nàng vốn định trốn đi nhưng trốn không xong nên đành phải mang Tang nhi theo cùng.

Trước cửa vương phủ Tư Mã Tuấn Dật.

“Công chúa, thực xin lỗi. Vương gia của ta không có ở nhà.” Quản gia đứng ở cửa cung kính hồi đáp với nàng.

“Hắn không có ở nhà, vậy hắn đi đâu?” Lý Huyền Tuyết tiếp tục hỏi, hắn không phải là cố ý trốn tránh mình chứ?

“Chuyện này nô tài cũng không biết, chuyện của chủ tử nô tài nào dám hỏi đến.” Quản gia trả lời một cách thuần thực làm cho nàng tìm không ra một khe hở.

“Vậy ta không quấy rầy.” Lý Huyền Tuyết có chút thất vọng, hôm nay nàng đến vốn là xin hắn hỗ trợ.

“Công chúa đi thông thả.” Quản gia đứng ở phía sau nói, sau đó ý bảo thị vệ đóng cửa chính lại.

Trong thư phòng của vương phủ.

Tư Mã Tuấn Dật nhàn nhã ngồi ở bên trong, tiện tay cầm lấy một quyển sách.

“Vương gia, Công chúa đi rồi.” Quản gia tiến vào hồi bẩm.

“Tốt, nhớ kỹ sau này bất luận khi nào nàng đến? Đến vì chuyện gì? Thì cứ nói bốn vương không có ở nhà, biết không?” Tư Mã Tuấn Dật phân phó.

“Dạ, Vương gia, nô tài nhớ kỹ.”

“Lui xuống đi.”

“Dạ.”

Lý Huyền Tuyết nhẹ nhàng, chậm rãi đi trên đường cái, chậm chạp đi về phía trước không có mục đích, đột nhiên nghĩ đến Tề Vũ, trước mắt sáng ngời hi vọng, Tư Mã Tuấn Dật có thể đang ở cùng một chỗ với hắn không? Sau đó về mặt lại dần dần âm đạm, chính là nàng cũng không biết hắn ở chỗ nào?

“Công chúa, chúng ta hồi phủ đi, đừng quên đêm nay Công chúa và Vương gia còn phải đi dự tiệc.” Tang nhi trầm nghĩ, phải hối thúc nàng nhanh chóng trở về phủ, đừng ở quá lâu bên ngoài, chẳng may xảy ra chuyện gì...?

“Được rồi.” Hiện tại nàng cũng chỉ có thể quay về biệt quán.

Ban đêm vương phủ giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt, Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở vị trí chủ tọa, trên tay cầm ly rượu nói: “Bốn vương kính Vương gia cùng Công chúa một ly, xin mời.”

“Đa tạ Vương gia.” Lý Huyền Băng cùng Lý Huyền Tuyết cũng nâng ly rượu lên uống một ngụm, sau đó buông ly rượu xuống thưởng thức màn ca múa đang diễn ra trước mặt.

Lý Huyền Tuyết cũng không hề có tâm tình, nàng hiểu được ý của hoàng huynh là muốn để nàng và Tam vương gia tìm hiểu một chút về nhau, nhưng xem ra vị Vương gia này từ đầu đến cuối cũng chưa liếc qua nàng một cái, hắn vô tình mà nàng cũng không có ý.

Đang suy nghĩ miên man, lập tức cả người bừng tỉnh, nàng liền thấy hoàng huynh kích động, tay giữ chặt một nữ tử làm trong lòng nàng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng ta chính là người mà hoàng huynh muốn tìm?

Nhịn không được đi qua cẩn thận đánh giá nàng: “Người chính là Hàn Ngữ Phong? Thật sự rất xinh đẹp, khó trách được hoàng huynh mỗi ngày đều nhớ về người. Ta tên là Lý Huyền Tuyết.” Nàng chủ động giới thiệu bản thân.

Hàn Ngữ Phong cũng có chút xấu hổ, chỉ có thể giả vờ như không nghe, đáp lời: “Công chúa mới là người thật xinh đẹp và đáng yêu.”

“Ta không nghĩ tới Vương gia cùng Công chúa cư nhiên lại quen biết với một nô tỳ nhỏ nhỏ trong phủ của bốn vương.” Vẫn không nói thêm gì, Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên lạnh lùng đi đến.

Lý Huyền Tuyết mở to mắt, không tin hỏi: “Không thể nào, Vương gia, người không phải nhìn lầm chứ, nàng ta nhìn thế nào cũng không giống như một nô tỳ.” Nhưng mà càng làm cho nàng giật mình chính là câu nói kế tiếp của hoàng huynh.

“Vậy Vương gia có thể đem Hàn Ngữ Phong ban cho Huyền Băng được không? Nếu được, Huyền Băng sẽ vô cùng cảm kích.” Lý Huyền Tuyết hướng về Tư Mã Tuấn Lỗi thật sự nghiêm túc nói.

“Vương gia, tuy rằng Hàn Ngữ Phong là nô tỳ trong phủ bốn vương nhưng bốn vương từ trước đến nay luôn tôn trọng nguyện vọng của các nàng, nếu nàng đồng ý đi cùng Vương gia thì bốn vương tuyệt đối không giữ lại, nếu nàng không đồng ý thì bốn vương cũng sẽ không miễn cưỡng.” Một lúc lâu sau Tư Mã Tuấn Lỗi mới nói.

“Ta...” Hàn Ngữ Phong vừa muốn nói chuyện đột nhiên đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi ngắt lời.

“Hàn Ngữ Phong, chính người phải hiểu rõ, nếu người muốn đi bốn vương tuyệt đối không giữ người, bốn vương còn có thể tặng cho người một người cùng đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cố ý đem từ ‘một người’ nói rất nặng, rất rõ ràng.

“Hoàng huynh, Hàn cô nương khẳng định là đồng ý rồi, chỉ là nàng ngượng ngùng mà thôi, ta nói vậy có phải hay không?” Lý Huyền Tuyết nháy mắt nghịch ngợm nhìn Hàn Ngữ Phong, hoàng huynh hỏi thẳng như vậy làm sao người ta trả lời được.

Ai ngờ Hàn Ngữ Phong hít thở thật sâu, thi lễ nói: “Ngữ Phong cảm ơn sự yêu quý của Vương gia, nhưng Ngữ Phong thân phận thấp kém không xứng với Vương gia, thỉnh xin Vương gia thu hồi ý tốt.”

“Người không muốn? Tại sao?” Nghe được lời nói uyển chuyển cự tuyệt của nàng, Lý Huyền Băng hơi hơi sửng sốt, hẳn không nghĩ tới nàng ở trước mặt mọi người lại cự tuyệt chính mình, trong hai tròng mắt dịu dàng hiện lên một tia ưu thương.

Không khí trong đại sảnh cực kỳ xấu hổ, tất cả mọi người không nghĩ tới nàng lại cự tuyệt, người mà nàng cự tuyệt lại là Vương gia cao cao tại thượng của nước láng giềng.

“Trời ạ, ta không có nghe lầm chứ.” Lý Huyền Tuyết trừng lớn ánh mắt nhìn Hàn Ngữ Phong

“Hoàng huynh ta chính là nam tử tuấn mỹ nhất mà tất cả nữ nhân đều mong muốn được gả cho hẳn, người chính là người đầu tiên thân nhiên cự tuyệt.” Hay là nàng vẫn không biết thân phận của hoàng huynh?

Hàn Ngữ Phong không giải thích gì thêm, cúi người thi lễ rồi đi ra ngoài.

Trong đại sảnh nhanh chóng khôi phục lại không khí náo nhiệt, Lý Huyền Tuyết trộm nhìn hoàng huynh, thật vất vả mới tìm được người mà kết quả lại như vậy, nàng biết trong lòng của hoàng huynh nhất định là rất khó chịu.

Ngồi một chút nàng liền thấy hoàng huynh lặng lẽ đi ra ngoài, nàng nghĩ có lẽ hoàng huynh đi tìm Hàn Ngữ Phong, đảo mắt qua vị trí chủ tọa thì thấy Tư Mã Tuấn Lỗi cũng biến mất tự bao giờ.

Nàng có cảm giác là mối quan hệ giữa Hàn Ngữ Phong và vị Vương gia này dường như không đơn giản như vậy. Nàng cũng đoán là Hàn Ngữ Phong không đơn giản chỉ là một nô tỳ, nếu là một nô tỳ bình thường thì hẳn nhất định không chút do dự liền đem nàng tặng cho hoàng huynh, nhìn thấy Hàn Ngữ Phong cự tuyệt hẳn rõ ràng rất vui vẻ, nhưng hoàng huynh thì làm sao bây giờ?

263. 264

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.13 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Tránh né

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Từ vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi trở về biệt quán, Lý Huyền Tuyết vẫn trộm nhìn sắc mặt của hoàng huynh, đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia vui mừng, nàng không khỏi cười khê một chút, từ trước đến nay nàng chưa từng nhìn thấy hoàng huynh bị bất kỳ nữ nhân nào làm cho vui mừng bất thường như vậy, xem ra Hàn Ngữ Phong thật sự là một ngoại lệ.

‘Tuyết Nhi muội đang cười cái gì?’ Lý Huyền Băng nghe được âm thanh cười khê của nàng thì không khỏi quay đầu lại nhìn nàng.

‘Không có gì đâu hoàng huynh, ta là đang nghĩ có phải cuối cùng hoàng huynh cũng đã tìm được Hàn Ngữ Phong nên rất cao hứng phải không?’ Lý Huyền Tuyết thấy hắn tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được Hàn Ngữ Phong cho nên tâm tình nhất định rất kích động vui sướng.

‘Phải.’ Lý Huyền Băng thản nhiên lên tiếng, hắn thật sự rất vui sướng, hắn ngàn vạn lần cũng không thể ngờ nàng sẽ ở bên trong vương phủ, hắn cũng nhìn ra mối quan hệ của nàng cùng Tam vương gia tuyệt đối không đơn giản nhưng bất luận thế nào hắn cũng không muốn buông tay bởi vì sau rất nhiều năm đây là lần đầu tiên hắn động tâm đối với một nữ nhân.

‘Hoàng huynh, ta mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi trước.’ Lý Huyền Tuyết đứng lên nói, nàng nhìn ra Hoàng huynh đang có tâm sự, có lẽ hắn cần được yên tĩnh một chút.

‘Ừ, đi đi.’ Hắc gật gật đầu.

Trở về phòng, Lý Huyền Tuyết nằm lăn qua lộn lại trên giường không tài nào ngủ được, trong đầu vẫn nhớ lại tình hình xảy ra đêm nay, đột nhiên bật người ngồi dậy. Không được, nàng phải giúp hoàng huynh, nhưng phải giúp như thế nào đây? Nàng còn không biết Hàn Ngữ Phong cùng vị Vương gia kia có quan hệ như thế nào? Đúng rồi, Tư Mã Tuấn Dật . Nàng phải đi tìm hắn, hắn nhất định biết.

Sáng sớm Lý Huyền Tuyết lại mang theo Tang nhi đi đến trước cửa vương phủ của Tư Mã Tuấn Dật.

‘Công chúa, thực xin lỗi. Vương gia nhà ta không có ở trong phủ, thỉnh Công chúa thứ lỗi.’ Quản gia đem lời nói ngày hôm qua lặp lại một lần nữa.

‘Lại không ở trong phủ sao?’ Trong mắt Lý Huyền Tuyết rõ ràng mang theo hoài, sau đó nói: ‘Bản Công chúa tìm hắn có chuyện quan trọng, người ngấm lại xem Vương gia nhà người có thể đi nơi nào?’

‘Xin lỗi Công chúa, nô tài thật sự không biết.’ Quản gia vẫn trả lời như cũ, vừa hỏi đã nói không biết.

Một cỗ tức giận đột nhiên dâng lên trong lòng, đôi mắt đẹp của Lý Huyền Tuyết hung hăng theo dõi hắn nói: ‘Vậy người nói cho bản Công chúa biết Tề Vũ công tử đang ở nơi nào? Đừng nói với ta là người không biết?’ Nàng vẫn còn một câu nữa chưa nói, không chừng bọn họ ở chung một chỗ.

‘Tề công tử ở Tề phủ tại phố Đông, công chúa cứ đi thẳng về phía trước sẽ đến.’ Tuy rằng quản gia không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy nhưng vẫn trả lời thật chi tiết.

‘Đi thôi, Tang nhi.’ Lý Huyền Tuyết trừng mắt liếc hắt một cái sau đó kêu Tang nhi đang đứng bên cạnh rời đi.

‘Công chúa, chúng ta đi đâu?’ Tang nhi đuổi theo nàng hỏi.

‘Người cứ đi theo ta là được rồi.’ Lý Huyền Tuyết cũng không có trả lời với Tang nhi là mình muốn đi tìm Tề Vũ, nàng không tin là Tư Mã Tuấn Dật có thể trốn chạy được đi đâu? Hắn càng trốn thì càng làm nàng có hứng thú truy đuổi.

Trước cửa Tề phủ ở Phố Đông.

Hạ nhân mở cửa ra nhìn thấy tiểu thư xinh đẹp trước mắt liền vội vàng hỏi: ‘Tiểu thư, người tìm ai?’

‘Ta tìm Tề Vũ, Tề công tử, xin hỏi hắn có ở nhà không?’ Lý Huyền Tuyết rất có lễ phép nói.

‘Công tử nhà ta có ở nhà, nô tài sẽ đi bẩm báo ngay, xin hỏi quý danh của tiểu thư là gì?’ Thái độ của hạ nhân vui vẻ hỏi

‘Người cứ nói là Lý Huyền Tuyết xin cầu kiến.’ Nàng mỉm cười nói.

‘Tiểu thư chờ một chút, nô tài lập tức đi bẩm báo.’ Hạ nhân vội vàng chạy vào trong phủ.

Lý Huyền Tuyết yên lặng chờ ở bên ngoài, rất nhanh cửa liền mở ra đã thấy Tề Vũ cước bộ vội vàng đi ra, nhìn thấy nàng nói: ‘Công...’

‘Tề đại ca.’ Lý Huyền Tuyết vội vàng ngắt lời hắn ý bảo hắn không cần nói thêm gì cả.

Tề Vũ lập tức hiểu được, cười khẽ một chút nói: ‘Tại sao người lại đến đây? Mau vào nhà đi.’

‘Tề đại ca, ta không vào đâu, ta chỉ muốn hỏi người một chút, người có biết Tư Mã Tuấn Dật đi đâu không?’ Lý Huyền Tuyết nhìn hắn hỏi.

‘Vương gia không ở vương phủ sao?’ Tề Vũ kỳ lạ hỏi ngược lại, hắn không có nghe nói Tư Mã Tuấn Dật rời đi nơi nào cả? Hay là Vương gia cố ý trốn tránh nàng?

‘Ta tìm hắn có chuyện quan trọng nhưng hắn lại không có ở vương phủ cho nên ta mới tới hỏi người xem người có biết hắn ở nơi nào không?’ Nhìn dáng vẻ của Tề Vũ thì hắn là không ở nơi này.

‘Chuyện này ta cũng không biết chính xác, có lẽ ở trà lâu, có lẽ ở tửu lâu, nhưng cũng có lẽ ở...’ Tề Vũ nhìn nàng một cái, không có đem hai từ thanh lâu nói ra.

‘Ta biết rồi Tề đại ca, Đã làm phiền người rồi, ta đi trước đây.’ Thanh lâu phải không? Nàng không tìm ra hắn nàng sẽ không gọi là Lý Huyền Tuyết nữa.

‘Người muốn đi tìm Vương gia sao? Hay là ta đưa người đi?’ Tề Vũ gọi lại nàng, một mình nàng đi tìm Tư Mã Tuấn Dật hắn thật sự rất lo lắng.

‘Cám ơn người, Tề đại ca.’ Lý Huyền Tuyết cảm kích nói ‘Có Tề đại ca giúp đỡ có lẽ ta sẽ tìm được hắn dễ dàng hơn.’

‘Đi thôi.’ Tề Vũ chỉ cười cười, hắn không thể bán đứng bằng hữu, nếu Vương gia thật sự trốn tránh nàng thì hắn cũng sẽ không giúp nàng.

Đi qua một đám tửu lâu trà lâu cùng thanh lâu mà vẫn không có tin tức gì của Tư Mã Tuấn Dật, đứng trước cửa thanh lâu cuối cùng của kinh thành Hoa Mãn lâu, Tề Vũ nhìn nàng một thân nam trang nói: ‘Công chúa, đây là thanh lâu cuối cùng rồi, có lẽ Vương gia có việc gì đó phải rời khỏi.’

‘Vào xem trước rồi nói.’ Kỳ thật nàng cũng không còn ôm hi vọng gì nữa. Nàng dường như đã khẳng định Tư Mã Tuấn Dật là cố ý trốn tránh nàng.

‘Tề công tử, đã lâu không tới.’ Bọn họ vừa xuất hiện ở cửa thì đã thấy một nữ tử quần áo sắc sỡ, thân hình lả lướt đang bước đến gần bọn họ.

‘Tránh ra, hôm nay ta đến để làm chính sự.’ Ánh mắt Tề Vũ có chút xấu hổ nhìn sang Lý Huyền Tuyết đang đứng bên cạnh, nhưng chỉ nhìn thấy khóe môi nàng đang mỉm cười, còn đầu thì ngo ngàng ngó dọc.

‘VẬY hôm nay Tề công tử đến đây là có việc gì?’ Nữ tử thật thức thời lui về phía sau một chút, vẻ mặt cũng thật sự nghiêm túc.

‘Thúy Hồng, ta hỏi ngươi, hôm nay Vương gia có đến đây không?’ Hắc hỏi.

‘Không có, đã hai ngày rồi không có nhìn thấy Vương gia.’ Nữ tử lắc đầu.

‘Được rồi, ta đây đi trước.’ Tề Vũ nói xong sau đó quay đầu nhìn sang Lý Huyền Tuyết nói: ‘Hắc không ở đây.’

‘Ừ, chúng ta trở về đi.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu.

264. 265

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.14 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Dừng kể

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Sau khi công chúa cất bước rời khỏi, Tề Vũ liền trực tiếp đi đến vương phủ, bởi vì hắc là bằng hữu của Vương gia cho nên thị vệ canh cửa cũng không có ngăn trở hắc mà để cho hắc trực tiếp đi đến thư phòng.

‘Vương gia thật nhân nhã.’ Hắc đẩy cửa vào liền thấy Tư Mã Tuấn Dật đang chăm chú vẽ một bức tranh sơn thủy.

‘Thế nào? Nhanh như vậy đã trở lại?’ Đầu của Tư Mã Tuấn Dật không ngẩng lên mà vẫn nhìn vào bức tranh, buổi sáng nghe quản gia nói công chúa muốn đi tìm Tề Vũ thì hắc hiểu được là nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tề Vũ tự mình ngồi vào ghế, bất mãn nói: ‘Cái gì mà nhanh, ngươi xem đi, mặt trời đã xuống núi rồi, ta đã thay ngươi bồi Công chúa một ngày mà ngươi thì nhân nhã tránh ở trong nhà.’

‘Đó là do ngươi nguyện ý chứ ai bảo ngươi bồi, ngươi chỉ cần tìm một lý do nào đó rồi đuổi nàng đi là xong chứ gì?’ Tư Mã Tuấn Dật buông bút lông xuống, phỉ phỉ tay sau đó ngược ánh mắt tà mị nghi hoặc nhìn hắc nói: ‘Ngươi không phải là thích nàng chứ?’

Tề Vũ thở dài nói: ‘Nếu có thể thì ta thật sự rất thích nàng nhưng mà ta biết chúng ta không có khả năng cho nên ta đem cảm giác này chôn kín ở trong lòng.’

‘Ngươi rất thẳng thắn và cũng rất hiểu chuyện đấy.’ Tư Mã Tuấn Dật cười khẽ một chút nói, bọn họ quả thật là không thể, Lý Huyền Tuyết là tới hòa thân làm sao có thể gả cho một thương nhân.

‘Vương gia, tại sao ngươi lại trốn tránh nàng? Công chúa không phải rất tốt sao, vừa thẳng thắn lại đáng yêu?’ Tề Vũ kỳ quái hỏi.

‘Ta chưa từng nói nàng không tốt, chỉ là ta không muốn hòa thân vì chính trị mà còn bởi vì nàng quá chủ động làm ta thấy phiền phức. Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở một bên giải thích.

‘Cho nên ngươi liền trốn tránh nàng, nhưng ta xem ra Công chúa dường như rất thích ngươi, ngươi trốn được sao?’ Tề Vũ nhìn hắc, cố ý nói.

‘Ta có thể không trốn sao? Cho tới bây giờ ta còn không ăn một nữ tử nào ngang ngành giống như nàng.’ Tư Mã Tuấn Dật bất đắc dĩ lắc đầu, ngoài trốn tránh ra hẳn thật sự không nghĩ ra chiêu nào khác.

‘Ha ha.’ Tề Vũ nhin không được cười ra tiếng, sau đó nói: ‘Nữ tử có thể làm cho Vương gia phải trốn tránh, chỉ bằng điểm này thôi thì ta cũng thật bội phục Công chúa.’

‘Tề Vũ, không phải là ngươi vui sướng khi thấy người gặp họa chứ?’ Tư Mã Tuấn Dật bất mãn trừng mắt liếc hẳn một cái.

‘Ta làm sao dám vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ là ta đang nghĩ ngày mai có lẽ nàng sẽ xông vào vương phủ tìm người.’ Tề Vũ nói, tuy rằng quen biết công chúa không lâu nhưng tính tình của Công chúa hẳn lại rất rõ ràng, nàng thuộc loại người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ cuộc.

‘Ngươi nghĩ rằng ta sợ nàng tới đây sao? Đừng quên đây là vương phủ của ta, ngươi cho là nàng sẽ tìm được ta sao?’ Tư Mã Tuấn Dật một chút kinh hoảng cũng không có, khẳng định chắc chắn nàng sẽ không tìm được hẳn.

‘Xem ra ta đã buồn lo vô cớ rồi, vậy Vương gia ngươi cứ tiếp tục trốn tránh nàng đi, ta đi về trước.’ Tề Vũ đứng dậy nói.

‘Ừ.’ Tư Mã Tuấn Dật đáp nhẹ một tiếng, chỉ cần hẳn không cho nàng cơ hội, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ nản lòng.

Sáng sớm khi mặt trời vừa chiếu ra những tia nắng ấm áp thì Lý Huyền Tuyết đã mang theo Tang nhi đứng trước cửa vương phủ của Tư Mã Tuấn Dật.

‘Công chúa, thực xin lỗi. Vương gia nhà ta vẫn không có ở trong phủ.’ Quản gia nhìn thấy nàng vẫn nói câu nói cũ.

Lý Huyền Tuyết mỉm cười nói: ‘Không sao, bản Công chúa hôm nay không tìm hẳn, bản Công chúa chỉ muốn đi thăm vương phủ một chút.’ Nói xong liền đi vào bên trong.

‘Ách.’ Quản gia hơi hơi sửng sốt, không nghĩ tới công chúa lại nói như vậy, nghĩ đến Vương gia đang ở bên trong liền vội vàng ngăn cản: ‘Công chúa, ta đi thông báo một tiếng.’

Lý Huyền Tuyết dừng bước, quay đầu lại cười như không cười nhìn hẳn nói: ‘Vương gia nhà ngươi không phải không có trong phủ sao? Ngươi đi thông báo ai? Lại nói, ai có thể ngăn cản bản Công chúa?’

‘Chuyện này...’ Quản gia bị nàng hỏi làm cho á khẩu không trả lời được đành phải kiên trì la lớn: ‘Công chúa, xin mời.’

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của hẳn Lý Huyền Tuyết cười thầm một chút, hẳn la lớn như vậy là muốn thông báo cho Tư Mã Tuấn Dật sao? Vậy thì hẳn nhất định là đang ở trong vương phủ, xem ra chính mình đã đoán đúng.

Tư Mã Tuấn Dật nghe được âm thanh của quản gia thì trong lòng hoảng hốt, nàng thật đúng là đã tiến vào liền vội vàng trốn ở phía sau cửa âm thầm quan sát nàng.

‘Quản gia, đưa bản Công chúa đi xem phòng ngủ của Vương gia có được không? Lý Huyền Tuyết nói.

‘Đương nhiên là được, Công chúa xin mời đi lối này.’ Quản gia cung kính hồi đáp, hẳn có thể nói không được sao?

Lý Huyền Tuyết chậm rãi xem xong phòng ngủ, lại xem đến thư phòng, sau đó nhàn nhã đi dạo xung quanh hoa viên nàng biết Tư Mã Tuấn Dật nhất định đang ở bên cạnh mình, trộm nhìn mình.

‘Công chúa có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?’ Quản gia bồi ở bên cạnh ra tiếng hỏi, thực tế hẳn muốn nói ‘Công chúa, người có thể đi rồi.’

‘Được, ta cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, chỉ bằng bản Công chúa ở tại nơi này dùng bữa đi.’ Lý Huyền Tuyết thuận miệng nói, một chút ý định bỏ đi cũng không có.

‘Dạ, nô tài lập tức đi phân phó.’ Quản gia nào dám kháng nghị, đành phải lui xuống thu xếp.

Âm thầm quan sát nàng Tư Mã Tuấn Dật không khỏi nhăn mặt nhú mày, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Lý Huyền Tuyết thần nhiên cười, quay đầu lại cố ý lớn tiếng nói với Tang nhi đang đứng bên cạnh: ‘Tang nhi, người nói thử xem Vương gia đã đi đâu? Khi nào thì trở về?’

‘Công chúa, chuyện này nô tỳ làm sao biết được? Hay là Công chúa cứ ở lại trong vương phủ chờ Vương gia trở về.’ Tang nhi theo nàng lâu như vậy, chỉ cần một ánh mắt hay động tác của nàng đều hiểu được, lập tức phối hợp nói.

‘Tang nhi, người thật thông minh, chủ ý này của người cũng không tồi, để cho ta nói với hoàng huynh một tiếng liền quyết định như vậy đi.’ Lý Huyền Tuyết liếc nhìn Tang nhi một cách tán thưởng. Tư Mã Tuấn Dật, ta cho người trốn, xem người trốn được đến khi nào?

Trốn ở phía sau hòn non bộ Tư Mã Tuấn Dật cảm thấy một trận bi ai, Lý Huyền Tuyết người cho là người muốn ở lại thì có thể ở lại sao? Đột nhiên nghĩ ra một kế sách liền vội vàng rời đi.

Quản gia đã chuẩn bị xong thức ăn liền lập tức tới thỉnh Công chúa đến phía trước, Lý Huyền Tuyết nhìn thấy thức ăn trên bàn cũng không tẻ lắm vừa muốn động đũa liền nghe ngoài cửa truyền vào thanh âm yêu mị châm biếm.

‘Ai da, đường đường là một Công chúa lại cứ nhiên truy đuổi nam nhân đến tận trong vương phủ, làm vậy mặt mũi còn biết để ở chỗ nào, thật là dọa người mà, trách không được mấy ngày nay Vương gia cũng không ở vương phủ thì ra là trốn tránh nàng nha, làm hại tỷ muội chúng ta mấy ngày không được nhìn thấy Vương gia.’

265. 266

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.15 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Kích động

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Tuyết ngẩng đầu thì thấy ngoài cửa đang tiến vào năm người mỹ nữ, sắc phục khác nhau, ánh mắt khẽ lướt qua bọn họ một chút, không phải lần trước đã gặp họ rồi sao? Tiểu thiếp của Tư Mã Tuấn Dật đến châm chọc nàng sao? Nàng chính là trưởng thành lên ở nơi nữ nhân tranh đoạt lẫn nhau.

Mỉm cười không hồn không giận nói: ‘Lời vừa rồi là vị tỷ tỷ nào nói vậy?’

Năm người nhìn nhau không ai lên tiếng, dù sao bọn họ vẫn kiêng kỵ thân phận Công chúa của nàng.

‘Tại sao dám nói lại không dám thừa nhận? Như vậy đã đảm nhận không nổi sao? Vừa rồi không phải nói rất lớn tiếng sao?’ Lý Huyền Tuyết nhìn các nàng khóe môi gợi lên một nụ cười lạnh.

‘Công chúa, chúng ta nói không phải sự thật sao? Chẳng lẽ người đến vương phủ không phải để truy đuổi Vương gia sao?’ Một nữ tử y phục màu hồng bạo gan nhìn nàng nói, dù sao cũng có Vương gia ở phía sau chống lưng cho các nàng, các nàng còn sợ cái gì? Dù sao nơi này cũng là Vương gia lớn nhất cho dù nàng thực chủ động thì nàng cũng chỉ là Công chúa ngoại quốc.

‘Người nói tiếp đi, bản Công chúa tin rằng các người không phải không rõ thân phận của ta, chỉ cần bản Công chúa nói một câu thì Hoàng Thượng liền lập tức hạ chỉ làm cho Vương gia cười ta, Vương gia dám

kháng chỉ sao? Còn việc ta đến vương phủ đó là chuyện của ta cùng Vương gia còn không tới phiên các người xen vào, hiện tại các người cư nhiên dám ở trước mắt bản công chúa mà thốt lời châm chọc, người nói bản Công chúa nên trị tội các người như thế nào đây?’ Lý Huyền Tuyết ngồi ở bên bàn, không nhanh không chậm nói, vẻ mặt càng ngày càng lạnh nhìn vào nữ tử mặc áo hồng, muốn dùng chiêu này với nàng sao? Nàng ở bên cạnh mẫu hậu sớm đã học được phải làm như thế nào để đối phó với nữ nhân.

‘Hừ.’ Nữ tử mặc áo hồng chỉ hừ lạnh mà không cười, đây là vương phủ, Vương gia là lớn nhất hướng chi nàng chỉ là một Công chúa ngoại quốc mà muốn đến đây đùa giỡn, gây náo loạn. Lại nói, các nàng là do Vương gia gọi tới, thì tại sao các nàng phải sợ nàng? Nàng dựa vào cái gì mà dám gây náo loạn?

‘Thế nào? Không phục sao? Người cho là người có Vương gia làm chỗ dựa thì bản công chúa sẽ không làm gì được người sao? Cho dù bản Công chúa lập tức giết người thì Vương gia cũng sẽ không truy cứu, người có tin hay không? Có muốn xem thử hay không? Một người, nhất là nữ nhân vĩnh viễn cũng không nên quên thân phận của mình, nếu như vậy người sẽ chết rất nhanh.’ Ánh mắt Lý Huyền Tuyết hung ác, giờ phút này Công chúa thật sự rất oai nghiêm, không thể nghi ngờ nàng có thể làm được như những lời nàng nói.

Nữ tử mặc áo hồng rút lui lại phía sau vài bước, nàng chỉ là một tiểu thiếp nhỏ bé không đáng kể, cho dù chết chỉ sợ không có được vài người khóc thương.

‘Công chúa đừng tức giận, là muội muội không hiểu chuyện nên đã đụng chạm Công chúa, xin Công chúa đại nhân đại lượng mà bỏ qua cho kẻ tiểu nhân, tha thứ cho muội muội chúng ta lần này.’ Nữ tử mặc áo xanh bước ra khước mũi mang theo ý cười hòa giải.

‘Vẫn là vị tỷ tỷ này thật hiểu chuyện, bản Công chúa cũng không phải người hẹp hòi, chuyện vừa rồi bỏ qua đi, nhưng nếu còn xảy ra lần nữa thì cũng đừng trách bản Công chúa không khách sáo.’ Lý Huyền Tuyết hung hăng uy hiếp.

‘Công chúa, sẽ không xảy ra lần nữa, muội muội sẽ không dám nói vậy đâu, chúng ta là có ý muốn hỏi Công chúa một chút, Công chúa tìm Vương gia có chuyện gì không? Thế cho nên gần đây Vương gia không có ở vương phủ?’ Lời nói của nữ tử mặc áo xanh thực uyển chuyển nhưng thực tế lại ám phúng (ám chỉ trào phúng) nàng, Vương gia là đang trốn tránh nàng.

‘Ai da, các người không biết sao? Vương gia trốn tránh bản Công chúa là vì sợ cưới bản Công chúa thì về sau sẽ không thể được khoái hoạt giống như bây giờ.’ Lý Huyền Tuyết cổ ý thờ dài nói.

‘Vương gia sinh ra đã là người chủ động, sao có thể dễ dàng thay đổi ý định.’ Ánh mắt của nữ tử áo xanh mang theo trào phúng, Công chúa không phải quá đề cao bản thân chứ?

‘Nhưng người cũng đừng quên bản Công chúa là ai? Là người bình thường sao?’

Vương gia sinh ra là đực sao có thể thay đổi. Đôi mắt lục y nữ tử mang theo trào phúng nàng không phải quá đề cao chính mình.

‘Nhưng người cũng đừng quên bản Công chúa là ai? Là người bình thường sao? Hẳn cười ta chủ yếu là vì kiêng kỵ thân phận của ta, kỳ thật các người không nên tìm bản Công chúa gây phiền toái, các người hẳn là sẽ may mắn nếu có một ngày Vương gia cưới ta, còn bằng không các người liền phiền toái.’ Lý Huyền Tuyết nhìn các nàng cười lạnh, nhìn bộ dạng bọn họ nàng đương nhiên biết bọn họ nhất định là do Tư Mã Tuấn Dật cổ ý phái tới để gây phiền toái cho nàng, làm cho nàng thấy khó mà rút lui.

‘Chúng ta phiền toái cái gì?’ Năm nữ tử bị nàng làm cho không hiểu gì cả.

‘Các người ngẫm lại mà xem, Vương gia như vậy ai trong các người dám nói Vương gia không đúng, ai lại dám ngăn cản hắn? Lý Huyền Tuyết nhìn các nàng hỏi.

Sắc mặt của các nàng lập tức trở nên ảm đạm, thật ra mà nói, các nàng một tháng chỉ có cơ hội hầu hạ Vương gia một lần nhưng các nàng lại không dám có lấy một câu oán hận thậm chí trong lòng không vui cũng không dám biểu hiện ra ngoài mặt sợ làm Vương gia mất hứng sẽ không để ý tới các nàng nữa, vì thế các nàng luôn cẩn thận hầu hạ. Vương gia cao hứng vui vẻ thì sẽ làm cho chính mình có cơ hội được sủng ái thêm một chút.

Nhìn thấy bộ dáng của các nàng, trong lòng của Lý Huyền Tuyết âm thầm vui vẻ, xem ra nàng đã đánh trúng vào nỗi đau của các nàng, rên sắt phải rên khi còn nóng, sau đó Lý Huyền Tuyết nói ngay: ‘Nếu Vương gia cười bản Công chúa thì cũng sẽ kiêng kị thân phận của ta đôi chút, ta nghĩ các người cũng không muốn Vương gia mỗi ngày đều ở bên ngoài ăn chơi đàng ****, làm cho thời thanh xuân của chính mình trôi qua một cách lãng phí, chờ cho các người hoa tàn ít bướm thì Vương gia lại càng không thêm liếc mắt nhìn các người một cái, vậy thì cả đời các người cũng không thể tìm ra được đường sống mà chỉ có thể ở trong vương phủ chờ chết, chỉ sợ tới lúc đó địa vị của các người không bằng cả một nha hoàn.’

Nghe qua lời nói của Công chúa sắc mặt các nàng trong nháy mắt trở nên rất khó coi, không thể phủ nhận Công chúa nói rất có đạo lý, hiện tại các nàng đều xinh đẹp như hoa nên có thể khiến Vương gia yêu mến, nhưng đến khi các nàng đã tàn phai nhan sắc thì liệu Vương gia có nhìn đến các nàng hay không? Nghĩ đến lúc đó các nàng thật không dám tưởng tượng.

‘Công chúa, nếu người làm Vương phi, người có thể làm cho Vương gia đối xử với tỷ muội chúng ta tốt hay không?’ Một nữ tử không cười cất tiếng hỏi. Tất cả đều là nữ nhân, nữ nhân rất hiểu biết nữ nhân, nữ nhân nào mà không có lòng tham cùng ghen tị, nàng cũng không tin Công chúa có thể độ lượng như vậy?

‘Đương nhiên, bản Công chúa không phải hạng người nhỏ nhen như vậy, huống chi các vị tỷ tỷ ở trong vương phủ đã lâu, nếu phải để hẳn ra ngoài tìm niềm vui còn không bằng chia sẻ cho các vị tỷ tỷ chứ!’ Lý Huyền Tuyết nghiêm túc nói, ít ra chuyện này nàng cũng không quá coi nặng.

Các nàng trầm mặc thật lâu, sau đó một nữ tử trông có vẻ lớn tuổi nhất nói: ‘Công chúa, người nói nhiều như vậy đơn giản chỉ vì muốn tỷ muội chúng ta giúp người tìm được Vương gia phải không? Nhưng mà chúng ta sẽ không phản bội lại Vương gia.’

‘Ai bảo các người phản bội hẳn.’ Lý Huyền Tuyết có chút buồn cười nhìn các nàng, các nàng vẫn không hiểu được ý tứ của nàng.

‘Vậy ý của người là gì? Chúng nữ tử kinh ngạc nhìn nàng.’

‘Ý của bản Công chúa là muốn các người giúp ta, cũng là giúp chính mình.’

‘Giúp như thế nào?’ Các nàng đồng loạt hỏi, hoàn toàn đã quên Vương gia kêu các nàng tới đây làm gì.

266. 267

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.16 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật : Thuyết phục

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Giúp như thế nào?’ Các nàng đồng loạt hỏi, hoàn toàn đã quên Vương gia kêu các nàng tới đây làm gì.

‘Thật ra cũng không có gì, chỉ cần các người đứng lúc nói cho bản Công chúa biết Vương gia đang ở nơi nào là được.’

‘Chuyện này...’ Các nữ tử có vẻ chần chừ, việc các nàng giúp Công chúa nếu bị Vương gia phát hiện thì biết làm sao bây giờ? Dù sao cũng không thể đắc tội với Vương gia, nếu đắc tội thì đừng mong có được sự yêu thương của Vương gia mà việc trước tiên chính là bị đuổi ra khỏi vương phủ, như vậy thì đúng là mất nhiều hơn được.

Nhìn thấy các nàng do dự, Lý Huyền Tuyết lại nói thêm: ‘Các người phải tự mình hiểu rõ, các người là hy vọng Vương gia mỗi ngày đều ở trong vương phủ cùng các người hay là muốn hắt mỗi ngày đều đi ra ngoài tìm hoan lạc chốn thanh lâu.’

‘Công chúa, rốt cuộc người muốn chúng ta làm như thế nào?’ Công chúa hỏi câu này không phải thừa sao? Các nàng đương nhiên hy vọng Vương gia mỗi ngày đều ở trong vương phủ cùng chính mình, nhưng chuyện này có thể thành sự thật sao?

‘Đến đây.’ Lý Huyền Tuyết vẫy tay ý bảo các nàng tới gần một chút, các nàng không khỏi nhẹ nhàng tiến đến vài bước, sau đó nàng nói: ‘Các người chỉ cần giúp ta giám sát Vương gia, tùy thời điểm báo cho ta biết hắn đang ở nơi nào.’

Các nàng vẫn còn trầm mặc, Vương gia bảo các nàng đến đây để để nhục nhã, châm biếm nhằm đuổi đi Công chúa, nhưng lời nói của Công chúa cũng không phải là không có lý, hiện tại nên làm sao bây giờ? Các nàng phải suy nghĩ thật trọng một chút, đừng để đến lúc đó không những không thể lấy lòng Công chúa mà còn đắc tội với Vương gia, như vậy chẳng khác nào mắ cả chì lẫn chài.

Biết trong lòng các nàng vẫn còn băn khoăn, Lý Huyền Tuyết lại nói tiếp: ‘Các người cứ yên tâm, sau này nếu bản Công chúa bước vào vương phủ nhất định sẽ làm cho Vương gia đối đãi công bằng với các vị tỷ tỷ, nhất định sẽ không để vương phủ gia tăng thêm tỷ muội cho nên các người không cần hoài nghi, bản Công chúa tuyệt đối có năng lực này.’

Các nàng vẫn không có nói gì, lần này suy nghĩ thật lâu, cùng nhìn nhau gật gật đầu, sau đó quyết tâm nói: ‘Công chúa, chúng ta lựa chọn tin tưởng người, nhưng mà cũng xin Công chúa nhớ kỹ lời hứa của mình, sau này làm cho Vương gia đối đãi công bằng với bọn ta.’

‘Các người yên tâm, bản Công chúa quyết không nuốt lời.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu cam đoan với các nàng.

Trong lúc này Tư Mã Tuấn Dật nhàn nhã đứng ở trong thư phòng, chỉ sợ có nằm mơ cũng không nghĩ đến những người phụ nữ ở bên ngoài cư nhiên liên hợp lại tính kế đối phó hắn.

Lý Huyền Tuyết đi thẳng một đường tới thư phòng.

‘Mọi việc làm tốt lắm sao?’ Đầu Tư Mã Tuấn Dật vẫn không ngẩng lên, cứ tưởng là tiểu thiếp của mình liền trực tiếp hỏi.

‘Làm tốt lắm.’ Lý Huyền Tuyết từng bước đi vào, mỉm cười nhìn hắn, xem hắn hiện tại làm sao trốn được?

‘Tại sao lại là người?’ Tư Mã Tuấn Dật ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc, sao lại thế này?

‘Tại sao không thể là ta? Vừa mới cùng một đám nữ nhân nhằm chán cãi nhau, nhưng mà thật đáng tiếc các nàng không phải là đối thủ của bản Công chúa, một đám tức giận thở phì phì bỏ đi, lúc đó ta lại nghĩ Vương gia có thể đã trở lại rồi hay không, cho nên mới đi vào thư phòng tìm thử, ta thật là đoán không sai, quả nhiên người đã trở lại.’ Lý Huyền Tuyết không hề vạch trần hắn, đương nhiên cũng không nói cho hắn biết chuyện nữ nhân của hắn đã bán đứng hắn, hiện tại đang là đồng lõa của nàng.

‘Cũng thật đúng lúc, ta vừa mới trở về, vốn định sửa sang y phục lại một chút rồi đi gặp Công chúa, không ngờ Công chúa lại tự mình đến đây.’ Tư Mã Tuấn Dật nói tiếp theo lời của nàng.

‘Cho nên mới nói chúng ta thật là hữu duyên có phải hay không Vương gia?’ Nàng vẫn như trước cười cười nói nói nhìn hắn, hắn giả bộ còn tưởng nàng không biết sao?

‘Công chúa nói như thế nào thì là như thế đó? Nhưng mà Công chúa tìm ta có chuyện gì sao? Nếu không có chuyện gì, ta còn có việc phải làm?’ Ý của hắn đã thực rõ ràng, nếu không có chuyện gì thì nàng có thể đi rồi.

‘Hoàng Thượng không phải đã nói muốn ta và người ở chung để tìm hiểu một chút sao? Ta không phải là đang phụng chỉ đến đây sao?’ Lý Huyền Tuyết thật thông minh, lấy Hoàng Thượng ra làm bìa đỡ, nếu hắn nói không thì chính là kháng chỉ, không tôn trọng Hoàng Thượng.

Sắc mặt của Tư Mã Tuấn Dật có chút khó coi, tất cả phiền toái đều do Hoàng Thượng ban cho hắn, hiện tại có muốn tránh cũng tránh không xong.

‘Tư Mã Tuấn Dật, hôm nay ta tìm người thật sự có việc.’ Lý Huyền Tuyết nghĩ đến Hàn Ngữ Phong, lần này về mặt thật sự nghiêm túc nói.

‘Có việc gì?’ Xem bộ dáng của nàng dường như thật sự có việc.

‘Người ở phủ của Tam vương gia, người quen biết hết không?’ Nếu bảo hắn đi nói cùng Tư Mã Tuấn Lỗi thì có thể đem về Hàn Ngữ Phong hay không?

‘Đương nhiên biết, thế nào? Người muốn tìm người nào sao?’ Tư Mã Tuấn Dật nhíu mày, nàng quen biết người nào trong vương phủ của Tuấn Lỗi sao?

‘Là Hàn Ngữ Phong, người có quen biết không? Ta muốn nàng.’ Lý Huyền Tuyết nghĩ muốn đem nàng cấp cho hoàng huynh nên mới nói vậy.

‘Hàn Ngữ Phong?’ Tư Mã Tuấn Dật trong lòng kinh hoảng hỏi: ‘Người cùng Hàn Ngữ Phong có quan hệ gì? Tại sao lại muốn nàng?’

‘Ta cùng nàng không có quan hệ gì, nếu nói không có quan hệ cũng không phải, nói chính xác nàng ta là người mà hoàng huynh ta thích, lần trước hoàng huynh ta có xin Tam vương gia ban nàng cho huynh ấy, nhưng không biết tại sao nàng lại cự tuyệt?’ Hiện tại Lý Huyền Tuyết cũng rất nghi hoặc.

Lý Huyền Băng thích Hàn Ngữ Phong, nhưng bọn họ quen biết nhau khi nào? Tư Mã Tuấn Dật lại càng thêm nghi hoặc.

Dường như nhìn ra bộ dáng khó hiểu của hắn nên Lý Huyền Tuyết lại nói: ‘Lần trước Hàn Ngữ Phong từng cứu hoàng huynh ta một mạng, sau khi về nước hoàng huynh liền đối với nàng nhớ mãi không quên, cho nên ta nghĩ chỉ có người mới có thể giúp ta đem nàng lại đây.’

‘Tại sao ta phải giúp người?’ Tư Mã Tuấn Dật khôi phục lại bộ dạng tà mị như trước kia, hướng chỉ hắn căn bản cũng không thể mang Hàn Ngữ Phong đi được bởi vì hắn biết Tuấn Lỗi sẽ không buông tha nàng, tâm ý của Tuấn Lỗi chính hắn còn không hiểu được chỉ có người bên ngoài nhìn vào thì thấy thật rõ ràng (như kiểu người trong cuộc thì quáng, người ngoài cuộc thì sáng), muốn hắn thả Hàn Ngữ Phong trừ phi kẻ ấy đang nằm mơ.

‘Nếu người có thể giúp ta đem được Hàn Ngữ Phong đến cho ta thì sẽ sẽ không dây dưa với người nữa.’ Lý Huyền Tuyết thật sự nghiêm túc nói khi nói ra điều kiện này, tuy rằng nàng cũng thích hắn nhưng vì hoàng huynh nên nàng nguyện ý hy sinh, buông tha cho hắn.

‘Lý Huyền Tuyết, người làm vậy để làm gì? Không bằng người trực tiếp gả cho Tuấn Lỗi, làm cho hắn thả Hàn Ngữ Phong ra, biện pháp này không phải tốt hơn sao?’ Tư Mã Tuấn Dật đề nghị.

‘Tư Mã Tuấn Dật, người nghĩ rằng ta là kẻ ngốc hay sao? Tuy rằng ta không thực sự hiểu biết Tư Mã Tuấn Lỗi bao nhiêu, nhưng ta nhìn nét mặt hắn liền nhìn ra cho dù ta có gả cho hắn thì cũng chỉ có thể thêm người đi vào chứ cũng không thể đổi được Hàn Ngữ Phong ra, cho nên tại sao ta phải hi sinh bản thân chứ?’ Lý Huyền Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, nếu gả nàng cho một nam nhân lạnh như băng thì nàng tình nguyện cả đời này cũng không lấy chồng.

267. 268

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.17 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Tình cảm chân thành

Edit : quinn

beta : mimi

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Công chúa, tuy rằng ta rất thích điều kiện của người nhưng mà ta có thể khẳng định nói cho người biết, đối với chuyện này ta thật sự không có khả năng.’ Nàng cũng thật là thông minh đã hiểu rõ được cho dù nàng có gả cho Tuấn Lỗi thì cũng bằng không vì Tuấn Lỗi nhất định sẽ không thả Hàn Ngữ Phong.

‘Tại sao?’ Lý Huyền Tuyết thật sự cảm thấy có chút giật mình, Hàn Ngữ Phong này thật ra là ai? Tại sao Tam vương gia lại không chịu thả nàng?

‘Công chúa, Hàn Ngữ Phong là nữ nhân của Tam vương gia, nói cách khác thì đây là nữ nhân mà hần yêu, người nói thử xem một người nam nhân có đem nữ nhân mà hần yêu đưa cho người khác không?’ Tư Mã Tuấn Dật không một chút giấu diếm nói.

‘Cái gì? Hàn Ngữ Phong là nữ nhân của hần?’ Lý Huyền Tuyết chấn động, sau đó hoài nghi hỏi: ‘Người không phải là đang gạt ta chứ, nếu nàng là nữ nhân của hần thì tại sao hần lại nói nàng chỉ là nô tỳ trong vương phủ của hần?’

‘Có một số việc người không hiểu, ta nghĩ sau này có thể người cũng sẽ phát hiện ra. Mặc kệ thế nào, ta chỉ muốn nói cho người biết để người khuyên ngăn hoàng huynh của người, hãy buông tha cho Hàn Ngữ Phong, nàng đã thuộc về Tư Mã Tuấn Lỗi.’ Trong mắt Tư Mã Tuấn Dật chợt lóe lên tia sáng khác thường, vẻ mặt ngưng trọng nghiêm túc nói.

Lý Huyền Tuyết giật mình nhìn hần, chưa từng nhìn thấy hần có biểu hiện nghiêm túc như vậy, hần nói như vậy chẳng khác nào nói hoàng huynh thật sự không có hi vọng, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, ngược mắt hỏi: ‘Thật sự không còn cách nào sao?’

‘Không có, chuyện này ta thấy người cũng không cần nghi ngờ hay lo lắng, Lý Huyền Băng là người thông minh, ta nghĩ hần cũng đã nhìn ra rồi.’ Tư Mã Tuấn Dật lắc đầu, đánh vỡ tia ảo tưởng cuối cùng của nàng.

Sắc mặt của nàng vẫn còn ảm đạm một chút, xem ra nàng không có năng lực để trợ giúp hoàng huynh rồi, nhưng tâm tình nàng nhanh chóng có chuyển biến, nếu không thể giúp hoàng huynh vậy thì nàng liền giúp chính mình, Tư Mã Tuấn Dật, bản Công chúa phải chọn người.

‘Người đang suy nghĩ cái gì?’ Nhìn thấy khóe môi nàng đột nhiên gợi lên một nụ cười tươi, Tư Mã Tuấn Dật chỉ cảm thấy toàn thân sợ hãi, nghĩ đến trước kia hần chỉ xem nữ nhân như đóa hoa bên đường, bỏ rơi không chút lưu luyến, hiện tại lại bị một nữ nhân làm cho bó tay không có biện pháp, chẳng lẽ đây là báo ứng.

‘Nhớ người.’ Lý Huyền Tuyết thuận miệng đáp.

‘Lý Huyền Tuyết, hãy chú ý đến thân phận cùng lễ giáo của người, những lời này không nên phát ra từ miệng của một vị Công chúa, có một từ gọi là ‘thẹn’ người có biết hay không?’ Tư Mã Tuấn Dật thật sự không có cách nào nói chuyện hòa nhã với nàng, lời vừa thốt ra cũng có chút ác độc. Nàng tại sao nhất định phải chọn hần chứ?

‘Tư Mã Tuấn Dật, Công chúa cũng là người, huống chi người nhất định là phò mã tương lai của ta, nhớ người thì có cái gì mà cảm thấy thẹn?’ Lý Huyền Tuyết nói xong liền tiến tới gần hần một chút.

Thân mình của hần lùi ra xa, nhìn nàng với bộ dáng khinh thường nói: ‘Nếu người không sợ cả đời phòng không gối chiếu thì cứ tùy người đi, đối với ta cũng không sao cả, dù sao cưới người cũng chỉ làm cho vương phủ của ta tăng thêm một nữ nhân mà thôi, ta không rảnh tiếp chuyện với người.’ Nói xong liền xoay người phi thân rời đi.

‘Tư Mã Tuấn Dật, nếu không sao cả vậy thì tại sao người lại trốn?’ Lý Huyền Tuyết ở phía sau hô to.

Hần trốn cái gì? Chỉ là hần không muốn cưới một nữ nhân có thân phận và địa vị mà thôi.

Trở lại trong biệt quán, Lý Huyền Tuyết liền nhìn thấy hoàng huynh một mình ngồi ở chỗ kia uống rượu buồn, dựa vào trục gác nàng có thể cảm nhận được hoàng huynh đã biết Hàn Ngữ Phong là nữ nhân của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Hoàng huynh.’ Đi đến nhẹ kêu lên một tiếng, kêu xong rồi lại không biết nên nói cái gì?

‘Tuyết Nhi muội đã trở lại. ‘ Lý Huyền Băng ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, nhưng cũng không có chút nhìn xem nàng đã đi nơi nào?

‘Hoàng huynh, người không vui có phải bởi vì...’ Nàng vẫn là không nhìn được mà nói ra, nàng cũng không muốn hoàng huynh phải khổ sở.

‘Tuyết Nhi, người biết không?’ Khóe môi của Lý Huyền Băng gợi lên một nụ cười khổ, uống cạn chén rượu rồi nói: ‘Ta đã có rất nhiều nữ nhân nhưng cho tới bây giờ đều không hề bị các nàng mảy may lay động, cho đến khi gặp được một người thật sự làm cho ta động tâm thì nàng đã là nữ nhân của người khác, ta không thể thuyết phục chính mình chấp nhận sự thật, ta cũng không thể thuyết phục chính mình hãy buông tay...’

Nhìn thấy trên người hắn tràn đầy ưu thương và ánh mắt cực kỳ thống khổ, Lý Huyền Tuyết thật nghiêm túc hỏi: ‘Hoàng huynh, người thật sự yêu Hàn Ngữ Phong sao?’

‘Có phải là yêu không? Ta cũng không biết nữa, ta chỉ biết lúc ta nghe được nàng là nữ nhân của Tư Mã Tuấn Lỗi thì lòng của ta đau đớn đến tan nát.’ Hắn không biết cái gì gọi là yêu? Bởi vì hắn chưa từng yêu, nhưng loại cảm giác đau đớn này cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

‘Hoàng huynh, ta không hiểu được cái gì gọi là đạo lý nhưng ta biết nếu thật sự yêu một người thì sẽ không so đo như vậy, nếu huynh thật sự yêu Hàn Ngữ Phong thì huynh sẽ không để ý tất cả những chuyện đã xảy ra, huynh cũng đã nói bên cạnh huynh có nhiều nữ nhân như vậy, người nào không phải trong sạch, người nào mà không yêu huynh rất sâu đậm nhưng chính huynh lại không thương các nàng không phải sao? Cho nên việc này hoàn toàn không quan trọng.’ Lý Huyền Tuyết ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói, yêu là bất chấp mọi lý lẽ thông thường, không hề so đo tính toán, cũng giống như nàng thích Tư Mã Tuấn Dật, nàng không chỉ chấp nhận hắn, mà còn cả nữ nhân của hắn.

Tay cầm chén rượu của Lý Huyền Băng tạm dừng giữa không trung, lời của nàng vẫn vang vọng bên tai hắn, đột nhiên buông chén rượu xuống, cõi lòng như được người ta khai thông: ‘Tuyết Nhi, cảm ơn người. Hoàng huynh đã biết nên làm như thế nào, ta sẽ không buông tay, ta muốn đi tranh thủ.’

‘Đây mới chính là hoàng huynh của ta, mặc kệ kết quả thế nào muội đều vĩnh viễn đứng về phía của huynh.’ Lý Huyền Tuyết cười khẽ, hoàng huynh rốt cuộc đã hiểu được, tuy rằng đã nghe Tư Mã Tuấn Dật nói, nàng dường như có thể cảm nhận được hoàng huynh hoàn toàn không có hy vọng gì nhưng chỉ cần huynh ấy cố gắng đi tranh thủ là quá tốt rồi.

‘Tuyết Nhi, vậy còn muội? Có phải muội thật sự quyết định gả cho Tư Mã Tuấn Dật không?’ Lý Huyền Băng lúc này mới quan tâm hỏi nàng.

‘Hoàng huynh, muội có cảm giác hắn thật sự là người tốt, tuy rằng hắn quả thật rất phong lưu, nhưng muội thật sự thích hắn, huynh có ủng hộ muội không?’ Mặc kệ chuyện gì xảy ra, nàng tin là hoàng huynh nhất định chúc phúc nàng.

‘Tuy rằng hoàng huynh không phải thực sự vừa lòng nhưng nếu muội thật sự quyết định thì hoàng huynh nhất định ủng hộ muội, chúc phúc muội.’ Lý Huyền Băng cũng hiểu được, có những người hay việc mà hắn cho rằng tốt thì không nhất định những người và việc ấy đối với nàng cũng tốt.

‘Cảm ơn hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết lập tức bổ nhào vào trong lòng ngực hắn, hoàng huynh vĩnh viễn đều là người hiểu rõ nàng nhất.

‘Tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi, nếu muội thật sự muốn gả cho hắn thì hoàng huynh sẽ nói chuyện này với Hoàng Thượng.’ Lý Huyền Băng không muốn làm cho nàng lo lắng thêm nữa.

‘Ừ.’ Nàng gật gật đầu.

268. 269

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.18 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Truy đuổi

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Ngày đầu tiên.

‘Công chúa, Vương gia ở Túy hoa lâu cùng Tề Vũ công tử uống rượu.’ Một gã sai vặt chạy đến biệt quán trộm bẩm báo.

‘Ta biết rồi, thay ta cảm ơn phu nhân nhà ngươi.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu nói, biết đây là do tiểu thiếp của Tư Mã Tuấn Dật lên đưa tin tức tới. Sau đó mang theo Tang nhi tiến thẳng đến Túy Hoa lâu.

‘Lý Huyền Tuyết, sao ngươi lại tới nữa?’ Tư Mã Tuấn Dật vừa thấy nàng xuất hiện ở cửa liền trực tiếp nhảy từ trên cửa sổ xuống.

‘Tư Mã Tuấn Dật, ngươi trốn không thoát đâu.’ Lý Huyền Tuyết nhìn theo bóng dáng biến mất nhanh chóng của hắn mà cũng không nóng lòng đuổi theo.

Còn lại một mình Tề Vũ đang ngồi một bên đang trợn mắt há mồm, nhìn không được cười ha hả nói: ‘Vương gia cũng có lúc bị nữ nhân đuổi theo đến nỗi phải chạy trốn.’

‘Tề đại ca, thật ngại quá, đã quấy rầy ngươi.’ Lý Huyền Tuyết quay đầu nhìn hắn. nghịch ngợm nói.

‘Công chúa, ta thật sự lấy làm không hiểu, người tội gì phải đuổi theo Vương gia như vậy, cứ xin Hoàng Thượng ban thánh chỉ tứ hôn thì không phải tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết sao? Tại sao cứ phải người đuổi ta trốn như vậy?’

‘Tề đại ca, chuyện này ngươi không hiểu đâu, ta chính là thích như vậy, như vậy mới biểu hiện được thành ý của ta, ta chờ xem đến khi nào thì Tư Mã Tuấn Dật sẽ bị ta đuổi đến phiên chết.’ Nàng chính là thích cùng hắn chơi đùa như vậy.

Tề Vũ không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy bị ai nói: ‘Vương gia, lần này người gặp được đối thủ rồi.’

Ngày hôm sau.

‘Công chúa, hôm nay Vương gia cùng Trữ đại nhân ở trà lâu bàn việc.’ Một gã sai vặt đến biệt quán bẩm báo.

‘Được rồi.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu, mang theo Tang nhi đi thẳng đến trà lâu.

‘Lý Huyền Tuyết, tại sao ngươi cứ như âm hồn không tan vậy?’ Tư Mã Tuấn Dật lại xoay người mà chạy, hắn thật sự không nghĩ sẽ gặp nàng.

Ha ha ha

Ngày thứ ba...Ngày thứ tư... mỗi một lần Lý Huyền Tuyết đều đúng thời điểm xuất hiện trước mặt Tư Mã Tuấn Dật.

‘Tư Mã Tuấn Dật, ngươi không cần tiếp tục như vậy nữa, lần trốn nhiều ngày như vậy ngươi không cảm thấy mệt sao? Ta đây mệt chết rồi.’ Ngay lúc này Lý Huyền Tuyết gắt gao truy đuổi ở phía sau hắn.

‘Ngươi nghĩ rằng ta muốn trốn tránh ngươi sao? Lý Huyền Tuyết, ta xin ngươi, làm ơn đừng truy đuổi ta nữa.’ Bước chân của Tư Mã Tuấn Dật càng lúc càng nhanh. Chết tiệt, Lâm quốc tại sao lại cho nữ nhân học võ công, mà thể chất lại không hề suy nhược.

‘Tư Mã Tuấn Dật, đời này ta đuổi theo ngươi là ông trời đã định rồi, ngươi càng trốn ta càng phải đuổi, xem ai có thể kiên trì đến cùng.’

‘Vậy thì ngươi cứ thử đi.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong liền chạy nhanh vào vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi thì thấy Hàn Ngữ Phong đang đứng trong phòng, lấy ngón tay đặt ở trên môi ý bảo nàng không cần lên tiếng, sau đó trốn ở phía sau cửa.

‘Tư Mã Tuấn Dật, ngươi đi ra cho ta, bản Công chúa sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi trốn tới đâu ta liền đuổi theo tới đó.’ Lý Huyền Tuyết chạy theo ở phía sau, dừng ở trong phòng nũng nịu nói.

‘Công chúa.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ kêu lên một tiếng.

‘Hàn Ngữ Phong, ngươi ở nơi này sao?’ Lý Huyền Tuyết thấy người đứng trước mắt thì sửng sốt, hóa ra đây là vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Dạ, Công chúa.’ Hàn Ngữ Phong gật đầu.

‘Ngữ Phong, ngươi có thấy Tư Mã Tuấn Dật không?’ Lý Huyền Tuyết ngọt ngào cười hỏi, nàng đang nghĩ đến nguyên nhân mà hoàng huynh thích Hàn Ngữ Phong, không hiểu tại sao chính mình đối với nàng cũng rất có hảo cảm.

Hàn Ngữ Phong mỉm cười, lập tức hiểu được: ‘Công chúa muốn tìm hắn?’

‘Ừ, ta xem trọng hắn, ta phải gả cho hắn.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu không có một chút ngượng ngùng của con gái, huống chi chuyện này cũng không có gì cần phải giấu diếm, không chừng cả kinh thành mọi người đều biết hết rồi.

‘Ha hã...’ Hàn Ngữ Phong che miệng cười khê, vị Công chúa này quả thật rất đáng yêu, lại còn rất thẳng thắn, chính mình cũng đã từng nghĩ đến nàng nhất định sẽ coi trọng Tư Mã Tuấn Dật.

‘Ngươi cười cái gì? Ta nói sai cái gì sao?’ Lý Huyền Tuyết khó hiểu nhìn nàng, không biết bản thân đã nói sai chuyện gì?

‘Không có đâu, Công chúa.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói, dùng ánh mắt liếc về phía cửa ý bảo Tư Mã Tuấn Dật đang ở phía sau cửa.

Lý Huyền Tuyết nhú mày một chút, sau đó như chợt bừng tỉnh, hiểu được ý của nàng, ánh mắt từ từ tỏa sáng, mở miệng nói: ‘Cám ơn.’

Lý Huyền Tuyết nắm chặt tay, bước chân nhẹ nhàng tiến đến trước cửa, đột nhiên cất tiếng kêu lớn: ‘Tư Mã Tuấn Dật, ta xem ngươi làm sao trốn? Còn không ra.’

Tư Mã Tuấn Dật không thể không từ phía sau cửa bước ra, nén giận nhìn Hàn Ngữ Phong liếc mắt một cái ý là nói ‘ngươi bán đứng ta’, Hàn Ngữ Phong vẻ mặt vô tội, nhún nhún vai ý bảo ‘không phải ta’

‘Lý Huyền Tuyết, ngươi đùa đủ chưa, ngươi xem lại ngươi đi, xem ngươi có còn là một Công chúa nữa không? Suốt ngày chạy từ sông bạc đến tử lâu, ngươi như vậy có giống phong thái của một Công chúa không?’ Tư Mã Tuấn Dật không thể nhịn được nữa, hướng về phía nàng quát lớn.

‘Chuyện này không phải tại ngươi sao, bởi vì ngươi đi nên ta mới đi, Lý Huyền Tuyết ta coi trọng ngươi, ta liền nhất định phải đuổi theo ngươi.’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Huyền Tuyết ngược lên, nàng không cảm thấy có gì không ổn cả.

‘Ngươi...’ Tư Mã Tuấn Dật tức giận nhìn nàng, nhưng đối với nàng lại không có bất kỳ biện pháp nào, bởi vì nàng là Công chúa nước láng giềng, trừng phạt không được, mắng không được, đã vậy lại còn phải nhiệt tình đón tiếp.

‘Ta làm sao? Chỉ cần ngươi không bỏ chạy, không trốn tránh thì ta sao phải cố hết sức để truy đuổi ngươi?’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Huyền Tuyết ửng đỏ, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi.

Nhìn thấy làn da trắng nõn mịn màng của nàng đỏ bừng lên, nàng từ nhỏ đã là một Công chúa quen được nuông chiều, hiện tại cả ngày không ngại cực khổ đuổi theo chính mình, một chút cũng không lùi bước. Tư Mã Tuấn Dật bị bộ dáng lúc này của nàng đánh bại, vung tay nói: ‘Hồi phủ.’

‘Ngũ Phong, ta đi trước, hôm khác ta sẽ đến thăm ngươi.’ Lý Huyền Tuyết vội vàng đi theo ở phía sau hắn. Về mặt Tư Mã Tuấn Dật tức giận, đi ở phía trước, hẳn quả thật là đã xem thường nữ nhân này.

‘Ngươi đi chậm một chút, có phải là sau này ngươi sẽ không né ta nữa phải không? Có phải nhận thua rồi không? Vậy thì về sau không được trốn tránh ta.’ Lý Huyền Tuyết chạy nhanh đuổi kịp hắn, đặc ý nói mà không hề để ý tới sắc mặt âm trầm của hắn

‘Lý Huyền Tuyết, ngươi có thể cầm miệng hay không?’ Tư Mã Tuấn Dật rống to lên, hắn còn có thể trốn ở đâu?

‘Ngươi hung dữ cái gì chứ?’ Lý Huyền Tuyết bị hắn rống thì sững sốt, bất mãn nói thầm nhưng khóe môi vẫn lộ ra một nụ cười tươi. Thế nào? Tư Mã Tuấn Dật, ngươi vẫn nằm ở trong lòng bàn tay của ta.

269. 270

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.19 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Kê đơn

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Tư Mã Tuấn Dật thật sự không thể tránh né Lý Huyền Tuyết, nhưng mà mỗi lần bọn họ gặp mặt hắn đều dùng thái độ xa cách để đối xử với nàng nhưng Lý Huyền Tuyết không thèm để ý chút nào, nàng vẫn như trước đây, mỗi ngày đều đến vương phủ tìm hắn, mà hắn thì phải đau đầu, bất đắc dĩ mà tiếp đón.

Trong biệt quán.

Lý Huyền Tuyết nhìn thấy Lý Huyền Băng đang ngồi đối diện dùng bữa tối với vẻ mặt trầm mặc, nhìn thấy trên người hắn tản ra hơi thở bi thương, nàng cảm thấy đau lòng, Hàn Ngũ Phong hiện tại đã là Vương phi của Tư Mã Tuấn Dật, hiện tại chỉ sợ hoàng huynh muốn gặp nàng một lần cũng rất khó, đột nhiên đầu óc trở nên linh động, chỉ bằng nàng giúp hoàng huynh tìm một cơ hội gặp Hàn Ngũ Phong, có thể làm cho hoàng huynh hoàn toàn mất hết hy vọng, như vậy đối với hoàng huynh cũng tốt, nghĩ vậy nên Lý Huyền Tuyết nói: ‘Hoàng huynh, ngày mai muội muốn đi thăm Hàn Ngũ Phong, huynh với muội cùng đi nhé.’

‘Tuyết Nhi, tại sao muội lại muốn đến thăm nàng?’ Lý Huyền Băng ngẩng đầu, cảm thấy kỳ quái nên nhìn nàng hỏi.

‘Muội nghe nói nàng ấy bị thương nên muốn đi thăm an nàng một chút, huynh cũng nên đến thăm nàng đi.’ Lý Huyền Tuyết tìm được một lý do thật là tuyệt vời.

‘Được, huynh cùng muội đi.’ Lý Huyền Băng gật đầu, quả thật hắn cũng rất lo lắng cho nàng, không biết vết thương trên người nàng có nặng lắm không?

‘Vậy sang ngày mai chúng ta đi, muội có thể gọi thêm Tư Mã Tuấn Dật cùng đi được không?’ Lý Huyền Tuyết hỏi ý kiến của hắn.

‘Ừ, có thể.’ Lý Huyền Băng suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hắn không muốn làm cho Tuyết Nhi mất hứng.

‘Cám ơn hoàng huynh.’ Khóe môi của Lý Huyền Băng nở ra một nụ cười tươi, có phải hoàng huynh đã đồng ý chuyện của nàng cùng Tư Mã Tuấn Dật hay không?

Sáng sớm Lý Huyền Tuyết liền cùng Lý Huyền Băng đến rủ Tư Mã Tuấn Dật cùng nhau đi thăm Hàn Ngũ Phong, cả hai đều không nghĩ tới hắn lại sáng khoái đáp ứng.

Vừa đến vương phủ của Tư Mã Tuấn Lỗi, Lý Huyền Tuyết không chờ hai nam nhân đang đi ở phía sau mà kéo váy chạy thẳng một đường đến Lục Bình uyển.

‘Hàn Ngữ Phong, à không... Vương phi.’ Nhìn thấy Hàn Ngữ Phong đang ngồi ở trong phòng Lý Huyền Tuyết thân thiết gọi.

‘Công chúa, là người.’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy nàng liền mỉm cười tiếp đón.

‘Ta đến thăm người, không chỉ có mình ta đến đây mà còn có hoàng huynh cùng Tư Mã Tuấn Dật cũng đến nữa.’ Lý Huyền Tuyết dường như rất vui vẻ, sau đó lại lặng lẽ nói: ‘Bọn họ là cố ý chờ Hoàng Thượng triệu kiến Vương gia mới đến thăm người.’

‘Tuyết Nhi, muội đang nói cái gì đó?’ Vừa dứt lời thì đã thấy Lý Huyền Băng cùng Tư Mã Tuấn Dật bước tới cửa.

‘Muội có thể nói xấu gì các người chứ?’ Lý Huyền Tuyết bất mãn mở miệng.

‘Tứ vương gia, Vương gia, Công chúa xin mời vào.’ Hàn Ngữ Phong nhìn thấy bọn họ cũng thật vui vẻ, khó có được hôm nào mà bằng hữu lại đến nhiều như hôm nay.

‘Ngữ Phong, vết thương của người thế nào rồi, có tốt không?’ Lý Huyền Băng dịu dàng nhìn nàng, quan tâm hỏi.

‘Tốt lắm, cảm ơn Vương gia. Nếu không phải nhờ Vương gia thì chỉ sợ cả đời này Ngữ Phong cũng không thể hiểu được tại sao mình lại ám sát Tư Mã Tuấn Lỗi?’ Hàn Ngữ Phong thật lòng cảm ơn hẳn.

‘Ngữ Phong, nàng khách sáo rồi, không cần phải cảm ơn ta.’ Nụ cười dịu dàng của Lý Huyền Băng biến mất, thay vào đó là ánh mắt chứa đầy đau xót.

Về mặt Tư Mã Tuấn Dật không hề không giận nhìn sang Lý Huyền Tuyết đang ngồi bên cạnh dường như là thực bất đắc dĩ.

‘Tư Mã Tuấn Dật, sắc mặt của người vậy là sao? Người là không vui khi thấy ta tới cùng người hay là trách ta làm cho người mất hứng khi nhìn thấy Ngữ Phong đây?’ Lý Huyền Tuyết bất mãn nhìn hẳn.

Tư Mã Tuấn Dật không có để tới nàng, nhìn Hàn Ngữ Phong nói: ‘Ngữ Phong, vết thương của người có tốt hơn không?’

‘Tốt lắm.’ Hàn Ngữ Phong nhẹ nhàng nói với hẳn: ‘Tứ vương gia, người không cần phải như vậy, Công chúa thật sự rất đáng yêu.’

Trong ánh mắt tà mị của Tư Mã Tuấn Dật hiện lên một tia đau xót, khóe môi cố gắng nở ra nụ cười thần nhiên, Công chúa quả thật rất đáng yêu, nhưng trong lòng hẳn đã lặng lẽ cất giấu một người, một người mà hẳn vĩnh viễn cũng không thể thổ lộ, kiếp này càng không có cơ hội ở bên cạnh cho nên hẳn chỉ có thể cất giấu ở trong lòng, hy vọng sẽ có một ngày nào đó hẳn có thể quên được nàng.

‘Các người đang nói cái gì? Cho ta nghe với, ta cũng muốn nghe.’ Lý Huyền Tuyết tò mò tiến lại gần.

‘Công chúa, chúng ta đang nói người quả thật rất đáng yêu.’ Hàn Ngữ Phong mỉm cười nhìn nàng nói.

‘Thật sao?’ Mặt Lý Huyền Tuyết hơi hơi đỏ lên, liếc mắt trộm nhìn Tư Mã Tuấn Dật một cái.

‘Khó có dịp mà tất cả mọi người đều đến đây, để ta bảo phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, hôm nay các người có thể ở lại đây dùng bữa chứ?’ Hàn Ngữ Phong thật lòng muốn giữ bọn họ lại.

‘Tốt quá!’ Lý Huyền Tuyết dường như rất cao hứng.

Hàn Ngữ Phong phân phó cho Xuân Vũ đi chuẩn bị rượu thịt, Lý Huyền Băng đề nghị nàng đánh đàn cho bọn họ nghe, bởi vì lần trước ở hoàng cung nàng làm cho bọn họ thật sự khó quên, nàng cũng rất vui vẻ nhận lời Lý Huyền Băng.

Sau khi kết thúc một khúc nhạc cũng là lúc thức ăn đã được chuẩn bị tốt.

‘Ngữ Phong rất vui khi có thể kết giao bằng hữu cùng các vị, chúng ta hãy cùng nhau cạn một ly.’ Hàn Ngữ Phong cầm lấy ly rượu nói.

‘Được, cạn ly.’ Bọn họ mới vừa cầm ly rượu lên thì Cảnh nhi từ bên ngoài chạy vào trên tay cầm theo hình nhân tạp kỹ bị hư, nước mắt giọt ngắn giọt dài bỏ nhào vào lòng nàng làm đổ đi ly rượu trong tay nàng.

‘Làm sao vậy Cảnh nhi?’ Hàn Ngữ Phong nhìn nó hỏi.

‘Tỷ tỷ, cái này bị hỏng rồi.’ Cảnh nhi tay cầm lấy hình nhân tạp kỹ, vẻ mặt không vui.

‘Cảnh nhi, đưa ta xem.’ Lý Huyền Băng buông ly rượu ra, cầm lấy hình nhân tạp kỹ nhìn một chút rồi nói: ‘Cảnh nhi, không có việc gì đâu, ta có thể lập tức giúp người sửa lại nó.’

Lý Huyền Tuyết nhìn thấy hoàng huynh giúp Cảnh nhi sửa hình nhân tạp kỹ, Hàn Ngữ Phong thì ở một bên hỗ trợ không biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút thương cảm, cầm lấy ly rượu nói: ‘Tư Mã Tuấn Dật ,chúng ta cạn ly.’ Nói xong liền một mình uống cạn.

Hắn chỉ thần nhiên liếc nhìn nàng một cái sau đó chậm rãi uống hết rượu trong ly.

‘Sao lại thế này?’ Lý Huyền Tuyết đột nhiên cảm thấy được trong thân thể chậm rãi phát sinh phản ứng khác thường, cả người dần dần nóng lên không biết tại sao toàn thân lại tỏa nhiệt, nóng cháy đến khó chịu trong bụng dường như có loại khát vọng gì đó mà nàng không hiểu được nó là cái gì? Nàng cũng không thể nói rõ chỉ cảm thấy trong cơ thể thật là khó chịu dường như đang cần một thứ gì đó, rốt cuộc là nàng đang khát vọng cái gì? Cần cái gì? Nàng cũng không nói rõ được là cảm giác này là như thế nào chỉ cảm thấy được cơ thể ngày càng khao khát mãnh liệt, trên đầu toát ra rất nhiều mồ hôi.

‘Tuyết nhi, người làm sao vậy?’ Lý Huyền Băng sau khi sửa xong hình nhân tạp kỹ cho Cảnh nhi ngẩng đầu lên liền phát hiện sắc mặt dị thường của nàng, đôi mắt ửng đỏ đẹp mê ly để lộ đầy đặc dục vọng làm cho hắn trong lòng sợ hãi.

‘Hoàng huynh,ta khó chịu quá, ta rất nóng.’Lý Huyền Tuyết cau mày tay không tự chủ được mà cởi bỏ quần áo trên người .

Đột nhiên lúc này Tư Mã Tuấn Dật cũng cảm thấy trong người thật khác thường thân thể lạnh lẽ phát sinh phản ứng, hạ thể đột nhiên phình to ra, loại cảm giác khổ sở này hắn rất quen thuộc .

‘Không xong rồi rượu này có xuân dược.’ Hắn đột nhiên hô to sắc mặt thay đổi rõ rệt.

‘Xuân dược?’ Hàn Ngữ Phong sững sờ đứng ngay tại chỗ, không có phản ứng gì.

270. 271

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.20 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Hầu hạ

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Ý thức của Lý Huyền Tuyết có chút mơ hồ, trên người nóng quá liền liều mạng lấy tay cởi bỏ quần áo, làm lộ ra cái yếm đỏ thắm bên trong.

Lý Huyền Băng không có cách nào liền thân thủ điểm huyệt của nàng, sau đó giúp nàng sửa sang lại quần áo chỉnh tề nhưng mặt của nàng ngày càng thêm ửng đỏ, trên người đều ướt đầm mồ hôi, nhìn thấy sắc mặt thống khổ của nàng Lý Huyền Băng khó nhịn được đau lòng giúp nàng lau đi mồ hôi trên mặt.

Tư Mã Tuấn Dật đứng ở một bên cố nén phản ứng khác thường của thân thể, sắc mặt cũng trở nên ửng đỏ như Lý Huyền Tuyết, thống khổ ngã ngồi trên mặt đất từ trong người lấy ra một cái giống như pháo hoa, quát lớn: ‘Mau phóng cái này lên trời.’

Lý Huyền Băng không đợi hắn nói lần thứ hai, lấy nó đi đến bên trong viện châm lửa rất nhanh trên bầu trời liền cháy bùng hỏa hoa kêu cứu.

‘Tứ Vương gia, người có khỏe không?’ Hàn Ngữ Phong lúc này mới phản ứng, chạy lại muốn nâng hắn dậy.

‘Tránh ra không nên đụng ta.’ Tư Mã Tuấn Dật cắn răng rống giận, hắn cũng sắp nhịn không được nữa.

Hàn Ngữ Phong bị dọa đứng ở một bên chân tay luống cuống, tại sao có thể như vậy?

‘Lý vương gia mau điểm huyết của ta.’ Tư Mã Tuấn Dật hướng về phía cửa thấy Lý Huyền Băng đang đi vào liền hô to.

Lý Huyền Băng nhanh tay điểm huyết trên người hắn, nhìn qua bên cạnh thì thấy Lý Huyền Tuyết đang chau mày, sắc mặt thống khổ dường như rất khó chịu.

‘Làm sao bây giờ? Hiện tại làm sao bây giờ?’ Giọng nói của Hàn Ngữ Phong có chút run rẩy, ánh mắt bất lực nhìn Lý Huyền Băng.

‘Ngữ Phong không cần lo lắng nhất định sẽ có biện pháp.’ Hắn an ủi nàng trong lòng so với nàng còn lo lắng hơn, hy vọng người mà Tư Mã Tuấn Dật cầu cứu sẽ đến nhanh hơn một chút.

Lúc này Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết dường như đã muốn lâm vào tình trạng hôn mê, sắc mặt cực kỳ thống khổ.

‘Tiểu tử, người lại làm sao vậy?’ Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm.

‘Thần y là người, người mau cứu bọn họ đi.’ Hàn Ngữ Phong trên mặt lộ ra một tia hy vọng.

Lạc thần y đi vào nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng thống khổ của Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết khẳng định rõ ràng là họ đã trúng xuân dược ‘Tình chàng ý thiếp’, Sắc mặt trầm trọng, đứng lên lắc đầu nói: ‘Loại xuân dược này có tên ‘Tình chàng ý thiếp’, cực kỳ bại hoại, nói cách khác là không có thuốc giải.’

‘Không có thuốc giải?’ Sắc mặt Hàn Ngữ Phong cùng Lý Huyền Băng đại biến.

‘Chỉ có làm cho bọn họ... lúc này là không thể trì hoãn thêm được nữa, hoặc là các người tìm cho bọn họ một người, Vương gia thì không sao cả, nhưng còn Công chúa...’ Lạc thần y còn chưa dứt lời nhưng bọn họ nhất định là đã hiểu được.

‘Vương gia hiện tại chỉ có thể làm như vậy, huống chi công chúa thích Tứ Vương gia thì cứ coi như là thành toàn cho bọn họ đi.’ Hàn Ngữ Phong nhìn Lý Huyền Băng lo lắng thì an ủi khuyên giải hắn.

‘Hiện tại chỉ có thể như vậy sao?’ Lý Huyền Băng trầm tư một chút bất đắc dĩ nói: ‘Tứ Vương gia có thể tùy tiện tìm một nữ nhân dù cho là nữ nhân nào cũng được nhưng còn Tuyết nhi thì làm sao bây giờ? Không thể nghi ngờ Tư Mã Tuấn Dật là lựa chọn tốt nhất, huống chi Tuyết nhi vốn cũng thích hắn.’

Hắn không chần chừ đem Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết ở chung một chỗ, hung hăng giải huyết giải huyết đạo, sau đó lui ra ngoài.

Khi được tự do, ý thức của bọn họ không thể khống chế được dục vọng của thân thể, nhanh chóng xé rách quần áo trên người chính mình.

Cánh tay Lý Huyền Tuyết gặt gao ôm lấy thân thể hắn, thân thể không khỏi hướng về phía hắn, muốn từ trên người hắn thỏa mãn khát vọng không thể hiểu nổi của mình.

Tư Mã Tuấn Dật vứt bỏ sự ngăn trở của quần áo, vật nam tính ngạo nghễ đứng thẳng lên, hắn muốn được phóng thích chính mình, không cần đạo đức, không cần dựa vào cảm giác liền tách hai chân nàng ra động thân một cái liền tiến vào âm cung đã sớm ướt át của nàng.

Thân thể lập tức được thỏa mãn, mỗi một lần va chạm đều tiến vào chỗ sâu nhất, Lý Huyền Tuyết phát ra thanh âm rên rỉ càng lúc càng rõ rệt, che dấu thân thể đang đau đớn, chân của nàng vòng quanh thắt lưng

hắn, thân thể cong lên như muốn hắn tiến vào vào sâu hơn, muốn hắn va chạm nhiều hơn để cho thân thể ngày càng bay bổng thỏa mãn.

Ánh mắt Tư Mã Tuấn Dật gắt gao híp lại, tiến vào không chút lưu tình, không có lấy một tia thương tiếc mà xuyên qua thân thể của người dưới thân, trên trán mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống trên ngực nàng.

Động tác này được duy trì thật lâu cho đến khi thân thể bọn họ không còn run rẩy, sắc mặt dường như hoàn toàn được thỏa mãn.

Sau khi một tiếng thét chói tai cùng với một tiếng gầm nhẹ được vang lên thì trong phòng lại khôi phục lại không gian yên tĩnh, nhưng rất nhanh sau đó một động tác mới lại được bắt đầu.

Tư Mã Tuấn Dật cũng không biết đã đại chiến mấy hiệp, chỉ cảm thấy dục hỏa trong thân thể đã từ từ giảm đi rất nhiều, toàn thân bủn rủn vô lực, đứng không vững, thần trí đã bắt đầu khôi phục trở lại liền nhìn thấy Lý Huyền Tuyết đang nằm dưới thân, sắc mặt tái nhợt đang ngủ say, khắp nơi trên người đều là dấu vết xanh tím của hoan ái do hắn lưu lại, ở giữa hai chân còn lưu lại vết máu, bộ dạng thật là thê thảm. Khắp nơi trên mặt đất đều là những mảnh quần áo bị xé rách, không cần phải nói thì hắn cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt lập tức trở nên thực thâm trầm.

‘Chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy, nếu hôm nay chỉ là một nữ tử bình thường thì hắn cũng sẽ không để ý, đáng tiếc nàng lại là một vị Công chúa hòa thân. Nếu đã như vậy thì hắn không thể không cưới Lý Huyền Tuyết, có trốn cũng trốn không thoát.’

Xuống giường cầm lấy áo khoác được coi như là còn nguyên vẹn nhất, tùy tiện khoác lên bao bọc thân thể chính mình, sau đó mở cửa ra, nhìn thấy người đang đứng trước cửa ban đầu hắn còn hơi hơi sững sốt nhưng sau đó thì rống giận, phóng thích sự tức giận trong lòng mình: ‘Lạc lão nhân, người không phải là thần y sao? Ngay cả xuân dược người cũng không giải được mà còn dám tự xưng là thần y, ta thấy là lang băm thì đúng hơn.’

‘Tiểu tử, người cho là thần y thì có thể chữa được tất cả các bệnh sao? Vả lại người cũng không có tổn thất gì? Còn ở đó mà rống giận gì nữa?’ Lạc thần y không hề để ý đến lời nói của hắn, dường như còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

‘Người...’ Tư Mã Tuấn Dật cắn răng hận đến muốn chết đi, Lạc lão nhân làm sao hiểu được tâm tư của hắn.

‘Tứ Vương gia, mặc kệ thế nào thì bây giờ Tuyết nhi cũng đã là người của người rồi, người nhất định phải có trách nhiệm với nàng.’ Lý Huyền Băng đứng ở một bên nhìn hắn nghiệm túc nói.

‘Người yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm.’ Tư Mã Tuấn Dật vô lực liếc mắt nhìn hắn, hắn nói vậy không phải vô nghĩa sao? Chuyện đã tới nông nỗi này hắn còn có thể không chịu trách nhiệm sao?

‘Tuấn Dật, người sao rồi? Có khỏe không?’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hắn quan tâm hỏi.

‘Tuấn Lỗi, tìm cho ta một gian phòng, ta muốn nghỉ ngơi một chút.’ Hai chân hắn đều vô lực, hắn đã ra sức phấn đấu suốt một canh giờ rồi.

‘Được, người đâu đến dìu Tứ Vương gia đi nghỉ ngơi, thuận tiện chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ mang đến đây.’ Tư Mã Tuấn Lỗi giơng giọng hô.

‘Dạ, Vương gia.’ Hai tên thị vệ đi tới.

Tư Mã Tuấn Dật để cho bọn họ tùy ý đỡ lấy chính mình, hắn thật sự là không còn khí lực.

‘Vương gia, người hãy ra tiền sảnh trước đi, để ta đi xem Công chúa.’ Hàn Ngữ Phong hướng về phía Lý Huyền Băng nói.

‘Được.’ Mặc dù lo lắng cho Tuyết nhi nhưng hiện tại hắn cũng không thích hợp vào thăm hỏi.

271. 272

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.21 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Phụ trách

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Hàn Ngữ Phong tiến vào bên trong phòng, nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lập tức lấy ra viên thuốc mà thần y đã đưa nhét vào miệng nàng, sau đó bảo Xuân Vũ mang nước ấm giúp nàng lau thân thể.

Lý Huyền Tuyết nhắm mắt nhú mày, chậm rãi mở to mắt: ‘Đau quá, sao lại như vậy?’ Đột nhiên nhìn thấy trên thân thể của chính mình đều là vết thương xanh tím, lại còn nhìn thấy trên người có vết máu, toàn thân Lý Huyền Tuyết chấn động, giọng nói kích động: ‘Đã xảy ra chuyện gì? Ta làm sao vậy?’

‘Công chúa không cần hoảng sợ, người không có việc gì,. Người chỉ là cùng với Tư Vương gia động phòng hoa chúc trước thôi.’ Hàn Ngữ Phong vội vàng an ủi nàng.

Cùng Tư Mã Tuấn Dật động phòng hoa chúc? Lý Huyền Tuyết ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không rõ hỏi: ‘Sao lại như vậy?’ Hiện tại nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

‘Thực xin lỗi, Công chúa. Bởi vì người cùng Tư Vương gia đều bị trúng xuân dược cho nên các người không thể không cùng ở một chỗ.’ Hàn Ngữ Phong cảm thấy có lỗi, dù sao bọn họ cũng là vô tội đã bị nàng liên lụy.

‘Xuân dược?’ Lý Huyền Tuyết nhớ lại bản thân đang uống rượu đột nhiên cảm thấy thân thể nóng quá, còn có một loại khát vọng không thể hiểu được, nàng cũng không rõ chính mình đang khát vọng cái gì? Những chuyện sau đó thì nàng dường như nhớ không nổi, nàng tưởng mình đang nằm mộng, nàng đã cùng Tư Mã Tuấn Dật... Chẳng lẽ đây là sự thật, không phải đang nằm mộng, nàng ngượng ngùng cúi đầu không dám nhìn Hàn Ngữ Phong.

‘Công chúa, Công chúa, người không sao chứ?’ Hàn Ngữ Phong lo lắng hỏi.

‘Vương phi, ta không sao, chỉ là cảm thấy thân thể có chút không thoải mái.’ Lý Huyền Tuyết vội vàng lắc đầu nói.

‘Công chúa, người cẩn thận một chút, để ta bảo Xuân Vũ giúp người thay quần áo.’ Hàn Ngữ Phong nói xong thì Xuân Vũ đã nâng nàng dậy, giúp nàng mặc quần áo chỉnh tề.

‘Công chúa, người hãy nghỉ ngơi một chút đi.’ Hàn Ngữ Phong giúp đỡ nàng nằm xuống.

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết gật đầu, nhìn Hàn Ngữ Phong sắp đi ra khỏi cửa, liền đột nhiên gọi lại: ‘Chờ một chút.’

‘Công chúa còn có chuyện gì?’ Hàn Ngữ Phong quay đầu lại nhìn nàng.

‘Tư Mã Tuấn Dật, hắn...’ Lý Huyền Tuyết rất muốn biết hiện tại hắn như thế nào rồi?

‘Công chúa cứ yên tâm, hắn tốt lắm, hiện đang nghỉ ngơi ở phòng dành cho khách.’ Hàn Ngữ Phong cười nói.

‘Cám ơn.’ Lý Huyền Tuyết ngượng ngùng gật gật đầu.

Trong phòng khách, sau khi ngủ thật thoải mái Tư Mã Tuấn Dật cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều, tinh thần cũng từ từ khôi phục lại như trước, đứng dậy mặc vào quần áo đã được chuẩn bị sẵn từ trước, mặc kệ thế nào, hiện tại hắn cũng phải đi quan tâm Lý Huyền Tuyết một chút.

Tại Lục Bình uyển, Lý Huyền Tuyết cũng vừa tỉnh lại, tuy rằng sắc mặt còn có chút tái nhợt, thân thể cũng còn chút đau đớn nhưng thật sự đã tốt hơn rất nhiều, đứng dậy ngồi ở bên giường nhưng lại ngượng ngùng

không dám đi ra ngoài, nàng không biết phải làm sao để đối mặt với mọi người, một mình ngồi ở đó, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy nàng cũng sửng sốt nói: ‘Người tỉnh.’

Đột nhiên nhìn thấy hắn, sắc mặt Lý Huyền Tuyết đỏ lên, vội vò củi đầu, thấp giọng nói: ‘Ừ.’

‘Có khỏe không?’ Tư Mã Tuấn Dật đi tới, vẻ mặt và giọng nói đều không được tự nhiên.

‘Khỏe, còn người?’ Giọng nói của Lý Huyền Tuyết thật nhỏ đến nỗi không thể nghe được, không dám ngắt đầu nhìn hắn.

‘Sao vậy? Sao phải cúi đầu, tác phong này thật không giống người.’ Tư Mã Tuấn Dật trêu đùa nàng như muốn giảm bớt không khí xấu hổ trong lúc này.

Lý Huyền Tuyết ngẩng đầu, trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó lại cúi mặt xuống, chuyện này làm sao giống nhau? Biết nói như thế nào đây? Dù sao nàng cũng là con gái mà.

‘Ngày mai ta sẽ nói với Hoàng Thượng, ta sẽ cưới người.’ Tư Mã Tuấn Dật ngồi ở bên cạnh nàng, đột nhiên lên tiếng.

‘Cái gì?’ Lý Huyền Tuyết đột nhiên ngẩng đầu.

‘Ta nói ta sẽ chịu trách nhiệm với người, ta sẽ cưới người.’ Tư Mã Tuấn Dật lặp lại một lần nữa, ánh mắt không hề có lấy một tia trêu đùa mà là thật sự kiên định nói.

Hắn nói cưới nàng, trong lòng Lý Huyền Tuyết mừng như điên, nhưng nhanh chóng trở nên ảm đạm, nghiêm túc nhìn hắn nói: ‘Tuy rằng ta thực thích người, nhưng ta không hy vọng người bởi vì chuyện này mà miễn cưỡng cưới ta.’

‘Không phải trước kia người cũng đều miễn cưỡng ta sao? Lần này ta đồng ý thì tại sao người lại rút lui?’ Tư Mã Tuấn Dật cười nhạt.

‘Hai chuyện không giống nhau.’ Lý Huyền Tuyết nói thầm một tiếng, nàng là muốn làm cho hắn thực lòng muốn thành thân với chính mình chứ không phải bị bắt buộc.

‘Có cái gì không giống nhau? Cứ quyết định như vậy đi. Người có đói bụng không? Chúng ta đi ra ngoài ăn cái gì đi.’ Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên chuyển đề tài, hiện tại mà tranh luận vấn đề này cũng là quá dư thừa.

‘Ừ, đói bụng.’ Nàng đã đói bụng lâu rồi, nhưng mà ngượng ngùng không dám đi ra ngoài.

‘Vậy thì đi thôi, ra ngoài ăn một chút gì đó.’ Tư Mã Tuấn Dật thân thủ giữ chặt tay nàng.

‘Ta...’ Lý Huyền Tuyết vẫn đứng ở nơi đó, nàng đi ra ngoài phải làm sao để đối mặt với hoàng huynh cùng Hàn Ngữ Phong, đối diện với bọn họ nàng thật thẹn thùng.

‘Ngượng ngùng sao? Công chúa mà ta quen biết chính là kẻ không sợ trời không sợ đất mà.’ Hắn thật không nghĩ đến nàng cũng có lúc thẹn thùng.

‘Ai ngượng ngùng chứ, đi ra thì đi ra.’ Lý Huyền Tuyết bắt lấy tay hắn một cái, kéo tay hắn đi ra ngoài.

Mới vừa đi đến đại sảnh liền cảm giác ánh mắt của mọi người dường như đều đang hướng về phía bọn họ, Lý Huyền Tuyết lập tức trốn ở phía sau của Tư Mã Tuấn Dật, không dám xuất đầu lộ diện.

‘Tuấn Lỗi, ta đói bụng rồi, chuẩn bị bữa tối đi.’ Tư Mã Tuấn Dật nắm tay nàng lôi ra, ấn vào ghế ngồi, sắc mặt tự nhiên nói giống như đang ở vương phủ của mình.

‘Được, để ta cho người chuẩn bị bữa tối.’ Tư Mã Tuấn Lỗi gật đầu, sau đó lên tiếng phân phó: ‘Người đâu, chuẩn bị bữa tối.’

‘Dạ, Vương gia.’ Hạ nhân đang đứng một bên vội vàng đi ra chuẩn bị.

Lý Huyền Băng thấy Lý Huyền Tuyết vẫn cúi đầu, mấy lần muốn mở miệng nhưng đều có gắng kiềm chế lại vì biết nàng ngượng ngùng, thấy nàng khỏe mạnh hắn cũng an tâm.

Tất cả mọi người bàn chuyện rất rôm rả nhưng trong lời nói tận lực tránh làm cho Công chúa cảm thấy xấu hổ, nhưng nàng từ lúc dùng bữa cho đến lúc rời đi đều không có mở miệng nói một câu.

Trong biệt quán.

Lý Huyền Băng lệnh cho Tang nhi dìu nàng đi nghỉ ngơi, sau đó mới hướng đến Tư Mã Tuấn Dật nói: ‘Tứ Vương gia, ta có chuyện muốn nói với người.’

272. 273

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.22 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Vương phủ

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong biệt quán.

Lý Huyền Băng lệnh cho Tang nhi dìu nàng đi nghỉ ngơi, sau đó mới hướng đến Tư Mã Tuấn Dật nói: ‘Tứ Vương gia, ta có chuyện muốn nói với người.’

‘Được, ta cũng đang có chuyện muốn nói cùng Vương gia.’ Chuyện xảy ra ngày hôm nay, Tư Mã Tuấn Dật cũng nên cho hắn một cái công đạo.

‘Mời ngồi.’ Lý Huyền Băng ngồi trên ghế.

‘Cám ơn, Vương gia. Người có việc gì cứ nói đi.’ Tư Mã Tuấn Dật cũng ngồi xuống, kỳ thật không cần phải nói cũng biết hắn muốn cùng mình nói cái gì? Đơn giản chỉ là chuyện của mình cùng Công chúa thôi.

‘Tứ Vương gia, người thông minh như vậy nhất định đoán được ta muốn nói cái gì? Thật ra ta chỉ có một câu đơn giản muốn hỏi người, khi nào thì người chuẩn bị cùng Tuyết nhi thành thân?’ Lý Huyền Băng nhìn hắn hỏi.

Ngày mai ta sẽ bẩm báo Hoàng Thượng, còn về việc thành thân thì lúc nào cũng có thể tiến hành, ta cũng muốn nghe ý định của người cùng Công chúa.’ Tư Mã Tuấn Dật nói. Cho dù ngàn trốn vạn tránh thì hắn vẫn là không thể thoát được, nếu đã vậy thì chỉ có thể thần nhiên chấp nhận.

‘Tốt, Tứ Vương gia quả nhiên là một người có trách nhiệm.’ Trong ánh mắt Lý Huyền Băng hiện lên một tia khen ngợi, tạm dừng một chút sau đó nói: ‘Ta không cầu xin Vương gia sau này sủng ái đối với Tuyết nhi, ta chỉ hy vọng người không cần để nàng phải chịu ủy khuất, thật ra nàng là một cô gái rất thiện lương, mà nàng lại thực lòng yêu người, cho nên ta hy vọng người có thể đối xử với nàng tốt một chút.’

‘Vương gia cứ yên tâm đi, nếu ta đã quyết định cưới Công chúa thì ta sẽ không ủy khuất nàng.’ Giọng nói của Tư Mã Tuấn Dật có chút bất mãn, thì ra là hắn đang lo lắng chuyện này, hắn xem chính mình là hạng người gì chứ? Chỉ cần hắn đồng ý cưới nữ nhân nào đó thì hắn sẽ không đối xử với nàng không tốt.

‘Đại trượng phu, lời hứa đáng giá ngàn vàng. Ta tin người.’ Nếu hắn dám đối với Tuyết nhi không tốt thì chính mình nhất định sẽ không buông tha cho hắn.

‘Vương gia, nếu không còn việc gì thì ta đây xin cáo từ trước, ngày mai thượng triều gặp lại.’ Tư Mã Tuấn Dật đứng lên, không nghĩ tới chỉ trong vòng một ngày mà sự việc lại phát sinh đến long trời lở đất như vậy, hắn thật sự muốn yên tĩnh một chút.

‘Được.’ Lý Huyền Băng cũng tiễn hắn ra khỏi cửa.

Lý Huyền Tuyết ngồi ở trong phòng, nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, sắc mặt không khỏi nóng lên, trong lòng cảm thấy thực ngọt ngào, khóe môi nhin không được mà cong lên, nàng thật sự trở thành nữ nhân của hắn, sự việc phát sinh quá nhanh, quá đột ngột làm cho nàng không có một chút phòng bị.

‘Công chúa, người đang cười cái gì? Hôm nay ở trong vương phủ có phát sinh chuyện gì vui vẻ sao?’ Tang nhi nhìn thấy nàng vẫn trộm cười, thật sự nhin không được mà lên tiếng hỏi.

‘Ta có cười sao?’ Lý Huyền Tuyết quay đầu lại hỏi, tại sao nàng không biết chính mình đang cười.

‘Đương nhiên là có.’ Tang nhi gật gật đầu, thật sự khó mà thấy được Công chúa có tâm tình tốt như vậy.

‘Không có chuyện gì, chỉ là tâm tình không tệ.’ Lý Huyền Tuyết tùy tiện nói, sự kiện kia nàng làm sao nói ra đây?

‘À.’ Tang nhi lên tiếng, mặc dù biết lời nói của Công chúa là không thật nhưng nàng cũng không có truy hỏi, nàng chung quy chỉ là một nô tỳ mà thôi ‘Công chúa, người nghỉ ngơi đi, Tang nhi đi ra ngoài trước.’

‘Đi đi.’

‘Tang nhi mới vừa mở cửa ra thì đúng lúc Lý Huyền Băng vừa xuất hiện trước cửa, liền hạ thấp người nói: ‘Vương gia.’ Sau đó mới lui đi ra ngoài.

‘Hoàng huynh, huynh đã đến rồi.’ Lý Huyền Tuyết nhìn thấy hắn đi vào phòng liền nhẹ giọng kêu lên, trông ngực đột nhiên đập liên hồi, muộn như vậy hoàng huynh còn tới đây làm cái gì?

‘Tuyết nhi, thân thể có tốt không?’ Lý Huyền Băng ngồi ở bên giường trong mắt đều là quan tâm.

‘Tốt lắm.’ Lý Huyền Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, mặt xấu hổ dường như tim đập rất nhanh ngực, hoàng huynh thật là... Tại sao lại hỏi như vậy, làm nàng thật thẹn thùng.

‘Vậy là tốt rồi, xem ra chúng ta phải thu thập hành trang trở về nước thôi.’ Lý Huyền Băng đột nhiên nói một câu kỳ lạ.

‘Hòàng huynh, tại sao chúng ta lại quay về nước?’ Thân thể Lý Huyền Tuyết chấn động ngược mắt nhìn hắn hoàn toàn quên mất vừa rồi đã ngượng ngùng ra sao, hiện tại nàng cũng không muốn rời xa Tư Mã Tuấn Dật.

‘Người nói đi? Người cùng Vương gia đã xảy ra chuyện như vậy cho nên hiện tại chúng ta chỉ có thể quay về nước.’ Lý Huyền Băng cố ý nói mập mờ.

Nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt Lý Huyền Tuyết lúc trắng lúc hồng trở nên rất khó coi, cúi đầu nói: ‘Hòàng huynh, không phải huynh cho là muội đã làm cho nước ta xấu hổ chứ?’

‘Đồ ngốc, ai nói muội làm cho nước ta xấu hổ.’ Lúc nên thông minh thì nàng thật không thông minh.

‘Vậy tại sao chúng ta lại quay về nước?’ Chẳng lẽ nguyên nhân này không đúng sao?

‘Chẳng lẽ muội không muốn gả cho Tư Mã Tuấn Dật sao?’ Lý Huyền Băng buồn cười nhìn nàng.

Nàng đương nhiên muốn gả cho hắn, huống chi hiện tại nàng đã là người của hắn rồi.

‘Muội phải gả cho Tư Mã Tuấn Dật, với thân phận công chúa này chúng ta đương nhiên phải trở về nước lánh giềng để cho Tư Mã Tuấn Dật tới đón dâu, không lẽ muội muốn cứ như vậy mà gả cho hắn sao? Cho dù muội chịu ta cũng không đồng ý.’ Lý Huyền Băng mỉm cười yêu thương.

‘Hoàng huynh, huynh cố ý dọa người ta.’ Lý Huyền Tuyết suy nghĩ một hồi thì ra mình đã bị hoàng huynh đùa giỡn, bèn cầm cánh tay hắn làm nũng nói.

‘Là muội không thông minh.’ Lý Huyền Băng lấy tay vuốt nhẹ một chút vào cái mũi nhỏ của nàng, sau đó đứng lên nói: ‘Muội nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu không có gì bất trắc xảy ra ngày một chúng ta sẽ xuất phát.’

‘Ừ, ta biết rồi hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết thật ngoan ngoãn gật đầu.

Tin tức Công chúa nước láng giềng và tứ Vương gia được tứ hôn lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, dường như mọi người cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chuyện này vốn đã được dự đoán trước rồi.

Lý Huyền Tuyết đứng trước cửa vương phủ của Tư Mã Tuấn Dật, do dự không biết có nên vào hay không? Sáng ngày mai nàng sẽ cùng hoàng huynh về nước có lẽ phải một thời gian dài không nhìn thấy hắn, cho nên trong lòng cảm thấy vắng vẻ. Mấy ngày nay cùng ở chung và truy đuổi làm cho nàng đã quen với sự tồn tại của hắn, nàng cũng không hy vọng xa rời hắn cho nên liền chủ động đến đây gặp hắn, biết rõ mình làm như vậy là không hợp lễ nghĩa nhưng nàng lại không kiểm soát được đôi chân của mình.

‘Công chúa, người đã đến rồi. Vương gia đang ở trong thư phòng.’ Thị vệ canh cửa nhiệt tình cung kính nói, tất cả họ đều rất quen thuộc nàng, huống chi hiện tại nàng danh chính ngôn thuận chính là Vương phi.

‘Ừ, ta đây tự mình đi vào.’ Lý Huyền Tuyết bất đắc dĩ chỉ còn cách đi vào tìm hắn.

273. 274

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.23 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Đoàn tụ

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Công chúa cát tường... Công chúa cát tường.’ Bọn hạ nhân trong vương phủ nhìn thấy nàng liền lập tức cung kính hành lễ, coi nàng trở thành chủ nhân của bọn họ.

Lý Huyền Tuyết chỉ gạt đầu, đột nhiên thay đổi như vậy làm cho nàng khó mà thích ứng, nhìn thấy thư phòng cách đó vài bước, cước bộ của nàng càng ngày càng chậm, thấy hắn nàng nên nói cái gì?

‘Công chúa’ Năm tiểu thiếp của Tư Mã Tuấn Dật ở phía sau đi tới, hơi thi lễ nhẹ giọng kêu.

‘ Các người khỏe không?’ Lý Huyền Tuyết xoay người lại mỉm cười hết cỡ tiếp đón.

‘Công chúa, hiện tại người chính là chủ nhân của vương phủ này, tỷ muội chúng ta hy vọng công chúa còn nhớ lúc trước người đã từng hứa sẽ là cho Vương gia đối xử công bằng với chúng ta.’ Nữ tử lớn tuổi nhìn nàng nhắc nhở, trong lòng bọn họ vẫn là có chút không yên tâm.

‘Yên tâm ta sẽ không quên, lại càng không bạc đãi các người.’ Lý Huyền Tuyết cam đoan với bọn họ, nếu có thể làm cho Tư Mã Tuấn Dật cưới nàng thì nàng tình nguyện để cho bọn họ ở lại trong vương phủ.

‘Vậy là tốt rồi, chúng ta cảm ơn công chúa. Không quấy rầy công chúa nữa chúng ta cáo lui trước.’ Sau khi nghe được chính miệng nàng cam đoan các nàng yên lòng rời đi.

Lý Huyền Tuyết đứng ở trước cửa thư phòng, ngập ngừng muốn bước vào lại bước ra, tiếng tim đập thình thịch đến nỗi chính nàng cũng có thể nghe được.

‘Công chúa không đi vào sao?’ Nha hoàn ngoài cửa không khỏi lấy làm kỳ quái, nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

‘Tất nhiên là đi vào.’ Lý Huyền Tuyết hít thở thật sâu nói, nàng tin chắc hắn nhất định đã nghe được, không khỏi cảm thấy xấu hổ một chút, nàng đang sợ hãi cái gì? Nghĩ như vậy liền đẩy cửa bước vào.

‘Nhanh như vậy đã nhớ ta sao?’ Tư Mã Tuấn Dật ngược mắt lên, khôi phục lại bộ dạng tà mị như trước.

‘Ai nhớ người?’ Sắc mặt Lý Huyền Tuyết đỏ lên nhưng nàng vẫn không chịu thua kém mà mạnh miệng lên tiếng phủ nhận.

‘Được, người không nhớ ta vậy ta nhớ người được không?’ Tư Mã Tuấn Dật một phen ôm lấy nàng, ngón tay xẹt qua môi của nàng, dù sao nàng cũng là người của hắn rồi.

‘Buông ra, để cho người ta nhìn thấy thật không tốt.’ Lời nói của hắn làm cho lòng của nàng đột nhiên trở nên thật ngọt ngào, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đối xử với nàng tốt như vậy.

‘Người xem nếu người sợ thì hôm nay sẽ không đến, lại nói người tương lai chính là Vương phi của ta.’ Tư Mã Tuấn Dật vẫn không buông nàng ra mà ngược lại càng ôm chặt lấy nàng.

‘Người cũng nói là tương lai, bây giờ vẫn còn không phải đâu.’ Lý Huyền Tuyết giãy dụa muốn cho hắn buông chính mình ra.

‘Phải không? Chẳng lẽ ta nhớ lầm chuyện của ngày hôm đó, người đó không phải là người sao?’ Tư Mã Tuấn Dật cố ý nhún mày nói.

Nghe thấy hắn nhắc tới chuyện xảy ra ngày hôm đó Lý Huyền Tuyết xấu hổ, vội mặt trốn trước ngực hắn không cho hắn thấy gương mặt đang ửng hồng vì ngượng ngùng, sau đó vội vàng nói sang chuyện khác: ‘Ngày mai ta cùng hoàng huynh sẽ rời khỏi đây cho nên hôm nay đến đây cáo biệt với người.’

‘Ha ha...’ Tư Mã Tuấn Dật cười khê một chút, nhớ hắn muốn gặp hắn thì cứ việc nói thẳng ra cần gì phải tìm lý do này nọ, việc này thật không giống tác phong của nàng.

‘Người cười cái gì?’ Lý Huyền Tuyết bị hắn cười nhạo nên có chút căm tức, nàng đã nói sai cái gì sao?’

‘Người nói xem ta cười cái gì? Đừng quên các người xuất phát sớm hơn ta ba ngày, mà mười ngày sau ta mới tới nước láng giềng đón dâu, tại sao bây giờ người lại cáo biệt?’

Lý Huyền Tuyết giật mình nhìn hắn, nàng cương nhiên đã quên mất chuyện này, thật khiến cho nàng không có mặt mũi nào gặp người, trong lòng cũng có chút tức giận, hắn có thể giả vờ không biết, tại sao lại vạch trần nàng làm cho nàng sượng mặt, trong lòng cảm thấy buồn bực, ngữ khí không hề giận nói: ‘Đó là ta làm việc dư thừa, ta đi về.’ Nàng giãy dụa ra khỏi vòng tay của hắn, muốn quay trở về biệt quán.

‘Vừa tới tại sao lại trở về?’ Tư Mã Tuấn Dật ôm lấy cánh tay của nàng, thân thể của hắn nhẹ nhàng di chuyển lập tức đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Vừa muốn kháng cự môi đã bị Tư Mã Tuấn Dật ngăn chặn, đầu lưỡi linh động len lỏi vào trong miệng nàng, di chuyển qua lại như muốn hút hết vị ngọt trong miệng nàng khiến cho lưỡi của nàng cùng hắn day dưa chơi đùa, một tay ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng, tay còn lại đặt ở phía sau gáy nàng làm cho thân thể bọn họ ngàng càng thêm tiếp xúc chặt chẽ. .

Tim Lý Huyền Tuyết đập thật nhanh, nàng thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể của hắn xuyên thấu qua quần áo nàng, làm cho thân thể của nàng như có một dòng điện chạy qua, lúc này mới phát giác không biết từ khi nào thì môi của hắn đã di chuyển trên vành tai của nàng, cắn nhẹ một chút khiến nàng cảm thấy hô hấp của nàng có chút dồn dập, thân thể đột nhiên vô lực, cánh tay không tự chủ được mà ôm lấy thắt lưng hắn...

Nhìn thấy trong mắt nàng ý loạn tình mê, Tư Mã Tuấn Dật cười tà mị, lúc đó bị tác dụng của xuân dược nên hắn không có nhớ kỹ nàng xinh đẹp như thế nào, ở bên tai nàng tà ác nói: ‘thích không?’

‘Buông ra’ Lý Huyền Tuyết lập tức khôi phục lại thần trí, muốn đẩy hắn ra nhưng hắn một chút cũng không động đậy.

‘Buông người ra? Người chính là tự mình đưa đến cửa, ta làm sao có thể buông ra?’ Lời còn chưa dứt thì tay của Tư Mã Tuấn Dật đã đặt ở trên ngực nàng, sục sạo nói.

‘Tư Mã Tuấn Dật, người mau dừng tay.’ Lý Huyền Tuyết vừa thẹn vừa giận nhưng cũng không dám hô to ra tiếng.

‘Hử’ Khòe môi Tư Mã Tuấn Dật hơi hơi nhếch lên, ánh mắt trở nên u tối từng bước từng bước ôm lấy nàng đi vào bên trong nội thất của thư phòng.

‘Không cần.’ Lý Huyền Tuyết cuống quýt muốn đứng dậy, hôm nay nàng đến đây không phải để...

‘Không còn kịp rồi.’ Tư Mã Tuấn Dật xoay người một cái liền áp sát phía trên nàng, tay cũng cố định chặt cánh tay nàng, môi chậm rãi hôn từ trên trán hạ dần xuống mắt sau đó hôn qua mũi rồi lại đến hôn đến môi nàng, hôn lên xương quai xanh hình con bướm xinh đẹp mê người của nàng rồi dúng miệng khẽ cắn lấy vạt áo của nàng, cảm từ từ hạ xuống khuôn ngực tròn trịa mềm mại, chậm rãi hôn lên nụ hoa phấn hồng hấp dẫn.

‘Không cần...’ Thanh âm của Lý Huyền Tuyết càng ngày càng thấp, thân thể giãy dụa cũng ngày càng suy yếu, toàn bộ ý thức đều muốn trầm luân cùng khát vọng của thân thể, môi của hắn di chuyển đến đâu đều không ngừng châm lửa lên cơ thể nàng, không ngừng truyền đến từng đợt cảm giác kỳ dị làm cho thân thể nàng phản ứng thành thật với hắn, từ từ không thể khống chế được nữa mà bắt đầu áp sát lại gần hắn, muốn đến gần hắn càng nhiều càng tốt.

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, Tư Mã Tuấn Dật buông tay nàng ra, trong nháy mắt hai thân thể đã áp chặt vào nhau.

274. 275

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.24 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Sính lễ.

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Tuyết thở hổn hển, trong mắt đều là khát vọng, cánh tay gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn như muốn hắn sát lại gần mình thêm chút nữa, hai quả ô mai trên ngực sớm đã trở nên săn cứng, ửng đỏ dường như đang chờ người ta tới hái. Môi Tư Mã Tuấn Dật cắn nhẹ chúng, tay trượt từ phía bụng nàng hướng xuống thân dưới, hơi thở gấp gáp nặng nề, tay không hề do dự mà chậm chậm tiến vào mảnh đất thần bí của nàng, nhẹ nhàng tách hai chân đang khép chặt của nàng ra, ngón tay hắn chậm rãi tiến vào...

‘Đừng...’ Lý Huyền Tuyết cảm nhận được có dị vật đột nhiên xâm nhập vào thân thể mình thì không khỏi thở nhẹ ra tiếng, nhưng cũng chính thanh âm này càng kích thích dục vọng của người khác, nó chẳng khác gì một lời mời gọi.

Tư Mã Tuấn Dật chỉ cảm thấy cả người sôi trào nhiệt huyết, tất cả đều tập trung ở hạ thể làm cho vật nam tính của hắn trở nên sưng phồng, cứng cáp, tiếng thở dốc dày đặc vang lên khắp cả căn phòng, đôi mắt của hắn lúc này trở nên nóng bỏng, hắn cần phải được phóng thích chính mình, không hề do dự tách hai chân của nàng ra.

Lý Huyền Tuyết chỉ cảm thấy có một vật cứng dị thường gắt gao chạm vào nơi thâm kín của nàng, không để cho nàng kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy hắn đột nhiên động thân một cái liền tiến nhập vào thân thể nàng.

‘Ừm.’ Thân thể đột nhiên bị lấp đầy làm cho nàng nhin không được mà kinh hô lên một tiếng, không khỏi muốn đẩy hắn ra.

‘Đừng nhúc nhích.’ Tư Mã Tuấn Dật cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tay thì đặt trên ngực của nàng khi thì dùng sức, khi thì mềm nhẹ vuốt ve làm cho từng đợt cảm giác thoải mái được truyền đến thân thể nàng, làm cho nàng không khỏi vận vẹo người...

Tư Mã Tuấn Dật cũng chịu không được nữa, thân thể bắt đầu di chuyển, va chạm mãnh liệt.

Âm thanh rên rĩ cùng thở dốc trong thư phòng vẫn không ngừng truyền ra ngoài làm cho bọn hạ nhân cùng nha hoàn đều che miệng mà cười, tất cả bọn họ đều né tránh, không dám đi quấy nhiễu người trong phòng.

Khi Lý Huyền Tuyết từ từ tỉnh lại thì cũng là lúc nàng phát hiện bên ngoài trời đã gần tối, thầm kêu lên một tiếng ‘Không tốt’, sau đó lập tức đứng dậy, kinh hoảng cầm lấy quần áo mặc vào người, tiêu rồi, tiêu rồi, nàng phải làm sao giải thích với hoàng huynh đây?

‘Tỉnh rồi sao?’ Cửa đột nhiên bị mở ra, Tư Mã Tuấn Dật đi đến thì nhìn thấy bộ dáng kích động của nàng, không khỏi nghi hoặc: ‘Làm sao vậy?’

‘Tất cả đều tại ngươi, hại chết ta rồi. Tránh ra, ta phải đi về.’ Lý Huyền Tuyết lập tức vọt lên phía trước, muốn tông cửa xông ra.

‘Thì ra ngươi lo lắng chuyện này, ngươi gấp gấp cái gì? Ta đã cho Tang nhi trở về báo với hần là ta sẽ đưa ngươi trở về.’ Tay Tư Mã Tuấn Dật ngăn nàng lại, sau đó giải thích.

‘Ngươi...’ Hần cứ nhiên để cho Tang nhi đi về trước, không phải đã gián tiếp nói cho hoàng huynh biết sao? Nàng làm sao còn mặt mũi nào gặp người.

‘Không cần lo lắng, ngươi là Vương phi của ta, ai ai cũng đều biết.’ Tư Mã Tuấn Dật liếc mắt một cái liền nhìn thấu lòng của nàng, khéo môi gợi lên một nụ cười, không nghĩ tới thân thể của nàng cứ nhiên lại làm cho hần trầm mê như thế, hần muốn nàng từ lúc giờ ngọc cho đến bây giờ, chính hần cũng không thể nào giải thích nổi, sau đó hướng về phía nàng nói: ‘Ăn một chút gì đi rồi ta đưa ngươi trở về.’

‘Không ăn, ta phải đi về.’ Bây giờ nàng còn ăn được sao? Nàng thật sự có chút hối hận khi đã đến tìm hần.

‘Không ăn cũng phải ăn, người đâu, mang bữa tối vào đây.’ Tư Mã Tuấn Dật trực tiếp ra lệnh.

‘Dạ, Vương gia.’ Nha hoàn đứng ở ngoài cửa xoay người bước đi, rất nhanh sau đó bữa tối ngon miệng liền được bưng lên.

Lý Huyền Tuyết biết không thể lay chuyển được hần nên cầm lấy bát đĩa ăn đại mấy miếng cho xong, sau đó nói: ‘Ta no rồi, ta phải đi về.’

‘Đi thôi.’

Tư Mã Tuấn Dật đưa nàng trở về trước cửa biệt quán.

‘Vào đi thôi, rất nhanh chúng ta có thể gặp mặt.’ Tư Mã Tuấn Dật buông tay nàng ra, nhìn thấy nàng lo lắng bất an liền an ủi.

‘Ngươi đang nói cái gì?’ Lý Huyền Tuyết bất mãn trừng mắt liếc hần một cái, ai đang lo lắng chuyện đó chứ, nàng là đang lo lắng không biết phải làm sao đối mặt với hoàng huynh?

‘Không cần lo lắng, ta đưa ngươi đi vào.’ Tư Mã Tuấn Dật cười khẽ một chút, nàng cũng biết sợ sao?

‘Không cần, ta tự mình đi vào.’ Nàng vội vàng cự tuyệt, hần đưa nàng đi vào càng làm cho nàng không có mặt mũi nào gặp người, nói xong liền cố lấy dũng khí từng bước từng bước tiến vào.

‘Công chúa.’ Thị vệ canh cửa cung kính nói. Nàng chỉ là vội vàng gật đầu.

‘Hoàng huynh.’ Đi vào trong phủ mà đầu nàng cũng không dám ngước lên, nhẹ giọng kêu khi nhìn thấy Lý Huyền Băng đang ngồi chỗ kia chờ nàng, tay nàng khẩn trương, gắt gao siết chặt lại, hoàng huynh có thể hay không cho rằng nàng và Tư Mã Tuấn Dật...

‘Tuyệt nhiên, sao không nghỉ ngơi để ngày mai lên đường, còn muốn chạy đi đâu?’ Nhìn thấy bộ dáng của nàng, trong lòng Lý Huyền Băng thở dài, hần có thể trách nàng sao? Hần có thể hỏi nàng sao?

‘Dạ, hoàng huynh, huynh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.’ Nàng đi như chạy trốn, trở lại phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức nằm xuống giường, tâm lúc này mới trầm tĩnh trở lại, thật là tốt quá, hoàng huynh cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói bằng không nàng không biết phải trả lời làm sao, xấu hổ đến chết mất.

‘Công chúa, người đã trở về?’ Tang nhi bước vào cửa, nhìn thấy nàng liền hỏi.

‘Ừ, Tang nhi, người đang làm cái gì?’ Lý Huyền Tuyết nhìn thấy trong tay nàng cầm rất nhiều đồ vật.

‘Ta đang giúp Công chúa thu thập một ít đồ dùng.’ Tang nhi hồi đáp.

‘Ừ, không cần thu thập nhiều lắm đâu.’ Nàng gật đầu, dù sao nàng cũng không dùng nhiều, không bao lâu nữa sẽ quay trở lại, mang theo nhiều đồ đạc sẽ rất phiền toái.

‘Đã biết thưa Công chúa. Nô tỳ chỉ thu thập vài món và thường ngày người vẫn dùng thôi.’ Tang nhi nói.

‘Ta ngủ đây, người cũng đi ngủ sớm một chút đi, việc thu thập cứ để cho người khác làm, ngày mai chúng ta còn phải lên đường.’ Lý Huyền Tuyết nằm xuống phân phó.

‘Dạ, vậy Công chúa nghỉ ngơi trước, nô tỳ mang cái này đi.’ Tang nhi nói xong thì nhẹ nhàng đóng cửa cẩn thận, lui ra ngoài.

Ngồi ở trên xe ngựa, Lý Huyền Băng mang theo nàng đi thẳng một đường về đến hoàng cung của Lâm quốc.

Quả nhiên đúng ba ngày sau Tư Mã Tuấn Dật đã đến giáp mặt với Hoàng Thượng nước láng giềng cầu thân, cưới Công chúa làm thê tử.

‘Tứ Vương gia, người đem sính lễ trình lên đây đi.’ Hoàng Thượng vẻ mặt uy nghiêm nói, trong khi vẻ mặt của Hoàng Hậu thì nhân ái tươi cười, vị Vương gia này cũng không tồi, Tuyết nhi của nàng quả nhiên rất biết chọn người.

‘Dạ.’ Tư Mã Tuấn Dật phân phó cho người đang chờ ở bên ngoài: ‘Mang lễ vật tiến vào.’

Rất nhanh liền thấy bốn người nâng một cái rương gỗ cao khoảng hai trượng đi đến đặt ở giữa triều đình.

Các vị đại thần đều cảm thấy kỳ quái, nhìn thấy rương gỗ tự hỏi không biết sính lễ là vật gì? Vẻ mặt của Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu cũng rất kinh ngạc.

‘Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, các vị xin mời xem.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong thì liếc mắt nhìn, ý bảo bọn họ mở rương gỗ ra.

275. 276

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.25 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Lan hồ điệp.

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, các vị xin mời xem.’ Tư Mã Tuấn Dật nói xong thì liếc mắt nhìn, ý bảo bọn họ mở rương gỗ ra.

Tất cả mọi người dường như ngừng thở, mở to mắt nhìn trừng trừng vào rương gỗ, đều đoán xem trong đó là kỳ trân dị bảo gì?

Rương chậm rãi được mở ra.

‘Lan hồ điệp.’ Hoàng Hậu thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt mang theo tia kích động.

‘Lan hồ điệp?’ Lý Huyền Băng đứng ở một bên cũng thấy một phen kinh ngạc, xem ra Tư Mã Tuấn Dật cũng thật có lòng, vẫn còn nhớ rõ mẫu hậu thích nhất là Lan hồ điệp.

‘Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, thần tể (con rể) biết người thích hoa này cho nên cố ý mang theo chu Lan hồ điệp (Lan hồ điệp màu đỏ) đến đây làm sinh lễ.’ Khóe môi Tư Mã Tuấn Dật mang ý cười giải thích.

‘Ai...’ Hoàng Hậu nhìn thấy Lan hồ điệp nở hoa thật là xinh đẹp thì trong lòng cảm thấy vui sướng, nhưng sau đó không khỏi than nhẹ một tiếng, trong mắt cũng mang theo thật nhiều thất vọng nói: ‘Tiếc là không ai có thể trồng được nó, chỉ sợ không lâu sau nó sẽ hương tiêu ngọc nát, hoa điệp điêu linh (chết).

‘Hoàng Hậu nương nương xin người cứ yên tâm, thần tể nếu dám tặng Lan hồ điệp thì nhất định sẽ làm cho nó mọc rễ tại nơi này.’ Tư Mã Tuấn Dật tràn đầy tự tin nói.

‘Thật sao?’ Trên mặt Hoàng Hậu lại một lần nữa dấy lên một tia hy vọng, đã nhiều lần nàng hy vọng nhưng đều là thất vọng.

‘Dạ.’ Tư Mã Tuấn Dật chấp tay nói.

‘Tốt, sinh lễ này trẫm thật sự rất thích, vậy ba ngày sau sẽ cho Công chúa xuất giá.’ Thanh âm uy nghiêm của Hoàng Thượng vang lên lần thứ hai.

‘Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Công chúa.’ Quần thần cùng nhau quỳ lạy chúc mừng.

Trong hậu cung, Lý Huyền Tuyết nhìn thấy Tang nhi thì vui mừng hỏi: ‘Thật vậy sao? Hẳn thật sự tặng chu Lan hồ điệp sao? Vậy thì mẫu hậu nhất định rất vui vẻ.’

‘Thật sự là vậy mà Công chúa, người đã hỏi ba lần rồi.’ Tang nhi cười khanh khách nhìn nàng, Công chúa rõ ràng là muốn gặp Vương gia.

‘Ba lần? Có sao?’ Tại sao nàng một chút cũng không nhận ra vậy?

‘Công chúa, người có muốn gặp Vương gia không?’ Tang nhi thử hỏi.

‘Không muốn.’ Lý Huyền Tuyết liền cự tuyệt, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng nàng không thể làm trái quy tắc của hoàng cung được, dù sao không quá vài ngày nữa nàng sẽ xuất giá, sau đó mỗi ngày đều có thể gặp mặt hắn, nên lúc này đây nàng phải nhẫn nại.

Tang nhi hé miệng cố giấu nụ cười, Công chúa rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng mà nàng cũng không dám đi vạch trần Công chúa.

‘Đúng rồi, Tang nhi. Hiện tại Vương gia đang làm cái gì?’

‘Vương gia đang ở trong ngự hoa viên để trồng Lan hồ điệp, sẵn tiện hướng dẫn cho người chăm sóc hoa trong hoàng cung cách chăm sóc hoa lan.’ Tang nhi hồi đáp.

‘Ừ, ta biết rồi.’ Nghe được hắn đang ở tại ngự hoa viên, trong lòng Lý Huyền Tuyết có một loại cảm giác xúc động, nàng thật sự muốn đi nhìn hắn nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống, nàng không thể để cho người ta nói xấu.

Thời gian ba ngày chớp mắt đã trôi qua, toàn thân Tư Mã Tuấn Dật hỉ phục đồ thẫm tiến cung, Lý Huyền Tuyết cũng một thân hỉ phục đồ thẫm bái lạy phụ hoàng, mẫu hậu rồi ngồi vào kiệu hoa của hắn, rời khỏi nước lã giếng trước sự đưa tiễn của mọi người.

Vừa rời khỏi hoàng thành Tư Mã Tuấn Dật liền ra lệnh dừng kiệu.

‘Làm sao vậy?’ Lý Huyền Băng đi tới hỏi, hắn hiện tại là sứ thần hộ tống Công chúa xuất giá.

‘Không có gì, ta để cho Công chúa thay hỉ phục, mũ phượng, khăn quàng ra, đợi đến lúc vào kinh thành thì mặc vào, nếu cứ ăn mặc như vậy quả thật rất vất vả.’ Tư Mã Tuấn Dật giải thích xong liền đi về hướng kiệu hoa.

Khóe môi của Lý Huyền Băng gợi lên một nụ cười tán dương, Hoàng Thượng quả nhiên nói đúng, người yêu hoa tất nhiên không phải người hời hợt, không để ý tới bọn họ Lý Huyền Băng cười ngựa tiến về phía trước.

Lý Huyền Tuyết thay xong một bộ quần áo nhẹ nhàng, từ bên trong kiệu đi ra nhìn hắn một cái nói: ‘Ta cũng muốn cười ngựa.’

‘Được.’ Tư Mã Tuấn Dật còn chưa nói dứt lời đã thân thủ ôm lấy nàng bay lên trên lưng ngựa của mình.

‘Ai muốn cùng người cưỡi ngựa, ta nói là ta muốn tự mình cưỡi.’ Đối diện với ánh mắt của thị vệ cùng cung nữ, sắc mặt của nàng không khỏi đỏ lên.

‘Nữ nhân đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng ta nghe được người nói muốn cùng ta cưỡi ngựa.’ Tư Mã Tuấn Dật lấy tay chỉ chỉ trước ngực của nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói.

Lập tức bị hấn nhìn thấu tâm tư, Lý Huyền Tuyết không khỏi thẹn quá thành giận, nàng đang làm cái gì? Cũng ngượng ngùng giống như nữ tử bình thường sao? Tác phong này không phải là nàng, nàng chính là người không sợ trời không sợ đất, nghĩ vậy nàng không quay đầu lại mà tà mị cười nói: ‘Không sai, ý của ta là muốn cùng người cưỡi ngựa.’

‘Tiểu nữ nhân, cuối cùng cũng nói thật.’ Ánh mắt Tư Mã Tuấn Dật mang theo ý cười, hấn thích nàng thẳng thắn như vậy.

‘Nhưng mà, Tư Mã Tuấn Dật, ta muốn cùng với người đua ngựa.’ Lý Huyền Tuyết không hề báo động trước một tiếng liên phi thân lên lưng con ngựa bên cạnh, một tiếng ‘giá’ vang lên con ngựa liền phi như bay về phía trước.

‘Được.’ Tư Mã Tuấn Dật cũng thốt lên một tiếng, sau đó đuổi theo sát ở phía sau nàng.

‘Công chúa, Vương gia.’ Bọn thị vệ cả kinh, lập tức đuổi theo bảo hộ.

‘Đứng lại, không cần đuổi theo bọn họ.’ Lý Huyền Băng gọi lại thị vệ, không muốn để cho thị vệ quấy rầy bọn họ.

Trên quan đạo rộng lớn có hai con tuấn mã một trước một sau chạy như bay về phía trước, nữ tử mắt ngọc mày ngài, vẻ mặt cười duyên dáng: ‘Tư Mã Tuấn Dật, người đuổi không kịp bản Công chúa.’

‘Thật không?’ Nam nhân ở phía sau một thân hồng y chói mắt, khóe môi mang theo nụ cười mê hoặc chúng sinh, xoay người một cái liền ngồi xuống ở phía sau lưng nữ tử.

‘Ừm...’ Từ xa truyền đến một trận kinh hô cùng tiếng cười trong vắt.

Ban đêm trong quán trọ.

‘Công chúa, người nghỉ ngơi sớm một chút đi.’ Tang nhi giúp nàng rửa mặt chải đầu xong sau đó nói.

‘Ừ, Tang nhi, người cũng đi nghỉ ngơi đi, vất vả suốt cả ngày chắc cũng mệt chết rồi.’ Lý Huyền Tuyết nằm trên giường nghiêng giọng nói, quả thật nàng đã có chút mệt mỏi.

‘Dạ Công chúa, vậy ta đây đi ra ngoài trước.’ Tang nhi nói xong liền lui đi ra ngoài đóng cửa cẩn thận.

Lý Huyền Tuyết nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng cảm giác được có người đang ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm nàng, liền giật mình tỉnh lại hỏi: ‘Ai đó?’

276. 277

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.26 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Cầu tình

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ngoài ta ra còn có thể là ai?’ Người vừa tới lập tức nằm xuống ôm nàng thật chặt.

‘Đã trễ như vậy người còn đến đây làm gì?’ Nhận ra giọng nói của Tư Mã Tuấn Dật thì Lý Huyền Tuyết thật yên lòng.

‘Đương nhiên là muốn người.’ Tay của Tư Mã Tuấn Dật đặt ở trên ngực nàng bắt đầu có hạnh kiểm xấu, đã nhiều ngày hắn không có chạm vào nàng, không biết tại sao trong lòng lại khao khát, kỳ vọng như vậy.

‘Đừng như vậy.’ Tay Lý Huyền Tuyết muốn ngăn cản hắn. Hoàng huynh, thị vệ cùng cung nữ đều ở đây, tuy rằng bọn họ đã là phu thê nhưng mà việc này cũng cần phải cân nhắc lại.

‘Người đang lo lắng cái gì? Đừng quên bây giờ người chính là Vương phi của ta, sẽ không ai dám nói cái gì?’ Tư Mã Tuấn Dật biết nàng đang lo lắng cái gì? Mở miệng nói nhưng động tác của tay lại không hề dừng lại.

... Lý Huyền Tuyết vừa muốn mở miệng nói chuyện thì môi đã bị hắn ngăn chặn, rất nhanh liền chìm đắm trong ý loạn tình mê.

Ngày hôm sau, Lý Huyền Tuyết im lặng ngồi trong xe ngựa, không dám xuất đầu lộ diện nhìn mọi người, sắc mặt ửng đỏ lại càng không dám đi xem sắc mặt của hoàng huynh.

Nhưng hoàng huynh cũng rất kỳ quái, suốt dọc đường đi đều đi ở đội ngũ phía trước mặt, rất ít khi quấy rầy nàng, Tư Mã Tuấn Dật mỗi đêm đều chạy tới phòng nàng, nhưng mà nàng có thể rõ ràng cảm giác được thái độ của hắn đối với nàng đã thay đổi.

Chớp nhoáng một cái đã hơn mười ngày trôi qua, bọn họ lại về tới Thiên quốc bá kiến Hoàng Thượng, quyết định hôn lễ bảy ngày sau sẽ được cử hành.

Trong biệt quán.

‘Tuyệt nhi, ngày mai hoàng huynh mang muội cùng của hồi môn và quà cưới đến phủ của Tứ Vương gia.’ Lý Huyền Băng nhìn nàng mở miệng nói.

Cái gì? Lý Huyền Tuyết hơi hơi sửng sốt, vẫn còn chưa tới ngày xuất giá mà, nàng thì thảo nói: ‘Hoàng huynh làm như vậy có thích hợp không?’

‘Tại sao lại không thích hợp? Tứ Vương gia cũng đồng ý, dù sao các người... lại nói chúng ta cũng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, không cần để ý đến những nghi lễ phiền phức này.’ Trong mắt Lý Huyền Băng mang theo ý cười nhìn nàng một cái, trong lời nói của hắn có thâm ý.

‘Hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết xấu hổ cúi đầu, làm nũng kêu lên.

‘Tốt rồi, cứ quyết định như vậy đi, nguyện vọng lớn nhất của hoàng huynh chính là hy vọng muội có thể hạnh phúc.’ Trong mắt Lý Huyền Băng đối với nàng đều là yêu thương.

‘Cám ơn hoàng huynh.’ Giọng nói của Lý Huyền Tuyết có chút nghẹn ngào, nàng biết hoàng huynh thương yêu mình nhất.

‘Tuyệt nhi, ở vương phủ không thể so sánh với ở nhà, gặp chuyện gì cũng phải can đảm đối mặt, đừng để cho bản thân phải chịu ủy khuất, còn có...’ Lý Huyền Băng lo lắng nàng bị người ta ức hiếp.

‘Hoàng huynh, muội biết, muội đều hiểu, huynh cứ yên tâm, muội nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, đừng quên muội chính là muội muội của huynh.’ Lý Huyền Tuyết nháy mắt cười khê để che dấu chua xót của chính mình, nàng sắp phải rời khỏi người thân của mình rồi.

‘Phải, Tuyệt nhi là thông minh nhất, giờ thì đi nghỉ ngơi đi.’ Lý Huyền Băng cười khê một chút, cảm thấy bản thân thật sự đã buồn lo vô cớ.

‘Ừ, hoàng huynh cũng nghỉ ngơi đi.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu

Sáng sớm Tư Mã Tuấn Dật đã đến biệt quán đón Lý Huyền Tuyết vào vương phủ.

Hiện tại vương phủ đều nhộn nhịp lạ thường để chuẩn bị vài ngày

Nàng ở tại phòng dành cho khách nhưng thật ra nàng cũng rất nhàn nhã, để làm cho nàng vui vẻ cùng cảm động Tư Mã Tuấn Dật mỗi ngày đều ở bên cạnh nàng, hai người cùng nhau làm thơ vẽ tranh, dường như cả hai chỉ đang chờ đến ngày thành thân.

Chỉ là hôm nay Hàn Ngữ Phong cùng Tư Mã Tuấn Lỗi đột nhiên đi vào vương phủ nói cho nàng nghe một tin tức vô cùng khủng khiếp.

‘Vương gia, người nói Toàn Vũ cắt đứt tóc của hoàng huynh là thật sao?’ Sắc mặt của Lý Huyền Tuyết cực kỳ lo lắng, nàng muốn xác nhận chuyện này thêm một lần nữa, nếu quả là như vậy thì đây không phải là chuyện nhỏ.

‘Phải, cho nên ta mới đến thỉnh Công chúa, người xem có biện pháp nào có thể làm cho hần không truy cứu chuyện này không?’ Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi thật trầm trọng, hần còn có thêm một việc phải lo lắng chính là Lý Huyền Băng có thể lấy chuyện này ra để uy hiếp hần mà mang Hàn Ngữ Phong đi hay không?

‘Nhưng mà chuyện này chỉ sợ ta không thể giúp đỡ các người, đại khái là tóc đối với chúng ta mà nói có ý nghĩa giống như sinh mệnh hay cũng có thể nói nó còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, các người có biết ở quốc gia của ta, tùy ý cắt tóc của người khác sẽ bị trừng phạt thế nào không?’ Lý Huyền Tuyết nhìn bọn họ nói.

‘Cùng lắm là xử tử thôi.’ Tư Mã Tuấn Dật đoán như vậy, hình phạt này xem ra là nặng nhất rồi.

‘Xử tử thì rất nhẹ cho bọn họ, bọn họ sẽ bị chặt hết các ngón tay và ngón chân, bị cạo đầu dẫn ra phố thị chúng, cuối cùng là bị chọc mù hai mắt sau đó thả họ đi để cho họ tự sinh tự diệt.’ Lý Huyền Tuyết lắc đầu nói.

Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tư Mã Tuấn Dật nhìn nhau chỉ vì cắt tóc thôi mà phải gánh chịu khổ hình cực kỳ tàn nhẫn này.

‘Mà người bị cạo đầu cũng sẽ bị người ta nhạo báng, ngay cả tóc của mình mà cũng không bảo vệ được thì người đó cũng không còn tư cách để sống nữa, tuy rằng hần không bị xử phạt nhưng phần lớn không ai chịu nổi áp lực bị người khác chỉ trích, cuối cùng đành phải lựa chọn tự sát. Hiện tại các người biết hoàng huynh của ta vì sao lại phần nộ rồi chứ?’ Nàng lại tiếp tục giải thích.

‘Thật sự nghiêm trọng như thế?’ Tư Mã Tuấn Lỗi cảm thấy kinh hoàng, dường như Toàn Vũ bỏ trốn còn có chút may mắn.

‘Đúng là nghiêm trọng như thế, hoàng huynh không bắt các người trực tiếp giết nàng đã làm cho ta không thể hiểu được rồi.’ Lý Huyền Tuyết nghiêm túc nói.

Cho nên hôm nay chúng ta tới đây để tìm hiểu nguyên nhân, chúng ta cũng muốn cầu xin Công chúa, xin người đi thuyết phục hần một chút để xem sự việc có thể có chuyển biến tốt hay không? Hoặc là có thể tìm ra biện pháp giải quyết khác.’ Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn thực nghiêm trọng, mà Hàn Ngữ Phong đang đứng bên cạnh lại đang còn trợn mắt há mồm.

‘Ta đây đi thử, ta sẽ cố hết sức nhưng mà ta không dám cam đoan hoàng huynh sẽ nghe lời ta.’ Lý Huyền Tuyết thở dài nói.

‘Vậy làm phiền Công chúa.’ Tư Mã Tuấn Lỗi chấp tay nói.

Lý Huyền Tuyết đi vào biệt quán một mình, còn tất cả bọn họ đều đứng ở ngoài cửa chờ đợi.

‘Hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết tiến đến đại sảnh liền nhìn thấy hần ngồi ở chỗ đó, sắc mặt âm trầm khó coi, trên đầu còn quấn thêm một cái khăn rõ ràng là để che dấu đi mái tóc đã bị người ta cắt đứt, thấy hoàng huynh như vậy trong lòng của nàng cũng rất khó chịu, nhưng nghĩ đến bản thân đã nhận lời thỉnh cầu giúp bọn họ cho nên tâm tình cũng dịu đi một chút.

‘Tuyệt nhiên, sao muội lại trở lại?’ Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng thì trong lòng đã đoán ra được bảy, tám phần.

‘Hoàng huynh, huynh nhất định đoán được muội vì cái gì mà trở lại? Chúng ta là huynh muội cho nên muội cũng không giấu diếm, muội là được người ta ủy thác đến để xin huynh hãy quên đi chuyện này.’ Lý Huyền

Tuyết nhìn hần, trong mắt đều là đau lòng, hoàng huynh chưa từng chịu qua sự vũ nhục như thế này.

‘Vậy Tuyết nhi cho rằng hoàng huynh có nên truy cứu hay không?’ Lý Huyền Băng nhìn chăm chăm nàng, trong lòng hy vọng muội muội này không làm cho hần thất vọng.

‘Hoàng huynh, Tuyết nhi tôn trọng ý kiến của huynh, muội chỉ là được người ta ủy thác nên không thể không đến, nhưng huynh là người thân của muội, muội hiểu được cảm nhận trong lòng của huynh, cho nên Tuyết nhi không phải đến đây cầu tình, bất luận huynh làm như thế nào Tuyết nhi cũng đều ủng hộ huynh.’ Lý Huyền Tuyết nhìn hần, nghiêm túc nói.

‘Tuyết nhi, hoàng huynh quả nhiên không có nhìn lầm muội, vậy hần là muội biết rõ quyết định của hoàng huynh.’ Lý Huyền Băng khó có thể lộ ra được một nụ cười.

‘Hoàng huynh, Tuyết nhi hiểu được, muội đi trước đây.’ Lý Huyền Tuyết gật gật đầu, nàng biết hoàng huynh sẽ không từ bỏ ý đồ.

‘Ừ, muội về đi, hoàng huynh sẽ không tiến muội...’

277. 278

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.27 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Lòng chua xót

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Thấy nàng đi ra khỏi cửa biệt quán Tư Mã Tuấn Dật liền bước nhanh về phía nàng hỏi: ‘Thế nào rồi?’

Lý Huyền Tuyết bất đắc dĩ nhìn bọn họ nhẹ nhàng lắc đầu: ‘Không được rồi, hoàng huynh rất cố chấp, không chịu nghe lời giải thích của ta.’

‘Công chúa không cần tự trách, Tuấn Dật, người đưa Công chúa trở về trước đi, ta đi gặp hần.’ Tư Mã Tuấn Lỗi dường như cũng dự đoán được cho nên hần cũng không có ôm hy vọng gì nhiều.

‘Tuấn Lỗi, ta đi vào cùng người.’ Tư Mã Tuấn Dật quay đầu lại nhìn Công chúa nói: ‘Huyền Tuyết, người tự mình về trước đi.’

‘Ừ, Tuấn Dật?’ Lý Huyền Tuyết đột nhiên gọi lại hần, nếu bọn họ cùng hoàng huynh gây chuyện ầm ĩ thì nàng nên giúp ai? Nàng chần chờ một chút rồi nói: ‘Các người cũng không thể được...’

‘Ta biết rồi, sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm đi.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn ra nàng đang lo lắng chuyện gì nên nhẹ giọng an ủi.

‘Vậy ta đi đây.’ Lý Huyền Tuyết lúc này mới yên tâm ngồi trên nhuyễn kiệu rồi đi.

Nàng lo lắng không yên ở trong phòng chờ đợi suốt một ngày, cho đến tối mới nhìn thấy Tư Mã Tuấn Dật trở lại trong vương phủ, vừa định mở miệng hỏi hần thì thấy sắc mặt của hần không được tốt lắm, vì thế sửa lời nói: ‘Đã dùng bữa tối chưa? Có muốn ta kêu người chuẩn bị cho người không?’

‘Không cần.’ Tư Mã Tuấn Dật giữ chặt nàng lại: ‘Người biết không? Hoàng huynh của người cư nhiên uy hiếp Hoàng Thượng muốn mang đi Hàn Ngữ Phong, Tuấn Lỗi sắp điên lên rồi.’

‘Hoàng huynh muốn mang Hàn Ngữ Phong đi?’ Lý Huyền Tuyết cảm thấy cả kinh, dù sao hiện tại nàng ta cũng là Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi.

‘Thật không biết hần đang nghĩ cái gì?’ Tư Mã Tuấn Dật có chút đau đầu, không biết nên làm cái gì bây giờ? Hần cũng không muốn Tuấn Lỗi bị bất cứ thương tổn gì.

‘Kỳ thật hoàng huynh của ta cũng giống như người rất đa tình. Lúc nào cũng có nhiều nữ nhân vây quanh, nhưng huynh ấy đã mất đi người mà trong lòng huynh ấy yêu nhất chính là Hàn Ngữ Phong, huynh ấy đối với nàng nhất kiến chung tình, chỉ là thủ đoạn của huynh ấy lần này thật không có lý trí.’ Lý Huyền Tuyết trầm mặc một chút sau đó nói, nàng có thể khẳng định nội tâm của hoàng huynh cũng rất thống khổ.

‘Nhưng mà hần sai rồi, yêu một người không nhất định phải có được nàng mà chỉ hy vọng nhìn thấy nàng được hạnh phúc.’

Lý Huyền Tuyết nghe vậy liền hoài nghi, theo dõi nét mặt hần, đột nhiên hỏi: ‘Tư Mã Tuấn Dật, người yêu em chẳng lẽ đã gả cho người khác?’ Trong lòng nàng có chút chua xót.

‘Nói bậy bạ gì đó?’ Tư Mã Tuấn Dật trừng mắt liếc nàng một cái. Che dấu bản thân đang chột dạ.

‘Nếu không phải như vậy thì người sẽ không nói ra những lời này.’ Lý Huyền Tuyết nói, sau đó lại khẳng định: ‘Sau này ta sẽ không cho người có cơ hội cảm khái như vậy nữa bởi vì người người yêu sẽ là ta, mà ta cũng sẽ không rời xa người.’

‘Vậy thì cố gắng biểu hiện làm cho ta yêu người đi.’ Tư Mã Tuấn Dật cười khê một chút. Mấy ngày nay ở chung với nàng mới phát hiện ra nàng cũng có thật nhiều ưu điểm, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông.

Lý Huyền Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn nói: ‘Ta đã cố gắng hết sức để biểu hiện rồi, nói thật đi, người có thích ta một chút nào không?’ Ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn hần với vẻ mặt chờ mong.

‘Không có.’ Tư Mã Tuấn Dật trả lời rất nhanh, trong mắt cất giấu ý cười.

‘Ừ.’ Lý Huyền Tuyết cảm thấy bị đả kích, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bèn nói: ‘Người không thích thật sao? Vậy tại sao mỗi tối đều ôm ta?’

‘Bản thân ta muốn như vậy.’ Tư Mã Tuấn Dật bỏ dỡ câu nói, nhanh tay ôm lấy nàng, ngăn chặn nàng khi nàng vừa muốn mở miệng, đôi môi bá đạo dùng sức hôn nàng, hiện tại hần càng ngày càng thích môi nàng, càng ngày càng mê luyện thân thể nàng.

Sau khi tình cảm mãnh liệt mà dịu dàng qua đi, hơi thở Lý Huyền Tuyết trở lại bình thường, nàng ngược mắt hỏi: ‘Chúng ta có cần đi khuyên hủ hoàng huynh không? Làm cho huynh ấy buông tha Hàn Ngữ Phong?’ Quả thật nàng cũng không muốn làm cho hoàng huynh bị bất kỳ thương tổn gì.

‘Quên đi, chuyện của bọn họ thì nên để chính bọn họ giải quyết, chúng ta tốt nhất không nên nhúng tay vào, để tránh càng giúp càng loạn.’ Tư Mã Tuấn Dật ôm lấy nàng, không phải hần không muốn giúp mà là có một số việc chỉ có bọn họ mới có thể giải quyết được.

‘Được rồi.’ Nàng bắt đầu dĩ thử dài. Chỉ hy vọng mỗi người đều thật ốt, nhất là hoàng huynh của nàng, có thể buông xuống tình cảm trong lòng.

Sau khi hôn lễ long trọng qua đi.

Lý Huyền Băng liền cùng nàng nói: ‘Tuyệt nhi hãy tự mình bảo trọng, hoàng huynh phải quay về nước rồi.’

‘Hoàng huynh.’ Lý Huyền Tuyết nhìn hần, vốn muốn hỏi hần tại sao nhất định phải làm như vậy? Mang đi Hàn Ngữ Phong thì huynh ấy sẽ thật sự hoàn thành tâm nguyện hay sao? Nhưng nàng vẫn không có hỏi ra miệng mà chỉ gật đầu nói: ‘Hoàng huynh, huynh cũng đi đường cẩn thận.’

‘Ta sẽ cẩn thận, Tuyệt nhi, hẹn gặp lại.’ Lý Huyền Băng nói xong, nhìn nàng một cái rồi mới xoay người rời đi.

Chớp mắt mà bọn họ đã thành thân được bảy ngày, những ngày này Tư Mã Tuấn Dật vẫn ở cùng nàng, nàng nghĩ hạnh phúc đã thật sự mỉm cười với nàng.

Nhàn nhả dùng xong bữa sang, Tang nhi liền tiến vào bẩm báo: ‘Công chúa, tiểu thiếp của Vương gia đến đây.’

‘Bọn họ?’ Lý Huyền Tuyết cả kinh, nàng dường như đã quên mất sự tồn tại của bọn họ nhưng bọn họ quả thật vẫn tồn tại, đã từng nghĩ bản thân không thèm để ý thì ra chính mình không những để ý mà còn là cực kỳ để ý.

‘Công chúa, ta ra bảo bọn họ đi thôi.’ Nhìn thấy sắc mặt nàng không được tốt lắm nên Tang nhi nói.

‘Không cần đâu Tang nhi, để cho bọn họ vào đi.’ Cái gì nên tới cũng đã tới, trốn được nhất thời chứ không trốn được cả đời.

‘Thiếp thân thỉnh an Vương phi.’ Năm mỹ nhân liền nhanh chóng đi vào, hơi cúi người hành lễ.

‘Các vị tỷ tỷ xin mời đứng lên, chúng ta đều là tỷ muội một nhà, không cần đa lễ. Tang nhi, dâng trà.’ Trên mặt Lý Huyền Tuyết mang theo nụ cười.

‘Tạ ơn Vương phi.’ Mọi người cùng nhau đứng lên nhìn nàng nói: ‘Tình cảm của Vương gia cùng Vương phi tốt quá, thật khiến cho người ta hâm mộ.’

‘Lúc này Vương gia đối với các vị tỷ tỷ không phải cũng tốt lắm sao?’ Lý Huyền Tuyết nghe ra được trong lời nói của bọn họ có chứa chua xót cùng ghen tị.

‘Làm gì có? Bọn tỷ muội đều đã lâu không có nhìn thấy Vương gia.’ Một nữ tử khẽ thở dài.

Lý Huyền Tuyết hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, bèn mỉm cười đáp: ‘Ta hiểu được ý đồ mà các vị tỷ tỷ đến đây hôm nay, ta sẽ không nuốt lời.’ Nhưng không hiểu vì sao tâm lại đau đớn như vậy?

‘Vương phi nhớ rõ là tốt rồi, vậy thì tỷ muội chúng ta liền cáo lui, không quấy rầy Vương phi nữa.’ Bọn họ đã đạt được mục đích liền đứng dậy cáo lui.

Cho đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất ở cửa, sắc mặt của Lý Huyền Tuyết thật sự khó coi, khóe môi cũng không thể nở nụ cười, nhưng nàng nhất định phải làm vậy, che dấu đau lòng nói: ‘Tang nhi, người đi gọi quản gia đến đây.’

278. 279

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.28 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Chia sẻ mây mưa

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Cho đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất ở cửa, sắc mặt của Lý Huyền Tuyết thật sự khó coi, khóe môi cũng không thể nở nụ cười, nhưng nàng nhất định phải làm vậy, che dấu đau lòng nói: ‘Tang Nhi, người đi gọi quản gia đến đây.’

‘Dạ.’ Tang Nhi nhìn ra tâm tình của Công chúa không được tốt nên cũng không dám hỏi nhiều liền xoay người rời đi.

Không bao lâu quả gia đã tới, cung kính chấp tay nói: ‘Vương phi có gì sai bảo?’

‘Quản gia không cần đa lễ, ta tìm người tới là có một chút chuyện về Vương gia muốn hỏi, trong mấy vị phu nhân ai tiến vào vương phủ đầu tiên?’ Lý Huyền Tuyết sắc mặt hòa nhã hỏi.

Sắc mặt quản gia có chút chần chừ, không biết Vương phi hỏi việc này để làm gì? Hắn có nên nói ra hay không?’

‘Quản gia không cần lo lắng, ta không có suy nghĩ gì ghê tởm, ta chỉ muốn chia đều ân sủng của Vương gia cho các nàng mà thôi.’ Lý Huyền Tuyết cười giải thích.

Thì ra là như vậy, quản gia yên tâm sau đó thành khẩn bẩm báo: ‘Dạ bẩm Vương phi, Xảo Lan phu nhân là nữ nhi của bà vú Vương gia, khi bà vú qua đời đã cầu xin Vương gia chăm sóc nàng cho nên Vương gia liền đem nàng làm tiểu thiếp, Lục Diệp phu nhân là do một đại thần tặng cho Vương gia, Tiểu Liễu phu nhân là người đầu tiên Vương gia cưới vào cửa, là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư, Hoa Xuân phu nhân là do Vương gia cứu mạng cho nên sau này cũng đi theo Vương gia, còn Bằng Yến phu nhân là lúc Vương gia đi ra ngoài đã mang về.

Lý Huyền Tuyết gật gật đầu, sau đó lại hỏi: ‘Vậy Vương gia sủng ái ai nhất?’

‘Tất cả Vương gia đều sủng ái.’ Quản gia trả lời thật chi tiết, kỳ thật Vương gia rất ít khi ở vương phủ mà đa phần đều ở thanh lâu, cho nên đừng nói sủng ái hay không sủng ái, lúc bình thường các nàng đều vẫn phòng không chiếu bóng.

‘Ta đã biết, làm phiền quản gia.’ Đều sủng ái, nói cách khác cũng chính là không yêu, tin tức này làm cho lòng của nàng trở nên khá hơn một chút.

‘Vương phi, lão nô cáo lui trước.’ Quản gia cung kính lui đi ra ngoài.

‘Vương phi, người muốn làm gì? Đem Vương gia phân chia cho các nàng sao?’ Tang nhi ở bên cạnh đã đoán ra được bảy , tám phần.

‘Ta có thể không phân chia sao? Vả lại lúc trước ta cũng đã hứa hẹn với bọn họ, ta cũng không thể thấy bản thân được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, không phải sao?’ Giọng nói của Lý Huyền Tuyết chứa đầy bất đắc dĩ.

‘Công chúa.’ Tang Nhi thật sự không thể tìm được lời nào để an ủi nàng.

‘Tang Nhi, người đi nói phòng bếp, bữa tối hôm nay của Vương gia sẽ đưa đến phòng của Xảo Lan phu nhân.’ Lý Huyền Tuyết cố gắng che giấu bản thân đang đau lòng, giả bộ như không thèm để ý, nhẹ giọng phân phó.

‘Dạ, Công chúa.’ Tang nhi chỉ có thể yên lặng nhìn Công chúa đau lòng, nàng cũng không thể hiểu được Công chúa tại sao lại làm ra vẻ rộng lượng, đem Vương gia giao cho người khác.

Trên môi Tư Mã Tuấn Dật mang theo nụ cười tà mị bước vào vương phủ, hần cười nhạo sự cẩn trọng của chính mình, trước mắt đều hiện lên bóng dáng lả lướt cùng ngượng ngùng, đôi khi thật quật cường của Lý Huyền Tuyết, nàng thật là thu hút ánh mắt biết của người khác...

‘Vương gia, bữa tối của người đã được đưa đến phòng của Xảo Lan phu nhân.’ Hần vừa bước vào vương phủ thì quản gia đã chạy ra bẩm báo.

‘Đưa đến phòng của Xảo Lan phu nhân? Ai bảo người làm như vậy?’ Hần có ra lệnh hần sẽ dùng bữa ở nơi nào sao?

‘Là Vương phi ra lệnh như vậy.’ Quản gia bẩm báo chi tiết.

‘Vương phi?’ Tư Mã Tuấn Dật có chút nghi hoặc, sau đó hỏi: ‘Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao nàng phải làm như vậy?’

‘Dạ bẩm Vương gia, hôm nay Vương phi có gọi lão nô đến để hỏi chuyện về các vị phu nhân, sau đó lão nô lại nghe Tang nhi thông báo như vậy.’ Quản gia bẩm báo không chút giấu diếm, Vương phi an bài như vậy ai nấy đều hiểu được là muốn làm cho Vương gia ân sủng chia đều cho tất cả thiếp.

‘Ta biết rồi.’ Nàng thần nhiên an bài như vậy, chẳng lẽ nàng không ăn dấm chua sao? Nghĩ vậy đột nhiên trong lòng Tư Mã Tuấn Dật cảm thấy có chút không thoải mái, chuyện này hần cũng cảm thấy ngoài ý muốn nhưng hần cũng vẫn rảo bước tiến đến Lan uyển.

‘Vương gia, người đã đến rồi.’ Nghe được tiếng bước chân, Xảo Lan liền kêu lên một tiếng nịnh nọt, hai tay mềm mại lập tức quấn quanh cổ, nửa thân trên gao dán chặt vào thân thể hần.

‘Thế nào? Muốn ta sao?’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy nàng đang gạ gẫm hắn thì trong lòng chấn động, thân thủ ôm lấy vòng eo của nàng.

‘Đương nhiên là muốn rồi, đã lâu Vương gia cũng không đến thăm thiếp thân, hôm nay nhất định phải bồi thường cho thiếp thân một chút.’ Nàng thực thông minh khi không đề cập tới Vương phi, tay vẫn tiếp tục cọ xát trước ngực hắn.

‘Chuyện này đương nhiên rồi.’ Tư Mã Tuấn Dật bị nàng khiêu khích khó mà nhịn được liền ôm nàng bước đến bên giường....

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Xảo Lan mệt mỏi tựa vào trước ngực hắn ngủ say, đột nhiên trước mắt hắn lại hiện ra một khuôn mặt khác, nhẹ nhàng dịch chuyển thân mình để đứng dậy, bước xuống giường mặc lại quần áo rồi bước ra ngoài.

Lý Huyền Tuyết chỉ dùng bữa tối qua loa, sau đó liền bảo Tang nhi mang ra ngoài bởi vì nàng thật sự rất phiền não, bất an cho nên hoàn toàn không có tâm trạng để ăn uống, nghĩ đến hắn đang ôm Xảo Lan trong lòng ngực mà lòng nàng đau đớn như bị người ta dùng kim đâm vào, đã nghĩ bản thân có thể thản nhiên đối mặt nhưng thì ra lại khó đến như vậy. Bây giờ nàng rốt cuộc đã hiểu được tại sao trong mắt mẫu hậu lại luôn chứa ưu thương, chỉ khi nhìn thấy phụ hoàng thì đôi mắt ấy mới sáng lên, thì ra làm bộ như không thêm để ý sẽ làm bản thân đau lòng biết bao nhiêu.

Mặc áo ngủ trắng nõn mềm mại ngồi nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, lúc này nàng mới hiểu được tại sao hoàng huynh không cho nàng chọn Tư Mã Tuấn Dật, nhưng mà lòng nàng đã sớm rơi vào tay giặc, đây cũng là sự lựa chọn của nàng, nàng không có tư cách hối hận, nàng cũng sẽ không hối hận.

Khóe môi gợi ra một tia cười khổ, lúc này hắn là hắn đang ôm Xảo Lan, tay nàng không tự chủ được mà đặt lên trước ngực.

‘Tư Mã Tuấn Dật, ngươi có biết là ta thật sự rất yêu ngươi không?’ Một tiếng thở dài sâu kín từ trong miệng nàng truyền ra, sau đó là một giọt nước mắt từ trong khóe mi chảy xuống, chính bởi vì yêu cho nên nàng phải chấp nhận chuyện này, nàng phải học cách để làm cho chính mình chấp nhận nữ nhân của hắn.

‘Yêu ta chính là đem ta giao cho nữ nhân khác sao? Tình yêu của ngươi cũng thật rộng lượng.’ Giọng nói tà mị của Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên từ ở ngoài cửa truyền vào, nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt nàng hắn lại cư nhiên có chút đau lòng.

Lý Huyền Tuyết cả kinh, cuống quýt lau đi nước mắt trên khóe mắt, xoay người lại nhìn hắn thì thấy hắn đang tựa người vào cửa nhìn chằm chằm chính mình, nàng vội vàng hỏi: ‘Sau ngươi lại tới đây?’ Không phải lúc này hắn nên ở cùng Xảo Lan sao?

279. 280

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.29 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Thế nào gọi là yêu?

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Vương phủ của ta sao ta lại không thể tới? Hay là ngươi không chào đón ta đến?’ Tư Mã Tuấn Dật đi tới, thân thủ đem nàng ôm ở trước ngực.

Đột nhiên ngửi được mùi vị nước hoa trên người hắn, mũi Lý Huyền Tuyết đau xót, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống, nàng làm sao có thể quên là hắn mới vừa ở bên nữ nhân khác, rất muốn đẩy hắn ra nhưng nàng biết nàng không thể, nàng bắt buộc chính mình phải tiếp nhận sự thật này.

‘Tại sao lại không nói lời nào? Hay là không muốn nhìn thấy ta?’ Tư Mã Tuấn Dật lấy tay nâng đầu của nàng lên mới phát hiện rơi lệ đầy mặt, trong lòng hoảng hốt hỏi: ‘Làm sao vậy?’

‘Không có gì.’ Lý Huyền Tuyết lắc đầu nói, có nói hắn cũng không hiểu bởi vì nàng biết hắn không yêu nàng.

‘Có phải đang ghen hay không?’ Khóe môi Tư Mã Tuấn Dật mang theo nụ cười, ngoại trừ nguyên nhân này ra hắn thật không tìm ra được nguyên nhân nào khác.

‘Đúng thì thế nào? Không thế sao?’ Lý Huyền Tuyết đẩy hắn ra, nhìn khóe miệng đang cười của hắn nàng cảm thấy thật là chướng mắt, nàng ghen mà trong mắt hắn lại cực kỳ đặc ý.

‘Có thể, đương nhiên có thể.’ Tâm tình của Tư Mã Tuấn Dật thật tốt, thân thủ ôm chặt lấy nàng, hắn chưa bao giờ thích nhìn thấy bộ dáng ghen tuông của nữ nhân, nhưng thấy nàng ghen lại làm cho hắn khoái trá biết bao nhiêu.

‘Tư Mã Tuấn Dật, người đã từng ghen chưa?’ Đột nhiên Lý Huyền Tuyết nghiêm túc nhìn hắn hỏi.

‘Ta? Ghen ư?’ Tư Mã Tuấn Dật cố gắng nghĩ kỹ lại, sau đó nói: ‘Hình như không có, nhiều lắm chỉ cảm thấy mất mát thôi.’

‘Người có biết tại sao người lại chưa từng ghen không?’ Lý Huyền Tuyết cười thật ảm đạm.

‘Tại sao?’ Hắn bị câu hỏi của nàng làm cho sửng sốt.

‘Bởi vì người không có yêu cho nên mới không ghen, lại nói ta và các nữ nhân yêu người quả thật rất bi ai.’ Lý Huyền Tuyết cười chế giễu chính mình, yêu thương một người không thương mình còn không phải thật bi ai sao?

Tư Mã Tuấn Dật sửng sốt, dường như từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Có lẽ nàng nói rất đúng, bởi vì không yêu cho nên tới bây giờ hắn đều không để ý đến cảm nhận của các nàng, chẳng lẽ nàng hối hận sao?

‘Bây giờ hối hận cũng muộn rồi.’ Tuy rằng dịu dàng thốt ra những lời này nhưng giọng nói của hắn dường như không vui.

‘Hối hận? Ta sao?’ Lý Huyền Tuyết chỉ vào chính mình, cười khê một chút: ‘Ta sẽ không hối hận, ngay từ đầu, lúc mà ta quyết định đuổi theo người, ta đã không hối hận chỉ là ta đột nhiên cảm thấy không đủ tự tin như trước kia.’

‘Tự tin chuyện gì?’

‘Tự tin sẽ làm cho người yêu thương ta.’

‘Tại sao?’

‘Có lẽ ta đã suy nghĩ về người quá đơn giản, cũng có thể trong lòng người đã yêu người khác.’

Lý Huyền Tuyết thẳng thắn nhìn hắn, nàng từng đánh giá cao chính mình, nghĩ đến bản thân có thể chiếm được trái tim hắn.

‘Trong lòng yêu người khác?’ Thân thể Tư Mã Tuấn Dật chấn động, hắn cũng nhìn thẳng nàng, trước kia cứ nghĩ nàng khờ dại, lúc nào cũng chỉ biết phá phách, âm ỉ nhưng đêm nay nàng làm cho hắn cảm thấy nàng không giống như trước kia.

‘Muốn buông tay sao?’ Hắn thật không muốn nàng buông tay.

‘Buông tay? Sao có thể chứ?’ Khóe môi Lý Huyền Tuyết nhếch lên, nghiêm túc và kiên định nói: ‘Ta sẽ vì mục tiêu này mà cố gắng, Tư Mã Tuấn Dật một ngày nào đó người sẽ phát hiện được ưu điểm của ta, sẽ yêu thương ta.’

‘Ta chờ.’ Hắn thích tính cánh quạt cường, không lùi bước của nàng, hoàn toàn khác với những nữ tử bình thường, có lúc như nhược lại có lúc quyền rũ làm cho hắn dường như thực sự chờ mong.

‘Nhưng mà ngươi không cần chờ.’ Trong mắt Lý Huyền Tuyết hiện lên một tia bi thương.

‘Tại sao?’ Không phải vừa rồi còn thề thốt son sắt lắm sao, bây giờ liền thay đổi.

‘Ta sợ ta không kiên trì được đến lúc đó, mỗi ngày chẳng những nhìn thấy ngươi triền miên cùng các nữ nhân trong vương phủ mà còn thấy ngươi ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu, nói không chừng sẽ có một ngày nào đó ta chịu không được cảm giác đau lòng này thì sẽ quyết định rời khỏi nơi đây.’ Nàng sâu kín nói, không có chuyện gì là không thể, bởi vì hôm nay chính là lần đầu tiên lòng của nàng đau, đau đến mức không thể thở được. Nàng đã từng nghĩ mình rất kiên cường nhưng hiện tại mới nhận ra mình thực yếu ớt.

‘Ngươi đang uy hiếp ta sao?’ Đôi mắt tà mị của Tư Mã Tuấn Dật híp lại.

‘Ngươi sợ hãi người ta uy hiếp ngươi sao? Và lại cũng là ta đuổi theo ngươi, mà ngươi cũng không thích ta, nếu ta rời đi không phải đúng ý của ngươi sao?’ Lý Huyền Tuyết ngược mắt nhìn hắn, hôm nay nàng cảm thấy hắn lạ lạ làm sao ấy?

Tư Mã Tuấn Dật nhìn chằm chằm nàng, nàng cũng thật thông minh, nếu trước đây mà nghe nàng nói như vậy thì hắn nhất định rất vui mừng nhưng hiện tại nghe nàng nói như vậy làm cho hắn cực kỳ khó chịu, đột nhiên hỏi: ‘Vậy theo ý của ngươi thế nào gọi là yêu? Làm sao ngươi có thể xác định được ta yêu ngươi?’

Lý Huyền Tuyết hơi hơi sững sốt, nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

‘Có phải là phân chia cho tất cả các thị thiếp trong vương phủ không? Hay là ta không thể liếc mắt nhìn nữ nhân khác một cái? Chỉ sững một mình ngươi thì mới gọi là yêu?’ Kỳ thật chuyện này hắn cũng không thể hiểu được.

‘Đây đúng là hy vọng xa vời, tuy rằng mỗi người đàn bà đều nghĩ như vậy hoặc là mong chờ như vậy, nhưng ta chưa từng nghĩ qua chuyện này.’ Trong mắt Lý Huyền Tuyết vẫn còn xuất hiện một chút ưu thương, nàng hiểu rất rõ sự thật chính là sự thật.

‘Vậy ngươi nghĩ như thế nào?’ ‘Hắn thật sự không hiểu rõ lắm, nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?’

‘Nói thật ta cũng không biết, ta đã từng cho là ta có thể chấp nhận những nữ nhân bên cạnh ngươi, nhưng mà đêm nay ngươi thật sự không ở đây, ta mới phát hiện thì ra tâm của ta lại đau như vậy, thì ra không phải là ta không thèm để ý mà là ta không có lý do gì để đi ngăn cản ngươi, loại cảm giác này làm cho ta thực bàng hoàng, thực bất đắc dĩ và cũng thực bất lực.’ Lý Huyền Tuyết nhẹ nhàng tựa đầu vào trước ngực hắn, thành thật nói ra cảm nhận trong lòng của mình, nàng không muốn giấu diếm gì cả.

Nghe được giọng nói ưu thương của nàng, tâm của Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên căng thẳng, đau đớn, tay cũng không tự chủ được mà ôm chặt lấy nàng.

‘Ngươi có thấy ta thực ghen tị hay không?’ Đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

‘Nữ nhân ai cũng ghen tị, nếu không ghen tị sẽ không là nữ nhân. Nói thật, ta tình nguyện nhìn thấy ngươi ghen tị cũng không muốn nhìn thấy ngươi giả mù sa mưa (giả bộ) kiên cường, ngươi thật sự không cần như vậy.’ Hắn thích nữ nhân đơn thuần một chút.

‘Nói vậy thì về sau ta có thể đường đường chính chính ở trước mắt người khác mà ghen tị phải không?’ Trong mắt Lý Huyền Tuyết hiện lên một tia tính kế.

‘Đương nhiên...’ Tư Mã Tuấn Dật cố ý tạm dừng một chút, nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của nàng bèn cười đáp: ‘Không thể.’

‘Ngươi trêu đùa ta, đáng ghét.’ Lý Huyền Tuyết tức giận đỏ bừng hai má, trừng mắt nhìn hắn, hai tay đánh vào ngực hắn như đang làm nũng.

‘Ha ha...’ Tư Mã Tuấn Dật phát ra một tràng cười khoái trá, ôm nàng ngã lên giường nói: ‘Giao, ngủ đi nào.’

280. 281

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 2 : Tư Mã Tuấn Dật vs Lý Huyền Tuyết

Phiên ngoại 2.30 : Phiên ngoại Tư Mã Tuấn Dật: Hạnh phúc rất đơn giản

Edit : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Sáng sớm Lý Huyền Tuyết mới vừa rời giường thì Tang Nhi đã tiến vào bẩm báo, nói tiểu thiếp của Vương gia lại tới nữa, sau đó sửa sang lại quần áo cho nàng một chút.

‘Để cho bọn họ vào.’

‘Thiếp thân thỉnh an Vương phi.’ Chỉ có một đôi mắt đẹp đang tức giận trừng mắt liếc nàng giống như đang đối diện với kẻ thù, còn bốn nữ tử còn lại thì thái độ cũng coi như cung kính.

‘Vương phi, nàng chính là Xảo Lan phu nhân.’ Tang Nhi ở một bên nhắc nhở.

‘Xảo Lan?’ Lý Huyền Tuyết đột nhiên hiểu được vì sao nàng ta lại mang bộ dáng hùng hổ mà đến đây vẫn tội nhưng nàng làm bộ không biết hỏi: ‘Mới sáng sớm, không biết các vị tỷ tỷ đến đây có chuyện gì?’

‘Vương phi, người không phải đã nói sẽ làm cho Vương gia mưa mưa chia đều hay sao?’ Xảo Lan nổi giận đùng đùng, lên tiếng chất vấn.

‘Đúng là ta đã từng nói qua, mà ta cũng đã làm như vậy. Tối hôm qua, Vương gia không phải ở phòng của người sao?’ Lý Huyền Tuyết không chút hoang mang mà trả lời.

‘Tối hôm qua Vương gia đúng là có đến phòng của ta, nhưng mà không phải sau đó Vương gia lại đi tìm người sao?’ Xảo Lan trừng mắt nhìn nàng, trong mắt đều là oán hận cùng bất mãn.

‘Xảo Lan, ta đã tuân thủ lời hứa, sắp xếp cho Vương gia đến phòng của người, về phần Vương gia có ở lại nơi đó hay không, không phải ta có thể không chế được, người hẳn là nên suy nghĩ xem tại sao mình không thể giữ được Vương gia chứ không phải đến đây có tình gây sự.’ Lý Huyền Tuyết nói xong lời cuối cùng thì ánh mắt đã từ từ trở nên lạnh lẽo, cả người tản ra uy nghiêm làm cho người khác không thể xâm phạm, nàng sẽ không để cho người khác tùy ý khi dễ.

‘Vương phi là đang ám chỉ ta không có bản lĩnh giữ chân Vương gia sao?’ Xảo Lan uất hận, sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên cười lên cổ sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên cười lên cổ ý nói: ‘Chính là tối hôm qua, Vương gia vừa vào cửa đã khấn trương ôm ta, nói là muốn bồi thường thật nhiều cho ta.’

Nghe nàng ta nói thế, tâm của Lý Huyền Tuyết đau đớn giống như bị kim châm, nhưng trước mặt của bọn họ sắc mặt nàng không hề thay đổi, đây là nàng học được từ mẫu hậu, mặt khác bốn nữ nhân kia lại dùng ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn Xảo Lan, nàng ta là cố ý làm cho bọn họ bề mặt sao?

‘Tỷ tỷ, sao người lại nói ra làm gì, kỳ thật cho dù người không nói thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, ta thì không nói vì dù sao ta cùng Vương gia mỗi ngày đều ở chung một chỗ, nhưng còn các vị tỷ tỷ khác thì sao, bọn họ nghe xong sẽ nghĩ như thế nào? Không phải người nên khiêm tốn một chút sao?’ Lý Huyền Tuyết chậm rãi nói, nàng đã nhìn thấy nữ nhân tranh sủng với nhau từ nhỏ đến lớn rồi.

‘Ta...’ Cảm nhận được bốn người bọn họ đang tức giận nên Xảo Lan vội vàng giải thích: ‘Ta không phải có ý đó.’

‘Tốt nhất là người không nên có ý đó, ta chỉ hi vọng sau này chúng ta hãy tận tâm tận lực hoàng thành bổn phận của mình, không có việc gì thì không cần phải cố tình gây sự, có thể giữ chân được Vương gia hay không đó là chuyện của các người, những chuyện ta nên làm ta đều đã làm rồi, nếu còn gây sự thì đừng trách ta không khách sáo.’ Lý Huyền Tuyết đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng đảo qua bọn họ.

‘Vương phi nói phải.’ Bốn nữ tử vội vàng nói, dù sao nàng cũng là Vương phi, bọn họ tốt nhất là không nên đối địch với nàng, tuy rằng Xảo Lan không cam lòng nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

‘Tốt lắm, ta chuẩn bị dùng bữa sáng, các người có muốn ăn cùng hay không?’ Lý Huyền Tuyết hỏi.

‘Không cần đâu Vương phi, chúng ta đã dùng rồi, người cứ từ từ dùng, chúng ta cáo lui trước.’ Bọn họ cùng nhau hồi đáp, cứ nghĩ Công chúa đơn thuần rất dễ bị bắt nạt nhưng không ngờ nàng lại lợi hại đến như vậy.

‘Đúng rồi, Lục điệp. Đêm nay Vương gia sẽ ở chỗ người, người hãy chuẩn bị đi.’ Lý Huyền Tuyết ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

‘Dạ, cảm ơn Vương phi.’ Lục Điệp thật cao hứng, nàng nhất định phải dùng hết mọi chiêu thức để mê hoặc Vương gia ở lại.

Nhìn thấy năm thân ảnh từ từ biến mất ở trước mặt mình, nàng đứng dậy ngăn người đứng ở phía trước cửa sổ, tính luôn cả chính mình thì trong vương phủ có tất cả sáu nữ nhân, nói cách khác phải đến sáu ngày mới có thể đến phiên mình một lần, đây là còn chưa tính đến hồng nhan tri kỷ của hần ở bên ngoài.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Lý Huyền Tuyết vẫn như trước đứng ở phía cửa sổ, ngóng nhìn ngoài cửa sổ.

‘Công chúa, tại sao người phải ủy khuất chính mình, người nên để cho Vương gia tự mình lựa chọn chứ không phải là thay Vương gia an bài như vậy?’ Tang Nhi đem áo choàng khoác lên vai của nàng, thấy nàng như vậy thì đau lòng lên tiếng, đột nhiên phát hiện Vương gia đang đứng ở cửa, vừa muốn thỉnh an đã bị Tư Mã Tuấn Dật ngăn cản, vì thế lặng lẽ lui đi ra ngoài.

Lý Huyền Tuyết vẫn không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: ‘Tang Nhi, người không hiểu đâu, từ khi ta còn nhỏ ta thường xuyên nhìn thấy mẫu hậu nhìn ra ngoài cửa sổ như vậy, ta biết người là đang trông mong phụ hoàng, lúc đó ta cũng đã hỏi mẫu hậu, nếu đã muốn phụ hoàng vì sao lại để phụ hoàng đi đến chỗ người khác? Tại sao lại không thể ích kỷ một chút? (Ở nước láng giềng, việc thị tẩm đều do Hoàng Hậu an bài) mẫu hậu chỉ cười nói, mẫu hậu cũng như những người phụ nữ bình thường khác, cũng đều hy vọng được phu quân sủng ái nhất, nhưng phụ hoàng là vua của một nước, hơn nữa gia đình êm ấm thì quốc gia mới hưng thịnh, phụ hoàng mới có thể an tâm trị vì thiên hạ, hiện tại ta cũng giống như vậy, nếu trong nhà êm ấm thì Vương gia mới có thể lưu luyến gia đình, nếu Vương gia trở lại vương phủ lúc nào cũng nhìn thấy nữ nhân lục đục với nhau, tranh thủ tình cảm, cố ý gây sự, thì hần làm sao còn có tâm tình ở lại trong nhà, nếu như vậy đối với ta và các nàng cũng đâu có ích lợi gì? Cho nên ta phải làm như vậy.’

Trông mặt của Tư Mã Tuấn Dật mang theo khiếp sợ cùng cảm động, hiện tại hần mới hiểu được một Vương phi thật hiểu biết lý lẽ, thấu tình đạt lý, không giống như người thường. Nữ tử bên cạnh hần rất nhiều nhưng tất cả bọn họ đều mong muốn được hần yêu thương, nhưng chỉ có nàng là phải trả giá, nàng vì yêu hần mà phải suy nghĩ, những lời nàng nói làm cho hần có chút không thể thích ứng.

‘Thật ra đã sớm biết kết quả là như vậy thì cần gì phải tự mình tìm phiền não. Ta phải nghỉ ngơi, Tang Nhi, người cũng đi nghỉ ngơi đi.’ Lý Huyền Tuyết xoay người lại nhìn thấy Tư Mã Tuấn Dật đứng ở phía sau đang dụi dụi mắt chăm chú nhìn nàng, làm nàng hơi hơi sưng mắt.

‘Thế nào? Thấy ta đến kinh ngạc như vậy sao? Tư Mã Tuấn Dật bước đến bên nàng, đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng một chút.

‘Tại sao người không đi Điệp uyển?’

‘Đi rồi.’ Tư Mã Tuấn Dật thản nhiên nói, chính hần cũng cảm thấy kỳ quái, ở đó hần chỉ ứng phó cho mau xong việc sau đó liền vội vàng chạy đến bên nàng, sợ nàng thương tâm khổ sở.

Hần cảm giác mình chỉ làm qua loa cho xong, hay là hần không thích Lục điệp?

‘Biểu hiện của người nhìn thế nào cũng không giống như đang hoan nghênh ta.’ Tư Mã Tuấn Dật nhìn thấy sự hoài nghi của nàng, ánh mắt rất là bất mãn.

‘Ta đương nhiên hoan nghênh.’ Lý Huyền Tuyết lập tức lấy tay ôm chặt thắt lưng hần, cái gì nên hưởng thụ thì nàng cứ hưởng thụ, liếc mắt trộm ngắm nhìn hần một cái, khoe môi nở ra một nụ cười tươi đẹp, hần bỏ mặc Lục điệp để đến đây với nàng, có phải đã nói lên hần có điểm thích nàng hay không?

‘Chuyện này còn phải xem lại đã.’ Tư Mã Tuấn Dật nâng mặt của nàng lên, chậm rãi hạ môi xuống, nàng nhắm mắt lại, kiễng mũi chân ngẩng đầu lên đón nụ hôn của hắn.

Bọn họ triền miên hôn nhau thật lâu, Lý Huyền Tuyết mắt đẹp mê ly nhìn hắn thâm tình, nghiêm túc nói: ‘Ta yêu người, thực sự rất yêu người.’

‘Ta biết, Tuyết nhi, ta cũng yêu người, có thể ta không thể cho người duy nhất, nhưng ta cam đoan ta sẽ càng ngày càng yêu người nhiều hơn.’ Tư Mã Tuấn Dật cũng thâm tình nhìn nàng.]

Lý Huyền Tuyết giật mình nhìn hắn, hắn vừa nói cái gì? Hắn yêu nàng? Nàng không ngừng kích động ôm lấy hắn: ‘Cảm ơn, nghe được những lời này của người ta đã thực sự thỏa mãn.’ Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng mơ tưởng tới hai từ ‘duy nhất’.

Tuyết nhi . . .

Tuấn Dật . .

Hạnh phúc thật ra rất đơn giản.

281. 282

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.1 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tâm chết

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Phủ tướng quân.

Toàn Vũ giận giữ trừng mắt nhìn Tư Mã Tuấn Lỗi đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, hắn thật sự muốn đem mình giao cho Lý Huyền Băng sao? Từ sâu thẳm nơi trái tim có một chút chua xót, hóa ra là hắn không hề để ý đến mình.

‘Toàn Vũ ta không ép người, đây là chính người muốn, nếu người muốn đi ta cũng quyết không ngăn cản người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thấy đôi mắt của nàng nhú lại thật ra hắn không phải đến bắt buộc nàng chỉ là muốn nàng tự đi đối mặt với sai lầm của bản thân mà thôi.

‘Ta sẽ không đi, mọi chuyện do ta làm ta sẽ tự mình gánh vác, ta sẽ không liên lụy các người.’ Toàn Vũ nén lệ trong đôi mắt sắp rơi xuống xoay người bước đi, như vậy cũng tốt, như vậy nàng có thể thấy rõ ràng một sự thật là hắn không thương nàng, người hắn yêu chính là Hàn Ngữ Phong, tâm đã chết thì còn sợ cái gì chứ?

‘Toàn vũ, người không cần lo lắng, Lý Huyền Băng sẽ không làm khó dễ người.’ Ở trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi có chút không đành lòng mà an ủi nàng nhưng mà hắn tin tưởng Lý Huyền Băng sẽ không giết chết nàng.

‘Cho tới bây giờ người thấy ta và người còn có thể quan tâm nhau hay sao? Không cần nói nhiều lời, nhanh đem ta tống khứ đi rồi cùng Hàn Ngữ Phong của người vui vẻ.’ Toàn Vũ không kiên nhẫn nói nghĩ đến kết quả mười năm luyện tập thành ra như vậy tâm lập tức trở nên trống rỗng.

‘Toàn Vũ ta không phải hy sinh người.’ Tư Mã Tuấn Lỗi vừa giữ chặt nàng vừa giải thích nói.

‘Không sao cả, hiện tại nói những lời này đã không có ý nghĩa gì, ta sẽ không trách người.’ Toàn Vũ dùng sức rút tay của mình về, nàng chỉ biết nàng hận hân.

‘Vào biệt quán tự mình bảo trọng cái gì nên nhận sai thì hãy nhận sai.’ Tư Mã Tuấn Lỗi ở một bên giảng giải cho nàng hy vọng nàng không nên ngang ngạnh đối đầu với hân.

‘Tư Mã Tuấn Lỗi người thật nhiều lời, nên làm như thế nào ta không cần người dạy.’ Toàn Vũ giãy ra khỏi tay hân, hân đây là quan tâm mình sao? Chỉ có điều là nàng đã không còn cần, nhún chân một chút liền thi triển khinh công bay đi.

Tư Mã Tuấn Lỗi theo ở phía sau rất nhanh đi ra cửa biệt quán.

‘Vương gia.’ Thị vệ canh cửa cung kính chấp tay hành lễ.

‘Nói cho Vương gia nhà người bốn vương đã mang theo tiểu thư Toàn Vũ đến đây.’ Giọng nói của Tư Mã Tuấn Lỗi lạnh lùng.

‘Vương gia của chúng thần mới về, có trực tiếp phân phó qua là để tiểu thư Toàn Vũ tự mình đi vào, Vương gia có thể đi về.’ Thị vệ vội vàng trả lời.

‘Hân có ý tứ gì?’ Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi lập tức thay đổi rất khó coi.

Nghe được thị vệ nói như vậy Toàn Vũ không nói hai lời cũng không quay đầu lại, cất bước tiến vào.

‘Toàn Vũ ta đưa người đi vào.’ Nàng mới vừa cất bước, Tư Mã Tuấn Lỗi ở sau người gọi đã bị thị vệ ngăn cản: ‘Vương gia không nên làm khó ty chức.’

‘Không cần.’ Toàn Vũ quay đầu lại lạnh lùng đưa vào với không đưa vào lại còn có quan hệ gì chứ? Nếu hân thật sự để ý nàng thì sẽ không để nàng đến đây.

Nhìn đôi mắt nàng oán hận, ánh mắt nhìn thân hình nàng nhỏ gầy, cô đơn, đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi hung ác bắn về phía thị vệ nói: ‘Nói cho Vương gia nhà người nếu hân làm tổn thương Toàn Vũ, thì Tư Mã Tuấn Lỗi ta thề sẽ không bỏ qua cho hân.’

Thị vệ vội vàng chấp tay nói: ‘Vâng ty chức nhất định nhấn dùm Vương gia.’

Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn bóng dáng Toàn Vũ biến mất hung hăng xoay người rời đi.

Trong đại sảnh Lý Huyền Băng ngồi ở một chỗ đôi mắt hung hăng bắn về phía Toàn Vũ đi vào, khóe môi gợi lên một nụ cười tươi tắn nhún nhún làm cho người ta nhìn nhìn không được mà kinh hãi.

Toàn Vũ mặc dù có chút khiếp đảm nhưng vẫn kiên cường ngẩng đầu lên không trốn tránh chút nào, đối diện với hân: ‘Ta đã đến đây muốn chém muốn giết tùy người.’

Lý Huyền Băng quay sang một tỳ nữ phân phó nói: ‘Làm đi.’

‘Vâng, Vương gia.’ Tỳ nữ lên tiếng trả lời mặt không chút thay đổi hướng tới Toàn Vũ.

‘Người muốn làm gì?’ Nàng lập tức cảnh giác đứng lên.

‘Tiểu thư, nô tỳ đến hầu hạ người đi tắm rửa thay quần áo.’ Nô tỳ lên tiếng đáp.

‘Tắm rửa thay quần áo?’ Toàn Vũ hoàn toàn chấn động, hân không phải hận nàng sao? Sao lại cho người hầu hạ nàng chứ?

‘Tiểu thư mời.’ Nô tỳ nói xong dẫn đường ở phía trước.

Toàn Vũ nghi ngờ liếc mắt Lý Huyền Băng một cái nhận ra hân lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, nàng cũng hung hăng trừng mắt lại sau đó đi theo nô tỳ rời đi.

Vừa tới phòng nàng đã phát hiện bồn tắm và nước ấm đã chuẩn bị tốt, vì sao hân phải bắt mình tắm rửa, cười thầm một chút hân cũng không nhìn xem nàng là ai? Nếu đã muốn chuẩn bị tốt chuyện kia nàng cũng nên hưởng thụ một chút đi.

Ngồi ở bồn tắm Toàn Vũ thoải mái hưởng thụ nô tỳ một bên cẩn thận giúp nàng tẩy tóc thân thể, sau đó mang ra một bộ quần áo mới tinh ngay cả kiểu tóc trên đầu cũng làm khác: ‘Tiểu thư mời thay bộ mới.’

‘Không cần ta mặc bộ quần áo của mình là được rồi.’ Toàn Vũ cự tuyệt kiểu tóc và vì trong quần áo của nàng đều dấu đồ vật này nọ.

‘Rất xin lỗi tiểu thư, đây là Vương gia phân phó đồ vật này nọ của người chúng ta đã cầm giao cho Vương gia.’ Nô tỳ cung kính trả lời.

‘Cái gì?’ Mặt Toàn vũ lập tức trở nên xanh mét, cũng lập tức hiểu được mục đích Lý Huyền Băng làm như vậy hóa ra là hấn tính toán từ đầu, đều là do mình sơ suất quá.

Tính thời gian đủ dùng, Lý Huyền Băng cất bước đi vào liền thấy vẻ mặt nàng âm trầm vẫn còn ở trong nước, khóe môi cười lạnh một chút.

‘Vương gia.’ Nô tỳ ở bên thấy hấn vội vàng hành lễ nói.

‘Người tới làm gì?’ Toàn Vũ cả kinh vội vàng che dấu thân thể ở trong nước chỉ lộ ra một cái đầu.

‘Các người đi xuống đi trước.’ Lý Huyền Băng phất tay hướng về phía nô tỳ phân phó nói.

‘Vâng nô tỳ cáo lui.’ Nô tỳ đem quần áo đặt bên giường vội vàng lui đi ra ngoài cửa.

Lý Huyền Băng lạnh như băng nhìn thấy nàng tránh ở trong nước giọng nói lạnh lùng ôm hận: ‘Ta muốn làm gì? Bây giờ người còn không biết sao?’

‘Người muốn báo thù chờ ta mặc quần áo quang minh chính đại không cần âm hiểm như vậy.’ Toàn Vũ nghĩ đến thân hình trần trụi của mình vẫn ở dưới nước thì đôi mắt có chút kinh hoảng.

282. 283

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.2 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Rửa nhục

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Ha ha.’ Lý Huyền Băng đột nhiên phát ra một trận cười lạnh quái dị khóe môi gợi lên một chút khinh thường: ‘Quang minh chính đại sao? Chính người không có âm hiểm sao, huống hồ còn phải cởi quần áo, người không cảm thấy phiền phức sao?’ Nói xong lấy tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của nàng.

‘Vô sỉ.’ Toàn Vũ nổi giận đùng đùng xoá sạch dấu tay của hấn.

‘Ta hôm nay chính là muốn vô sỉ.’ Đôi mắt Lý Huyền Băng lạnh như băng tay đã bắt được cánh tay của nàng, một cái liền đem nàng lôi ra khỏi nước.

Toàn vũ phát ra một tiếng kêu hoảng sợ chỉ cảm thấy trên người chột lạnh cuống quýt lấy tay che ở trước ngực vừa thẹn vừa giận quát: ‘Lý Huyền Băng, người mà làm gì không tốt ta liều mạng với người.’ Vừa nói xong liền đá chân về phía trước.

Lý Huyền Băng dễ dàng bắt lấy đôi chân ngọc của nàng khóe môi mang theo một tia yêu nghiệt nói: ‘Rất đẹp.’

‘Người buông.’ Toàn Vũ giãy dụa cũng không dám buông tay ôm trước ngực.

‘Buông ra người làm sao có thể?’ Một tay Lý Huyền Băng bắt lấy đôi chân ngọc của nàng một tay kia đột nhiên nắm ở vòng eo của nàng không để cho nàng giãy, đôi mắt từ chân nhìn thẳng lên tới vùng đất thần bí lúc ẩn lúc hiện của nàng.

‘Người đáng chết.’ Toàn Vũ chú ý tới ánh mắt hằn, sắc mặt đỏ ửng phần nộ đã làm cho nàng không thể nhục nữa hơn, ra tay quơ hướng về phía hấn đẩy khuôn mặt tuần tú đi.

Lý Huyền Băng vừa buông đôi chân ngọc của nàng ra lại bắt được đôi bàn tay trắng như phấn của nàng đánh tới một cái, xoay người liền mang theo nàng đặt ở dưới thân thể của hấn không chế cử động của nàng ... hai tay giữ tay nàng cố định làm cho nàng không thể cử động dưới thân hấn, đột nhiên cúi đầu hôn nàng đôi mắt nhú lại lạnh như băng: ‘Lúc người nhục nữa ta người nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy.’

‘Người đề tiện có bản lĩnh người giết ta bằng không ta nhất định hạ độc chết người.’ Toàn Vũ hung tợn mắng hấn, thật hối hận nàng đi tắm rửa làm gì?

‘Độc chết ta? Người nghĩ rằng ta đã ném qua một lần còn có thể có lần thứ hai không? Từ lúc người tắm rửa ta đã sai người kiểm tra đầu tóc toàn thân người cẩn thận rồi, hiện tại trên người người không hề có một thứ gì để hạ độc chết ta.’ Đôi mắt Lý Huyền Băng mang theo vẻ trào phúng biết nàng sẽ dùng, trước đó hấn đã sớm chuẩn bị tất cả.

‘Người... người âm hiểm.’ Toàn Vũ tức giận cả người phát run.

‘Hừ.’ Lý Huyền Băng lạnh như băng hừ một tiếng nói: ‘Âm hiểm? Đối phó người chính là phải âm hiểm? Người sỉ nhục ta bao nhiêu, hôm nay ta sẽ trả đủ lại cho người.’

‘Người người muốn làm gì?’ Toàn Vũ nhìn thấy hấn nhìn chằm chằm mình ,đôi mắt sợ hãi giọng nói có chút hoang mang.

‘Người sợ sao? Yên tâm ta sẽ không giết người, ta chỉ sẽ làm người cũng mất đi thứ gì người coi trọng nhất.’ Lý Huyền Băng lạnh như băng trong lời nói nhớ tới lúc bị nàng cạo đầu sỉ nhục môi mang theo thù hận hung hăng cắn trên cánh hoa của nàng, dùng một bàn tay bắt lấy hai tay mảnh khảnh của nàng tay khác sờ trước ngực của nàng vuốt ve quả đào căng mịn, sau đó nắm chặt lấy nụ hoa trên ngực nàng ...

Hành động đột ngột làm Toàn Vũ sợ hãi, khiến nàng nhất thời không kịp phản ứng đến tận lúc cảm giác được đau đớn, loại nhục nữa này... làm cho nước mắt lập tức theo khóe mắt rơi xuống, đầu nghiêng sang một bên né tránh đôi môi cuồng quật cầu xin tha thứ nói: ‘Van xin người buông tha ta, xin người hãy nghe lời giải thích của ta. ’

‘Chậm.’ Lý Huyền Băng lạnh lùng một tiếng nhìn thấy nàng thất kinh, nước mắt chảy ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt không có một tia thương tiếc ngược lại hấn càng muốn trả thù nàng, nhớ lại lúc nàng mang cho hấn bao nhiêu nhục nữa.

‘Người buông, bằng không ta sẽ hận người, ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp giết người.’ Cầu xin tha thứ vô ích Toàn Vũ oán hận nhìn hấn uy hiếp nói.

‘Đó là chuyện về sau, ta không cần biết, huống chi người cho là người còn có cơ hội sao? Người hấn là lo bây giờ đi.’ Lý Huyền Băng đối uy hiếp của nàng không chút lay động, tay vẫn đặt ở trước ngực của nàng lập tức hoạt động.

Toàn Vũ lại kêu một tiếng hoảng sợ nước mắt lăn dài càng hung hăng khóc hô lên: ‘Người mau dừng tay, dừng tay . ’

‘Thực phiền.’ Lý Huyền Băng thốt ra một tiếng liền ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Cảm nhận được môi của hấn Toàn Vũ mở miệng ra hung hăng cắn hấn một cái, đôi môi lập tức liền tràn ngập mùi máu tươi.

‘A.’ Lý Huyền Băng bị đau tức giận trừng mắt nhìn nàng, nàng không muốn sống nữa, dám cắn hấn.

Đôi tay tự do của Toàn Vũ không có chần chờ lập tức hướng phía hấn xuất chiêu, hấn cười lạnh đôi tay đánh trên người nàng một cái.

Toàn Vũ chỉ cảm thấy nội lực trên người nháy mắt bị mất, nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt hấn, hấn cư nhiên chặn võ công của nàng làm sao bây giờ? Nội tâm nàng vô cùng sợ hãi.

Lý Huyền Băng lạnh như băng nhìn thân thể nàng dưới thân hấn, tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo trở ngại trước ngực của mình.

‘Người người.’ Toàn Vũ kinh hãi nhìn hấn, vật dưới thân đứng thẳng ngạo đĩnh ở trước mắt mình, nàng nói không ra lời, nàng học qua y tuy biết, nhưng sao lại thế này? Chính là nàng không nghĩ tới lại kinh khủng như vậy.

Lý Huyền Băng thì hoàn toàn không để cho nàng thời gian thích ứng, hấn phải trả thù, trả thù nàng, dùng sức một cái tách hai chân của nàng ra, nàng còn không kịp phản ứng, hạ thân hấn đã tiến vào cơ thể nàng.

. . . Cơ thể đau đớn làm cho Toàn Vũ lại một lần nữa nhin không được kêu to ra tiếng nhức nhối và tuyệt vọng, lệ rơi từ khóe mắt giống như vũ đê rơi không ngừng.

Lý Huyền Băng lại lạnh lùng nhìn nàng dưới thân động tác không một chút thương tiếc so với trước còn có phần hung mãnh hơn và chậm nàng . .

283. 284

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.3 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tìm chết.

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Phía dưới bị va chạm gây ra đau đớn, nước mắt Toàn Vũ dần dần thôi rơi, môi cắn chặt nhìn nam nhân đang dùng sức ở trên người mình, nàng nhất định phải giết hấn.

Một trận kịch liệt qua đi Lý Huyền Băng gào nhẹ một tiếng sau đó rời khỏi cơ thể nàng, ánh mắt hấn lạnh lùng nhìn những vết bầm trên cơ thể nàng và vết máu giữa hai chân, sửa sang lại quần áo rồi xoay người đi ra ngoài.

Khi cửa phòng đóng sầm một cái, Toàn Vũ kéo chăn trùm kín đầu sau đó ở bên trong khóc thất thanh.

‘Tiểu thư, tiểu thư.’ Một nô tỳ đi vào nhẹ giọng gọi.

‘Cút, mau cút đi.’ Toàn Vũ đột nhiên kéo chăn lên, lớn tiếng gào thét.

‘Tiểu thư, là Vương gia cho nô tỳ đến hầu hạ người.’ Nàng ta hoảng sợ vội vàng lui ra phía sau vài bước.

‘Người đi nói cho hấn, Toàn Vũ, ta cùng hấn không đội trời chung, ta nhất định phải giết hấn.’ Đôi mắt Toàn Vũ đều là oán hận, hung dữ.

Nô tỳ sợ hãi đứng ở nơi đó nhìn thấy nàng không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt?

‘Đem nước để xuống đó, rồi đi ra ngoài, ta không cần người hầu hạ.’ Toàn Vũ nhìn chậu nước bưng trong tay nàng giọng nói dịu đi một chút ra lệnh nói.

‘Vâng, tiểu thư.’ Tiểu nô tỳ bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Toàn Vũ lúc này mới đứng dậy xuống giường một trận đau đớn làm cho nàng nhin không được nhú mày, nhìn thấy vết máu xanh tím ghê người kia, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, nàng cứ như vậy bị hấn cướp lấy thứ quý giá nhất đời nữ tử, nước mắt trong suốt hung hăng rơi xuống, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, nàng không thể khóc, nàng muốn báo thù, nhất định phải cho hấn trả giá gấp nhiều lần những gì hấn gây cho nàng.

Dùng nước ấm rửa qua thân thể của mình cầm lấy bên quần áo giường nhanh nhẹn mặc vào rồi đi ra cửa.

‘Tiểu thư xin đừng bước không có mệnh lệnh của Vương gia người không thể đi ra ngoài.’ Về mặt hai thị vệ ở ngoài cửa nghiêm túc ngăn cản nàng.

‘Tránh ra.’ Sắc mặt Toàn Vũ lạnh như băng, hấn đã nhục nhã nàng còn muốn phải giam cầm nàng sao?

‘Rất xin lỗi tiểu thư.’ Thị vệ chút không có ý định tránh ra.

‘Vậy đừng trách ta không khách khí.’ Toàn Vũ vừa dứt lời, chưởng cũng từ tay đi tới, lúc này nàng mới nhớ ra võ công của mình đã bị Lý Huyền Băng ngăn cản không thể dùng được lực, bây giờ không khác gì với nữ tử bình thường?

‘Tiểu thư không cần làm chúng ta khó xử.’ Thị vệ hoàn toàn không hề lay động.

Đôi mắt Toàn Vũ tức giận hướng về phía bọn họ liền hô: ‘Đi gọi Vương gia các người đến đây.’

‘Rất xin lỗi tiểu thư, Vương gia ra lệnh nói không thể để chúng ta rời đi nửa bước.’ Thị vệ giống như rối trả lời.

Toàn Vũ thật sự bị làm tức điên rồi ra tiếng uy hiếp: ‘Tốt lắm nếu không các người thả ta đi, nếu không đi bẩm báo Vương gia, thì ta sẽ chết cho các người xem.’

‘Tiểu thư Vương gia ra lệnh nếu tiểu thư chết thì cứ việc, ty chức không cần ngăn cản, ở trong phòng có một dải lụa trắng nếu muốn người có thể tự nhiên’ Về mặt thị vệ không mang một chút biểu cảm nào, giống như chỉ truyền đạt một mệnh lệnh bình thường.

Toàn Vũ hoàn toàn ngây cả người trong lòng tức giận dâng lên., sau đó ‘bính’ một tiếng đóng cửa mới phát hiện trên bàn thật sự đặt một dải lụa trắng, nắm chặt nó trong tay, hấn đã sớm chuẩn bị tốt cho nàng, một nữ tử bình thường mất đi thứ quý giá hơn sinh mệnh thì chắc sẽ không muốn sống nữa, ngoài ra hấn còn phá đi giấc mộng mười năm của nàng, vậy còn có cái gì để hi vọng.

Đứng trên ghế ở giữa phòng, cầm dải lụa trắng trong tay phất nó lên thanh xà ngang trên nóc nhà, cuốn nó lại, lỏng thành một vòng tròn đủ cho một cái đầu chui qua..

Cả người đột nhiên giật mình nàng đang làm cái gì? Tìm chết sao? Không nếu nàng muốn chết trước hết phải giết Lý Huyền Băng, đầu vừa rút ra đã nghe thấy âm thanh của thị vệ truyền đến.

‘Vương gia.’ Theo sau là âm thanh mở cửa.

Toàn Vũ giật mình trượt chân trên ghế, đầu không giữ được tròn vào nút thắt trên dải lụa.

‘A . . .’ Sắc mặt đỏ bừng phát không ra một tiếng nói chân giầy dựa lưng tung.

Lý Huyền Băng đi vào phòng thấy bộ dạng của nàng, khoe miệng mang theo vẻ đùa cợt: ‘Không nghĩ người đúng là tìm cái chết, ta sẽ không quấy rầy người .

Toàn Vũ phần nộ trừng mắt nhìn hấn, ai tìm chết chứ? Lấy tay chỉ vào dải lụa trắng muốn cho hấn giúp mình thả xuống.

Lý Huyền Băng đương nhiên hiểu được ý tứ nhưng xoay người ngồi vào bên giường nàng, rất hứng thú nhìn thấy nàng giãy dụa liều mạng chút không có ý tứ ra tay giúp.

Toàn Vũ hô hấp càng ngày càng khó khăn, chết tiệt hấn cư nhiên thấy chết mà không cứu, nàng không hề chú ý tới dải lụa trắng trên đầu đang giãn ra.

Ngay khi thiếu không khí thở không nổi, dải lụa trắng đứt ‘bính’ một tiếng nàng ngã xuống đất, đau đớn làm cho nàng lập tức tỉnh táo lại mở to mắt hô hấp, thở phì phò.

Lý Huyền Băng đi qua cầm lấy dải lụa trắng bị đứt, khuôn mặt vô cùng tiếc nuối nói: ‘Vì sao vào thời điểm mấu chốt lại đứt chứ?’ Sau đó hướng về phía nàng nói: ‘Muốn ta cho người chuẩn bị cho người một cái khác hay không?’ Đôi mắt lạnh như băng trên đầu.

Toàn Vũ giờ mới biết mình lại bị hấn đùa giỡn, hấn nhất định động tay trên dải lụa trắng nếu không sao lại tình cờ như vậy? Ngay lúc mình không chống đỡ được hấn lại đột nhiên ra tay, bảo sao hấn lại không chịu ra tay từ đầu, đột nhiên đứng lên giận dữ nói: ‘Người không phải chuẩn bị cho bản thân hay sao? Bỏ tiểu thư có chết cũng nhất định giết người trước.’

‘Ta sẽ đợi.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng lại thay đổi lạnh như băng nàng có chết hay không hấn cũng không quan tâm, không muốn nàng chết chẳng qua là không muốn gây ra mâu thuẫn giữa hai quốc gia.

‘Người đã báo thù rồi vì sao không để ta đi?’ Toàn Vũ đột nhiên hỏi, nàng rời đi thì mới có thể dùng độc được để đối phó với hấn, như thế có phải là dễ dàng hơn không.

‘Thả người đi?’ Lý Huyền Băng dường như nghe thấy một chuyện buồn cười sau đó nhìn chằm chằm nàng khóe môi nhếch lên, âm thanh lạnh như băng vô tình: ‘Người khác làm ta nhục nhã ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần cho nên hiện tại chỉ là vừa mới bắt đầu thôi.’

284. 285

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.4 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Muốn chết

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Thả người đi?’ Lý Huyền Băng dường như nghe thấy một chuyện buồn cười sau đó nhìn chằm chằm nàng khóe môi nhếch lên, âm thanh lạnh như băng vô tình: ‘Người khác làm ta nhục nhã ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần cho nên hiện tại chỉ là vừa mới bắt đầu thôi.’

Nhìn gương mặt hấn có chút dữ tợn khiến Toàn Vũ không khỏi rung mình một cái, hấn thật sự hận nàng như vậy sao? Nàng thật sự không biết vài cọng tóc kia đối hấn còn quan trọng hơn sinh mệnh, nếu nàng biết đánh chết nàng cũng sẽ không cắt.

‘Người muốn thế nào?’ Bình tĩnh lại, nhìn dáng vẻ không thỏa hiệp của hấn dù sao trên đời không phải cứ hối hận là có thể tha thứ.

‘Thế nào? Người nghĩ ta muốn thế nào?’ Khóe miệng Lý Huyền Băng lộ ra một nụ cười quý dị, đương nhiên là nhục nhã đủ rồi mới có thể thả nàng ra.

Trong lòng sợ hãi một chút Toàn Vũ nghĩ không biết hấn còn muốn nhục nhã nàng như thế nào nữa càng nghĩ càng không biết hấn lại đáng sợ như thế.

‘Sợ sao? Bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu thôi.’ Lý Huyền Băng nhìn thấy đôi mắt lộ ra hoảng sợ của nàng, khóe môi lạnh lùng gợi lên một nụ cười.

Nghe được giọng nói khinh bỉ của hấn Toàn Vũ lửa giận bùng bùng dấy lên đôi mắt hung hăng trừng mắt hấn nói: ‘Lý Huyền Băng, Toàn Vũ ta sao lại có thể sợ người chứ? Cùng lắm là chết mà thôi chẳng qua người nhớ kỹ nếu người không khiến ta chết, ta đây nhất định sẽ cho người chết.’

‘Yên tâm ta sẽ để người chết.’ Đôi môi Lý Huyền Băng lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

‘Vậy người làm mau đi.’ Toàn Vũ đi lên phía trước xoa xoa cái cổ vừa bị dây lụa thắt vừa rồi nàng đột nhiên suy nghĩ cẩn thận một chút, có phải hẳn hoàn toàn không muốn cho nàng chết, huống chi hẳn cũng kiêng kị rất nhiều, nếu nàng chết thì Tư Mã Tuấn Lỗi nhất định không tha cho hẳn, vả lại nếu hẳn làm vậy thì Hàn Ngữ Phong nhìn hẳn với ánh mắt như thế nào?

‘Người sao lại vội vàng như vậy?’ Lý Huyền Băng ngồi ở chỗ đó bất động.

‘Đúng thì thế nào? Có bản lĩnh người ra tay đi.’ Đôi mắt Toàn vũ lộ ra một chút đắc ý nhìn hẳn có dám hay không?

‘Một khi đã như vậy ta đây cũng chỉ có thể thành toàn cho người’. Lý Huyền Băng còn chưa dứt lời đã ôm nàng.

Theo tiếng xé, quần áo trước ngực nàng rách ra.

Toàn Vũ giật mình nhìn thấy bộ dáng hở nửa người của mình, khôi phục lại tinh thần phần nộ quát: ‘Người làm gì thế? Vô sỉ.’

Khóe môi Lý Huyền Băng lại nhếch lên, đôi mắt lạnh lùng một bàn tay ôm chặt lấy nàng một bàn tay khác hướng trước ngực của nàng. ‘Người không phải muốn chết sao, ta thành toàn cho người.’

Thành toàn cho nàng? Toàn vũ nổi giận căm rắng nhìn thấy hẳn đây là đầu phải là chết? Hẳn lại muốn nhục nhã nàng sao.

‘Như thế nào? Không rõ sao?’ Lý Huyền Băng ở bên tai của nàng hà hơi một cỗ nhiệt, hơi thở làm cho cả người nàng chấn động bên tai lại truyền đến tiếng cười yêu nghiệt của hẳn: ‘Người không có nghe nói qua ham muốn sao?’

Ham muốn? Toàn vũ lại sửng sốt lập tức hiểu được hẳn nói chính là cái gì? Bị hẳn trêu đùa vừa thẹn vừa giận hung hăng nói: ‘Lý Huyền Băng ta muốn giết người.’ Đôi bàn tay trắng như phấn hung hăng hướng trên mặt hẳn quơ đi quơ lại.

Tay Lý Huyền Băng liền cầm đôi bàn tay trắng như phấn của nàng ôm nàng thật chặt nói: ‘Ta chết ai cho người sung sướng chứ?’

‘Người . .’ Toàn Vũ thật sự tìm không từ ngữ độc ác nào mắng hẳn chỉ tức giận trừng mắt hẳn.

Xoạt. Theo tiếng quần áo lại rơi ra môi hôn từ trán của nàng rồi cúi xuống cắn đôi môi quyến rũ của nàng sau đó hôn lên vành tai cắn cắn của nàng và dừng lại ở trên xương quai xanh con bướm xinh đẹp, chiếc lưỡi linh hoạt lướt qua lướt lại.

Thân thể giống như có một luồng điện chạy qua, Toàn Vũ chợt nhớ lại cảm giác đau đớn của thân thể lúc trước, làm cơ thể không khống chế được mà run rẩy nói: ‘Dừng, buông ra...’

Cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, môi Lý Huyền Băng rời đi đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm nàng, khóe môi tươi cười tà ác mang theo vẻ lãnh khốc nói: ‘Yên tâm lần này sẽ không đau, ta sẽ khiến cho người yêu thích cảm giác sung sướng này.’

‘Người dứt ngay, ta không cần.’ Toàn Vũ giãy dụa, suy nghĩ muốn đẩy hẳn ra nhưng không có võ công khiến nàng lại không đẩy ra được bao nhiêu, ngược lại khơi lên dục vọng của hẳn, nàng học qua y nên cũng biết, qua lần đầu sẽ không đau nữa nhưng vẫn không tránh được cảm giác sợ hãi.

‘Hừ.’ Lý Huyền Băng lại hừ lạnh một tiếng không ở để ý tới nàng, rất nhanh nàng có thể cảm giác được sự sung sướng này, sau đó cúi đầu hôn lên hạt ô mai hấp dẫn của nàng khi thì dùng lưỡi liếm khi thì khẽ cắn khiến chúng dựng đứng lên.

Toàn Vũ chỉ cảm thấy từng đợt khoái cảm theo môi của hẳn lan ra mà nàng không thể khống chế được, cả người không có sức lực ngay cả đẩy ra cũng không thể, loại cảm giác kỳ dị càng ngày càng mãnh liệt tràn ngập từng tế bào thần kinh nàng, dưới thân dường như có dòng nước ấm nóng chảy ra.

Nhìn thấy người dưới thân khuôn mặt ửng đỏ, mắt đẹp bán mị, Lý Huyền Băng buông nàng ra nhanh chóng cởi quần áo sau đó cúi đầu đến bên tai của nàng nói: ‘ Có phải rất sung sướng hay không?’

Nghe được âm thanh này Toàn Vũ lập tức phục hồi lại tinh thần nàng đang làm cái gì? Nàng cứ nhiên lại đắm chìm trong cảm giác đó, đột nhiên cảm giác được một vật kì dị đang vướng ở trên bụng nàng, biết đó là cái gì. Kinh hoàng vận vẹo thân thể muốn thoát ra: ‘Mau thả ta ra.’

Lý Huyền Băng lại lạnh lùng nhìn nàng hai tay bắt lấy hai chân ngọc của nàng nhẹ nhàng tách ra hai chân ra thân thể của hắn không chần chừ mà tiến vào phía trước.

‘Hừ, không’ thân thể đột nhiên bị lấp đầy dọa Toàn Vũ một cử động cũng không dám vừa then vừa giận nhắm mắt lại.

Lý Huyền Băng nhẹ nhàng cử động dường như cảm giác được nàng đã sớm chuẩn bị tốt sau đó tăng lớn độ nhanh lên môi cũng hạ xuống đôi môi anh đào của nàng. .

Bị hắn mạnh mẽ khiêu khích không lời lẽ có thể diễn tả được khi nào thì đã muốn cùng hắn dây dưa cùng nhau, tay hình như không tự chủ được ôm thắt lưng của hắn, từng đợt khoái cảm theo động tác hắn đổ ập đến mà đến dường như muốn cùng nàng hòa tan, tiếng rên rỉ trong miệng cứ thế thoát ra.

285. 286

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.5 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Miệt mài

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Âm thanh nam nhân và nữ nhân thở hổn hển tràn ngập gian phòng làm thị vệ ngoài cửa cũng phải đỏ mặt.

. . Một tiếng gầm nặng nề của nam nhân cùng âm thanh rên rỉ của nữ nhân vang lên, hai thân thể ép sát vào nhau cùng đi lên đỉnh khoái lạc.

Đợi cho cảm giác kia trong thân thể đi hết Toàn Vũ mới giật mình vội vã buông cánh tay đang ôm thắt lưng hắn ra, nàng nhắm mắt lại không dám nhìn hắn, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám, người vừa rồi nằm ở dưới thân hắn không phải là mình sao? Làm cho nàng chết cũng không còn mặt mũi nào gặp người khác. Trên đầu lại truyền đến thanh âm tà ác của Lý Huyền Băng.

‘Có cảm thấy sung sướng không?’

Toàn Vũ bực tức trong lòng nếu bên cạnh có một thanh đao nhỏ nàng nhất định đâm vào ngực hắn không chút do dự.

‘Chẳng qua là thân thể phù hợp làm ấm giường cho ta.’ Thanh âm tà ác lại tiếp tục truyền đến.

‘Lý Huyền Băng ngươi không cần quá trốn.’ Toàn Vũ cố nén lửa giận lập tức lập tức mở to mắt, trừng mắt hắn, lấy tay đẩy hắn ra dù sao cũng đã bị hắn xem hết nàng còn sợ gì nữa? Không phải là hồi trước, ở trên núi nàng cũng cố ý nghiên cứu động vật rồi.

‘Quá trốn thì thế nào?’ Lý Huyền Băng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thở phì phì thì ở trong lòng, cười một trận thoải mái.

Làm ấm giường sao? Sắc mặt Toàn Vũ đột nhiên dịu đi cố ý nở một nụ cười quyến rũ nói: ‘Vương gia ta cho người ấm giường này.’ Nói xong tay còn đặt trên ngực hân.

Lý Huyền Băng chỉ cảm thấy tay nhỏ bé mềm mại của nàng chạm đến đâu là chỗ đó gợn sóng nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm nàng, nàng muốn làm gì?

Toàn Vũ lại nở một nụ cười quyến rũ tay chậm rãi lướt từ trên ngực xuống phía dưới, Lý Huyền Băng. bốn tiểu thư hôm nay sẽ thiên giúp người.

Lý Huyền Băng để tay nhỏ bé của nàng di chuyển trên người không hề có ý định ngăn cản nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Tay từ từ đi đến trên bụng hân trong lòng Toàn Vũ mừng thầm nhanh nhanh bốn cô nương lập tức khiến cho người về sau tuyệt tử tuyệt tôn, tay chậm rãi trượt xuống đột nhiên xuất kỳ chiêu hung hăng bắt, cào, cào xuống

Thân thể Lý Huyền Băng lại đột nhiên lui về phía sau né tránh, nàng dám đánh lén, sau đó lạnh lùng nói: ‘Kỹ xảo của người như vậy mà muốn lừa gạt ta sao?’

Đánh lén thất bại? Toàn Vũ giận giữ trừng mắt hân không thêm để ý đến thân hình mình chút nào.

‘Nhìn bộ dạng của người lúc này? Ta sẽ nghĩ là người câu dẫn ta?’ Đôi mắt Lý Huyền Băng đánh giá nàng, hai trái đào ngạo nghễ trước ngực (ý là vòng 1 đầy đặn đấy, mọi người đừng nín áo ta hỏi ngạo nghễ là gì nha, kiến thức còn kém, thông cảm há^^) eo thon mảnh khảnh hai chân thẳng trắng nõn nà, không thể phủ nhận đáng người nàng rất đẹp.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Toàn Vũ đột nhiên quyết định chủ ý nhìn hân nói: ‘Ta chính là muốn thế, không được sao?’

‘Người lại có mưu kế gì?’ Lý Huyền Băng không có xem nhẹ nàng đôi mắt chợt lóe lên tia nhìn dò xét.

‘Người sợ sao? Hay là không có sức lực?’ Khóe môi Toàn Vũ nhếch lên một nụ cười nàng còn nhớ rõ lúc nàng phải nghiên cứu xuân dược cho một con con thỏ đực ăn sau đó bắt nó và con thỏ cái nhốt cùng nhau, kết quả đợi cho ngày hôm sau lúc nhìn thấy con thỏ đực đã muốn chết, nàng tưởng uống thuốc thì chết, sau đó sư phụ nói cho nàng đó là bởi vì con thỏ nhỏ đó dùng sức quá độ mà chết từ đó về sau nàng nhớ kỹ điều này. (chị này đúng là!!!!!!!!!!!! không biết nam chính toàn là các anh vô địch trong khoản xxoo sao!!!!!!!!!!!!)

‘Sao? Người còn muốn hưởng thụ cảm giác sung sướng kia sao.’ Nụ cười Lý Huyền Băng mang theo vẻ trào phúng nữ nhân này điên rồi sao chỉ một canh giờ mà thay đổi như vậy.

Sắc mặt Toàn Vũ vẫn mất tự nhiên đỏ mặt chịu đựng xấu hổ trong lòng nhìn hân một cái nói: ‘Người không còn khả năng sao?’

‘Thử xem, chẳng phải muốn thêm một lần nữa sao.’ Lý Huyền Băng tuy rằng không biết nàng có ý gì với hân nhưng muốn nhìn xem nàng muốn làm gì?

‘Phải’ âm thanh Toàn Vũ vừa thốt ra lại hận muốn chết.

‘Người nhiệt tình mời gọi như vậy nếu ta không cố gắng phục vụ có phải khiến cho người thất vọng hay không.’ Lý Huyền Băng lại đặt tay lên thân thể của nàng.

Toàn Vũ nhìn hân mà oán hận trong lòng nói: ‘Ta đúng là sẽ thất vọng, nếu người miệt mài quá độ mà không chết’. Chỉ là nàng không có chú ý rằng mình đã không cẩn thận nói ra miệng.

‘Miệt mài quá độ mà chết?’ Lý Huyền Băng nghe nàng nhỏ giọng nói thầm thì bưng tỉnh ngộ hóa ra nàng có chủ ý này, chỉ tiếc đã làm cho nàng thất vọng rồi, tuy nhiên hân không ngại chơi đùa cùng nàng.

Toàn vũ nhìn thấy nam nhân đang ra sức ra vào trên cơ thể mình trong lòng thầm mắng: ‘Sao sắc mặt hân không thay đổi? Lần thứ mấy sẽ tái nhợt đi. Vì sao chính mình lại cảm thấy đã cố quá sức.’

Không biết là đã xong lần thứ mấy Lý Huyền Băng ôm nàng cười hỏi: ‘Còn muốn không?’

‘Ừ.’ Toàn vũ thở phì phò tức giận trừng mắt hân bất cứ giá nào nàng cũng không tin hân không ăn mà có thể chống được.

‘Ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.’ Lý Huyền Băng trả thù, Bàn tay lại bắt đầu trêu đùa trên thân thể của nàng .

Cũng không biết làm bao nhiêu lần nữa Toàn Vũ chỉ có thể nằm ở dưới, không thể có sức lực nhìn nam nhân vẫn đang hi hục ở trên, vì sao sắc mặt hắn không thay đổi.

‘Ha ha.’ Lý Huyền Băng cuối cùng nhin không được cười to một trận nói: ‘Còn muốn nữa sao? Miệt mài quá độ mà chết? Thế mà người cũng nghĩ ra được.’

‘Người.... Sao người lại biết?’ Toàn Vũ trừng lớn mắt nhìn hắn.

‘Muốn ta không biết? A, ta đã quên nói cho người, Hoàng Thượng nước ta đã cho nam nhân từ nhỏ đi học một loại võ công, không chỉ một ngày mà một tháng ta vẫn dồi dào tinh lực. Lý Huyền Băng đùa cợt nhìn nàng.

. . . Toàn vũ bị ai trở mình mất trọn tròn nghe chuyện này, nhin không được rống to một tiếng tiếp theo nàng thấy trước mắt tối sầm sau đó ngất đi.

286. 287

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.6 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Đáng đời

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng ngất xỉu đi, trên mặt ửng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tay lấy quần áo mặc lên người vận công, những lời lúc nãy hắn nói chẳng qua là lừa nàng, sợ rằng trên đời không có loại võ công nào kiên trì được trong thời gian dài như thế. Chẳng qua mỗi lần hắn cũng không hề phóng thích hết mình.

Nửa canh giờ qua trên đầu Lý Huyền Băng toát ra những giọt mồ hôi, mới mở to mắt lập tức sáng khoái tinh thần đứng dậy xuống giường, quay đầu lại nhìn bên giường nàng vẫn ngủ say như trước, đôi mắt có chút phức tạp nhìn chăm chú một chút rồi xoay người rời đi, mặc kệ Nhục nhĩ của nàng gây cho hắn suốt đời khó quên.

‘Vương gia.’ Thị vệ canh cửa thấy hắn đi ra vội vàng hành lễ.

‘Trông coi cẩn thận.’ Lý Huyền Băng để lại một câu xoay người đi.

‘Vâng Vương gia.’

Chờ hắn đi xa thị vệ mới khe khẽ nói nhỏ.

‘Vương gia thật là lợi hại, vận động cả một ngày mà mặt không đỏ sặc, hơi thở vẫn điều hòa.’

‘Vị tiểu thư kia cũng thật lợi hại nghe âm thanh trong đó ta hận không thể lập tức chạy đến thanh lâu ôm nữ nhân.’

‘Ha ha chờ thay ca xong chúng ta cùng đi, ta đây cũng ngứa ngáy muốn chết.’

‘Ừ.’

Toàn Vũ không biết nàng ngủ bao lâu? Cố sức mở to mắt cả người mệt mỏi không có sức lực, rất đói nữa?
‘Tiểu thư người tỉnh rồi sao.’ Nha hoàn canh chừng một bên thấy nàng mở mắt thì đi tới muốn nâng nàng dậy.

Toàn Vũ cảm thấy toàn thân mệt mỏi muốn ngã xuống nếu không có nha hòa đỡ e là nàng đã tiếp tục nằm ở đó.

Mang cái gì cho ta ăn? Toàn Vũ không nói nhiều lời, bây giờ phải ăn no cái đã.

‘Tiểu thư nô tỳ giúp người mặc quần áo rồi lập tức đi chuẩn bị cho người.’ Tiểu nha hoàn vội vàng nói, lấy quần áo giúp nàng mặc vào sau đó mới xoay người rời đi.

Toàn Vũ tựa vào bên giường nhớ tới bị Lý Huyền Băng trêu đùa, bộ dáng thật muốn đâm đầu vào đầu đó chết quách cho xong, quên đi, dù sao cũng khích lệ nàng báo thù, nhất định phải báo thù, Lý Huyền Băng người chờ đi.

‘Tiểu thư đồ ăn đã chuẩn bị xong.’ Cửa bị đẩy ra, trong tay nha hoàn nâng một chén cơm cùng thức ăn ngon lành mang đến đặt ở trên bàn.

Toàn Vũ nhanh chóng ngồi dậy, lấy cơm cùng thức ăn, ăn hết mới vừa lòng ôm thân thể đau đớn trở lại bên giường không để ý tới nha hoàn đứng một bên tròn mắt nhìn nàng.

‘Tiểu thư nô tỳ tên Thu Nhi, về sau nô tỳ sẽ hầu hạ tiểu thư tiểu thư có chuyện gì có thể sai bảo nô tỳ. Thu Nhi vừa dọn bát vừa nói.

‘Ừ, ta đã biết.’ Toàn Vũ gật gật đầu, Thu Nhi lui đi ra ngoài.

Thu Nhi mới vừa lui ra ngoài, Toàn Vũ liền muốn đi tới nhà xí, chạy ra ngoài mở cửa.

‘Tiểu thư người không thể ra đi.’ Thị vệ canh cửa lại ngăn cản nàng.

‘Tránh ra ta sẽ không chạy trốn.’ Toàn Vũ giận dữ trừng mắt bọn họ, nàng chỉ là muốn đi nhà xí.

‘Tiểu thư muốn làm gì? Có thể nói cho tỳ chúc, tỳ chúc sẽ làm cho người.’ Thị vệ đưa tay ngăn cản.

‘Người khác không thể giúp được.’ Toàn Vũ thật sự là tức chết rồi việc này sao có thể để người khác làm hộ, chuyện này nàng chỉ có thể tự mình làm.

‘Vậy tiểu thư chờ chúng ta đi bẩm báo Vương gia.’ Thị vệ tiếp tục ngăn cản nàng.

Toàn Vũ thật sự không chịu được hướng về phía bọn họ quát: ‘Bốn tiểu thư muốn đi nhà xí, các người làm sao làm hộ được? Bẩm báo Vương gia các người thì ta không chờ kịp.’

Thị vệ hơi hơi sững sốt điều này phải làm sao bây giờ? Vương gia ra lệnh trông vị tiểu thư này nhưng tình huống bây giờ làm sao đây? Bọn họ cũng không thể đi theo tiểu thư khó xử nói: ‘Tiểu thư chi bằng người đi ngay tại trong phòng đi.’

‘Cái gì?’ Toàn Vũ quát to một tiếng giải quyết ở trong phòng nàng phải giải quyết như thế nào? Nàng muốn điên rồi.

‘Ta nói một lần cuối cùng. tránh ra.’ Nàng thật sự không nhịn được nữa.

‘Rất xin lỗi tiểu thư tỳ chúc không thể để người đi.’ Thị vệ có chút khó xử, chẳng may nàng lấy cớ này bỏ trốn? Bọn họ còn chưa muốn chết đâu.

‘Các người.’ Toàn Vũ ôm bụng không chịu được thu người trở lại.

Sao lại thế này? Dùng xong bữa tối Lý Huyền Băng nghĩ đến xem nàng tỉnh chưa, vừa mới tới đã mặt nàng nhăn nhó, tay ôm bụng tranh cãi với thị vệ.

‘Vương gia tiểu thư.’ Thị vệ vừa muốn bẩm báo đã thấy bên cạnh Toàn Vũ đứng thẳng bình thường chạy vọt qua tay ôm lấy cổ Vương gia hai chân quẩn lấy hần quát.

‘Lý Huyền Băng’

Hắn không phải không cho nàng đi ra ngoài sao ? Vậy giải quyết ở trên người hắn dù sao nàng cũng không nhịn được .

Lý Huyền Băng còn chưa hiểu được nàng muốn làm cái gì? Chỉ cảm thấy một dòng nước ấm trong nháy mắt làm ướt đầm quần áo hắn, sau đó là mùi nước tiểu xông lên mũi, tiếp theo hắn còn nghe thấy âm thanh rơi trên mặt đất.

‘Người đang làm cái gì? Muốn chết.’ Sắc mặt hắn xanh mét đẩy nàng ra, đôi mắt sắc bén có thể đem nàng giết chết, chết tiệt nàng cứ nhiên dám đi tiểu ở trên người hắn.

Toàn Vũ lập tức bị hắn đẩy ra, thấy quần áo mình cũng ướt một mảng lớn nhưng là bây giờ nàng nhìn thấy cảm bào hoa lệ của hắn từ thắt lưng đến lòng bàn chân hắn đều là một bãi nước tiểu nhịn không được cười ha ha đứng lên nói: ‘Đáng đời người, ai bảo người ra lệnh cho bọn họ không cho ta đi ra ngoài.

Thị vệ đứng bên cạnh nửa ngày mới phản ứng lại không thể tin được, trời ạ, nàng cứ nhiên đi tiểu trên người Vương gia? Nhìn thấy quần áo Vương gia chật vật và sắc mặt có ý giết người kia, bả vai khẽ run rẩy cố nén không cho bản thân cười ra tiếng, nén đến nỗi chỉ sợ phải nghẹn thành nội thương.

287. 288

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.7 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ác ma.

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Chết tiệt, người thấy mình sống đủ rồi phải không?’ Sắc mặt âm trầm của Lý Huyền Băng làm cho người ta sợ hãi, hắn từng bước từng bước tiến tới gần nàng dường như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Toàn Vũ nhìn thấy hai tròng mắt của hắn phùng phùng lửa giận dọa người, nhịn không được mà sợ hãi lui về phía sau, nuốt nuốt nước bọt nói: ‘Là người ra lệnh cho bọn họ, không cho ta đi ra ngoài.’

‘Sầm...’ Nàng bay nhanh vào trong phòng sau đó đóng cửa lại, dùng sức giữ chặt cửa không để cho hắn tiến vào.

‘Đi ra đây, người cho rằng cánh cửa mỏng manh này có thể ngăn cản được ta sao?’ Lý Huyền Băng vừa dứt lời thì đã nghe thấy.

‘Rầm...’ Lại thêm một tiếng nổ vang lên, Toàn Vũ nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã bị chém thành từng mảnh vụn, ngay lúc này nàng liền đối diện với hắn trong gang tấc.

... Toàn Vũ kêu to, phản ứng đầu tiên của nàng chính là xoay người chạy về phía trong, nhưng nàng còn chưa kịp cất bước thì cảm giác được có người ở phía sau lưng nhắc bổng mũi chân nàng lên khỏi mặt đất.

Lý Huyền Băng mang nàng đi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét của nàng, hắn nhếch môi không nói một lời, xoay người bước đi.

‘Người mau buông ra, là người tự mình chuốc lấy, không thể trách ta.’ Toàn Vũ nhẹ nhàng giãy dựa tay chân, nàng có chút hối hận, lẽ ra bản thân không nên chọc giận hắn, không biết hắn muốn trừng phạt mình thế nào?

Lý Huyền Băng bước nhanh không hề để ý tới tiếng kêu la của nàng, sau đó đá văng một cánh cửa phòng, cửa vừa mở ra Toàn Vũ liền cảm thấy có một làn hơi nóng phả vào mặt, tiếp theo còn cảm thấy được hương vị tinh khiết của nước, nàng thấy trong có một cái ao thật to, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, nàng còn chưa kịp quan sát rõ ràng liền cảm giác tay của hắc vụng lên.

‘Bùm...’ một tiếng, Toàn Vũ liền rơi xuống trong ao, nàng kinh hoảng muốn đứng lên thì dưới chân lại trượt ngã xuống, nàng cảm thấy dòng nước chảy vào trong miệng và trong lỗ mũi, nàng liều mạng vuốt nước trên mặt, giống như người chết đuối thống khổ giãy dụa.

Lý Huyền Băng ở trên bờ lạnh lùng nhìn nàng, cởi quần áo ướt đầm của mình ra.

Bước chân của Toàn Vũ lúc này đã đứng vững, cái đầu ló ra khỏi mặt nước, mở to miệng hít thở không khí trong lành. Nàng trừng mắt nhìn hắc vụng, hắc vụng muốn nàng chết đuối sao?

‘Cảm giác thế nào? Cảm giác chết đuối có phải là rất thoải mái hay không?’ Lý Huyền Băng nhảy xuống ao nước, từng bước tiến đến gần nàng, tuy rằng giọng nói dịu dàng nhưng trong mắt đều là tàn nhẫn cùng lạnh khốc.

‘Không... Không thoải mái.’ Toàn Vũ cực kỳ sợ hãi, cuống quýt lui về phía sau, nàng muốn thoát khỏi nơi này.

‘Ta sẽ cho ngươi nhớ kỹ lần giáo huấn này.’ Giọng nói của Lý Huyền Băng lạnh giống như hàn băng, đột nhiên dùng tay nắm lấy mái tóc của nàng, tay chậm rãi đè đầu của nàng xuống, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh khốc.

‘Ngươi muốn làm gì? Buông ra.’ Toàn Vũ giãy dụa lung tung muốn thoát khỏi hắc vụng, lực trên cánh tay hắc vụng từ từ đè đầu nàng xuống làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, trong đôi mắt đẹp nước mắt lập tức tràn ra, nàng thật sự rất hối hận, nàng không nên trêu chọc hắc vụng.

‘Được, buông ra.’ tay Lý Huyền Băng đột nhiên nắm lấy mái tóc nàng, đè đầu của nàng lại, khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì hắc vụng đã chìm nàng xuống nước...

Sự việc phát sinh đột ngột, căn bản làm cho Toàn Vũ không kịp ngừng thở, dòng nước ầm ập theo hô hấp của nàng tiến vào trong khí quản. Cảm giác nóng bỏng thống khổ làm cho nàng há miệng muốn thét lên chói tai, nhưng vừa há miệng ra thì nước đã lập tức tràn vào khoang miệng, sau đó tiến vào cổ họng của nàng.

Toàn Vũ chịu không được, bắt đầu kịch liệt giãy dụa, nàng vận vẹo đầu muốn thoát khỏi bàn tay to của hắc vụng, nhưng phản kháng của nàng yếu ớt hoàn toàn không thể cùng hắc vụng đọ sức, hơn nữa hắc vụng còn đứng ở phía sau nàng, tay không ngừng dùng sức. Nàng cuống quýt huy động hai tay muốn trôi lên mặt nước nhưng đều vô ích, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

‘Phác...’ Nhìn thấy nàng giãy dụa càng yếu, Lý Huyền Băng đột nhiên kéo nàng lên khỏi mặt nước, ý thức lập tức khôi phục lại đã nghe giọng nói tà ác của hắc vụng vang lên bên tai: ‘Có phải rất thoải mái hay không?’

Một lần nữa được hít thở không khí, Toàn Vũ kịch liệt ho khan, bởi vì nàng ho khan mà nước trong dạ dày chảy tràn ra miệng...

‘Lý Huyền Băng, ngươi là tên ác ma.’ Sau khi dần dần bình tĩnh trở lại, nàng trừng mắt nhìn hắc vụng, nước mắt ứa khuất tuôn ra như vỡ đê.

‘Còn có sức để tức giận, thể lực của ngươi cũng không tồi.’ Lý Huyền Băng không đợi nàng kịp phản ứng lại một lần nữa ấn đầu nàng xuống nước.

Toàn Vũ không còn biết gì nữa, mỗi lần nàng sắp mất đi ý thức hắc vụng liền kéo nàng ra khỏi mặt nước, chờ cho nàng khôi phục lại ý thức hắc vụng lại đem nàng ấn vào trong nước.

Lúc này Toàn Vũ cũng không còn muốn giãy dụa nữa, bóng đêm cũng dần dần bao trùm lấy nàng.

Lý Huyền Băng đột nhiên cảm thấy người dưới nước không còn nhúc nhích nữa, lập tức kéo nàng lên thì thấy nàng gẫn như đã không còn ý thức, hắc vụng ôm nàng bay ra khỏi ao, nhìn người nằm trong lòng ngực, lạnh lùng cười nói: ‘Muốn chết thì ta phải làm cho ngươi sống, trò chơi của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu.’

Toàn Vũ từ từ mở mắt ra, nàng còn sống sao? Đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra vừa rồi, thân thể không khỏi rung mình, nàng chưa bao giờ thấy người nhả nhận như vậy lại có lúc tàn nhẫn lãnh khốc đến thế, nếu thời gian có thể quay trở lại, nàng nhất định trốn hẩn thật xa.

‘Tiểu thư, người tỉnh rồi. Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Người có muốn ăn gì không?’ Nha hoàn Thu Nhi đi tới hỏi.

Toàn Vũ chỉ lắc đầu, ánh mắt trống rỗng ngó lên đỉnh giường, nếu đã không thể trốn thoát thì nàng cứ lẳng lặng chết đi.

‘Tiểu thư uống thuốc đi.’ Thu Nhi bưng tới một chén thuốc nóng, muốn nâng nàng dậy.

‘Người đi ra ngoài.’ Lúc này Toàn Vũ mới phát hiện giọng nói của mình khàn khàn, cổ họng đau rát, nàng biết nguyên nhân là do nàng bị sặc nước quá nhiều.

‘Tiểu thư, Vương gia phân phó nhất định phải cho người uống thuốc.’ Thu nhi bưng chén thuốc đứng ở bên giường.

Nghe đến hẩn làm cho một cỗ tức giận lập tức tiến thẳng đến óc nàng, nàng phẫn nộ vung tay lên.

‘Ba.....’

Chén thuốc liền rơi trên mặt đất vỡ nát, màu đen của thuốc lan ra thành một mảng lớn.

288. 289

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.8 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Nhục nhã

Edit : huongntd

beta : quinn

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Tiểu thư.’ Thu Nhi sợ hãi kêu lên, tiểu thư không chịu uống thuốc thì nàng biết bẩm báo với Vương gia thế nào? Chỉ sợ Vương gia sẽ trách tội nàng.

‘Đi ra ngoài.’ Toàn Vũ khàn khàn giọng, hét to lên sau đó nhắm mắt lại, nàng muốn nằm lẳng lặng, không muốn nói chuyện với bất kỳ ai cả.

Thu nhi thấy nàng không chịu uống thuốc, không biết phải làm sao, do dự không biết có nên đi bẩm báo Vương gia hay không thì đột nhiên phát hiện Vương gia đang đứng ở cửa, vừa muốn thỉnh an thì đã bị Vương gia ngăn cản.

Lý Huyền Băng phát tay ý bảo nàng đi ra ngoài, Thu Nhi lặng lẽ lui ra, nàng phải đi lấy thuốc khác cho tiểu thư.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt không có chút máu, đôi mắt nhắm chặt lại dường như biểu hiện sự tuyệt vọng, đột nhiên trong lòng hẩn dâng lên một loại cảm giác không thoải mái, thể nhưng giọng nói lại ác độc, đầy vẻ châm biếm: ‘Thế nào? Muốn sống không được muốn chết không xong phải không?’

Nghe thấy giọng nói của hẩn, thân mình Toàn Vũ cứng đờ, đôi mắt xinh đẹp càng nhắm chặt lại, nàng không muốn nói với hẩn một câu nào hết, nên cứ nằm cứng ngắc như vậy.

‘Giả chết sao? Ngồi dậy.’ Bộ dáng tuyệt vọng này làm cho hấn chán ghét đến cực điểm, lấy tay kéo nàng dậy.

Toàn Vũ bị hấn thô bạo kéo dậy, nàng ngồi ở bên giường, hai mắt mở ra nhưng không hề chớp, thần thờ nhìn xuống mặt đất, không thèm nhìn vào gương mặt giận dữ của Lý Huyền Băng, để hấn tùy ý, muốn làm gì thì làm, nàng không quan tâm nữa.

‘Người trầm mặc phản kháng sao? Đừng quên những gì hôm nay ngươi phải chịu đều do chính ngươi gieo gió gặt bão mà thôi.’ Lý Huyền Băng lạnh lùng nhìn nàng châm chọc, nàng tưởng làm như vậy thì hấn sẽ buông tha nàng sao?

Mặt Toàn Vũ vẫn không chút thay đổi, nàng không vì lời nói của hấn mà có một tia xúc động hay giận dữ, nàng giống như một con búp bê không có sinh mệnh, đôi mắt đẹp trống rỗng vô hồn.

Lý Huyền Băng vừa muốn phát hỏa thì thấy Thu Nhi đang đứng ở cửa, tay bưng chén thuốc không dám bước vào, hấn lạnh lùng hạ lệnh: ‘Đi vào.’

‘Vâng, Vương gia.’ Thu nhi vội vàng bưng chén thuốc đi tới ‘Tiểu thư, uống thuốc đi.’

Ánh mắt Lý Huyền Băng đảo nhanh trên mặt đất, nhìn thấy chén thuốc bị nàng hất đổ, hấn vươn tay cầm lấy chén thuốc trong tay Thu Nhi, đưa đến bên môi của nàng, ra mệnh lệnh: ‘Mau uống đi.’

Nhưng Toàn Vũ lại quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn hấn, thậm chí không liếc hấn một cái.

Toàn Vũ dường như không có nghe thấy, tiếp tục nằm xuống nhắm mắt lại thật chặt như trước, giống như người ta không phải đang nói chuyện với nàng.

‘Toàn Vũ, ngươi làm như vậy, ngươi cho là ta không có biện pháp nào sao?’ Về mặt Lý Huyền Băng thâm trầm, đột nhiên khoe môi gợi lên một nụ cười quỷ dị, hướng về phía Thu Nhi phân phó: ‘Đi gọi tất cả thị vệ trong phủ tới đây.’

‘Vâng, Vương gia.’ Tuy rằng không biết Vương gia muốn làm cái gì, nhưng Thu Nhi cũng không dám cãi lời, vội vàng lui ra ngoài.

Toàn Vũ nằm ở trên giường, trong lòng căm hận, hấn muốn làm cái gì? Nhưng nàng tự an ủi mình, ngay cả chết nàng còn không sợ thì còn sợ cái gì?

‘Thuộc hạ tham kiến Vương gia.’ Rất nhanh thị vệ liền tập trung thành hai hàng đứng ở trước cửa, chờ đợi mệnh lệnh của Vương gia.

‘Tốt, người đi vào đây.’ Lý Huyền Băng gật đầu, lấy tay chỉ vào thị vệ đứng đầu tiên.

‘Vâng, Vương gia có gì phân phó.’ Người thị vệ đầu tiên đi vào phòng, chấp tay cung kính nói.

‘Đút thuốc.’ Lý Huyền Băng nhìn hấn, lạnh lùng phun ra hai chữ.

‘Đút thuốc?’ Thị vệ sửng sốt, không hiểu Vương gia nói như vậy là có ý gì? Đút thuốc cho ai? Đút như thế nào? Đút thuốc cũng cần đến bọn họ sao?

Toàn Vũ lại càng khẩn trương hơn. Đút thuốc? Hấn phải đút thuốc cho mình như thế nào?

‘Không nghe rõ sao?’ Lý Huyền Băng nhìn thị vệ, cố ý nói thật to, chủ yếu để cho ‘người ta’ nghe.

‘Ty chức ngu dốt, xin Vương gia nói rõ hơn.’ Thị vệ vội vàng nói.

‘Nàng không chịu uống thuốc, ta muốn ngươi ngậm thuốc trong miệng, đút nó cho nàng.’ Lý Huyền Băng nhấn mạnh từng chữ.

‘Cái gì?’ Thị vệ hoảng hốt, Vương gia muốn hấn ngậm thuốc trong miệng sau đó dùng miệng đút thuốc cho tiểu thư sao? Điều này sao có thể? Hấn đứng ở nơi đó, vẫn chưa dám tiến về phía trước.

Toàn Vũ không thể tin được hấn lại dùng phương pháp này để nhục nhã nàng, làm cho nàng khó xử, hấn quả nhiên ngoan độc.

‘Người không nghe rõ sao? Còn không mau lên.’ Ánh mắt Lý Huyền Băng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hắn muốn xem nàng có thể giả bộ đến khi nào?

‘Vâng, Vương gia.’ Thị vệ miễn cưỡng cầm lấy chén thuốc, vừa định dùng sức uống một ngụm thì chợt nghe Vương gia nói: ‘Uống ít một chút, bên ngoài còn có mười mấy người, mỗi người đều phải dứt thuốc.’

Toàn Vũ nằm trên giường, toàn thân tức giận đến phát run, mười mấy nam nhân? Hắn coi nàng là cái gì? Kỹ nữ thanh lâu sao? Nhưng nàng vẫn cố nén, không đến phút cuối cùng, nàng một khắc cũng không động.

Thị vệ uống một ngụm thuốc nhỏ, chậm rãi đi tới bên giường, trong lòng hắn lo lắng không yên, nếu sớm biết thế này hắn sẽ không đến đây, hắn lại càng không biết Vương gia làm như vậy là có dụng ý gì?

Thật vất vả lắm mới bước được tới giường, thị vệ nhìn thấy khuôn mặt của Toàn Vũ tuy là hơi tái nhợt nhưng vẫn xinh đẹp như hoa như ngọc, mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, sợ cái gì chứ? Dù sao cũng là Vương gia phân phó, hắn chậm rãi cúi đầu xuống...

Tuy nhắm mắt lại nhưng Toàn Vũ vẫn cảm thấy được có hơi thở phả vào mặt nàng, đôi bàn tay trắng như phấn siết chặt lại, ngay khi thị vệ gần chạm đến môi nàng, nàng hung hăng tung đấm về phía trước.

‘Bính...’ Tên thị vệ không đề phòng liền bị đấm vào mũi, hắn cứ tưởng nàng đã ngất đi, hoàn toàn không nghĩ tới nàng lại đột nhiên ra tay, máu tươi từ mũi lập tức chảy ra, thuốc trong miệng cũng bị hắn nuốt vào bụng.

Phần nộ muốn ra tay đánh về phía trước, lúc hắn vừa đưa tay lên thì cổ tay đột nhiên bị Vương gia nắm chặt lại, lạnh lùng hạ lệnh: ‘Đi ra ngoài.’

‘Vâng, Vương gia.’ Thị vệ chịu đau đón cùng tức giận, nhưng mệnh lệnh của Vương gia, hắn không thể không tuân.

289. 291

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.9 - 3.10 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Gieo gió gặt bão

Edit

‘Lý Huyền Băng người đề tiện, người không phải là nam nhân.’ Toàn Vũ cuối cùng không nhịn được, giọng khàn khàn quát, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi vì tức giận ửng đỏ lên.

‘Ta có phải là nam nhân hay không, không phải người rất rõ ràng sao?’ Lý Huyền Băng rất kỳ quái là không tức giận, chỉ là sau đó mang bát thuốc tới: ‘Uống thuốc đi.’

‘Uống thì uống’. Toàn Vũ không có lựa chọn nào khác, tức giận cướp lấy chén thuốc trong tay hắn một ngụm uống xong sau đó dùng ngón tay chỉ vào hắn ra lệnh: ‘Đi lấy mứt cho ta.’ Thật khó nuốt, nàng phải ăn ngọt.

Mứt? Lý Huyền Băng sững sốt, nàng khôi phục rất nhanh đấy, cười khinh thường một chút nói: ‘Người muốn gì thì tự mình lấy đi, người cho rằng ở nơi này mình vẫn là tiểu thư sao?’

‘Ít nói nhảm đi, người tổn hao sức lực thế không phải là muốn làm cho ta chết sao? Để còn tiếp tục tra tấn ta sao? Vậy người hầu hạ bốn tiểu thư đi.’ Về mặt Toàn Vũ không kiên nhẫn nói.

‘Người đừng vội đắc ý.’ Lý Huyền Băng hướng về phía cửa, ra lệnh cho thị vệ: ‘Đi lấy mứt.’

Toàn Vũ hung hăng nhìn hắn, Lý Huyền Băng sẽ có ngày người hối hận.

Rất nhanh chóng thị vệ mang đến một đĩa mứt ô mai tiến vào, không đợi hấn đặt xuống Toàn Vũ ngay lập tức vấy hấn lại gần đoạt lấy trong tay hấn, rồi đưa vào trong miệng.

Thị vệ sững sốt chưa từng nhìn thấy nữ nhân thô lỗ như vậy, nhưng vội vàng lui ra ngoài.

‘Toàn Vũ người có hối hận việc người đã làm lúc trước không?’ Lý Huyền Băng nhìn nàng đột nhiên lên tiếng, nếu nàng ăn năn hối lỗi có lẽ hấn suy nghĩ buông tha nàng. (ăn người ta sạch sẽ rồi tính chạy hử)

Đang ở cúi đầu ăn mứt Toàn Vũ buông chén đĩa nhìn hấn nói: ‘Hối hận, ta vô cùng hối hận.’

Lý Huyền Băng nhìn chằm chằm nàng ,xem ra nàng không phải không còn thuốc nào cứu được, có lẽ hấn có thể cho nàng đi, đang định mở miệng chợt nghe nàng lại hung dữ nói: ‘Ta hối hận đã không cắt hết tóc người sau đó đem được hạ trên tóc người, để người cả đời không mọc được tóc nữa ...’

‘Người . .’ Đôi mắt sắc bén của Lý Huyền Băng làm cho người ta sợ hãi ánh mắt bắn về phía hấn nàng lần nữa, khiêu chiến hấn vậy thì đừng trách hấn.

‘Tức giận sao ? Lý Huyền Băng người yên tâm bây giờ người có thả ta, ta cũng sẽ không đi.’ Trong đôi mắt Toàn Vũ để lộ quyết tâm nàng sẽ không buông tha hấn như vậy, hấn đoạt thân thể của nàng, hủy sự trong sạch của nàng, nàng phải từ từ đòi lại.

‘Người cho là người còn có thể đi ra ngoài sao? Nếu ta muốn thả người đi, người cũng không đi phải không.’ Lý Huyền Băng lại nói tiếp,nàng cũng quá xem thường hấn.

‘Chúng ta cũng cùng cảnh ngộ.’ Toàn Vũ lại đột nhiên chuyển đề tài nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng của hấn.

‘Người đang nói cái gì?’ Lý Huyền Băng nghi ngờ nhìn nàng nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

‘Người biết không, ta chờ mười năm mới đến tìm Tư Mã Tuấn Lỗi ai ngờ hấn cưới Hàn Ngữ Phong, người yêu Hàn Ngữ Phong như vậy, nàng lại gả cho Tư Mã Tuấn Lỗi, hai người chúng ta có phải rất đáng thương hay không?’ Toàn Vũ cố ý nhắc tới nỗi đau trong lòng hấn tuy là trong lòng nàng cũng rất đau nhưng là chỉ cần hấn không thoải mái nàng cũng báo thù được.

Quả nhiên nhắc tới Hàn Ngữ Phong, sắc mặt Lý Huyền Băng thay đổi trở nên âm trầm rồi đột nhiên giận dữ, đứng dậy không nói được một lời xoay người rời đi.

Khóe môi Toàn Vũ nhếch lên một chút quả nhiên Hàn Ngữ Phong là nỗi đau của hấn, khuôn mặt cũng đột nhiên âm trầm một chút, bây giờ nàng và Tư Mã Tuấn Lỗi càng không có thể.

Sáng sớm hôm sau Toàn Vũ kỳ lạ phát hiện ra thị vệ canh cửa đột nhiên không thấy nhưng là nha hoàn hầu hạ của nàng không chỉ có Thu Nhi mà còn một nữ tử vẻ mặt lạnh như băng, mặt không chút thay đổi vừa thấy đã biết không phải nha hoàn bình thường mà là tối giám thị nàng, không sao cả, dù sao nàng có thể tự do hoạt động là tốt rồi, điều làm cho nàng buồn bực nhất là vô công vẫn bị hấn phong tỏa.

‘Tiểu thư, đây là Hồng Vân, sẽ cùng nô tỳ hầu hạ tiểu thư.’ Thu Nhi chủ động giới thiệu .

‘Hồng Vân chào người.’ Toàn Vũ chủ động vấn an trước, nói không chừng sẽ giúp nàng giải huyết, vừa nghe tên đã biết không phải nha hoàn nói không chừng là ám vệ của hấn.

‘Dạ’. Hồng Vân chỉ gật đầu có thể thấy thái độ với nàng không thân thiện.

Nếu hấn để mình tự do, vậy mình đi dạo quanh nơi này để thuận tiện đào tẩu vào thời điểm thích hợp.

‘Thu Nhi, trong phòng rất buồn chúng ta đi ra ngoài một chút đi.’ Nói xong nàng đã bước ra cửa.

‘Vâng, tiểu thư.’ Thu Nhi và Hồng Vân đi theo sau nàng.

Đi một lúc cũng không thấy gì hay. Không biết sao lúc đi tới phòng bếp nhìn vào bên trong thấy người bận rộn Toàn Vũ đột nhiên nảy ra một ác ý từng bước đi vào.

‘Các người vội vàng cái gì?’ Nàng biết nhưng vẫn hỏi.

Người trong phòng bếp nhìn nàng một cái, biết nàng chính là kẻ nhục nhã Vương gia bọn họ cho nên thái độ cũng không tốt, lạnh nhạt nói một câu: ‘Người không tự mình xem được sao? Ngộ thiện của Vương gia.’

Trên mặt Toàn Vũ có chút không nhịn được nhìn mình một cái, sao lạnh thế.

‘Được rồi, mang qua cho Vương gia đi.’ Đầu bếp nữ cuối cùng làm xong đặt một chén đồ ăn vào đĩa sau đó phân phó cho một nha hoàn bên cạnh.

‘Các người xem đó là ai?’ Toàn Vũ ở một bên đột nhiên lớn tiếng chỉ vào ngoài cửa sổ hô mọi người kỳ lạ cùng nhau nhìn về phía bên ngoài, nàng chạy nhanh lấy một ít bột ớt lên trên thức ăn vừa rồi làm.

‘Không có ai, người làm gì đó?’ Đầu bếp nữ quay đầu trừng nàng.

‘Hắc hắc, cái kia... ta hoa mắt các người còn bận, ta đi trước.’ Toàn Vũ thực hiện xong mục đích thì cười cười chuồn ra phòng bếp.

Đi theo phía sau nha hoàn bưng thiện ngộ quan sát.

Nha hoàn bưng ngộ thiện đi đến trước thư phòng nhẹ nhàng gõ cửa nói: ‘Vương gia ngộ thiện đã chuẩn bị xong.’

‘Mang vào đây.’ Bên trong truyền ra giọng nói của Lý Huyền Băng.

Toàn Vũ đứng ở cách đó không xa có chút hưng phấn nhìn xem hắn có thể ăn thế nào.

‘Đi mời tiểu thư lại đây.’ Lý Huyền Băng vẫn không động dậy lại đột nhiên phân phó nói.

Đứng ở bên ngoài Toàn Vũ ngẩn người, hắn mời nàng làm gì? Lại là muốn phá hỏng mưu kế của nàng sao?

Phiên ngoại 3.10 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Gieo gió gặt bão

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Đứng ở bên ngoài Toàn Vũ ngẩn người, hắn mời nàng làm gì? Vẫn lại muốn phá hỏng mưu kế của nàng sao?

Tiểu nha hoàn mới vừa mới ra khỏi cửa liền thấy Toàn Vũ đứng ở bên ngoài vội vàng nói:

‘Tiểu thư, Vương gia mời người qua.’

‘Đã biết.’ Toàn Vũ có thể không đi tới cửa thư phòng sao.

‘Người tìm ta làm gì?’ Đi vào nhìn hắn hỏi, phía sau Thu Nhi và Hồng Vân vẫn chưa đi vào.

‘Ngồi xuống.’ Lý Huyền Băng chỉ nhìn nàng một cái, ra lệnh nói.

Ngồi xuống, Toàn Vũ sững sờ ngồi xuống ngay ngắn sau đó nhìn hắn.

‘Dùng bữa.’ Lý Huyền Băng lại lạnh lùng phun ra hai chữ.

Dùng bữa? Toàn Vũ nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, vốn đã bị nàng cố ý thêm quá nhiều bột ớt, nàng không thể ăn được, đứng lên nói:

‘Cái này, ta không đói bụng, lại nói đây là chuẩn bị cho người, ta làm sao dám ăn? Người từ từ dung, ta đi trước.’ Nói xong muốn chạy đi trốn.

‘Đứng lại.’ Lý Huyền Băng ở sau gọi lại, nàng muốn chạy trốn, dễ dàng như vậy sao?

Toàn vũ dừng bước một chút, nghiêng mình nhìn hắn, môi thì không ngừng thì thầm: ‘Ăn thì ăn.’ Ngồi trở lại đến cái bàn, ăn một miếng.

Mắt Lý Huyền Băng lạnh lùng nhìn nàng, hắn phải cho nàng biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Mới đưa đồ ăn tới miệng, sắc mặt Toàn Vũ rất đau khổ, vội vàng nuốt xuống, buông đũa: ‘Ta ăn no rồi.’

‘Nhanh như vậy, là đồ ăn không thể ăn sao?’ Khóe môi Lý Huyền Băng mang theo nụ cười lạnh.

‘Không phải là ta ăn no rồi.’ Toàn Vũ vội vàng phủ nhận, nàng cũng không muốn tự tìm phiền toái.

‘Một miếng đã ăn no, vậy nhất định là làm không thể ăn.’ Lý Huyền Băng cố ý nói, sau đó đột nhiên hướng về phía ngoài cửa thét lên: ‘Người đầu dẫn nhóm đầu bếp nữ lên đây.’

‘Vâng, Vương gia.’ Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Toàn vũ ngây ngốc ngồi ở chỗ đó không hiểu gì nhìn hần, hần tìm đầu bếp nữ làm cái gì?

‘Vương gia.’ Rất nhanh chóng bốn đầu bếp nữ được thị vệ dẫn tới run rẩy quỳ xuống không biết Vương gia vì sao lại đột nhiên kêu các nàng.

‘Thức ăn hôm nay là do các người làm sao?’ Lý Huyền Băng nhìn thức ăn tinh xảo trên bàn dường như chưa động tới chút nào, trên mặt không có một tia biểu tình nào, hỏi.

‘Vâng ạ.’ Tuy rằng không biết Vương gia vì sao lại hỏi như vậy, các nàng đành thành thực trả lời, mỗi ngày đồ ăn đều là các nàng làm trong lòng càng thêm hoảng sợ bất an.

‘Đi tới phòng thu chi lĩnh bạc, từ giờ trở đi các người có thể đi rồi. Lý Huyền Băng rất bình tĩnh ra lệnh nói.

Nhóm đầu bếp nữ hơi hơi sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại, đây không phải là Vương gia đuổi các nàng đi sao? Vội vàng dập đầu nói: ‘Không biết nô tỳ làm sai cái gì? Xin Vương gia tha mạng, trên nô tỳ có cha mẹ già, dưới có con nhỏ đều chờ nô tỳ nuôi sống, Vương gia xin đừng đuổi nô tỳ đi .’

‘Đồ ăn kia các người làm ngay cả tiểu thư cũng không ăn được, các người còn có tư cách gì ở lại biệt quán của ta.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng lạnh như băng dường như không có một chút đường sống cứu vãn lại.

Toàn Vũ mặt nhăn nhúm mặt mày, hần có ý tứ gì?

Đầu bếp nữ lại sửng sốt không hiểu Vương gia thực ra là có ý tứ gì? Dù sao mấy ngày nay tới giờ đồ Vương gia ăn đều là các nàng làm, cũng không thấy Vương gia có phản nản gì? Hôm nay lại làm sao vậy?

‘Nếu các người muốn ở lại trừ phi tiểu thư ăn hết đồ ăn các người làm, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút.’ Lý Huyền Băng đột nhiên cố ý chỉ điểm đến.

Toàn Vũ ở một bên ngây ngô cả nửa ngày, lúc này mới hiểu được hóa ra hần muốn chờ nàng lòi đuôi, đáng chết nàng sao lại có thể quên hần nhất định biết đồ ăn kia bị nàng thêm đồ vật này nọ, dù sao nơi này cũng là nơi hần làm chủ.

Đầu bếp nữ lập tức hiểu được đột nhiên đều cùng nhau dập đầu xin nàng.

‘Tiểu thư, bọn ta thật đáng thương, trượng phu ta chết, cả nhà đều dựa vào mình ta nuôi sống.’

‘Tiểu thư thân thể con ta không tốt vẫn phải uống thuốc ta không thể mất đi nơi làm này.’

‘Tiểu thư cầu xin người đại từ đại bi .’

Bốn người phòng bếp mỗi người một câu bi thương khóc lóc dập đầu cầu xin nàng.

Toàn Vũ lập tức sửng sốt, nàng sao có thể ăn hết đồ kia ? Nhưng không ăn thì đầu bếp nữ vô tội sẽ bởi vì nàng mà mất đi chỗ làm, như vậy nàng cũng sẽ áy náy, làm sao bây giờ? Đáng chết, Lý Huyền Băng, hần chính là cố ý mà.

Ngước mắt lên, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hần, hần đang nhìn đầu bếp nữ dập đầu trên mặt đất, nàng có lựa chọn sao?

‘Tốt lắm, ta ăn không phải được rồi sao?’ Chịu không nổi hét lớn một tiếng thở phà ngồi vào cái bàn.

Bị nàng rống lên, đầu bếp nữ đều đã quên đang khóc, chẳng lẽ đồ ăn các nàng làm thực sự khó ăn như vậy sao? Bộ dạng của nàng sao lại giống như chịu chết.

‘Tốt.’ Khóe môi Lý Huyền Băng mang theo vẻ sung sướng, âm mưu thực hiện được cười lạnh sau đó phân phó các nàng: ‘Các người có thể đi xuống, còn không cảm ơn tiểu thư.’

‘Vâng, Vương gia.’ Đầu bếp nữ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm kích dập đầu nói: ‘Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư.’

‘Không cần.’ Toàn Vũ buồn bực lau lau cái miệng nhỏ nhắn, nàng thật sự là khổ nói không nên lời.

Nhóm đầu bếp nữ đều lui xuống, Lý Huyền Băng ngồi đối diện nàng nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của nàng, nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, khéo môi nhếch lên trêu đùa.

Biết trốn không được, Toàn Vũ cầm lấy chiếc đũa giống như trút giận hung hăng gấp một miếng đồ ăn cho vào trong miệng rồi nuốt xuống, nuốt xong vội càng cầm chén trà uống.

‘Có phải ăn không ngon không?’ Lý Huyền Băng ở một bên cố ý hỏi.

‘Lý Huyền Băng người cố ý, người keo kiệt, người đê tiện.’ Toàn Vũ trừng mắt nhìn hấn mắg.

‘Ta sao lại cố ý? Ta là có lòng tốt sai người chuẩn bị đồ ăn cho người ăn.’

Nhìn thấy hấn như thế, Toàn Vũ quyết định không bắt buộc mình ăn đồ ăn khó nuốt kia lập tức thay đổi thành một bộ khuôn mặt tươi cười, cười hì hì hướng bên người hấn đi qua .

290. Phiên Ngoại 3.11 - 3.13

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Người làm gì?’ Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng cười từng bước né tránh, nàng sẽ không diễn lại trò cũ chứ.

‘Người trốn cái gì?’ Toàn Vũ từ đi từ phía sau hấn:

‘Yên tâm ta sẽ không tiểu lên người người.’

Nhắc tới đến chuyện này sắc mặt Lý Huyền Băng lại âm trầm xuống đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy nữ nhân không biết liêm sỉ cứ như thế mà tiểu.

‘Lý Huyền Băng ta thừa nhận thức ăn này là ta cố ý bỏ thêm đồ vật này nọ, xem như ta thành tâm nhận sai, người khoan dung cho ta không cần ăn có được không.’ Toàn vũ tội nghiệp nhìn hấn, yếu đuối thế sẽ khiến hấn tha cho nàng chứ.

Nàng đột nhiên nhận sai thế đến làm cho Lý Huyền Băng có chút không thích ứng nhìn chăm chăm nàng, nàng đang làm cái gì?

‘Nói thế nào người ta cũng là nữ nhân cho dù người không thương hoa tiếc ngọc, thì người cũng không đành lòng chứ.’ Toàn Vũ tiếp tục giả dạng đáng thương những giọt nước mắt trong suốt lập tức chã lã rơi xuống dưới.

‘Được rồi, không ăn, không ăn nữa, nhưng mà người phải nhớ kỹ lần này.’ Nhìn thấy bộ dạng nàng khóc thê thê thăm thẳm vậy trái tim Lý Huyền Băng có chút rối loạn, rõ ràng là nàng sai sao bây giờ lại là lỗi của hấn.

‘Ta đã biết.’ Trong lòng Toàn Vũ cười thầm hóa ra là hấn sợ nước mắt, cuối cùng nàng đã biết.

‘Gọi người dọn đi, người cũng đi ra ngoài đi, ta còn có chuyện phải làm.’ Lý Huyền Băng xoay người ngồi vào bàn đọc sách, nàng như vậy làm cho hấn không biết phải đối xử nàng như thế nào.

‘Ừ, ta không quấy rầy người nữa.’ Đạt được mục đích Toàn Vũ lập tức chạy ra khỏi thư phòng

‘Tiểu thư.’ Thu Nhi vẫn chờ ở bên ngoài kêu lên.

‘Có phải người nói cho hấn hay không?’ Toàn Vũ lại hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Vân ở bên cạnh, trừ nàng còn ai vào đây, đều do chính mình nhất thời đã quên bên người có gian tế.

Hồng vân chỉ lạnh lùng liếc mắt nàng một cái nói:

‘Việc nhỏ ấy còn cần ta mật báo với Vương gia sao? Đây là lãnh địa của Vương gia, làm gì có chuyện gì có thể qua mặt được Vương gia, tiểu thư người không nên đánh giá cao bản thân như vậy, khuyên người về sau ít gây chuyện đi, không cần liên lụy người vô tội trong phủ.’

‘Người . .’ Toàn Vũ tức giận một câu cũng nói không nên lời, chẳng qua lần này hắn muốn cho nàng một bài học, xem ra nhất cử nhất động của nàng, hắn đều rõ như trong lòng bàn tay.

‘Ta là khuyên bảo người.’ Hồng Vân lại lạnh lùng bổ thêm một câu.

‘Trở về phòng.’ Toàn Vũ thở phì phì vung tay áo, đầu không lại hắn nàng trở về phòng ngẫm nghĩ chút.

Ngồi ở trong phòng thở phì phì, vầy vò tay áo chẳng lẽ nàng cứ chờ hắn có lương tâm mà thả nàng ra sao ?

‘Tiểu thư, không nên tức giận.’ Thu Nhi đi vào khiếp sợ nhìn nàng, tiểu thư có thể tức giận trút lên thân thể của mình không.

‘Thu Nhi người đừng sợ ta không có tức giận.’ Nhìn ra bộ dáng sợ hãi bất an của nàng, Toàn Vũ an ủi nàng, cố gắng lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

‘Tiểu thư không tức giận là tốt rồi thật ra Vương gia rất tốt.’ Thu Nhi an tâm cười cười, sau đó nói.

‘Thu Nhi người hầu hạ Vương gia đã bao lâu rồi? Sao người lại biết hắn tốt lắm?’ Toàn Vũ không cười hỏi, nếu hắn tốt thì trên đời sẽ không có người xấu.

‘Nô tỳ không hầu hạ được Vương gia bao lâu? Nô tỳ là người của Thiên triều, là nha hoàn trong biệt quán, không phải nha hoàn tùy thân Vương gia, nhưng từ khi Vương gia đến đây nô tỳ đều không thấy Vương gia trừng phạt hạ nhân, một lần nô tỳ đi quét dọn trong phòng ngủ Vương gia không cẩn thận làm vỡ một bình hoa, nô tỳ thậm chí nghĩ sẽ chết chắc, không biết Vương gia sẽ xử phạt nô tỳ thế nào, nhưng Vương gia lại nói một câu, không có việc gì.’ Trong mắt Thu Nhi lộ ra vẻ sùng bái còn có may mắn.

‘Hắn có tốt như vậy sao? Hay là bình hoa kia hoàn toàn không đáng giá.’ Toàn Vũ xuy một cái, nàng không tin đâu, bây giờ cũng mới biết được vì sao Thu Nhi không có địch ý với nàng, hóa ra nàng không phải người nước láng giềng.

‘Tiểu thư, không phải.’ Thu Nhi vội vàng giải thích ‘Sau đó quản gia nói bình hoa kia Vương gia rất thích, cho nên mới có đem từ nước láng giềng sang nơi này, nhưng Vương gia không hề trừng phạt nô tỳ, nô tỳ chưa từng thấy chủ tử nào tốt như vậy.’

‘Thu Nhi người không cần giải thích, có nói gì ta cũng không tin hắn là người tốt, nếu hắn tốt như vậy sao lại đối xử với ta như thế?’ Nàng là nô tỳ trong phủ hắn đương nhiên nói giúp hắn.

‘Tiểu thư đó là bởi vì người hơi quá đáng, người cắt tóc của Vương gia, nô tỳ nghe trộm bọn thị vệ nói việc này nếu xảy ra ở nước láng giềng thì người bị cạo đầu sẽ bị người khác nhạo báng ngay cả tóc mình cũng không bảo vệ được, bọn họ cho rằng người đó không có tư cách còn sống, mà người cạo đầu cũng sẽ bị xử ngay, không cắt đứt tay cũng cắt ngón chân, cắt tóc đi thị uy khắp phố cuối cùng bị chọc mù hai mắt.’ Thu Nhi nhỏ giọng nói.

‘Cái gì? Nghiêm trọng như vậy sao?’ Sắc mặt Toàn Vũ thay đổi, chẳng trách Lý Huyền Băng hận nàng như thế, hình dung bản thân không tay, không chân, mắt mù bộ dáng vô cùng thê thảm, nàng rung mình một cái, thật là đáng sợ.

‘Vâng, đúng vậy, tiểu thư không biết đâu, mấy ngày nay sắc mặt Vương gia dọa người, nô tỳ cũng không dám ngẩng đầu nhìn.’ Thu Nhi bây giờ nhớ tới sắc mặt Vương gia giống hàn băng nhìn không được run rẩy một chút, Vương gia tốt nên vẫn chưa liên lụy hạ nhân.

‘Vậy sao?’ Toàn Vũ nhíu mày xem ra Lý Huyền Băng ở trong mắt Thu Nhi rất hoàn mỹ, không sót mẻ cuối cùng nàng cũng biết, xem ra Lý Huyền Băng đối với nàng cũng coi như là thủ hạ lưu tình .

‘Tiểu thư thật ra Vương gia rất tốt tiểu thư cũng xinh đẹp như vậy cùng Vương gia rất xứng đôi.’ Thu Nhi đột nhiên nhìn nàng nói.

‘Ha ha.’ Toàn Vũ như là nghe được một truyện cười nàng và hắn có thể sao?

‘Tiểu thư người cười cái gì?’ Thu Nhi bị nàng cười làm cho giật mình, chẳng lẽ nàng nói sai rồi sao?

‘Không có gì?’ Toàn Vũ lắc đầu, bọn họ sao có thể?

‘Tiểu thư, nô tỳ đi ra ngoài trước, có chuyện gì người gọi nô tỳ.’ Thu Nhi đứng dậy nói.

‘Ừ, người đi đi.’ Toàn Vũ gật gật đầu.

Toàn Vũ ngồi ở bên giường, nhớ tới lời nói vừa rồi của Thu Nhi, không nghĩ hấn trong mắt hạ nhân lại tốt như vậy, một người cho dù việc làm của nàng có chút quá đáng nhưng hấn cũng cướp lấy sự trong sạch của nàng, cuối cùng là huề nhau, nàng vẫn nên nghĩ biện pháp rời khỏi vương phủ, nàng cũng đã thăm dò tính tình hấn, hấn thích mềm mỏng không thích người cứng cỏi, như vậy là tốt rồi.

Phiên ngoại 3.12 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ra chiêu

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Trong tay Toàn Vũ bưng điểm tâm do Thu Nhi mới vừa chuẩn bị nhẹ nhàng mang đến đẩy cửa thư phòng ra thấy Lý Huyền Băng ở bên trong.

‘Có đói bụng không, ta tặng điểm tâm cho người nè.’ Vẻ mặt mỉm cười đi qua, xum xoe nói.

‘Không đói bụng.’ Lý Huyền Băng đầu cũng không ngẩng lên, lạnh lùng phun ra hai chữ

‘Không đói bụng thì cũng ăn thêm một ít, để lát nữa không ăn sẽ đói.’ Toàn Vũ cười hì hì đưa cho hấn một khối.

‘Người muốn làm gì? Nói thẳng.’ Lý Huyền Băng ngẩng mắt lên nhìn chằm chằm nàng, nàng lại đổi mưu kế gì mà trở nên xum xoe vậy.

‘Ta không muốn làm gì? Mấy ngày nay ta đã nghĩ lại mọi chuyện, ta biết là ta sai lầm rồi, cho nên ta thành tâm đến nhận sai.’ Toàn Vũ bày ra bộ dạng nhận sai nhưng trong lòng lại thầm nghĩ hấn có thể cảm động thả mình đi hay không.

‘Đã biết sai nhưng không thể cứu vãn thì nhận sai làm gì? Giết người rồi ăn năn, người có thể làm cho hấn sống lại sao?’ Đôi mắt Lý Huyền Băng trở nên lạnh lùng, sỉ nhục này sẽ mãi theo hấn cả đời.

Toàn Vũ oán hận nghiêng răng, thật muốn đem điểm tâm trong tay ném lên mặt hấn, cố nén tức giận trong lòng:

‘Người không phải không chết sao? Ta không có giết người, huống chi người cũng đã báo thù rồi.’

‘Chết thật ra là giải thoát chính bởi vì còn sống mới càng hận.’ Khóe môi Lý Huyền Băng cười lạnh bởi vì này hấn có bộ dạng này mới có thể bị người ta nhạo báng cả đời.

Toàn vũ bị đôi mắt tàn khốc hận ý của hấn làm hoảng sợ, hấn thật sự hận nàng như vậy sao? Nuốt nước miếng:

‘Người rốt cuộc muốn thế nào? Thế nào người mới có thể buông tha ta.’

‘Người muốn ta buông tha người?’ Lý Huyền Băng lộ ra một nụ cười không thể tưởng tượng được.

‘Ừ.’ Toàn Vũ gật gật đầu, ai tình nguyện làm tù nhân chứ, tuy rằng đãi ngộ của nàng so với tù nhân tốt hơn nhiều.

‘Đáng tiếc ta không có tính buông tha cho người.’ Lý Huyền Băng cố ý trêu đùa nàng cũng không nghĩ nhanh như vậy đã buông tha nàng.

Lại bị hấn trêu đùa Toàn Vũ thiếu chút nữa liền cầm điểm tâm trong tay chụp trên mặt hấn, nhưng nàng nhìn xuống tới gần hấn, quyến rũ cười nói:

‘Người muốn thả ta đi, ta cũng không đi.’ Nàng muốn hấn phải chủ động để nàng đi.

‘Thật không?’ Lý Huyền Băng ngồi im bất động, đối với mưu kế của nàng rất có hứng thú.

‘Thật mà, người nghĩ xem ta làm cái gì cũng đều vì người, mà người không chỉ khô ngô mà lại có thân phận như vậy? Nam nhân tốt như vậy ta tìm không được, cho nên ta quyết định không đi, ta phải ở lại bên cạnh người’. Toàn Vũ cố ý mê đắm nhìn hắn, lúc này mới phát hiện hắn thật sự anh tuấn, so với Tư Mã Tuấn Lỗi cũng không hề thua kém.

‘Nữ nhân đúng là nhanh thay đổi người không phải thích Tư Mã Tuấn Lỗi sao? Nhanh như vậy đã thay đổi tình cảm.’ Lời nói của Lý Huyền Băng lạnh lùng mang theo vẻ trào phúng.

‘Lý Huyền Băng người nhìn rõ đi, không phải bốn tiểu thư nhanh chóng thay đổi tình cảm mà là ta biết không có hy vọng, cho nên ta sớm buông tay, càng không muốn phá hoại hạnh phúc của người ta, nếu hắn nhất định không thuộc về ta, ta đây cần gì tự rước lấy nhục.’ Trong lời nói Toàn Vũ cũng ngấm ngấm hại người.

Lý Huyền Băng đương nhiên cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, trên mặt không có một tia biểu cảm nào, nhìn chằm chằm nàng, nàng cứ nhiên dăm lần nữa khơi lại nỗi đau trong lòng hắn, loại đau đớn này đau đến thấu xương hắn, đột nhiên lạnh lùng nói:

‘Tốt, ta thật muốn nhìn người yêu thương ta như thế nào?’

‘Vậy người sẽ chờ bốn tiểu thư ra chiêu đi.’ Toàn Vũ lại đột nhiên bị hắn khơi dậy ý chí chiến đấu.

‘Ta chờ, bây giờ đi ra ngoài đi.’ Lý Huyền Băng không để ý tới nàng, cúi đầu ngồi ở trước bàn tiếp tục xem tấu chương.

‘Vậy ăn chút điểm tâm đi rồi ta đi.’ Toàn Vũ mang điểm tâm đặt ở trước mắt hắn, nàng nhìn xem hắn chịu được nổi không.

Ai ngờ Lý Huyền Băng cắn một miếng, nuốt điểm tâm trong tay nàng, ra lệnh nói:

‘Đi ra ngoài.’

Toàn vũ nhìn thấy bàn tay trắng trẻo hồng hồng liếc mắt một cái, ra ngoài thì ra. Nàng vẫn còn là không tin nổi, thở phì phì trở lại phòng

‘Thu Nhi người nói cho ta biết Vương gia không thích cái gì?’ Phải tìm ra được thứ gì mà hắn không thích. Nàng phải làm hắn đau đầu.

‘Tiểu thư người hỏi cái này làm gì chứ?’ Thu Nhi kỳ quái nhìn nàng.

‘Ai da người cho ta biết Vương gia không thích cái gì? Ta sẽ tránh để khỏi khiến hắn mất hứng.’ Toàn Vũ nói dối cũng không chớp mắt.

Hóa ra là như vậy, Thu Nhi suy nghĩ một chút nói:

‘Vương gia rất thích sạch sẽ, thư phòng của người hàng ngày đều cho hạ nhân quét dọn, quần áo cũng được giặt giũ sạch sẽ, còn nữa lúc Vương gia ngủ không thích người ta quấy rầy, cho nên buổi tối thị vệ bên ngoài phòng ngủ Vương gia đều ở cách xa, Vương gia còn không thích ăn thịt lợn Tiểu thư ta chỉ nhớ được vậy, chờ ta nhớ thêm ta nói cho tiểu thư.’

‘Ừ, ta biết rồi.’ Toàn Vũ gật gật đầu, mấy thứ này đã muốn đủ nàng biết phải làm như thế nào rồi.

Ngày hôm sau trong thư phòng.

Lý Huyền Băng vừa tiến vào trong thư phòng đã thấy tấu chương bên trong lộn xộn bày đầy trên bàn, ở gần cửa về mặt Toàn Vũ chập vệt trên người trên mặt đều là mực đang ở đó luống cuống tay chân.

‘Người đang làm cái gì?’ Sắc mặt xanh mét gầm lên giận dữ.

Toàn Vũ quay đầu thấy hắn cố ý tranh công cười nói:

‘Ta giúp ngài sửa sang lại thư phòng, ta nghĩ rồi, ta không thể ăn không ngồi rồi, như vậy còn ra thể thống gì nữa? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên giúp người quét dọn thư phòng một chút, người ở đây chờ một chút ta xong ngay rồi.’

Người nào đó cố ý đứng sát cái bàn, tay lơ đãng đụng phải cái giá bút lông, ‘ba’ lập tức tất cả đều rơi xuống trên mặt đất.

‘Ngoài ý muốn. ngoài ý muốn, chờ chút để ta sửa lại.’ Toàn Vũ cười làm lành nhưng trong lòng lại đắc ý đến cực điểm, Lý Huyền Băng, ta xem người có thể chịu ta tới khi nào?

‘Toàn Vũ nếu người không muốn chết, lập tức rút đi ngoài cho ta.’ Sắc mặt Lý Huyền Băng đã lạnh tới cực điểm, cả người tỏa ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

‘Được rồi, được rồi, thôi ta đi lần sau lại đến.’ Mục đích đạt được Toàn Vũ vui vẻ lập tức đi ra ngoài cười ha ha ở phía sau liên truyền đến tiếng nổi giận của người nào đó.

‘Chết tiệt, ai cho nàng vào.’

Phiên ngoại 3.13 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Kiếp này vô duyên

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

‘Chết tiệt ai cho nàng vào.’

‘Tiểu thư nói là Vương gia phân phó nàng sửa sang lại thư phòng.’ Một thị vệ vội vàng bẩm báo, đến hần còn tưởng rằng là Vương gia cố ý trừng phạt tiểu thư chứ.

‘Một đám phế vật, nhớ cho kỹ về sau nàng đến thư phòng hay ra bên ngoài cũng không được cho nàng tiến vào, cho người tới dọn dẹp thư phòng.’ Lý Huyền Băng nhìn thấy thư phòng một đồng hỗn độn sắc mặt âm trầm .

‘Vâng, Vương gia.’ Thị vệ vội vàng lui ra ngoài.

Tâm tình Toàn Vũ rất tốt, trở lại trong phòng nhớ tới sắc mặt khó coi kia của Lý Huyền Băng nàng nhin không được vui vẻ, chờ hần chịu không nổi sẽ thả mình đi.

‘Tiểu thư, người không phải là cố ý chứ?’ Thu Nhi đi vào trên mặt có chút mất hứng.

‘Thu Nhi, ta không phải cố ý, ta thật sự muốn làm thay đổi cảm nhận của Vương gia, làm hần cao hứng không nghĩ tới sẽ làm cho nó loạn lên vậy.’ Về mặt Toàn Vũ xin lỗi nhưng trong lòng lại cười thầm, nàng chính là cố ý, nàng cảm giác có lỗi Thu Nhi vì đã lợi dụng nàng.

Thu Nhi quả nhiên rất lương thiện vừa thấy bộ dáng áy náy của tiểu thư, vội vàng an ủi nói:

‘Tiểu thư không cần khổ sở, người là tiểu thư, về sau có chuyện gì phân phó nô tỳ làm là được rồi, không cần tự mình làm.’

‘Ừ, ta đã biết, chỉ là ta nghĩ tự mình làm sẽ có thành ý hơn.’ Toàn Vũ gật gật đầu nói.

‘Vậy về sau tiểu thư kêu nô tỳ cùng làm.’ Thu Nhi nói.

‘Tốt, về sau kêu người cùng làm.’ Toàn Vũ miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo, đồng ý á, đùa à, thế còn chính Vương gia sao được.

Tư Mã Tuấn Lỗi đứng ở bên ngoài biệt quán đã vài ngày không biết Toàn Vũ thế nào? Lý Huyền Băng có làm nàng khó xử hay không ?

‘Ty chức tham kiến Vương gia.’ Thị vệ canh cửa vội vàng hành lễ.

‘Bẩm báo Vương gia nhà người nói bốn vương muốn gặp hần.’ Tư Mã Tuấn Lỗi phân phó nói.

‘Vương gia xin chờ, ty chức lập tức đi báo.’ Thị vệ vội vàng vào phủ đi bẩm báo.

Tư Mã Tuấn Lỗi chờ ở bên ngoài một hồi chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng bước chân, khi tiếng bước chân tới gần thì thấy Lý Huyền Băng tự mình đi ra.

‘Không biết tam Vương gia đại giá quang lâm có gì sai bảo?’ giọng nói của hần lạnh lùng đến dị thường.

Lý Vương gia, ta chỉ là tới xem Toàn Vũ một chút, cũng không có ý gì.' Đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn thẳng hắn, chỉ cần thấy Toàn Vũ bình an vô sự, hắn cũng an tâm.

'Cũng không hẳn, Vương gia nói thật dễ nghe, Chắc cũng không chỉ đơn giản tới nhìn nàng đâu? Vẫn là Vương gia sợ ta ngược đãi nàng hoặc giết nàng.' Lý Huyền Băng nói trào phúng, nếu lo lắng cần gì nói dễ nghe vậy.

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi cũng nổi lên một luồng tức giận, hắn đối với người này cũng không có hảo cảm, lạnh lùng cười nói:

'Một khi đã như vậy thì để bốn vương thấy Toàn Vũ đi.'

'Tư Mã Tuấn Lỗi, người đem nàng đưa đến cửa biệt quán của ta sau này người không có tư cách gặp lại nàng, nàng thế nào không có liên quan gì với người, bây giờ người hẳn là nên chỉ quan tâm có một người thôi, mời quay về thứ lỗi cho ta không nghe theo được.' Lý Huyền Băng nói xong vung ống tay áo xoay người bước đi

'Lý Huyền Băng' Tư Mã Tuấn Lỗi ở phía sau giận dữ hét lên, hôm nay hắn sẽ xông vào, không nhìn thấy Toàn Vũ thì không được.

'Vương gia.' Thị vệ canh cửa đưa tay ngăn cản hắn, sau đó nhẹ giọng nói:

'Vương gia xin yên tâm, tiểu thư tốt lắm, Vương gia nhà ta cũng không có làm nàng khó xử.' Bọn họ không muốn hai vị Vương gia phát sinh xung đột dù sao chuyện này đối với ai cũng không tốt.

Tư Mã Tuấn Lỗi dừng lại nghi ngờ liếc mắt nhìn thị vệ một cái, thị vệ gật gật đầu, lúc này hắn mới giận dữ xoay người rời đi, Toàn Vũ không có việc gì là tốt rồi, hắn cũng không phải muốn cùng Lý Huyền Băng phát sinh xung đột.

Trong chòi nghỉ mát hoa viên một mình Lý Huyền Băng cầm chén rượu chậm rãi nhìn lên ánh trăng giữa cổ cạn một chén, trước mắt chỉ hiện ra nữ tử như tranh vẽ, mắt ngọc mây ngài, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ giữa đầu uống rượu, chỉ cảm thấy chua xót ở trong lòng, hắn có hâm mộ Tư Mã Tuấn Lỗi nhưng là ghen tị nhiều hơn, thật bị ai, hắn khi nào thì đi ghen tị với người khác.

Toàn vũ nằm lăn qua lăn lại khó có thể đi gặp chu công, bèn đứng dậy xuống giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ rất đẹp, không mặc thêm quần áo bước ra cửa.

Rất xa thấy trong chòi nghỉ mát có bóng người, đã trễ thế này là ai chứ? Toàn vũ tò mò lặng lẽ đi qua mới phát hiện là hắn đang một mình ở đó uống rượu.

Tâm tình thật sự là tốt. Toàn Vũ nói thầm không một tiếng động đi vào vài bước mới phát hiện hắn hình như có chút men say, hai tròng mắt dịu dàng mang theo một chút chua xót, mấy phần cô độc giấu ở khuôn mặt khô ngô kia cả người tỏa ra cái loại khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng .

'Ngũ Phong kiếp này vô duyên . .' Một tiếng thở dài nén xuống, một khắc nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, không hề có tiếng động biến mất ở trên góc áo.

Trái tim Toàn Vũ đột nhiên bị xúc động, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam nhân chảy nước mắt, đều nói nam nhi không có lệ chẳng qua là chưa đủ thương tâm bởi vậy có thể thấy được hắn đối với Hàn Ngũ Phong yêu sâu đậm biết bao, sắc mặt ảm đạm một chút, lúc này quay lại nghĩ về bản thân, không phải mười năm hóa thành giấc mộng sao.

'Ai...?' Một tiếng thở dài bất đắc dĩ thê lương, Tư Mã Tuấn Lỗi, kiếp này chúng ta cũng vô vọng rồi.

'Ai.' Nghe được giọng nói Lý Huyền Băng đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy nàng lạnh lùng nói.

'Ta.' Toàn Vũ đi qua ngồi đối diện với hắn.

'Người nhìn lên.' Sắc mặt Lý Huyền Băng khôi phục lại vẻ lạnh như băng nhưng ưu thương không che dấu được.

'Nhìn lên? Nhìn lên cái gì? Người có sao không vậy? Ta quang minh chính đại đến xem.' Toàn Vũ bất mãn 'người mượn rượu giải sầu, không có phát hiện ta.'

‘Về đi.’ Hình như không có cảm giác nói với nàng, Lý Huyền Băng lạnh như băng nói ra, sau đó không hề để ý tới nàng cầm chén rượu tiếp tục uống.

‘Một người uống không bằng ta uống cùng người, dù sao tâm tình chúng ta cũng tệ không khác nhau mấy.’ Toàn Vũ đoạt chén rượu trong tay hắn, uống hết một ngụm, yêu người không yêu mình là loại cảm giác đau khổ mà chỉ có bọn họ mới hiểu lẫn nhau được.

291. Phiên Ngoại 3.14 - 3.16

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.14 - 3.15 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Thả người đi

Edit

“Không xong rồi Vương gia, không thấy tiểu thư.” Thu Nhi kích động, hoàn toàn quên mất hết quy củ, thất lễ xông vào liền nhìn thấy tiểu thư, ngay người sững sờ đứng ở nơi đó. Tại sao tiểu thư lại ở trong phòng của Vương gia thế này? Đột nhiên lập tức hiểu được, sắc mặt trở nên ửng đỏ, đứng im ở nơi đó, không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Xin lỗi, Vương gia.” Thu Nhi phục hồi lại tinh thần liền vội vàng muốn lui ra ngoài.

“Đứng lại! Hầu hạ tiểu thư thay quần áo.” Lý Huyền Băng đứng ở phía sau gọi nàng lại, sau khi ra lệnh xong liền xoay người rời đi

Thu Nhi nhìn thấy quần áo của Vương gia và tiểu thư nằm trên mặt đất thì vội vàng nói:

“Tiểu thư, người chờ nô tỳ đi lấy bộ quần áo sạch sẽ cho người.”

“Ừ, được.” Nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi của Thu Nhi, Toàn Vũ cảm thấy thật buồn cười.

Thu Nhi nhanh chóng mang quần áo đến, vừa giúp nàng mặc quần áo vừa nói với vẻ sợ hãi:

“Tiểu thư, sang sớm đã không thấy người ở trong phòng làm nô tỳ sợ muốn chết.”

“Thu Nhi, người là lo lắng cho ta hay là sợ ta bỏ trốn thì Vương gia sẽ xử phạt người đây.” Toàn Vũ nhìn không được cười, mở miệng trêu đùa nàng.

“Sợ cả hai.” Thu Nhi thành thật trả lời.

“Thu Nhi, người đúng là thành thật.” Toàn Vũ xì một tiếng, cười nắc nẻ, nếu là người khác thì không nói vậy.

“Thành thật không tốt sao? Xong rồi tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài đi.” Thu Nhi nói, sau đó cầm quần áo trên mặt đất lên, đây là phòng ngủ của Vương gia, phải nhanh chóng sửa sang lại sạch sẽ nếu không Vương gia nhất định sẽ nổi giận.

Toàn Vũ chớp chớp mắt nói:

“Thu Nhi, hay là chúng ta giúp Vương gia sửa sang lại phòng ngủ một chút đi, không phải người đã từng nói Vương gia là người thích sự sạch sẽ sao?” Hắn càng thích thì nàng càng muốn biến nơi này thành một đồng hồ gọn gàng.

“Không cần đâu tiểu thư, sẽ có nha hoàn chuyên làm việc này đến đây dọn dẹp.” giọng nói của Thu Nhi có chút khấn trương, nàng cũng không dám để cho tiểu thư động tay vào, chỉ sợ càng giúp càng loạn.

“Vậy được rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cái gì đi, đúng lúc ta cảm thấy đói bụng.” Xem ra Thu Nhi sẽ không để nàng nhúng tay vào, nàng sẽ tìm cơ hội sau, lúc này no bụng là quan trọng hơn cả.

Sau khi dùng bữa xong, Toàn Vũ ngồi ở trong phòng lấy tay chống cằm, nghĩ tới đêm qua cứ nhiên phát xuân rồi cùng hân triền miên, thật là mất mặt, đột nhiên đầu óc dần hiểu ra, chẳng lẽ Lý Huyền Băng cũng phát xuân nên đã xem mình là Hàn Ngữ Phong, đúng rồi, nhất định là như vậy, thế mà hân còn dám trêu đùa nàng, nói nàng phát xuân. Tức chết đi được, suy nghĩ một chút nàng liền đứng dậy xông ra ngoài.

Ngoài thư phòng.

“Để cho ta vào.” Toàn Vũ trừng mắt nhìn người thị vệ ngăn cản nàng.

“Xin lỗi, tiểu thư. Vương gia đã hạ lệnh không cho tiểu thư bước vào thư phòng.” Thị vệ cản nàng lại.

Từ lúc Toàn Vũ vừa bước đến bên ngoài thư phòng thì Lý Huyền Băng đã biết, chỉ là hân không muốn để cho nàng bước vào, cho nên đã ra lệnh cho thị vệ ngăn cản nàng lại.

“Ta không phải đến thư phòng để quấy rối, ta tìm Vương gia là có chuyện rất quan trọng, rất quan trọng.” Toàn Vũ nhấn mạnh từng từ, làm ra vẻ thật nghiêm trọng, cố ý nói cho hân nghe.

“Xin tiểu thư cứ quay về trước, ty chức sẽ bẩm báo Vương gia.” Vương gia không nói gì nên thị vệ cũng không dám để cho nàng tiến vào.

“Lý Huyền Băng, người không cho ta đi vào thì cũng đừng trách ta không chừa mặt mũi cho người nha.” Toàn Vũ phát hỏa, hô to.

“Để cho nàng vào.” Giọng nói của Lý Huyền Băng từ trong thư phòng truyền ra, chỉ sợ không cho nàng tiến vào nàng lại không ngừng náo loạn, vả lại hân cũng muốn nghe xem nàng có chuyện gì quan trọng.

“Tiểu thư, xin mời.” Thị vệ canh cửa lập tức vọt đến bên cạnh nàng, cung kính nói.

“Người làm vậy là có ý gì?” Toàn Vũ thở phì phì, nhẹ nhàng tiến vào, trừng mắt nhìn hân.

“Có ý gì chẳng lẽ người còn không biết sao? Ta không muốn thư phòng của ta bị người nào đó làm cho rối tinh rối mù thôi.” Lý Huyền Băng buông bút trong tay, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn nàng nói:

“Có việc gì thì nói mau.”

Lúc này Toàn Vũ mới nhớ tới tại sao mình lại đến đây? Cố ý nhẹ nhàng bước đến gần hân, đột nhiên hét lên một tiếng lớn:

“Người cứ nhiên dám trêu đùa ta.”

“Người làm gì vậy? Muốn chết sao?” Nàng đột nhiên rống lên làm cho Lý Huyền Băng lúng búng lỗ tai.

“Người nói, ngày hôm qua có phải người đã xem ta là Hàn Ngữ Phong hay không?” Toàn Vũ không hề để ý đến vẻ mặt tức giận của hân, lại lên tiếng chất vấn.

Lý Huyền Băng thật không ngờ nàng lại chạy đến đây để chất vấn chuyện này, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái:

“Đi ra ngoài.” Cho dù thật sự là như vậy thì hân cũng sẽ không thừa nhận.

“Người nói cho ta biết thì ta sẽ đi ra ngay, là nam nhân thì nên dám làm dám nhận.” Toàn Vũ không chút nhượng bộ nhìn thẳng vào hân, hân dám nói nàng phát xuân, vậy còn hân thì sao?

“Người thật sự muốn biết? Được thôi, ta nói cho người biết, người còn chưa đủ tư cách để làm thể thân cho nàng.” Lý Huyền Băng bị nàng thúc ép, nóng nảy thốt lên lời châm chọc ác độc.

Toàn Vũ lập tức ngây người, đứng yên một chỗ? Nước mắt dâng tràn khóe mắt, đột nhiên xoay người bỏ chạy. Thì ra nàng kém như vậy, chẳng trách Từ Mã Tuấn Lỗi mới không thích nàng. Thế thân ư? Toàn Vũ nàng mới không thêm làm thể thân của người khác đâu, nhất là thể thân của Hàn Ngữ Phong.

Nhìn thấy nàng khóc lóc chạy ra ngoài, đột nhiên Lý Huyền Băng cảm thấy có lỗi, hân có phải hơi quá đáng không? Có lẽ hân nên thả nàng đi, lúc này bọn họ cũng nên huê nhau rồi, hân mất đi tôn nghiêm, nàng mất đi trong sạch, vả lại hân cũng đã giáo huấn nàng đủ rồi.

Thu Nhi nhìn thấy ánh mắt đỏ hoe của nàng thì cảm thấy sợ hãi.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Không sao, là bụi bay vào mắt thôi.” Toàn Vũ lập tức che dấu chuyện vừa xảy ra.

“À, tiểu thư có muốn Thu Nhi giúp người thổi một chút không?” Thu Nhi đi tới.

“Không cần đâu Thu Nhi, đã không sao rồi.” Toàn Vũ lắc đầu.

Thu Nhi vừa muốn nói chuyện lại đột nhiên phát hiện Vương gia đang đứng ở cửa, liền vội vàng hành lễ:
“Vương gia.”

“Lui ra ngoài.” Lý Huyền Băng ra lệnh.

Thu Nhi nhanh chóng lui ra ngoài.

Toàn Vũ thở phì phì, trừng mắt nhìn hắn:

“Người tới đây làm gì?”

Lý Huyền Băng đột nhiên vươn tay hóa giải huyết đạo, khôi phục lại võ công cho nàng, sau đó nói:

“Toàn Vũ, ân oán trước kia ta không muốn nghĩ tới nữa, người cũng hãy quên đi, hãy để cho nó trở thành quá khứ, bây giờ người có thể đi rồi.”

Toàn Vũ sững sờ nhìn hắn, dường như không thể tin được:

“Người thả ta đi?”

Phiên ngoại 3.16 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ta không đi

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

Toàn Vũ sững sờ nhìn hắn không thể tin được nói:

“Người thả ta đi sao?”

“Đúng, thả người đi, người có thể rời khỏi đây, người không phải vẫn muốn rời khỏi sao?” Lý Huyền Băng nghiêm túc gật gù đầu, đây là lần đầu tiên trong đời mắt không hề lạnh như băng.

Toàn Vũ kinh ngạc đứng ở nơi đó nhìn hắn, bản thân không phải luôn muốn rời đi sao? Vì sao hắn để mình đi rồi tâm đột nhiên trống rỗng dường như có chút mất mát mà nàng cũng không nghĩ muốn rời đi.

“Ta đã sai Thu Nhi đem quần áo lúc đầu của người lại đây người sửa sang lại một chút rồi ta tiễn người trở về.” Nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của nàng Lý Huyền Băng còn nghĩ là do nàng quá vui mừng.

Tiếp nàng trở về, Toàn Vũ đột nhiên cảm giác nàng giống như lại bị người từ bỏ nàng có thể đi nhưng nhất định là phải chính mình đi không thể là bị hắn đuổi, nghĩ vậy đột nhiên hướng về phía hắn quát:

“Lý Huyền Băng người nói để ta đi thì ta đi sao? Ta không đi không phải người luôn nói phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình sao? Đừng quên tóc của người có thể dài ra nhưng sự trong sạch của ta thì sao? Cho nên bây giờ ta hướng người đòi lại sự sỉ nhục người mang đến cho ta.”

Lý Huyền Băng hơi hơi sững sờ vốn tưởng rằng nàng sẽ vô cùng vui mừng, hoàn toàn không nghĩ tới nàng lại phản ứng như vậy, sắc mặt lại có một chút lạnh như băng

“Người thật sự là không thể nói lý, nếu như người vẫn muốn ở lại, tự rước lấy nhục vậy thì cứ tùy người.” Nói xong giậm dứ phát tay áo rời đi.

Toàn Vũ oán hận nhìn theo bóng dáng hắn, tự rước lấy nhục, được, hãy xem nàng chính hắn chết thế nào.

Bính . . Cửa đột nhiên bị mở ra Toàn Vũ còn chưa kịp nhìn rõ người đến là ai thì tay đã bị kéo đi.

“Toàn Vũ mau đi cùng ta.” Tư Mã Tuần Lỗi cũng bất chấp mọi thứ kéo tay nàng bước đi.

“Tuấn Lỗi sao lại là người?” Khi thấy rõ mặt người đến, Toàn Vũ có chút kinh ngạc, sắc mặt hắn sao lại lo lắng như vậy.

“Toàn Vũ đừng hỏi nhiều như vậy, Ngũ Phong đang gặp nguy hiểm, mau đi với ta, nếu chậm sẽ không kịp.” Tư Mã Tuấn Lỗi vừa bước nhanh đi tới vừa giải thích.

“Ngũ Phong có nguy hiểm?” Sắc mặt Toàn Vũ kinh hãi, không dám hỏi nhiều thi triển khinh công cùng Tư Mã Tuấn Lỗi rời đi, phía sau Lý Huyền Băng cũng gắt gao đuổi theo.

Trước cửa Kỳ Lâm cư, Toàn Vũ vừa muốn đi vào tay đã bị Tư Mã Tuấn Lỗi bắt lấy, vẻ mặt khẩn trương mang theo sợ hãi nói:

“Toàn Vũ làm ơn giữ lấy tính mạng Ngũ Phong và đứa nhỏ cho ta.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức.” Toàn Vũ nghiêm nghị gật đầu lia lịa.

Vào phòng, thần sắc Toàn Vũ hơi trầm xuống ngồi ở mép giường thay Hàn Ngũ Phong bắt mạch. Mạch tượng vô cùng hỗn loạn xem ra trước đó đã ngoài ý muốn động thai khí.

Toàn Vũ từ trong người lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của nàng, nhìn thấy nàng đã nuốt viên thuốc xuống cổ họng, liền xoay người ngồi ở sau lưng nàng vận khí, hai tay giữ trên lưng của nàng.

Qua một lúc lâu sau, trên đỉnh đầu dần dần bốc lên một luồng khói trắng, khuôn mặt trắng bệch đỏ rất nhiều mồ hôi. Ước chừng nửa canh giờ qua đi Toàn Vũ mới thu hồi bàn tay.

Cả người không có sức lực, mở cửa bước ra ngoài.

“Toàn Vũ, thế nào rồi?” Tư Mã Tuấn Lỗi chờ ở bên ngoài, sắc mặt lo lắng hỏi. Phía sau vẻ mặt Lý Huyền Băng cũng trầm trọng nhìn nàng.

“Không có việc gì, đã giữ lại được đứa nhỏ.” Toàn Vũ lắc đầu nói, thân thể suy yếu, lắc lư dường như đứng thẳng không xong.

Sắc mặt Tư Mã Tuấn Lỗi trầm tĩnh lại thở phào một hơi đỡ lấy nàng giọng nói cũng lộ ra quan tâm hỏi: “Toàn Vũ người thế nào rồi? Có sao không?”

“Ta không sao, cho ta một phòng để ta nghỉ ngơi một chút.” Toàn Vũ nói, cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu.

Lý Huyền Băng đột nhiên ở phía sau đỡ lấy nàng, bàn tay đặt ở lưng của nàng truyền nội lực, sau đó ôm lấy nàng phi thân trở lại trong biệt quán.

Đặt nàng ngồi xuống sau đó hắn ngồi ở phía sau lưng truyền nội lực cho nàng, một lúc lâu thấy sắc mặt Toàn Vũ từ từ trở nên hồng hào mới thu hồi chưởng lực.

“Nghỉ ngơi một chút cho khỏe lại đi.” Hắn đứng dậy xuống giường, nhìn nàng nói.

“Lý Huyền Băng, cảm ơn.” Toàn Vũ chỉ cảm thấy một luồng nội lực lưu động ở trong thân thể, lúc trước suy yếu cảm giác vô lực không ngờ sẽ nhanh chóng cảm thấy sáng khoái đến thể không nghĩ tới hắn lại quan tâm mình.

“Người không cần cảm ơn ta, nếu không phải bởi vì người dùng nội lực cứu Ngũ Phong ta cũng sẽ không giúp người.” Lý Huyền Băng thật không ngờ nàng lại dùng nội lực bảo vệ Hàn Ngũ Phong và đứa nhỏ, dù sao nội lực đối với người luyện võ là vô cùng quý giá. Huống chi nàng thích Tư Mã Tuấn Lỗi nếu Hàn Ngũ Phong xảy ra chuyện nàng không phải là có cơ hội sao? Nhưng nàng lại toàn tâm toàn lực cứu lấy đứa nhỏ hắn đột nhiên đối nàng có chút thay đổi.

“Vậy là người thay Hàn Ngũ Phong trả ơn ta sao?” Toàn Vũ trừng mắt hỏi hắn, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

“Người nói vậy thì là vậy đi.” Lý Huyền Băng không muốn cùng nàng dây dưa chủ đề này.

Thái độ hằn như vậy chọc Toản Vũ khi không nổi giận ùng ùng nói: “Người có tư cách gì thay nàng trả ơn, còn nữa muốn trả thì cũng phải là Tư Mã Tuấn Lỗi, người ta là phu quân danh chính ngôn thuận của nàng, người là gì của nàng chứ? Còn thay nàng trả ơn.”

Sắc mặt Lý Huyền Băng có chút khó coi, hấn không có tư cách gì, cũng không phải là gì của Hàn Ngữ Phong sao? Đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên cười lạnh nói: “Vậy người coi ta là ai? Có tư cách gì mà quát tháo ầm ĩ? biết điều thì câm miệng lại.”

“Ai quát tháo ầm ĩ với người, ta chỉ là nhắc nhở người, Hàn Ngữ Phong là Vương phi của Tư Mã Tuấn Lỗi, nàng còn có đứa nhỏ của hấn.” Toản Vũ cố ý đem những lời này nói rất chậm.

“Người là nhắc nhở ta hay là ở nhắc nhở bản thân người” Lý Huyền Băng nhếch lông mày nhìn nàng.

“Đương nhiên là nhắc nhở người.” Toản Vũ không hề nghĩ ngợi đã nói.

“Phải không? Ta nhớ rõ người nào đó đã đợi hấn mười năm.”

Khóe môi Lý Huyền Băng gợi lên một nụ cười trào phúng không nghĩ nàng đang nói thật, xoay người rời đi.

Toản Vũ ngồi yên, nàng đúng là đã chờ mười năm nhưng vì sao vừa rồi trong lòng lại không, ngược lại khi hấn nói hấn là thay Hàn Ngữ Phong trả ơn, lúc đó bản thân cứ nhiên lại nổi lên lửa giận vô cớ đây là vì sao chứ? Nàng làm sao vậy?

292. 297

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toản Vũ

Phiên ngoại 3.17 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Trong lòng lo lắng

Edit

Nằm trên giường Toản Vũ phiên toái suy nghĩ thật lâu cũng không rõ lý do vì sao?

Đột nhiên cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra Thu Nhi đi vào nhìn thấy nàng tròn mắt vội vàng nói: “Tiểu thư người không ngủ sao?”

“Mới vừa tỉnh lại.” Toản Vũ thuận miệng đáp.

“Vậy tiểu thư hãy uống canh gà nhân sâm này đi.” Thu Nhi đem bát canh gà nóng đang bốc hơi đến bên giường.

“Được.” Toản Vũ nhận bát trong tay của nàng thấy chút đói bụng, uống xong canh gà đưa bát không nói: “Thu Nhi cảm ơn người.”

“Tiểu thư người tạ ơn nô tỳ cái gì ạ?” Thu Nhi sửng sốt.

“Cảm ơn người lấy cho ta canh gà, đúng lúc ta đang đói bụng.” Toản Vũ cười giải thích.

“Tiểu thư, vậy người không nên cảm ơn nô tỳ.” Thu Nhi đỏ mặt tía tai nói: “Đó là do Vương gia phân phó nô tỳ cũng không dám kể công.”

“Hấn . . .” Toản Vũ kinh ngạc lên tiếng.

“Vâng, đúng vậy tiểu thư. Nô tỳ đã sớm nói qua, Vương gia là người tốt. Người xem, Vương gia không phải cũng quan tâm tiểu thư sao?” Thu Nhi nói.

“Hừ” Toản Vũ hừ lạnh một tiếng hấn không phải quan tâm nàng đâu, đột nhiên nghĩ đến một việc nói:

“Thu Nhi quần áo trước kia của ta đâu, người cầm lại đây cho ta.” Hấn không phải nói trả lại cho nàng sao?

“Tiểu thư, ở chỗ Vương gia. Vương gia nói gì mà lúc tiểu thư rời đi mới trả lại cho tiểu thư.” Thu Nhi trả lời rõ ràng.

“Đã biết.” Hấn muốn giữ lại thì để hấn giữ đi.

“Đúng rồi tiểu thư, Vương gia giống như phải về nước.” Thu Nhi đột nhiên nhớ tới buổi sáng nhìn đến có người ở sửa sang lại đồ vật này nọ.

“Cái gì?” Toàn Vũ cả kinh, hấn phải về nước .

“Vâng, Vương gia vốn là tiến công chúa thành than, bây giờ công chúa đã thành thân lâu rồi, đã đến lúc cũng nên đi trở về, tiểu thư, người đi cùng Vương gia, Thu Nhi nhất định sẽ nhớ người.” Thu Nhi gật đầu, trong mắt có chút lưu luyến không rời.

“Thu Nhi, sao người lại cho rằng ta sẽ đi cùng với hấn chứ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao không? Tiểu thư là người của Vương gia, Vương gia đi chẳng lẽ người lại ở chỗ này sao?” Thu Nhi đáp.

Toàn Vũ đột nhiên trầm mặc, vấn đề này cho tới bây giờ hình như nàng đều không nghĩ tới.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Thu Nhi nói sai rồi sao?” Thấy nàng không vui Thu Nhi lập tức khẩn trương hỏi.

“Không có, Thu Nhi. Người lui xuống trước đi ta muốn ngủ tiếp.” Toàn Vũ nằm lên giường nàng phải ngấm lại rõ ràng.

“Vâng.” Thu Nhi rất nghe lời lui đi ra ngoài.

Toàn Vũ tựa vào thành giường lời nói Thu Nhi vẫn quanh quẩn ở bên tai “Tiểu thư là người của Vương gia Vương gia đi chẳng lẽ người lại ở chỗ này sao?”

Nàng có thể không thích nơi này nhưng vì sao khi nghĩ đến hấn sẽ rời đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau đớn? Chẳng lẽ nàng đã có chút thích hấn sao? Nàng bị ý nghĩ của chính mình dọa giật mình, không nàng rõ ràng thích Tư Mã Tuấn Lỗi nha, sao có thể trong nháy mắt liền thích hấn chứ? .

Cửa biệt quán.

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Thị vệ canh cửa đối với Lý Huyền Tuyết cung kính hành lễ.

“Ta muốn đi gặp hoàng huynh, người có ở trong không?” Lý Huyền Tuyết hỏi.

“Hồi bẩm công chúa, Vương gia ở bên trong. Công chúa, xin mời.” Thị vệ cung kính bẩm báo, hấn cũng không dám ngăn cản công chúa.

“Các người chờ ở bên ngoài là được rồi.” Lý Huyền Tuyết phân phó đối với người ở phía sau.

“Vâng, Vương phi.”

Vào biệt quán Lý Huyền Tuyết đi đến thẳng đến thư phòng, nàng chỉ biết hoàng huynh nhất định ở bên trong.

“Hoàng huynh.” Ngọt ngào kêu một tiếng người đã muốn vọt vào bên cạnh hấn.

“Tuyết Nhi, muội đã đến rồi.” Thấy muội muội mình yêu nhất nét mặt vui vẻ Lý Huyền Băng rút cục lộ ra một nụ cười ôn nhu sủng ái.

“Tuyết Nhi nhớ hoàng huynh cho nên đến thăm hoàng huynh.” Lý Huyền Tuyết làm nũng tựa vào trước ngực hấn.

Nhìn thấy sắc mặt nàng hồng hào, đôi mắt đẹp long lanh biết tâm trạng nàng cũng không tồi, hấn cũng an tâm nhin không được trêu đùa nàng: “Tuyết Nhi có người chăm sóc còn có thể nhớ hoàng huynh sao? Nếu thật sự nhớ thì đã sớm đến thăm, đâu cần đợi đến ngày hôm nay.”

“Hoàng huynh, huynh cười người ta, người ta đương nhiên nhớ hoàng huynh.” Lý Huyền Tuyết không đồng ý, lắc lắc cánh tay hắn, tuy rằng nàng cũng chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân.

“Được rồi, không trêu muội nữa, Tư Mã Tuấn Dật sao không đến cùng muội?” Lý Huyền Băng nhìn nàng hỏi.

“Hắn có việc đi ra ngoài nên muội một mình đến thăm huynh”

“Tuyết Nhi, nhìn muội sống vui vẻ như vậy hoàng huynh cũng an tâm, vài ngày nữa hoàng huynh phải đi về, muội ở lại phải tự mình bảo trọng.” Lý Huyền Băng đột nhiên nói.

Lý Huyền Tuyết hơi hơi sưng sốt đôi mắt đột nhiên tràn ra nước mắt nói: “Hoàng huynh, người phải đi về sao? Tuyết Nhi sẽ rất nhớ người.” Tuy rằng nàng biết hoàng huynh sớm hay muộn cũng phải đi về.

“Tuyết Nhi hoàng huynh về, sau này sẽ trở lại thăm muội.” Lý Huyền Băng an ủi, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Hoàng huynh, cái người tên Toàn Vũ còn ở nơi này không?” Lý Huyền Tuyết đột nhiên nghĩ đến hỏi.

“Muội muốn gặp nàng sao?” Lý Huyền Băng nhìn nàng hỏi.

“Muội muốn.”

“Vậy ta cho người đưa muội qua.”

“Được ạ.”

Suy nghĩ càng khiến Toàn Vũ loạn tâm hơn, cũng càng ngày càng phiền não, đứng dậy xuống giường mới vừa đứng dậy cửa đã bị đẩy ra, nàng sưng sốt, không phải Thu Nhi.

“Người là Toàn Vũ.” Lý Huyền Tuyết mở miệng trước, đánh giá nàng, nhìn thấy đôi mắt long lanh, to tròn, làn da mịn nhẵn như ngọc, trắng như tuyết nếu cái miệng anh đào nhỏ nhắn không nói thì chắc người ta tưởng là một bức tranh.

“Phải” Toàn Vũ gật gật đầu đồng thời cũng đánh giá nàng, mắt mày đáng yêu bên trong biểu lộ hạnh phúc, y phục đẹp đẽ quý giá kèm theo tấm màn sa mỏng càng khiến khí chất nàng cao quý, đột nhiên hỏi:

“Người là công chúa?”

293. 298

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.18 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Học cách buông tha

Edit

Phiên ngoại 3.18 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Học cách buông tha

Edit & Beta: Q vs H

Nguồn: phudungvuongphi.

“Ừ.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu.

“Không biết công chúa đến đây có chuyện gì?” Toàn Vũ có chút đề phòng nhìn nàng, nàng sẽ không cố ý tới tìm mình gây phiền toái, giúp hoàng huynh nàng báo thù chứ.

“Không có việc gì, chẳng qua là muốn nhìn xem nữ tử trong tay hoàng huynh thì có bộ dạng như thế nào?” Cảm nhận được địch ý của nàng, Lý Huyền Tuyết nhẹ nhàng cười đảo đảo con ngươi.

Thấy trên mặt Huyền Tuyết cười thân mật, Toàn Vũ thoải mái một chút ngưng ngừng nói: “Kỳ thật ta chỉ là nhất thời muốn đùa một chút cũng không nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy?”

“Ta tin đây là tập tục của nước chúng ta, chắc ngươi cũng biết rồi.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu, nàng tin tưởng Toàn Vũ không phải cố ý, đột nhiên lại ánh lên vẻ mặt bí mật hỏi: “Đúng rồi hoàng huynh ta trừng phạt ngươi như thế nào?” Nàng đối với điều này cảm thấy hứng thú.

Sắc mặt Toàn Vũ đỏ lên, ấp úng nói: “Hắn chính là . . .” Nàng nên nói như thế nào đây? Nói rằng hắn đánh nàng không thương xót, nói hắn ngược đãi nàng đi, nhưng bộ dạng này cũng không giống.

“Rốt cuộc trừng phạt ngươi như thế nào, mau nói đi.” Lý Huyền Tuyết thúc giục nàng, bản thân thật sự tò mò xem hoàng huynh luôn luôn ôn nhu sẽ đối đãi nàng như thế nào.

“Chính là . . .” Mặt Toàn Vũ càng đỏ thêm, nàng nên nói như thế nào đây.

“Chính là cái gì chứ?” Lý Huyền Tuyết đột nhiên phát hiện sắc mặt nàng đỏ bừng, đột nhiên nghi hoặc nhíu mi chợt hiểu ra, nghĩ đến một khả năng tiến sát vào nàng hỏi: “Chẳng lẽ hoàng huynh trừng phạt ngươi....”

Mặt Toàn Vũ càng đỏ thêm, đầu càng cúi thấp, công chúa cư nhiên hỏi trực tiếp vậy.

“Hóa ra hoàng huynh dùng chiêu này.” Lý Huyền Tuyết cười trộm, cố ý hỏi: “Hoàng huynh có phải rất lợi hại hay không?”

“Công chúa.” Toàn Vũ thật sự muốn ngắt đi, vị công chúa này thật là....

“Hắn là rất lợi hại.” Lý Huyền Tuyết cố ý nói tiếp, nếu không lợi hại sao lại có nhiều nữ nhân muốn lên giường hoàng huynh như vậy.

Toàn Vũ thật sự không biết nên trả lời nàng như thế nào? Chuyện này có thể trả lời sao?

“Ngươi sẽ không yêu hoàng huynh của ta chứ.” Lý Huyền Tuyết nhìn thấy bộ dáng nàng, đột nhiên hỏi.

“Ách” Toàn Vũ sửng sốt, yêu, nàng yêu Lý Huyền Băng sao?

“Dù ngươi có yêu cũng không có gì kỳ lạ, hoàng huynh ta đẹp trai như vậy nữ nhân nào nhìn thấy người cũng sẽ yêu.” Nàng tự suy diễn nói tiếp

“Đương nhiên chỉ ngoại trừ có một người chính là Hàn Ngữ Phong.”

Toàn Vũ hoàn toàn không có nghe nàng đang nói cái gì? Lối suy nghĩ của nàng còn đang dừng chỗ yêu thương hắn, chẳng lẽ cảm giác bằng hoàng bất an trong lòng chính là bởi vì yêu?

“Đúng rồi, ta nghe nói ngươi sử dụng được với hoàng huynh ta có phải hay không?” Lý Huyền Tuyết đột nhiên hưng phấn hỏi.

“Cái gì?” Toàn Vũ lập tức phục hồi tinh thần lại sau đó nói: “Là sao vậy?”

“Cho ta một chút được không? Còn có cái gì chơi đùa được như xuân được, phần ngựa, độc được đều cho ta một chút.” Lý Huyền Tuyết càng nói càng hưng phấn, nàng cũng muốn có cơ hội dùng một chút.

“Công chúa cần cái đó làm gì?” Toàn Vũ cảm thấy quái lạ.

“Đương nhiên là để ở trên người, nói không chừng sẽ dùng đến, nếu như gặp phải người xấu và vân vân?”

“Ta cũng mang theo chúng bên người, nếu không sẽ không mê hoặc được hoàng huynh của ngươi.” Toàn Vũ tiếp lời nàng.

“Thật như vậy sao? Ngươi còn dùng qua được gì nữa?” Lý Huyền Tuyết trừng lớn mắt có vẻ rất muốn biết.

“Ta còn dùng qua phần ngựa . . .” Nói lên việc này Toàn Vũ cũng cảm thấy hưng phấn.

“Ha ha thật sự rất buồn cười.” Phòng truyền đến tiếng cười to của Lý Huyền Tuyết.

“Còn có nữa . . .” Toàn Vũ hăng say giảng giải, hai người trò chuyện dường như hoàn toàn quên thời gian.

Trong thư phòng.

“Vương gia, Phò mã đến đây.” Thị vệ ở cửa bẩm báo nói.

“Mời hần tiến vào.” Lý Huyền Băng buông bút trong tay.

“Hoàng huynh, Tuyết Nhi không ở đây sao?” Tư Mã Tuấn Dật xưng hô theo công chúa, đổi thành hoàng huynh.

“Tuấn Dật, ngồi đi. Tuyết Nhi ở đây.” Lý Huyền Băng muốn nói chuyện tương lai với hần.

Nha hoàn bưng lên hai chén trà nóng, sau đó lui ra ngoài.

“Hoàng huynh người có chuyện muốn nói với ta?” Tư Mã Tuấn Dật rất thông minh, một chút liền đoán được.

“Ừ, ta lập tức sẽ trở lại nước, tuy rằng biết ngươi và Tuyết Nhi tốt lắm, nhưng là vẫn không yên lòng, hy vọng ngươi về sau chăm sóc nàng thật tốt.” Lý Huyền Băng nói.

“Huynh sai rồi, ta không phải chăm sóc nàng tốt mà là yêu nàng nhiều hơn.” Nhớ tới nàng, khóe môi Tư Mã Tuấn Dật không khỏi nhếch lên một nụ cười hạnh phúc.

Nghe hần nói như vậy Lý Huyền Băng tiêu tan nỗi lo trong lòng, nở nụ cười thật sự yên tâm, hần có thể không còn vướng bận, Tuyết Nhi rốt cục tìm được rồi hạnh phúc của nàng.

“Hoàng huynh, có một số người, có một số việc nhất định phải học được cách buông tay, buông tay một lần nữa có được không? Ta tin tưởng huynh sẽ hiểu.” Tư Mã Tuấn Dật nói sâu xa.

“Ta biết, chỉ là có một số người có một số việc không phải muốn buông là có thể buông.” Lý Huyền Băng đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của hần, khóe môi mang theo một nụ cười khổ, hần làm sao không nghĩ buông tha cho bản thân, nhưng càng muốn buông tha lại càng nhớ.

“Ta hiểu được, chẳng qua chờ lúc nào đó người yêu một người khác, mọi việc sẽ tự nhiên trở thành quá khứ.” Tư Mã Tuấn Dật đứng dậy vỗ vỗ vai hần, loại tâm tình bất đắc dĩ này hần có thể hiểu.

“Muốn yêu một người, nói dễ hơn làm.” Trong con người của Lý Huyền Băng thâm thúy mang theo ưu thương.

“Trên đời có từ gọi là duyên phận, chúng ta không thể không tin, duyên phận tới rồi người người yêu cũng sẽ xuất hiện.” Tư Mã Tuấn Dật cười một chút, hần chưa từng nghĩ đến bây giờ có thể yêu Tuyết Nhi như vậy.

Có lẽ hần không dám hi vọng như vậy: “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm Tuyết Nhi.”

294. 299

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.19 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Không cần đưa nhỏ

Edit

Lý Huyền Băng cùng Tư Mã Tuấn Dật vừa tới cửa phòng chợt nghe thấy tiếng cười từ bên trong truyền đến.

“Ha ha, Toàn Vũ rất hay, về sau có cơ hội nhất định phải mang ta đi.” Lý Huyền Tuyết nghe Toàn Vũ nói chuyện tình trên giang hồ với nàng, hận không thể lập tức cùng nàng bước chân vào giang hồ.

“Được, có cơ hội ta nhất định sẽ mang người đi”. Toàn Vũ cũng tỏ ra rất nghĩa khí nói.

Cửa lập tức bị đẩy ra, Tư Mã Tuấn Dật đi vào sủng ái nhìn nàng, nói: “Tuyết Nhi muốn đi sao? Ta cùng nàng đi nhé.”

“Dật, chàng đã đến rồi.” Lý Huyền Tuyết vọt tới trong lòng hắn, cười quyến rũ .

“Ừ, thấy nàng quên đường quay về vương phủ cho nên ta tới đón nàng.” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Dật dịu dàng nhìn nàng, trong đó đều là tình yêu.

“Đúng rồi, thật sự tán gẫu rất vui vẻ nên ta đã quên thời gian.” Lý Huyền Tuyết nhìn sắc trời ngoài phòng đã bắt đầu tối, lúc này mới phản ứng lại, thời gian đã trễ thế này thật không tốt.

“Tuyết Nhi Tuấn Dật, các người ở tại đây dùng bữa tối, ta đi phân phó.” Nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc bọn họ, khóe môi Lý Huyền Băng mang theo ý cười ấm áp, xoay người rời đi.

“Được.” Tư Mã Tuấn Dật đáp ứng, hắn sẽ sớm xa Tuyết Nhi nhất định muốn cùng nàng ở chung một lúc.

“Tuấn Dật ca ca.” Toàn Vũ ở một bên nhìn thấy hắn nhẹ giọng kêu, tuy rằng lúc trước hắn thường trêu đùa nàng nhưng nàng vẫn gọi hắn như vậy.

Tư Mã Tuấn Dật lúc này mới buông Lý Huyền Tuyết ra, nhìn Toàn Vũ trước mắt khóe môi mang nụ cười nói: “Toàn Vũ, mười năm không gặp muội đã trở nên xinh đẹp như thế.”

“Tuấn Dật ca ca, người còn giống như trước đây thích trêu đùa người ta.” Sắc mặt Toàn Vũ đỏ lên.

“Dật, Toàn Vũ, hai người quen nhau sao?” Lý Huyền Tuyết lúc này mới kinh ngạc hỏi.

“Ừ, trước kia ở hoàng cung hắn thường xuyên trêu đùa ta.” Toàn Vũ gật đầu bất mãn liếc hắn một cái.

“Chuyện này ta có thể tin được.” Lý Huyền Tuyết lập tức phụ họa, ngay từ đầu không phải hắn cũng là cố ý trêu đùa nàng sao?

“Nàng không tin phu quân của mình sao.” Tư Mã Tuấn Dật ôm thắt lưng nàng.

Lý Huyền Tuyết tiến đến ôm cổ hắn nói: “Tin, ta đương nhiên tin tưởng chàng, người ta nói tin tưởng chàng mà.”

“Nghịch ngợm.” Tư Mã Tuấn Dật sủng ái hôn môi nàng một cái.

Toàn Vũ ở một bên hâm mộ nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình khóe môi nhếch lên một nụ cười tươi, nhưng trong mắt có nước.

“Toàn Vũ, Vương gia phải lập tức về nước, muội có tính toán gì không?” Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên nhìn nàng hỏi, nàng ở trong này tất cả mọi chuyện xảy ra hắn đều biết, lại nói hắn cũng tin tưởng nữ nhân mất thân cũng dễ dàng mất tâm.

“Ách” Toàn Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn khóe môi lộ ra một nụ cười nói:

“Ta đương nhiên sẽ về phủ tướng quân.” Nàng không thể mặt dày đi theo Lý Huyền Băng, dù đã mất đi tất cả nàng không thể ở mất đi tôn nghiêm cuối cùng.

“Á, người không theo hoàng huynh ta về nước sao?” Lý Huyền Tuyết giật mình nhìn nàng, dựa vào trực giác nữ nhân cho nàng biết hoàng huynh không phải không hề có cảm giác đối với Toàn Vũ.

“Ta vì sao phải cùng hắn về nước?” Toàn Vũ cười một chút, nàng có thân phận gì? Có tư cách gì?

“Chẳng lẽ là ta nhìn sai rồi, người không thích hoàng huynh sao?” Lý Huyền Tuyết lăm bầm lâu bầu nói.

“Như vậy cũng tốt.” Tư Mã Tuấn Dật lại chính là thản nhiên nói một câu tà mị, trong đôi mắt đẹp lóe lên.

“Công chúa, Phò mã, tiểu thư, Vương gia mời mọi người đi dùng bữa.” Thu Nhi đi vào đến hơi hơi hạ thấp người.

“Đã biết, Dật, Toàn Vũ chúng ta đi thôi.” Lý Huyền Tuyết nhìn bọn họ nói.

Trong đại sảnh.

Lý Huyền Băng đứng trước cái bàn chứa đầy thức ăn sơn hào hải vị, rượu ngon đều đã chuẩn bị tốt, nhìn bọn họ tiến vào, nha hoàn ở một bên vội vàng lấy ghế mời ngồi.

“Tuấn Dật, Tuyết Nhi, hoàng huynh kính các người một ly chúc các người hạnh phúc.” Lý Huyền Băng giờ chén rượu lên nói.

“Cám ơn hoàng huynh, Tuyết Nhi cũng chúc hoàng huynh hạnh phúc.” Ánh mắt Lý Huyền Tuyết nhìn Toàn Vũ ngồi ở một bên, trong lời nói có ý muốn nói nàng thích Toàn Vũ làm Vương phi của hoàng huynh.

“Ta và Tuyết Nhi giống nhau.” Tư Mã Tuấn Dật cũng nâng chén đối với tâm ý của nàng, hần vừa xem hiểu ngay.

Toàn Vũ lại làm bộ như không có nghe thấy chữ hạnh phúc? Nó cách nàng rất xa.

“Dùng bữa đi.” Lý Huyền Băng lại cười một chút, hạnh phúc cũng cách hần rất xa.

“Tuyết Nhi ăn cái này.” Tư Mã Tuấn Dật sủng ái gấp một miếng cá đưa đến trong miệng của nàng

“Đây là món Tuyết Nhi thích ăn nhất.”

Lý Huyền Tuyết không e dè mở miệng lại đột nhiên cảm giác một mùi cá tanh xông vào mũi.

“Nôn.” Đột nhiên dạ dày cảm thấy không thoải mái, nhin không được hướng ra một bên cửa nôn mửa.

“Tuyết Nhi.”

Vài tiếng kinh hô, Lý Huyền Băng cùng Tư Mã Tuấn Dật đỡ lấy nàng, sắc mặt lo lắng lo lắng hỏi:

“Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?”

Nha hoàn ở một bên lấy khăn lau mặt, khước môi cho nàng, Lý Huyền Tuyết lắc đầu: “Không có gì? Chỉ cảm thấy trong dạ dày không thoải mái.”

“Các người tránh ra để ta xem.” Toàn Vũ đi đến trước mặt nàng, bảo bọn họ tránh ra, nàng đặt ngón tay lên cổ tay công chúa.

“Toàn Vũ, Tuyết Nhi thế nào?” Tư Mã Tuấn Dật khẩn trương hơn nữa.

Toàn Vũ nhẹ nhàng buông tay nàng ra cười nói: “Tuấn Dật ca ca ,chúc mừng huynh, công chúa có thai.”

“Cái gì?” Lời nàng vừa ra khỏi miệng ba người đồng thời sững sốt.

“Tuyết Nhi, muội có thai.” Lý Huyền Băng là người phản ứng đầu tiên, trong mắt mang theo vui mừng.

“Tuyết Nhi.” Tư Mã Tuấn Dật gọi một tiếng, kích động nhìn nàng, chân tay có chút luống cuống, Tuyết Nhi có đứa nhỏ của hần.

Lý Huyền Tuyết lại giống như hóa đá, nàng có đứa nhỏ, đột nhiên nói ra một câu: “Không thể được, ta không cần?”

295. 300

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.20 - 3.21 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tứ hôn

Edit

Nhoáng một cái thời hạn mười ngày mà Lý Huyền Băng phải về nước cũng đã tới gần.

Dùng bữa sáng xong hấn cầm trong tay quần áo và đồ trang sức trước kia của Toàn Vũ đi vào phòng nhìn nàng nói: “Đây là đồ của ngươi, qua vài ngày nữa ta phải nước.” Nói xong lấy hành trang trong tay đặt ở trên bàn.

“Ừ.” Toàn Vũ chỉ gật gật đầu, nàng còn có thể nói gì đây? Tuy rằng lòng có không muốn nhưng vẫn là cười tươi nói: “Để ta đổi quần áo rồi đi.”

Lý Huyền Băng trầm mặc nhìn nàng một cái, không nói chuyện, sau đó xoay người rời đi.

Nước mắt Toàn vũ rơi như mưa, nàng cũng không hiểu được bản thân tại sao lại khóc nữa? Có cái gì phải khóc chứ? Bực bội lau đi nước mắt, đứng dậy đổi lại quần áo ban đầu, sau khi về nhà nàng sẽ bước chân vào giang hồ.

Xoay người mở cửa ra vừa lúc Thu Nhi tiến vào nhìn thấy nàng hỏi: “Tiểu thư ngươi phải đi ra ngoài sao?”

“Thu Nhi, ta phải cảm ơn ngươi chăm sóc ta bấy lâu nay.” Toàn Vũ thật lòng nói lời cảm tạ với nàng.

“Tiểu thư ngươi phải đi sao? Đi đâu?” Thu Nhi giật mình nhìn nàng.

“Đương nhiên là quay về nhà của ta, Thu Nhi, hẹn gặp lại.” Toàn Vũ biến mất, trong lòng đau xót thâm nghĩ đi nhanh một chút.

“Tiểu thư.” Thu Nhi có chút lưu luyến không rời, tiểu thư không đi cùng Vương gia sao?

“Sau này chúng ta còn có thể gặp lại.” Toàn Vũ nở một nụ cười an ủi với nàng, không chần chờ xoay người bước đi.

Ở cửa lớn đã thấy Lý Huyền Băng chờ ở nơi đó nhìn thấy nàng đi ra liền nói: “Ta tiễn ngươi trở về.” Xem như xin lỗi nàng một chút đi.

“Không cần, ta biết đường.” Toàn Vũ lạnh lùng cự tuyệt, vừa định đi qua bên người hấn, ở cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh:

“Thánh chỉ đến.”

Theo giọng nói đó một công công trong hoàng cung cầm thánh chỉ trong tay đi đến vẻ mặt tươi cười hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến quận chúa.”

“Công công đa lễ”. Lý Huyền Băng nghi hoặc nhìn thánh chỉ trong tay hấn, Hoàng Thượng sao lại đột nhiên truyền thánh chỉ?

“Vương gia, quận chúa nô tài đến tuyên chỉ.” Công công đem thánh chỉ cầm ở trong tay mở ra.

Toàn Vũ và Lý Huyền Băng vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, quận chúa Toàn Vũ thông minh nhanh nhẹn, tài đức vẹn toàn, nay đặc biệt tứ hôn cho Vương gia nước láng giềng, khi Vương gia quay về sẽ khởi giá, khâm khử.” Giọng điệu công công xuống.

Toàn Vũ và Lý Huyền Băng đều cả kinh, Hoàng Thượng tứ hôn cho bọn họ, chuyện này sao có thể chứ?

“Quận chúa tiếp chỉ đi.” Công công thấy nàng ngẩn người liền thúc giục.

Toàn Vũ lại sững sờ ở nơi đó không biết có nên tiếp chỉ hay không? Thánh chỉ này tới quá đột ngột.

“Quận chúa nhận đi, nô tài trở về báo cáo kết quả.” Công công đem thánh chỉ trực tiếp thả trong tay nàng.

“Công công từ từ nói chuyện đã.” Lý Huyền Băng đứng dậy cùng công công đi đến một bên nói: “Đây là có chuyện gì? Cho dù là tứ hôn cũng phải là thánh chỉ Hoàng Thượng nước ta.”

“Vương gia đừng vội, đây là thánh chỉ Hoàng Đế nước láng giềng đưa cho ngươi.” Đột nhiên công công từ trong lòng lấy ra một lá thư chữ nhỏ đặt ở trong tay hấn.

Lý Huyền Băng vội vàng mở ra thì thấy đúng là do phụ hoàng tự tay viết. “Trẫm đặc biệt ban thưởng Toàn Vũ quận chúa của Thiên triều cùng hoàng nhi thành thân, khâm khử.”

Sắc mặt hần lập tức thay đổi rất khó coi, không biết ai đưa ra chủ ý như vậy, bản thân hần một chút cảm kích cũng không có.

“Công công có thể cho ta biết một chút nguyên nhân không?” Lý Huyền Băng đưa cho hần tấm ngân phiếu.

Công công lặng lẽ để vào trong tay áo nói: “Nô tài chỉ biết là hình như tam Vương gia và tứ Vương gia đề nghị với Hoàng Thượng.”

Tư Mã Tuấn Lỗi và Tư Mã Tuấn Dật? Bọn họ làm vậy là có ý gì?

“Vương gia, nếu không có việc gì nữa thì nô tài hồi cung phục chỉ ạ.” Công công xoay người nói.

“Công công đi thông thả.” Lý Huyền Băng khách khí nói.

Công công đi hần liền nhìn Toàn Vũ, thấy nàng vẫn còn cầm thánh chỉ trong tay đang đứng sững sờ tại chỗ.

“Trở về phòng đi, ba ngày sau sẽ khởi hành về nước.” Giọng Lý Huyền Băng lạnh như băng, hần không thể kháng chỉ.

Toàn Vũ còn chưa trả lời thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh náo nhiệt.

Ở ngoài cửa có một cỗ xe ngựa màu đỏ chói mắt trên nó còn chứa rất nhiều đồ vật.

Có một ma ma cùng mấy nha hoàn đang cầm mũ phượng, khăn quàng, trang sức quý giá trong tay đi đến hơi hơi hành lễ nói: “Tham kiến Vương gia, tham kiến quận chúa, Hoàng Thượng phái nô tỳ tới hầu hạ quận chúa.”

Không thể nghi ngờ, bên ngoài khăng định chính là cửa hồi môn của nàng.

Cho đến khi đi vào phòng, ma ma giảng giải với nàng một hồi, Toàn Vũ vẫn không có phản ứng với sự thay đổi đột ngột này.

Bận rộn một ngày, buổi tối rất cực cũng yên lặng lại.

Toàn Vũ nhìn thánh chỉ kia, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng sao lại đột nhiên hạ thánh chỉ. Mặc kệ là vì cái gì? Nàng chỉ có phụng chỉ làm theo.

Ngày hôm sau, ngoài cửa biệt quán người nói người truyền đến tiếng chúc mừng không dứt, Lý Huyền Băng vội vàng xả giao.

Ngày thứ ba Lý Huyền Tuyết và Tư Mã Tuấn Dật đến.

“Toàn Vũ, à không là hoàng tẩu mới đúng, chúc mừng người.” Lý Huyền Tuyết nhìn nàng trêu ghẹo.

“Công chúa.” Toàn Vũ có chút ngượng ngùng.

“Thẹn thùng cái gì chứ? Kỳ thật, ta rất thích người cùng hoàng huynh ta.” Lý Huyền Tuyết nhìn nàng nói.

“Sao lại không sao chứ? Đừng quên người mà hoàng huynh yêu là Hàn Ngữ Phong.” Toàn Vũ đột nhiên đau lòng, làm bộ như không thềm để ý nói.

“Hoàng tẩu, người phải có lòng tin khiến cho hoàng huynh yêu thương người, người nhìn Tư Mã Tuấn Dật đi, không phải trước kia hần hoàn toàn cũng không thương ta, bản công chúa kiên trì không ngừng, bây giờ không phải tốt lắm sao? Lại nói thánh chỉ kia các người không thể không tuân theo?” Lý Huyền Tuyết lấy bản thân làm gương nói.

Toàn Vũ cười, hoàn cảnh của công chúa cùng nàng giống nhau.

“Công chúa, quận chúa, tam Vương phi tới chơi.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Thu Nhi.

“Hàn Ngữ Phong đến đây sao?” Toàn Vũ nghĩ mình nên đối diện với nàng một chút, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

296. 301

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.22 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Đồng minh trước mắt

Edit

“Hàn Ngữ Phong đến đây sao?” Toàn Vũ nghĩ mình nên đối diện với nàng một chút, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Công chúa, Toàn Vũ.” Hàn Ngữ Phong đứng ở cửa cười khanh khách, nhìn các nàng hết sức vui mừng.

“Hàn Ngữ Phong, người đã đến rồi, mau vào đi.” Lý Huyền Tuyết thân thiết đỡ lấy nàng, Toàn Vũ nâng tay khác của nàng.

“Toàn Vũ, chuyện lần trước cảm ơn người.” Hàn Ngữ Phong ngồi xuống nhìn nàng thật lòng nói lời cảm tạ, nếu không nhờ nàng chỉ sợ đứa nhỏ đã không còn .

“Không có gì, chỉ cần đứa nhỏ và người không có việc gì là tốt rồi.” Toàn Vũ đưa tay rót một chén trà nóng cho nàng.

“Các người đang nói cái gì vậy? Cái gì mà đứa nhỏ không có, việc gì là tốt rồi?” Lý Huyền Tuyết ở một bên tò mò hỏi.

“Công chúa lần trước ta không cẩn thận làm động thai khí, Toàn Vũ đã bảo vệ hài tử của ta.” Hàn Ngữ Phong cười, giải thích, nhớ tới lúc đó bây giờ vẫn còn sợ.

“Hóa ra là như thế, hoàng tử thật giỏi.” Về mặt Lý Huyền Tuyết sùng bái nhìn nàng.

“Công chúa không cần gọi vậy.” Sắc mặt Toàn Vũ có chút mất tự nhiên.

“Tuyệt Nhi.” Tư Mã Tuấn Dật đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Dật, có việc sao?” Lý Huyền Tuyết chạy tới trong lòng ngực hắn.

“Đi thôi, có việc.” Tư Mã Tuấn Dật ôm nàng, nàng hướng Hàn Ngữ Phong gật đầu một cái, sau đó liền xoay người rời đi, hắn cố ý mang công chúa đi để cho các nàng nói chuyện.

Cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng, Hàn Ngữ Phong lùi tay Toàn Vũ ngồi vào bên giường thân thiết hỏi: “Toàn Vũ, người có khỏe không?” Nàng cùng Tư Mã Tuấn Lỗi vẫn đều áy náy.

“Ừ, tốt lắm”. Toàn Vũ khẽ gật đầu.

“Toàn Vũ, người thích Lý Huyền Băng sao?” Hàn Ngữ Phong nhìn nàng trực tiếp hỏi, dù sao cũng do nàng đề nghị Tư Mã Tuấn Lỗi cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho bọn họ.

“Ách” Toàn Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên thấy mờ lung, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, không hiểu sao khi tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn ta cũng không có nhiều phản cảm.”

“Vậy nếu cho người trở lại bên người Tư Mã Tuấn Lỗi, người có đồng ý không?” Hàn Ngữ Phong lại truy hỏi.

“Ta.” Toàn Vũ đột nhiên chần chờ, nàng hình như chưa từng nghĩ sẽ trở lại bên người hắn, nhìn nàng tìm cơ hội nói: “Người cùng hắn bây giờ rất hạnh phúc, ta không muốn phá đám các người.”

Ha hả. Hàn Ngữ Phong đột nhiên cười khẽ một chút, nàng đã hiểu được .

“Làm sao vậy? Ta nói không đúng sao? Không phải người đến là muốn ta vào làm thiếp chứ?” Toàn Vũ kỳ quái nhìn nàng.

“Đương nhiên không phải, Toàn Vũ thật ra người không có phát giác vừa rồi bản thân đã chờ, điều đó đã chứng tỏ lòng của người có hân.” Hàn Ngữ Phong giải thích, cảm thấy vui mừng thay cho bọn họ, dù sao như vậy cũng khiến nàng có thể an lòng.

“Thật không? Sao ta có thể quên người trong lòng hân là người chứ.” Toàn Vũ cười khổ một chút, đột nhiên cảm giác bản thân nói lỡ lời, vội vàng giải thích: “Ngữ Phong thật xin lỗi, ta không phải cố ý.”

“Không sao, thật ra ta rất hy vọng thấy người và hân hạnh phúc, tìm về đúng khí trước kia của người đi, ta tin một ngày nào đó, hân nhất định sẽ yêu thương người.” Hàn Ngữ Phong nắm chặt tay nàng, truyền cho nàng động lực.

“Xi!” Toàn Vũ lại đột nhiên cười ra tiếng, nói giỡn: “Ngữ Phong, người nói chúng ta có phải tình địch trời sinh hay không, vì sao người nào ta thích cũng đều thích người.”

“Người nói như vậy có phải hai chúng ta thật sự là rất có duyên không?” Hàn Ngữ Phong cũng nổi lên hứng thú vui đùa.

“Ngữ Phong, cảm ơn người, hôm nay đã đến thăm ta, ta cũng muốn thử, mặc kệ kết quả thế nào? Ta muốn thử một lần.” Toàn Vũ khôi phục lại vẻ tự tin trước kia, về sau thế nào thì để nói sau.

“Ta sẽ chờ kết quả của người, nếu có cơ hội ta sẽ tới thăm người.” Hàn Ngữ Phong rất vui mừng khi nhìn thấy lại Toàn Vũ tự tin của trước kia.

Bính bính bính đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiểu thư, Vương phi, Vương gia mời hai vị qua.” Giọng Thu Nhi ở bên ngoài vang lên.

“Ừ, chúng ta lập tức tới ngay.” Toàn Vũ đáp, sau đó nâng Hàn Ngữ Phong dậy.

Trong đại sảnh.

“Tư Mã Tuấn Lỗi, thánh chỉ tứ hôn là chủ ý của người phải không, người làm vậy là có ý gì?” Sắc mặt Lý Huyền Băng lạnh như băng, tuy rằng có cười hay không với hân mà nói cũng không ảnh hưởng gì nhưng trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái.

“Ta không có ý gì? Đây là chuyện người nên chịu trách nhiệm vì đã khiến Toàn Vũ trở thành nữ nhân của người, người cũng đừng quên nàng chính là quận chúa của Thiên quốc chúng ta. Vả lại ...” Tư Mã Tuấn Lỗi lại đột nhiên tạm dừng lại bí hiểm nhìn hân.

“Vả lại cái gì?” Lý Huyền Băng nhíu mày hỏi.

“Vả lại Ngữ Phong nói, sau khi nhìn thấy các người trải qua sóng gió như vậy, hi vọng các người sẽ hạnh phúc.” Đây cũng là hy vọng của hân.

“Nàng nói sao?” Đôi môi Lý Huyền Băng cứng ngắc một chút, nàng hy vọng hân yêu thương người khác như vậy sao?

“Quận chúa, Vương phi.” Thị vệ canh cửa cung kính tránh đường, chắp tay nói với Hàn Ngữ Phong và Toàn Vũ.

Nhìn thấy Toàn Vũ nâng Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Lỗi từng bước đi qua dịu dàng đỡ nàng, ánh mắt mang theo dịu dàng nói: “Có mệt hay không?”

“Không sao.” Hàn Ngữ Phong cười lắc đầu.

Toàn Vũ nhìn thấy bọn họ hạnh phúc như vậy thì trong lòng thầm chúc phúc, trong khi Lý Huyền Băng nhìn thấy bọn họ thì đôi mắt hiện lên một tia đau xót.

Hàn Ngữ Phong ý bảo hân buông mình ra, sau đó từ từ đi đến trước mặt Lý Huyền Băng nhẹ nhàng nói: “Luôn luôn thì giờ hữu hạn thân bình thường ly biệt dịch rượu diên ca tịch chỗ từ chối tần trước mắt núi sông khoảng không niệm xa hoa rơi mưa gió càng thương xuân khuyên quân liên thủ trước mắt nhân *Đây là thơ, ta với tênh iu pó tay a* Vương gia, người thông minh như vậy, ta nghĩ người nhất định hiểu được.”

Nàng vẫn chưa chờ hần trả lời, lại đi đến bên người Toàn Vũ, kéo tay nàng rồi kéo tay Lý Huyền Băng, bắt bọn họ cùng nắm tay nhau: “Bởi vì các ngươi đều là bằng hữu của Ngữ Phong, Ngữ Phong hy vọng các ngươi hạnh phúc.”

Lý Huyền Băng cùng Toàn Vũ nhìn nhau xấu hổ, không biết làm cách nào để rút tay mình về, ở cửa Lý Huyền Tuyết đột nhiên chạy vào: “Các ngươi đang làm cái gì? Ta cũng muốn.”

297. 302

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.23 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Âm toán

Edit

“Tuyệt Nhi , đã quên những điều ta nói rồi sao? Không được chạy.” Tư Mã Tuấn Dật khẩn trương giữ chặt nàng lại, để tránh cho nàng lại chạy đi.

“Ta quên rồi.” Lý Huyền Tuyết le lưỡi sau đó không phục nói: “Chàng thật khẩn trương , bụng ta còn chưa lớn như Ngữ Phong.”

“Công chúa, ngươi có thai.” Hần Ngữ Phong vui mừng nhìn nàng nói, nhanh chóng buông tay hần ra.

“Ừ”. Lý Huyền Tuyết ngược ngừng gật gật đầu.

“Chúc mừng, chúc mừng.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói với Tuấn Dật.

Hần Ngữ Phong đột nhiên quay đầu với Lý Huyền Băng và Toàn Vũ nói: “Các ngươi cũng cố lên.”

Sắc mặt Toàn Vũ đỏ lên, xấu hổ không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt?

“Đúng đó, hoàng huynh. Người cũng phải cố lên, mẫu hậu đã rất nóng lòng rồi.” Lý Huyền Tuyết cũng gật đầu.

Lý Huyền Băng trừng nàng liếc mắt một cái, ngụ ý bảo nàng nhiều chuyện, nàng lại đắc ý cười cười.

“Được rồi Tuyệt Nhi, Tuấn Lỗi. Ngày mai bọn họ phải lên đường chúng ta không nên quấy rầy bọn họ .” Tư Mã Tuấn Dật giải vây.

“Đúng đó, Vương gia, Toàn Vũ. chúng ta cáo từ trước.” Tư Mã Tuấn Lỗi đỡ Hàn Ngữ Phong nói.

Đứng ở cửa biệt quán Lý Huyền Băng nhìn bọn họ ngồi lên xe ngựa rồi đi, xoay người đối với Toàn Vũ ở bên cạnh nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút sáng mai còn lên đường.”

Toàn Vũ sững sốt, đây là hần quan tâm nàng sao? Trong lòng cảm thấy vui vẻ gật đầu đáp nhẹ một tiếng: “Ừ.”

Sáng sớm hôm sau.

Trước cửa biệt quán, nha hoàn, thị vệ, xe ngựa, cửa hồi môn, đều chuẩn bị thỏa đáng. Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Dật, Lý Huyền Tuyết cũng đứng ở cửa nói lời tạm biệt với bọn họ.

“Hoàng huynh, thay muội hỏi thăm phụ hoàng mẫu hậu nói Tuyệt Nhi rất nhớ hai người.” Trong đôi mắt Lý Huyền Tuyết mang theo nước , lưu luyến không rời.

“Tuyệt Nhi, ta biết rồi.” Lý Huyền Băng nhẹ nhàng ôm nàng, nhìn Tư Mã Tuấn Dật đang đứng một bên nói: “Tuyệt Nhi, ta giao lại cho người, chăm sóc nàng thật tốt.”

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc nàng.” Tư Mã Tuấn Dật đem nàng ôm trở lại trong lồng ngực mình nói.

“Vương gia, Toàn Vũ bảo trọng.” Hàn Ngữ Phong tựa vào trong lồng ngực Tư Mã Tuấn Lỗi mỉm cười nói một câu.

“Ngữ Phong, ngươi cũng nên bảo trọng.” Lý Huyền Băng nói xong đỡ Toàn Vũ : “Lên xe đi.”

“Ừ”. Toàn Vũ lên tiếng ánh mắt đảo qua bọn họ mỉm cười nói: “Hẹn gặp lại”

Mọi người nhìn theo xe ngựa từ từ lặn bánh, Toàn Vũ xốc màn xe vẫy vẫy đến khi không nhìn thấy bóng dáng bọn họ mới ngồi trở lại trên xe ngựa, một giọt nước mắt trong suốt đột nhiên rơi xuống, nàng cứ như vậy rời đi.

Chạy một ngày đường khi bầu trời tối đen rớt cục tới một trấn nhỏ.

Toàn Vũ mới vừa xuống xe ngựa Thu Nhi chạy tới: “Quận chúa.”

“Thu Nhi, sao ngươi lại tới đây?” Toàn Vũ giật mình nhìn nàng.

“Là buổi sáng trước khi đi Vương gia đã đồng ý cho ta theo hầu hạ tiểu thư, Thu Nhi thật là vui mừng.” Thu Nhi rất hưng phấn giải thích nói.

Là hán sao? Nhìn thấy Thu Nhi, Toàn Vũ rất là vui mừng, giống như là nhìn thấy người thân.

Sau khi cùng Lý Huyền Băng dùng bữa tối đơn giản, Toàn Vũ trở về phòng nghỉ ngơi, trong lòng thấy mong mong lung lung, đột nhiên nghe thấy bên ngoài ồn ào, lập tức mở to mắt đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong lúc đó, bên ngoài binh lính đều ôm bụng chạy qua vẻ mặt thống khổ.

“Vương gia, Vương gia không xong rồi.” Một binh sĩ té xuống, sắc mặt kích động nói.

“Sao lại thế này?” Sắc mặt Lý Huyền Băng khê thay đổi, không nghĩ tới ở một cái trấn nhỏ lại bị người ta hãm hại.

“Tất cả ngựa đều nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.” Binh lính run run đáp.

“Miệng sùi bọt mép?” Toàn Vũ là người đầu tiên phản ứng, đây chính là biểu hiện bị trúng độc ,vừa muốn nói thì bên ngoài đã truyền đến tiếng binh khí va chạm vào nhau, một giọng nói oai hùng hô lên: “Buông vũ khí, chúng ta không muốn đả thương người, chỉ muốn cướp tiền.”

Lý Huyền Băng phi than một cái xông ra ngoài, Toàn Vũ cũng theo đi ra .

Bên ngoài chỉ có năm binh lính ngăn cản mười mấy người to lớn, nhìn vết thương thì biết là lực bất tòng tâm.

“Không biết sao các vị lại dùng thủ đoạn đê tiện như thế.” Sắc mặt Lý Huyền Băng phần nộ nhìn bọn họ.

“Đê tiện, chúng ta lại không có dùng độc chết bọn họ, ta chẳng qua là muốn vài thứ kia.” Một người nam nhân to lớn dường như là thủ lĩnh của bọn họ ,đi tới lấy tay chỉ ra chỗ của hồi môn.

“Các ngươi muốn lấy tất cả ... những đồ vật này, vậy có từng hỏi qua chủ nhân của nó chưa ?” Toàn Vũ bước ra, đột nhiên cười khanh khách, trên mặt không có chút khấn trương, cư nhiên lại gặp được cường đạo.

Người nam nhân to lớn trước mặt đôi mắt sáng ngời lộ vẻ đùa giỡn nói:“Không nghĩ tới còn có một cô nương xinh đẹp như vậy, không bằng cùng đại gia trở về làm áp trại phu nhân, thế nào?”

“Tốt.” Toàn Vũ mỉm cười đi tới trước mặt hắn, không đợi hắn kịp phản ứng lại, thì bột phấn trong tay liền hướng trên mặt hắn lướt qua lạnh lùng nói: “Để xem ngươi có tài cán đó không.”

. . Nam nhân hét thảm một tiếng trong chốc lát cảm giác được trên mặt đau rát.

“Lão Đại, ngươi làm sao vậy?” Người bên cạnh vội vàng chạy tới, liền thấy trên mặt hắn đột nhiên nổi lên một mảnh đỏ.

“Phấn ngứa”. Nam nhân đột nhiên nhảy dựng lên, không đau nhưng đột nhiên ngứa nhẹn không được lấy tay gãi gãi trên mặt, từng vết máu làm cho người ta thấy vô cùng thê thảm.

“Lão Đại không được cào cấu.” Một nam nhân nắm lấy tay hắn.

“Buông ra, là phần ngựa”. Nam nhân giãy một chút, hắn dùng sức tạm dừng việc cào cấu lại, nhưng phần ngựa này vô cùng lợi hại làm hắn không thể ngừng gãi.

Toàn Vũ và Lý Huyền Băng lạnh lùng nhìn máu trên mặt hắn.

“Yêu nữ chết tiết, mau giao thuốc giải ra đây, bằng không đại gia giết người.” Mười mấy thuộc hạ cùng nhau hung tợn trừng mắt nhìn nàng, giờ đại đao trên tay lên, chậm rãi tiến lại gần.

298. 303

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.24 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Thi thố tài năng

Edit

Lý Huyền Băng lập tức chắn ở phía trước Toàn Vũ, cho dù mấy gã cường đạo đó ra tay cùng một lúc thì hắn cũng hoàn toàn không để trong mắt.

Toàn Vũ lại giữ chặt tay hắn một chút đi lên phía trước nhìn hắn nháy mắt ý bảo hắn yên tâm, sau đó nhìn bọn chúng nói: “Chẳng lẽ các người cũng muốn ném thử chút hương vị phần ngựa này.” Nói xong còn vươn tay ra.

Nam nhân nghe được nàng nói như vậy dừng chân lại, chần chờ không dám tiến về phía trước quay đầu lại nhìn về phía Lão Đại, lúc này đã nhìn không ra sắc mặt, vẫn không ngừng lấy tay gãi, trên đầu toát đầy mồ hôi lạnh.

“Sợ sao?” Toàn Vũ cười hì hì, sau đó đột nhiên vùng hai tay ra: “Lừa các người thôi, không có.”

“Chết tiết, muốn chết?” Bọn họ rốt cục bị chọc giận, lập tức vọt tới phía trước.

Toàn Vũ không chút hoang mang, một tay khác vùng một mảnh bột phấn màu xanh biếc về phía bọn họ, sau đó nói: “Ta chỉ là nói trong tay này không có đồ vật này nọ, nhưng ta không nói trong tay kia cũng không có.”

“Mau tránh ra.” Bọn họ cuống quýt, sau đó thấy bản thân dường như khỏe mạnh, không thương tích đang thấy may mắn đột nhiên liền cảm giác được thân mình mềm nhũn, đao trong tay đều rơi xuống trên mặt đất, thân thể cũng vô lực ngổ ngàng trên mặt đất.

Lúc này mới hiểu được đã gặp phải cao thủ liên vọi vàng cầu xin tha thứ: “Xin cô nương, công tử giờ cao đánh khẽ, buông tha cho chúng tôi, chúng tôi biết sai rồi, đồ vật xin trả lại nguyên vẹn.”

Toàn Vũ lạnh lùng nhìn bọn họ nói: “Nếu không phải nể tình các người chỉ có ý định cướp tiền ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người như vậy, ba ngày sau các người sẽ tự động phục hồi như cũ.”

“Cám ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư.” Bọn họ vội vàng cảm ơn, giữ được tính mạng quan trọng hơn.

Toàn Vũ đi đến trước mặt lão Đại, dùng tay nhét vào trong miệng hắn một viên thuốc nói: “Cút theo bọn họ đi, đừng để ta nhìn thấy người, nếu không lần sau sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người như vậy.”

Cuối cùng trên mặt cũng không còn ngựa nữa, nam nhân nhìn thấy hai tay của mình dính máu, trong lòng tuy hận nhưng không dám làm càn, vẫy tay một cái, cho đồng bọn bên cạnh: “Giúp đỡ bọn họ trở về.”

“Vâng.” Bọn họ vội vàng nâng những người đang nằm xuy lơ trên mặt đất lên, nhanh như chớp theo nam nhân rời đi.

“Quả thật là chạy còn nhanh hơn thỏ.” Toàn Vũ nhìn thấy bộ dáng bọn họ chạy trốn nói thầm một câu.

Lý Huyền Băng nhìn nàng, trong mắt có chút khen ngợi, không nghĩ tới nàng một người, tay cũng chưa động, đã đem đám thổ phỉ kia đuổi đi.

“Đi vào.” Toàn Vũ đột nhiên nhớ tới ở đám binh lính tiêu chảy bên trong, cùng ngựa trúng độc vội vàng đi vào.

Năm binh lính đứng ở phía sau khe khẽ nói nhỏ.

“Không nghĩ tới quận chúa lợi hại như vậy, không biết nàng dùng cái gì mà lợi hại như vậy?”

“Đúng vậy nha, về sau cũng nên cẩn thận ngàn vạn lần không thể đắc tội nàng, nàng chính là Vương phi của chúng ta.”

“Người nói xem về sau nàng có dung cách nà đối phó Vương gia hay không.”

“Đừng nói bừa, đừng để Vương gia nghe được, người không muốn sống nữa à.”

Chỉ là bọn hắn không biết, những lời này một chữ không lọt ra ngoài lỗ tai Lý Huyền Băng, xem ra hắn phải cẩn thận một chút.

Trong đại sảnh, Toàn Vũ bắt mạch cho bọn lính.

“Thế nào?” Lý Huyền Băng đi tới hỏi.

Toàn Vũ thu hồi tay nói: “Không có gì nghiêm trọng, chẳng qua là bị trúng một ít thuốc xổ chờ ta kê đơn một chút, bọn họ mỗi người uống một chén sẽ không sao.”

Nói xong viết đơn thuốc giao cho hắn, hắn lập tức phái người đi hiệu thuốc bốc thuốc.

“Chúng ta đến chuồng ngựa.” Toàn Vũ đứng dậy nói, ngựa cũng rất quan trọng, nếu không có ngựa thì những thứ kia làm sao bây giờ?

Vào chuồng ngựa liền thấy mấy chục con ngựa không một con nào may mắn thoát nạn, té trên mặt đất thổ phỉ phò, miệng sùi bọt mép.

Toàn Vũ ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra rồi một chút mới ngẩng đầu nói: “Là thạch tín.”

“Thạch tín.” Thân mình Lý Huyền Băng chấn động sau đó nói: “Vậy thì không cách nào giải được. Trấn nhỏ này phải đi đâu mua đủ mấy chục con ngựa đây?”

“Đối với người khác thì đúng là không có thuốc giải, nhưng nếu rơi vào tay ta thì nhất định có biện pháp.” Toàn Vũ tự tin đứng dậy nàng là ai, nàng chính là đệ tử của thần y nha.

Trong khách ****, hơn mười bát thuốc được bưng ra bọn lính vội vàng uống hết.

Lý Huyền Băng nhìn thấy Toàn Vũ vẫn đi qua đi lại xem xét, trên đầu toát ra mồ hôi rất nhỏ, trong lòng không biết tại sao lại rung động, từ tối hôm qua đến bây giờ nàng dường như thức trắng một đêm, tay chân lúc nào cũng bận rộn.

Nhịn không được đi qua đưa khăn lụa sạch sẽ nói: “Đi nghỉ ngơi đi. ta xem là tốt rồi.”

Toàn Vũ sững sờ, sau đó tiếp nhận khăn lụa, lau lau mồ hôi trên mặt nói: “Không cần đâu, còn có một thứ thuốc cuối cùng phải cho bọn chúng uống nữa, vả lại cũng sắp xong rồi.” Nàng không thể qua loa được, thuốc này thời gian và thứ tự đều phải chú ý nếu không sẽ không có tác dụng.

Nghe nàng nói như vậy Lý Huyền Băng đành phải tùy ý nàng.

Cuối cùng thuốc cũng được nấu xong Toàn Vũ thở một hơi: “Để nó nguội một chút rồi cho ngựa uống đi.”

“Vương gia, quận chúa, đồ ăn sang đã chuẩn bị xong.” Thu Nhi đi tới nói.

“Đi thôi dùng bữa sáng trước.” Lý Huyền Băng nhìn nàng nói.

“Được”. Bận rộn từ sang sớm đến giờ nên đã cảm thấy hơi đói.

Toàn Vũ cùng Lý Huyền Băng đang dùng bữa sáng thì một thị vệ tiến vào bẩm báo: “Vương gia, thuộc hạ đã điều tra xong, là có người đem thuốc tiêu chảy trộn vào trong cơm chiều của binh lính, sở dĩ Vương gia và Quận chúa không sao là bởi vì thức ăn của hai người là do người khác làm, nên bọn chúng đã không động tay động chân vào được, mặt khác một ít binh lính vì còn chưa ăn cơm chiều cho nên mới may mắn thoát khỏi, ngựa là bởi vì bọn họ đem thuốc đổ vào trong thức ăn của chúng, thị vệ đoán là khi chúng ta vừa đến nơi này bọn họ đã phát hiện và cũng đã chuẩn bị sẵn.”

“Ta đã biết, người đi xuống đi, nhớ kỹ về sau phải thật cẩn thận.” Lý Huyền Băng gật đầu, chuyện này coi như là điếm báo động trước.

“Thuộc hạ hiểu.” Thị vệ chấp tay lui ra ngoài.

Một thị vệ đột nhiên sắc mặt kích động chạy tiến vào nói: “Vương gia, Quận chúa không tốt! Vừa rồi cho ngựa uống thuốc, không hiểu sao đột nhiên tất cả ngựa đều đã chết.”

299. 304

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.25 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Thất vọng

Edit

Đột nhiên một người thị vệ sắc mặt kích động chạy vào nói: “Vương gia, Quận chúa, không tốt! Vừa rồi cho ngựa uống thuốc, không hiểu sao đột nhiên tất cả ngựa đều đã chết.”

“Cái gì?” Toàn Vũ đứng bật dậy, sắc mặt kinh hãi, thân hình giống như gió xoáy, chạy như bay ra ngoài.

“Rốt cuộc sao lại như vậy?” Lý Huyền Băng cũng đứng dậy, vừa đi vừa hỏi thị vệ bên cạnh.

“Hồi bẩm Vương gia, thuộc hạ cũng không biết, thuộc hạ vừa cho ngựa uống thuốc xong, sau đó đã thấy tất cả ngựa đều bất tỉnh.” Thị vệ khấn trương hồi đáp.

Toàn Vũ vội vàng chạy đến chuồng ngựa liền nhìn thấy mấy chục con ngựa đều nằm im tại chỗ, không hề nhúc nhích dường như đã chết rồi, nhanh chóng ngồi xổm xuống, lấy tay đặt trên bụng ngựa, vẫn còn nhiệt độ, tuy rằng hơi thở có chút yếu ớt, nhưng vẫn còn chưa chết, chẳng lẽ thuốc giải có nhầm lẫn, nhưng nàng rõ ràng đã làm đúng theo như trong sách hướng dẫn, mà lại nhớ rất chi tiết, rành mạch, tại sao có thể như vậy?

Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng ngồi xổm ở đó, đôi mi thanh tú nhíu lại, vẻ mặt khổ sở, nhẹ nhàng tiến về phía trước, kéo nàng lên an ủi: “Không liên quan đến người, người đã cố hết sức rồi.”

“Nhưng mà không phải chỉ chết một, hai con. Rất nhiều ngựa đã chết đi, tổn thất rất lớn.” Toàn Vũ nhìn vào bầy ngựa khổ sở nằm la liệt dưới đất, không đành lòng nói.

Trong lòng Lý Huyền Băng cũng không phải là chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng sự việc đã đến nước này, hẳn còn có thể làm gì?

Tê....

Đột nhiên vang lên tiếng ngựa kêu, sau đó mấy chục con ngựa đột nhiên cử động, mồm há to, học ra bọt mép màu đen.

Toàn Vũ ngạc nhiên khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ngồi xổm xuống mới phát hiện thứ mà chúng nó học ra chính là nọc độc, nàng vui mừng kêu lên: “Chúng nó đã phun hết nọc độc ra rồi, chỉ cần uống thêm hai thang thuốc nữa là có thể khỏe hẳn.”

Lý Huyền Băng cùng bọn thị vệ nhìn thấy một bầy ngựa bất tỉnh trước mắt đột nhiên sống lại cũng không thể nói nên lời.

“Y thuật của quận chúa thật là cao siêu, độc của thạch tín mà cũng có thể giải được, như vậy thì chúng ta không cần trì hoãn việc lên đường.” Một binh sĩ vẻ mặt bội phục nói.

“Tuy rằng độc đã được giải, nhưng cũng phải chờ sau ba ngày, đến lúc đó chúng nó đã khôi phục lại thể lực thì mới có thể lên đường.” Toàn Vũ vội vàng giải thích.

“Ừ! Ta đã biết. Bây giờ rốt cuộc có thể yên tâm. Toàn Vũ, ta sai người chuẩn bị nước cho người tắm rửa, người đi nghỉ ngơi trước đi.” Lý Huyền Băng nhìn thấy bộ dáng lấm lem chật vật của nàng thì trong mắt lần đầu tiên lộ ra một tia dịu dàng.

Nhìn thấy hần cười dịu dàng làm cho Toàn Vũ trong nháy mắt trở nên hoảng loạn, cái cảm giác này giống như có cơn gió xuân ấm áp thổi qua lòng nàng, gương mặt tuyệt mỹ kia làm cho nàng sững người mất nửa ngày, sau đó mới hoảng hốt gật đầu nói: “Ừ.”

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Toàn Vũ liền lên giường nghỉ ngơi, lúc nàng mở mắt lần thứ hai thì trời đã muốn tối.

“Quận chúa, cuối cùng người cũng tỉnh rồi. Vương gia nhất định chờ người dùng bữa tối đó.” Thu Nhi đi vào nói.

“Đã trễ như vậy sao? Thu Nhi, tại sao người không gọi ta?” Toàn Vũ vội vàng đứng dậy bước xuống giường sửa sang lại quần áo chỉnh tề.

“Là Vương gia nói Quận chúa quá mệt mỏi cho nên không cho nô tỳ gọi người, vì thế mỗi lần nô tỳ vào phòng nhìn thấy người còn ngủ thì lại bước ra ngoài.” Thu Nhi giải thích.

Là hần sao? Như vậy có xem như hần đang quan tâm nàng không? Mặc kệ thế nào, trong lòng nàng vẫn cảm thấy ấm áp, khóe môi che giấu ý cười, nói: “Vậy thì mau đi ra thôi.”

Vừa đi đến tiền sảnh Toàn Vũ liền nhìn thấy Lý Huyền Băng đang ngồi ở đó, ở trên bàn bày biện rất nhiều thức ăn, thấy nàng bước vào, hần đứng dậy nói: “Tỉnh ngủ rồi à, dùng bữa đi.”

“Ừ. Thật ra người không cần chờ ta, cứ tự mình ăn trước là được rồi.” Toàn Vũ nói, có chút ngượng ngập không được tự nhiên, không biết tại sao lúc trước đối chọi gay gắt mà bây giờ lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Đương nhiên phải đợi người, ta còn phải cảm ơn người, nếu không nhờ người thì mấy chục con ngựa kia sẽ không thể cứu được.” Tuy rằng mấy chục con ngựa đối với hần mà nói chẳng là cái gì, nhưng nơi này là thị trấn nhỏ lại hẻo lánh, nếu phải đi mua nhiều ngựa như vậy khẳng định sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

“Ta là thầy thuốc nên đây là công việc mà ta phải làm, không cần phải cảm ơn, chỉ bằng người biểu ta một ít tiền đi.” Toàn Vũ cười khẽ một chút, cố gắng làm cho không khí thoải mái hơn.

“Được.” Lý Huyền Băng cũng rất sẵn khoái đáp ứng, từ trong người lấy ra một khối ngọc bội hình con bướm, tượng trưng cho thân phận Vương phi đặt vào tay nàng, dù sao nàng cũng sắp làm Vương phi của hần, như vậy thì vật này giao cho nàng cũng coi như là danh chính ngôn thuận, theo lẽ thường mà làm, huống chi hần sẽ không yêu người nào khác.

Toàn Vũ giật mình khi nhìn thấy miếng ngọc bội màu xanh tươi đẹp sáng ngời, tựa như một cô gái thuần khiết, trong sáng, miếng ngọc bội không hề có bất kỳ vết nứt nào, hơn nữa còn trong suốt như băng như nước, đặt nó trên lòng bàn tay có thể nhìn thấy rõ ràng đường vân của nó, nhìn sơ qua cũng biết đây là vật không tầm thường, nhất định là bảo vật cực kỳ trân quý, nàng vội vàng trả lại nói: “Ta chỉ nói đùa thôi, vật quý giá như thế này ta không dám nhận đâu.”

“Không sao, nó vốn dĩ nên thuộc về người.” Lý Huyền Băng đem ngọc bội đặt lại trong tay nàng, sau đó nói: “Dùng bữa đi.”

Thấy hần cố ý nói sang chuyện khác, Toàn Vũ đành phải đem ngọc bội nhét vào trong lòng ngực.

Dùng xong bữa tối Toàn Vũ trở lại phòng, không khỏi lấy ra ngọc bội trong tay, nhìn ngắm tỉ mỉ, câu nói của hần là có ý gì? “Nó vốn dĩ nên thuộc về người.”

“Quận chúa, Vương gia đem ngọc bội tặng cho người.” Thu Nhi vừa tiến vào liền vui mừng nói.

“Thu Nhi, miếng ngọc bội này có ý nghĩa gì sao?” Toàn Vũ kinh ngạc nhìn nàng, tại sao nàng lại vui vẻ như vậy?

“Bẩm Quận chúa, chuyện này cũng là do Thu Nhi vô tình nghe được Công chúa nói, nàng nói ngọc bội này mỗi Vương gia đều có một miếng để đưa cho Vương phi, nó cũng là vật tượng trưng cho thân phận Vương phi.” Thu Nhi giải thích.

“Thì ra là thế.” giọng nói của Toàn Vũ không giấu được vẻ thất vọng, nàng là do thánh chỉ tứ hôn, đương nhiên là Vương phi, vốn đang nghĩ đến miếng ngọc bội này có ý nghĩa đặc biệt gì khác.

“Quận chúa, người không vui sao?” Thu Nhi nghi hoặc hỏi.

“Không có, Thu Nhi, người đi nghỉ ngơi đi.” Toàn Vũ phân phó, sau đó tiện tay đem ngọc bội cất vào trong lòng ngực.

“Vậy nô tỳ đi ra ngoài, Quận chúa, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Thu Nhi nói xong liền lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại cẩn thận.

300. 305

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.26 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ban thưởng

Edit

Thời gian ba ngày qua đi rất nhanh, bây giờ ngựa cũng đã khôi phục lại sức khỏe, sau khi sửa sang lại một chút bọn họ lại tiếp tục lên đường.

Đi suốt mười ngày đường cuối cùng bọn họ cũng đến kinh thành của nước láng giềng, Toàn Vũ xốc màn che của xe ngựa lên thì nhìn thấy phố xá bên ngoài rất phồn hoa và náo nhiệt, nhưng phục sức của họ thì không giống nàng, nàng biết nàng thật sự đã rời khỏi quốc gia của mình, ngắm lại thì dọc trên trên đường đi nàng cùng Lý Huyền Băng cũng coi như tương kính như tân, cả hai đối xử với nhau vô cùng khách khí, hoàn toàn không giống như một đôi phu thê.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Toàn Vũ còn đang nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì thì màn xe lập tức bị xốc lên.

“Tối rồi, Toàn Vũ.” Lý Huyền Băng vươn tay ra.

“Ừ.” Toàn Vũ chần chờ một lát, sau đó nắm lấy tay hần bước xuống xe ngựa, vừa bước xuống liền cảm giác được có vô số ánh mắt tức giận, hận thù và ghen tị cùng nhau hướng về phía nàng, dường như muốn giết chết nàng.

Vừa định thần lại thì mới phát hiện, đứng ở trước cửa Vương phủ là mười mấy nữ tử thiên kiều bá mị, vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt của bọn họ thì lại hung hăng nhìn chằm chằm vào bàn tay nàng, lúc này đang bị Lý Huyền Băng nắm chặt.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Hạ nhân và nha hoàn ở trước cửa cùng nhau quỳ gối, mười mấy nữ tử dù không cam tâm nhưng cũng phải hạ thấp người hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi.” Lý Huyền Băng phát tay phân phó.

“Tạ ơn Vương gia.” Mọi người cùng nhau đứng dậy.

“Vương gia, cuối cùng người cũng trở lại.”

“Thiếp thân thật sự rất nhớ người nha.”

Mười mấy nữ tử cùng nhau chạy đến tựa vào người hắn, cứ như không có xương sống, bọn họ còn cố ý muốn gạt bàn tay của Toàn Vũ ra khỏi nắm tay của hắn, nàng chính là đứng một bên, mắt lạnh nhìn hắn bên phải ôm một người, bên trái ôm một người, thì ra hắn có đến mấy chục nữ nhân như vậy.

“Các người vào trước đi.” Khóe môi Lý Huyền Băng mỉm cười dịu dàng, đẩy bọn họ ra, nhẹ giọng phân phó.

“Vương gia...” Một nữ nhân không chịu nghe lời vẫn còn ôm hắn, dường như không muốn rời đi.

“Đi vào.” Ánh mắt Lý Huyền Băng tuy rằng không lạnh nhưng giọng nói thì đã lạnh vài phần.

Nữ tử sững sốt, lập tức buông hắn ra, tính tình của Vương gia bọn họ hiểu rất rõ, bình thường hắn sẽ không tức giận, nhưng một khi chọc cho hắn giận lên thì bọn họ gánh vác không nổi.

“Toàn Vũ, vào đi.” Lý Huyền Băng lại đi đến bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng, Toàn Vũ phản cảm muốn rút tay về lại bị hắn gắt gao siết chặt nên nàng chỉ có thể để cho hắn tùy ý lôi kéo mình đi vào trước ánh mắt ghen tị đến chết của các nữ nhân bên cạnh.

“Vương gia, Vương phi, vừa rồi Hoàng Thượng phái người truyền thánh chỉ, bảo Vương gia cùng Vương phi lập tức tiến cung diện thánh.” Quân gia bước đến, cung kính hồi bẩm.

“Ta biết rồi, sau khi cùng Vương phi thay đổi y phục xong sẽ lập tức tiến cung.” Lý Huyền Băng lôi kéo nàng đi vào phòng.

Toàn Vũ tiến vào phòng liền phát hiện đây là tân phòng được trang trí đồ thủy, không khí có vẻ rất vui sướng.

“Vương gia, Vương phi.” Ngoài cửa tiến vào tám nha hoàn, trong tay cầm hỉ phục, hơi cúi người hành lễ.

“Không cần đa lễ, giúp Vương phi thay quần áo.” Lý Huyền Băng ra lệnh.

“Vâng.” Bốn nha hoàn lập tức bước tới, nhanh tay cởi áo khoác của nàng ra, sau đó mặc hỉ phục vào cho nàng, sửa sang lại mũ phượng cho ngay ngắn chỉnh tề, còn bốn nha hoàn khác thì giúp hắn thay quần áo.

“Vương phi, xong rồi.” Cuối cùng nha hoàn lấy một cây trâm cài trên tóc của nàng, sau đó đứng qua một bên.

Trước mắt Lý Huyền Băng là một dung nhan thiên kiều bá mị *kiều diễm, mê hoặc*, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ ửng như trái anh đào chín mọng, khóe miệng đang nở nụ cười quyến rũ động lòng người, dường như tập hợp tất cả vẻ phong tình vạn chủng trên thế gian, làn da trắng mịn như trẻ con hoàn toàn đối lập với màu đỏ thắm của hỉ phục, hỉ phục thướt tha kéo lê trên mặt đất càng tăng thêm một phần quyến rũ.

“Đi thôi.” Một lúc lâu sau mới vươn tay ra.

Trên đại điện của Hoàng cung.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu uy nghiêm ngồi ở phía trên cao, còn ở phía dưới là đủ mặt bá quan văn võ.

Lý Huyền Băng nắm tay Toàn Vũ đi về phía trước, sau đó cả hai quỳ trên mặt đất, nói: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”

“Hoàng nhi bình thân.” Giọng nói uy nghiêm của Hoàng Thượng vang lên.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Lý Huyền Băng kéo Toàn Vũ đứng dậy, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đang ngồi trên cao.

“Quả nhiên xinh đẹp như hoa.” Hoàng Hậu nhìn thấy nàng thì tỏ vẻ hài lòng, gật đầu khen ngợi.

“Tạ ơn lời khen của mẫu hậu, nhi thần thật không dám nhận, đây là lễ vật nhi thần chuẩn bị dâng cho phụ hoàng và mẫu hậu.” Từ trong người, Toàn Vũ lấy ra hai cái hộp nhỏ.

“Cái này là cái gì?” Hoàng Thượng mở miệng hỏi.

“Dạ bẩm phụ hoàng, đây là hai viên thuốc, nhi thần biết phụ hoàng, mẫu hậu không thiếu kỳ trân dị bảo cho nên nhi thần muốn tặng hai người thứ gì đó thực tế một chút, trong đó một viên dành cho mẫu hậu để duy trì tuổi thanh xuân, còn một viên dành cho phụ hoàng để cường thân kiện thể.” Toàn Vũ giải thích lấy lòng, nếu nói việc mà nữ nhân quan tâm nhất thì phải nói đến xinh đẹp, còn nói về việc nam nhân quan tâm nhất thì phải nói đến thể lực.

“À, còn có mấy thứ này nữa sao? Mang lên đây.” Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu dường như cảm thấy rất thích thú.

Lý Huyền Băng ở một bên nhìn chăm chăm nàng, không nghĩ tới nàng lại có lòng như vậy.

Hoàng Thượng mở cái hộp nhỏ, lấy ra một viên thuốc màu đen, vẫn còn có chút nghi hoặc, hỏi: “Thứ này thật sự có thể cường thân kiện thể sao?”

“Phụ Hoàng cứ việc yên tâm mà dùng, Toàn Vũ chính là đệ tử Diên thần y nổi tiếng khắp giang hồ.” Lý Huyền Băng ở một bên nói, hẳn biết phụ hoàng rất sùng bái Diên thần y.

Toàn Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn hắn, hắn làm sao biết được? Chẳng lẽ là Tư Mã Tuấn Lỗi nói cho hắn.

“Nàng là đệ tử của Diên thần y à? Mau lấy nước đến đây.” Hoàng Thượng lộ ra vẻ vui mừng, không còn một chút hoài nghi.

“Vâng, Hoàng Thượng.” Thái giám đứng bên cạnh vội vàng dâng nước ấm lên cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu.

Hoàng Thượng uống xong viên thuốc, một lúc sau liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, tràn ngập tinh lực, vẻ mặt hồng hào nói: “Tốt, để trầm suy nghĩ xem nên thưởng cho người cái gì?”

“Tạ ơn phụ hoàng, đây là việc mà nhi thần phải làm, nhi thần không dám nhận thưởng.” Toàn Vũ khách sáo, vội vàng cự tuyệt.

“Hoàng Thượng, hay là.....” Đột nhiên Hoàng Hậu nhẹ giọng nói thầm vào tai ông.

“Tốt, như vậy rất tốt.” Hoàng Thượng nghe xong, liên tục gật đầu, tỏ vẻ hài lòng

Toàn Vũ cùng Lý Huyền Băng ở phía dưới, kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó đột nhiên nghe Hoàng Thượng nói.

“Băng nhi tiếp chỉ.”

301. 306

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.27 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Dễ dàng hóa giải

Edit

Lý Huyền Băng sững sốt, không phải ban thường cho nàng sao? Tại sao lại bảo hấn tiếp chỉ, vội vàng quỳ xuống: “Nhi thần tiếp chỉ.”

“Ngay từ bây giờ cho đến tháng sau, trong vòng một tháng ta chỉ cho phép con ban đêm ở tại phòng của Vương phi, không được sủng hạnh nữ tử khác.” Hoàng Thượng mở miệng nói, khóe miệng lộ ra nét tươi cười.

“Hơ...” Lý Huyền Băng và Toàn Vũ cùng nhau sững sốt, không hiểu tại sao Hoàng Thượng lại nói như vậy?

“Nhi thần tuân chỉ.” Tuy không hiểu rõ, nhưng đây là thánh chỉ bắt buộc hấn phải tuân theo.

“Quận chúa, đối với ban thường của phụ hoàng con có vừa lòng hay không? Các con phải mau chóng sinh cho trăm một tiểu Hoàng tôn đi.” Hoàng Thượng đột nhiên nhìn nàng nói.

Sắc mặt Toàn Vũ đỏ ửng lên, lúc này mới hiểu được tại sao Hoàng Thượng lại hạ thánh chỉ như vậy, nàng làm sao trả lời đây? Chỉ biết gục đầu xuống, trầm mặc không lên tiếng.

“Hoàng Thượng, bọn họ vừa đi xa về có lẽ đã rất mệt mỏi, không bằng để cho bọn họ trở về nghỉ ngơi, tiện thể sinh Hoàng tôn cho chúng ta luôn.” Hoàng Hậu ngồi bên cạnh, mỉm cười nói.

“Phải, vẫn là Hoàng Hậu nghĩ chu đáo hơn cả. Vậy tất cả các người lui xuống đi.” Hoàng Thượng phân phó.

“Chờ một chút.” Lời ngăn cản đột nhiên phát ra từ một võ quan, hấn quỳ trên mặt đất hồi bẩm: “Hoàng Thượng, thần có chuyện muốn bẩm.”

“Nói.” Hoàng Thượng ra lệnh.

“Thần nghe nói, thời gian Vương gia ở Thiên quốc đã bị Quận chúa Toàn Vũ cắt tóc, không biết Vương gia bị nhục nhã như vậy, tại sao vẫn đồng ý cưới nàng?” Võ quan không có thiện ý nói.

“Cái gì? Có chuyện như vậy sao?” Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu biến sắc, các đại thần thì khe khẽ nói nhỏ với nhau, trong phút chốc triều đình như bị nổ tung.

Toàn Vũ bị dọa đến nỗi run như cây sậy, nàng còn nhớ rất rõ Thu Nhi đã từng nói qua hậu quả nghiêm trọng của việc này, nàng sẽ không bị móc đi hai mắt, cắt hết ngón tay chứ? Nàng không muốn bị như vậy đâu.

Sắc mặt Lý Huyền Băng tuy là bình thản nhưng trong lòng cũng bắt đầu dậy sóng, hấn đã phong tỏa hết tin tức, tại sao có thể lọt ra ngoài? Không được, hấn phải bình tĩnh.

“Hoàng nhi, hấn nói có phải là sự thật hay không?” Sắc mặt Hoàng Thượng đã trở nên thâm trầm khó coi, còn vẻ mặt của Hoàng Hậu lại tràn đầy lo lắng.

Toàn Vũ siết chặt tay, căng thẳng và lo lắng nhìn hấn một cái, hấn sẽ không bán đứng mình chứ?

“Dạ bẩm phụ hoàng, là thật.” Lý Huyền Băng không hề hoảng sợ, vẻ mặt thản nhiên thừa nhận, Toàn Vũ suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ, thậm chí nàng có thể tưởng tượng được bàn tay của mình máu chảy đầm đìa, vội vàng sờ soạng thân mình. Không được, nàng chỉ có thể tung phẫn, sau đó bỏ chạy trốn chết thôi.

“Quả thật là có chuyện như thế này.” Vẻ mặt Hoàng Thượng tức giận, ánh mắt như muốn phun lửa.

“Xin phụ hoàng hãy bớt giận, thật ra bên trong còn có nội tình.” Lý Huyền Băng không chút hoang mang lo lắng, thản nhiên mở miệng nói.

“Nói đi.” Tay Hoàng Thượng thả lỏng một chút, ông cũng không muốn Hoàng nhi của mình bị sỉ nhục như thế.

“Dạ bẩm phụ hoàng, lần trước lúc nhi thần đến Thiên triều liền cùng Toàn Vũ quận chúa nhất kiến chung tình, nhưng cha mẹ của Toàn Vũ đã có lời thề, nếu nàng muốn xa xứ, bọn họ cũng có một cái tập tục là nếu nữ nhân đó phải đi xa, không thể ở bên cạnh chăm sóc cha mẹ thì phải cắt tóc vị hôn phu của mình đặt ở bên người cha mẹ để tỏ lòng hiếu kính. Lúc ấy nhi thần ở Thiên triều nên phải tuân theo tập tục của bọn họ, húng chỉ tóc cũng giống như thân thể của nhi thần, cắt cho cha mẹ cũng giống như báo đáp ân tình cho cha mẹ.” Lý Huyền Băng giải thích.

Toàn Vũ có chút bối phục nhìn hần, hần quả thật là lợi hại, có thể nghĩ ra được lý do như thế, nói dối mà không hề đỏ mặt, hô hấp cũng không dồn dập, quả là chuyện lạ.

“Có chuyện như vậy sao?” Hoàng Thượng vẫn còn bán tín bán nghi.

“Dạ bẩm phụ hoàng, đây là tập tục ở quê hương của mẫu thân nhi thần, lúc ấy nhi thần cũng rất do dự, không biết có nên làm như vậy hay không? Nhưng Vương gia đã nói, tập tục hiếu thảo trên thiên hạ tuy rằng có chút xung đột nhưng người tin rằng phụ hoàng nhất định sẽ thông cảm và hiểu được, nếu thế phụ hoàng nhất định sẽ ủng hộ người làm như vậy.” Toàn Vũ cũng vội vàng quỳ xuống nói, dù sao hần cũng đang giúp đỡ nàng.

“Ra là vậy.” Hoàng Thượng quét mắt về phía quần thần nói:

“Tập tục của Thiên triều cũng không sai, chỉ là cùng chúng ta có xung đột một chút, các người thấy chuyện này, bây giờ nên xử lý như thế nào?”

Quần thần chụm đầu ghé tai thì thầm với nhau, tất cả đều thông suốt, kỳ thật ai nấy cũng đều hiểu được, Hoàng Thượng không có ý muốn xử phạt Vương gia, bằng không cũng sẽ không hỏi bọn họ phải làm như thế nào, chẳng qua là muốn có câu trả lời từ trong miệng của quần thần mà thôi, tất cả bá quan văn võ đồng loạt quỳ xuống.

Một vị đại thần, dường như là người đứng đầu nói: “Thần nghĩ Vương gia và Quận chúa không có sai, dù sao lúc đó cũng ở Thiên triều nên phải tuân theo lễ nghi tập tục của Thiên triều, không thể làm khác hơn được.”

“Thần cũng nghĩ như vậy.” Các vị đại thần khác cũng nhanh chóng mở miệng phụ họa.

“Thần phản đối, Vương gia, thân là người của nước láng giềng, sao có thể tuân theo phong tục của Thiên triều?” Tên vô quan vừa rồi còn rằng nói thêm.

“Thần cũng phản đối.” Cũng có mấy đại thần đi theo hần.

Hoàng Thượng âm trầm nhìn xuống những người quỳ ở phía dưới, suy nghĩ không biết nên làm thế nào mới tốt?

Lý Huyền Băng lại đi đến trước mặt tên vô quan, lạnh lùng cười nói:

“Mạnh tướng quân, người hần là biết câu nói tướng ngoài mặt trận có thể không nghe lệnh vua, chẳng lẽ ở thời điểm hai quân đối đầu, đột nhiên nghĩ đến hôm nay ở quốc gia chúng ta là ngày hiến tế, không được phép sát sinh, người sẽ ra lệnh cho binh lính buông vũ khí trong tay, chờ bị kẻ địch giết chết sao?”

“Đương nhiên là không!” Mạnh tướng quân nhanh chóng trả lời, lúc này mới phát hiện ra đã trúng mưu kế của hần.

“Vậy thì Mạnh tướng quân nghĩ chuyện này ta nên làm thế nào cho phải?” Lý Huyền Băng quy hết vấn đề về cho hần.

“Dạ bẩm, Quận chúa vô tội.” Mạnh tướng quân nghiêng rằng nghiêng lợi nói, giống như bị tảng đá lớn đè nặng lên chân.

“Tốt, chuyện này cho qua, sau này bất luận kẻ nào cũng không được nhắc tới nữa.” Hoàng Thượng dường như rất hài lòng với kết quả hiện tại.

“Chúng thần đã hiểu.” Các đại thần cùng nhau nói.

Đến lúc này Toàn Vũ mới biết hần thật sự không đơn giản, chuyện khó khăn như vậy, mà hần lại có thể thần nhiên giải quyết một cách êm đẹp.

“Hoàng nhi, các con cũng lui xuống đi.” Hoàng Thượng phân phó.

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Lúc này Lý Huyền Băng mới lúi lúi kéo Toàn Vũ lui ra ngoài đại điện.

“Này...” Toàn Vũ thở ra nhẹ nhõm, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết thật là dễ chịu, sau đó nhìn hần nói: “Người quá lợi hại.”

Lý Huyền Băng chỉ cười nhạt một chút, sau đó nói: “Đi thôi, hồi phủ.” Thật ra là phụ hoàng cố ý buông tha cho bọn họ.

302. 307

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.28 - 3.29 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ngắt

Edit

“Vương phi quả nhiên là quốc sắc thiên hương.” Một nữ tử không khỏi khen ngợi.

“Các vị tỷ muội cũng xinh đẹp như tiên đấy thôi.” Toàn Vũ cũng đáp lễ một câu.

“Vương phi nói thật chính xác, bằng không Vương gia cũng sẽ không coi coi trọng tỷ muội chúng ta, không phải sao?” Một nữ tử mở miệng đáp lời, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng mới phát giác có chút không ổn.

Khóe môi Toàn Vũ cười nhạt một chút, sau đó nói: “Nói rất đúng, không biết hôm nay các vị tỷ muội đến đây là có chuyện gì?” Không có việc gì thì đi đi, nàng không muốn phí thời gian cùng bọn họ nói chuyện tào lao.

“Vương phi, chúng tỷ muội tới là để chúc mừng người cùng Vương gia, chứ cũng không có chuyện gì khác.” Một nữ tử nói, bọn họ không có bản lĩnh vượt qua nàng, không phải ai nấy cũng đều ngu xuẩn như vậy.

“Ta đây thật cảm ơn các vị tỷ muội, nếu không còn chuyện gì khác nữa thì hôm khác ta sẽ tiếp đón các vị.” Ý muốn đuổi khách của Toàn Vũ đã quá rõ ràng, nàng không muốn ngày đầu tiên đã cùng bọn họ qua không được.

“Vậy chúng ta không quấy rầy nữa, xin cáo lui trước.” Đám nữ tử cùng nhau đứng dậy cáo từ.

“Ta đây không tiễn.”

Sau khi nhìn thấy bọn họ rời đi, Toàn Vũ đột nhiên cảm thấy bi ai, một đám nữ tử đến đây, phí hoài tâm tư, lục đục với nhau đều vì một người nam yêu người khác chứ không phải yêu chính mình.

Nàng đột nhiên cảm thấy thật xa vời, một bên thì phải hòa hợp cùng bọn họ, một bên thì muốn tranh thủ đoạt lấy tình yêu mà hẳn dành cho Hàn Ngữ Phong.

“Vương phi, bọn họ thật sự đến chúc mừng người sao? Tại sao nô tỳ cảm thấy không phải vậy?” Thu Nhi ở một bên nói.

“Bọn họ tới là để thử ta một chút.” Toàn Vũ giải thích, không muốn đàm luận về bọn họ nữa nên hỏi: “Thu Nhi, Vương gia đang làm cái gì?”

“Vương gia đang ở bên ngoài đón tiếp khách.” Thu Nhi nói.

Hôm nay hẳn nhất định là bận rộn rất nhiều việc, nhưng nàng một chút vui sướng và hồi hộp vì hôn lễ cũng không có, dường như chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành quá trình này.

Cuối cùng hôn lễ cũng bắt đầu, trong tay Toàn Vũ túm lấy hỉ trù đỏ thắm cùng Lý Huyền Băng nghe lời chúc phúc của quan khách trong hoàng thành, sau đó nàng được đưa vào tân phòng. Nàng lẳng lặng ngồi ở bên giường, trong lòng vẫn cảm thấy có chút chờ mong, dù sao khoảng thời gian mà nữ nhân cảm thấy hạnh phúc nhất chính là đêm động phòng hoa chúc, đang suy nghĩ miên man đột nhiên nàng nghe thấy tiếng mở cửa.

Lý Huyền Bằng đi vào, đứng ở bên giường nhìn thấy nàng toàn thân đỏ thắm, hắn từng nghĩ sẽ cưới một nữ nhân mà hắn thật lòng yêu thương làm Vương phi, nhưng mà bây giờ không có khả năng, nhưng mà nếu đã cưới nàng, hắn cũng sẽ không bạc đãi nàng, chỉ là không biết tâm còn có thể trao cho người khác được không, chần chờ một chút, sau đó hắn lấy tay xốc khăn voan của nàng lên, đi đến cầm lấy chén rượu, dịu dàng nói: “Uống ly rượu giao bôi đi.”

Toàn Vũ cầm lấy ly rượu, nhìn thấy trong hai tròng mắt của hắn ẩn chứa nhiều đau xót, trong lòng nàng đột nhiên tê tái, ôm lấy cánh tay hắn, nói: “Nếu chúng ta đã thành thân, hãy làm cho chúng ta thử tiếp nhận lẫn nhau, quên đi dĩ vãng, cho cả hai một cơ hội được không?”

“Được.” Lý Huyền Bằng cười dịu dàng, hắn cũng hi vọng có thể quên, chỉ là không biết còn có người nào có thể khiến hắn động tâm hay không?

“Vậy chúng ta hãy bắt đầu từ hôm nay trở đi.” Toàn Vũ lần đầu tiên chủ động dâng lên đôi môi thơm mềm của nàng.

Rèm che uyên ương màu đỏ được buông xuống, hỉ phục đỏ thắm nhanh chóng được ném ra trên mặt đất.

Cuộc sống sau khi thành thân của bọn họ cũng khá ổn, Toàn Vũ ở chung một chỗ với Lý Huyền Bằng xem ra cũng không tồi, nhân rồi không có việc gì làm, mang theo Thu Nhi đi tản bộ trong hoa viên.

“Vương phi.” Hai vị tiểu thiếp thấy nàng đi tới liền cuống quýt hành lễ.

“Cùng nhau đi dạo một chút.” Toàn Vũ mời bọn họ.

“Không cần đâu, Vương phi cứ đi thông thả, chúng tôi còn có việc phải về trước.” Hai người nói xong liền vội vàng rời đi.

“Thu Nhi, sao lại như vậy? Bọn họ hình như rất sợ ta.” Toàn Vũ ngạc nhiên hỏi, nàng có làm cái gì đâu?

“Vương phi, người không nhớ sao, lần trước ở thị trấn nhỏ, người trừng phạt cường đạo, chuyện này binh lính và nha hoàn trong vương phủ ai ai cũng biết, cho nên có thể bọn họ cũng biết.” Thu Nhi giải thích.

“Thì ra là vậy, chẳng trách họ...” Toàn Vũ lúc này mới hiểu được, khẽ cười một chút, như vậy thì không ai dám trêu chọc nàng cũng phải thôi.

“Đang cười gì vậy?” Không biết khi nào thì Lý Huyền Bằng đã đứng ở phía sau lưng nàng.

“Người đã về rồi.” Toàn Vũ xoay người sang chỗ khác, khoe môi cong lên nói: “Bây giờ mọi người trong vương phủ đều xem ta giống như một con mãnh thú hay như một dòng nước lũ vậy, nhất là nữ nhân của người đó.”

“Nhưng mà quả thật là bột phấn gì đó của người rất đáng sợ nha.” Lý Huyền Bằng mỉm cười nói, quả thật là từ lúc thành thân tới giờ đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy.

“Vậy người có sợ không?” Toàn Vũ ngửa đầu hỏi.

“Sợ.” Hắn đương nhiên sợ loại bột phấn kỳ quái này, nhưng mà hắn tin nàng không có cơ hội sử dụng trên người hắn.

“Sợ thì tốt, sau này không được chọc giận ta, phải đối xử tốt với ta một chút, nếu không ta sẽ....” Toàn Vũ vừa hù dọa vừa uy hiếp hắn.

“Ta đối với người còn chưa đủ tốt sao?” Lý Huyền Bằng ôm nàng, hắn đã cố gắng hết sức, làm cho bản thân quan tâm nàng.

“Tốt.” Toàn Vũ nói, đáng tiếc đây không phải là thứ mà nàng mong muốn, thứ nàng muốn chính là tâm của hắn, nhưng mà không sao, nàng có thể chờ.

“Có muốn đi ra ngoài dạo chơi không?” Lý Huyền Bằng đột nhiên nói.

“Chắc chắn là muốn đi ra ngoài rồi.” Toàn Vũ hưng phấn nói, nữ nhân nào mà không thích đi dạo phố chứ.

“Vậy thì đi thôi.” Lý Huyền Bằng nắm lấy tay nàng.

Bước đi trên đường lớn, Toàn Vũ lập tức bị những thứ cổ quái trước mắt làm cho ngạc nhiên, hấp dẫn sự chú ý của nàng. Nàng sinh sống trong núi mười năm, hoàn toàn không có cơ hội đi ra ngoài, cho nên lúc này nhìn thấy thứ gì cũng đều cảm thấy thật mới mẻ.

“Này, đẹp không?” Nàng đeo mặt nạ quỷ trên mặt, nhảy đến trước mặt hắn.

“Người nói đi.” Lý Huyền Băng nhanh tay tháo mặt nạ của nàng xuống.

“Ta cảm thấy đẹp lắm mà.” Toàn Vũ cười khẽ, lại tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy phía trước tụ tập rất nhiều người, nàng tò mò chen vào thì thấy một người đàn bà ôm trong lòng ngực một đứa nhỏ khoảng tám tuổi, quỳ gối trước một hiệu thuốc, không ngừng dập đầu kêu khóc.

“Đại phu, van xin ông hãy cứu con tôi, van xin ông.”

“Đại thẩm, người đứng lên đi, ta hiểu rõ tâm trạng của người, nhưng không phải là ta không chịu cứu, mà là đứa nhỏ đã chết rồi, lão phu dù có lòng nhưng thật sự đã tận sức.” Một ông lão lắc đầu nói.

“Đại phu, van xin ông, ông xem, nó còn chưa chết, ông hãy cứu nó đi.” Người đàn bà nắm lấy chân ông, vẻ mặt kích động.

Lão đại phu chỉ lắc đầu bất đắc dĩ. Bên tai lại truyền đến giọng nói bàn luận của mọi người.

“Bà ta cũng thật đáng thương, chồng mất sớm, một mình nuôi con khôn lớn thật không dễ dàng.”

“Nhưng mà không biết tại sao đứa nhỏ lại đột nhiên chết đi? Sáng nay còn thấy nó khỏe mạnh, vui vẻ lắm mà.”

“Đại phu cũng không biết nguyên nhân tại sao, chỉ nói là dường như nó mắc bệnh hiểm nghèo.”

“Tránh ra, để ta xem thử.” Toàn Vũ lao ra, ngồi xổm trước mặt đứa nhỏ, cẩn thận quan sát nó, lúc này nó vẫn nằm im ở nơi đó, không hề nhúc nhích, vẻ mặt rất bình thường, không thể nhìn ra nó mắc bệnh gì? Đặt tay lên mạch đập của nó, quả thật mạch đã ngừng đập.

Lý Huyền Băng đứng bất động ở một bên nhìn nàng, hắn tin tưởng nàng nhất định cứu được đứa nhỏ.

“Tiểu thư, lão phu chuẩn bệnh mấy chục năm rồi, ít có khi nào chuẩn đoán sai.” Lão đại phu tỏ vẻ khinh thường nhìn nàng.

Toàn Vũ vẫn không hề để ý tới ông ta, trong đầu đột nhiên nhớ lại, có một lần nàng đuổi theo một con nai con, bỗng nhiên nai con ngã xuống, chết đi, nàng hoảng sợ khóc lóc ôm nai con về nhà.

“Nha đầu, con làm sao vậy?” Sư phụ hỏi nàng.

“Sư phụ, con đuổi bắt với nai con, nhưng không biết tại sao nó đột nhiên chết đi?” Nàng khóc, đem nai con thả xuống đất.

“Nha đầu, đừng khóc, cho ta xem thử.” Sư phụ tiếp nhận nai con, chỉ nhìn sơ qua một cái, sau đó lập tức lấy tay đặt trên ngực nai con, dùng sức ấn xuống. Nàng mở to hai mắt quả thật không thể tin được, sau một lúc ấn xuống, nai con lại có thể sống lại.

“Nai con sống rồi, sư phụ, thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Nàng ngạc nhiên hỏi, vấn đề này thật là khó hiểu nha.

“Đây là trong lúc vô tình sư phụ phát hiện ra, có đôi khi con người hay động vật phát sinh ra trạng thái chết giả mặc dù không nhất định là họ sinh bệnh, nếu dùng phương pháp này thì có thể cứu sống được.” Sư phụ giải thích.

Nghĩ vậy Toàn Vũ không dám chần chờ, vội vàng phân phó người đàn bà kia: “Mau buông đứa nhỏ ra, để cho ta cứu nó.” Nàng nói xong, không thêm quan tâm đến vẻ sững sờ của người đàn bà đó, trực tiếp ôm đứa nhỏ trong lòng ngực của bà ra, đặt nó nằm trên mặt đất, sau đó lấy tay đặt trên ngực nó, dùng sức ấn xuống từng chút từng chút....

“Nàng đang làm gì vậy?”

“Không biết.” Những người ở bên cạnh bàn tán xôn xao.

Toàn Vũ mặc kệ bọn họ, vẫn tiếp tục dùng sức ấn xuống, mồ hôi trên mặt tuôn ra đầm đìa, nhưng nàng vẫn không buông tay, vẫn không bỏ cuộc.

“Toàn Vũ tránh ra, để cho ta.” Lý Huyền Băng đi tới, kéo tay nàng ra, thay nàng dùng sức ấn xuống ngực đứa nhỏ.

“Nương....” Một tiếng kêu rất nhỏ phát ra từ miệng đứa bé, sau đó nó chậm rãi mở mắt ra, lúc này Lý Huyền Băng mới đứng dậy.

303. 308

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.30 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Ghen

Edit

Đứa bé sống lại làm cho mọi người không thể tin được, một người rõ ràng đã chết lại có thể cứ nhiên sống lại.

“Con ơi.” Người đàn bà kia vì vui mừng mà rơi lệ, sau đó bước qua ôm lấy đứa nhỏ.

“Nương, con làm sao vậy?” Đứa bé trai vẻ mặt mơ hồ, không biết tại sao nương lại khóc? Tại sao có nhiều người tụ tập như vậy?

Lúc này Toàn Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Huyền Băng nở nụ cười khen ngợi, choàng tay qua thắt lưng của nàng.

“Cám ơn đại ơn đại đức của tiểu thư.” Người đàn bà kéo theo đứa nhỏ quỳ trên mặt đất dập đầu, ơn nghĩa như thế này không thể nói hết bằng lời.

“Mau đứng lên đi, việc này chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.” Toàn Vũ vội vàng nâng họ dậy.

“Tiểu thư, xin hỏi sự phụ là ai? Quả thật là làm cho lão phu bội phục.” Vẻ mặt của lão đại phu lúc này trở nên tôn kính, nhẹ nhàng bước qua hỏi, nhìn thấy nàng tuổi trẻ nhưng y thuật thì quả nhiên cao siêu.

“Không có, chỉ là trùng hợp thôi. Trước kia ta từng gặp qua tình huống như thế này rồi.” Toàn Vũ tùy tiện nói dối, nàng không muốn bại lộ thân phận.

Lão đại phu sững sốt, tất nhiên là không tin tưởng lời nói của nàng, nhưng thấy nàng không muốn nói nên cũng không tiếp tục truy hỏi.

“Chúng ta đi thôi.” Lý Huyền Băng kéo nàng, vừa muốn rời đi thì chợt nghe trong đám đông có ai nói.

“Đó không phải là Vương gia sao? Vậy thì nàng hẳn là Vương phi rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng đều khiến mọi người sững sốt, thì ra là Vương gia và Vương phi, vội vàng quỳ xuống bái lạy: “Bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi.”

“Tất cả đứng lên đi.” Lý Huyền Băng phát tay, loại khí chất cao quý uy nghiêm này hiển nhiên không thể nghi ngờ.

“Vương phi, cảm ơn người, gặp được người quả thật là phần phước của chúng tôi.” Người đàn bà kia lại quỳ gối trên mặt đất, từ trong lòng ngực lấy ra hai cái túi thêu thủ công tinh xảo nói: “Dân phụ không có gì để cảm tạ Vương phi, cái này là do dân phụ tự tay thêu nên, nó cũng là tâm ý của dân phụ, tặng cho Vương gia cùng Vương phi, chúc Vương gia và Vương phi bách đầu giai lão, ân ân ái ái.”

“Đại thẩm, cảm ơn bà.” Toàn Vũ ngượng ngùng, không thể chối từ nên đưa tay tiếp nhận nó.

“Cái này cho người, hãy chăm sóc đứa nhỏ cho thật tốt.” Lý Huyền Băng tiện tay thả một đỉnh bạc vào trong tay bà.

“Không, Vương gia, cái này dân phụ làm sao có thể nhận được? Túi thêu đó là dân phụ tặng cho Vương gia và Vương phi.” Người đàn bà cuống quýt từ chối.

“Đại thẩm, bà cầm đi, một mình bà nuôi dưỡng một đứa nhỏ không phải chuyện dễ dàng, cứ xem như là Vương gia tặng cho đứa nhỏ.” Toàn Vũ nhanh tay nâng bà dậy, đem bạc đặt vào trong tay bà.

“Vương phi, người thật là tốt bụng, quả thật là người tốt. Con à, mau cảm ơn Vương phi đi, nhớ kỹ người chính là ân nhân cứu mạng của con.” Trong mắt đại thẩm hàm chứa nước mắt, bảo đứa nhỏ cúi đầu cảm tạ nàng.

“Không cần đâu đại thẩm, mau về nhà đi.” Toàn Vũ vội vàng ngăn cản, được bà tạ ơn nàng có chút ngượng ngùng.

“Được rồi, tất cả mọi người giải tán đi.” Lý Huyền Băng lên tiếng phân phó, sau đó kéo theo Toàn Vũ, xoay người rời đi. Phía sau còn truyền đến âm thanh bàn tán sôi nổi của mọi người.

“Vương phi thật là người tốt nha.”

“Xem ra bộ dáng của Vương gia cùng Vương phi thật sự là một đôi phu thê ân ái.”

“Đương nhiên rồi. Vương phi xinh đẹp còn Vương gia thì anh tuấn, bọn họ quả thật là trời sinh một cặp.”

Khóe môi Toàn Vũ giấu ý cười, nhìn trộm Lý Huyền Băng một cái, nhưng vẻ mặt mỉm cười của hắn vẫn trước sau như một, nhìn không ra có tí gợn sóng nào, nàng không khỏi mân mê miệng, nàng tốt như vậy sao? Tại sao hắn lại không nhìn thấy?

“Vương gia, đúng lúc vậy.” Một nữ tử từ phía đối diện đi tới, vui mừng kêu lên.

Toàn Vũ nhìn thấy nàng một thân tử y, dáng người uyển chuyển, mắt hạnh mày ngài, đôi gò má ửng hồng như hai quả đào, đôi môi giống như trái anh đào chín mọng, nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàng như gió xuân, ánh mắt toát lên vẻ phong tình vạn chủng.

Đúng là một mỹ nhân đáng yêu mị, giọng nói thánh thót mê hoặc lòng người khiến cho nam nhân nghe xong xương cốt cũng trở nên mềm yếu, chính nàng đây là nữ tử mà cũng bị hấp dẫn đến đui mù con người.

Nữ tử kia cũng đồng thời đánh giá nàng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng ngoài mặt vẫn thân mật gật đầu chào.

“Tuyền Kỳ, là người à.” Lý Huyền Băng cười ôn nhu.

“Vương gia, nếu hôm nay có duyên gặp mặt, chi bằng đến Lưu Huỳnh tiểu trúc ngồi trò chuyện một lát.” Tuyền Kỳ thi lễ, cất tiếng mời.

“Không được, hôm nay bốn vương dẫn Vương phi ra ngoài dạo chơi, hẹn người dịp khác.” Lý Huyền Băng nhẹ nhàng cự tuyệt.

Vương phi? Vẻ mặt nữ tử kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh nói: “Tuyền Kỳ bái kiến Vương phi.”

“Không cần đa lễ, đứng lên đi.” Toàn Vũ thật khách khí nói, nhưng kỳ thật trong lòng lại oán hận, nàng ta nhất định là hồng nhan tri kỷ của hắn.

“Ta đây không quấy rầy Vương gia và Vương phi nữa, xin cáo từ.” Tuyền Kỳ nhìn thoáng qua Lý Huyền Băng rồi mới xoay người rời đi.

Giọng nói Toàn Vũ hơi ề ảm, nhìn hắn: “Có phải không nỡ hay không? Mau đuổi theo đi.” Nếu hắn dám đi nàng nhất định sẽ dùng bột phấn trừng trị hắn.

“Ách.” Lý Huyền Băng hơi hơi sửng sốt, sau đó cười nói: “Nếu không phải ta biết người đã thích người khác thì ta sẽ nghĩ người ghen đó.”

“Ta...” Toàn Vũ bực mình nhìn hấn, chẳng lẽ hấn thật sự không cảm giác được sao? Nàng tức giận quàng cánh tay hấn nói: “Đừng quên bây giờ ngươi là tướng công của ta, ta ghen không được sao?”

Lý Huyền Băng chỉ cười khẽ một chút, nghĩ đến nàng đang giận nên muốn đùa giỡn làm cho nàng vui.

“Ta đói bụng rồi, muốn ăn cái gì đó.” Toàn Vũ giận dữ nhìn hấn, tính tình lúc này giống như trẻ con vậy.

“Được, chúng ta đến tửu lâu Phú Quý đi.” Lý Huyền Băng kéo nàng đi, đó là nơi mà hấn vẫn thường đến.

Vừa thấy hấn bước vào tửu lâu Phú Quý thì tiểu nhị đã tiến đến cung kính nói: “Vương gia, xin mời.”

Toàn Vũ đi theo hấn đến ngồi trên một cái ghế sạch sẽ, tao nhã, tiểu nhị mang trà lên, hỏi: “Xin hỏi Vương gia muốn dùng món gì?”

“Người đem hết các món ngon nhất lên đây.” Sự tức giận trong lòng Toàn Vũ dường như vẫn chưa tiêu tan.

Tiểu nhị sửng sốt nhìn Vương gia.

Lý Huyền Băng gật gật đầu.

“Vâng, tiểu nhân vào chuẩn bị ngay, xin Vương gia chờ một lát.” Tiểu nhị vội vàng lui ra ngoài.

304. 309

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.31 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tiếp chiêu

Edit

Thức ăn nhanh chóng được đặt trên bàn, Toàn Vũ tức giận cầm lấy đôi đũa, vừa muốn động thủ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng nói đùa vang lên.

“Vương gia, thật là trùng hợp, ở trong này lại nhìn thấy ngươi, vốn dĩ muốn đi tìm ngươi, nhưng lại sợ quấy rầy niềm vui tân hôn của ngươi, không nghĩ tới ngươi lại ở đây hẹn hò mỹ nhân.”

Toàn Vũ ngẩng đầu lên thì thấy một người nam tử phong độ mặc quần áo màu xanh đang bước vào, hai tròng mắt hẹp dài dừng lại trên khuôn mặt nàng, dường như đang đánh giá.

“Lâu Thượng, ngươi nói bậy bạ gì đó? Cái gì mà hẹn hò mỹ nhân? Giới thiệu với ngươi một chút. Đây là Vương phi của ta, nàng gọi là Toàn Vũ.” Lý Huyền Băng bắt mắt liếc hấn một cái, sau đó nói.

“Thì ra là Vương phi, thật là thất lễ quá. Tại hạ là Lâu Thượng, bằng hữu của Vương gia.” Nam tử nho nhã, lễ độ nói.

Toàn Vũ gật gật đầu.

“Lâu Thượng, cùng nhau dùng bữa đi.” Lý Huyền Băng ngồi bên cạnh nói.

“Tốt quá, có thức ăn miễn phí, ta đương nhiên cầu còn không được.” Lâu Thượng vui cười, sau đó nhìn nàng nói: “Ta không làm phiền Vương phi chứ?”

“Nếu ta nói phiền ngươi có đi không?” Toàn Vũ nhìn hấn nói, ngồi cũng đã ngồi rồi, còn hỏi cái gì nữa.

“Ách...” Lâu Thượng sửng sốt, lập tức cười nói: “Vương phi thật đáng yêu, cho dù người thấy phiền ta cũng không đi.”

“Lâu Thượng, công việc buôn bán dược liệu của người gần đây thế nào rồi?” Lý Huyền Băng vừa ăn vừa thuận miệng hỏi.

“ Có thể nói là tất cả đều bình thường.” Lâu Thượng trả lời.

“Người là người bán dược liệu?” Toàn Vũ nhìn hẩn hỏi, nàng là thầy thuốc, đương nhiên đối với vấn đề này hẳn cảm hơn những người khác.

“Vâng, Vương phi cần thứ gì sao?” Lâu Thượng gật gật đầu.

“Ta có thể đi xem được không? Xem thử cửa hiệu dược liệu của người như thế nào?” Toàn Vũ có chút hưng phấn, nàng có thể dùng thảo dược để bào chế thành thuốc bột, thuốc bột này dùng chắc sẽ tốt lắm đây.

“Đương nhiên có thể, thì ra Vương phi có hứng thú với dược liệu như vậy, người cứ đến thành Tây hỏi mọi người cửa hiệu dược liệu của Lâu gia ở đâu thì người ta sẽ chỉ cho người.” Lâu Thượng đáp lời.

“Vậy ta đây cảm ơn trước. Hôm nào rảnh ta sẽ đi tìm người.” Nổi buồn bực lúc này của Toàn Vũ bây giờ tan thành mây khói.

“Toàn Vũ, nếu người cần dược liệu có thể bảo hẩn đem đến vương phủ.” Lý Huyền Băng ở một bên nói, nàng không cần tự mình đến đó lấy dược liệu.

“Ừ, biết rồi.” Toàn Vũ thuận miệng đáp, trong lòng lại nghĩ, hẩn sẽ đồng ý để cho mình ở trong vương phủ nghiên cứu bào chế thuốc bột sao?

Sau khi dùng cơm xong, Lý Huyền Băng và Toàn Vũ liền cùng Lâu Thượng rời đi, sau đó một đường trở lại vương phủ, vừa tiến vào đại sảnh liền thấy mấy nữ tử mang vẻ mặt ai oán nhìn hẩn.

“Ta mệt mỏi quá, ta về phòng trước.” Toàn Vũ mới không muốn đứng ở nơi này nhìn bọn họ đâu.

“Ừ.” Lý Huyền Băng gật gật đầu.

“Đừng quên thánh chỉ.” Nàng nhỏ giọng cảnh cáo bên tai hẩn, sau đó xoay người rời đi.

Lý Huyền Băng chỉ cười, nàng là cố ý nhắc nhở hẩn sao?

Nhìn thấy nàng vừa rời khỏi thì mấy nữ tử kia lập tức chạy lên ôm hẩn, vô cùng ủy khuất nói: “Vương gia, chúng ta rất nhớ người.”

“Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, không thể không tuân theo, vả lại một tháng sẽ qua rất nhanh thôi.” Lý Huyền Băng an ủi các nàng, tuy rằng không yêu nhưng hẩn cũng thích, nếu không cũng sẽ không cho phép các nàng tiến vào vương phủ.

“Vương gia, Hoàng Thượng chỉ nói là không thể sủng hạnh chúng ta, chứ cũng không nói chúng ta không được hầu hạ người, có phải hay không?” Một nữ tử ôm cổ hẩn làm nũng.

“Phải đó Vương gia, người có thể cùng chúng tỷ muội uống rượu, xem như cũng không có kháng chỉ.” Mấy nữ tử khác cũng phụ họa theo, các nàng buồn bực đã lâu nhưng nay mới tìm ra lỗ hổng của thánh chỉ, tuy rằng không thể cùng Vương gia gần gũi, nhưng cũng có thể chiếm được tiện nghi của Vương phi, một mình nàng chiếm lấy Vương gia quá lâu rồi, làm cho các nàng chán đơn gối chiếc.

Sau khi Toàn Vũ tắm rửa xong đã lâu mới phát giác hình như hẩn vẫn chưa trở về, tại sao lại như vậy? Vợ vàng kêu Thu Nhi đến: “Người đi xem thử Vương gia đang làm cái gì?” Hẩn sẽ không về phòng nữ nhân khác chứ, nghĩ vậy nên trong lòng cảm thấy không thoải mái.

“Vâng, Vương phi.” Thu Nhi vội vàng đi tìm hiểu.

Một lát sau đã trở về bẩm báo: “Vương phi, Vương gia đang cùng các tiểu thiếp uống rượu trong đại sảnh.”

“Uống rượu?” Toàn Vũ nghị hoặc hỏi, tâm cũng thả lỏng một chút, hẩn không có về phòng nữ nhân khác.

“Vâng, có điều...” Thu Nhi nhìn nàng, ấp a ấp úng, không biết có nên nói hay không.

“Sao vậy, Thu Nhi? Nói mau.” Toàn Vũ ra lệnh, hay là đã phát sinh chuyện gì?

“Những nữ nhân này nói Hoàng Thượng chỉ hạ thánh chỉ chuyên sủng một mình Vương phi nên bọn họ rất bất mãn, Thu Nhi nghe lén có người nói cho dù không thể sủng hạnh thì cũng có thể chiếm tiện nghi của Vương phi, bọn họ nói trong thánh chỉ không có quy định Vương gia không được cùng bọn họ uống rượu.” Thu Nhi nhỏ giọng nói.

“Thì ra là như vậy, bọn họ muốn lợi dụng sơ hở của thánh chỉ.” Toàn Vũ cười lạnh một chút, nàng sẽ không để cho bọn họ toại nguyện đâu, nghĩ vậy nên nói: “Thu Nhi, chúng ta đi.”

“Vương phi, người muốn đi đâu?” Thu Nhi ở phía sau lưng hỏi.

“Đương nhiên là đi tiếp chiêu.”

Toàn Vũ một đường tiến thẳng đến đại sảnh, vừa bước vào đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của Lý Huyền Băng và đám nữ tử.

“Vương gia, Vân tỷ tỷ nên bị phạt.”

“Vương gia không được thiên vị tỷ ấy nha, tỷ ấy nên bị phạt.”

Một cỗ tức giận nhất thời bùng phát trong lòng, Toàn Vũ bước đến, trực tiếp kéo tay Lý Huyền Băng, thản nhiên cười nói: “Vương gia, trời đã tối rồi, nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Đám nữ tử sửng sốt, trên mặt mang theo vẻ bất mãn, tất cả đều nhìn Vương gia, hi vọng hắn sẽ ở lại.

“Toàn Vũ, người đi nghỉ ngơi trước, lát nữa ta sẽ đến.” Lý Huyền Băng nhẹ nhàng nói, hắn biết nàng cố ý đến phá hư, nhưng hắn cũng không vạch trần nàng.

Nghe hắn nói như vậy, trong mắt của đám nữ tử rõ ràng mang theo đắc ý, Vương gia vẫn là để ý bọn họ hơn.

“Nếu như vậy thì ta sẽ ở đây cùng Vương gia.” Toàn Vũ nói xong liền ngồi xuống bên cạnh hắn, cười khanh khách nhìn đám nữ tử nói: “Các tỷ muội cũng ngồi xuống đi, cùng nhau hầu hạ Vương gia, ai thua thì ta sẽ trừng phạt người đó được không? Dùng phấn ngứa hay là....”

Đám nữ tử quá sợ hãi, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó hạ thấp người, oán hận nói: “Thiếp thân không quấy rầy Vương gia và Vương phi, thiếp thân xin cáo lui trước.”

305. 310

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.32 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Nghiên cứu chế tạo thuốc bột.

Edit

“Người đang uy hiếp bọn họ sao?” Nhìn thấy các tiểu thiếp vội vã rời đi, Lý Huyền Băng xoay người nhìn chăm chăm nàng.

“Người đau lòng?” Trong lòng Toàn Vũ không vui, hỏi hắn.

“Đừng quên bọn họ cũng là nữ nhân của ta.” Sắc mặt Lý Huyền Băng có chút lạnh lùng.

“Còn ta thì sao?” Toàn Vũ cảm thấy có chút tổn thương, thì ra với hắn mà nói nàng bất quá cũng chỉ là một trong số những nữ nhân của hắn mà thôi.

Lý Huyền Băng trầm mặc, với hắn mà nói nàng bất quá cũng chỉ như những nữ nhân khác của hắn thôi.

“Thôi quên đi, ta hẳn là nên sớm biết chuyện này, người cứ tiếp tục đi, ta về phòng trước.” Toàn Vũ xoay người bước đi, nàng còn chờ mong cái gì? Chờ mong sẽ tự làm bản thân tổn thương sao?

Sau khi về phòng sắc mặt Toàn Vũ càng trở nên ảm đạm.

“Vương phi, người không sao chứ?” Thu Nhi quan tâm nàng.

“Thu Nhi, ta không sao, người lui xuống đi, ta muốn ngủ.”

“Vâng.” Thu Nhi lui đi ra ngoài.

Nước mắt của Toàn Vũ lập tức rơi như mưa, tại sao hẳn có thể vô tình như vậy? Hẳn thật sự một chút cũng không hề phát hiện ra tâm ý của nàng sao?

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lý Huyền Băng đi vào liền nhìn thấy nàng đang nằm khóc, không đành lòng nói: “Ta không phải có ý muốn trách người.”

Toàn Vũ đứng dậy quan sát hẳn, hôm nay nàng phải nói rõ ràng cho hẳn biết tâm ý của mình, lau đi nước mắt còn đọng trên khóe mắt, hít thở thật sâu nói: “Lý Huyền Băng, ta trịnh trọng nói cho người biết, ta thích người.” Nàng nhấn mạnh từng chữ từng chữ thật rõ ràng.

“Cái gì?” Lý Huyền Băng giật mình nhìn nàng, đột nhiên cười khẽ một chút, nói: “Toàn Vũ, đừng đùa nữa. Yêu làm sao có thể dễ dàng thay đổi như thế?”

“Ta không có nói đùa, ta là thật lòng thích người.” Toàn Vũ vừa nghiêm túc nhìn hẳn, vừa lặp lại rõ ràng một lần nữa.

“Được rồi, nếu người nói người thích ta, vậy tại sao người thích ta? Người thích ta khi nào?” Lý Huyền Băng vẫn không thể tin nổi, hẳn còn nghĩ nàng đang giận lẫy nên nói cho vui thôi.

“Thích chính là thích, không tại sao cả. Theo lý mà nói thì lẽ ra ta nên hận người nhưng không hiểu tại sao ta lại thích người, ta cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu thích người, ta chỉ biết đến thời điểm này ta đã thích người rồi.” Ánh mắt Toàn Vũ nhìn thẳng vào hẳn, nàng không thể nêu ra lý do khiến nàng thích hẳn.

“Toàn Vũ, đừng náo loạn nữa, yêu một người sao có thể dễ dàng như vậy? Quên một người lại càng không dễ dàng chút nào.” Mười năm chờ đợi, trong phút chốc nàng có thể dễ dàng quên Tư Mã Tuấn Lỗi sao?

“Yêu và quên đều không dễ dàng, nhưng chúng lại thường phát sinh trong nháy mắt, không có lý do gì có thể giải thích, ta không thể giải thích, ta nghĩ là người hiểu rõ vấn đề này hơn ta.” Hẳn có nhiều nữ nhân bên cạnh, hẳn không phải cũng một lòng yêu Hàn Ngữ Phong sao?

Trong nháy mắt Lý Huyền Băng không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Ngữ Phong, lúc đó hẳn cũng không hiểu tại sao chỉ cần liếc mắt nhìn nàng một cái, hình bóng của nàng liền khắc sâu trong lòng hẳn, yêu quả thật là không cần lý do gì cả.

“Ta biết ta nói ta thích người làm cho người rất khó tin, nhưng ta chỉ muốn nói cho người biết bởi vì ta thích người cho nên ta sẽ ghen tị, ta không thể chịu được khi nhìn thấy nhiều nữ nhân như vậy vây xung quanh người, bọn họ đúng là nữ nhân của người, còn ta là Vương phi của người, người có từng nghĩ đến cảm nhận của ta không? Vì thế ta sẽ không đem người tặng cho người khác. Lý Huyền Băng, ta sẽ khiến cho người yêu thương ta.” Toàn Vũ tự tin và nghiêm túc nói với hẳn.

Lý Huyền Băng nhìn nàng, không biết phải làm sao để đối mặt với sự thẳng thắn và thành khẩn của nàng? Thật ra hẳn có chút bội phục sự tự tin của nàng, nếu có một ngày bản thân thật sự yêu thương nàng cũng rất tốt, dù sao vết thương che dấu dưới đáy lòng có thể từ từ khép miệng lại, chỉ là không biết ngày đó có đến hay không?

“Hiện tại có thể người không thương ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho người ngủ với bọn họ.” Toàn Vũ giữ chặt lấy hẳn, nàng mới không ngu ngốc như vậy, lại càng không giận dỗi, làm vậy chẳng khác nào đem hẳn giao cho người khác.

Lý Huyền Băng cười khẽ một chút, hẳn thích tính cách bá đạo này của nàng.

Một ngày mới lại bắt đầu, sau khi dùng xong điểm tâm Toàn Vũ liền dẫn theo Thu Nhi đi dạo nhằm chán trong vương phủ, đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua gặp được Lâu Thượng, nàng nhất định phải đi nghiên cứu tạo ra một loại thuốc bột mới, khiến cho hãn ngoại trừ nàng ra không thể chạm vào những nữ nhân khác.

“Thu Nhi, chúng ta đi ra ngoài.”

“Vương phi muốn đi đâu?” Thu Nhi ở phía sau hỏi.

“Đi cửa hiệu dược liệu.” Toàn Vũ vừa đi vừa nói.

“À.” Thu Nhi mặc dù có chút hoài nghi nhưng vẫn không có hỏi nhiều.

Vừa đi trên đường vừa hỏi thăm mọi người, chẳng mấy chốc mà Toàn Vũ đã dẫn theo Thu Nhi đi đến cửa hiệu dược liệu Lâu gia, vừa đến trước cửa của cửa hiệu thì đã thấy một tiểu nhị chạy ra đón tiếp.

“Tiểu thư, người cần mua dược liệu gì?”

“Ta không mua dược liệu, ta muốn tìm Lâu Thượng.” Toàn Vũ mỉm cười nói.

“Tìm ông chủ?” Tiểu nhị sửng sốt, lập tức tỏ thái độ cung kính nói: “Xin tiểu thư chờ một chút, để tiểu nhân chạy đi bẩm báo.”

“Ừ.” Toàn Vũ gật gật đầu, ngược mắt đánh giá hiệu thuốc Bắc rất lớn này, cửa hiệu lớn như vậy thì chắc chắn có đầy đủ tất cả dược liệu cần thiết.

“Vương phi, thật là người sao? Hạ nhân bẩm báo với ta có một tiểu thư xinh đẹp đến tìm ta, ta đoán người đó là Vương phi.” Lâu Thượng từ bên trong đi ra, buông lời trêu ghẹo.

“Ta mạo muội đến đây như vậy có quấy rầy người không?”

“Không có, hôm nay ta cũng không bận việc gì cả, Vương phi, người cần cái gì cứ việc nói với ta, ta sai hạ nhân chuẩn bị cho người.”

“Vậy người có còn thừa căn phòng nào không, chuẩn bị cho ta một phòng, còn nữa, để ta viết cho người một danh sách các dược liệu ta cần, người cho người chuẩn bị dùm ta.” Toàn Vũ cũng không khách sáo nói.

“Được, nhưng không biết Vương phi muốn làm cái gì?” Lâu Thượng cảm thấy kỳ quái.

“Nghiên cứu chế tạo thuốc bột.” Toàn Vũ cười thần bí, sau đó nói: “Đúng rồi, người cứ ghi tất cả vào sổ rồi tìm Lý Huyền Băng tính tiền.”

“Một chút bạc nhỏ đó ta cũng không để ý, coi như ta tặng miễn phí cho Vương phi.” Lâu Thượng khẳng khái nói.

“Không cần, dù sao cũng không phải do ta bỏ tiền ra, huống chi hãn có rất nhiều tiền, không cần tặng, không cần.” Toàn Vũ nói, hãn chăm lo cho nhiều nữ nhân như vậy, bộ không cần tiền sao?

“Vương phi, người thật là thú vị.” Lâu Thượng cười khê một chút, rồi nói: “Ta đi sai hạ nhân chuẩn bị phòng cho người, người hãy viết ra các dược liệu mình cần đi.”

“Ừ. Cảm ơn.”

Tiểu nhị ở bên cạnh đem giấy bút đã được chuẩn bị sẵn đưa tới trước mặt nàng, Toàn Vũ cầm bút lên viết tên những thứ dược liệu cần thiết, khoe môi hơi cong lên: “Lý Huyền Băng, người cứ chờ đi.”

306. 311

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.33 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Biến hóa.

Edit

Tiểu nhị ở bên cạnh đem giấy bút đã được chuẩn bị sẵn đưa tới trước mặt nàng, Toàn Vũ cầm bút lên viết tên những thứ được liệu cần thiết, khoe môi hơi cong lên: “Lý Huyền Băng, người cứ chờ đi.

Lâu Thượng nhanh chóng chuẩn bị xong phòng và được liệu mà nàng cần.

“Thu Nhi, người ở ngoài cửa, nếu không có việc gì thì đừng quấy rầy ta, biết không?” Toàn Vũ bước vào phòng, ra lệnh cho Thu Nhi.

“Dạ biết, Vương phi.” Thu Nhi gật gật đầu.

Lý Huyền Băng sau khi xử lý xong việc triều chính thì trở về vương phủ, vừa bước vào vương phủ thì đã thấy mấy người nữ tử vây xung quanh hắn.

“Vương gia, hôm nay là sinh nhật của Nhan tỷ tỷ, Vương gia nhất định phải cùng chúng ta tham gia sinh nhật của Nhan tỷ tỷ nha.”

“Phải đó, Vương gia hãy tham gia với chúng ta một ngày đi.”

“Đi thôi, chúng ta đến phòng Nhan tỷ tỷ đi.” Mấy nữ tử không ngừng thuyết phục, lôi kéo hắn đi.

“Khoan đã, các người hãy đi trước đi, để ta chuẩn bị lễ vật xong rồi sẽ đến.” Lý Huyền Băng lui thân thể ra.

“Vậy thì Vương gia hãy nhanh lên một chút, chúng ta chờ người.” Đám nữ tử lúc này mới chịu buông tay hắn ra rồi cùng nhau xoay người rời đi.

Lý Huyền Băng trở lại trong đại sảnh, lớn tiếng gọi: “Quản gia.”

“Vương gia, người tìm lão nô.” Lão quản gia liền chạy lại, chấp tay cung kính nói.

“Ừ, người đến cửa hiệu ngọc chọn vài cái vòng ngọc và trâm ngọc đẹp nhất, sau đó đem đến chỗ Nhan phu nhân.” Lý Huyền Băng lên giọng phân phó.

“Vâng, Vương gia.” Lão quản gia nhận lệnh rồi đi.

Lý Huyền Băng đứng dậy đi đến chỗ Nhan phu nhân ngay trong đình viện, mỗi khi đến sinh nhật của một ai đó trong đám nữ nhân của hắn, hắn đều đến làm bạn với họ.

Toàn Vũ tập trung tinh thần, hết sức chăm chú, miệt mài ở trong phòng nghiên cứu thuốc bột đến nỗi hoàn toàn quên mất thời gian, mãi cho đến khi Thu Nhi nhắc nhở nàng.

“Tiểu thư, chúng ta có phải nên quay về hay không?” Nhìn thấy trời đã không còn sớm nữa nên Thu Nhi đẩy cửa ra nói.

“Bây giờ là giờ nào rồi?” Toàn Vũ vẫn chưa buông được liệu trong tay, thuận miệng hỏi. Trước kia khi còn ở trong núi, nàng có thể một ngày một đêm không ngủ để nghiên cứu.

“Đã đến giờ dùng bữa tối.” Thu Nhi nói.

“Đã trễ thế này sao?” Lúc này Toàn Vũ mới ngẩng đầu lên, nàng nên trở về thôi, buông hết đồ vật xuống, phỉu phỉu tay nói: “Được rồi, chúng ta trở về đi.” Ngày mai sẽ đến tiếp, dù sao việc nghiên cứu cũng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

“Vương phi, không bằng ở nhà ta dùng bữa đi.” Lúc này Lâu Thượng cũng đi tới.

“Không cần đâu, Lâu công tử, cảm ơn người. À, phải rồi, phòng này đừng cho người khác động vào, ngày mai ta lại đến.” Toàn Vũ nói.

“Được, ta sẽ dặn dò hạ nhân không được động vào, vậy ngày mai ngay tại chỗ này, ta xin đợi Vương phi.” Lâu Thượng chấp tay nói.

“Không cần, người cứ đi xử lý công việc của mình. Ta đây cáo từ trước, hẹn gặp lại.” Toàn Vũ cũng chấp tay nói, sau đó xoay người rời đi.

Đình viện của vương phủ vô cùng náo nhiệt.

“Vương gia, chúng tỷ muội thật ghen tị với Nhan tỷ tỷ nha, người tặng cho tỷ ấy nhiều trang sức quý giá như vậy.” Một nữ tử ra vẻ giận dỗi nói.

“Tình muội muội thật là, sinh nhật của tỷ muội nào mà Vương gia chẳng tặng quà chứ, lần trước sinh nhật muội Vương gia còn tặng muội một viên dạ minh châu nha, làm cho chúng ta hâm mộ chết được.” Một nữ tử mỉm cười nói.

“Nhưng mà Vương gia đối với tỷ muội chúng ta keo kiệt quá đi, tỷ xem, trên cổ Tô muội muội có đeo vòng ngọc, còn Thiển muội muội thì đeo hoa tai ngọc... Mỗi một thứ đều không phải là trang sức vô giá sao?” Lại thêm một nữ tử khê cười nói.

Lý Huyền Băng chỉ ngồi im một chỗ? Cầm ly rượu lên uống cạn, không biết tại sao hôm nay nhìn thấy các nàng thảo luận hẳn cảm thấy không còn thú vị, đột nhiên cảm giác dường như thiếu thiếu cái gì đó? Đầu óc chợt lóe lên, hình như cả ngày hôm nay không có nhìn thấy Toàn Vũ, nàng nghe được hẳn ở trong này, tại sao cũng không thấy đến tìm?

Lập tức đứng dậy nói: “Các người cứ từ từ vui vẻ, ta còn có chút việc phải đi trước.”

“Vương gia, trời còn chưa tối mà người đã trở về phòng bởi Vương phi rồi sao?” Một nữ tử áo hồng rất không hài lòng, vẻ mặt ê ẩm nói.

Đám nữ tử lặng lẽ kéo vạt áo nàng, ý bảo nàng nói chuyện phải có chừng có mực nếu không sẽ khiến Vương gia tức giận.

Quả nhiên sắc mặt Lý Huyền Băng trở nên lạnh lùng nói: “Ta đi thì sao? Còn không tới phiên các người quản.” Nói xong liền phát tay áo rời đi.

Đám nữ tử đều không dám hé môi nói một tiếng, cũng không dám giữ hắt lại.

“Hong muội muội, vừa rồi người nói cái gì vậy? Tại sao có thể nói như vậy? Vương gia tức giận rồi.”

“Nói chuyện mà không lo đến hậu quả.”

Mỗi người một câu trách cứ nàng.

“Ta chỉ là nhất thời hồ đồ, tình thế cấp bách nên mới nói như vậy, các người không phải cũng nghĩ như vậy sao?” Nữ tử áo hồng ủy khuất nói.

Mọi người không ai nói gì, thật ra bọn họ đều nghĩ như vậy, nhưng bọn họ sẽ không nói thẳng ra như thế.

Lý Huyền Băng trực tiếp đi thẳng về phòng, liền thấy bên trong không có một bóng người, chẳng lẽ nàng không ở trong vương phủ sao? Xoay người bước ra ngoài, bắt gặp một hạ nhân đi ngang qua liền kéo hắt lại hỏi: “Biết Vương phi ở đâu không?”

“Dạ bẩm Vương gia, sáng sớm Vương phi đã đi ra ngoài.” Hạ nhân cung kính hồi đáp.

“Đi ra ngoài?” Lý Huyền Băng sửng sốt, nàng đi ra ngoài làm gì? Đến bây giờ vẫn chưa trở về? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ vậy hẳn liền bước nhanh về hướng cửa vương phủ.

Vừa bước đến cửa thì nhìn thấy nàng dẫn theo Thu Nhi trở về.

“Người đi đâu?” Tuy rằng Lý Huyền Băng không có tức giận nhưng giọng nói có chút lạnh lùng.

“Ta ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ đến trời đã tối thế này.” Toàn Vũ ngượng ngùng nói.

“Đã dùng bữa tối chưa?” Thấy nàng dường như nhận thức được sai lầm của mình nên Lý Huyền Băng cũng không muốn truy cứu thêm nữa.

“Vẫn chưa.” Toàn Vũ lắc đầu, đột nhiên nhìn hắt nói: “Người không phải muốn đi ra ngoài tìm ta chứ?”

“Không phải, đi thôi.” Lý Huyền Băng xoay người đi về hướng bên trong phủ, hắn không biết tại sao bản thân lại không chịu thừa nhận?

Lo lắng cho người ta thì cứ nói thẳng đi? Có cái gì phải ngượng ngùng. Toàn Vũ từ phía sau chạy lên nắm lấy cánh tay hắn, khoe môi mỉm cười, thì ra hắn cũng quan tâm mình, đây thật sự là một khởi đầu tốt.

307. 312

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.34 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Để ý, ghen tị

Edit

Thấy thức ăn trên bàn Toàn Vũ chỉ lo lấp đầy bụng, đợi cho đến khi ăn no lắm rồi mới phát hiện Lý Huyền Băng hoàn toàn không hề động đũa.

“Người không đói bụng sao?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Ta ăn rồi.” Hắn ở cùng đám nữ tử một ngày nên đã sớm ăn no.

“À.” Toàn Vũ không hỏi thêm gì nữa, có lẽ hắn chờ mình không được nên đã ăn trước.

Một mỗi cả ngày nên vừa đặt lưng xuống Toàn Vũ liền ngủ say.

Lý Huyền Băng bước vào phòng thì có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Toàn Vũ đã ngủ say. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi ngủ trước mà không có chờ hắn. Rốt cuộc cả ngày hôm nay nàng đã đi đâu? Tại sao lại mệt như vậy?

Nằm xuống choàng tay ôm lấy nàng thì ngửi thấy thoang thoảng một mùi thuốc Đông y, nhưng mà hắn cũng không có để ý, còn tưởng nàng mang theo thuốc bột bên người.

Một ngày mới lại bắt đầu, Toàn Vũ dùng xong điểm tâm liền dẫn theo Thu Nhi chạy vội đến cửa hiệu dược liệu, nàng phải cố gắng trong vòng một tháng nghiên cứu chế tạo thành công thuốc bột mới.

Sau khi Lý Huyền Băng trở về vương phủ liền chạy thẳng về phòng thì phát hiện Toàn Vũ vẫn không có ở trong phòng.

“Người đâu?” Hắn cất giọng hô to.

“Vương gia có gì sai bảo ạ?” Một nha hoàn vội vàng chạy tới.

“Vương phi đâu?”

“Sáng sớm Vương phi đã đi ra ngoài, nô tỳ cũng không biết người đi đâu?” Nha hoàn cung kính nói.

“Lui xuống đi.” Lý Huyền Băng hạ lệnh, có lẽ nàng lại đi ra bên ngoài dạo chơi, sau đó hắn bước vào thư phòng.

Một nha hoàn đi vào trong thư phòng nhẹ giọng nhắc nhở, lúc này hắn vẫn đang chăm chú đọc tấu chương: “Vương gia, đã đến giờ dùng cơm trưa.”

“Ừ. Người đi gọi Vương phi đến để cùng dùng.” Lý Huyền Băng buông tấu chương trong tay, nhẹ giọng phân phó.

“Dạ bẩm Vương gia. Vương phi vẫn chưa trở về.” Nha hoàn trả lời.

Nàng vẫn còn chưa trở về? Lý Huyền Băng nhăn mặt nhíu mày, phát tay nói: “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng, Vương gia.” Nha hoàn lui ra ngoài.

Nàng đã đi đâu? Đột nhiên Lý Huyền Băng nhớ tới đêm qua đã ngửi được mùi vị dược liệu, lập tức đoán được nàng đã đi đâu?

Hiệu bán thuốc Lâu gia.

“Vương gia.” Một tên tiểu nhị thấy Lý Huyền Băng đi tới liền chạy ra nghênh đón.

“Ta hỏi người, Vương phi có ở trong đó không?” Lý Huyền Băng hỏi.

“Chuyện này...xin Vương gia đi theo tiểu nhân.” Tiểu nhị vội vàng đi trước dẫn đường.

“Vương gia.” Thu Nhi đứng ngoài cửa nhìn thấy Lý Huyền Băng đi tới liền vội vàng hành lễ.

“Vương phi đâu?” Hắc hỏi Thu Nhi.

“Vương phi ở bên trong.” Thu Nhi đáp.

Lý Huyền Băng nhìn thoáng qua cửa phòng đang đóng chặt, vươn tay đẩy cửa ra thì thấy Toàn Vũ đang đứng trước một đồng dược liệu và thuốc bột.

“Thu Nhi, không phải ta đã nói đừng cho người quấy rầy ta sao?” Toàn Vũ vẫn không ngẩng đầu lên, nàng cứ tưởng đó là Thu Nhi.

“Người đang làm cái gì?” Lý Huyền Băng bước qua hỏi.

“Nghiên cứu chế tạo thuốc bột.” Toàn Vũ đáp, đột nhiên cảm thấy giọng nói này không phải của Thu Nhi, ngẩng đầu lên thì thấy hắc, kinh ngạc một chút sau đó nói: “Tại sao lại là người?”

“Tại sao không thể là ta? Người muốn nghiên cứu chế tạo thuốc bột có thể ở trong vương phủ làm, không cần mỗi ngày đều chạy đến đây?” Lý Huyền Băng nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng liền nói.

“Người đồng ý cho ta nghiên cứu chế tạo trong vương phủ sao?” Toàn Vũ có chút kinh ngạc nhìn hắc.

“Tại sao ta lại không đồng ý? Ta có nói ta không đồng ý sao?” Lý Huyền Băng hỏi lại nàng, tại sao nàng lại nghĩ hắc không đồng ý? Lần trước nàng dùng thuốc bột không cần tốn nhiều sức đã đánh lui được cường đạo, chính hắc đã tận mắt nhìn thấy.

“Không có.” Toàn Vũ lắc đầu cười khê, thì ra là do nàng tự cho là đúng.

“Ta sai người đem mấy thứ này đưa đến vương phủ cho người nghiên cứu.” Lý Huyền Băng nói.

“Được, cảm ơn người.” Toàn Vũ vui vẻ, nhón mũi chân hôn lên má hắc một cái rồi cười trộm, sau đó xoay người đi thu thập thuốc bột.

Lý Huyền Băng sững sốt, hiện tại nàng càng lúc càng to gan lớn mật, cũng càng ngày càng không sợ hắc.

“Thu Nhi, đến giúp ta cầm những thứ này đi.” Toàn Vũ thu thập xong thuốc bột liền hô.

“Vâng, Vương phi.” Thu Nhi từ bên ngoài đi vào, cầm lấy thuốc bột từ trong tay nàng rồi lui ra ngoài trước.

“Xong rồi, đi thôi Vương gia.” Toàn Vũ đi tới, thật tự nhiên nắm lấy tay hắc.

“Vương gia, cuối cùng người cũng đến tìm Vương phi rồi, thật là vợ chồng gắn bó như keo như sơn nha.” Đúng lúc Lâu Thượng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bộ dáng thân mật của bọn họ liền trêu chọc.

“Lâu Thượng, người tới đúng lúc lắm, sai người đem mấy thứ này đến vương phủ đi.” Lý Huyền Băng nhìn hắc nói.

“Đã biết, Vương gia đã phân phó Lâu mỗ làm sao dám không tuân theo. Hay là bây giờ đi dùng cơm trước đi, Vương phi nhất định đã đói bụng rồi, xin mời.” Lâu Thượng vươn tay làm động tác mời.

“Lâu công tử, người thật là vui tính.” Toàn Vũ cười nói, sau đó lôi kéo Lý Huyền Băng.

“Đó là đương nhiên, ở nước láng giềng này, nếu Vương gia có danh hiệu đệ nhất nam tử thì danh hiệu đệ nhị chắc chắn thuộc về Lâu Thượng ta, số nữ nhân mê luyện ta cũng không hề thua kém Vương gia đâu nha.” Lâu Thượng ba hoa càng thêm đắc ý.

“Được rồi, Lâu Thượng, đừng có khoác lác nữa, chỉ bằng tiền bạc của ngươi thì cho dù ngươi mất lé miệng hô cũng có vô số nữ nhân mê ngươi đến nỗi có thể xếp hàng dài đến ngoại thành.” Lý Huyền Băng không khách sáo nói.

“Xi.” Toàn Vũ cười khê một chút, mất lé miệng hô, nàng không nghĩ tới cũng có lúc hấn tỏ ra hài hước.

“Được rồi, không nói nữa. Mau đi dùng cơm thôi.” Lâu Thượng kinh ngạc nói.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, thấm thoát đã hết một tháng, Toàn Vũ cũng đã nghiên cứu chế tạo thành công thuốc bột nhưng nàng đã có chút do dự. Nàng có thể dùng thuốc bột không chế hấn nhưng thứ nàng muốn chính là tâm của hấn cho nên nàng vẫn chưa ra tay, ngày hôm qua là ngày cuối cùng của một tháng, Toàn Vũ ngồi ở bên giường, trong một tháng này hàng đêm hấn đều ngủ trong phòng của nàng, nhưng không biết có phải bởi vì liên quan đến thánh chỉ hay không, hôm nay hấn không còn bị thánh chỉ ép buộc, hấn sẽ như thế nào? Là vẫn trở lại phòng của nàng như trước hay là đến phòng của nữ nhân khác?

Càng nghĩ càng cảm thấy phiền toái bất an, dường như trong lòng có chờ mong nhưng lại sợ thất vọng, lo lắng bất an ngồi ở bên giường.

Cửa vương phủ.

“Vương gia.” Lý Huyền Băng mới vừa trở về vương phủ thì đã thấy mười mấy nữ tử chạy lại kêu, trong mắt mang theo chờ đợi cùng ủy khuất, hơi hơi hạ thấp người nhìn hấn.

“Làm sao vậy?” Lý Huyền Băng đi qua, lần lượt nâng bọn họ dậy.

“Vương gia, ngày hôm qua thời hạn một tháng đã hết rồi, hôm nay có phải Vương gia sẽ để chúng thiếp thân hầu hạ người hay không?” Một nữ tử dựa vào người hấn nói, bọn họ đã nhịn rất lâu rồi.

Lý Huyền Băng hơi hơi sững sốt, một tháng đã trôi qua nhanh như vậy sao? Nói vậy có nghĩa là hôm nay hấn có thể không cần trở lại phòng của nàng.

“Vương gia để cho nô tỳ hầu hạ người đi.” Một người nữ tử khác cũng chạy lại.

Lý Huyền Băng đau đầu khi nhìn thấy trước mặt là hơn mười đôi mắt nữ tử mang theo hi vọng nhìn hấn, hấn nên chọn người nào để không làm cho người khác thất vọng, từ trước tới giờ hấn đều không phát hiện ra có nhiều nữ nhân như vậy thì có cái gì phiền phức. Hôm nay mới phát hiện bản thân có chút khó xử, bây giờ rõ ràng một người cũng không chọn, nghĩ vậy nên đẩy bọn họ ra, rồi nói: “Hôm nay ta còn có việc phải làm, tất cả các người trở về hết đi.”

Nói xong liền xoay người đi về hướng thư phòng.

Đám nữ tử ở phía sau sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng lại, trong lòng cảm thấy hối hận không thôi, bọn họ xuất hiện cùng lúc thì làm sao Vương gia chọn được?

“Chúng ta trở về rút thăm ngẫu nhiên xem ngày mai ai tới hầu hạ Vương gia, như vậy Vương gia sẽ không cự tuyệt chúng ta, lại càng không thể để Vương phi một mình độc chiếm Vương gia.”

“Được, cứ quyết định như vậy đi.” Mọi người đều nhất trí tán thành, dù sao sau này đối với ai cũng đều có lợi.

Toàn Vũ nhìn thấy thời gian trôi qua càng ngày càng nhanh, cuối cùng không còn ôm hy vọng gì nữa, chỉ sợ lúc này hấn đang ôm ấp quay cuồng cùng nữ nhân khác rồi, tim đột nhiên đau đớn giống như bị kim đâm, nàng bỏ ra nhiều thời gian như vậy cuối cùng chỉ để đổi lấy thái độ lạnh lùng chứ không phải tâm của hấn.

Nhắm mắt lại, nước mắt trong suốt từ trong khóe mắt lại chảy ra, thì ra nàng đã sớm bất tri bất giác yêu thương hấn thật sâu đậm, cho nên tâm mới có thể đau như vậy, mới có thể để ý như vậy.

Cuối cùng Lý Huyền Băng cũng buông tẩu chương xuống, lúc này mới phát hiện đêm đã quá khuya, đứng dậy bất tri bất giác bước đến phòng của nàng, nhẹ nhàng mở cửa ra, đi đến bên giường thì thấy gương mặt nàng ở dưới ánh trăng có mang theo nước mắt.

Thầm than nhẹ một chút, lệ của nàng là vì hấn mà rơi sao? Hấn cởi áo khoác, nằm lên giường nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Đụng chạm rất nhỏ này làm cho Toàn Vũ đột nhiên tỉnh lại, lập tức ngửi thấy hương vị quen thuộc của hấn, trong lòng cảm thấy vui vẻ một chút, sau đó đẩy hấn ra, lạnh lùng nói: “Không cần vừa từ giường của nữ nhân khác bước xuống thì lại tới tìm ta, ta không cần.”

Lý Huyền Băng sững sốt, nàng là đang ghen sao? Vòng tay ôm chặt lấy nàng: “Người để ý sao?”

“Người nói thật là hay, người là phu quân của ta nha, người đi ôm nữ nhân khác mà ta có thể không để ý sao?” Toàn Vũ bị ăn dấm chua nên quay về phía hấn chằm chọc, nếu nàng không ngại thì chẳng khác nào nói nàng không cần hấn, nhưng thật sự nàng có để ý, vô cùng để ý.

“Nhưng mà ta cũng là phu quân của bọn họ.” Lý Huyền Băng nhìn nàng chằm chằm, đối với bọn họ mà nói đều không công bằng.

Toàn Vũ sững sốt, hấn đang nhắc nhở nàng sao? Nhắc nhở nàng không nên ghen tị? Không nên để ý?

308. 313

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.35 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tranh thủ

Edit

Toàn Vũ sững sốt, hấn đang nhắc nhở nàng sao? Nhắc nhở nàng không nên ghen tị? Không nên để ý?

“Ngủ đi, khuya rồi.” Lý Huyền Băng dường như không muốn tiếp tục bàn luận về vấn đề này nữa.

“Người có biết một tháng qua ta nghiên cứu thuốc bột gì không?” Đột nhiên Toàn Vũ di chuyển đề tài.

“Không phải phấn ngứa sao?” Hấn sững sốt.

“Không phải.” Toàn Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nói: “Đây là ta đặc biệt nghiên cứu chế tạo riêng cho người, chỉ cần dùng ở trên người của người, ngoại trừ một mình ta ra nếu người tiếp cận nữ nhân khác thì toàn thân sẽ ngứa ngáy khó chịu.”

“Cái gì?” Lý Huyền Băng giật mình, nàng lại có thể nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc bột như vậy sao?

“Người yên tâm, ta cũng không có cho người dùng, bởi vì ta muốn người thật lòng yêu ta, ta muốn tâm của người, nếu người không thương ta thì cho dù ta có khống chế được người cũng đâu có ý nghĩa gì? Chẳng qua là ta tự mình gặt mình mà thôi.” Toàn Vũ nói yếu ớt, trong mắt tràn ngập đau xót.

Lý Huyền Băng nhìn nàng, không biết bản thân nên làm cái gì để an ủi nàng, nàng không phải là người đầu tiên thổ lộ tình cảm với hấn, nhưng lại là người đầu tiên thẳng thắn thành khẩn thừa nhận tất cả.

“Lý Huyền Băng, người đã từng yêu, vậy người có biết cảm giác đau lòng không? Chính là thấy người sắp xếp chu toàn cho nhiều nữ nhân trong vương phủ như thế, mà mọi việc lúc nào cũng tiến hành rất thuận lợi, lúc người sắp xếp như vậy người có nghĩ tới cảm nhận của ta và các nàng hay không?” Giọng nói của Toàn Vũ rất nhẹ nhưng những câu này lại giống như tảng đá đập vào lòng hấn.

Chỉ là những chuyện này trước khi các nàng tiến vào vương phủ đều đã biết rồi.

Toàn Vũ lại tiếp tục nói: “Ta biết các nàng ấy là tình nguyện, có lẽ bọn họ đều thật sự yêu người, nhưng tình yêu của bọn họ rất hèn mọn, ta không thể thuyết phục chính mình cũng hèn mọn giống như bọn họ, bất chấp tất cả để che dấu tình yêu dành cho người, cho nên ta phải tranh thủ chiếm được tình yêu của người, nếu không chiếm được thì ta tình nguyện buông tay.”

“Người muốn nói cái gì?” Lý Huyền Băng nhìn nàng chăm chăm, nàng nói như vậy là có ý gì?

“Cho ta ba tháng, ta sẽ làm cho người yêu thương ta, nếu qua ba tháng mà người vẫn không thể yêu thương ta thì ta sẽ tự động biến mất trước mặt người.” Toàn Vũ nghiêm túc nói, mặc kệ kết quả thế nào, trước tiên nàng phải tranh thủ ba tháng này.

“Biến mất? Người muốn thế nào? Đừng quên người chính là quận chúa hòa thân, sao có thể tùy tiện biến mất?” Lý Huyền Băng nhìn nàng nói, nàng suy nghĩ thật là đơn giản.

“Vậy ta sẽ sống ở nơi khác.” Chỉ cần không để cho nàng nhìn thấy hấn cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp là được.

“Toàn Vũ, người có còn nhớ lúc trước người đã từng nói, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Tư Mã Tuấn Lỗi thì người cam lòng làm sườn phi không? Tại sao bây giờ lại cố chấp như vậy?” Lý Huyền Băng nhìn chăm chăm nàng.

Toàn Vũ sững sốt, sao hấn lại có thể biết được? Hạ thấp ánh mắt, ảm đạm cười nói: “Mười năm chờ đợi, lúc ấy chỉ cần có thể làm cho hấn tiếp nhận ta thì ta đã rất vui mừng, cũng không có cảm thấy được cùng người khác chia xẻ sẽ đau lòng khổ sở, giống như là cảm giác của bằng hữu với nhau vậy, một người có thể có hai bằng hữu, không phải sao? Nhưng mà bây giờ cảm giác ta đối với người không giống như vậy, cứ nghĩ đến phải chia xẻ người cùng với nữ nhân khác thì ta đau lòng đến nỗi không thể thở được, lúc này ta mới hiểu được, từ đầu ta đối với Tư Mã Tuấn Lỗi không phải là tình yêu mà là tình huynh muội, còn đối với người là tình yêu, thật lòng yêu.”

“Toàn Vũ, người không nên yêu ta, người biết rất rõ người ta yêu là ai? Chỉ sợ lòng ta đã không thể trao cho bất kỳ ai khác nữa rồi.” Lý Huyền Băng cũng đau xót như nàng.

“Nếu có thể lựa chọn ta cũng hy vọng ta sẽ không yêu người, chỉ là bây giờ không còn kịp nữa rồi, ta biết người mà trong lòng người yêu là ai? Nhưng nàng đã không thể đáp lại tình yêu của người, cho nên ta nguyện ý thay nàng yêu người, chỉ cần người có thể cho ta một cơ hội.”

“Người muốn thế nào? Ba tháng này khác với hiện tại sao? Không được chạm vào nữ nhân khác phải không?” Lý Huyền Băng ngẩng đầu hỏi nàng, ý của nàng là như vậy phải không?

“Đương nhiên, tốt nhất là đưa các nàng đến biệt viện của vương phủ.” Lúc này Toàn Vũ không hề khách khí nói, nàng nhất định phải tận dụng thời gian ba tháng cho thật tốt, đương nhiên không hy vọng bị người ta thường xuyên phá hoại.

“Được, ta đáp ứng người.” Thấy nàng kiên quyết như thế, Lý Huyền Băng ngoài đồng ý ra còn có thể làm cái gì? Nói không chừng sau ba tháng thái độ và tâm tình của nàng cũng sẽ chuyển biến.

“Người đồng ý?” Toàn Vũ hỏi, không nghĩ tới hấn lại đồng ý với cách giải quyết của nàng, nàng phải lợi dụng thật tốt khoảng thời gian ba tháng này, hải lòng tựa đầu vào ngực hấn nói: “Bây giờ ngủ thôi.”

“Được.” Tâm tình của nàng thay đổi rất nhanh.

“Khoan đã, không phải là người mới vừa từ chỗ của nữ nhân khác đến đây đó chứ?” Toàn Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Không phải, ta từ thư phòng đến đây.” Không nghĩ nói chuyện này giờ mà nàng vẫn còn nhớ chuyện này, quả nhiên lòng dạ nữ nhân đều hẹp hòi.

“Vậy là tốt rồi.” Toàn Vũ yên tâm tựa đầu vào trước ngực hấn.

“Người không nghĩ ngờ ta đang lừa người sao?” Lý Huyền Băng buồn cười nhìn nàng, vừa rồi còn để ý muốn chết đi, bây giờ cứ như vậy qua.

“Ta tin người sẽ không gạt ta.” Toàn Vũ nhanh miệng đáp lời, về điểm này thì nàng tin tưởng hẳn.

Vòng tay của Lý Huyền Băng ôm chặt lấy nàng, thật ra nàng cũng tốt lắm, chỉ là hẳn không thương nàng thôi.

Sáng sớm Toàn Vũ đã bị ánh mặt trời chiếu vào làm cho chói mắt, mở mắt ra thì phát hiện mặt trời đã lên rất cao rồi.

“Thu Nhi.” Nàng lớn tiếng gọi.

“Vương phi, người tỉnh rồi.” Thu Nhi đi vào nói, cười một cách thần thần bí bí.

“Sao vậy? Thu Nhi, người đang cười cái gì?” Toàn Vũ ngạc nhiên nhìn nàng hỏi.

“Vương phi, người còn giả bộ với nô tỳ, Vương gia thật là sủng ái người nha.” Thu Nhi nhìn nàng nói.

“Giả bộ cái gì? Người nói cho rõ đi, sao lại như vậy?” Toàn Vũ cảm thấy khó hiểu, liền hỏi.

“Vương phi, người thật sự không biết sao?” Thu Nhi nhìn thấy bộ dáng của nàng, xem ra nàng thật sự không biết gì, sau đó mới nói: “Sáng sớm Vương gia liền ra lệnh cho quản gia đưa tất cả các phu nhân đến biệt viện ở trong ba tháng, các vị phu nhân đều khóc lóc, nỉ non không chịu đi, nhất định phải chờ Vương gia trở về để hỏi rõ ràng mọi chuyện, bọn họ nói Vương gia sẽ không đưa bọn họ đi chỗ khác.”

Toàn Vũ sửng sốt, Lý Huyền Băng làm việc cũng rất nhanh chóng nha.

“Tất cả hạ nhân đều bàn luận, họ nói sau này Vương gia nhất định chỉ sủng ái một mình Vương phi thôi.” Thu Nhi lại tiếp tục nói.

“Thật không?” Tình hình thực tế sợ chỉ có một mình nàng mới biết mà thôi, đột nhiên nghe một loạt các tiếng khóc từ xa truyền tới, từ từ tiến đến gần phòng nàng.

“Vương phi.” Một tiếng kêu đồng loạt vang lên, thiếu chút nữa xuyên thủng màng nhĩ của Toàn Vũ, mười mấy nữ tử cùng nhau đi vào phòng.

“Các vị tỷ muội? Các người làm sao vậy?” Toàn Vũ giả ngu nói, nàng mới không ngu ngốc mà đi làm người ác, người ác này sẽ để cho Lý Huyền Băng làm.

“Vương phi, van xin người, người hãy cầu xin Vương gia đừng chúng tỷ muội, xin Vương gia không cần đuổi chúng tỷ muội đi, chúng tỷ muội nhất định sẽ an phận thủ thường, sẽ không cùng với Vương phi tranh giành tình cảm của Vương gia.” Đám nữ tử khóc ròng nói.

“Cái gì? Vương gia muốn đuổi các người đi? Thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Toàn Vũ làm bộ giật mình hỏi.

“Chúng tôi cũng không biết tại sao lại như vậy? Cho nên xin Vương phi hãy cầu tình đừng chúng tôi.” Tuy rằng đám nữ tử biết nàng giả bộ nhưng chỉ có thể hận ở trong lòng, biết làm sao được, dù sao nàng cũng là Vương phi, mà Vương gia dường như cũng rất sủng ái nàng.

“Được rồi, được rồi, các người mau đứng lên, ta sẽ cố gắng hết sức để nói tốt cho các người trước mặt Vương gia, nhưng các người cũng đừng hy vọng quá nhiều, chỉ sợ những chuyện Vương gia đã quyết thì người khác rất khó lòng mà thay đổi được.” Toàn Vũ nâng bọn họ dậy, nhìn thấy bọn họ khóc thê thê thảm thảm như vậy thì trong lòng cũng có chút không đành lòng, bất quá nàng cũng chỉ có thể thật lòng xin lỗi bọn họ mà thôi.

“Vương phi cố gắng hết sức là tốt rồi.” Thật ra trong lòng bọn họ đều biết chuyện này nhất định có liên quan đến Vương phi nhưng lại không dám nói trắng ra.

“Các người đang làm cái gì?” Lý Huyền Băng đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Vương gia.” Đám nữ tử nhìn thấy hẳn đều lập tức quỳ xuống, ủy khuất rơi lệ đến đầm đìa đáng yêu.

“Vương gia, thật ra chúng thiếp thân đã phạm lỗi gì? Tại sao Vương gia lại đuổi chúng thiếp thân đi.” Đám nữ tử cùng nhau giữ chặt vạt áo của hắn.

“Vương gia, hãy để cho chúng thiếp ở lại, chúng thiếp không muốn rời xa Vương gia....”

“Ta không có đuổi các người đi, chỉ là dời các người đến ở trong biệt viện ba tháng, cứ yên tâm là ăn mặc so với vương phủ không hề thua kém chút nào.” Nhìn thấy bọn họ khóc lóc ủy khuất như thế, thì Lý Huyền Băng nói.

“Vương gia...” Nữ tử còn muốn nói cái gì đó thì đã bị hắt lạnh lòng ngắt lời.

“Ta đã quyết định rồi, các người không cần nói nữa, đi thu thập hành lý nhanh lên, ta bảo quản gia dẫn các người đi.” Lý Huyền Băng phất tay, không để cho bọn họ nói thêm gì nữa.

Đám nữ tử hai mặt nhìn nhau, bọn họ hiểu rất rõ tính tình của Vương gia, cả đám liếc mắt nhìn Toàn Vũ một cái, trong mắt có chứa buồn tủi cùng oán hận, xoay người rời đi mà khóe mắt vẫn còn vương lệ.

Toàn Vũ thấy Lý Huyền Băng nhìn chằm chằm theo bóng dáng bọn họ thì đau xót hỏi: “Có phải không nữa hay không? Người có thể kêu bọn họ trở về.”

“Được, vậy ta kêu.” Lý Huyền Băng thoải mái đáp ứng, mới vừa mở miệng ra liền bị Toàn Vũ ngăn lại.

“Không được.” Thật vất vả lắm mới đuổi được bọn họ đi, nàng làm sao cho hắn có cơ hội đổi ý, tiện tay liền giữ chặt hắn nói: “Đi thôi, cùng ta đi ăn điểm tâm.”

Từ hôm nay trở đi nàng sẽ quý trọng và lợi dụng khoảng thời gian ở chung với hắn.

309. 314

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.36 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Trúng tên.

Edit

“Hôm nay dẫn ta ra ngoài chơi đi.” Toàn Vũ nhìn hắn yêu cầu, tốt xấu gì nàng cũng muốn biết thêm một chút về nơi này.

“Người muốn đi đâu?” Lý Huyền Băng hỏi nàng, nếu đã đáp ứng sẽ cho nàng thời gian ba tháng vậy thì trong khoảng thời gian này hắn phải tận lực đi bồi nàng.

“Người quyết định đi, dù sao ta cũng đâu biết gì về nơi này.” Toàn Vũ nhường quyền quyết định lại cho hắn, hưởng chi nàng lại không biết gì về nơi này, làm sao mà đi dạo chơi được.

“Vậy ta dẫn người đến Hương Sơn ở ngoại thành, trước đây Tuyết Nhi cũng rất thích ra đó dạo chơi ngắm cảnh.” Lý Huyền Băng suy nghĩ một lát, sau đó nói.

“Được.” Vừa nghe đến núi thì Toàn Vũ đã không có nhiều hứng thú, dù sao nàng cũng đã sống trong núi này ngốc hết mười năm, nhưng lại không muốn làm hắn cụt hứng nên đành miễn cưỡng đồng ý.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lý Huyền Băng kéo tay nàng.

Ngồi ở trong xe ngựa khoảng gần một canh giờ, cuối cùng Hương Sơn cũng hiện ra trước mắt, Toàn Vũ bước xuống xe ngựa mới phát hiện nơi này hoàn toàn khác xa so với sự tưởng tượng của nàng.

Hoa đỗ quyền màu tím màu đỏ xen kẽ với nhau nở đầy khắp núi, trong vùng sơn dã này còn có một thác nước thật lớn, nước chảy từ trên cao chảy xuống làm bọt tung trắng xóa trông rất đẹp mắt, dưới chân thác là màu xanh của cây cỏ và hoa lá đẹp không sao tả xiết, bên cạnh đó còn có một đình viện nhỏ, từ xa có thể nhìn thấy được vài vị công tử và tiểu thư đang dạo chơi bên trong.

“Đẹp quá.” Toàn Vũ nhin không được hô lên, cảnh đẹp thế này làm sao là núi, đây rõ ràng là một hoa viên của thiên nhiên.

“Đây là nơi mà hoàng thân quốc thích và danh gia vọng tộc thường xuyên đến dạo chơi ngắm cảnh, là một món quà của thiên nhiên, như thác nước kia vậy, tuy nhiên chúng cũng được cải tạo đôi chút mới đẹp đến như vậy.” Lý Huyền Băng ở một bên giải thích.

“Chúng ta đến phía trước xem thử.” Toàn Vũ hưng phấn tiến vào bên trong thác nước trắng xóa, xung quanh đều mờ hơi sương, trông như lạc vào tiên cảnh.

Nhưng trên đường đi dạo Toàn Vũ có chút buồn bực bởi vì những người tới nơi này nếu không phải là hoàng thân quốc thích thì cũng là danh gia vọng tộc nên dường như bọn họ đều quen biết Lý Huyền Băng, không ngừng tiến đến chào hỏi hân, nhất là những vị thiên kim tiểu thư nhìn hân với ánh mắt mê đắm càng làm cho lòng nàng cảm thấy không thoải mái.

“Vương gia.” Một vị tiểu thư ra vẻ xấu hổ nhìn hân, liếc mắt đưa tình.

“Xin chào, Vương tiểu thư.” Lý Huyền Băng lễ phép đáp lời, sau đó tiếp tục cùng Toàn Vũ đi về phía trước, Toàn Vũ rõ ràng cảm giác được ở phía sau lưng mình có rất nhiều ánh mắt say đắm, nồng cháy yêu thương đang dõi theo hân.

“Vương gia, người cũng đến Hương Sơn sao?” Lại thêm một nữ tử vẻ mặt xấu hổ đi đến cười nói.

“Xin chào, Lý tiểu thư.” Lý Huyền Băng vẫn trả lời khách sáo như trước.

Toàn Vũ đứng ở một bên, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, dường như bọn họ đều cố ý lờ nàng đi, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có, làm nàng cảm thấy có chút tức giận.

Đi thêm vài bước lại thấy một vị tiểu thư từ phía đối diện đi tới, nàng choàng tay qua cánh tay Lý Huyền Băng, giành quyền nói trước: “Ta là Vương phi.”

Nữ tử sưng sọt, nghi hoặc nhìn bọn họ, vội vàng bái kiến nàng: “Tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên đi.” Toàn Vũ vui vẻ đắc ý, xem ra nàng phải tự giới thiệu thân phận của mình để bọn họ thấy khó mà rút lui.

“Tạ ơn Vương phi.” Nữ tử đứng dậy, lách bên hông nàng rời đi, từ đầu đến cuối ánh mắt không hề liếc nhìn Lý Huyền Băng một cái.

“Tại sao nàng ấy không nói chuyện với người?” Toàn Vũ kỳ quái hỏi hân, chẳng lẽ nàng ta sợ mình sao? Đây là vị tiểu thư đầu tiên mà nàng thấy không có liếc mắt đưa tình với hân.

“Ha ha ha.” Rốt cuộc Lý Huyền Băng cũng không nhin được cười, khoe môi cổ nén cười nói: “Nàng không biết ta, ta cũng không quen nàng.”

“Cái gì?” Toàn Vũ nhất thời cảm thấy xấu hổ chết đi được, mặt mũi không biết giấu ở đâu, hung hăng trừng mắt liếc hân một cái: “Tại sao người không nói sớm?”

“Ta làm sao biết đột nhiên người lại...” Lý Huyền Băng mỉm cười nhìn nàng, nàng quả thật rất đáng yêu.

“Không cần nói nữa.” Toàn Vũ vội vàng ngăn cản hân, sau đó cảnh cáo: “Lát nữa nếu gặp được người quen nhất định phải giới thiệu ‘nàng là Vương phi của ta’ cho họ biết, nhớ không?”

Nàng còn chưa nói xong thì có một nữ tử tay cầm quạt che nửa khuôn mặt, tươi cười như hoa, lả lướt bước đến, thấy Lý Huyền Băng thì cúi người thi lễ: “Bích Lạc tham kiến Vương gia.”

“Đây là Vương phi của ta.” Lý Huyền Băng vẫn tươi cười như trước, nhìn về phía Toàn Vũ giới thiệu.

“Vương gia, ta không nghĩ muốn làm quen nàng, người mà ta để ý chính là Vương gia.” Đôi mắt đẹp của nữ tử không hề che dấu vẻ ngưỡng mộ, đánh giá khuôn mặt tuấn tú của hân.

Toàn Vũ nổi giận đùng đùng nhìn nữ tử, dám ở trước mặt mọi người phủ nhận sự tồn tại của nàng, đây là do nàng ta tự mình chuốc lấy không thể trách nàng được, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

“Cái gì vậy?” Đột nhiên cảm thấy toàn thân như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu, nữ tử không khống chế được phải kêu to lên, sau đó mới cảm giác được bản thân quá thất lễ, sắc mặt đỏ bừng nhìn Lý Huyền Băng, cố nén cả người nhột nhột, vội vàng bỏ đi.

“Xem ngươi còn đắc ý được không?” Toàn Vũ ở phía sau hung hăng nói.

“Toàn Vũ, ở trước mặt mọi người không được làm loạn.” Lý Huyền Băng nhìn nàng, giọng nói có chút trách móc, tuy rằng thái độ của Bích Lạc có chút ngạo mạn, nhưng nàng cũng không thể làm vậy.

“Yên tâm đi, đó chỉ là phần ngứa bình thường thôi, một lát sau sẽ mất tác dụng, không ngứa nữa.” Nàng cũng không phải là người không biết chừng mực, sau đó bất mãn nhìn hắn nói: “Ai bảo ngươi trêu hoa ghẹo nguyệt làm chi?”

“Đi thôi.” Lý Huyền Băng quả thật có chút đỏ khốc đỏ cười, trêu hoa ghẹo nguyệt? Rõ ràng hắn chẳng làm gì cả.

“Đi.” Toàn Vũ dùng sức kéo lấy cánh tay hắn.

Đột nhiên Lý Huyền Băng cảm giác xung quanh có điều gì đó không bình thường, vội vàng đem nàng che chắn ở phía sau, nói: “Cẩn thận.”

Toàn Vũ sửng sốt, liền thấy phía trước có một thanh kiếm bén nhọn thẳng tiến về bọn họ, hắn lập tức dùng chiết phiến trong tay đánh rơi thanh kiếm, đồng thời có ba mũi tên xuất phát từ hướng ba khác nhau bắn lại, tiếp theo đó là một trận mưa tên từ bốn phương tám hướng ồ ạt bay tới.

Lý Huyền Băng cùng Toàn Vũ dựa lưng vào nhau, bình tĩnh ứng phó, vài lần Toàn Vũ suýt chút nữa bị bắn trúng, quần áo bị xé rách vào chỗ.

“Vương gia, Vương phi, hai người đi trước đi, nơi này để cho thuộc hạ ứng phó.” Mười mấy thị vệ đột nhiên xuất hiện vây quanh bên người bọn họ, vừa ngăn cản những mũi tên liên tục được bắn tới vừa nói.

“Được, các người cũng phải cẩn thận một chút, thấy không ổn thì rút.” Lý Huyền Băng phân phó.

“Vương gia yên tâm, thuộc hạ hiểu được.” Thị vệ đáp lời.

Lý Huyền Băng không chần chừ thêm nữa, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng Toàn Vũ, lúc này nàng đang đứng sau lưng đám thị vệ, thi triển khinh công rời đi.

Nhưng tất cả bọn họ đều không có chú ý tới vẫn còn một Hắc y nhân ẩn mình phía sau cây đại thụ, trong tay cầm sẵn cung tên, trong một khắc mũi tên cũng rời khỏi cây cung bắn thẳng về phía sau lưng Lý Huyền Băng, dường như chỉ cần một phát thì sẽ bị mất mạng.

Toàn Vũ lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy thì toàn thân chấn động liền vội vàng hô to: “Cẩn thận.” Dường như không kịp tự hồi bản thân, đã nhào ra phía sau che chắn cho hắn.

Lý Huyền Băng nhất thời cả kinh, muốn ôm nàng vọt qua một bên, nhưng vẫn chậm một bước.

“Phụp.” Mũi tên liền bắn vào phía sau lưng của nàng.

“Phốc..” Một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng phun ra, thân thể của nàng lập tức ngã về phía trước...

“Toàn Vũ.” Lý Huyền Băng quát to một tiếng, ôm lấy thân mình đang ngã xuống của nàng, trong mắt tràn ngập lo lắng.

“Không cần lo lắng cho ta, tên không có bắn trúng chỗ hiểm, mau tìm một chỗ giúp ta rút mũi tên có độc này ra.” Toàn Vũ lộ ra một nụ cười, cố gắng nói, chỉ cần hắn không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, độc này nàng có thể giải được, nàng là thầy thuốc nên nàng hiểu rất rõ bệnh tình của chính mình, tuy rằng không có tổn thương đến chỗ hiểm nhưng mũi tên lại cắm vào quá sâu, phải lập tức rút ra để cầm máu, nếu không chỉ sợ sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

“Được.” Nghe được nàng nói như vậy thì Lý Huyền Băng mới thả lỏng người, vội vàng ôm lấy nàng bay nhanh đến chân núi, ném một thỏi bạc nói: “Ta dùng phòng của các người.” Nói xong liền ôm nàng đi vào phòng.

Nhẹ nhàng đặt Toàn Vũ lên giường, sau đó xé lưng áo của nàng ra, tay vừa đặt lên trên thì đã bị Toàn Vũ kêu lại.

“Khoan đã, ngươi cầm lấy.” Từ trong lòng nàng lấy ra một lọ thuốc bột, sau đó lại lấy ra một viên thuốc bỏ vào trong miệng, đầu tiên nàng phải giải độc trong cơ thể trước, sau đó nhắm mắt lại nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

“Toàn Vũ, cố gắng chịu đựng một chút.” Tay Lý Huyền Băng cầm lấy mũi tên, hung hăng rút ra, vừa rút ra thì máu lập tức phun trào, hấn vội vàng thân thủ điểm huyết của nàng, sau đó đem thuốc bột rắc lên rồi xé một góc quần áo của mình băng bó lại cho nàng.

“Toàn Vũ, ngươi cảm thấy thế nào?” Hấn quan tâm hỏi, xoay người lại mới phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt, trên mặt đều là mồ hôi.

“Ta không sao.” Toàn Vũ cố hết sức mở miệng, nói xong lập tức suy yếu tựa vào trước ngực hấn, hôn mê bất tỉnh.

“Toàn Vũ.” Không phải nàng nói nàng không có việc gì sao? Tại sao lại ngất xỉu? Lý Huyền Băng lo lắng, lập tức ôm lấy nàng, hấn phải nhanh chóng đi tìm thái y, mới vừa mở cửa phòng thì thị vệ cũng đã chạy tới.

“Vương gia, xin trừng phạt thuộc hạ vì bảo hộ không chu toàn.” Mười mấy thị vệ cùng nhau quỳ xuống.

“Đứng lên đi, sự việc lần này không thể trách các ngươi, là do ta quá sơ suất. Chuẩn bị xe ngựa quay về vương phủ, Vương phi có nguy hiểm.” Sắc mặt Lý Huyền Băng lo lắng, ra lệnh cho bọn họ.

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong, thỉnh Vương gia, Vương phi lên xe.” Thị vệ hồi bẩm.

“Đi.”

310. 315

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.37 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Thân thể người là của ta

Edit

Trước khi Lý Huyền Băng ôm Toàn Vũ hôn mê trở lại vương phủ thì thị vệ đã mời thái y tới vương phủ chờ sẵn.

“Mau tiến vào.” Hấn ra lệnh một tiếng.

“Vâng, Vương gia.” Thái y vội vàng đi đến trước giường cẩn thận xem xét vết thương của nàng.

Lý Huyền Băng lo lắng chờ ở một bên, tuy rằng Toàn Vũ nói qua nàng không có việc gì nhưng hấn vẫn rất lo lắng.

Một hồi lâu thái y mới cùng nhau đi tới bẩm báo: “Vương gia không cần lo lắng, Vương phi không có việc gì chỉ là mũi tên cắm vào quá sâu, chảy máu quá nhiều, Vương phi lại có chút suy yếu cho nên mới hôn mê lâu như vậy, Vương phi lại hiểu biết y thuật hiện tại cho Vương phi uống vài bát thuốc điều hòa tinh thần sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

Nghe thấy bọn họ nói như vậy? Lý Huyền Băng mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm: “Ta đã biết, các người đi xuống trước đi.”

“Vâng, Vương gia.” Thái y cùng nhau lui ra ngoài.

“Người đâu? Tôi phòng bếp mang chén nhân sâm đến đây.” Lý Huyền Băng hướng về phía ngoài cửa, giường giọng phân phó.

“Vâng, Vương gia.” Một nha hoàn lên tiếng trả lời, sau đó lui ra.

Hắn đi đến bên giường ghé vào nhìn sắc mặt tái nhợt của Toàn Vũ đang hôn mê bất tỉnh, đôi mắt có chút phức tạp, nàng thể nhưng không để ý tính mạng của mình xả thân thay hắn chặn mũi tên trí mạng, chuyện này làm cho hắn rất cảm động.

“Vương gia, nhân sâm đã được mang tới, để nô tỳ đút cho Vương phi.” Trong tay Thu Nhi bưng chén nhân sâm bước vào, lúc thấy Vương phi được Vương gia ôm vào vương phủ nàng vẫn lo lắng.

“Để cho ta, người đi ra ngoài đi.” Lý Huyền Băng nhận chén nhân sâm phân phó.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Thu Nhi liếc mắt nhìn Vương phi một cái, sau đó lui đi ra ngoài.

Lý Huyền Băng ngồi vào bên giường một ngum một ngum nhẹ nhàng thổi ngội chén thuốc bổ sau đó chậm rãi đưa đến trong miệng Toàn Vũ, từng chút từng chút một vô cùng cẩn thận cho đến khi không còn một giọt nào, thuốc đều được nàng nuốt xuống.

Toàn Vũ nhú mày, sau đó từ từ mở to mắt, vừa muốn cử động một chút lại làm ảnh hưởng đến miệng vết thương trên lưng.

“Ừm . .” Nàng nhịn không được kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Toàn Vũ, không nên cử động.” Lý Huyền Băng lập tức đỡ lấy nàng sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống nói: “Bây giờ người nói đơn thuốc, ta cho người đi sắc, thái y có kê đơn nhưng ta nghĩ đơn của người có lẽ tốt hơn”.

“Được”. Toàn Vũ sau nói đọc lên tên được liệu cùng liều lượng.

Lý Huyền Băng viết phương thuốc phân phó Thu Nhi ở cửa đi sắc thuốc.

Toàn Vũ khê cử động, cũng không dám nghĩ lại tình huống lúc đó suýt chút nữa đã mất mạng, nhưng khi thấy mũi tên bắn ra nàng không kịp suy nghĩ gì chỉ có một ý nghĩ trong đầu chính là không thể để cho hắn có chuyện, thời khắc đó nàng mới hiểu được nàng thương hắn biết bao nhiêu.

“Toàn Vũ.” Lý Huyền Băng gọi một tiếng lại một tiếng, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Ừ”. Toàn Vũ hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn lại đột nhiên hỏi: “Đúng rồi vì sao đột nhiên lại có người ám sát người?”

“Còn có thể vì cái gì nữa? Quyền thế, địa vị, bọn họ lo lắng cũng không phải sớm, ngày nào phụ hoàng chưa truyền ngôi thì ngày đó bọn họ vẫn còn tranh đấu.” Ánh mắt Lý Huyền Băng đột nhiên trở nên âm độc.

“Thì ra là như vậy.” Toàn Vũ đáp nhẹ một tiếng, hoàng gia tranh quyền đoạt thế từ trước đến nay đều là tàn khốc, có thể nói mỗi một người trong hoàng thất đều phải đề phòng, nàng lập tức khẩn trương.

“Vậy người nhất định phải sớm cẩn thận đề phòng.”

“Ta biết, ta cũng sớm có phòng bị, ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện thị vệ chính là ta âm thầm đề phòng, chính là ta không nghĩ tới bọn họ sẽ động thủ vào lúc ban ngày ban mặt.” Con người Lý Huyền Băng lộ vẻ tà ác, vậy đừng trách hắn không khách khí, là bọn họ buộc hắn ra tay.

“Vậy phải phản kích, nếu không phải hắn chết thì là người chết, không thể nhân từ nương tay.” Toàn Vũ suy nghĩ nói.

“Ta sẽ không cho bọn hắn cơ hội.” Lý Huyền Băng có chút tán dương nhìn nàng, không nghĩ tới nàng chỉ là một nữ tử lại suy nghĩ giống hắn như vậy, thực ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Vậy là tốt rồi. Chỉ cần hắn không có việc gì là tốt rồi.

“Toàn Vũ người thế nào? Có mệt hay không? Muốn nghỉ ngơi trước một chút hay không?” Lý Huyền Băng thân thiết hỏi, dù sao nàng mới vừa tỉnh lại không bao lâu.

“Ừ”. Toàn Vũ gật gật đầu, nàng thực sự có chút mệt muốn nghỉ ngơi.

“Vậy người nghỉ ngơi tốt đi, ta đi ra ngoài trước.” Lý Huyền Băng cẩn thận giúp nàng đắp lại chăn, rồi mới xoay người rời đi.

“Vương phi, uống thuốc đi.” Thu Nhi bưng thuốc chậm rãi đi vào, nâng nàng dậy.

Toàn Vũ nhận chén thuốc uống một hơi cạn sạch, đời này thứ nàng không sợ nhất chính là thuốc.

“Vương phi, lúc nô tỳ nhìn thấy người bị Vương gia ôm vào, thái y đều chờ ở vương phủ, về mặt Vương gia thì rất lo lắng, may sao ông trời phù hộ Vương phi không có xảy ra việc gì.” Thu Nhi một bên nhận chén thuốc nói.

“Phải không? Vương gia rất lo lắng?” Trong lòng Toàn Vũ vui vẻ, xem ra hẳn không phải hoàn toàn thờ ơ với mình.

“Vương gia rất quan tâm Vương phi.” Thu Nhi gật gật đầu. Sau đó nghi hoặc hỏi: “Vương phi, tại sao người lại bị thương? Ai to gan lớn mật dám ám sát Vương phi như vậy?”

“Là chuyện ngoài ý muốn.” Toàn Vũ không nói nhiều lời.

“Tĩnh rồi à, bây giờ cảm thấy thế nào? Miệng vết thương còn đau không?” Lý Huyền Băng đi đến dịu dàng hỏi, Thu Nhi rất thức thời lặng lẽ lui đi ra ngoài.

“Tốt rất nhiều, không còn đau, đừng quên ta chính là đệ tử thân y kim sang được đều là đặc chế.” Toàn Vũ cười nói.

“Vậy là tốt rồi.” Lý Huyền Băng thấy nàng tinh thần tốt lắm, cuối cùng cũng buông lỏng lo lắng, nhìn chăm chăm nàng đột nhiên nói: “Toàn Vũ sau này không cần như vậy, nếu người xảy ra chuyện gì? Ta sẽ áy náy cả đời.”

Nghe hẳn nói như vậy Toàn Vũ đột nhiên cười khổ một chút, nhìn hẳn nói: “Nếu ta chết người sẽ áy náy nhưng chỉ là áy náy thôi, nhưng nếu người chết ta sẽ thống khổ, cho nên nếu để ta lựa chọn ta vẫn làm như cũ.”

Lý Huyền Băng ngăn người nhìn nàng, lời của nàng làm cho hẳn rất rung động, nàng cứu hẳn, hẳn rất cảm động nhưng là cảm động tình thâm ý trọng của nàng hẳn không biết nên báo đáp như thế nào.

“Toàn Vũ, ta....”

“Người không cần nói gì cả, ta hiểu được, ta đều hiểu được, ta cứu người cũng không phải yêu cầu người sẽ yêu thương ta, người làm cho ta một việc coi như báo đáp ân cứu mạng của ta đi.” Toàn Vũ ngắt lời hẳn, ra vẻ thoải mái nói, kỳ thật nàng biết yêu là không thể gượng ép.

“Được chỉ cần người nói, ta sẽ làm tất cả.” Lý Huyền Băng cũng lập tức thoải mái trả lời.

“Ta bây giờ còn không nghĩ ra, chờ ta nghĩ ra nói cũng không muộn.” Đôi mắt Toàn Vũ chuyển động một chút nói.

Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng tính kế, ánh mắt cười khẽ một chút, hẳn vẫn là thích tính tình thẳng thắn của nàng, không chỉ biết đùa giỡn lại còn thông minh, phá vỡ im lặng nói: “Ta giúp người bôi thuốc nhé.”

“Được”. Toàn Vũ rất phối hợp, chậm rãi cởi quần áo ra.

Lý Huyền Băng giúp nàng cởi bỏ mảnh vải bịt miệng vết thương, sau đó rắc thuốc bột lên lại, dùng băng vải sạch sẽ đã sớm chuẩn bị tốt băng lại, rồi giúp nàng mặc lại quần áo.

Toàn Vũ xoay người lại nhìn hẳn nói đùa: “Người ta đối với ân nhân cứu mạng đều là lấy thân báo đáp người chắc không phải cũng lấy thân báo đáp ta chứ?”

“Cơ thể của ta không phải đã sớm là của người sao? Người còn muốn hứa như thế nào?” Lý Huyền Băng buồn cười nhìn nàng.

“So với trước kia không giống, so với không chiếm được lòng của người phải khác chứ? Nhớ kỹ từ giờ trở đi thân thể người là của ta, nếu muốn ôm nữ nhân khác hoặc là nữ nhân khác muốn xâm phạm người, nhất định phải được sự đồng ý của ta.” Toàn Vũ bá đạo tuyên bố .

“A, vậy ta đây xin chỉ thị người, ta muốn đi ôm một nữ nhân.” Đôi mắt Lý Huyền Băng mang theo trêu đùa.

“Ai?” Toàn Vũ lập tức trừng mắt hỏi hần.

“Ai da.... sợ người không đối phó được nàng.” Lý Huyền Băng cố ý than nhẹ một chút, bản thân tự đối phó với chính mình chỉ có thể xem như ngang sức thôi.

“Nực cười, người nói đi ta không tin.” Tuy rằng nàng hiện tại bị thương nhưng là Toàn Vũ nàng là ai? Nàng có thể không cần động thủ cũng có thể đối phó nàng ta.

“Nàng chính là . . .” Lý Huyền Băng cố ý kéo dài giọng, nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng nói: “Toàn Vũ.”

Toàn Vũ sửng sốt, biết bị hần trêu đùa nên khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận ửng đỏ, tay liền hướng hần đánh tới, lập tức tác động lên miệng vết thương làm nàng đau đớn nhăn mặt nhíu mày.

“Không nên cử động.” Lý Huyền Băng vội vàng ôm lấy nàng, lần này thực đứng đắn nói: “Nữ nhân khác ta đều có thể đáp ứng người, nhưng là chỉ có một không được.”

“Ai?” Toàn Vũ lập tức khẩn trương nàng sao lại không biết hần còn có một bí mật

311. 316

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.38 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Thất Tinh Hải Đườn

Edit

“Ai?” Toàn Vũ lập tức khẩn trương, sao nàng lại không biết hần còn có một bí mật chứ.

Lý Huyền Băng thở, thổi nhiệt vào bên tai của nàng tăng thêm ngữ khí nói: “Mẫu hậu.”

“Mẫu hậu?” Toàn Vũ sửng sốt mới phát giác bản thân cư nhiên lại bị hần đùa giỡn, vốn phải tức giận thì lại “xì” một tiếng nở nụ cười quay đầu nói: “Lý Huyền Băng không nghĩ tới người cũng sẽ hay nói giỡn, mẫu hậu sinh ra người, sao có thể nói là nữ nhân?”

“Nữ nhân, đề nghị không tôi chẳng qua bây giờ còn chưa có, lại nói cũng không chắc chắn đó là nữ nhân, nói không chừng người có thể sinh mười tám đứa.” Lý Huyền Băng vẫn còn thật sự lo lắng, sau đó cười nói.

“Mười tám? Người cho ta là heo sao? Thật ra hai đứa là tốt rồi một nam, một nữ.” Toàn Vũ hướng đến nói.

“Được, vậy một nam một nữ.” Lý Huyền Băng cười khẽ .

“Người cũng thực sự muốn sao?” Toàn Vũ ngược ánh mắt hỏi, mới đột nhiên phát hiện bản thân cùng hần đàm luận chuyện đứa nhỏ, trong lòng mừng thầm, không phải là hần đã bắt đầu chấp nhận mình rồi chứ.

Giờ phút này Lý Huyền Băng cũng ý thức được bản thân nói cái gì? Đứa nhỏ, hần từ trước cho tới bây giờ đều không có nghĩ đến nhưng là vì sao tự nhiên lại nói ra, chẳng lẽ chính mình thật sự nghĩ như vậy?

Cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Thu Nhi.

“Vương gia, Vương phi, công công trong hoàng cung đến đây.”

Toàn Vũ nhìn hẩn một cái, công công tới làm cái gì? Lý Huyền Băng cấp nàng một ánh mắt an tâm nói: “Để cho hẩn tiến vào.”

“Vâng” Thu Nhi đáp, cửa lập tức bị mở ra.

“Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Một công công tiến vào quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi, Hỉ công công.” Lý Huyền Băng phân phó nói.

“Tạ ơn Vương gia.” Hỉ công công đứng dậy sau đó nói: “Vương gia, Vương phi, Hoàng Thượng Hoàng Hậu nghe nói Vương phi bị thương, đặc biệt phái nô tài tới thăm Vương phi, còn đưa tới nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô trăm năm cấp Vương phi bồi bổ thân thể.”

Nói xong vung tay lên, ngoài cửa một tiểu thái giám dùng tay nâng hai hộp gỗ đến.

“Cảm ơn Hỉ công công, thay ta tạ ơn phụ hoàng, mẫu hậu.” Lý Huyền Băng phân phó nói.

“Vâng” Tiểu thái giám buông vật trong tay sau đó lui đi ra ngoài.

“Hỉ công công, cũng thay ta tạ ơn phụ hoàng mẫu hậu, chờ thương thể ta tốt lên nhất định tiến cung tạ ơn.” Toàn Vũ cũng tràn ngập cảm kích nói.

“Vương phi, nô tài nhất định truyền lời.” Hỉ công công sau đó lại nhìn nàng nói: “Mặt khác Hoàng Thượng còn muốn lão nô hỏi Vương phi một chút, không biết viên thuốc cường thân kiện thể lần trước có còn không? Hoàng Thượng dùng qua cảm thấy vô cùng tốt.”

“Cái kia.” Toàn Vũ thầm nghĩ hóa ra Hoàng Thượng là nhớ tới nàng cũng là vì chuyện này, vội vàng nói: “Hỉ công công trở về nói cho phụ hoàng viên thuốc kia nửa năm dùng một lần như vậy đủ rồi dùng quá nhiều ngược lại sẽ làm bị thương thân thể, đợi nửa năm ta tự nhiên sẽ đưa cho phụ hoàng.”

“Hóa ra là như vậy. Vương phi, nô tài đã biết, nô tài cáo lui trước.” Hỉ công công xoay người cúi đầu sau đó lui đi ra ngoài.

“Toàn vũ mệt không? Người nghỉ ngơi trước đi ta đi ra ngoài.” Lý Huyền Băng nhẹ nhàng buông nàng nói.

“Được”

Ở trong biệt viện mười mấy nữ nhân ngồi cùng nhau hung hăng oán giận Vương phi.

“Chúng ta hầu hạ Vương gia lâu như vậy? Cư nhiên vì câu nói của nàng khiến Vương gia đem chúng ta đưa tới nơi này, thật quá đáng.”

“Nàng muốn làm gì? Độc chiếm Vương gia sao?”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy tùy ý nàng khi dễ chúng ta. . .”

Mọi người người một lời ta một lời cứ thế nói chỉ có một nữ tử mang theo sầu lo nói: “Kỳ thật ta càng lo lắng một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Mọi người cùng nhau nhìn nàng.

“Các người không nghĩ tới sao? Vương gia có thể cứ như vậy vứt bỏ chúng ta hay không? Chúng ta chỉ sợ rất khó trở lại vương phủ, chỉ sợ về sau chúng ta sẽ bị Vương gia phân phát đi.” Giọng nói nữ tử sầu lo.

Mọi người sững sờ sắc mặt đều thay đổi rất khó coi, ai nấy đều hiểu vấn đề này rất nghiêm trọng.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể chờ như vậy sao?” Rất lâu một nữ tử thật sự nhịn không được hỏi .

Mọi người người nhìn sang ta, ta nhìn sang người ở trong ánh mắt truyền lại tin tức, sau đó cũng không hện trước cùng gật đầu một nữ tử đứng ra nói: “Chúng ta phải tự cứu, nhưng Vương phi là đệ tử thân y cho nên chúng ta phải cẩn thận, các người nói xem ai có biện pháp?”

Mọi người trầm tư đột nhiên một nữ tử lo lắng: “Chính là nếu nàng có chuyện gì Vương gia sẽ bỏ qua chúng ta sao? Không cần điều tra cũng có thể đoán ra là chúng ta ra tay, có biện pháp nào không thương tổn người khác mà có thể làm cho Vương gia lưu lại chúng ta?”

“Chuyện này”. Mọi người lại trầm tư một lần nữa, các nàng đã xem nhẹ vấn đề này.

“Thế này không được thế kia cũng không được, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Một nữ tử không có chủ trương gì tức giận nói.

“Tỷ muội, các người có từng nghe nói qua ‘thất tinh hải đường’ không?” Một nữ tử mang theo hưng phấn đột nhiên đứng lên nói.

“Thất tinh hải đường là cái gì?” Mọi người cùng nhau nhìn nàng.

“Thất tinh hải đường nghe nói có thể làm cho người ta bị mê hoặc tâm trí ,sau khi mở mắt ra người thứ nhất nhìn chính là nữ nhân mình yêu, chẳng qua chỉ có thể duy trì một tháng, chúng ta có thể cho Vương gia dùng để Vương gia thấy chúng ta đầu tiên, chúng ta lợi dụng tốt cơ hội một tháng này, xem ai có thể mang con nối dõi của Vương gia, như vậy Vương gia sẽ không có gì lý do đuổi chúng ta đi.” Nữ tử giải thích nói.

“Có vật như vậy sao?” Nữ tử này rõ ràng tỏ ra vẻ hứng thú.

“Có.” Nữ tử khẳng định.

“Nhưng chúng ta đi đâu tìm?”

“Chỉ cần chúng ta muốn mua nhất định sẽ mua được, bây giờ mấu chốt là tìm lý do gì hoặc là dùng cách gì cấp Vương gia ăn đi?”

“Chuyện này . . .”

“Đúng rồi Vương phi không phải bị thương sao? Chúng ta có thể lấy danh nghĩa đi thăm Vương phi, sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, thế nào?” Một nữ tử đề nghị.

“Chủ ý này hình như không tồi, nếu tất cả mọi người quyết định như vậy, bây giờ mọi người trộm đi ra ngoài tìm thất tinh hải đường sau đó làm như vậy.” Một nữ tử lớn tuổi phân phó.

“Được”. Mọi người cùng nhau tán đi.

Trong tửu lâu.

“Vương gia, vừa rồi tiểu thiếp Băng Vương gia trộm hướng tại hạ hỏi thăm thất tinh hải đường.” Một người hơn bốn mươi tuổi cung kính đối với đối với vị công tử tuổi còn rất trẻ ăn mặc đẹp đẽ, ngồi ở trước bàn rượu.

“Có chuyện như vậy sao?” Đôi mắt vị công tử trẻ tuổi lộ ra một tia sáng, dường như đang tính kế gì đó?

“Vâng thuộc hạ đoán rằng là bị Vương phi bức điên rồi nên mới nghĩ ra chiêu này.”

“Lại đây, người cùng các nàng gặp mặt hãy nói có thất tinh hải đường, sau đó” Nam tử nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn phân phó nói.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi sau khi nghe xong gật đầu nói: “Vương gia xin yên tâm thuộc hạ nhất định làm tốt.”

“Đi thôi.” Nam tử trẻ tuổi, ăn mặc quý phái phất tay, sau đó khéo môi mang theo nụ cười lạnh, Lý Huyền Băng lần trước là người gặp may bây giờ chỉ sợ người không có tốt số như vậy, ngôi vị hoàng đế không ai có thể cùng ta cạnh tranh.

Vương phủ.

“Vương gia các vị phu nhân cùng nhau tới thăm Vương phi.” Quản gia đi vào thư phòng nói.

Lý Huyền Băng buông bút trong tay, các nàng sao lại có tâm như thế, sao hắn hoàn toàn không nhìn ra? Phân phó nói: “Để các nàng trực tiếp vào đến đại sảnh là được rồi.”

“Vâng, Vương gia.” Quần gia xoay người đi ra ngoài.

Lý Huyền Băng vừa đi đến đại sảnh các nàng liền cùng nhau hành lễ mỗi người đều ăn mặc tươi đẹp động lòng người, đôi mắt lại ai oán đáng thương nói: “Thiếp thân tham kiến Vương gia.”

“Tất cả các người đứng lên, ngồi đi.” Lý Huyền Băng tự mình đứng ở vị trí chủ nói.

Nữ tử đứng lên ngồi vào chỗ ngồi nhưng chột dạ cho nên cũng không giống như bình thường đi lên cuốn lấy hần.

Nha hoàn bưng trà nóng lên đưa đến trước mặt Vương gia cùng các nàng, sau lại lui đi ra ngoài.

“Vương gia, tỷ muội chúng ta nghe nói Vương phi bị thương cho nên đặc biệt tới thăm.” Nữ tử cầm đầu nói.

“Các người yên tâm, nàng không có việc gì.” Lý Huyền Băng mỉm cười nhìn các nàng nói.

Đột nhiên các nàng cùng nhau đứng dậy đi đến trước mặt hần vây quanh hần quan tâm hỏi: “Vương gia, người không sao là tốt rồi, thiếp thân rất lo lắng.” Chỉ có một nữ tử trong đó trộm cầm bình dược trong tay bỏ vào trong chén trà của hần.

“Ta không sao, các người ngồi đi.” Lý Huyền Băng đột nhiên nhớ tới lời Toàn Vũ nói qua, ra lệnh các nàng.

“Vâng, Vương gia.” Các nàng làm bộ như không tình nguyện trở về.

Lý Huyền Băng sau đó cầm lấy chén trà uống một ngụm trà nói: “Các người đi về trước đi, ta sẽ thay các người chuyển lời tới Vương phi.”

“Vương gia, người muốn nhanh chóng đuổi tỷ muội đi sao? Cũng không chịu cho bọn tỷ muội cùng người uống hết chén trà này.” Nữ tử cầm đầu ủy khuất nói.

“Được”. Lý Huyền Băng cười một chút, thấy ánh mắt các nàng nhìn hần, đột nhiên không biết nên an ủi người nào thì tốt? Chỉ cầm lấy chén trà trong tay chậm rãi uống.

Các nàng tâm tình đều khẩn trương nhìn thấy hần một ngụm một ngụm uống trà, tâm đều nhanh nhẩy ra ngoài, khi nào thì Vương gia sẽ ngắt xủ đi.

312. 317

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.39 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Vũ Liên tán

Edit

Trong phòng.

“Vương phi uống thuốc đi.” Trong tay Thu Nhi bưng chén thuốc đi vào nói.

“Thu Nhi, ta đã khỏe lắm rồi, bắt đầu từ ngày mai không cần uống thuốc nữa.” Toàn Vũ cầm chén thuốc phân phó nói, vài ngày nay thương thế của nàng đã tốt lắm.

“Vâng, nô tỳ đã biết.” Thu Nhi đáp lời, trong lòng lại nghĩ có nên nói cho nàng mấy phu nhân đến vương phủ hay không.

“Thu Nhi, người có muốn nói thì nói đi, ấp a ấp úng làm gì?” Toàn Vũ nhìn ra nàng đang do dự, mở miệng hỏi. Nha đầu kia ở cạnh nàng đã lâu, còn có cái gì khó nói chứ.

“Vương phi, các nàng đến đây.” Thu Nhi nhìn nàng, chần chờ một chút cuối cùng cũng nói ra.

“Các nàng? Là ai vậy?” Toàn Vũ sững sốt, nhất thời còn không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thu Nhi.

“Chính là mấy phu nhân bị Vương gia đưa đến biệt viện, hôm nay đến vương phủ nói là vấn an Vương phi, hiện tại đang ở trong đại sảnh cùng Vương gia nói chuyện.” Thu Nhi bắt mắt các nàng, nói đến xem Vương phi rõ ràng là tới xem Vương gia.

“Cái gì? Các nàng đến đây” Toàn Vũ lập tức đứng dậy vừa mới đuổi đi lại tới nữa, nàng sẽ không cho các nàng cơ hội đâu

“Thu Nhi, chúng ta đi ra ngoài.”

“Vâng”. Thu Nhi vội vàng đi theo sau người nàng.

Trong đại sảnh.

Lý Huyền Băng uống trà xong, sau đó đột nhiên cảm thấy không ổn đột nhiên toàn thân rét run, hần phản ứng một chút biết bản thân trúng độc, nhìn vào chén trà đôi mắt hung ác nhìn các nàng nói: “Các người dám hạ độc.”

Các nàng cũng nhìn ra Vương gia không bình thường cuống quýt giải thích: “Vương gia, đó không phải độc chính là một loại huyễn dược rất nhanh sẽ tốt thôi.”

“Phốc . .” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Lý Huyền Băng phun ra, toàn tâm đau đớn làm cho hần cắn chặt răng nói không nên lời .

“Vương gia người làm sao vậy?” Các nàng bị dọa, vây xung quanh hần.

“Tại sao có thể như vậy? Không phải nói chỉ là sẽ hôn mê thôi sao?” Một nữ tử khóc, chất vấn các nàng.

“Không biết, có phải là lấy sai dược hay không ?” Một nữ tử đưa ra nghi vấn

“Cái gì? Vậy làm sao bây giờ? Gọi thái y.” Có người đột nhiên phản ứng lại đây. . .

Toàn Vũ tiến vào đại sảnh liền thấy được một màn lộn xộn, lập tức chạy vội qua lớn tiếng nói: “Sao lại thế này? Các người tránh ra”.

Đám nữ tử nhìn nàng, biết nàng là thân y lập tức tránh ra, ai nấy đều khẩn trương, run rẩy, các nàng không nghĩ sẽ hại Vương gia.

Nhìn sắc mặt Lý Huyền Băng đen sì, máu tươi từ miệng phun ra rồi trở nên biến sắc, hần cư nhiên trúng độc rất lợi hại ,vội vàng từ trong lòng xuất ra một cái viên thuốc nhét vào trong miệng hần, trước hết giảm bớt thống khổ cho hần, để Thu Nhi đỡ lấy hần, bản thân giận dữ đứng dậy lấy tay chỉ vào các nàng nói: “Tâm địa các người thật là độc ác dám hạ độc tính mạnh như thế, muốn hại chết Vương gia.”

“Không ,Vương phi. Chúng ta không biết thất tình hải đường kia sẽ độc chết Vương gia, cho dù có muốn cũng không có lá gan to như vậy.” Trên mặt các nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cuống quýt giải thích .

“Thất tình hải đường? Bây giờ còn ở đó nói sạo, đây rõ ràng chính là Vũ liên tán.” Đôi mắt xinh đẹp của Toàn Vũ hung ác trừng các nàng.

“Vũ liên tán? Là cái gì vậy?” Các nàng sững sốt, chưa hề nghe qua.

“Các người lấy nó mà không biết sạo? Đây là kịch độc.” Toàn Vũ tức giận trừng mắt bọn họ, họ còn ở đó nói sạo.

“Vương phi, chúng ta oan uổng, chúng ta thật sự không biết.” Các nàng bị dọa lập tức quỳ xuống lạnh run rẩy đứng đó.

“Được, ta có thể tin tưởng các người không phải cố ý, tốt lắm ta có biện pháp cứu Vương gia, chính là cần một người giúp Vương gia dẫn độc ra ngoài, trong các người ai có thể làm.” Toàn Vũ nhìn các nàng hỏi, nàng thật muốn nhìn các nàng thương hần bao nhiêu.

“Cái gì?” Các nàng sững sốt một chút sau đó một nữ tử nhẹ nhàng hỏi: “Dẫn độc trên người sẽ thế nào? Không có giải dược sạo?”

“Nếu có được giải thì ta đưa Vương gia ăn cần gì phải dùng phương pháp phiền toái như vậy? Các người ai tới nhanh lên, Vương gia không thể trì hoãn lâu” Toàn Vũ lạnh lùng thúc giục.

Dẫn độc sẽ chết, các nàng đều cúi đầu không ai nói gì, đây là chuyện liên quan tới sự sống chết, không thể đùa được..

Lý Huyền Băng ở một bên nhìn các nàng, đôi mắt trở nên lạnh lùng, trái tim trở nên băng giá, đây là một đám nữ tử bình thường miệng luôn nói yêu hân sao.

Toàn Vũ đã sớm nghĩ đến kết quả này, sở dĩ nàng làm như vậy chính là vì làm cho hắn thấy rõ nữ nhân nào thực sự thương hắn.

“Vương phi, Vương gia, làm sao vậy?” Phía sau quần gia chạy vào.

“Quần gia sai người đem các nàng ra ngoài.” Toàn Vũ phân phó không thể để các nàng chạy.

“Vâng, Vương phi.” Quần gia đáp.

“Vương phi, Vương gia tha mạng, chúng ta thật sự không phải cố ý.” Các nàng cùng nhau khóc.

“Không cần ở đó kêu gào, quần gia người trực tiếp cho người giết các nàng.” Toàn Vũ không kiên nhẫn phân phó quần gia, để các nàng lập tức ngậm miệng lại.

“Thu Nhi đỡ Vương gia trở về phòng.” Toàn Vũ lại phân phó Thu Nhi, sau đó cùng nàng đỡ Lý Huyền Băng.

Trở lại phòng, đem Lý Huyền Băng đặt trên giường, Toàn Vũ mới nói: “Thu Nhi người đi ra ngoài canh chừng đừng cho người khác quấy rầy ta.”

“Vâng, Vương phi.” Thu Nhi nghe lời lui đi ra ngoài.

Toàn Vũ dùng tay bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người hắn, lời nói vừa rồi nàng không phải nói giỡn, chẳng qua nàng cũng muốn hù dọa các nàng cho dù các nàng đồng ý, nàng cũng sẽ không để họ làm, bởi vì họ hoàn toàn không biết nên làm như thế nào?

“Toàn Vũ, người làm gì?” Lý Huyền Băng cố hết sức nắm lấy tay nàng. Nếu những lời vừa rồi là thật hắn càng không thể để nàng làm như vậy?

“Không cần lo lắng ta không có việc gì đừng quên là ai? Ta chính là đệ tử thần y.” Toàn Vũ cho hắn một nụ cười an tâm, kỳ thật nàng chỉ có thể đem độc dẫn tới trên người mình, nhưng lại không có biện pháp giải độc cho mình, nhưng nàng nhất định phải cứu hắn.

“Không ...muốn.” Lý Huyền Băng vẫn cố hết sức ngăn cản nàng, hắn không tin, hắn không phải kẻ ngốc, nàng không phải nói, nếu có thể giải độc làm gì phiền toái như vậy ?

Toàn Vũ không muốn tiếp tục trì hoãn trực tiếp điểm trúng huyệt nói của hắn, sau đó cởi ra quần áo hắn ra, rồi chậm rãi cởi ra quần áo chính mình.

Lý Huyền Băng nhìn nàng, đôi mắt mang theo thống khổ, nhin đau cắn răng nói: “Toàn Vũ, không cần.”

Toàn Vũ lại mỉm cười, trực tiếp phủ đôi môi mềm mại ngăn chặn hắn, đây là nàng cam tâm tình nguyện, quyết định nhẹ tay ma sát hắn, muốn khiến cho hắn phản ứng . .

Lý Huyền Băng cực lực áp chế thống khổ của bản thân, bắt đầu dĩ nhắm mắt lại, hắn không thể để Toàn Vũ hy sinh bản thân, nhưng là thân thể vẫn nổi lên phản ứng nguyên thủy nhất.

Toàn Vũ vừa cùng hắn kết hợp vừa dùng ngón châm cắm ở trên người hắn, đem độc tụ cùng một chỗ, rồi chậm rãi di chuyển xuống qua bụng hắn.

Theo động tác của nàng, chất độc dường như trực tiếp chậm rãi từ trên người hắn chảy tới thân thể của nàng

Sau khi Toàn Vũ nhìn thấy sắc mặt hắn đã trở về nguyên dạng lúc này mới suy yếu nằm một bên thể lực tiêu hao rất nhiều, trong thân thể lại trùng kích độc, rốt cục không duy trì được mà nặng nề thiếp đi.

Lý Huyền Băng mở to mắt liền nhìn mặt nàng đã chuyển màu, ngủ ở một bên, trong lòng hàng trăm cảm xúc phức tạp, là cảm động, là đau lòng, lặng lẽ đứng dậy ra ngoài phân phó Thu Nhi ở ngoài cửa: ” Nói quản gia đi mời thái y đến.”

“Vâng, Vương gia.” Thu Nhi vội vàng chạy đi.

Lý Huyền Băng lại nhẹ nhàng ngồi vào bên giường tay điểm vào huyệt ngủ của nàng, hẳn phải xác định một chút nàng hiện tại rốt cuộc thế nào?

Rất nhanh thái y liền chạy đến vào nhà báii kiến: “Thần tham kiến Vương gia.”

“Đứng lên đi, nhìn Vương phi xem nàng có chuyện gì hay không ?” Lý Huyền Băng phân phó nói khuôn mặt khô ngô đều là lo lắng không yên.

“Vâng Vương gia.” Thái y vội vàng đi đến ra bên giường vươn tay đặt ở mạch đập của nàng.

Cẩn thận nhìn đã lâu mới đứng dậy còn thật sự lo lắng : “Vương gia, Vương phi trúng kịch độc, nhưng Vương phi đã đem loại độc này áp chế xuống, tuy nhiên nếu giải độc trễ tính mạng Vương phi chỉ sợ khó bảo toàn.”

Nghe được hẳn nói như vậy Lý Huyền Băng nói nhanh: “Vương phi trúng Vũ liên tán, có biện pháp giải độc không?”

“Vũ liên tán.” Thái y biến sắc hồi đáp: “Vương gia, thần chỉ nghe nói qua nếu ai trúng phải loại kịch độc này thì sẽ chết ngay, may mắn là Vương phi am hiểu y thuật có thể trì hoãn thời gian độc phát tán nếu không chỉ sợ không vượt qua một ngày, độc phát tác sẽ chết. Vương gia xin thứ cho thần vô năng, thần không có cách nào .”

“Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?” Hẳn làm sao có thể để Toàn Vũ vì hẳn mà chết đi.

“Biện pháp?” Thái y đột nhiên nghĩ đến nói:

“Vương gia độc này chỉ sợ chỉ có một người có thể giải.”

Ai? Đôi mắt Lý Huyền Băng lộ ra vui mừng chỉ cần có thể cứu Toàn Vũ, hẳn nhất định sẽ không tiếc thứ gì.

313. 318

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.40 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Cả một đời chỉ có một người

Edit

Ai? Đôi mắt Lý Huyền Băng lộ ra vui mừng chỉ cần có thể cứu Toàn Vũ hẳn nhất định sẽ không tiếc thứ gì.

“Chính là Hỏa Vân Kiều, độc này sợ chỉ có nàng mới có thể giải.” Thái y nói.

“Nàng.” Lý Huyền Băng nhớ lại một chút, hình như nàng ở Thiên triều thì phải, nói vậy hẳn phải mang theo Toàn Vũ trở lại Thiên triều để cầu giải được, gương giọng phân phó :“Người đâu?”

“Vương gia có gì phân phó?” Quản gia vẫn chờ đợi ở bên ngoài đi vào nói.

“Chuẩn bị xe ngựa, lương khô còn có chọn thị vệ võ công cao cường, ta muốn dẫn Vương phi đi Thiên triều”. Lý Huyền Băng phân phó, sở dĩ mang theo thị vệ là bởi vì vi hẳn không muốn ở trên đường gặp chuyện không may hoặc là trì hoãn.

“Nô tài đi làm ngay.” Quản gia vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị.

“Thái y, người cứ ở vương phủ”. Lý Huyền Băng phân phó thái y, sau đó bước nhanh rời đi, hần muốn vào cung đi chào từ biệt phụ hoàng mẫu hậu, mới có thể mang Toàn Vũ rời đi.

Được phụ hoàng mẫu hậu cho phép hần lập tức chạy về vương phủ.

“Quản gia, mọi thứ đã chuẩn bị tốt chưa?” Hần hỏi quản gia.

“Vương gia đều chuẩn bị tốt.” Quản gia hồi bẩm, sau đó mới hỏi: “Vương gia các phu nhân xử lý như thế nào? Không thể cứ giam giữ mãi.”

“Cứ giam giữ chờ ta cùng Vương phi trở về.” giọng nói Lý Huyền Băng lạnh như băng, nếu Toàn Vũ có thể bình yên vô sự trở về, hần sẽ xem xét xử nhẹ cho các nàng, nếu Toàn Vũ xảy ra chuyện gì? Hần muốn toàn bộ các nàng phải chôn cùng.

“Vâng, Vương gia.” Quản gia vội vàng đáp.

Đôi lông mi dài của Toàn Vũ khẽ run một chút, sau đó mới chậm rãi mở to mắt liền thấy Thu Nhi đứng ở một bên thu thập đồ vật này nọ.

“Thu Nhi, người đang làm cái gì?” Giọng nói của nàng có chút khàn khàn hỏi

“Vương phi, người tỉnh.” Thu Nhi buông vật trong tay đi đến bên giường nhìn nàng, trong mắt đều là đau lòng nói: “Vương gia phân phó nô tỳ chuẩn bị đồ vật này nọ, người muốn dẫn Vương phi đi thiên triều.”

“Thiên triều?” Toàn Vũ sửng sốt, nàng cũng không có nói cho hần, sao hần biết phải về Thiên triều giải độc.

“Thái y nói phải đi tìm người giải độc cho Vương phi.” Thu Nhi ở một bên giải thích.

Lúc này Toàn Vũ mới hiểu được, liền thấy Lý Huyền Băng đi vào.

“Toàn Vũ cảm thấy thế nào?” Hần tiến vào phòng liền thấy nàng tỉnh lại, từng bước tiến đến trước giường quan tâm hỏi, Thu Nhi rất thức thời lui đi ra ngoài.

“Hoàn hảo.” Khóe môi Toàn Vũ hơi hơi nhếch lên, muốn hần yên tâm.

“Toàn Vũ, ta lập tức mang người về Thiên triều đi tìm Hỏa Vân kiều giải độc.” Lý Huyền Băng nói xong liền ôm lấy nàng, hần không muốn trì hoãn thêm một khắc nào nữa.

“Không cần gấp như vậy? Tốt xấu gì cũng cho ta ăn no đã chứ.” Toàn Vũ cười khẽ một chút, ngăn cản hần nóng lòng muốn rút ngắn thời gian, nhưng nàng quả thật rất đói.

“Toàn Vũ, ta không thể để người gặp chuyện không may”. Sắc mặt Lý Huyền Băng lại khẩn trương như trước. Trong đôi mắt đẹp đó hiện lên một tia đau lòng không rõ.

“Yên tâm, ta sẽ không có việc gì, ta từng ném qua trăm nghìn đau khổ của sư phụ khi nghiên cứu chế tạo ra thuốc, tuy rằng không thể giải trăm độc nhưng có thể trì hoãn thời gian độc được phát tác, chỉ cần trong một tháng tìm được giải được là được.” Toàn Vũ cảm nhận được sự khẩn trương cùng quan tâm của hần, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Thật sao?” Lý Huyền Băng ôm nàng dừng lại.

“Ta sẽ lấy tính mạng của mình nói giỡn sao? Được rồi ta rất đói chúng ta vừa đi đường vừa ăn cũng được.” Giọng nói của Toàn Vũ có chút làm nũng.

“Được rồi .” Lý Huyền Băng đem nàng trở lại biết nàng sẽ không nói giỡn sau đó giương giọng phân phó nói:

“Truyền lệnh.”

Dùng cơm xong thu thập hết thấy không dám trì hoãn, Lý Huyền Băng ôm Toàn Vũ ngồi trên xe ngựa xuất phát hướng Thiên triều .

Toàn Vũ nằm ở trên xe ngựa tựa vào trong lòng hần, cảm động hần rất cẩn thận trải đệm rất dày ở chỗ ngồi vừa vặn có thể để nàng thoải mái nằm.

“Ta cảm giác ta trúng độc thật là hạnh phúc.” Toàn Vũ nói giỡn, có thể được hân chăm sóc như thế thật tốt.

“Toàn Vũ.” Lý Huyền Băng lại áy náy đến cực điểm, chỉ ôm chặt lấy nàng, hân cũng âm thầm thề từ nay về sau hân sẽ yêu thương nàng, che chở nàng, bảo hộ nàng.

Toàn Vũ tựa vào trước ngực hân đột nhiên cảm giác thân thể có chút đau đớn nàng biết độc được phát tác, thật ra nàng vẫn không có nói cho hân biết loại độc này đầu tiên là mười ngày phát tác một lần, lúc sau là nửa ngày phát tác một lần, sau đó càng ngày càng thường xuyên cho đến khi độc phát huy hết tác dụng thì chết.

“Ta muốn ngủ một chút người đi ra ngoài trước đi”. Nàng vội vàng nói không muốn để hân nhìn thấy bộ dáng thống khổ của bản thân khi bị độc phát.

“Được”. Lý Huyền Băng không nghi ngờ gì, giúp nàng đắp chăn xong rồi đứng dậy rời khỏi xe ngựa.

Hân vừa rời khỏi Toàn Vũ vội vàng xuất ra một cái viên thuốc nuốt vào, đây là viên thuốc giảm bớt đau đớn, nhưng chỉ có thể giảm bớt chứ vẫn không ngăn được đau đớn chui vào tận xương tủy.

Cắn chặt răng, ôm chặt thân thể của bản thân, vẻ mặt thống khổ rối loạn, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng gắng sức không để bản thân phát ra tiếng động.

Không biết qua bao lâu cho đến khi đau đớn từ từ qua đi Toàn Vũ mới dần dần thả lỏng thân thể, cả người vô lực lảo đảo vào mê man.

Khi Lý Huyền Băng ngồi trở vào xe ngựa liền nhìn đến nàng một đầu mồ hôi bên cạnh mái tóc đều ẩm ướt, khuôn mặt nàng trắng bệch khóe môi bật máu .

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nàng lúc này mới phát hiện toàn thân nàng đều bị mồ hôi làm ướt đầm, trong lòng áy náy mang theo cảm động, hân còn nghĩ đây là bởi vì nàng trúng độc nên mới đổ nhiều mồ hôi như thế.

Xe ngựa thẳng đường đi tới, khi trời tối dừng lại ở một khách **** để nghỉ ngơi và cho Toàn Vũ thoải mái tắm rửa, dùng đồ ăn sau đó đi thẳng, hân sợ thân thể nàng không chịu nổi.

Hân chỉ làm một việc là ở bên cạnh chăm sóc nàng.

Mỗi một lần đau đớn kéo đến là Toàn Vũ vội vàng lặp lại lời nói vài ngày vẫn dùng : ‘Ta mệt mỏi, ta muốn ngủ một chút người đi ra ngoài đi.’

“Toàn Vũ mệt mỏi thì ngủ đi, hôm nay ta nằm ở đây cùng người, dựa vào trong lồng ngực của ta sẽ thoải mái một chút.” Lý Huyền Băng đưa tay muốn ôm nàng.

“Ta muốn ngủ một mình người đi ra ngoài đi.” Toàn Vũ né tránh hân nói, trong lòng thầm cầu nguyện hân đi ra ngoài nhanh một chút, nàng sắp không chịu được.

“Toàn Vũ, vậy người ngủ đi, ta nằm ở cạnh người, không quấy rầy người.” Lý Huyền Băng nói, không có ý định rời đi.

“Đi mau.” Toàn Vũ nhịn không được quát lên, trận đau đớn tàn phá tâm can nháy mắt tập kích mà đến làm cho nàng nhịn không được ôm chặt hai vai của mình.

“Toàn Vũ người làm sao vậy?” Lý Huyền Băng nhìn thấy thân thể nhịn không được run rẩy cắn răng nhắm mắt lại mặt thống khổ sắc mặt thay đổi rõ ràng ôm lấy nàng.

“Ta. . Không có việc gì . Quá mệt . lúc . Sẽ . . tốt.” Toàn Vũ cố hết sức nói muốn cho hân yên tâm.

“Toàn Vũ, cần ta”. Lý Huyền Băng ôm chặt nàng ở trong lồng ngực, đưa cánh tay ấm áp tới bên môi nàng, hân chỉ muốn nàng giảm bớt thống khổ.

Đau đớn đã khiến Toàn Vũ có chút ý thức, cảm giác được bên miệng có cái gì, nàng há mồm hun hăng cắn một cái, một dòng máu tươi lập tức ở trong miệng nàng tràn ra nhưng là nàng cố gắng kiềm chế không liều mạng cắn điên cuồng như trước . .

Máu tươi trên cánh tay theo khoe miệng của nàng vẫn chảy xuống bộ quần áo xanh lam của nàng, tựa như một đóa hoa mai lan ra đập vào mắt hắn, rất đau đớn thống khổ.

Trên cánh tay truyền đến đau đớn nhưng Lý Huyền Băng cũng không nhăn mặt một chút, nhìn Toàn Vũ đau đớn đầu đổ đầy mồ hôi nếp trong lồng ngực hắn, rốt cục hắn hiểu được vì sao mỗi một lần nàng đều muốn hắn đi ra ngoài, hóa ra là sợ hắn lo lắng cho nàng.

Cảm giác được Toàn Vũ đang từ từ nhả ra cánh tay hắn, sắc mặt cũng từ từ dịu xuống, hắn biết đau đớn đã qua đi, rốt cục nàng không chịu được mà hôn mê bất tỉnh.

Vẫn ôm chặt nàng trong lòng cúi đầu hôn lên miệng nàng, lau đi vết máu, sau đó hôn lên những giọt mồ hôi, một giọt nước mắt đột nhiên theo khoe mắt hắn rơi trên mặt Toàn Vũ, cảnh tượng trước kia lần lượt hiện ra.

Toàn Vũ thay hắn đỡ mũi tên trí mạng.

Lúc Toàn Vũ mang độc trên người hắn dẫn sang trên người nàng thậm chí đều không có một chút chần chờ.

“Toàn Vũ vì sao lại ngốc như vậy? Ta không đáng để ngươi hết lần này đến lần khác dùng tính mạng để cứu ta, ta biết lấy gì báo đáp ngươi. Lý Huyền Băng ta luôn tự nhận là biết cách yêu nữ nhân, giờ mới hiểu được cái gì là yêu, Toàn Vũ chờ ngươi trở lại vương phủ khi đó ta sẽ nói cho ngươi đời này ta sẽ hứa với ngươi, chỉ có mình ngươi.” Lý Huyền Băng ôm nàng ở bên tai nàng nói lời hứa hẹn.

Trong lúc hôn mê thân thể Toàn Vũ khẽ nhúc nhích một chút chỉ tiếc nàng vẫn chưa nghe được lời thâm tình mà hắn thổ lộ.

314. 319

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiên

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.41 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Trở lại Thiên triều

Edit

Rốt cuộc hơn mười ngày cũng trôi qua, Lý Huyền Băng cùng Toàn Vũ cuối cùng cũng tới Thiên triều, vừa đến cửa biệt quán liền thấy Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong, Tư Mã Tuấn Dật cùng Lý Huyền Tuyết chờ ở nơi đó.

“Hoàng huynh rốt cuộc sao lại thế này? Thư của huynh chỉ viết vài câu ít ỏi, hoàng tẩu sao lại trúng độc? Nàng không phải thầy thuốc sao?” Lý Huyền Băng chưa xuống xe ngựa Lý Huyền Tuyết đã chạy qua, trên mặt đều là lo lắng cùng quan tâm hỏi.

“Tuyết Nhi, nàng đừng vội để hắn thở đã.” Tư Mã Tuấn Dật đi qua nắm lấy thất lưng của nàng, lại khấn trương che chở bụng nàng.

“Tuyết Nhi, Tuấn Dật, Ngữ Phong, Tuấn Lỗi.” Lý Huyền Băng cũng chào bọn họ, tuy nhiên vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Toàn Vũ đâu? Nàng thế nào?” Tư Mã Tuấn Lỗi giúp đỡ Hàn Ngữ Phong đi tới, cũng quan tâm hỏi.

“Nàng vừa mới bị độc phát, hiện tại đang hôn mê.” Lý Huyền Băng nói xong liền đem Toàn Vũ đang hôn mê từ trong xe ngựa bế đi ra.

Bọn họ liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, than thở gầy yếu, làm cho bọn họ chưa xót cùng đau lòng.

“Hoàng huynh, mau ôm hoàng tẩu vào đi thôi.” Lý Huyền Tuyết đau xót nói.

Lý Huyền Băng đặt Toàn Vũ trong đại sảnh lo lắng nói : “Tuần Lỗi, Tuần Dật, Hỏa Vân Kiều ở nơi nào? Mang ta đi tìm nàng.”

“Hoàng huynh, huynh đừng nóng vội, nhận được thư của huynh, chúng ta đã phái người đi mời Hỏa Vân Kiều, có thể hôm nay sẽ có tin tức đến đây.” Tư Mã Tuần Dật vội vàng nói.

“Có chắc chắn không? Nàng nhận được thư nhất định sẽ đến chứ?” Lý Huyền Băng lo lắng hỏi, hẳn không thể để Toàn Vũ bị độc được tra tấn thêm một ngày nào nữa.

“Yên tâm, nếu nàng nhận được thư ,nàng nhất định sẽ đến.” Tư Mã Tuần Lỗi an ủi hẳn.

“Cám ơn các người.” Lý Huyền Băng lúc này mới thả lỏng tâm tư biết bọn họ sẽ không nói đùa.

“Vương gia chuyện này rốt cuộc là sao? Toàn Vũ sao lại đột nhiên trúng độc?” Hàn Ngữ Phong nhìn hẳn hỏi, trong thư chỉ vài câu ít ỏi nói Toàn Vũ trúng độc muốn bọn họ hỗ trợ tìm được Hỏa Vân Kiều trước.

“Đều là vì ta, Toàn Vũ là vì cứu ta?” Lý Huyền Băng nắm mạnh chén trà, đôi mắt mỗi một hiện lên thống khổ cùng tự trách.

“Là vì huynh? Hoàng huynh, ai muốn hại người? Chẳng lẽ là bọn họ?” Lý Huyền Tuyết một chút liền đoán được.

“Bọn họ? Tuyết Nhi, bọn họ là ai?” Tư Mã Tuần Dật kỳ quái nhìn nàng hỏi.

“Chính là những đứa con khác của phụ hoàng, bọn họ một mực âm thầm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mà người đầu tiên bọn họ muốn đối phó chính là hoàng huynh”. Lý Huyền Tuyết oán hận nói.

Tư Mã Tuần Dật cùng Tư Mã Tuần Lỗi liếc mắt nhìn nhau, không có nói gì? Thật ra bọn họ đều hiểu được thân là hoàng tử trong hoàng cung loại tranh đấu này là không thể tránh, đâu phải bọn họ chưa từng trải qua? Sinh ra trong hoàng thất thật bi ai và bất đắc dĩ.

“Hoàng huynh bọn họ hạ độc như thế nào? Người không phải vẫn rất để ý sao?” Lý Huyền Tuyết lại đưa ra nghi vấn.

“Là bởi vì nữ nhân vương phủ ghen tị nên bị bọn họ lợi dụng đem độc hạ trong chén trà của ta, mà Toàn Vũ vì cứu ta, đem độc dẫn tới trên người mình.” Lý Huyền Băng giải thích trong đôi mắt đều là hối hận.

“Tam Vương gia ngoài cửa có người cầu kiến.” Lúc này quản gia đột nhiên tiến vào hướng về Tư Mã Tuần Lỗi bẩm báo nói.

“Để hẳn tiến vào.” Tư Mã Tuần Lỗi vội vàng nói đến đại khái người phái đi tìm Hỏa Vân Kiều đã trở lại.

“Vâng” Quản gia vội vàng đích đi ra ngoài.

Mọi người đều đứng lên nhìn về phía cửa rất nhanh, một thị vệ tiến vào hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến vương, Vương gia, Vương phi.”

“Không cần đa lễ, thế nào? Hỏa cô nương có đến đây không?” Tư Mã Tuần Lỗi phát tay hỏi.

“Xin Vương gia yên tâm, Hỏa cô nương bảo thuộc hạ về trước rồi lập tức tới, cho nên thuộc hạ quay về bẩm báo Vương gia.” Thị vệ cung kính hồi bẩm.

“Được ta đã biết, người xuống nghỉ ngơi trước đi.” Tư Mã Tuần Lỗi phân phó nói.

Mọi người cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nàng mà đến thì kịch độc trên người Toàn Vũ sẽ không thành vấn đề.

Thu Nhi đột nhiên đi ra bẩm báo nói: “Vương gia Vương phi tỉnh.”

“Toàn Vũ tỉnh ? Ta cùng công chúa đi nhìn nàng trước, các người ở đây chờ Hỏa cô nương.” Hàn Ngữ Phong nhìn bọn họ nói.

“Được”. Bọn họ gật gật đầu, dù sao bọn họ đi vào cũng không thể giúp được gì.

“Toàn Vũ, người tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?” Lý Huyền Tuyết cùng Hàn Ngữ Phong đi đến bên giường của nàng, đau lòng cầm tay nàng.

“Ngữ Phong, Công chúa là các người, ta rất vui khi nhìn thấy các người.” Toàn Vũ muốn đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Toàn Vũ, người cứ nằm, không cần đứng lên.” Hàn Ngữ Phong vội vàng muốn nàng nằm xuống.

“Không cần Ngữ Phong. Bây giờ ta không có việc gì”. Toàn Vũ cười lắc đầu sau đó nhìn cái bụng tròn vo của nàng nói: “Người mau ngồi đi, đừng để mất sức.”

“Hoàng tẩu, người thật tốt. Ta nghe hoàng huynh nói người là vì cứu huynh ấy.” Lý Huyền Tuyết sùng bái lại cảm động nhìn nàng nghi hoặc nói: “Hoàng tẩu, ta thấy kỳ lạ, những nữ nhân kia vì sao lại cấp cho hoàng huynh độc được chứ? Theo lý mà nói nếu là ghen tị cho dù phải hạ độc cũng là cấp cho người chứ.” Điểm ấy nàng thật sự không nghĩ ra.

“Ta nghĩ các nàng thực sự không phải muốn hạ độc, chỉ là không biết làm sai ở chỗ nào? Mới có thể biến thành như vậy?” Toàn Vũ giải thích, nàng tin tưởng các nàng đó không phải có tâm hạ độc ác bằng không cũng không dám công khai như vậy.

“Ừ. Ta hiểu được, trách không được hoàng huynh nói các nàng là bị người ta lợi dụng.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu.

“Toàn Vũ, người yên tâm. Chúng ta đã tìm được Hỏa cô nương, nàng sẽ nhanh chóng đến đây giúp người giải độc.” Hàn Ngữ Phong nói cho nàng an tâm.

“Ừ, cảm ơn các người. Ta yên tâm rồi.” Toàn Vũ nói, kỳ thật cho dù là thay hẳn chết nàng cũng không hề oán hận nửa câu.

“Hoàng tẩu chờ người được giải độc, người cùng hoàng huynh ở đây chơi mấy ngày được không? Không cần về sớm như vậy? Ở lại chơi với ta.” Lý Huyền Tuyết lời kéo, giọng nói của nàng mang theo vẻ cầu xin nói.

“Được”. Toàn Vũ cười khẽ một chút nàng cũng muốn ở lại cùng các nàng cùng một chỗ, chính là cảm giác đau đớn quen thuộc lại đến với nàng, làm cho sắc mặt của nàng thay đổi trong nháy mắt.

315. 320

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.42 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Giải độc

Edit

Đột nhiên nhìn thấy Toàn Vũ ôm chặt thân thể trở nên thống khổ cắn chặt răng, Lý Huyền Tuyết cùng Hàn Ngữ Phong bị dọa, nhìn nàng một lúc không biết phải làm sao.

“Tuyệt Nhi, Toàn Vũ bị độc phát tác rồi, người nhanh nhìn xem Hỏa cô nương đã tới chưa.” Hàn Ngữ Phong phản ứng lại đầu tiên vội vàng nói.

“Được”. Lý Huyền Tuyết kích động chạy ra đi.

Trong đại sảnh.

Hỏa Vân Kiều trực tiếp thi triển khinh công dừng ở ngoài cửa.

“Hỏa cô nương, người đã đến rồi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nói, bọn họ biết võ công cho nên bọn họ đã sớm là nghe được động tĩnh, đoán là nàng đến.

“Hàn Ngữ Phong đâu? Nàng lại trúng độc sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Hỏa Vân Kiều lạnh lùng đảo qua đại sảnh cũng không có phát hiện thân ảnh của nàng, lúc này mới hỏi.

“Hỏa cô nương.” Lý Huyền Băng vừa muốn mở miệng.

Lý Huyền Tuyết liền từ bên trong sợ hãi đi ra: “Hoàng huynh, làm sao bây giờ? Hoàng tẩu bị độc phát tác rồi.”

“Toàn Vũ lại phát tác” Lý Huyền Băng cả kinh không để ý lễ nghĩa gì liền lôi kéo cánh tay Hỏa Vân Kiều đến: “Hỏa cô nương mau đến đây cùng ta.”

Vừa đến phòng Hỏa Vân Kiều liếc mắt Toàn Vũ một cái, sắc mặt ngưng trọng một chút đã nói: “Nàng trúng chính là Vũ liên tán.”

“Đúng rồi! Hỏa cô nương xin người giải độc giúp nàng, điều kiện gì ta cũng đáp ứng? Người nói ta nhất định giúp người làm được.” Lý Huyền Băng nhìn thấy Toàn Vũ thống khổ vì độc phát, sắc mặt có chút lo lắng.

“Hỏa cô nương, cầu người nhanh lên, nàng rất thống khổ.” Hàn Ngữ Phong cũng nhìn nàng.

“Các người gấp cái gì? Để cho nàng thống khổ.” Hỏa Vân Kiều lạnh lùng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, không đợi bọn họ hiểu được tay đã lấy ra một viên thuốc trong lồng ngực đích nhét vào trong miệng Toàn Vũ.

Toàn Vũ chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên có hai luồng khí xung khắc, toàn tâm đau đớn hết bên trái rồi tới bên phải, thân thể của nàng chấn động càng ngày càng nghiêm trọng đã muốn vượt qua giới hạn chịu đựng của nàng.

Mọi người nhìn Toàn Vũ đau đớn thật sự khó có thể chịu được, mọi người không khỏi nhìn về hướng Hỏa Vân Kiều thì thấy ánh mắt của nàng lạnh như băng.

“Hỏa cô nương, người cho nàng ăn cái gì? Nàng sao lại thống khổ như vậy?” Hàn Ngữ Phong nhìn không được hỏi, không phải giải độc sao không? Sao lại càng ngày càng đau.

“Thạch tín tự nhiên.” Nàng lạnh lùng đáp.

“Cái gì?” Lý Huyền Tuyết chấn động lấy tay chỉ vào nàng: “Người là cứu người hay là giết người?”

“Tuyệt Nhi không thể vô lễ.” Tư Mã Tuấn Dật bắt tay nàng sau đó nói: “Ta nghĩ Hỏa cô nương đây là dùng độc trị độc, nàng sẽ không hại Toàn Vũ, không cần lo lắng.”

“Hỏa cô nương loại đau đớn này còn tiếp tục bao lâu?” Trong đôi mắt Lý Huyền Băng đều là đau lòng cùng lo lắng.

“Không biết, khi nào độc phun ra thì sẽ chấm dứt, còn phải xem chính cô ta nữa.” Hỏa Vân Kiều lắc đầu nói.

Toàn Vũ thống khổ nhắm mắt lại. Trên đầu mồ hôi như mưa nhỏ chảy xuống làm cho người ta nhìn không đành lòng, Hàn Ngữ Phong tựa vào trong lòng Tư Mã Tuấn Lỗi đôi mắt đầy nước mắt nhưng vẫn không ngừng nhìn Toàn Vũ đáng thương.

Lý Huyền Tuyết nhìn không được nhỏ giọng khóc, Tư Mã Tuấn Dật đem nàng ôm vào trong ngực.

Lý Huyền Băng đột nhiên chạy đến ôm lấy Toàn Vũ môi cứ như vậy dừng trên mi trên mắt trên môi nàng. Hắn không ngừng hôn nàng muốn giảm bớt thống khổ của nàng.

Khiến người bên cạnh cảm động cùng đau lòng đều ở cầu nguyện để Toàn Vũ nhanh khỏe lại.

Ngay cả Hỏa Vân Kiều lạnh lùng cũng nhìn không được động lòng rót cục đứng dậy đi qua ra lệnh Lý Huyền Băng: “Người tránh ra.”

Lý Huyền Băng sửng sốt vội vàng buông Toàn Vũ, đứng dậy xuống giường.

Hỏa Vân Kiều lập tức nâng Toàn Vũ dậy, ngón tay đặt nhanh ở phía sau lưng của nàng di chuyển sau đó âm thầm dùng khí đột nhiên đánh về phía phía sau lưng của nàng .

“Phụt” Toàn Vũ liền phun ra một ngụm máu đen to.

Khiến cho những người ở bên cạnh nhìn thấy ghê người. Lo lắng không thôi.

Nàng lại mạnh tay một cái Toàn Vũ lại phun ra một ngụm máu đen như thế lặp lại đến khi trong miệng Toàn Vũ phun ra là máu hồng, Hỏa Vân Kiều mới đứng dậy xuống giường.

Toàn Vũ vô lực chìm vào hôn mê.

“Tốt lắm, nàng không có việc gì chờ nàng tỉnh lại điều dưỡng tốt là được, bây giờ không có chuyện gì nữa, ta cáo từ trước”. Hỏa Vân kiều nói xong rời đi.

“Chờ một chút Hỏa cô nương, ta còn chưa nói cảm ơn người”. Lý Huyền Băng gọi nàng lại thành tâm nói.

“Ta là vì Hàn Ngữ Phong mới cứu , cho nên người không cần cảm tạ ta.” Hỏa Vân kiều nói xong xoay người nói với người đối diện: “Hàn Ngữ Phong nhớ kỹ, người thiếu ta một cái nhân tình.”

“Hỏa cô nương, ta nhớ kỹ, nếu có việc cần cứ tới tìm ta.” Hàn Ngữ Phong mỉm cười nói.

“Vậy là tốt rồi. Ta đi trước.” Hỏa Vân Kiều nói.

“Ta tiễn người.” Hàn Ngữ Phong nói xong muốn đi.

Hỏa Vân Kiều dừng chân lại nhìn dáng vẻ mang thai của nàng nói :

“Thôi, không cần, nếu xảy ra chuyện gì? Ta không đảm đương nổi.”

“Vậy người đi thông thả.” Hàn Ngữ Phong dừng chân, không nài ép.

Hỏa Vân Kiều mới gật đầu xoay người rời đi.

“Lý Vương gia, Toàn Vũ không có việc gì chúng ta an tâm, ta cùng Ngữ Phong về vương phủ trước, ngày mai sẽ trở lại thăm.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy Hàn Ngữ Phong nói.

“Được Tuấn Lỗi người mang Ngữ Phong trở về trướcđi, một một ngày rồi, nàng cần nghỉ ngơi.” Lý Huyền Băng nhìn vào cái bụng nhô cao của nàng nói.

“Chúng ta cáo từ trước.” Tư Mã Tuấn Dật đến chỗ Hàn Ngữ Phong hướng hấn gật đầu.

“Tuyệt Nhi chúng ta cũng quay về vương phủ, để cho hoàng huynh nghỉ ngơi một chút.” Tư Mã Tuấn Dật ôm lấy Lý Huyền Tuyết nói.

“Không cần, Tuấn Dật, chúng ta sẽ ở nơi này đi chẳng may có chuyện gì chúng ta cũng có thể giúp hoàng huynh.” Lý Huyền Tuyết phản đối, làm nũng nói.

“Tuấn Dật, Công chúa nói rất đúng, các người ở nơi này đi.” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn hấn nói.

“Được”. Tư Mã Tuấn Dật gật gật đầu.

Lý Huyền Băng tiễn Hàn Ngữ Phong và Tư Mã Tuấn Lỗi rồi mới trở lại phòng, liền thấy phòng đã được quét dọn sạch sẽ , Toàn Vũ vẫn hôn mê như cũ, tuy rằng sắc mặt vẫn trắng bệch như trước nhưng là hơi thở đã ổn định rất nhiều.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng trong đôi mắt sáng mang theo đau xót, cúi đầu ở trên trán của nàng khẽ hôn một cái, cầm tay nàng nói: “Toàn Vũ kiếp này ta quyết sẽ không phụ nàng.”

Lông mi Toàn Vũ khẽ run một chút, chậm rãi mở to mắt liền thấy hấn ôn nhu nhìn chăm chú vào mình.

“Toàn Vũ, người tỉnh, cảm thấy thế nào?” Thấy nàng tỉnh lại Lý Huyền Băng cuối cùng cũng thật sự yên lòng.

“Ta không sao, chỉ là cảm thấy đói bụng, có thể cho ta đồ ăn hay không.” Toàn Vũ có chút ngượng ngùng, nàng bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân đều không có khí lực, bụng trống trơn thật đói.

“Đói?” Lý Huyền Băng đầu tiên là sững sốt sau đó lập tức giương giọng hô: “Người đâu ?”

“Vương gia.” Thu Nhi đi vào, nhìn nàng tỉnh lại vui vẻ hô: “Vương phi người đã khỏe.”

“Thu Nhi người đi phòng bếp lấy cháo lại đây, Vương phi đói bụng.” Lý Huyền Băng phân phó nói.

“Vâng, vâng, nô tỳ đi ngay.” Thu Nhi vội vàng lui ra ngoài, rất nhiều ngày Vương phi đã không ăn cái gì. Rất nhanh Thu Nhi liền bưng đĩa vào nói: “Vương gia nô tỳ đút cho Vương phi.”

“Không cần, người lui xuống đi”. Lý Huyền Băng nhận bát cháo trong tay nàng phân phó nói.

“Vâng Vương gia.” Thu Nhi lên tiếng trả lời, sau đó lui đi ra ngoài.

“Toàn Vũ, mở miệng ra.” Lý Huyền Băng rất cẩn thận đem cháo thổi nguội sau đặt ở bên môi của nàng.

Toàn Vũ nhìn hần, trái tim trong chốc lát ấm áp ngoan ngoãn mở miệng ra, trả giá của nàng cuối cùng được hồi báo, nàng rốt cục thấy được vẻ đau lòng trong mắt hần.

Một chén cháo cứ như vậy hết đi, Lý Huyền Băng nhẹ nhàng lau chùi khóe miệng nàng: “Toàn Vũ muốn ăn một chén nữa không ?”

“Không cần.” Toàn Vũ lắc đầu nàng vừa mới đem độc tố ra khỏi cơ thể cho nên không thể ăn nhiều.

“Được vậy nàng ngủ một chút.” Lý Huyền Băng thay nàng đắp chăn, nàng mới giải độc cần nghỉ ngơi.

“Nằm với ta”. Toàn Vũ lập tức giữ chặt tay hần, nàng thầm nghĩ muốn tựa vào lồng ngực ấm áp của hần, như vậy nàng sẽ vô cùng an tâm.

“Được”. Khóe môi Lý Huyền Băng mỉm cười nằm ở bên cạnh thân thể của nàng ,tay ôm lấy thắt lưng của nàng, Toàn Vũ nằm ở trước ngực hần.

Cửa đột nhiên bị mở ra, bọn họ sững sốt nhìn phía cửa liền thấy Lý Huyền Tuyết lập tức xông tới.

“Hoàng huynh ta nghe nói hoàng tẩu tỉnh có phải không?”

Nhìn hai người ôm nhau nàng lập tức sững sốt ngượng ngùng, le lưỡi ngây ngô cười một chút sau đó lui ra

“Ngại quá, mọi cái gì cũng không có thấy, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

316. 321

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Phiên ngoại 3.43 : Phiên ngoại Lý Huyền Băng: Tình yêu là duy nhất

Edit

Nhìn hai người ôm nhau nàng lập tức sững sốt ngượng ngùng, le lưỡi ngây ngô cười một chút sau đó lui ra

“Ngại quá, mọi cái gì cũng không có thấy, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

“Tuyết Nhi đứng lại.” Lý Huyền Băng vừa bực mình vừa buồn cười gọi nàng lại, sau đó đứng dậy xuống giường, Toàn Vũ đổ bưng mặt cúi đầu.

“Hoàng huynh, hoàng tẩu” Lý Huyền Tuyết đành phải xoay người sang chỗ khác, xấu hổ không dám đối diện.

“Muội nói chuyện với Toàn Vũ nhưng không được , nàng cần nghỉ ngơi.” Lý Huyền Băng nhìn nàng phân phó.

“Đã biết.” Lý Huyền Tuyết đem âm cuối kéo ra rất dài.

Lý Huyền Băng đi ra ngoài đóng cửa, nàng lập tức chạy đến bên giường cầm tay Toàn Vũ quan tâm nói: “Hoàng tẩu bây giờ người cảm thấy thế nào? Có phải hết đau rồi hay không ?

“Công chúa, ta không sao, độc đã được giải nên không còn đau nữa.”

“Hoàng tẩu, người không cần gọi ta là Công chúa, gọi Tuyết Nhi là được rồi.”

“Ha ha được Tuyết Nhi, thân thể của người thế nào? Có buồn nôn hay không?” Toàn Vũ cười khẽ một chút hỏi.

“Ta không còn buồn nôn nhiều nữa.” Nàng đáp sau đó lại nhìn Toàn Vũ gầy yếu đau lòng nói: “Nếu sớm biết rằng thạch tín tự nhiên có thể giải độc của người thì người sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy cũng không cần chờ Hỏa cô nương kia giải độc cho người .”

“Tuyết Nhi không phải như thế, thạch tín tự nhiên cũng là kịch độc, dùng nó nhất định phải rất chính xác về liều lượng, không thể tùy tiện ăn, nếu không giải độc này rồi lại trúng độc kia.” Toàn Vũ giải thích nói.

“Hóa ra là như vậy.” Lý Huyền Tuyết lúc này mới hiểu được.

“Ừ”. Nàng gật đầu.

“Hoàng tẩu, ta nghe nói người rất lợi hại, cư nhiên có thể đem niềm vui tới cho phụ hoàng mẫu hậu, còn có thể khiến hoàng huynh đem nữ nhân kia đuổi ra khỏi vương phủ, khiến ta rất bội phục, người mau nói cho ta biết, người làm như thế nào vậy? Ngày nào đó ta cũng khiến Tuấn Dật cam tâm tình nguyện đuổi nữ nhân trong vương phủ ra.” Lý Huyền Tuyết đột nhiên dõng dạc hỏi nàng.

“Tuyết Nhi, thật ra ta không có làm cái gì? Chính là tặng phụ hoàng mẫu hậu một ít thuốc bổ mà thôi” Toàn Vũ tìm lời nói nhẹ nhàng nói với nàng, nàng không thể nói với Tuyết Nhi ước hẹn ba tháng.

“Như vậy chẳng trách phụ hoàng lại hạ thánh chỉ như vậy”. Lý Huyền Tuyết biết phụ hoàng thích nhất thuốc bổ

“Tuyết Nhi, muội nói xong chưa? Toàn Vũ phải nghỉ ngơi.” Lý Huyền Băng lại đi vào.

“Được rồi, hoàng tẩu, vậy người ngủ đi, ta không quấy rầy người nữa, ngày mai ta lại đến tìm người.” Lý Huyền Tuyết đứng lên nói.

“Ừ, Tuyết Nhi cẩn thận một chút”. Toàn Vũ dặn dò nàng.

Chờ Tuyết Nhi rời đi Lý Huyền Băng mới lại ôm lấy nàng nói: “Ngủ đi.”

Ngày hôm sau.

Tư Mã Tuấn Lỗi, Hàn Ngữ Phong lại đến thăm Toàn Vũ, để các nàng ở trong phòng nói chuyện với nhau.

Trong thư phòng ba nam nhân cũng rộng mở lòng dạ nói chuyện với nhau .“Tuấn Dật, Lý Huyền Băng, ta xin khuyên các người, nếu yêu thì hãy cho các nàng duy nhất, các người không cảm thấy mỗi ngày chu toàn cả đám nữ nhân các người không thương sẽ khiến nữ nhân các người yêu rất thống khổ sao?” Tư Mã Tuấn Lỗi nhìn bọn họ nói thăm thía.

“Ta cũng từng nghĩ như vậy nhưng dù sao họ theo ta đã lâu, ta không thể nói đuổi là đuổi, ta đã rất ít khi cùng phòng với các nàng, đơn giản chỉ dùng bữa cũng không có”. Tư Mã Tuấn Dật khó xử nói, dù sao các nàng không có làm gì sai.

“Tuấn Dật, trước kia ta giống người, chẳng qua bây giờ ta lại thấy rõ một chuyện, đám nữ nhân luôn nói yêu ta tại thời khắc quan trọng đều lùi bước, chỉ có Toàn Vũ hoàn toàn đứng ở sau ta, sau này ta sẽ giống như Tuấn Lỗi, đời này chỉ có một nữ nhân đó là Toàn Vũ .” Trong đôi mắt Lý Huyền Băng rất lạnh lùng nhưng khi nói tới Toàn Vũ lại rất dịu dàng.

“Ta sẽ ủng hộ ngươi.” Tư Mã Tuấn Lỗi vỗ vỗ vai hắn, càng vui mừng vì hắn rất cực yêu thương Toàn Vũ, cuối cùng tâm nguyện của mình cũng được thực hiện.

“Tuấn Dật, nữ nhân ghen tị thì lòng tham thật đáng sợ, nếu không phải do các nàng, ta sẽ không trúng độc, Toàn Vũ lại càng không vì cứu ta mà bị nhiều thống khổ như vậy, Tuyết Nhi hiện tại mang thai, nàng rất đơn thuần, không có tâm cơ gì, ta thật sự rất sợ nàng cùng đứa nhỏ có thể lọt vào âm mưu?” Lý Huyền Bằng nhìn Tư Mã Tuấn Dật lo lắng nói.

Thân thể Tư Mã Tuấn Dật cứng đờ, quả thật vấn đề này hắn đã sớm nghĩ tới, đã ở âm thầm bảo hộ Tuyết Nhi, hắn cũng biết trong lòng nữ nhân ghen tị cùng oán hận.

“Tuấn Dật không cần ở do dự, để các nàng đi đi, đợi cho đến lúc xảy ra chuyện có hối hận cũng không kịp, đừng quên nữ nhân trừ bỏ ghen tị cũng rất ngoan độc, không chỉ có hoàng cung tranh đấu, Châu nhi không phải là ví dụ rõ ràng sao, tuy rằng nàng giác ngộ.” Đôi mắt Tư Mã Tuấn Lỗi có chút trầm trọng.

“Ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp chu toàn cho các nàng rời đi.” Tư Mã Tuấn Dật gật đầu, vì Tuyết Nhi hắn phải làm như vậy.

“Như vậy tốt nhất chúng ta đi nhìn xem các nàng đang làm cái gì? Nên dùng cơm trưa rồi.” Lý Huyền Bằng gật đầu, sau đó đứng dậy.

“Vậy đi thôi.” Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Tuấn Dật cũng đứng lên.

Trong phòng ba nữ nhân cũng nói chuyện không ngừng nghỉ. “Ngữ Phong ngươi nói bụng của ngươi lớn như vậy có thể có hai hài tử hay không?” Toàn Vũ nhìn nàng đoán.

“Không phải chứ?” Hàn Ngữ Phong vuốt bụng tựa hồ còn có chút chờ mong, nếu là hai đứa thì thật tốt.

“Nói không chừng là hai đứa con trai đến lúc đó ta ôm một đứa.” Lý Huyền Tuyết nháy ánh mắt vẫn là bộ dáng tiểu hài tử.

“Tuyết Nhi, ngươi ôm con mình là được rồi.” Hàn Ngữ Phong cười khẽ một chút.

“Không nói thì ta quên mất là ta cũng có.” Lý Huyền Tuyết vuốt bụng mình, chợt bừng tỉnh.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Toàn Vũ cùng Hàn Ngữ Phong lập tức vì nàng nở nụ cười, Tuyết Nhi người thật sự là rất đáng yêu.

“Đúng rồi, hoàng tẩu ngươi có hay không?” Lý Huyền Tuyết nhìn nàng đột nhiên hỏi.

“Có cái gì?” Toàn Vũ sững sốt nàng đang hỏi cái gì?

“Đứa nhỏ, người có đứa nhỏ không? Có thì hoàng huynh nhất định rất cao hứng.” Về mặt Lý Huyền Tuyết hưng phấn.

“Không có.” Toàn Vũ sững sốt hóa ra là nàng đang hỏi chuyện này, mặt hơi hơi đỏ lên.

“Hoàng tẩu, ngươi phải cố lên, sinh một đứa.” Lý Huyền Tuyết nói xong đột nhiên mắt sáng lên nhìn các nàng nói: “Chờ người có đứa nhỏ có thể cùng Ngữ Phong kết thân được đấy?”

Nàng nói ra chủ ý của mình, hoàng huynh thích Hàn Ngữ Phong, hoàng tẩu thích Tư Mã Tuấn Lỗi, bọn họ không thể như ý vậy để bọn trẻ thành hôn cũng tốt.

Toàn Vũ cùng Hàn Ngữ Phong sững sốt, Hàn Ngữ Phong phản ứng đầu tiên nói: “Chủ ý này không tồi, ta đồng ý, Toàn Vũ ngươi phải nhanh nhanh sinh một đứa, chúng ta có thể tác hợp chúng thành một đôi.”

Lúc Toàn Vũ đang ở không biết nên trả lời như thế nào? Cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“Các nàng đang nói cái gì?” Bọn họ đều tự ôm lấy nữ nhân của mình cùng nhau hỏi.

“Tuấn Dật, hai hoàng huynh, ta đang nói cho đứa nhỏ các ngươi về sau kết thân các ngươi có chịu không?” Lý Huyền Tuyết như trước rất hưng phấn lặp lại một lần.

“Được”. Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Lý Huyền Bằng cho nhau cái nhìn thoáng qua một cái, rồi đồng thời nói ra.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Lý Huyền Tuyết so với bọn hắc còn cao hứng hơn sau đó lôi kéo cánh tay Lý Huyền Băng: “Vây hoàng huynh, huynh phải cố lên, làm cho hoàng tẩu hoài cức cức nhanh lên.”

“Được, ta sẽ cố gắng.” Lý Huyền Băng mỉm cười nói.

Toàn Vũ quả thực rất xấu hổ trốn ở trong chăn.

“Ha ha . . Ha ha.” Trong phòng truyền ra tiếng cười.

Vài ngày qua rất nhanh thân thể Toàn Vũ cũng khôi phục rất tốt chính là mỗi ngày Lý Huyền Tuyết cùng Hàn Ngữ Phong vẫn như trước đến làm bạn với nàng.

Trong hoa viên ba nữ tử ngồi ở đình các ăn điểm tâm uống trà.

“Ngồi đã lâu, thân thể mỏi quá.” Hàn Ngữ Phong đứng dậy hoạt động một chút, có lẽ là bởi vì bụng to khiến động tác của nàng có vẻ khó khăn.

“Chúng ta đây cùng người đi một chút.” Toàn Vũ cùng Lý Huyền Tuyết đứng dậy, người đỡ bên phải, người đỡ bên trái của nàng, cùng nhau tản bộ chậm rãi trong hoa viên.

“Các người xem đàn cá kia chơi vui không, cá lớn đuổi cá bé kia.” Lý Huyền Tuyết đột nhiên lấy tay chỉ vào đàn cá nhỏ nói.

“Chúng ta cũng đi nhìn xem.” Toàn Vũ cười nói, sau đó đi về hướng hồ nước bên cạnh.

Rất nhanh đến bên cạnh hồ nước, lúc đó Hàn Ngữ Phong đột nhiên ư chân, thân thể không khỏi lao về phía trước.

“Ngữ Phong cẩn thận.” Toàn Vũ cùng Lý Huyền Tuyết đồng thời cả kinh tay liền giữ chặt cánh tay của nàng, Tuyết Nhi giữ góc áo của nàng, Toàn Vũ lại giữ chặt cánh tay Tuyết Nhi .

Bởi vì đứng ở bên hồ nước vị trí các nàng đứng không tốt, thân mình Hàn Ngữ Phong như trước lao xuống tính đem cả Lý Huyền Tuyết cùng Toàn Vũ .

“Tuyết Nhi.” Toàn Vũ âm thầm dùng nội lực kéo cánh tay Tuyết Nhi muốn đem các nàng quay về.

Roẹt . Tuyết Nhi bị kéo nhưng thứ nàng kéo lại là áo Hàn Ngữ Phong.

“Ngữ Phong.” Toàn Vũ chấn động không kịp nghĩ nhiều lấy thân mình di chuyển muốn bảo vệ Hàn Ngữ Phong . .

317. 322

Ngược Ái

Tác giả: Ngạn Thiển

Phiên ngoại 3 : Lý Huyền Băng vs Toàn Vũ

Chính văn 333: Đại kết cục (TOÀN VĂN HOÀN)

Edit

“Ngữ Phong.” Toàn Vũ chấn động không kịp nghĩ nhiều thân mình lao xuống bảo vệ Hàn Ngữ Phong . .

Lúc Lý Huyền Băng đuổi tới nhìn thấy cảnh mạo hiểm này, không kịp nghĩ nhiều nhún chân một cái dùng tay ôm lấy Hàn Ngữ Phong, ôm nàng vững vàng đứng bên cạnh hồ.

Toàn Vũ lại không đứng vững ngã xuống trong nước.

“Toàn Vũ .” Trên bờ Lý Huyền Băng thấy vậy hô lên, buông Hàn Ngữ Phong bay nhanh thì triển khinh công kéo nàng.

“Vương phi.” Giờ phút này nha hoàn cùng hạ nhân của Toàn Vũ đã đi tới, Thu Nhi lại kinh sợ hô to.

“Hoàng tẩu, người không sao chứ?”

“Toàn Vũ, người không sao chứ.” Lý Huyền Tuyết cùng Hàn Ngữ Phong vội vàng hỏi.

“Ta không sao, không cần lo lắng, vừa lúc tắm rửa một cái.” Toàn Vũ nói giỡn làm cho các nàng yên tâm.

“Đều là ta không tốt.” Hàn Ngữ Phong có chút tự trách.

“Ngữ Phong, người không có việc gì thì ta yên tâm rồi, sao trách người được.” Toàn Vũ nói, trong bụng nàng còn có đứa nhỏ mà.

“Tuyết Nhi, muội giúp Ngữ Phong đi nghỉ ngơi một chút.” Lý Huyền Băng hướng về phía nàng nói.

“Vâng, muội biết rồi, hoàng huynh.” Lý Huyền Tuyết gật gật đầu.

“Mang nước ấm đến phòng để Vương phi tắm rửa.” Lý Huyền Băng vừa ôm Toàn Vũ ướp sững trở về phòng, vừa ra lệnh.

“Vâng, Vương gia.” Thu Nhi vội vàng đi.

Trong phòng Toàn Vũ ngồi ở trong thùng đựng nước ấm phủ kín cánh hoa, Thu Nhi ở một bên giúp nàng làm sạch tóc.

Trước mắt nàng thoáng hiện lên tình cảnh vừa rồi, nàng có thể nhìn ra, lúc Lý Huyền Băng ôm lấy Hàn Ngữ Phong đôi mắt chứa đầy lo lắng, điều đó làm trái tim nàng đau, tuy rằng nàng cố gắng thuyết phục bản thân hấn cứu Hàn Ngữ Phong trước là vì đứa nhỏ, nhưng trong lòng nàng vẫn đau, hóa ra cho dù nàng cố gắng như thế nào ? Cố gắng để hấn yêu nàng nhưng vẫn không có tác dụng.

“Vương phi tắm như vậy được rồi, đứng dậy đi, nước lạnh lắm.” Thu Nhi lên tiếng kéo nàng ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn lộn.

“Ừ”. Toàn Vũ đứng dậy để Thu Nhi lau khô thân thể mặc quần áo xong thì Lý Huyền Băng tiến vào.

“Tuyết Nhi và Ngữ Phong đâu?” Toàn Vũ nhìn hấn hỏi.

“Vừa rồi Tuấn Lỗi và Tuấn Dật ghé qua, nghe nói các nàng thiếu chút nữa ngã xuống nước sợ hãi ôm các nàng hồi phủ rồi.” Lý Huyền Băng nói.

“Ừ, đúng là rất sợ hãi.” Toàn Vũ nhìn như đang nói đùa nhưng trong lòng lại chua xót, điều đó chứng tỏ hấn vẫn rất quan tâm Hàn Ngữ Phong.

“Đúng là rất sợ hãi.” Lý Huyền Băng ôm lấy nàng nhớ đến cảnh vừa rồi thật sợ hấn không muốn các nàng xảy ra chuyện gì nhất là Hàn Ngữ Phong.

“Không có việc gì, bây giờ không phải không có việc gì sao?” Toàn Vũ cười khê một chút từ trong lồng ngực hấn đi ra nói: “Ta đói bụng chúng ta đi dùng bữa.”

“Được”. Lý Huyền Băng sững ái cười cười.

Dùng xong bữa tối Toàn Vũ trở về đến phòng nằm, ở khóe môi nàng cười khổ, trả giá nhiều như vậy mà vẫn không chiếm được lòng của hấn, nàng có phải nên buông tay, nàng không phải là người hay nài ép người khác.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Lý Huyền Băng đi đến bên giường hỏi, ngay cả hấn vào cửa nàng cũng không phát hiện.

“Không có.” Toàn Vũ phục hồi tinh thần lại lắc đầu.

“Toàn Vũ nàng muốn ở đây chơi mấy ngày nay nữa hay là quay về nước?” Lý Huyền Băng cởi áo khoác đem nàng ôm vào trong ngực.

“Ta nghe lời chàng”. Toàn Vũ dụi dụi đầu vào trước ngực hấn trong lòng nàng đã có quyết định.

“Tuyệt Nhi hy vọng chúng ta ở lâu mấy ngày, vậy chúng ta ở đây chơi thêm mấy ngày nhé.” Lý Huyền Băng nói, tay bắt đầu chậm rãi di chuyển trước ngực của nàng.

“Ừ”. Toàn Vũ đáp, nàng đã cảm nhận được thân thể hần thay đổi ôm chặt lấy nàng.

“Toàn Vũ . . .” Lý Huyền Băng gọi thiết tha một tiếng, môi bắt đầu chậm rãi hạ xuống . .

Toàn Vũ nhiệt tình đáp lại hần, để trái tim nàng phóng túng một lần nhớ kỹ hương vị của hần. .

“Vương gia, Vương gia không tốt, Vương phi không thấy, quần áo cùng trang sức của nàng cũng không thấy .” Thu Nhi cầm trong tay một phong thư kích động thất thố xông vào trong thư phòng.

“Người nói cái gì? Sao lại thế này?” Lý Huyền Băng cũng quá sợ hãi lập tức đoạt lấy thư trên tay nàng vội vàng mở ra.

“Lý Huyền Băng ta đã vô cùng cố gắng muốn để chàng yêu thương ta nhưng chàng hoàn toàn không thể yêu thương ta, ta biết chuyện này không trách chàng, ta không muốn quẩn quít lấy chàng nếu không chiếm được thì ta chỉ có thể buông tay rời khỏi chàng, đi ra ngoài một chút từ từ suy nghĩ lại, chàng không cần lo lắng cho ta, biết đâu một ngày nào đó nghĩ thông suốt rồi ta sẽ trở về. Toàn Vũ”.

Xem xong thư để lại sắc mặt Lý Huyền Băng lập tức trở nên xanh mét nói: “Khi nào thì không thấy Vương phi ?”

“Sau khi dùng đồ điểm tâm xong nô tỳ đã không thấy Vương phi”. Thu Nhi vội vàng hồi đáp.

“Người đâu.” Lý Huyền Băng hướng về phía ngoài cửa quát.

“Vương gia có gì phân phó?” Một thị vệ lập tức tiến vào.

“Lập tức dẫn người đi tìm Vương phi, nhớ kỹ nhất định phải tìm nàng trở về.” Lý Huyền Băng phân phó nói, hần là nàng chưa đi quá xa.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Vương phi không thấy, thị vệ sững sốt nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Tìm suốt một , lúc trời tối thị vệ đều trở lại vương phủ.

“Vương gia thuộc hạ vẫn chưa phát hiện hành tung Vương phi.”

“Lui xuống đi.” Lý Huyền Băng phát tay sắc mặt âm trầm, nàng cố ý trốn đi để hần không tìm thấy.

“Hoàng huynh, sao lại thế này? Hoàng tẩu không thấy ? Rốt cuộc sao lại thế ?” Lý Huyền Tuyết vừa nhìn thấy hần liền khẩn cấp hỏi, phía sau Tư Mã Tuấn Dật, Tư Mã Tuấn Lỗi cùng Hàn Ngũ Phong cũng đi đến.

“Các người tự mình xem.” Lý Huyền Băng đem thư Toàn Vũ để lại đưa cho bọn họ, nàng chẳng lẽ thật sự không cảm thấy tình cảm hần thay đổi rồi hay sao?

Bọn họ xem xong thư, Hàn Ngũ Phong còn nhìn chăm chăm hần hỏi:“Lý Huyền Băng, người nói cho ta biết, người có yêu thương Toàn Vũ không?”

“Yêu, nhưng ta còn chưa kịp nói với nàng .” Lý Huyền Băng trả lời thực lòng.

“Yêu là tốt rồi, yên tâm, ta có biện pháp có thể để Toàn Vũ chủ động trở về.” Hàn Ngũ Phong chắc chắn nói.

“Biện pháp gì?” Mọi người đang nhìn nàng.

Hàn Ngũ Phong cười thần bí nói: “Giả bệnh ép Toàn Vũ trở về.” Sau đó lại giải thích nói: “Ba ngày sau tuyên bố Vương gia vì Vương phi mất tích đau lòng khó thở đến mức không dậy nổi, các thái y đều bó tay, các người nói Toàn Vũ sẽ không trở lại sao?”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh ra, Lý Huyền Tuyết không chắc hỏi: “Vì sao người khẳng định nàng nhất định sẽ trở về?”

“Nàng đương nhiên sẽ trở về, bởi vì nàng yêu Vương gia”. Hàn Ngũ Phong chắc chắn nói.

“Ừ, đúng vậy?” Mọi người nhất trí đồng ý.

Ba ngày sau ngõ nhỏ phố lớn đều truyền tin tức Vương gia bị bệnh, không ai có thể chữa khỏi.

Lại nói về Toàn Vũ, nàng vừa ra vương phủ liền phóng ngựa chạy ra khỏi kinh thành, nàng biết nếu nàng ở lại kinh thành nhất định sẽ bị tìm ra, đây chính là địa bàn của Tuấn Dật, Tuấn Lỗi nàng không có nơi để ẩn nấp, nếu rời khỏi đây nàng còn có thể trốn được.

Đi thoáng cái đã được nửa tháng, nàng dừng chân ở một thị trấn nhỏ, định khám bệnh cho mọi người để kiếm chút tiền làm lộ phí.

“Này, Vương Nhị, người mới từ kinh thành trở về nói xem kinh thành có đại sự gì không? “Trong khách **** nhỏ, mấy nam nhân uống rượu cùng nhau, Toàn Vũ im lặng ngồi ở góc nghe.

“Không có đại sự gì” Nam tử tên Vương Nhị lắc đầu, đột nhiên nghĩ ra nói: “Muốn nói đại sự thì phải là Vương gia nước láng giềng bởi vì Vương phi đột nhiên mất tích đau lòng khó thở ngã bệnh không dậy nổi, nghe nói thái y không chữa được, tính mạng đang bị đe dọa.”

“Vì một nữ nhân đáng giá sao? Vương gia này thật là si tình”. Mấy nam tử khác không cho là đúng.

Toàn Vũ ở cạnh lại cả kinh, trái tim đều vang lên câu nói, Lý Huyền Băng sinh bệnh, không e dè chạy tới nắm lấy vật áo hắt lo lắng hỏi: “Người nói thật sự là Vương gia nước láng giềng ngã bệnh sao?

“Là thật, điều này ai cũng biết”. Người đi cùng tên Vương Nh gật gật đầu, không đợi hắt phản ứng lại bóng dáng Toàn Vũ đã biến mất.

Trên đường lớn, một thân ảnh nhỏ xinh cười một tuần mã, chạy như bay hướng về phía kinh thành mà đi.

“Ngữ Phong đã gần một tháng, hoàng tẩu còn không có trở về, biện pháp của người có phải không có tác dụng hay không?” Lý Huyền Tuyết nhìn nàng, càng ngày càng hoài nghi.

Lý Huyền Băng ở một bên không nói được lời nào, một tháng nay lòng hắt tràn đầy hy vọng, rồi nó càng ngày càng nhỏ, Toàn Vũ thật sự không cần hắt sao? Không, hắt tin tưởng nàng thương hắt.

“Sẽ không, nhất định là nàng còn chưa biết, hoặc là đang trên đường trở về, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trở về, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi, nói không chừng nàng sắp về tới nơi rồi.” Hàn Ngữ Phong vẫn tin tưởng, chắc chắn nàng sẽ trở về.

“Ta cũng tin tưởng Toàn Vũ sẽ trở về.” Tư Mã Tuấn Lỗi ôm lấy Hàn Ngữ Phong, cũng tin tưởng chắc chắn.

Cửa Vương phủ.

Toàn Vũ bay nhanh xuống ngựa, liền chạy về hướng bên trong.

“Vương phi, người đã trở lại.” Thị vệ canh cửa thấy nàng, vẻ mặt vui mừng.

Toàn Vũ gật gật đầu, trong lòng nàng lo lắng chính là Lý Huyền Băng, nàng phải chạy nhanh để nhìn thấy hắt, xem hắt có khỏe không?

“Vương phi đã trở lại, Vương phi đã trở lại.” Nha hoàn trong phủ nhìn thấy nàng, nhin không được hô to .

Đang ở trong đại sảnh chờ, mọi người đều cả kinh sau đó lộ ra vui mừng, Toàn Vũ thật sự đã trở lại.

“Hoàng tẩu, người đã trở lại.” Lý Huyền Tuyết nhin không được đi ra ngoài đón.

“Tuyết Nhi, hoàng huynh người đâu, ở nơi nào? Mau dẫn ta đi xem chàng.” Sắc mặt Toàn Vũ lo lắng, vừa rồi nàng đi vào phòng phát hiện hắt cũng không ở đó.

“Toàn Vũ, cuối cùng người đã trở lại.” Hàn Ngữ Phong nhìn nàng, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lý Huyền Băng đứng lên, sắc mặt không mang biểu cảm gì, cả người tản ra khí lạnh, bước tới cạnh nàng mà Toàn Vũ cũng phát hiện hắt, sưng sốt mới phản ứng lại, hóa ra là mình bị lừa, kỳ thật nàng nên biết hắt sẽ cố ý lừa mình trở về, chính là nàng quá quan tâm hắt, trong lòng lo lắng, hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều.

“Chàng không có việc gì?” Bởi vì chạy nên giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

“Nàng hy vọng ta xảy ra chuyện?” Lý Huyền Băng nhìn thấy nàng một thân phong trần, trên mặt mang theo mỗi một lại thêm đau lòng tức giận.

Khóe môi những người bên cạnh cong lên, lặng lẽ lui ra ngoài giữ cửa tốt.

“Nàng cứ nhiên lên lút rời ta đi, nàng không tin tưởng bản thân sao? Không tin ta sẽ yêu thương nàng sao?” Lý Huyền Băng lập tức đem nàng ôm chặt vào trong ngực, vốn định giáo huấn nàng nghiêm khắc nhưng nhìn nàng lại phát hiện bản thân hoàn toàn không đành lòng.

“Chàng có ý gì? Chàng nói là chàng yêu ta sao?” Toàn Vũ kinh hoàng, đôi mắt không ngừng nhúu lại, vì vui mừng mà giọng nói có chút kích động run rẩy.

“Đúng, ta yêu nàng.” Lý Huyền Băng ở trên môi của nàng nhẹ nhàng cúi xuống vừa hôn nàng vừa nói lên tiếng lòng của mình.

“Là thật sao? Chàng không có gạt ta chứ?” Toàn Vũ lấy tay chắn ngang ngực hắn, ba chữ ‘ta yêu nàng’ này tới quá nhanh làm cho nàng chưa chuẩn bị một chút gì, cứ như là lọt vào trong sương mù, tuyệt đối không phải sự thật.

“Toàn Vũ, nàng biết không? Không biết từ khi nào thì nàng đã ở rất sâu trong tâm trí của ta, gặp được nàng là phúc của ta, có thể có được nàng là hạnh phúc lớn nhất của ta, từ nay về sau ta sẽ yêu nàng, cả đời cả kiếp, từ đây trở về sau trong đời của ta chỉ có nàng.” Lý Huyền Băng ở bên tai của nàng dịu dàng hứa hẹn.

“Vậy vì sao chàng cứu Hàn Ngữ Phong mà không cứu ta?” Toàn Vũ không tin hỏi lại hắn, tuy rằng nàng biết bản thân cố tình gây sự nhưng nàng rất để ý.

“Hóa ra là nàng để ý chuyện này.” Lý Huyền Băng lúc này mới bình tĩnh ngộ.

“Chẳng lẽ ta không nên để ý sao?” Sắc mặt Toàn Vũ có chút ửng đỏ cũng có chút chột dạ.

“Đứa ngốc Ngữ Phong đang mang thai, mà nàng lại là bằng hữu của chúng ta, còn cứu nàng một mạng, về tình về lý tại sao ta cứu Ngữ Phong trước trong lòng nàng phải hiểu chứ?” Hắn mỉm cười giải thích.

“Chàng nói cái gì mà hợp tình hợp lý, ta đây hỏi chàng, nếu ta cùng Hàn Ngữ Phong đồng thời gặp được chuyện nguy hiểm, mà chàng chỉ có thể cứu một, chàng sẽ chọn ai?” Toàn Vũ không thể phản bác lại lời hắn, cho hắn một vấn đề nan giải.

“Ta sẽ cứu Ngữ Phong ?” Lý Huyền Băng không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

“Vì sao?” Nghe hắn nói không chút do dự như vậy, Toàn Vũ tuy rằng rất đau lòng nhưng vẫn nhịn hỏi.

“Nếu ta không cứu Ngữ Phong ta sẽ áy náy cả đời, tuy ta không thể cứu nàng, nhưng là ta sẽ nguyện ý cùng nàng đồng sinh cộng tử (cùng sống cùng chết), như vậy nàng đã hiểu chưa?” Lý Huyền Băng nhìn chăm chăm nàng, thâm tình nói.

Toàn Vũ hiểu được một chút, nước mắt trong suốt chảy ra từ khóe mắt, bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn, cuối cùng nàng cũng chờ được hạnh phúc của nàng.

“Nóng vội chạy đi. Có mệt hay không? Muốn nghỉ ngơi hay không ? Nghỉ ngơi khỏe rồi ta sẽ trừng phạt nàng một mình chạy trốn.” Lý Huyền Băng cười lấy tay véo nhẹ cái mũi của nàng .

“Mệt, nhưng có người cùng ta chạy”. Khóe môi Toàn Vũ nhếch lên cười với hắn.

“Có người cùng nàng? Ai? Ta đi cảm ơn hắn.” Lý Huyền Băng nghi hoặc nói.

“Tốt, vậy đợi chín tháng nữa đi.” Toàn Vũ cười, rồi vòng tay ôm ấp của hắn, ngồi vào một bên cầm lấy nước trà uống.

“Chín tháng?” Lý Huyền Băng khẽ cau mày một chút, lập tức hiểu được kích động ôm lấy nàng hỏi: “Là thật sao? Nàng thật sự có?”

“Ừ, thật sự.” Toàn Vũ ngượng ngùng gật gật đầu, ở trên đường trở về nàng đã phát hiện ra.

“Toàn Vũ chạy nhanh như vậy có sao không? Nàng có thèm ăn gì không? Cần chú ý cái gì? Đúng rồi sao nàng lại chạy? Có chuyện gì không, có đau ở đâu không?” Lý Huyền Băng nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên đùi hỏi rất nhiều vấn đề.

“Xi” Toàn Vũ cười khẽ ra tiếng, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắc chân tay luống cuống, bộ dáng vội vàng như thế, nói: “Chàng đã quên ta chính là thầy thuốc, cái gì cần biết ta đều biết.”

”Bính” một tiếng, cửa lập tức bị mở ra, bọn họ cùng nhau đi vào nói: “Lý Huyền Băng, Toàn Vũ, chúc mừng, chúc mừng.”

“Đến đây cùng vui.” Lý Huyền Băng vội vàng nói, sau đó lại tiếp: “Không bằng buổi tối hôm nay chúng ta cùng nhau chúc mừng một chút.

“Được.” Trăm miệng một lời đồng ý.

Ba nam nhân anh tuấn tiêu sái đều cẩn thận ôm lấy nữ nhân của mình, vẻ mặt âu yếm, hạnh phúc như vậy vừa làm cho người ta hâm mộ lại vừa ghen tị.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoc-ai>